

Giới thiệu Bộ Tứ Ngớ Ngẩn

Truyện Bộ Tứ Ngớ Ngẩn của tác giả Baohan399 nói về một cô gái đang ở tuổi ăn chơi, cô 17 tuổi, nhưng cô lại bị ép buộc vào một cuộc hôn nhân cô không hề mong muốn.

Tác giả đã xây dựng truyện với độ hài hước rất duyên và một mối tình rất lãng mạn. Cốt truyện mới lạ khi kể về vòng xoáy của tình yêu, nhưng ân ái chà đạp lên tình bạn cao đẹp giữa bốn con người trong độ tuổi teen, hay những rào cản giàu nghèo, sự mặc cảm tự ti về bản thân đó là những yếu tố tạo nên sự hấp dẫn trong câu truyện này.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Tứ Ngớ Ngẩn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Mở đầu

Sau bộ truyện cũ, Mi hy vọng bộ truyện mới cũng sẽ tiếp tục được ủng hộ ~~~~~

Love you <3

~~~~~

“Mày mau cứu tao! Bỏ già bắt tao lấy chồng kia!” tiếng gào thét tuyệt vọng của tôi vang khắp nhà nó _ con bạn thân từ bé của tôi.

Tôi rầu rĩ mùi chửi nó cũng chín. Nó đưa ánh mắt không quan tâm tặng cho tôi, khẽ thở dài một tiếng.

“Con này hôm nay lạ! Bị bỏ đá hả mày?” tôi hỏi nó.

“Tao phát hiện thằng bồ cũ của tao không phải vì không còn tình cảm với tao mới đòi chia tay.” nó lại thở dài, tôi đã buồn nay còn chán nản hơn! Tuổi 17 phơi phơi tràn đầy năng lượng và tình yêu thế này, pama lại ép tôi đính hôn chứ!!

“Hắn làm sao?”

“Hắn bị gia đình ép buộc.”

“Ồ... thời buổi nào rồi mà cái chuyện ép buộc con cái nhiều như ri đây phỏng.”

“Mày thôi cái điệu đó cho tao nhờ bà cô già!”

“Ồ! Tao đang bệnh vực thằng chồng mày mà con này!!”

“Bệnh kiểu mày...” nó thở dài thườn thượt.

“Chắc! Tao với mày đi mua sắm, mai là ngày học đầu tiên rồi! Mày xem ngày mai tao sửa soạn đi cura trai này! Mày thì lo gì, hotgirl khỏi mà lo xa... Mày tương tư tới bồ cũ thì tội thằng người yêu hiện tại chứ!”

“Thôi tao biết rồi! Vậy đi thôi. Mày chỉ được cái dẻo mồm.”

“Bạn thân với tao đã 10 năm rồi mày còn không hiểu tao!”

“Thôi mau đi. Lắm chuyện.”

...

Tôi và nó tung tăng hết cái quận một, rồi về nhà nó. Tôi đang trong thời kì nổi loạn và hiện là bỏ nhà ra đi.

Tôi thả người trên sofa, lôi điện thoại ra bấm.

Hai cuộc gọi nhờ, một từ bố, một từ mẹ. Một tin nhắn “Mày về nhà ngay cho tao con kia!”.

“Bạo lực!”

“Ê. Tao mới quen một thằng trên facebook. Nó cũng học trường mình đó mày.” nó nói xong đưa chai nước lên tu ừng ực. Con bạn thân tôi về ngoài đầm thắm thể thôi chứ tính cách nó cũng... man man lắm a.

“Rồi sao?” tôi điềm nhiên không quan tâm

“Thì sao nữa, nó đòi hẹn ngày gặp mặt.” nó cau mày lại tu nước.

“Đẹp trai không? Không đẹp thì đẹp. Chứ mà cỡ Chí Phèo thì...”

“Nghe đâu hotboy khôi mình.” - nó vò chai nước thành viên rồi vút lên bàn.

“Thật á?” tôi ngay lập tức vút luôn điện thoại ngồi dậy chăm chú lắng nghe.

“Cái con nhỏ này...” nó phì cười “Đừng mơ mộng nữa cô nương ơi, chuẩn bị cưới chồng đi kìa!”

“Ồ hay sao mày nhắc đến cái... thứ đó! Cấm kị nha mày!” tôi dựng hết tóc gáy, nổi hết da gà, sau khi nghe hai từ 'cưới chồng'. “Mà hình như tên chồng của tao cũng học trường mình luôn thì phải...” “Sắp tới sẽ thú vị lắm đây!”

...

Lớp 11A4 là lớp của tôi và nó. Lớp tôi năm ngoái 10A4 tất cả đều được xếp vào cùng một lớp, vậy nên tôi cũng chẳng chút ngỡ ngàng nào!

Trần trọng giới thiệu lại từ đầu thì tôi tên Đinh Nguyệt Hạ, cô bạn hot gon xinh xắn của tôi là Nguyễn Như Lâm. Hai đứa tôi năm nay 17, gia đình cũng xếp hàng trung lưu. Và đặc biệt nói về phần nhan sắc thì... nó đẹp hơn tôi, nó cao hơn tôi, nó học giỏi hơn tôi.

Ừ thì cái gì nó cũng hơn tôi, à nhưng vài thứ tôi hơn nó, tôi ngu hơn nó, lùn hơn nó, xấu hơn nó...

Tôi và nó là bạn thân 10 năm rồi, nên tôi và nó như hai chị em ruột, gia đình hai bên cũng là bạn thân thuở nhỏ thành ra có cái gì tôi và nó cũng đều sẽ chia cho nhau!

Tôi thường hay buồn vì tình trạng ế của mình, còn nó cứ rầu vì mấy thằng bỏ nó cứ đòi quay lại... trớ trêu thế!

Tôi và nó cùng đi đến trường... đúng hơn là chạy đua đến trường. Tôi và nó đều chậm chạp, lại thích ngủ nướng, thành ra buổi sáng ở nhà hai đứa tôi cứ như có giấc đến. Bố mẹ thì hò hào dưới nhà, trên phòng thì nào đồng hồ, nào điện thoại réo đều bị tắt sạch.

Kết quả là suốt 10 năm học, tôi và nó leo rào trường thuần thục thành nghề, sau này có thể làm ăn trộm chuyên nghiệp a.

“Kì lục!” Jennifer _ con bạn trong lớp, có bố người Anh, mẹ người Việt “Hai đứa bây hay thật! Toàn vào lớp đúng ngay lúc chuông reo.

“Hò, hò! Tao lại phải chung lớp với mày thêm năm nữa á?” tôi cười trù, tỏ vẻ khinh bỉ.

“Mày nói vậy tao buồn đó nha!” Jennifer lấy đâu ra cái khăn tay màu xanh đột chuôi vờ chấm nước mắt.

“Thần kinh tung tung như mày mà biết buồn hả?” Lâm đá xoáy Jen.

“Hai đứa bây hội đồng tao! Tao méc nè!” Jen hất mặt lên rồi tung tăng chạy đi.

Tôi và Lâm nháy mắt với nhau, cùng lúc cô chủ nhiệm bước vào. Tôi và Lâm nhảy tung tăng xuống bàn cuối ngồi.

“Chào các em, cô là Hương, biệt danh là Hương Ham Hổ. Các em cứ tự nhiên gọi cô vậy! Không sao đâu, ok? Như các em biết, cô dạy môn Toán, sẽ chủ nhiệm lớp này năm nay!”

“Vâng!”

“Đầu tiên, cô muốn bầu ban cán sự, sau đó, cô sẽ sắp xếp chỗ ngồi.”

“Vâng!” tôi cười rõ to. Vâng với dạ gì chứ? Đúng là cái lớp quý! Nhìn cái bản mặt kia, hết 90 phần trăm lên thẳng từ lớp 10 của tôi, còn lại từ lớp khác do xáo lớp. Thành ra, tôi quá hiểu tại nó rồi.

Cứ ngoan ngoãn được... nửa tiết đầu, sau đó đám thì ăn vụng, đám quánh... tù xì, thằng nào thua xách cặp cho thằng kia nè, rồi lúi điện thoại ra chụp hình đim nhau là chính, đim giáo viên là nười.

Chẹp! 17 tuổi đầu mà như con nít!

“Bạn Đinh Nguyệt Hạ!”

Tiếng của cô làm tôi giật cả mình! Không lẽ bà đọc được suy nghĩ của tôi? “Dạ cô!” tôi loay hoay đứng dậy. Thói quen của tôi, ngồi trong lớp thò hai chân vào hộc bàn.

“Em là lớp trưởng năm ngoái hả? Vậy em làm tiếp năm nay nha!”

“Dạ? Cô nói gì vậy? Năm ngoái em là thường dân mà?”

“Thường... dân?”

“Ý là tổ viên đó cô.”

“Bạn Jenifer nói năm ngoái em làm mà?”

“Dạ không có đâu cô, Jenifer là lớp trưởng đây ạ! Đúng chứ Lâm?”

“Ừ.” nó hơi cười, nhưng cũng hợp tác với tôi.

“Cái gì? Tao làm hồi nào?” Jen bức xúc đập bàn đứng dậy nhìn tôi và Lâm.

Sự thực là chẳng có đứa nào trong hai đứa tôi là lớp trưởng hết! Tại vì nó muốn chơi tôi, thì tôi chơi lại nó, còn lôi ra thêm một nhân chứng xinh xắn như Lâm, tôi thắng chắc! Nhưng để thêm câu này cho chắc :

“Ban này bạn Jenifer nói với em là bạn ý muốn làm lớp trưởng thêm năm nữa đây ạ!”

“Ok! Vậy lớp trưởng lớp mình là Jenifer.”

Tôi nhếch mép, ngồi xuống ghế chằm chằm nhìn Jen. Nhỏ tức đến mặt đỏ ửng lườm tôi.

Tôi cười khi, dơ tay số dzách với Lâm.

“Sau đây cô sẽ giới thiệu một bạn mới chuyển về trường mình năm nay. Bạn ấy sẽ là thành viên của lớp mình. Em vào đi.

Từ ngoài cửa lớp bước vào là một bạn nam ngồi ngồi lại lảng đàng chuẩn gu của Lâm. Tôi chắc mềm nhỏ đã bị thần cupid nhắm trúng.

Nhìn sang nó thì y như rằng đang đưa ánh mắt lấp lánh nhìn người ta. Có phải là quá mất hình tượng không chứ?

Anh ta mỉm cười:

“Chào các bạn, tôi là Nguyễn Nhật Minh, trong hai năm tới mong các bạn giúp đỡ.”

Ôi trời! Nụ cười của anh chói lóa như đèn PS, Lâm ơi, cuộc đời mày từ đây sẽ đi về đâu khi gặp phải sét ái tình? Cũng phải quá rồi! Xem cái mặt của đám thị lớp tôi kìa... cứ như lăm le sẽ nhào tới giật lấy bất cứ lúc nào.

Đôi mắt hí đen láy, cái mũi cao nhỏ nhắn thanh mảnh, môi đỏ, da trắng muốt, cái răng khểnh cực duyên.

Tôi huyếch tay nó, cười khẩy, tôi chẳng cần nói, nó cũng hiểu được tôi đang có ý đồ gì.

Mặt nó hơi đỏ! Ôi thôi rồi! Phải làm sao đây? Lâm nó lần này tiêu chắc rồi! Những lần trước dù có đúng gu của nó, cũng đâu có cái trò e thẹn này đâu! Kiểu gì nó cũng 'cưa' chơi, đồ thì quen vài ngày, không thì thôi. Chẳng lẽ lần này là thích thật?

“Tớ ngồi đây... có được không?” anh ta như hiểu rõ tâm tư của Lâm.

“T... ắt nhiên... là được.” nó ập a ập ứng đáp lại.

Bàn cuối của lớp trở thành tôi - nó - Minh, trở nên hot hơn bao giờ hết khi đây trở thành địa bàn của hot boy và hot girl. Cái đám láo nháo phía trên cứ nhoi hết cả lên, quay hẳn người xuống nhìn hai con người đầy triển vọng cạnh tôi... thật khiến bản thân tôi tự thương cảm khi chính mình quá tầm thường. Thật khó quá!

...

Lâm thả mình lên giường tôi, nó vút cho tôi cái điện thoại còn đang log in facebook.

“Gì vậy?” Tôi kéo kéo, quẹt quẹt.

“Mày đọc đi.”

Một khung chat hiện ra, giữa nó và một tên nào đấy, có tên facebook là Khải.

Tôi vừa đọc vừa thờ dài... lại một tên đẹp mã thích cưa cẩm gái đẹp. Lâm cười với tôi:

“Ra chơi ngày mai mày đến gặp người ta nhé. Tao bận phải theo đuổi người yêu của tao.”

“Ý mày là... anh Minh đẹp trai ban sáng?” tôi nhảy lên giường cười khi khi.

“Thật ra thì không hỏi tao mày cũng biết, còn cố tình làm khó làm dễ tao?! Con này chết đi!” Lâm giờ chân đạp tôi một cái muốn rơi luôn xuống giường.

“Gi thì gì... mày đã nhờ vả tao thì phải có cái gì đó cho tao chứ nhỉ?”

“Một châu Baskin Robbin. Xong, không trả giá.” Lâm nói rồi nhảy xuống giường “E hèm... tao đi làm tóc. Mày ở đó chat với hân ta, hẹn ở đâu thì tùy mày.”

“Này! Tao với mày có giống nhau chút nào đâu, mày bảo tao mặt dày đi gặp người ta mà trả công bèo nhèo vậy đó hả?” tôi hét lớn nhưng nó đã chạy ra khỏi phòng tôi “Con nhỏ này...”

Tôi nhìn hình đại diện của tên Khai... tim đột nhiên đập thình thịch. Tên này cũng đẹp trai phải biết đi mà... tay tôi đánh nhanh một hồi: 'Ngày mai hẹn ở tầng hai thư viện.'

Người ta đáp lại một câu 'Được. Tớ chờ cậu.'

Tôi thả cái điện thoại xuống giường, nằm lẩn qua một bên, ngẩng đầu nhìn trần nhà, trên đó lấp lánh những ngôi sao tôi vát và dán lên, cùng với những bức vẽ đầy trẻ con... nhưng theo tôi là cực kì nghệ thuật.

Chẳng hiểu có sự thế nào, tôi lại khẽ mỉm cười.

...

Lâm bước ra đường, kéo khế vạt áo, nó leo lên chiếc AB phóng thẳng đến tiệm làm tóc quen thuộc.

Vừa xuống xe, nó đã thần thờ khi thấy Nhật Minh ở tiệm Starbucks đối diện. Cậu mặc áo sơ mi trắng tay dài, bên dưới là quần tây đen, đóng thùng rất gọn gàng, nhìn vô cùng sạch sẽ và ngăn nắp.

Ngập Minh động tác tay vô cùng dứt khoát, nhanh chóng đặt ly tách đã dùng xong vào mâm rồi đem vào trong.

Lâm ngẫm nghĩ một lát, quyết định rút chìa khóa xe đi thẳng vào tiệm làm tóc.

Ngồi trong cửa tiệm, qua bức tường làm bằng kính dày, mọi hoạt động của Minh đều lọt hết vào tầm mắt của Lâm. Nó ngồi vắt vẻo trên ghế tựa, để nhân viên thoa sức vuốt keo chải tóc,... chỉ nhìn chăm chăm vào bóng lưng của người ấy.

Tiệm bên đây vừa có không gian bên trong vừa có không gian ngoài trời, nên mỗi lần Minh đem mấy chiếc ly nhựa vào phía trong, cô nàng lại khẽ nhíu mày vì cậu đã biết khỏi tầm mắt. Mỗi khi Minh xuất hiện, hàng chân mày của Lâm lại giãn ra. Từ khi nào mà Lâm rơi vào tình trạng như thế này chứ? Đây chắc chắn là tiếng sét ái tình, mà đây còn là lần đầu tiên trong cuộc đời này Lâm cảm thấy thích một bạn nam vào lần đầu gặp mặt, còn trở nên ngớ ngẩn trước mặt người ta. Sáng nay mới bị người ta hỏi một câu đã ngớ nga ngớ ngẩn, lúng ta lúng túng.

Thật là... Lâm ơi là Lâm... hình như mày đã tự đẩy mày vào ngõ cụt rồi... Lâm hết im lặng lại thờ dài.

Đến cả cô nhân viên thường xuyên làm tóc cho Lâm còn thấy là lạ khi Lâm hôm nay thật sự quá yên lặng. Trong mắt cô mà nói thì cô bé này tuy rất trưởng thành nhưng cũng có cá tính khá là mạnh mẽ, ít khi nào chịu yên lặng ngẫm nghĩ điều gì đó, khả năng tạo dựng mối quan hệ của cô bé rất tốt, đến cả chủ cửa tiệm còn thấy quý Lâm. Hôm nay... thật sự rất kì lạ.

“Em sao vậy?”

“Chị...” Lâm nhướn người, chỉ tay về phía Minh đang cúi cúi lau chùi “Cậu trai đó đó... làm việc bên đó lâu chưa ạ?”

“Ừm... Minh đó hả? Thằng bé đó rất tốt bụng, nhắc mới nhớ, hình như nó bằng tuổi em đấy! Nhật Minh làm ở đó khoảng một hai tuần gì đó rồi, mà mỗi lần bên tiệm chị có chuyện gì là nó lập tức chạy sang giúp đỡ... hơn nữa, nhan sắc của thằng bé cũng không tồi... chị rất là để ý nha.” nói xong, chị ấy còn kèm theo một nụ cười rất khả ố.

Lâm khẽ rung mình, sau đó mới mỉm cười:

“Chị làm giúp em một kiểu tóc đơn giản thôi. Em có chuyện cần sang đó.”

“Được thôi. Cũng sắp hoàn tất rồi. Em cứ tự tin ở chị.”

“Vâng.” Lâm cười rồi gật đầu.

Nói xong, nó lại rơi vào im lặng, nhìn Minh chăm chỉ làm việc ở phía bên kia.

...

Sau khi đầu đó xong xuôi, Lâm thân nhiên để luôn xe ở tiệm làm tóc rồi đi bộ sang Starbucks. Thấy Lâm, Minh tỏ ra ngạc nhiên, cũng có chút ngượng ngùng khi bị cô bạn trông thấy bộ dạng làm việc kiếm thêm thu nhập của mình, cậu cười cười:

“Lâm đó hả?”

“Ừ. Minh làm việc ở đây sao?”

“Ừm.”

“Trùng hợp quá, mình thường hay uống cà phê ở đây, tại sao từ trước đến giờ không gặp cậu nhỉ?” Lâm tung chiêu thăm dò.

“Mình chỉ mới làm việc ở đây hơn một tuần thôi.” Minh cười.

M... Một tuần? Thật sự chỉ có một tuần... Mới chỉ một tuần mà khả năng làm việc đã đến mức kinh ngạc như vậy. Minh thuần thục như một người chuyên nghiệp, khiến Lâm càng có hứng thú tìm hiểu anh chàng.

Hoặc là Minh thường xuyên làm việc này ở nhà, hoặc là Minh có khả năng nắm bắt rất tốt. Mà Lâm thì thường chết điều chết đứng những anh chàng thông minh, hoặc những anh chàng đảm đang việc nhà... Minh cậu ấy lại có cả hai.

Lâm lại không kiếm được mà gửi trao Minh một ánh mắt đầy tình ý, chẳng qua là Minh không nhận ra, từ biệt Lâm một câu rồi quay lại làm việc.

Lâm chọn chỗ ngồi cho mình, lặng lẽ quan sát Minh... người con trai này thật sự rất thú vị...

...

Tối hôm đó, lúc tôi đang ngồi trên bàn ăn thưởng thức món ăn Việt Nam chính gốc chất lượng cao – mì tôm thì có tiếng chuông cửa.

Liếc ngang đồng hồ đang chỉ mười giờ tối, tôi thở dài... bấm chuông nhà tôi giờ này thì chỉ có thể là con nhỏ đó...

Hình như tôi chưa hề giới thiệu về gia cảnh của mình thì phải.

Họ tên tôi thì bạn đã biết rồi, gia đình thì cũng mới chỉ biết thuộc hàng trung lưu không có gì nổi bật, nhưng ba mẹ chúng tôi mua hẳn cho chúng tôi hai căn nhà riêng ở gần trường để tiện đi học... căn nhà không lớn, chỉ vừa vặn đầy đủ tiện nghi, khá là thoáng mát và rộng rãi.

Hai căn nhà của tôi và Lâm ở gần nhau, chỉ cách có con đường ngắn nên nhiều khi nó sang nhà tôi ăn tối rồi ngủ luôn ở đây, sau đó chúng tôi có thể trò chuyện cả đêm.

Tôi buông đũa, chạy ra cửa mở cho nó. Con này lạ ghê, tôi đã đưa chìa cho nó rồi, sao còn cái trò bấm chuông cửa như thế này.

Tôi mặt nặng mặt nhẹ lườm Lâm khi nó dắt chiếc AB vào sân, đồng thời lẩm bẩm “Mày làm cái gì mà không tự mình mở cửa, có biết tao đang hưởng thụ tinh hoa không? Rõ phiền.”

Trái với suy nghĩ của tôi, nó không tức giận hay nhăn nhó gì cả, chỉ quay sang tôi cười “Tao xác định rồi. Đối tượng lần này của tao sẽ là Nhật Minh.”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Tứ Ngổ Ngẩn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Sáng hôm sau,...

Tôi ngáp dài rồi nằm ra bàn, kê một chồng tập bên dưới, đeo tai nghe vào nhắm mắt.

Cái lớp tôi mà mỗi khi trống tiết thì nó như chạy giặc, loạn đến không thể kiểm soát, mà con nhỏ lớp trưởng không những không quản lớp còn thay 'trời hành đạo, đứng ra chỉ đạo nhóm bên này ứng chiến với dãy bên kia... mở nhạc chọi phần.

Tôi khóc không ra nước mắt khi ngồi kể hai cái người kia.

Lâm và Minh... tôi không hiểu hai người này có chủ đề gì mà nói, từ tiết một đến giờ đã là hai tiết trống rồi. Tôi và cậu ta cũng vừa gặp nhau hôm qua, Lâm cũng vậy, thế thì hai người này lấy đâu ra chuyện mà nói... nói như thể chỉ cần im một giây thì bão táp phong ba kéo đến giật phăng ngôi trường lên vậy.

Tôi thở dài. May là chưa chính thức quen nhau, sau khi đã hẹn hò thật sự, có khi Lâm nó bỏ tôi qua một xóa không thèm đoái hoài gì thì thật tội nghiệp tôi a.

Tôi lục cặp Lâm, lấy hộp sữa ra, cắm ống hút vào rồi bỏ ra ngoài hành lang, dù cho Jenifer có la hét um sùm báo cả lớp tập trung chơi phần vào tôi.

Tôi uống xong sữa rồi có một thói quen rất là trẻ con chính là cắn cho nát cái đầu ống hút thì thôi.

Đứng từ trên tầng hai nhìn xuống, sân trường vắng vẻ, từng hạt nắng như đang thỏa sức nhảy múa giữa một khoảng không rộng rãi, bụi nắng lơ lửng như đang khiêu vũ giữa không trung. Gió nhẹ nhẹ kéo tóc tôi bay bay. Đột nhiên tôi trông thấy một bạn nam đi về phía dãy thư viện.

Tôi nhìn lại đồng hồ trong lớp, còn mười phút nữa là hết tiết hai, cũng chính là đến giờ ra chơi... cũng chính là đến lúc tôi hẹn cái bạn nam tên Khải kia. Bóng dáng đó khiến tôi có chút ảo tưởng bạn Khải ý đến sớm chờ tôi.

Tôi biết. Lúc đầu Lâm đồng ý kết bạn, cũng chịu tiếp chuyện với Khải là vì cô nàng muốn cậu ta cura mình... e hèm... nói ra thì có chút kì lạ, nhưng Lâm là vậy, không có bạn trai thì chịu không nổi. Lần đó vừa chia tay bạn trai xong, nên Lâm mới muốn thử cảm giác mới lạ. Nhưng hôm qua sau khi gặp Minh, xác định đối tượng tiếp theo là Minh, Lâm lại tổng Khải sang cho tôi... giống như nhờ tôi giải quyết hộ rắc rối của mình.

Nói trắng ra là... tôi chỉ là cái bóng đi dọn dẹp chiến trường cho Lâm, và người Khải đợi là Lâm chứ không phải tôi. Dù biết là vậy, nhưng tôi vẫn thấy có chút hi vọng và chờ đợi.

Tôi chạy vào lớp, vợ lấy cuốn tập cầm theo thể hiện một tí thủy mị, cũng sẵn tiện nói với Lâm “Tao đi xuống trước nha. Hôm nay mày tìm người khác xuống sân cùng chơi đi. Bái bai.”

“Ồ... mày đi đâu vậy?”

“Ừm... gặp Khải.” nói rồi tôi nháy mắt. Lâm chỉ cười cười giờ tay ra hiệu cổ lên với tôi.

Tôi cười tí mắt đi sang dãy thư viện. Dù sao cũng còn mười phút, tôi cứ từ từ đi chậm chậm.

Thư viện đồ sộ hiện ra trước mắt tôi. Thư viện trường tôi nằm trong một khoảng sân bên góc, bao quanh bởi vườn hoa, cảnh quang rất đẹp cũng rất trong lành. Tầng một là khu vực sử dụng máy tính dành cho giáo viên và học sinh, tầng hai là kho sách, tầng ba là nơi đọc sách. Tôi vốn định chọn tầng ba, nhưng nghĩ lại mình không nên làm phiền những người đang tập trung chọn sách. Bây giờ đứng trước cửa thư viện rồi thì tôi cứ chần chừ mãi không dám bước vào.

Thật tình thì lúc này vì nhất thời hưng phấn nên mới quyết định chạy sang đây, bây giờ nghĩ lại thì còn chưa hết tiết hai, tôi đã lật đật chạy sang đây, không phải là đang thể hiện cho người ta thấy mình chờ mong đến mức nào sao, hơn nữa mình là con gái? Mà người con trai ban này chỉ là tôi suy đoán chính là Khải, nếu không phải thì chẳng phải tôi đến sớm hơn cậu ta sao?

Tôi thì không có vấn đề gì, chỉ là hôm nay đến đây với danh nghĩa là Lâm, lỡ như người ta đánh giá mình thì chỉ có mắt mặt Lâm.

Thế là suy nghĩ một hồi, tôi quyết định ngồi vào ghế đá bên cạnh cánh cửa chờ tiếng chuông, tay vô thức lật giờ cuốn tập trên tay.

Không hiểu sao, dù chưa gặp Khải bao giờ, tôi lại có cái cảm giác kì lạ như thể tôi bị cậu ta thu hút. Cả tình trạng hưng phấn ban này của tôi bình thường vốn đâu thường xuyên xảy ra, chỉ là ban này sau khi nghĩ tên con trai kia là Khải, trong đầu tôi lại nảy ra một ý niệm là mình không được để Khải phải chờ lâu, lập tức chạy đến đây mà không suy nghĩ.

Tôi thở dài... rốt cuộc thì bản thân mình bị gì chứ? Học cùng khối với người ta cả năm lớp mười rồi, tại sao bây giờ tôi mới phát hiện ra khối mình có một hot boy như cậu ta.

Trong lúc suy nghĩ miên man, tiếng chuông reo lên bất chợt khiến tôi giật mình, suýt chút nữa là làm rơi luôn cuốn sách xuống đất.

Tôi ngồi thêm một lát mới mò mẫm lên tầng hai. Quả thật từ này đến giờ tôi không thấy có người nào đi vào nữa, không lẽ Khải là bạn nam ban này thật sao?

Thật tình mà nói thì đối với những bạn nam không để cho người khác phải chờ đợi thật sự rất nam tính và vô cùng chững chạc.

Đến điểm hẹn, tôi thấy một người con trai mặc sơ mi trắng đồng phục, mái tóc đen chồ dựng chồ xuống, áo không bỏ vào quần... đúng chất... học sinh trường tôi. Khải cúi đầu lật giờ cuốn sách trên tay.

Tôi vốn định gọi Khải thì cậu ta quay mặt lại. Trông thấy tôi, Khải có chút thất thần, nhú mày một cái, cậu ta lắp bắp: “C... Cậu là Lâm?”

“Không...” tôi còn chưa kịp nói xong thì tay liền bị người khác nắm lấy kéo đi. Để lại Khải đứng một mình ở đó hơi hoảng hốt “Ê Khả... mày... mày làm

cái gì vậy?”

Tôi quay người nhìn cậu con trai đang nắm lấy cổ tay tôi kéo đi phăng phăng. Nhìn khuôn mặt nghiêng của cậu ta... thật sự rất đẹp trai a! Chỉ mới nhìn nghiêng đã thấy cậu ta đẹp hơn tên Khải ban nãy rất nhiều lần. Vậy tại sao cậu bạn kia lại là hot boy? Ờ ờ... chuyện này không quan trọng, quan trọng hơn là người này là ai và người này đang kéo tôi đi đâu chứ? Tôi lại lắp bắp: “Này cậu... cậu kia... Cậu là ai vậy?”

Cậu ta kéo tôi đến một góc khuất trên tầng ba thư viện, rồi buông tay tôi ra một cách dứt khoát, như thể chỉ cần giữ tay tôi một vài giây nữa thì vì khuôn từ tôi sẽ lây sang cậu ta rồi sinh sôi nảy nở ấy!

Tôi xoa xoa cổ tay, chỗ hơi đỏ lên vì cái nắm của cậu ta... cái đồ không biết thương hoa tiếc ngọc! Tôi cũng là con gái, cậu ta không dịu dàng tí nào được hay sao? Cậu ta lạnh lùng nhìn tôi, liếc một lượt từ trên xuống dưới khinh bỉ tôi: “Cô đừng chỉ vì vẻ bề ngoài của một người lạ trên facebook mà đồng ý hẹn gặp chứ.”

Chất giọng trầm ổn đặc biệt của cậu ta khiến tôi thấy rất có cảm tình, dù câu nói của cậu ta đầy châm biếm tôi, và thái độ của cậu ta thật sự rất tệ.

Ít ra thì tên này có một khuôn mặt đẹp trai và chất giọng thiên phú.

Tôi nhú mày, không phủ nhận cũng không khẳng định. Dù gì thì tôi thật sự là vì vẻ đẹp trai của tên Khải đó mà cảm thấy hứng khởi đấy thôi. Nhắc đến mới nhớ, nhìn kĩ lại thì, tên con trai đứng trước mặt tôi giống với hình của Khải trên facebook hơn là tên ban nãy.

Một ý nghĩ chợt xẹt qua đầu tôi. Tôi nhú mày “Cậu là Khải?”

Cậu ta trầm ngâm nhìn tôi một lát mới gật đầu “Đúng. Tôi là Khải.”

“Vậy cậu mới là người hẹn Lâm? Thế tại sao cậu ta...”

Gần như ngay lập tức, Khải hạ giọng, giống như đang nén tức giận, có thể thấy là, cậu ta không có chút nào thích thú với cái trò tìm hiểu nhau qua mạng xã hội này “Không phải tôi, Kha là bạn tôi, cậu ta lấy nick của tôi để chat với cậu.”

“Sao lại...”

“Thấy cậu ta không phải tôi thì thất vọng lắm phải không?” Khải cười khinh bỉ, mép môi nhếch lên đầy kiêu ngạo “Chính vì vậy tôi mới ghét dùng mấy cái thứ đó.”

“Thứ nhất, dù cho cậu có đẹp trai và tôi thừa nhận thì cậu cũng nên thôi ngay cái giọng điệu như thể nếu đó không phải là cậu thì sẽ khiến người khác thất vọng đi. Thứ hai, ghét dùng thì cậu đừng tạo facebook, chính vì vậy không dùng nên mới bị bạn cậu lấy mấy nick đấy.” Tôi gần như đang xả tức vào mặt Khải. Vẻ ngoài chói lóa của cậu ta bị cái thái độ ngạo mạn này đá bay hết rồi! Cái tên chết giấm này. “Tôi hôm nay đến chỗ hẹn chỉ vì muốn thay mặt bạn tôi từ chối thẳng thừng cậu bạn Kha gì đó của cậu, cậu đừng có mà tưởng bở! Đáng ghét!”

Nói xong, tôi phải mong quay người bước đi, để mặc Khải đứng đó vẫn chưa kịp tiêu hóa. Mãi đến khi tôi bước đến cầu thang mới nghe giọng cậu ta lầm bầm phía sau “Con gái gì mà đánh đá.”

Tôi thật muốn lột giày ra chọi thẳng vào mặt cậu ta. Đẹp trai thì sao chứ? Đẹp trai thì có quyền ngạo mạn ư? Đồ đáng ghét! Thật là đáng ghét a!

Tôi nện gót giày xuống sàn, tưởng tượng đó là mặt hán ta mà làm tôi.

Tôi xuống căn tin, mua hai ly kem trộn chúng lại rồi ăn cùng một lúc.

Lúc đang stress như bây giờ thì ăn thứ gì đó lạnh lạnh là tốt nhất!

Đã ngốn xong hai muỗng liền vào miệng, cảm nhận thấy rằng mình tê tê, tôi ngừng đầu hà hơi... cho đỡ ề, mắt tôi liền quét qua một cảnh tượng.

Bên kia căn tin, Minh ngồi cạnh một cô nàng nào đó, đối diện là Lâm với khuôn mặt u ám hết sức. Tôi nhận ra cô nàng đó là người thường xuyên 'tranh cừ' cái danh hot girl với Lâm. Thật ra mà nói thì tính cách cô bạn đó cũng không đến nỗi tồi. Mỗi mẩu mê trai hơn người mà thôi. Lâm nhà ta lần này xem ra có tình địch nặng kí rồi.

...

Minh ngó mặt ra hỏi Lâm, khuôn mặt hài hết sức “Hai người nói cái gì vậy?”

Lâm quay sang cười với Minh “Ừm. Tụi này có một vở hài kịch cần xem ấy mà, nó chạy đi mua vé ấy.”

“À... nếu vậy thì hai đứa mình xuống căn tin đi. Dù gì thì mình cũng mới chuyển đến vẫn chưa quen ai nhiều.”

“Được thôi.”

Có trời mới biết, lúc này Lâm đang mừng rỡ đến mức nào. Phải nói là hai mắt tít lại không thấy tổ quốc, nhưng cố quay đi chỗ khác để không bị Minh thấy vẻ mặt nham nhở đó của mình.

Jenifer vốn định hôm nay kéo cả lớp xuống căn tin ăn mừng sự 'di cư' đến 11A4 của Minh, nhưng sau khi liếc thấy cái miệng cười toác lên đến mang tai của Lâm thì đành ngâm ngùi dời kế hoạch sang ra chơi hôm sau.

Sau đó Lâm lục cặp tìm hộp sữa, phát hiện ra nó đã không cánh mà bay, chỉ có thể lăm bằm chửi Hạ “Cái con nhỏ chết bằm này thật là hết nói!”

Lâm quay sang cười với Minh “Chúng ta đi thôi.”

“Ừ.”

Vừa yên vị trên ghế, Phương, cô nàng hot girl khối, chạy đến ngồi luôn vào bàn của hai người, mỉm cười với Lâm “Lâm à, bạn trai của mày hả?”

Nói ra thì... Lâm và Phương cũng không hẳn là thân, hai người họ chỉ quen biết nhau ở lớp học thêm buổi tối ở trường, nói chuyện cũng chỉ mới có hai ba lần, e hèm... ở đâu ra cái thái độ thân thiết như thế này chứ?

Lâm có hơi sượng, nhưng vẫn mỉm cười “Không phải. Đây là Minh, bạn mới chuyển đến lớp tao. Minh, đây là Phương... bạn mình. Hai người làm quen đi.”

Phương liền mỉm cười “Chào bạn. Minh có thể sang ngồi cạnh bạn không? Ngồi phía bên này bị chói nắng quá.”

Minh liền lịch thiệp đáp “Tất nhiên, tại sao không?”

“Cảm ơn.” Phương cười dịu dàng xong chạy sang chỗ ngồi cạnh Minh. Mùi thơm từ người anh xộc vào cánh mũi khiến Phương có chút ngáy ngất. Người gì đâu vừa đẹp trai vừa lịch sự lại nam tính thế này!!

Lâm ngồi đối diện nhìn hai người kia vai kề vai, trong lòng thấy rất khó chịu nhưng không thể thể hiện ra mặt, chỉ biết cầm hộp sữa mới mua lên hút hút.

Không ai ngờ Minh lại đứng dậy “Lâm cũng sang đây đi. Phía bên đó nắng quá.”

Minh nói câu đó với một nụ cười, khiến trong lòng Lâm như một cái gì đó gãi nhẹ nhẹ... vô cùng ngọt ngào và dễ chịu.

Lâm dù rất muốn, nhưng chỉ khẽ cười “Cảm ơn Minh, bạn cứ ngồi bên đó. Minh không sao đâu.”

Minh khẽ cười “Lâm uống nước không? Minh đi mua nhé.”

Lâm cảm thấy vô cùng ấm áp, toàn thân tê tê. Bao nhiêu khó chịu từ nãy đến giờ đều hoàn toàn biến mất.

“Không cần đâu. Minh có hộp sữa này rồi.” Vừa nói, Lâm vừa lắc lắc hộp sữa trên tay.

“Vậy mình đi một chút sẽ về.” Minh nói rồi đi mất, để lại Phương và Lâm ngồi đối diện nhau.

Lâm chỉ lẳng lặng uống sữa, bỏ ngoài mắt người con gái trước mặt mình. Phương là người mở lời trước, cô nàng cười hỏi “Mày và Minh chỉ là bạn thôi đúng không?”

Khó khăn nuốt ngụm sữa vào miệng, Lâm khó khăn trả lời “Đúng vậy.”

“Vậy mày giới thiệu cậu ấy cho tao đi. Minh đúng gu của tao.” Phương cười tít mắt, vẻ như không thấy tình cảm của Lâm.

“Giới thiệu mày cho Minh? Không phải tao đã giới thiệu rồi sao? Lại vừa ngay tức thì đó thôi. Ý muốn thực sự của mày là cái gì?” Lâm bóp nát cái hộp rỗng rồi đặt nó lên bàn. Cái hộp giấy lúc này thân hình vụn vụn vô cùng khó coi.

“Hành động đó là ý gì thế? Muốn cảnh báo tao hả?” Phương mỉm cười.

“Hừm... không hẳn, thói quen thôi.” Lâm tựa người ra lưng ghế, ngược mặt nhìn bụi nắng mờ mờ trong không trung, khẽ lăm bằm cái gì đó.

Phương đành mặt lại “Nói chung là, mày không có là gì của Minh ngoài hai chữ bạn bè, vậy thì không lí nào là tao không được đến gần cậu ấy.”

“Được thôi. Tùy mày thích làm gì thì làm, nhưng kết quả cuối cùng cũng là do Minh chọn, không phải mày, hay tao. Thật ra... cưa đồ quá dễ dàng lại thấy rất dễ chán.” Lâm cười khẩy. Nói thì nói vậy cho oai thôi chứ cô biết Minh không giống những người con trai khác. Cậu sẽ không vì một nụ cười của cô mà bán mạng tạo niềm vui cho Lâm.

Bây giờ Lâm lại thích Minh đến vậy, cô còn sợ những cách thông thường sẽ không lay động được Minh. Mà người ta lại có câu, khi bản thân sa vào tình yêu thì mọi hành động mình làm trước mặt người đó đều trở nên thật ngu xuẩn, giống như nào bị tê liệt tạm thời lúc đó, giống như nó đã chấp cánh bay đi mất. Mỗi khi nói chuyện với Minh, Lâm căng thẳng chết đi được. Làm gì có thời gian mà suy nghĩ cách cưa cẩm người ta...

Lâm khẽ thở dài, cúi đầu nhìn mặt đất, đột nhiên cảm thấy má mình lạnh lạnh. Lâm giật mình quay đầu, nhìn thấy một lon nước lạnh mát, hơi nước bốc lên lan tỏa vào không trung như băng tuyết dưới nắng.

Minh đứng phía sau, trên môi là một nụ cười: “Một lát lên lớp uống.”

Ngay lúc này, điện thoại của Hạ rung lên một hồi, nó cúi đầu mở ra xem.

"Tối nay con hãy đến Parkview, chúng ta sẽ gặp hôn phu của con. Ăn mặc cho lịch sự đàng hoàng, đừng làm xấu mặt ba mẹ."

Bạn đang đọc truyện *Bộ Tư Ngó Ngán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Sài Gòn mùa này nóng kinh người, dù tiết trời đã sang thu, nhưng nắng vẫn gay gắt như lửa đốt. Nhiệt độ lúc nào cũng trên 30, kể cả là buổi chiều, mặt trời đã khuất dạng, trên bầu trời chỉ có vài gợn mây trắng nổi bật, cùng mặt trăng mọc sớm.

Đi qua cánh cổng cầu kì bước vào sảnh lớn, hơi lạnh phả vào người đột ngột khiến tôi thấy thật sảng khoái. Bên ngoài và bên trong thật khác biệt.

Tôi mặc trên người chiếc đầm do mẹ chọn, màu xanh dương với những họa tiết sang trọng cùng với vạt áo xếp li, bên ngoài khoác một cái áo lông màu trắng.

Tôi đến đây có một mình, còn ba mẹ tôi đã đến từ sớm. Đúng hơn là sau khi tan học, tôi lười nhác về đến nhà thì ba mẹ tôi gọi “Ba mẹ đã đến đây rồi, con mau thay quần áo rồi có mặt ở đây ngay.”

“Vâng vâng.” Tôi gấp dài đáp rồi quăng cái điện thoại lên giường, chui vào nhà tắm ở trong đó đến nửa tiếng. Sau đó mới bình thản ngồi sấy tóc cho khô.

Đánh một lớp son mỏng, tôi mặc quần áo rồi lên taxi đến Parkview.

Giờ thì tôi chỉ có một mình bước vào trong.

Ba mẹ tôi kia rồi... phía xa xa... họ ngồi quay mặt về phía cửa ra vào, ba người còn lại thì giáp vòng quanh bàn, quay lưng về phía tôi nên tôi cũng chưa nhận ra họ là ai, chỉ biết chắc ba người đó một là chồng hai là ba mẹ chồng.

Nhìn ba mẹ tôi kia... họ cười gượng đến nỗi khuôn mặt trở nên méo mó, chắc là từ nãy đến giờ phải rất vất vả để câu giờ. Tôi nhếch mép. Đừng trách tôi ác, cũng đừng bảo tôi hỗn xược, chỉ là tôi có chút nổi loạn, và tôi muốn thể hiện điều đó để chứng tỏ với ba mẹ mình là tôi chẳng có ý định nào là sẽ cưới cái tên đó.

Tôi khoan thai bước đến. Ba mẹ trông thấy tôi từ xa, cố nén tức giận mà mỉm cười “Hạ tới rồi. Thật thất lễ quá, để mọi người phải chờ lâu.”

Tôi cũng vờ vờ vệt vệt chạy đến, đưa tay lau trán, liên tục cúi đầu “Cháu xin lỗi ạ, cháu bị kẹt xe.”

“Không sao đâu, cháu ngồi xuống đi. Từ nãy đến giờ bác nói chuyện với ba mẹ con cũng rất vui.” Người phụ nữ kia lịch sự nói. Bà ta khiến cho người khác có cảm giác vừa nhìn đã biết bà là một người tinh tế và sang trọng, lại biết cách cư xử... chưa kể đến gu thời trang cực kì thời thượng, cả khuôn mặt cũng không có gì là già.

Tôi nhìn sang 'ba chồng'. Ông ấy có vẻ nam tính mạnh mẽ, không chăm chút đến nhan sắc lắm nên có vẻ khá già, nhưng điều đó càng chứng tỏ kinh nghiệm sống của ông ấy rất phong phú.

Tôi lại liếc sang 'chồng' tôi... tôi gần như tá hỏa. Mà cái người đó lại càng tá hỏa hơn.

Tôi tròn tròn mắt như không thể tin được, ngạc nhiên đến nỗi quên cả ngồi xuống, lắp bắp “M... Minh... Cậu...”

“Hạ...” Minh chỉ có thể thốt ra tên tôi.

“Hai đứa quen biết nhau à?” Mẹ tôi mỉm cười hỏi... hỏi cái gì chứ! Nhìn mặt là biết ngay... Minh chuyển đến lớp tôi là kế hoạch của bốn người này... cứ làm như tôi ngốc lắm ấy chứ! Minh dường như cũng nhận ra điều này, cậu ta khẽ nhú mày, nhưng lại giữ phép tắc không nói gì hết, ngoan ngoãn im lặng.

Minh đã không có ý kiến thì tôi còn nói được gì nữa đây.

Tôi liền kéo ghế ngồi xuống, khẽ liếc nhìn Minh, phát hiện ra cậu ta cũng đang nhìn tôi trầm mặc.

Mẹ tôi phấn khởi “Ăn thôi kéo thức ăn nguội hết thì mất ngon.”

Suốt bữa ăn hôm đó, tôi và Minh không hề hé răng nói bất cứ lời nào, chỉ có bốn người họ là tự tung tự hứng, ngồi đó bàn luận về vấn đề công ty, và những vấn đề mà tôi có nghe đi nghe lại cả trăm lần cũng không hiểu gì hết.

Khi bữa ăn kết thúc, Minh mới mở miệng, giọng khàn khàn vì từ nãy đến giờ không nói gì “Hình như Hạ không sống cùng hai bác, để con đưa bạn về.”

“Được được! Con cứ thoải mái. Đưa nó về nhà con cũng được.” Mẹ tôi đã say khướt, dựa vào người ba tôi mà nói, còn cười nắc nẻ. Thế là hình tượng ban đầu chấp cánh bay xa.

Cơ mà mẹ tôi như vậy, ba mẹ Minh cũng chẳng vừa. Mẹ Minh lúc này tình trạng y hệt mẹ tôi, chỉ là bà làm bầm cái gì đó lí nhí không ai nghe được.

Bốn người họ lên hai chiếc taxi chạy mất.

Tôi nhìn theo bất giác thờ dài một tiếng. Lúc này mới nhớ ra Minh đang ở bên cạnh. Tôi liền cáo biệt: “Tạm biệt, tớ về đây. Mai gặp nhé.”

Tôi vốn định ngoắc chiếc taxi sắp chạy đến thì Minh đột ngột níu tay tôi: “Khoan đã chúng ta nói chuyện một chút.”

Không biết hôm nay là cái ngày gì mà cổ tay tôi cứ bị chộp lấy thế nhỉ?

Tôi nuốt nước bọt quay người nhìn Minh. Không biết cậu ta định nói gì, nhưng tôi ghét nhất là đối diện với khuôn mặt nghiêm túc của một ai đó. Bình thường Minh không phải là kẻ lơ phất phơ gì, nhưng là một gương mặt dịu dàng trầm tĩnh, còn bây giờ, Minh vô cùng nghiêm túc, trong đôi mắt đó là sự kiên quyết đến chắc nịch.

“Nhìn bạn mình có thể đoán được, bạn không thích hôn sự này đúng không?” Minh khẽ nghiêng đầu, khuôn mặt nghiêm túc biến mất, thay vào đó là sự dịu dàng như lúc trước. Tôi khẽ thờ phào.

“Đúng vậy. Cậu cũng vậy đúng chứ? Có ý tưởng gì không?” Tôi tựa người vào thanh chắn sau lưng, khẽ nhếch mép.

“Minh có đấu tranh với họ. Họ bảo nếu mình có thể tự lập, dọn ra sống riêng và không cần trợ giúp từ họ trong vòng ba tháng, thì mình được quyền hủy hôn. Nhưng không ngờ họ lại lật lọng, đi hẹn gặp gia đình bạn.”

Tôi trầm ngâm một lát mới quay sang cười với Minh: “Nếu hai đứa mình thể hiện ra là chúng ta rất ghét nhau thì có lẽ họ sẽ không nhẫn tâm tiếp tục hôn ước đâu nhỉ?”

Minh gật đầu “Nhưng mình không thể thể hiện những biểu cảm trái với cảm xúc thật sự của mình.”

Tôi cứng họng... con người này có cần phải lương thiện như vậy hai không? Liệu cậu ta có tốt đến nỗi, bản thân vốn thông minh, biết là mình bị người khác lừa, nhưng vẫn tự mình vào tròng, tự mình làm trò cười cho người khác... tự mình hy sinh để đem lại nụ cười cho người ta. Dám lắm...

Tôi thờ dài “Vậy thì chỉ có một cách thôi.”

“Cách gì?”

“Giống như trong mấy bộ truyện đầy tình tiết hư cấu trên mạng, chúng ta phải tìm người yêu.”

...

Tiếng reng báo hiệu hết giờ làm bài, tôi đặt bút xuống nhìn sang Lâm, nó đã làm xong từ đời nào, bây giờ thì thông thả nhìn bàn tay cầm viết mà nó cho là quyển rử của Minh... thật chẳng hiểu con này sao có thể hoàn hảo đến vậy...

Bạn có bao giờ lâm vào tình trạng như thế này...

Đêm trước hôm kiểm tra một tiết, mình thi thức khuya giải năm sáu cái đề, trong khi nó nằm chèo queo một góc ngón ngón tình rồi khóc lóc sụt sướt, kết quả, số điểm mình bằng hai phần ba số điểm nó, hay là điểm nó trừ điểm mình ra mười tròn.

Tôi hậm hực nộp bài, cảm thấy vô cùng ức chế và bức xúc.

Tôi đứng dậy đi sang dãy học tú cho học sinh ở cuối lớp lấy cuốn tập sử... cơ mà... nó đã không cánh mà bay.

Tôi nháo nhào lên đi tìm, học tú không có, trong cặp không có, học bàn không có. Rốt cuộc nó đi đâu rồi?!

Một bóng đèn điện hiện ra trên đầu tôi. Nhớ rồi... tuần trước tôi đem cuốn sử đi gặp Khải, kết quả lúc về đã không thấy đâu, mà cũng không nhớ tôi đã làm rớt cuốn tập ở đâu rồi nữa! Chỉ là lúc đó bức xúc quá nên mãi chẳng nhớ, mà tập vở thì tôi có bao giờ đem về nhà đâu, cứ học xong môn nào lại vứt vào tủ, bây giờ mới phát hiện ra cuốn tập của mình bay mất tiêu.

Tôi tiu nghỉu về chỗ ngồi. Lâm phát hiện ra vẻ mặt sốt sắn của tôi, mỉm cười “Mày làm gì vậy?”

“Tập sử mất tiu rồi.” tôi bĩu môi. Minh mỉm cười “Lấy tập mình chép này.”

“Không cần, không chép bài cũng chẳng chết ai.” Tôi nói rồi đập đầu xuống bàn khóc than.

Thật ra cuốn tập sử có mất tôi cũng chẳng có quan tâm chỉ là tôi kẹp trong đó cái kẹp sách mà tôi rất quý. Giờ mất tập mới tự trách mình ngu sao lại để nó trong cuốn tập chứ?!?

Lâm hiểu ý tôi, biết là tôi cũng thuộc dạng chẳng quan tâm mình có tập hay không, nó rõ là tôi buồn vì cái gì, cũng không nói gì nữa.

Bên ngoài cửa lớp có tiếng nói vọng đến “Có bạn Lâm ở đây không? Làm ơn gọi bạn ấy ra đây giúp mình.”

Giọng nam... haha, lại tỏ tình ư, lại có trò vui để xem rồi.

Tôi huých huých tay Lâm, còn cười đầy gian xảo.

Lâm nó quá quen với những thằng như vậy, liền tạm biệt Minh rồi đi ra ngoài. Thằng Huy bàn trên quay xuống trêu Minh khiến cậu đỏ mặt. “Vợ người đi gặp trai rồi kìa.”

Đã một tuần trôi qua, Minh cũng đã trở thành một thành viên quen thuộc với lớp 11A4 chúng tôi, chỉ là khi đối diện với cái khuôn mặt... đầy thánh thiện của Minh, tội tôi không tài nào đổi cách xưng hô thành mày và tao được. Kết quả vẫn giữ như cũ 'bạn – mình'.

Nói gì thì nói, Minh đỏ mặt là một dấu hiệu tốt. Lâm à, cứ thế mà tiếp tục phát huy.

Bận ngóng cuộc trò chuyện của Minh và Huy mà tôi quên mất vở hài kịch ngoài kia. Đến lúc Lâm bước vào lớp tôi mới nhận ra mình đã bỏ lỡ nó. Lâm cười như không cười nhìn tôi chăm chăm, trong đôi mắt đầy ẩn ý, gian còn hơn con cáo. Hai tay Lâm đặt ra sau lưng, như đang che giấu gì đó.

Ừc... không phải nó bắt được con gì có nhiều chân đem vào hù tôi đó chứ? Cha mẹ ơi tôi ghét nhất con nào có nhiều hơn bốn chân nhé!

Tôi nuốt nước bọt, lặng thầm chờ đợi, nó mà lời con đó ra tôi sẽ lập tức... bỏ chạy.

E hèm... phản xạ tự nhiên của con người là như vậy không phải sao?

Ai ngờ trong lúc tôi không phòng bị nhất, Lâm vút lên bàn tôi một cuốn tập, khẽ cười “Của mày nè.”

Tôi giật thót suýt nữa là ré lên, nhìn kĩ lại mới thấy đó là tập sử của tôi.

Tôi mừng rỡ vô thức nở nụ cười, lập tức giờ cuốn tập ra, nhưng cái kẹp sách đã hoàn toàn biến mất. Nụ cười trên tôi tôi vụt tắt.

Lâm đột ngột kéo tôi ra ngoài hành lang, nó cười đầy xảo quyệt “Đó là Khải hả? Sao khác với hình ảnh trên face vậy?”

“Kh...ài sao?” tôi vô thức nhìn theo bóng người con trai vừa rời đi ban nãy. Tôi không thấy rõ mặt tên đó.

“Ừ. Người ta đem tập đến trả mày đó. Nhưng vì tao xuất hiện nên mày bị lộ rồi. Thấy tao thằng đó nhìn rất ngạc nhiên, nó còn hỏi Lâm hôm trước đâu, lớp mình có hai Lâm à? Lần trước dù chỉ gặp mày có chút xú thì mày bị người khác kéo đi mất, nhưng hần vẫn nhớ rõ mặt mày.”

“Vậy là Kha.”

“Kha?”

“Hình như tao chưa kể. Kha là bạn thân Khải, thằng đó lấy nick người ta, mượn cái mặt Khải đi cưa gái. Lần trước gặp Kha, tao đã đụng độ Khải thật.”

“Khải thật á, nhìn thế nào?”

“Đẹp trai.”

“Nói gì thì nói, tao thấy thằng Kha đó hình như có ý theo đuổi mày rồi. Ban nãy nó nói với tao, nó đã điều tra ra và biết là hôm nay lớp mình có môn sử, nó mới chờ đến ngay chuyển tiết này mới chạy sang đưa tập cho mày, giống kiểu anh hùng cứu mỹ nhân trong giây phút nguy hiểm nhất ấy!”

“Gi chứ?! Dở hơi.”

Lâm cười phì “Tao thấy dễ thương mà. Hơn nữa, nhan sắc của Kha cũng không đến nỗi tệ, có thể xếp vào hàng trai đẹp gái.”

“Ha ha... con quỷ.”

“Con quỷ đáng yêu đó chứ?”

Tôi ôm thanh chắn, khẽ thở dài “Ngày mai mày đi với tao qua lớp tụi hần. Tao muốn hỏi xem Kha khi nhặt được cuốn tập này có thấy cái kẹp sách kia không.”

“Được thôi.”

Sau đó chúng tôi trở vào trong lớp, Minh nhìn chúng tôi chằm chằm, nhìn là biết rất tò mò cũng rất muốn hỏi.

Sau khi ngồi xuống ghế, Lâm đột nhiên quay sang hỏi tôi “Nhắc mới nhớ, lần trước mày đi gặp hôn phu thế nào?”

'Phụt, lách cách.'

Hai âm thanh cùng lúc phát ra.

Tôi thì vì giật mình nên phun hết nước trong miệng, kết quả là tên Thành ngồi ngay trên tôi hứng hết, nó còn vô cùng nam tử hán thông báo cho cả lớp biết “Đột rồi tụi bây ơi!”

Bên cạnh đó, Minh đang ghi ghi chép chép gì đó, nghe xong câu hỏi của Lâm thì toàn thân tê cứng, lẩy viết từ từ rớt xuống, rơi hẫ xuống đất.

Lâm ngạc nhiên nhìn một lượt hai chúng tôi, cười méo xẹo “Hai người sao vậy? Minh nói gì sai sao?”

“Kh... không có.” Tôi lắp bắp còn Minh thì im lặng và lắc đầu, lắc xong cậu ta nhìn tôi với ánh mắt cầu cứu.

Rồi rồi hiểu rồi... cậu là cậu không thể nói dối chứ gì. Vậy thì để tôi.

“Không có gì thật đấy! Tao bị con gì cắn nên mới giật mình phun ra.”

“À, thì ra là vậy, còn tưởng mình nói sai cái gì đó chứ.”

“Ừ.”

“Nhưng mà hôm đó như thế nào hả? Có vui không, chồng mày như thế nào? Lớn tuổi hơn hay nhỏ tuổi hơn?”

“Chuyện đó... hôm đó tao chưa gặp được cậu ta.”

“Tại sao?”

“Hôm đó cậu ta có việc gấp nên không đến được buổi hẹn.” Tôi chém như thánh phán, không ngờ Lâm lại tin ngay.

“Thì ra là vậy.” Lâm gật gù rồi lấy cuốn sách sử ra để lên bàn.

Tôi và Minh chỉ có thể khó xử đưa mắt nhìn nhau, thật ra cũng không phải chúng tôi muốn giấu Lâm cái gì hết, chỉ là vì tôi đã có cách để giải quyết, thì không nên nói ra, kéo Lâm lại suy nghĩ sâu xa. Chờ đến khi mọi thứ đều đã ổn định, tôi nhất định sẽ mời Lâm đi ăn kem để đền bù rồi kể hết mọi việc cho nó.

Giáo viên vào lớp, khung cảnh nhộn nhịp xung quanh lập tức tắt ngúm. Mọi thứ rơi vào im lặng, ngoài tiếng cả lớp đứng lên chào thầy.

...

Tôi đứng trước lớp Khải mà hậm hực. Lâm chết tiệt! Hôm qua rõ ràng nó đã hứa với tôi hôm nay sẽ cùng tôi sang đây để hỏi về cái kẹp sách, thật không ngờ nó lật lọng, vừa mới reng chuông hết giờ là lật đật chạy ra ngoài nghe điện thoại rồi phóng thẳng luôn, bỏ Minh trong lớp nhìn theo với ánh mắt lo lắng, còn tôi nhìn theo với khuôn mặt bị troll.

Chết tiệt! Chết tiệt!

Tôi thở mạnh ra một tiếng, tự trấn an mình. Bình tĩnh bình tĩnh, mình phải giữ hình tượng thật tốt, đây là lớp người ta chứ không phải lớp mình, mình không được làm càn.

Tôi hít sâu thở mạnh, hít sâu thở mạnh rồi mới lấy can đảm quay người nhìn vào trong lớp tìm kiếm hình bóng của cậu bạn tên Kha kia.

Cơ mà... tôi có nhớ mặt cậu ta đâu...

Tôi còn đang bối rối không biết làm sao thì một bạn nữ đi đến bên tôi, mỉm cười hỏi: “Bạn tìm ai sao?”

“Phải phải! Cho mình tìm Kha lớp bạn.” Tôi như vớ được phao cứu sinh, liên tục gật đầu.

“Ừm. Bạn chờ mình một lát nhé.”

“Cảm ơn nha.”

Tôi đứng bên ngoài chờ một lát, thì thấy có một bạn nam bước ra, nhìn thấy tôi, cậu ta nở một nụ cười tỏa nắng.

E hèm... thật ra mà nói thì Kha đâu có xấu trai, cậu ta có đôi mắt tinh anh, cái mũi cao ráo, đôi môi mỏng dính, khuôn mặt nhìn chung rất dễ nhìn, sao còn phải dùng tới Khải để đi cưa gái chứ?

“Bạn tìm mình hả... Hạ?”

Tôi giật mình “Bạn biết tên mình?”

“Hừm... hôm qua Lâm nói cho mình biết.” Cậu ta cho hai tay vào túi quần rồi bước đến đứng cạnh tôi. Kha đan hai tay vào nhau rồi đặt cánh tay lên lan can.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Tỉ Ngó Ngẩn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

“Hạ.”

Tôi giật mình “Bạn biết tên mình?”

“Hừm... hôm qua Lâm nói cho mình biết.” Cậu ta cho hai tay vào túi quần rồi bước đến đứng cạnh tôi. Kha đan hai tay vào nhau rồi đặt cánh tay lên lan can.

“À ừm... bạn là người nhặt được cuốn tập của mình sao?” tôi không vòng vo mà vào chủ đề chính.

“À... ừ. Có chuyện gì hả?” Kha đột ngột ngập ngừng rồi quay sang nhìn tôi, ánh mắt đó giống như là đang dè chừng, là đang quan sát biểu cảm trên mặt tôi.

“À... dù có hơi thất lễ một chút, nhưng lúc trước mình có kẹp một cái kẹp giấy vào trong cuốn tập này... ừm... trong lúc nhặt nó bạn có thấy không?”

“Mình cũng không để ý cho lắm. Xin lỗi bạn nhé.”

“À... không sao.” Dù cười nhưng tôi vẫn không thể che giấu được khuôn mặt như cái bánh nhũn ra “Dù sao thì hôm qua mình vẫn chưa cảm ơn bạn đã nhặt cuốn tập giúp mình. Nên là... cảm ơn nha.”

“Ừ... kh... không có gì.” Kha có vẻ ngượng ngượng, hình như có gì đó mờ ám ở đây a...

“Vậy mình về lớp đây. Tạm biệt.” Tôi nói rồi quay lưng bước đi.

“Khoan.” Cổ tay tôi bị giữ lại... lại cổ tay... “Thật ra thì... mình không phải là người nhặt nó đâu. Mình thấy nếu không nói cho bạn nghe thì thật không phải.”

“Vậy thì... là ai cơ?”

Kha có chút rụt rè, cậu ta ghé sát tai tôi nói nhỏ, hơi thở phà phà ấm nóng, khiến tôi có chút không tự nhiên “Bạn có thể cho mình nick facebook được không? Mình nghĩ nói ở đây không tiện cho lắm. Nó mà nghe được thì nó giết mình mất.”

Nói nhanh câu đó, Kha vội vàng cách tôi một khoảng, trên khuôn mặt có chút ửng hồng.

Tôi sau khi nghe câu đó, vốn định tẩy chay cái tên Kha này ra khỏi bộ não, tôi ghét những tên như vậy. Nhưng chẳng hiểu sao sau khi thấy khuôn mặt tội nghiệp kia, tôi lại không nỡ, lại cho cậu ta nick face của mình. Đôi khi tôi thấy mình thật ngu ngốc.

Cả ngày hôm đó, Lâm không về lại lớp học, mà tôi có gọi bao nhiêu cuộc, nó cũng không trả lời.

Tôi lo đến mức không học nổi. Minh ngồi bên cạnh càng lo lắng ra mặt, liên tục nhắn tin cho Lâm, chỉ là Lâm đều tặng cho cả hai chúng tôi một rổ bơ thật lớn. (mùa bơ nở rộ)

Sau khi tan học, tôi lập tức chạy sang nhà của Lâm liên tục bấm chuông cửa nhưng không có phản hồi.

Tôi lo lắng vô cùng, trực tiếp lấy chìa khóa ra mở cửa bước vào. Bạn đừng thắc mắc nếu tôi có chìa khóa sao lại bấm chuông làm gì. Thật ra mà nói, căn nhà này không có nhỏ, tốt hơn là tôi gọi Lâm ra cửa bằng tiếng chuông cửa, bằng không đi tìm nó khắp căn nhà sẽ khiến đôi chân vừa chạy bộ của tôi gãy lìa mất.

Tôi lớn tiếng gọi tên nó, nhưng không có ai trả lời. Tôi lại gọi điện thoại cho nó. Cuối cùng Lâm cũng bắt máy, chất giọng khàn khàn nhỏ lí nhí và nghèn nghèn khiến tôi cảm thấy vô cùng bất an. Tôi gấp gấp hỏi “Mày đang ở đâu vậy?”

“Ta... tao đang ở trong bệnh viện.”

“Tại sao? Bệnh viện nào tao đến ngay.”

...

Tôi đóng sập cửa taxi rồi chạy vụt vào trong. Tôi gấp rút túm lấy một cô y tá hỏi “Chị cho em hỏi phòng cấp cứu ở hướng nào ạ?”

“Em đi thẳng đường này rồi vào trong hỏi những người trong đó nha.”

“Cảm ơn chị.”

Tôi chạy học hỏi, mồ hôi nhễ nhại, trên vai vẫn là cái ba lô nặng trĩu. Thấy tôi có ngu hay không, biết vậy lúc này quãng nó ở nhà Lâm là được rồi, bây giờ vác nó cứ như vác lựu đạn nặng gần chết được.

Vừa rẽ cua, tôi thấy Lâm ngồi đó. Nhìn về mặt lo lắng hết sức. Cái đèn đỏ trên cửa vẫn sáng rực rỡ đến chói mắt.

Lâm nghe tiếng chân người liền ngẩng đầu. Tôi giật mình. Lâm mà tôi quen biết là một cô gái năng động lúc nào cũng tràn đầy sức sống. Còn Lâm trước mặt tôi bây giờ vô cùng xơ xác. Mái tóc rối bù, đôi môi tím tái, đôi mắt như dại đi nhưng vẫn ráo hoảnh, như đang cố kiềm chế những giọt lệ. Cả người cứng đờ như đang gắng gượng.

Thấy tôi, Lâm vứt bỏ hết sự cứng cỏi của mình lập tức chạy đến, tay chân run rẩy, còn miệng thì lắp bắp “H... H...”

“Bác bị gì vậy?”

“Mẹ tao bị tai nạn giao thông... mẹ tao...” Hàng chân mày nhíu chặt, đôi mắt nhếch lên cố kiềm nước mắt, hướng về phía cửa phòng cấp cứu.

“Sẽ không sao đâu.” Tôi cố trấn an Lâm, dù bản thân cũng rất hoảng loạn, tôi kéo nó đến hàng ghế chờ ngồi “Mày liên lạc với ba mày chưa?”

“Chưa... tao chưa có gọi.” Lâm run run nhìn xuống cái điện thoại của nó vút lăn long lóc trên cái ghế bên cạnh nơi chúng tôi ngồi. Đúng như tôi nghĩ, Lâm không có đủ bình tĩnh đến nghĩ đến việc gọi cho ba mình.

“Được rồi. Để tao gọi cho. Mày ngồi im đó đi. Và bình tĩnh lại.” Tôi lấy điện thoại của mình ra bấm số của ba Lâm.

“Họ trong đó rất lâu rồi... tao... tao sợ quá!”

“Sẽ ổn thôi mà... a lô bác ạ? Bây giờ bác hãy đến bệnh viện Chợ Rẫy ạ, bác gái bị tai nạn vào đây từ sáng... vâng... vâng.”

Lâm ngồi bên cạnh tôi, ra sức bấm móng tay vào lòng bàn tay. Tôi chỉ còn biết quay qua trấn an nó “Không sao đâu, ba mày cũng sắp đến đây rồi.”

Khi ba Lâm chạy đến cũng là lúc cánh cửa mở ra.

...

“Cho con hai phần cháo mang về luôn nha bà.” Tôi húp xì xụp rồi ngẩng đầu nói.

“Đợi bà một chút.” Nói rồi bà ấy đi vào trong mức cháo vào tô nhựa.

Tôi ăn xong, lấy khăn giấy lau miệng, phóng tầm mắt ra ngoài cửa sổ, bầu trời đã hoàn toàn chuyển sang màu đen. Một chiếc xe cấp cứu chạy vào trong, y tá bác sĩ cùng chạy đến kéo bệnh nhân vào cáng thương, động tác vô cùng thuần thục như thể đã gặp cảnh này hàng trăm lần trong cùng một ngày. Tôi đột nhiên nghĩ đến người nhà bệnh nhân sẽ như thế nào nhỉ, cảm giác của họ lúc đó ra sao, sẽ như Lâm hay tệ hơn? Khẽ thở dài. Cuộc sống này đúng là biết cách tạo lo lắng cho người khác. Một con người có đủ thứ phải lo, sống một cuộc sống vô tư vô lo chỉ có thể là người điên mà thôi.

Tôi cầm hai phần cháo trên tay, băng qua đường đi thẳng về phía phòng bệnh của mẹ Lâm.

Bệnh viện lúc này rất đông, người đi đi lại lại tấp nập. Cả phòng bệnh của mẹ Lâm, ba Lâm cũng phải khó khăn lắm mới đặt được một phòng còn

giường, tuy là phải ở cùng với một người khác, nhưng có còn hơn không, đỡ hơn phải nằm lê lết dưới đất hoặc hai ba người chen vào nằm chung một giường.

Bệnh viện là nơi lúc nào cũng mang một sắc thái gì đó thật u ám, giống như có một áp lực vô hình đè nặng lên những người ở trong nó, từ bác sĩ đến bệnh nhân hay là người nhà bệnh nhân. Vừa bước vào trong, tôi đã có cảm giác hai phần cháo còn nghi ngút khói trên tay tôi đã nguội lạnh từ bao giờ.

Đứng trước phòng bệnh, tôi thở hắt ra một hơi. Thật sự... nhìn thấy vẻ mặt khổ sở của Lâm, tôi không chịu nổi.

Dù bác đã qua được cơn nguy kịch nhưng sắc mặt Lâm vẫn không khá lên chút nào.

Đột nhiên điện thoại tôi rung nhẹ. Tôi nhanh chóng bước vào trong phòng, khẽ cười với bác trai và Lâm, đặt hai phần cháo xuống cái bàn cạnh giường bệnh của bác gái.

“Hai người ăn đi kéo nguội.” tôi nói khe khẽ, có cảm giác như giọng của tôi đang bị đè nén hết sức, trở nên biến dạng. Tôi còn không nhận ra đó là giọng của mình.

“Cảm ơn mày nhưng tao không đói.” Lâm thờ ơ đáp lời, mắt nó vẫn nhìn chăm chăm về phía giường bệnh trông thật vô cảm.

Mẹ Lâm nằm đó, hai mắt nhắm nghiền, tay chân duỗi thẳng bất động, yên tĩnh như đang ngủ. Cả khuôn mặt trắng trẻo xuất hiện thật nhiều vết thương, vết trầy, cả vết bầm, dù đã được lau cẩn thận, nhưng khuôn mặt vẫn rất thảm. Cảm giác xót xa trở dậy trong lòng tôi.

Mẹ Lâm là người phụ nữ tôi yêu thương thứ hai trên đời, trước nhất đương nhiên là mẹ tôi. Bà có một nụ cười ấm áp và dịu dàng. Từ nhỏ tôi đã chơi cùng Lâm, tôi cũng đã tiếp xúc với bà từ nhỏ. Những khi tôi và nó giận nhau âm ỉ, thì mẹ Lâm lúc nào cũng là người đứng ra giảng hòa cho chúng tôi, cuối cùng tôi và Lâm lại ôm nhau khóc nức lên, luôn miệng xin lỗi đối phương. Mẹ Lâm ngoài dịu dàng và thương chồng con ra thì rất có tài. Thức ăn mẹ làm là ngon như thức ăn của nhà hàng năm sao. Khi còn nhỏ, tôi rất thường trốn nhà chạy sang nhà Lâm ăn chực, đôi khi cũng cảm thấy mình thật đáng thương.

Điện thoại lại rung nhẹ một cái, kéo tôi ra khỏi dòng kí ức tràn về. Tôi mở nó ra, dòng tin nhắn từ Minh hiện lên 'Hạ liên lạc được với Lâm chưa?'

Tin nhắn thứ hai là 'Đến cả Hạ cũng biến mất sao?'

Tôi liền nhắn lại 'Lâm đang ở cùng mẹ ở Chợ Rẫy khu... phòng..'

Gần như ngay lập tức, Minh nhắn cho tôi 'Ok, mình đến ngay.'

Tôi tắt màn hình rồi cho vào ba lô. Thật tình thì trên người tôi lúc này vẫn là bộ đồng phục trường, còn cái ba lô nặng trĩu thì vẫn đeo bám vai tôi không thôi. Tôi ngồi xuống ghế cạnh Lâm, khẽ siết tay nó. Lâm giật mình nhìn qua tôi, đôi mắt có chút gọn sáng, nhưng nhanh chóng trở lại bình thường.

Tôi nói nhỏ với nó “Mình sắp đến đây.”

“Cái gì? Sao cậu ấy lại đến đây?” Lâm cau mày.

“Mình lo cho mày lắm. Nên tao nhắn tin báo cho cậu ta để cậu ta yên tâm, không ngờ Minh bảo sẽ đến đây.”

Nghĩ lại thì... Minh có lẽ là nhân vật kì lạ nhất từ trước đến nay. Cậu ta và Lâm mới quen nhau có một tuần, cũng đâu phải thân thiết gì mấy, đâu phải rời nhau một chút là như thiếu mất chân tay như tôi và Lâm. Cậu ta gấp rút đến đây làm gì cơ chứ?

Mình có vẻ đang quan tâm Lâm bằng một kiểu quan tâm hết sức khó hiểu... nói trắng ra là có chút gì đó ám muội ở đây.

Lâm không nói gì nữa, tôi chỉ thấy có một chút sắc thái biểu cảm trên mặt nó... một chút khó xử.

Ba Lâm nghe hết những lời tôi nói, liền cảm phần cháo tôi mua cho ông đứng dậy, khẽ nở nụ cười gượng gạo “Thôi bác về giải quyết hết chuyện ở công ty rồi sáng mai sẽ đem quần áo đến, hai đứa ở đây nha.”

“Vâng.”

“Tạm biệt ba.”

“Ừ. Tạm biệt hai đứa.” Nói rồi ông quay sang một phụ nữ trung niên nhìn rất giản dị và phúc hậu đang thăm nuôi ở giường bên “Phiền cô quan tâm lũ trẻ nhà tôi một chút. Cảm ơn nhiều.”

“Được rồi. Anh cứ yên tâm về đi. Đêm nay tôi ở đây cùng bọn trẻ.”

“Cảm ơn nhiều lắm.” Đôi mắt nghiêm nghị của ba Lâm có chút lấp lánh giống như đang cảm động. Thời buổi này gặp một người tốt bụng như cô này thật sự rất hiếm. Người ta cứ mãi đuổi theo thời gian của chính mình, chứ không có ai chịu dừng lại vì thời gian của người khác.

Nói rồi ba Lâm ra về, tôi và Lâm lại rơi vào trầm ngâm ngồi nhìn mẹ Lâm nằm im lặng.

Không lâu sau, Minh chạy vào phòng. Cậu ta mặc áo thun quần jean đơn giản, nhưng không hiểu sao nhìn vô cùng đẹp trai, mồ hôi chậm rãi trượt theo gò má rơi xuống. Đôi mắt Minh có chút hỗn loạn, giống như vừa trải qua cái gì đó thật hoang mang.

“Lâm...” từ đầu tiên Minh thốt lên.

Tôi quay sang nó “Mày ở đây đi, tao về nhà tắm rửa thay quần áo rồi đến ngay.” Tôi nói rồi đi luôn một mạch, chỉ khẽ gật đầu với Minh giống như một lời chào. Ra đến ngoài cửa rồi tôi mới chợt nhớ ra rồi quay lại “Ồ... ăn cháo đi mày. Từ chiều đến giờ mày chưa có ăn gì hết.”

“Ồ.”

Lâm thờ ơ đáp, ánh mắt vẫn ngượng ngùng thỉnh thoảng lại liếc sang Minh.

Thật ra chúng tôi cũng không phải là ngu ngốc gì. Thái độ của Minh kiểu đó là thể hiện rành rành cậu ta có tình cảm đặc biệt đối với Lâm... mà có vẻ cậu ta cũng chẳng muốn giấu cái tình cảm đó đi thẳng thắn thể hiện ra mặt sự quan tâm của mình dành cho nó.

Ày... tôi ngáp một cái rồi quay đi.

...

“Minh ngồi đi.” Không chỉ Hạ mà Lâm cũng biết đến tình cảm công khai của Minh, đột nhiên nó cảm thấy có chút khó xử, dù rất vui trong lòng, bởi người nó thích cũng thích nó.

Minh thể hiện ra như vậy thật ra cũng có cái tác hại, không việc nào là hai mặt đều tích cực cả.

Dù gì thì gì, Minh có tình cảm với Lâm cũng là chuyện tốt.

Nhưng thà rằng Minh không thể hiện ra, mà chỉ thủ thì tỏ tình với Lâm thì nó còn có một danh hiệu đường đường chính chính ở bên cạnh Minh, trong khi nếu cậu ta cứ lập lờ mập mờ như vậy thì ai mà yên tâm ở bên cạnh cậu ta chứ.

Hơn nữa... bây giờ dù mẹ Lâm đã qua cơn nguy kịch, nhưng điều gì còn chờ đợi ở phía trước thì không ai biết. Chính vì vậy, lúc này đây, Lâm không có tâm trạng để suy nghĩ về những vấn đề khác.

Minh nhìn Lâm im lặng một hồi, lại thấy bà cô giường bên cứ nhìn mình chằm chằm đầy ngạc nhiên thì bối rối khẽ tăng hăng: “Khụ... Lâm ăn cháo đi. Một lát nữa Hạ lại đến mà thấy phản cháo còn đó lại trách bạn.”

“Ừ. Minh không có muốn ăn. Bạn... ăn đi.” Lâm cụp mí mắt.

Minh thờ dãi đáp “Mẹ bạn cũng không sao nữa rồi. Sẽ không có chuyện gì đâu. Bạn cũng nên yên tâm ăn chút gì đó.”

Không biết là vì Lâm thích Minh, hay vì cách nói của Minh có sức thuyết phục hơn cách nói của Hạ, hay vì Lâm... dùng từ gì cho hợp lý nhỉ... đại trai chẳng... mà Lâm đột nhiên cảm thấy bụng mình sôi lên, còn phản cháo kia thì quấy rầy vô cùng.

Lâm bắt giác thờ sâu một hơi rồi mới quyết định mở hộp cháo ra ăn. Minh ngồi bên cạnh không nói gì, chốc chốc lại nhìn mẹ Lâm, chốc chốc lại nhìn Lâm ăn cháo.

Cảm giác lúng túng và khó chịu tràn ngập căn phòng. Minh nhận ra mình đã quá thiếu suy nghĩ khi tức tốc chạy đến đây. Cả trái cây đem vào thăm bệnh cũng chưa mua nữa. Hơn nữa, bây giờ vào đây rồi thì biết nói cái gì đây? Mẹ Lâm mà tỉnh lại thì biết biểu hiện như thế nào? Ba Lâm mà có ở đây thì Minh phải làm sao?

Chỉ là sau khi nghe Hạ nói Lâm đang ở bệnh viện cùng mẹ, hình ảnh cô gái bẽ bối trong lòng cậu ngồi một mình ở một góc co người lại, đôi vai gầy khẽ run lên từng hồi, hai hàng nước mắt yếu đuối thì nhau chảy xuống gò má ửng hồng. Cô gái đó đôi mắt mờ hồ như thể chỉ cần cậu nhìn đi chỗ khác, người đó sẽ biến mất tựa như những hạt bụi nhỏ.

Hình ảnh nhất thời xuất hiện đó khiến Minh khó chịu đến không thể chịu nổi, dạ dày quặn thắt như có con gì đó gầy xéo trong đó. Chạy đến đây rồi mới thấy mình vừa rồi đã vô thức hành động theo con tim, để mặc lí trí gào thét ỉn ỏi.

Minh ngồi lẳng lặng nhìn Lâm, cậu đột ngột mở miệng, giọng nói trầm trầm như cố gắng trấn tĩnh tâm trạng của Lâm: “Mẹ bạn đẹp thật.”

“Phải. Mẹ mình khi còn đi học từng là hoa khôi trường đấy.” Lâm gượng cười đáp lời. Nụ cười gượng gạo đầu tiên từ nãy đến giờ...

Bạn đang đọc truyện *Bộ Tư Ngó Ngẩn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Tối đó, sau khi tôi đem một ít quần áo của Lâm vào bệnh viện, đã là mười giờ đêm. Tôi giật mình khi thấy Minh vẫn còn ở trong phòng bệnh với Lâm.

Lâm cũng có ý bảo Minh về nhà nghỉ ngơi, để tôi ở lại với nó là được.

Minh trầm ngâm một lát, có lẽ là không biết mình nên lấy lý do gì để muốn ở lại, nên cũng ra về, nhưng không yên tâm nên lại nhắn tin cho Lâm 'Có chuyện gì thì gọi điện cho mình.'

'Được rồi. Cảm ơn Minh.'

Tôi nhìn Lâm, tâm trạng có vẻ cũng đã tốt hơn, sắc mặt bớt phần nào nhợt nhạt, ít ra nó đã có sức sống hơn một tí, gò má cũng đã ửng hồng rồi.

"Minh với mày từ nãy đến giờ có chuyện gì rồi?" tôi cố tình trêu chọc Lâm cho tâm trạng nó bớt nặng nề.

"Chuyện gì là chuyện gì. Mày cứ lung ta lung tung thì mày về luôn đi." Nó cười... nhưng nụ cười chả có tí nào chân thật, giống như đây chỉ là một cử động nhỏ của cơ miệng.

"Thôi mày tắm rửa gì đi. Để tao trông bác cho."

"Ừ. Cảm ơn mày."

Lâm đứng lên khỏi ghế, nó vừa đi được vài bước thì ngón tay của mẹ Lâm cử động. Tôi hét ầm lên "Mẹ mày tỉnh rồi Lâm ơi!"

...

Tôi ngáp dài rồi gục đầu xuống bàn. Hôm qua tôi ngủ dật dờ chẳng ra cái mô tê gì nên bây giờ cực kì buồn ngủ.

Cái chỗ bên cạnh tôi thật là trống trải.

Cách một khoảng rộng là Minh ngồi trầm ngâm nhìn vào điện thoại. Lúc này đôi mắt Minh thật thâm trầm, khó có thể đoán được cậu ta đang nghĩ cái gì trong đầu.

Lâm nghỉ học hôm nay... nó đưa mẹ nó đi khám tổng quát lại một lần nữa, xem có tổn thương gì hay không. Ba nó cũng bàn giao hết việc cho thư kí rồi đến bệnh viện chung với hai mẹ con nó.

Nó mà nghỉ học thì tôi cô đơn phải biết.

Jenifer chạy xuống bàn tôi ngó nghiêng rồi hỏi: "Hết tiết một rồi sao con Lâm nó còn chưa tới vậy, tao nhớ sáng hôm qua nó cũng về trước mà phải không?" nó là đứa thứ năm hỏi tôi câu này từ sáng đến giờ.

Bọn tôi là vậy, chỉ cần không thấy một đứa, hay là bạn muốn tìm một đứa thì cần hỏi đứa còn lại, chắc chắn nó sẽ biết. Hoặc như bình thường thì nếu có đứa nào muốn tìm Lâm, chỉ cần tìm bóng dáng của tôi, Lâm chắc chắn sẽ ở bên cạnh.

Hình ảnh tôi và Lâm vai kề vai đã chẳng còn xa lạ nữa.

"Bạn bè kiểu gì vậy con kia? Mẹ nó bị tai nạn giao thông nhập viện từ hôm qua rồi."

"Đù... vậy giờ nó ở trong hả?"

"Ừ. Tối hôm qua nó thức trắng đêm luôn. Hôm nay còn phải chạy đôn chạy đáo nữa, tao nghĩ ngày mai nó cũng nghỉ học luôn."

"Mẹ nó sao rồi?"

"Tỉnh tối qua rồi."

"Ồ... vậy gọi lời hỏi thăm cho nó giùm tao. Lát nữa tao sẽ nhắn tin cho nó, nhưng dù gì thì nhờ mày gián tiếp nói cũng hơn." "Ừ, để tao nói cho."

Jenifer quay lưng về chỗ ngồi. Minh ngồi bên cạnh đột nhiên mở lời hỏi: "Một lát tan học bạn có vào bệnh viện không?"

"Tất nhiên là có rồi. Bạn hỏi làm gì vậy?"

"VẬY ĐI CÙNG ĐI."

...

Tiếng chuông báo giờ ra chơi vang lên. Không có Lâm, tôi như cá mất nước, chỉ biết chui vào căn tin mua thức ăn rồi ngồi gặm một mình.

Trên bàn tôi đầy bánh ngọt bánh mặn, có một hộp sữa và một lon coca.

Tôi bắt đầu lột cái bánh đầu tiên, mắt lơ đãng nhìn về xa xăm. Đột nhiên, có một bóng đen thật cao chắn trước tầm mắt tôi. Rồi người nào đó bị ấn xuống cái ghế nhựa đối diện tôi. Một người khác lại ngồi xuống cái ghế cạnh đó.

Tôi giật mình nhìn một lượt hai người họ.

“Hello Hạ. Hôm nay có một mình thôi hả?” Kha mỉm cười dịu dàng.

“À... ừ.” Tôi lúng túng đáp khi gặp phải ánh mắt của Khải.

Hai người trước mắt tôi chẳng ai xa lạ. Kha thì hơn ha hơn hờ cười tươi rói. Trong khi Khải vẻ mặt đầy miễn cưỡng, giống như là bị ép buộc ngồi cùng bàn với tôi... chỉ là càng cau có thì hắn ta trông càng đẹp trai... chỉ có ánh mắt của Khải là hoàn toàn băng giá, vô cùng sắc lạnh, khiến tôi thấy rùng mình.

Hắn ta giống như là đang nhìn tôi với ánh mắt căm phẫn ấy. Này này, cậu ngồi đây là do bạn cậu ấy chứ nào phải do tôi, mắc gì nhìn tôi như vậy, hơn nữa, ngồi đối diện cậu... tôi ăn không có nổi!!!

“Cho tụi này ngồi chung bàn nha, căn tin hết chỗ rồi.”

“Cứ thoải mái.” Nói ra câu này, tay tôi bóp chặt vỏ bánh trong tay khiến nó cọ vào nhau sột soạt... tức!!!

Thật ra Kha cứ ngồi hay nằm ở đây cũng được, chỉ cần tên kia lượn đi thôi.

“Hạ cũng ác ghê, hôm qua cho tui nick facebook rồi chẳng thèm chấp nhận lời mời kết bạn... cũng chẳng thèm nói chuyện với tui.”

“À... xin lỗi nha, hôm qua tui có chút việc.” tôi nói rồi lấy điện thoại ra đăng nhập facebook để chấp nhận, gì chứ không làm bây giờ thì thể nào tối nay tôi cũng quên, chẳng lẽ gần sau gặp lại tôi lại viện cớ nhà hàng xóm tôi có việc ư.

“He...” Kha đột nhiên cười tủm tỉm rồi đứng dậy “Tui đi mua nước, bà ngồi đây với Khải đi.”

Hắn ta nói rồi te te chạy đi mất, len vào dòng người đông đúc trong căn tin.

Tôi nhìn theo Kha rồi chột dạ len lén liếc Khải.

Hắn ta chẳng thèm để tâm đến tôi mà ngồi nhìn... chăm chăm vào cái máy chơi game trên tay. Cái tên nào mìn này nghiêm túc chơi game thật không giống với hình tượng của hắn chút nào.

Dù không muốn nhưng tôi vẫn phải thừa nhận, tên này đẹp trai quá trời quá đất. Khuôn mặt nghiêng đến chính diện đến xéo góc cũng đều bộc lộ vẻ nam tính mạnh mẽ của Khải. Tôi vô thức ngó mặt ra.

Điện thoại tôi đột nhiên rung lên. Tôi liếc nhìn. Kha nhắn cho tôi một tin nhắn trên facebook. Tên này rốt cuộc lại làm cái trò gì vậy chứ? Có gì thì cứ nói trực tiếp với tôi, đi mất tiêu rồi nhắn tin cho tôi là sao chứ? Nhưng một suy nghĩ cực kì không khả thi vừa xẹt qua trong đầu tôi... chỉ một giây thôi, cũng đủ khiến tôi tự cốc đầu mình chửi bản thân ngu ngốc hết sức. Tên đó rất lạnh lùng, chắc sẽ không có chuyện đó đâu... nhỉ?

Ngón tay tôi kéo một đường trên màn hình. Tin nhắn chỉ tiết hiện ra 'Người nhặt cuốn tập giùm bà là Khải đó. Mà cậu ta thì ngại ngại ngừng ngừng không dám đưa thẳng cho bà nên mới nhờ tui đưa.'

Ặc... đúng như tôi đoán... thật là... nhiều khi tôi cũng thông minh lắm chứ.

Tôi lại len lén liếc Khải, nhắn vội một tin cho Kha 'Ông mau về đây đi. Tui đang rất khó xử.'

'Được được. Tui về ngay. Tui đang xếp hàng mua nước.' Kha nhanh chóng nhắn lại.

Hự... nhìn dòng người chen chúc bên kia, tôi bất giác rùng mình.

Số tôi may mắn, lớp học gần căn tin nên chỉ reng chuông hết tiết, tôi đã vội vội vàng vàng chạy thẳng xuống căn tin mua trước thức ăn và chiếm địa bàn, sau đó thì ngồi nhìn vẻ mặt khổ sở của mấy đứa kia khi phải tranh giành như vật lộn. Bây giờ Kha chui vào đó là một quá trình, mua được là một quá trình khác, và chui ra được khỏi đám người đó lại là một quá trình khác. Chờ cậu ta về đến bàn có mà hết giờ ra chơi luôn rồi.

Tôi nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại nghiêng răng ken két.

Tôi đành phải tự lực cánh sinh... lại ngược lên len lén nhìn Khải, không ngờ bốn mắt gặp nhau, tôi và cậu ta cùng lúc nhìn đối phương. Nhưng mà hình như... trước lúc tôi nhìn Khải, cậu ta đã nhìn tôi được một quãng thời gian rồi.

Thấy tôi nhìn lại mình vậy mà cậu ta vẫn tỉnh bơ nhìn tôi như thể... nhìn chăm chăm vào người khác, hơn nữa còn là người khác phái, hơn nữa còn mới gặp nhau có lần thứ hai là một việc hết sức bình thường.

Không để tôi kịp nói gì, Khải chậm rãi mở miệng lên tiếng: “Rốt cuộc cậu muốn nói cái gì với tui? Đừng có ở đó mà nhìn lên người khác.”

“À... ai nhìn lên cậu đâu? Tui... tui là nhìn thấy cái lá vương trên tóc cậu thôi.” Tôi chém như thánh phán, còn chưa kịp kiêu ngạo vì bản thân quá thông minh thì kết quả là gậy ông đập lưng ông.

“Vậy lấy xuống giúp tui.” Khải nhếch mép đầy kiêu ngạo, giống như hấn ta có thể nhìn thấu rõ hết mọi suy nghĩ cũng như hành động của tôi, mà đơn thuần chỉ là đang diễn theo để xem kịch hay vậy.

“T... Tự lấy đi. Mắc gì tui phải lấy cho cậu?”

“Tui không biết nó ở đâu hết.” Hấn cãi ngang.

“Ồ... ở bên phải ấy.” Tất nhiên chuyện chiếc lá nằm ở bên phải cũng là một tình tiết hư cấu tôi tự gậy dựng nên.

“Bên phải nào cơ?”

“Bên phải cái đầu cậu ấy!”

“Cả hai tay tui đều bận chơi game rồi, phiền cậu lấy xuống giúp tui đi.”

“Ở đâu ra vậy? Tui không phải người hầu của cậu nha!”

“Nếu vậy thì... chiếc lá trên đầu tôi không tồn tại phải không?”

“Đâu có, có mà!!” tôi diễn tiết hết lên phản kháng.

“Ồ. Vậy lấy giùm đi.” Hấn thân nhiên đáp... tôi cảm thấy mình vừa bị hấn xoay đúng một vòng. Tôi thở phì phì tức tối hơi chồm người dậy, choài người ra phía trước. Khải vô cùng thích thú, ngồi tựa lưng về sau vô cùng thoải mái, hai tay cầm cái máy chơi game, ngón tay liên tục chuyển động trong khi mắt lại nhìn chăm chăm vào mặt tôi... hấn chơi game kiểu quái gì thế?!

Tôi liếc hấn một cái, môi hấn lập tức cong thành một đường.

Tôi chống tay xuống bàn, một tay vươn về phía hấn. Có vài người trong căn tin lúc này đang hướng sự chú ý đến chúng tôi.

Tôi càng đỏ mặt... vừa vì giận, mà vừa vì ngại.

Khi ngón tay tôi sắp chạm vào mái tóc Khải, thì tôi nhanh chóng rút về, đỏ mặt ngồi xuống ghế, khẽ tăng hắng: “E hèm... nó tự mình bay đi rồi.”

Nói xong, tôi ngượng đến không thể ngượng hơn, toàn thân nóng rực như ngồi trên một lò lửa lớn có khả năng sưởi toàn cơ thể.

Tay tôi run run bầu chặt vào nhau, mắt cũng không dám nhìn thẳng vào hấn. Cho đến một lúc sau, không nghe thấy động tĩnh gì hết, tôi mới ngẩng đầu nhìn Khải.

Khải cười khẩy... A! Lại cái nụ cười đó! Cái nụ cười như thể muốn nói “Tui thừa biết trò của cô rồi, mà vì cô diễn sâu quá nên tui cũng diễn theo cho cô vui.”

Chết tiết!!

Lại bị hấn chơi một vỏ rồi... cơ mà lần này hình như là tự mình hại mình nha.

Điện thoại tôi lại rung lên, nhưng là những đợt dài.

Tôi lười nhác bắt máy khi thấy hai chữ hiện trên màn hình 'Ba'.

“Alo ba con nghe.”

“Hạ hả con?”

“Dạ.” Tôi lo lắng đưa mắt sang nơi khác, toàn thân như rã rời, tựa người vào lưng ghế, cầm một cái bánh ngọt lên ăn tiếp.

“Con lo mà sắp xếp đi ăn với Minh lần thứ hai đi. Ba mẹ Minh cũng đã sắp xếp hết rồi.” giọng của ông đều đều bên tai tôi, mà nghe như sét đánh ngang tai.

Tôi lập tức cau mày, có chút tăng âm lượng giọng nói: “Con không đi đâu! Đừng có ép con!”

Khải rời mắt khỏi màn hình, nhìn tôi.

“Hạ. Ba mẹ chỉ muốn tốt cho con thôi. Hai đứa bây giờ gặp nhau tìm hiểu nhau đi. Sau này có thể từ từ phát triển tình cảm. Con với Minh chỉ là đính hôn

trước thôi mà. Khi hai đứa lớn lên, biết đâu có thể có tình cảm với nhau thì sao? Khi đó hai nhà sẽ tổ chức lễ cưới cho hai đứa.”

“Nếu ba cứ ép con... con... con... con cạo đầu cho ba xem!” tôi nghĩ dần dần lắm mới được hai chữ 'cạo đầu' đầy tình hoa đó, vậy mà tên đối diện tôi lại dám che miệng cười... lần đầu tiên thấy hắn cười là cười khinh bỉ, sau đó lại là cười khẩy kiêu ngạo, bây giờ là cười trêu chọc. Tên này rốt cuộc có thể cười bình thường như bao người khác hay không!? Tôi liếc hắn một cái rồi nói tiếp “Con có bạn trai rồi. Cậu ấy sẽ không đồng ý chuyện Minh với con đâu. Con cúp đây, không thì cậu ấy lại khó chịu.”

“Nó đang ở bên cạnh con hả? Thằng người yêu của con đó?”

Tôi suy nghĩ một lát rồi nói “Dạ.”

“Đưa điện thoại ba nói chuyện với nó.”

“Ba... bây giờ ba quản cả con?”

“Đưa cho nó nói chuyện.” Giọng ông vô cùng nghiêm túc.

Tôi lại suy nghĩ một lát rồi đáp “Được. Ba chờ con một chút.”

Tôi che phần mic của điện thoại rồi nhướn người sang Khải thêu thảo: “Này. Cậu giúp tui một chút. Giả làm người yêu của tui nói chuyện với ba tui. Ông ấy muốn đính hôn tui với người ta, mà tui không có thích người đó. Đại loại tình hình là vậy.”

“Kể tui tình hình làm gì, tui đâu có định sẽ giúp cậu.” không biết là vô tình hay cố ý mà Khải nói lớn tiếng hơn, cứ như muốn rống vào điện thoại cho ba tôi biết ấy! Cái tên đáng ghét nào mìn!

“Giúp tui đi mà!” tôi dù rất tức giận nhưng phải nhờ hắn giúp nên cố gắng dịu giọng xuống, còn đưa ra một nụ cười rất chi là cầu hòa. Vậy mà hắn vô cùng đáng ghét, nhếch mép trêu người tôi, đã vậy lại lớn tiếng đáp.

“Tại sao tui phải giúp cậu?”

Cố tình! Rõ ràng là cố tình! Lúc đầu tôi với hắn nói chuyện với nhau, giọng hắn cũng đâu có lớn như vậy đâu! Cái tên này thật là khiến người khác muốn chửi thề!

Bình tĩnh lại Hạ ơi... bình tĩnh đi..

Tôi một lần nữa nuốt cục tức vào bụng, ngẩng đầu mỉm cười với hắn, nhưng ánh mắt xẹt xẹt tia lửa điện.

“Nếu cậu giúp tui, tui sẽ làm giúp cậu một chuyện...”

“Vô dụng như cậu thì giúp gì được tui...”

Núi lửa phun trào... cấp báo cấp báo!!

Vào ngày XX tháng YY, một vụ núi lửa phun trào đã xảy ra ở căn tin trường ZZ...

Tôi vốn định mặc kệ cả ba tôi mà hét lên chửi rửa hắn cho thỏa thích thì Khải đột nhiên nở một nụ cười thích thú đầy quyến rũ. Hắn chồm người về phía tôi, vô cùng bình thản lấy cái điện thoại trên tay tôi đưa lên tai mình, cất giọng cực kì lạnh lùng mà cũng cực kì nghiêm túc, trong khi môi thì nhếch nhếch lên, còn mắt thì hướng chăm chăm về phía tôi như trêu tức.

“Alo, chào bác.”

Tôi làm dấu ra hiệu bảo hắn mở loa ngoài cho tôi nghe. Không ngờ Khải ngoan ngoãn làm theo... cứ tưởng hắn sẽ lại cứng đầu hay tìm cách trêu ghẹo tôi gì đó.

Tiếng của ba tôi phát ra nho nhỏ, tôi và hắn kề sát nhau nghe cho dễ.

Cách nhau một cái bàn, tôi phải cúi người, chồm lên mới quá thể, cuối cùng trực tiếp đi sang ngồi cạnh Khải.

Hắn có hơi bất ngờ, khuôn mặt thất thần nhưng vẫn điềm nhiên đáp trả câu hỏi của ba tôi: “Con là bạn trai Hạ?”

“Vâng.”

“Vậy con có thể bỏ ra một bữa tối đi ăn với bác không?” Ắc! Lời đề nghị kiểu quái gỡ gì thế kia?! Tôi ngẩng đầu nhìn Khải, ánh mắt đầy lo lắng. Vậy mà hắn còn chẳng buồn quan tâm đến tôi, lập tức đáp lời “Vâng. Tất nhiên là được ạ.”

“Vậy bác sẽ hẹn ngày giờ với Hạ, con cứ nói chuyện với nó rồi đến chỗ hẹn cho bác.” Tôi tá hỏa với câu nói của ba tôi.

Lúc đầu tôi chỉ nghĩ, bảo với ba tôi đã có bạn trai, ông sẽ xót xa cho đứa con gái mà không để tôi đính hôn với Minh nữa, đâu có ai ngờ sự việc lại thành

ra thế này, hơn nữa, còn thành ra nghiêm trọng như vậy.

“Vâng.” Khải tiếp tục dạ dạ thưa thưa, vô cùng ngoan ngoãn lễ phép. Não mìn này cũng thông minh phết, cũng biết cách ăn nói đó chứ.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Tư Ngự Ngán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

Nói chuyện xong với ba tôi, Khải đưa lại điện thoại cho tôi, cả người hấn lại lười nhác tựa hấn vào ghế.

“Cậu... sao lại nhận bừa ba tui như vậy? Vậy cậu đi giúp tui đi.”

“Tại sao? Tui chỉ có nhiệm vụ trả lời điện thoại của ba cậu thôi. Còn việc ai đến chỗ hẹn với ba cậu thì cậu tự mình xử lí.”

“Này! Cậu nói như vậy mà nghe được hả? Cậu thích thú nhận lời như vậy, bây giờ bảo tui nhờ ai đây? Ba tui già nhưng thính tai lắm, nếu tui nhờ người khác, chắc chắn ông sẽ nhận ra giọng nói bị khác đi. Cậu... cậu định giết tui hả?”

“Tui chỉ muốn làm khó cậu thôi.” Khải lại cười khẩy “Ai lại nỡ giết một người ngây thơ như cậu?”

Hấn nói rồi xé bánh ngọt của tôi ăn ngon lành.

“Này này! Trả bánh đây!” tôi tức giận chop lấy cái bánh trên tay Khải, đồng thời hét vào tai hấn “Cậu phải giúp tui!”

“Nếu tui giúp cậu thì cậu phải làm cho tôi thêm một việc nữa. Tổng cộng là cậu đang nợ tôi hai việc.” hấn trầm tĩnh nói, cứ như từ nãy đến giờ chỉ có tôi là bị tác động trong cuộc trò chuyện này thôi.

Khải đột ngột xoay người sang phía tôi, hấn đặt tay lên lưng ghế của tôi. Cứ như tôi đang trong lòng hấn. Khải lại từ từ áp sát tôi, dùng đôi mắt đen láy nhìn tôi chăm chăm “Thế nào? Nếu vậy thì tôi đi.”

Áp đảo...

Làm sao tôi thắng nổi?!

...

Tôi lẩn qua lẩn lại trên giường. Còn Lâm thì đang dùng nhà tắm.

Mẹ Lâm xuất viện rồi, nên nó cũng về luôn. May là không có gì quan trọng, nên mẹ Lâm nằng nặc đòi về. Ba Lâm cưng chiều bà cuối cùng phải đưa bà về nhà, nhưng vì lo lắng nên hằng ngày vẫn cho bác sĩ đến kiểm tra lại.

Điện thoại kêu lên một tiếng. Tôi trở mình cầm lên xem.

Kha: Ăn tối chưa? :D

Tôi: Rồi. Có gì không? :)

Từ ra chơi sáng nay đến giờ, tôi và Kha liên tục nhắn tin. Mà đúng hơn là hấn ta hỏi còn tôi trả lời. Cả trong giờ học tôi cũng buông hết tập vở ngồi nhắn tin với Kha. Phải công nhận là tên này ăn nói có duyên hết sức. Mới gặp không bao lâu, mà hấn tạo cho tôi cảm giác giống như hai đứa đã thân thiết từ lâu rồi, vô cùng thoải mái và dễ chịu. Chả bù với khi tôi nói chuyện với bạn hấn... cái tên bạn chết giấm và trời đánh kia...

Kha: Ra ngoài chơi không? :) Đi với tui đi.

Tôi hào hứng, sau đó liếc nhìn đồng hồ rồi tiếc nuối nhấn nhanh mấy kí tự: Này này... tám giờ tối rồi còn muốn đi đâu hả?

Kha lập tức trả lời, như thể cậu ta đã biết trước tôi sẽ nói câu đó nên soạn sẵn tin này trước ấy: Đi đi mà... hôm nay nhà tui có việc, tui không muốn ở nhà. Nếu về muộn một chút thì tui đưa bà về. Đi coi phim với tui đi. *icon khóc nước mắt lưng tròng* Tôi suy nghĩ một lát mới nhấn lại: Vậy rừ Lâm cùng đi nhé.

Một lúc lâu sau, Kha mới gửi đến một tin nhắn, thật chẳng giống với tác phong của cậu ta: Vậy tui rừ Khải. Bốn chúng ta cùng đi. *icon nháy mắt lè lưỡi*

Tôi: Ấy ấy! Sao lại rừ tên đó! *icon tròn mắt*

Kha: Vậy tại sao bà lại rủ theo Lâm. Tui muốn đi cùng với bà thôi.

Tìm tôi đột nhiên gọn sóng. Một cảm giác ngọt ngào dâng lên. Má tôi nóng lên, môi bắt đầu nở một nụ cười. Câu này là ý gì chứ?!

Câu này là ý gì chứ?! _ tôi không kìm được nhấn luôn hỏi Kha.

Cậu ta liền đáp lại: Mặt nghĩa như mặt chữ. Mau chuẩn bị nhé. Tui qua nhà bà rước.

Tôi: Ở sao biết nhà tui?

Kha đã offline.

Ồ... tôi vẫn còn ngỡ ngàng nhìn vào cái màn hình điện thoại, đọc đi đọc lại xem từ sáng đến giờ mình đã nói cho Kha biết địa chỉ nhà tôi sao?

Đến tận khi Lâm bước ra từ phòng tắm, tôi mới giật mình. Đã là năm phút sau.

Tôi hét lên một tiếng rồi chạy ù vào nhà vệ sinh chải chuốt với mặc quần áo.

Lâm thắc mắc, nhìn tôi phì cười: “Mày làm cái gì mà vội vội vàng vàng như gà đi đẻ vậy?”

“Mày ở nhà ngủ sớm đi. Tao đi đây chút! Hôm qua mày có ngủ được gì đâu.” Tôi trông đầu qua cổ áo.

“Ồ. Tao ở nhà. Mày đi đi.” Lâm gạt đầu rồi ngập dãi “Tao mệt quá. Ngủ luôn đây. Mày đi thì cứ đóng cửa rồi khóa bên trong nha. Tối khi nào về thì gọi, tao xuống mở cửa cho.”

“Ừ. Cảm ơn.”

Sau khi tôi sửa soạn xong, thì vừa vặn tiếng chuông cửa vang lên đều đều mấy hồi kính cong...

Ồ vậy là tên này thật sự biết nhà tôi á?

Tôi nhanh chóng vơ lấy cái ba lô chạy xuống nhà, rồi phóng ra cửa.

Kha đứng bên cạnh chiếc AB màu đen cực kì chất.

Toàn thân hắn mặc mỗi một màu đen, từ pull đen đến jean đen, vans cao cổ đen. Cả cái cây đen của hắn sẽ chìm vào màn đêm nếu làn da hắn không phải màu trắng.

Nhìn lại bản thân mình, tình cờ tôi cũng mặc pull đen, nhưng mà với sọt ngắn và Converse cổ cao phối hai màu trắng với đen. Thêm cái ba lô đầy gai góc. Nhìn chúng tôi kha khá giống một cặp đôi.

Tôi mở cửa, Kha cũng có hơi ngạc nhiên khi phong cách cả hai đũa tựa tựa nhau. Hắn mỉm cười: “Thật không nhìn lầm người. Tui biết tui với bà có sở thích giống nhau mà.”

“Ừ. Nhưng sao ông biết nhà tui?”

“Không nói nhiều nữa, đi thôi đi thôi. Nếu không sẽ không kịp giờ xem phim.” Kha vừa nói vừa đẩy đẩy vai tôi, đưa cho tôi cái nón bảo hiểm, đồng thời đánh trống lảng. Có trời mới biết hắn đã nhắn tin hỏi Jennifer _ nhỏ với Kha từng là bạn cùng lớp thời cấp hai, mà Jen thì biết quá rõ nhà tôi đang ở đâu.

Ngồi trên xe, gió đêm thổi mát rượi, tôi liền chồm người lên phía trước hỏi Kha: “Chúng ta đang đi đâu vậy?”

“Chúng ta đi xem phim kinh dị. Buổi tối như thế này xem phim kinh dị là tốt nhất.” Được được! Tui với ông có thêm một điểm chung nữa. Thật hoàn hảo quá.”

“Hi... tui biết mà. Ừm... Bitexco nhá.”

“Đi đâu cũng được, tui không ý kiến.” Tôi cười ngoác miệng, điện thoại trong túi tôi run một cái.

'Con với thằng nhóc đi chung cũng được. Tối ngày mốt đến Mo mo Paradise. Ba mẹ chờ hai con.'

Tôi nhìn dòng tin nhắn đó mà thờ dãi... thật đáng ghét. Tại sao số phận cứ đưa đẩy tôi vào những tình huống không thể nào tệ hơn như vậy, rõ ràng tôi ăn ở rất có đức nhà.

Bây giờ chỉ còn trông chờ vào Khải, hy vọng hắn ta hôm đó đừng có mà được nước làm tôi, khiến tôi phải khó xử trước mặt ba mẹ.

Tôi nhanh chóng chuyển tiếp tin nhắn đến cho Khải. Sáng này tôi và hắn có lưu số điện thoại của nhau để tiện liên lạc, thật bất ngờ khi mà người đề nghị việc này lại là Khải. Tôi cứ nghĩ hắn rất lười nhác và vô cảm với cuộc sống, những thứ như giúp đỡ người khác và hoàn toàn không có lợi gì cho mình hắn sẽ chẳng thêm bận tâm mà thuận theo tình huống sau đó mới nghĩ cách đối phó. Lần này có lẽ là tôi nghĩ sai cho hắn rồi...

Khải chẳng buồn đáp lại. Tôi chỉ nghĩ là hắn chưa thấy nên cũng không suy nghĩ nhiều.

Kha đi giữ xe, tôi đứng chờ cậu ta ở cửa, ngồi bên mấy cột đá nhỏ. Tôi vô tình ngồi thuận chiều gió khiến tóc tôi rối hết cả lên, biết thế này thì ban nãy tôi đã cột nó lên rồi, bây giờ nhìn tôi không khác nào con điên.

Vuốt vuốt tóc một chút, Kha chạy đến mỉm cười với tôi rồi đi vào trong trước. Tôi đi theo sau hắn.

Kha luôn miệng bắt chuyện, tôi lại phát hiện ra tôi và hắn có chung rất nhiều sở thích. Thế là cứ cười cười nói nói, chúng tôi đến tầng chiếu phim từ khi nào không hay.

“Cho tôi hai vé phim này.” Kha đưa thẻ thành viên và tiền ra đặt trên bàn.

“Hai người đợi một chút.” Cô nhân viên mỉm cười gật đầu.

“A,... để tui trả tiền...”

“Không cần đâu, cứ xem như hôm nay tui mời bà đi.”

“Thế sao được.” tôi rút ra tờ tiền dúi vào tay Kha.

“Sao tui có thể lấy tiền của bà chứ? Mau cất vào đi.”

“Này. Nếu không chịu lấy thì sau này tui không đi xem phim với ông nữa đâu.” Tôi cau mày vờ làm căng lên.

“Được rồi được rồi... vậy để tui trả tiền về xem phim, bà đi mua bắp với nước đi.”

“Ừ.” Tôi nhướn miệng cười rồi chạy sang quầy bán thức ăn. Gọi một lượt, tôi mới hài lòng gật gù mỉm cười.

Một lát sau, Kha xuất hiện ở sau tôi từ khi nào không biết. Hắn nghiêng đầu mỉm cười: “Mua xong chưa? Chúng ta vào trong thôi.”

Ôm ba phần bắp với hai ly nước cùng với hai bịch snack trên tay, tôi mỉm cười đáp lời: “Được rồi, vào trong thôi.”

Kha méo mặt khi thấy một đồng thức ăn kia, vừa nói như than thở vừa đưa tay ôm hết chúng giúp tôi: “Con gái gì mà ăn kinh vậy, bà không giảm cân hả?” Tôi chỉ đùa: “Mập mập một chút ôm mới thích.”

...

Xem phim xong, tôi mới phát hiện ra, chúng tôi lại có một sở thích khác người khác... chính là... khi mà phim đến mấy hồi gây chán, hai chúng tôi cùng lúc hét lên... hét cho thỏa thích, hét đến nỗi mọi người xung quanh đều ngoái đầu nhìn chúng tôi. Sau khi chúng tôi hét xong mới đến phần kinh dị, khiến mọi người bủn rủn chân tay... trong khi chúng tôi vô cùng thư thái.

Kha cười sặc sụa: “Từ trước đến nay khi đi xem phim kinh dị với lớp, tui mà làm vậy sẽ bị cả bọn nhào vô xử hội đồng đó.”

Tôi cũng vui vẻ không kém: “Ha ha... xem cái bản mặt của mấy cặp đôi kia nhìn hài chết được, nhất là mấy thằng con trai, gần đến tím mặt tím mày luôn.”

“Ừ... haha vui ghê đó... lần sau đi xem tiếp đi.”

“Tất nhiên, khó khăn lắm mới tìm ra được một người giống mình đến từng chi tiết như thế này cơ mà.” Tôi cũng cười tí mắt.

Chỉ trong một ngày ngắn ngủi, mà dài như cả tuần đã trôi qua, tôi có thêm một người bạn thân mới, mà người bạn thân này lại là con trai... cũng là người giống với tôi nhất, như thể Kha là tôi mà giới tính nam.

...

Hôm sau khi đến trường, giờ ra chơi như thường lệ, tôi và Lâm xuống căn tin, nhưng hôm nay bên cạnh chúng tôi còn có sự xuất hiện của cả lớp và Minh.

Lần trước, Jen vốn đã định tổ chức tiệc chào mừng Minh rồi, nhưng vì có một số chuyện kì lạ xảy ra nên kế hoạch bị dời lại đến tận hôm nay.

Jen của chúng tôi điều động lũ con trai kê bàn sát nhau, đồng thời sắp xếp ghế cho đủ, lại bảo một lũ con trai khác đi mua đồ ăn thức uống bày đầy ra bàn, trong khi lũ con gái chúng tôi ngồi chơi xơi nước hết sức nhàn hạ.

Sau khi chuẩn bị đâu đó xong xuôi, nó đứng ở đầu bàn bên đây, làm người quản trò, lấy chai nước đưa lên miệng nói như micro: “E hèm... các khanh nghe đây, trẫm xin tuyên bố, hôm nay, chúng ta tụ họp về đây để chào mừng thành viên mới của lớp, cũng là thành viên đẹp trai nhất 11A4 này. Các chị em phụ nữ hãy hoan nghênh.”

Cả lớp tôi hét ầm lên rồi cười rần rần, khiến cả thầy những người trong căn tin đều nhìn cái tùm của chúng tôi với ánh mắt khinh bỉ và tò mò.

Cả thầy đều nhìn Minh cười toe toét với ánh mắt sáng lấp lánh, khiến cậu ta ngượng ngịu cười nói: “Cảm ơn cả lớp đã giúp đỡ mình, chúng ta cùng cố gắng.”

Cả đám lại hét lên, vô cùng náo loạn và mất trật tự. Lâm nhà tôi còn lấy hai cái muỗng đập vào nhau leng keng. Trong khi mấy đứa khác thì cầm bịch snack lên lắc lắc, bánh bên trong va vào cái bịch kêu tiếng giòn giòn.

Jen ổn định trật tự: “Được rồi các đồng chí. Mãn đạo đầu cũng xong rồi, chúng ta đến phần chính của bữa tiệc ngày hôm nay. Tụi bây...”

“Nhào vô ăn thôi.” Tất nhiên là cả lớp mất kiên nhẫn cất ngang lời con bé, mạnh bạo xé hết mấy bịch bánh ra nhai lấy nhai để.

Nam Điền liếc Jennifer: “Chờ mầy nói xong có mà hết luôn giờ ra chơi của tụi tao!”

Huy Gay cười cười: “Minh đẹp trai ăn đi, ngồi đó nhìn cái gì?”

Thủy Diệu nhếch mép: “Người ta chính là hot boy dịu dàng, ai sỗ sàng như đám khi tụi bây.”

Phương từ xa chạy đến, làm bộ làm tịch mỉm cười với lớp tôi: “Mọi người làm gì vậy? Làm tiệc chào mừng Minh hả? Tui tham gia với được không?”

Đám con gái thì liếc cô ta một cái, trong khi đám con trai vô cùng hào hứng: “Được được thôi, sao có thể từ chối người đẹp. Mau đến đây ngồi đi.”

“Tui ngồi kế Minh nha.” Phương thể hiện tình cảm ra mặt, khiến Minh có chút khó xử, còn con gái chúng tôi vô cùng khó chịu, trong khi đám con trai trong phút chốc im bật.

Phong Khùng bĩu môi: “Xời ơi, tụi bây nghĩ tụi bây là ai hả? Hot girl người ta chỉ xứng với hot boy thôi. Tụi bây ham hố với ảo tưởng quá. Ha Phương?”

Phương không nói gì chỉ đỏ mặt thẹn thùng.

Tôi khạc nhổ trong thâm tâm, vô cùng khinh bỉ con nhỏ đó. Dịu dàng gì chứ, thẹn thùng gì chứ? Cái thái độ đó khác nào ngầm thừa nhận là cô ta có tình cảm với Minh, cái kiểu biểu hiện đó khác nào mượn tiếng của thằng Phong mà sẵn tiện thổ lộ với Minh tình cảm của mình!? Thật đáng ghét!

Tôi nhìn qua Lâm... Ặc!! Nó bẻ sắp cong luôn cái muỗng rồi trời ơi.

“E hèm... chúng ta lại ăn thôi.” tôi khều khều nó “Mày càng thể hiện sự tức giận của mày chỉ tổ làm cho nó thêm khoái trá với hứng thú. Suy nghĩ một tí đi Lâm”

“Tao biết mà tao vẫn khó chịu thì mày bảo tao phải làm sao đây?”

“Vậy thì phải làm sao mày mới hết khó chịu, nhìn mày như vậy tao cũng tức giận không kém” Tôi nhăn nhó gặm mặt cái bánh mì ngọt một miếng lớn.

“Mày diễn trò yêu thương với thằng Huy Gay cho tao xem đi.” Nó nhếch mép đầy kiêu ngạo yêu cầu. Tôi còn đang há mồm chưa kịp nhặt răng thì sau lưng vang lên tiếng cười.

Jen ở đâu lò mẹt ra: “Đúng đó đúng đó. Mày làm cứu tinh cho đám con gái tụi mình đi Hạ.”

“Tụi bây im hết đi.” Tôi đen mặt lại liếc tụi nó một cái rồi nhăn nhó uống một ngụm lớn nước ngọt.

“Haha...” Lâm thì cười rồi nhai, trong khi Jen cười lớn rồi tiếp tục làm người quan trò.

Thật tình mà nói thì, cái lớp của tôi lúc này thật sự rất gây sự chú ý a, cả căn tin đều nhìn chăm chăm chúng tôi.

Điện thoại tôi run lên. Tôi cười cười mở tin nhắn của Kha.

Kha: Lớp bà vui nhe. *cười*

Tôi liền trả lời: Tất nhiên. Tụi này đang chào đón thành viên mới. *nhe răng*

Kha: Huhu... thằng Khải dạo này bị gì ấy, nó cứ lạnh lạnh lùng lùng đến cả tui mà nó cũng thể hiện thái độ.

Tôi: ...

Kha: Sao vậy?

Tôi: Cậu ta có nói cái gì về tui không?

Kha: Không. Sao thế?

Tôi vốn biết tụi con trai không giống đám con gái chúng tôi, có chuyện gì cũng đi kể hết cho nhau nghe. Tụi nó giữ kín như bưng, lúc nào cũng tự mình giải quyết vấn đề, mà buồn cũng buồn một mình nữa.

Khải lại là cái tên hoàn toàn không thể nào có chuyện hấn ta đi kể cho bạn thân nghe về buổi gặp mặt của hấn và ba mẹ tôi. Dĩ nhiên, việc tôi hỏi Kha chỉ là cho có lệ.

Nghe Kha nói vậy, tôi bất chợt nghĩ là Khải khó chịu vì tôi đã nhờ hấn hay không? Dù chúng tôi là đang trao đổi, nhưng thật lòng hấn suy nghĩ như thế nào, làm sao tôi biết được.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Tư Ngó Ngán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Buổi tối đáng sợ kia đã đến... tôi nhìn đồng hồ... đã bảy giờ rồi, mà ba mẹ tôi vẫn chưa đến chứ...

...

Cuối cùng thì sáng hôm nay, Khải cũng nhắn lại cho tôi vài chữ: “Được thôi. Tan học tui chờ bà ở cổng tây trường.”

Tôi không thèm nhắn lại, hất mặt lên trời bơ đi tin nhắn đó, sau khi tan học còn cố tình đến trễ, vậy mà khi thấy tôi từ xa, Khải chẳng nói gì, chỉ lạnh lạnh lùng lùng đi về phía bãi giữ xe của trường.

Giờ tôi mới biết hấn cũng có một chiếc AB màu đen.

Leo lên xe rồi, thấy tôi cứ tần ngần ở đó, Khải liền lạnh nhạt lên tiếng: “Còn làm gì đó vậy?”

“Kh... Không đội nón bảo hiểm hả?”

“Ồ. Có gì tui chịu, bà lo cái gì chứ?”

Ặc... cái gì mà không lo? Cái gì mà hấn ta chịu. Ôi trời... bao nhiêu lỗi đây, nào là lái xe khi chưa có bằng lái, lại còn không đội nón bảo hiểm. Ôi... ôi...

Nhưng nói thì nói vậy thôi, tôi vẫn ngoan ngoãn leo lên xe, còn vô cùng thích thú khi tay lái của hấn cực kì... nói là cứng thì cũng không đúng, mà bảo hấn lạng lách thì cũng không đúng. Cứ tạm cho là, tên này khi hứng lên thì chạy đường hoàng, còn không thì lách qua bên này lách sang bên kia.

Tuy nhiên, tuyệt đối không có một âm thanh nào giữa chúng tôi, ngoại trừ tiếng gió và tiếng động cơ xe.

Khải đưa tôi sang nhà hấn, để tôi ở ngoài giữ xe, còn mình thì vào trong làm cái gì đó.

Tôi lặng thầm quan sát nhà Khải.

Căn nhà đơn giản không to không nhỏ, cũng vừa vừa như nhà tôi, ba tầng, cách trang trí rất sang trọng, chủ yếu dùng kính. Hai màu chủ đạo là đen trắng. Thật đúng như tôi dự đoán. Với tính cách của Khải thì như vậy là hợp nhất.

Hấn ta sống khu này cũng rất yên tĩnh, nhưng tôi lại không thích cho lắm. Cơ bản là nó quá vắng và tôi cũng thích mấy quán ăn lề đường. Nhắc tới thức ăn, bụng tôi đột nhiên réo lên, tôi ngược nhìn trời, ánh sáng vàng rực khiến người ta chói mắt nhắc nhở cho tôi biết có lẽ đã tầm bốn, năm giờ gì đó. Tôi cực kì thần nhiên, chuyển vị trí từ yên sau lên phía trước, vặn chìa khóa rồi rồ ga chạy đi.

Tôi lái vòng vòng tìm quán ăn, cơ mà thật sự không thấy một hàng quán nào cả... sau đó tôi mới thất thiếu chạy xe về lại nhà Khải.

Về đến nơi, tôi thấy Khải đứng trước cửa nhà, hai tay khoanh trước ngực, sắc mặt băng lãnh nhìn lên trời, trên tay hấn có một cái túi nhỏ màu đen, sau lưng là cái balo, còn cái cặp thì hoàn toàn biến mất. Khải vô cảm đến mức, khi nghe thấy tiếng xe mình từ xa, hấn còn chẳng thèm quay lại nhìn.

Sau khi tôi dừng xe trước mặt hấn, mới phát hiện ra hình như hành động từ nãy đến giờ của mình hơi bị... tự nhiên quá mức đi.

Vậy mà một lần nữa, Khải làm tôi hết sức ngạc nhiên, hấn không sùng cồ lên hét ầm ĩ mà chỉ nhếch mép mỉm cười: “Vui không? Quậy phá thành nghề của bà rồi hả?”

“Tui đói bụng chứ bộ.” Tôi trẻ môi... Ặc... tại sao tôi lại vô thức làm nũng với hấn rồi?!

Khải không nói gì chỉ đến cạnh chiếc xe, lạnh nhạt đưa cái túi đen ra trước mặt tôi, khẽ mở miệng:

“Leo xuống yên sau và yên lặng ăn đi.”

Tôi thấy cái túi mất sáng rồi... oa... là chocolate đó... là chocolate đắt tiền đó!!!

Tôi liền không thèm để ý đến ánh mắt như cười như không của Khải, vô cùng ngoan ngoãn leo ra yên sau ngồi, còn cười toe toét mở cái túi ra. Khải leo lên phía trước, hỏi một câu:

“Địa chỉ nhà bà?”

“XX đường YY.”

“Ồ.” Đáp một chữ duy nhất, Khải lại rô ga phóng chạy.

Tôi ngồi phía sau gặm chocolate ngon lành, sau đó nghỉ ngơi ngoi ngoi một chút, mới bóc vỏ một viên tròn tròn nhỏ nhỏ chồm ra phía trước đưa ra trước miệng hân: “Ăn không?”

“...”

“Khải! Ăn không? Há miệng.”

“Tui làm cả hai cùng ngã thì bà mới vui hả? Con nhóc này!” hân đột nhiên hét âm lên.

“Không ăn thì thôi. Làm dữ thế làm gì...” Tôi vờ buồn rầu, dùng chất giọng nhỏ nhẹ đáng yêu nhất, giống như một con mèo bị thương để đáp lời hân.

Đúng như tôi nghĩ, dù hân có ghét tôi thì cũng bị cái thể loại giọng nói đó của tôi đánh lừa.

“Thật ra biết là bà sẽ đói nên tui mới đem nó ra cho bà ăn thôi. Tui không thích chocolate.”

“Vậy tại sao mua?”

“Người ta tặng.”

“...”

Đúng lúc dừng đèn đỏ, Khải dừng xe quay người nhìn tôi:

“Sao vậy?”

“Đừng nói với tui đây là con gái tặng?”

“Ồ. Chứ sao?”

Tôi không đáp lời mà ngẩng đầu lên trời thở dài... rốt cuộc là tại sao tôi phải đi xử lý mớ thức ăn thừa của hân...!

Sau đó hân đưa tôi về nhà tôi, đem luôn xe vào trong: “Có phòng nào cho tôi thay quần áo không?”

...

Trở về hiện tại thì... đã bấy giờ rồi mà ba mẹ tôi vẫn chẳng thấy đâu.

Dù đã xử hết một hộp chocolate, tôi vẫn thấy đói, tôi liền quay sang Khải: “Tụi mình gọi món ăn luôn đi. Tui đói quá.”

“Không được. Làm vậy là thiếu tôn trọng người lớn. Bà gọi họ thử xem.” Khải nhú mày... ờ thì... bây giờ mới nhìn ra hân là một nam sinh gương mẫu...

“Ông cứ làm như tui chưa gọi cho họ ý, cả chục cuộc rồi mà có bắt máy đâu!” tôi cau có đáp. Khải thì khó chịu gì chứ, có tôi này, tôi đang đói đến mức răng sắp rơi xuống, bụng cũng kêu rêu um sùm đây này. Lúc này tôi và ông ai khó chịu hơn hả?!

Tôi thì đang nhăn nhó nhí nhố, Khải đột nhiên chồm người về phía tôi. Thấy tôi tròn mắt ngạc nhiên, cậu ta liền ngán ngẫm giải thích: “Đưa máy tui xem.”

Tôi rầm rập làm theo lời Khải, lôi cái điện thoại từ trong túi ra đưa hân. “Nè.”

Khải quẹt quẹt một hồi rồi đưa lên tai, nghe một lúc thì mở loa ngoài rồi đặt điện thoại xuống bàn.

Tiếng chuông liên tục ngân lên. Thấy hai chữ Mẹ trên màn hình, tôi nổi đóa: “Này! Tui đã nói là họ không bắt máy mà...”

“A lô.”

“...”

“...”

“A lô? Hạ hà con?”

“Dạ. Ba mẹ đâu rồi? Con đói!” tôi liền giọng gao đáp, cả khuôn mặt nóng hừng hực lên. Tôi liếc nhìn qua Khải, hắn không chế nhạo tôi mà chỉ đưa ánh mắt lạnh băng nhìn tôi chăm chăm, như là báo hiệu trước hấn ta sắp nhào đến cầu xé tôi ra.

“Ừa? Ba chưa báo cho con biết hả? Chúng ta dời ngày lại thôi. Hôm nay ba mẹ bận rồi.” mẹ của tôi cười ha ha trong điện thoại...

Bà ấy thì thoải mái rồi, trong khi tôi và Khải chỉ biết đưa mắt nhìn nhau, cả gương mặt như đen đi vài phần, còn tôi thì rơi vào tình trạng khó xử... cái thể loại tình huống như thế này là sao chứ?

Tôi bắt giắc thở dài một tiếng: “Tạm biệt mẹ. Con cúp đây.”

Sau khi màn hình điện thoại chuyển sang một màu đen, không gian xung quanh tôi trở nên thật kì lạ, giống như có một áp lực vô hình nào đó đang bắt đầu đặc quánh lại... khiến tôi càng ngày càng chìm trong nó, càng lúc càng khó thở.

Tôi giọng gao quay sang Khải. Trái với suy nghĩ của tôi, hắn chỉ cười khẩy đầy kiêu ngạo: “Được rồi, chúng ta gọi thức ăn thôi.”

Tôi nuốt nước bọt cái ực. Hình như hấn ta lại sắp đưa tôi vào một trò nguy hiểm nào đó... cảm giác này thật khó miêu tả (cơ bản là lười tả =]).

Tôi chạy sang vị trí đối diện Khải mà ngồi, cầm menu trên tay mà nó run cầm cập.

Khải gọi phục vụ rồi chúng tôi cùng gọi món.

Lúc hấn mãi mê nói chuyện với người ta, tôi mới dám len lén ngẩng đầu nhìn Khải.

Khải đẹp trai khỏi bàn, hôm nay hấn mặc áo thun trắng ở trong, bên ngoài khoác hờ vest đen, như tôn lên đôi chân dài thẳng tắp cùng với nước da trắng ngần.

Tôi thờ dãi nhìn lại mình... sơ mi đơn giản với chân váy đen... nếu biết hấn ta có thể nổi bật như vậy thì tôi đã chuẩn bị kĩ càng hơn rồi... bây giờ thì nhìn xem, những ánh mắt trong nhà hàng chốc chốc cứ liếc về phía bàn chúng tôi như vậy, liệu tôi có bị đánh giá không chứ?

Điện thoại tôi run lên, tôi thấy tin nhắn của Kha: 'Bà đang làm gì vậy?'

Tôi: 'Đang ăn.'

Tôi ngẩng đầu, thấy Khải buông cái đĩa xuống, cầm mắt vào điện thoại, vẻ mặt hết sức vô cảm, nhưng trong ánh mắt đó có chút thất thần.

...

Khải nhìn vào điện thoại, dòng tin nhắn của Kha như giã nát tất cả những toan tính trong đầu hấn lúc này. Khải đã nghĩ ra vô số kế hoạch để ép buộc cô bé ngốc nghếch ngồi trước mặt mình phải tìm mọi cách để gặp lại mình. Lúc này, Khải cũng đã xác định được rõ ràng, mình đã có một chút hứng thú với Hạ. Nhưng Kha lại là người bạn thân nhất của Khải từ những tháng ngày thơ ấu.

'Hai người hẹn hò hả? Mày không biết là tao thích Hạ sao Khải?'

Sau tin nhắn đó là hình ảnh Khải và Hạ ngồi trên cùng một chiếc ghế, cả hai đều nhìn vào chiếc điện thoại trên bàn.

Khải nhanh chóng nhận ra đó là lúc cả hai nói chuyện điện thoại với mẹ Hạ. Nhưng người chụp tấm này, hay thậm chí là thời gian và góc chụp, Khải cũng không còn quan tâm nữa. Cái chính là... Kha thích Hạ?

Điều này Khải không hề biết.

Khải biết Kha là người tốt, nếu Hạ có thể quen được Kha, chính là cô ấy có phúc đức. Cậu ta trái ngược hoàn toàn với Khải, đối với mọi người mà nói thì Kha chính là ánh mặt trời ấm áp, trong khi Khải chính là một tảng băng lạnh lẽo chẳng có gì thú vị, cả đời này chỉ có một nét mặt lạnh lùng duy nhất.

Thời mẫu giáo, Kha và Khải trở thành bạn thân, khi mà mọi người đều xa lánh hấn, thì duy chỉ có mình Kha có đủ dũng khí tiến lại gần nắm lấy bàn tay cô đơn của Khải. Bên cạnh đó, không chỉ Kha mà gia đình Kha nhiều lần đã giúp đỡ hấn rất nhiều... ơn nghĩa của Kha đối với hấn nhiều như sao trời... chính vì vậy lần này, để tốt nhất cho tất cả, Khải nên tự mình rút lui. Hấn nhanh chóng nhận lại:

'Không hề, tụi này chỉ có chút việc nên mới đi cùng nhau.'

Nhấn xong câu này, Khải đăng xuất facebook.

Xem hấn có nực cười hay không... từ khi phát hiện mình có chút gì đó kì lạ đối với cô gái đánh đá kia, hấn bắt đầu nghiên cứu cách dùng facebook để có thể dễ dàng tiếp cận Hạ... nhưng bây giờ thì không còn cần thiết nữa rồi.

Cảm giác đau đớn khi đơn phương một người không hề xuất hiện, chỉ có sự buồn bã và nặng nề xâm chiếm tất cả. Trí não Khải như chậm đi vài giây...

Khải ngẩng đầu, chỉ thấy ánh mắt lấp lánh cùng với nụ cười đáng yêu trên môi Hạ khi cô nàng nhìn vào chiếc điện thoại nhỏ nhắn. Một suy nghĩ xẹt ngang đầu hần... phải chăng cô ấy đang nhắn tin với Kha. Chỉ khi cùng với Kha, Hạ mới có nét mặt đó.

Nặng... trái tim như nặng xuống vài phần.

Khải cười cợt nhả bản thân.

...

Tôi nhắn với Kha vài tin rồi tắt điện thoại mỉm cười với Khải. Tôi cực kì ghét không khí im lặng và căng thẳng mỗi khi dùng cơm, nên biết là hần không có khả năng, vậy thì để tôi hoạt náo một chút:

“Ông biết thầy Lộc dạy tin không? Thầy đúng tếu luôn... lần đó...”

“Im miệng rồi ăn đi.”

Hự... hình như tôi có cảm giác bụng mình vừa mới quặn lại một cái. Tại sao tôi lại vì hần mà thấy khó chịu?

“Sao tự nhiên ông lạnh lùng vậy? Có cần phải đáng ghét vậy không?”

“Chuyện của tui cần bà quan tâm không?” hần nói câu đó với vẻ mặt vô cảm, khiến tôi... cực kì tổn thương? Tôi cũng chẳng hiểu tại sao.

“Thật quá đáng, tui chỉ...”

“Nếu bà còn ồn ào nữa thì tui đi về, lần sau cũng không giúp bà đi gặp ba mẹ bà nữa.”

Gi chứ? Hần lại lên cơn nào mìn à? Nghĩ vậy thôi chứ tôi nào có dám nói ra.

Đáng ghét! Tên đáng ghét! Hần nghĩ hần là ai chứ? Cứ đẹp trai thì có quyền hống hách đáng ghét như vậy ư?

Thế là tôi hậm hực đâm mạnh nĩa xuống đĩa, văng con tôm nướng từ đĩa của tôi sang đĩa của hần, một cách cực kì điệu nghệ, cũng cực kì đẹp mắt.

Khải nhìn con tôm trong đĩa mình, chỉ lạnh lạnh lùng lùng ngẩng đầu nhìn tôi.

Tôi bị ánh mắt đó làm cho giật mình, khoe miệng lập tức nhếch lên cố gắng nở nụ cười nhưng vì áp lực quá lớn mà nụ cười trở nên méo xẹo, giống như là đang mỉa mai: “Haha,... cái đó... là tui cho ông đó. Haha,... ăn đi ngon lắm.”

Nếu là Khải bình thường thì hần đã nặng xì hét cả lên, tìm đủ mọi từ ngữ để chỉ trích và trêu chọc tôi... hôm nay sao thế nhỉ? Chẳng lẽ ban nãy ăn trúng cái gì nên đau bụng, nhưng vì sĩ diện không dám đi vệ sinh nên mới trút hết bực tức vào hành động và thái độ như vậy?

Giờ mới ngẫm lại, tôi và hần ta quen biết nhau có bao nhiêu ngày đâu, hơn nữa bây giờ còn vì tình huống bất ngờ mà phải dùng bữa cùng nhau như thế này... thật là có chút quái dị. Tôi còn không biết rốt cuộc mối quan hệ giữa tôi và hần là cái gì nữa là... vậy mà nghĩ kĩ thì tôi hiểu rõ hần ra phết ấy chứ.

Nếu tôi không nhầm... thì hình như Khải đang cố nhịn cười... hừ hừ... có gì vui mà cười?! Chỉ là một màn tôm bay hoành tráng thôi mà.

Từ sau lúc đó, cả tôi lẫn hần đều không nói thêm một lời nào. Chỉ là không ngờ hần lại chu đáo như vậy. Sau khi ăn xong, tôi đã định là sẽ đi taxi về nhà, nhưng không ngờ Khải lại kéo tôi một mạch về bãi giữ xe, chỉ buông ra mấy chữ “Tui đưa bà về.” không chút sắc thái.

Tôi ngồi lên yên xe của hần ta mà ngẫm nghĩ, rốt cuộc hôm nay hần bị cái gì? Tại sao lại khác thường như vậy??? Lạnh lùng thì phải đóng cho trọn vai lạnh lùng, ở đâu ra chuyện vừa lạnh vừa nóng khiến tôi nhất thời không kịp xoay chuyển tình cảm... là nên có thiện cảm hay là ác cảm với Khải.

Hần chở tôi về nhà, rồi không kịp để tôi cảm ơn hay gì đó mà phóng thẳng về nhà của mình.

Chắc... thì ra là hần bị đau bụng thật, nếu không cũng chẳng vội vội vàng vàng chạy về như thế, cả bộ đồng phục buổi chiều thay ra cũng còn để ở nhà tôi.

Sau khi về đến nhà, tôi nằm trong nhà tắm cả tiếng rồi mới ung dung cầm bịch snack xuống phòng khách nằm lên sofa xem ti vi.

Nhìn bộ quần áo tươm tất gấp lại hết sức gọn gàng trong cái ba lô để trên ghế, tôi lại nhớ đến khuôn mặt của hần, bất thành hình, lòng tốt trong tôi trở dậy, thế là tôi buông bịch bánh xuống ghế, đem áo quần của hần đi giặt... cụ thể hơn là bỏ vào máy giặt, rồi giặt luôn đồng quần áo của tôi tích lại cả mấy ngày nay. Tôi là rất lười, vốn định để cuối tuần giặt luôn một mẻ, nhưng vì hôm nay có thêm quần áo của Khải, nên tôi làm người tốt bụng cộng siêng năng một lần vậy.

Để máy giặt làm việc, tôi chạy lên phòng khách nhắn qua cho Khải một tin: 'Quần áo của ông để tui giặt, một đêm lên trường trả cho.'

Khải đã đọc tin nhắn, nhưng không có hồi âm. (hiện tượng seen no rep trong truyền thuyết =]])

Tôi cầu gắt... hừ hừ... lên mặt với ai chứ? Rõ ràng là tôi đang thể hiện thiện ý của mình dành cho hắn, vậy mà cái tên cao ngạo này lại tỏ thái độ như vậy thật chẳng coi ai ra gì mà!

◆ 1p◆◆0

Bạn đang đọc truyện *Bộ Tứ Ngổ Ngẩn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Tôi cầu gắt... hừ hừ... lên mặt với ai chứ? Rõ ràng là tôi đang thể hiện thiện ý của mình dành cho hắn, vậy mà cái tên cao ngạo này lại tỏ thái độ như vậy thật chẳng coi ai ra gì mà!

Tôi tắt màn hình... ngẫm nghĩ trong đầu.

Đề ngày mai ta đây phơi cái áo trắng của nhà người lên, sau đó ta trét bột màu vào nhé... trét đến khi nó mất màu trắng thì thôi! Đồ đáng ghét!!

...

Ở một nơi nào đó...

Kha nằm trên giường, nhìn dòng chữ vừa nháy lên trước mặt mình mà sững sờ...

'Quần áo của ông để tui giặt, mốt đem lên trường trả cho.'

Tại sao Hạ lại nhắn như vậy cho Khải.

Rốt cục giữa hai người đó đang có chuyện gì xảy ra, mối quan hệ giữa họ là gì chứ? Nếu không phải Kha hứng lên đột nhiên thích vào nick Khải đi trêu ghẹo người khác, thì đâu có thấy tin nhắn này.

Kha lỡ tay nhấn vào tin nhắn, bên máy của Hạ hiện dòng chữ 'seen'. Trong một khoảnh khắc, cậu đã ích kỉ nghĩ là, nếu mình làm vậy, có khi nào Hạ sẽ giận sự lạnh lùng của Khải... mà có ác cảm với bạn của cậu? Thật ra ban đầu chỉ là lỡ tay, nhưng sau đó mới thấy, thật ra lỡ tay đó không có hại gì cho mình.

Bụng Kha nhói lên một cái, dạ dày hình như lại lên cơn. Cảm giác tội lỗi bức bối cậu đến mức Kha khẽ nhăn mặt vì đau. Cậu có cảm giác là dịch axit trong bụng mình đang từ từ đục khoét dạ dày để trôi nổi vào toàn bộ mạch máu.

Trong đầu Kha đột ngột hiện lên hình ảnh Khải cùng với Hạ, hai người họ đứng bên cạnh nhau ở nhà Hạ... ngôi nhà mà ngay của Kha cũng chưa hề đặt chân vào... cảm giác khó chịu dâng lên, dù ban nãy Khải đã giải thích rõ ràng với Kha, nhưng chẳng hiểu sao cậu lại thấy mình thật ích kỉ như một đứa trẻ.

Kha khó chịu vịn vịn mình trong chăn, cuối cùng lại nhắn cho Hạ một chữ: 'Ừ.'

Nhắn xong, Kha lập tức đăng xuất nick Khải và đăng nhập vào nick mình. Cậu nhắn cho Hạ:

'Hi Hạ. Đang làm gì vậy?'

...

Lại một nơi nào đó,...

Lâm ngồi yên lặng, tay vô thức khuấy khuấy ly nước trước mặt mình. Ban nãy... khi cùng ba mẹ đến nhà hàng dùng bữa tối như thông lệ hàng tuần áp dụng sau khi Lâm dọn ra ở riêng, cô nhìn thấy ba mẹ Hạ ngồi đối diện một cặp vợ chồng trung niên khác.

Cô liền kéo ba mẹ mình lại chào hỏi. Ba mẹ Hạ cười vui vẻ giới thiệu cặp vợ chồng kia là thông gia của họ. Lâm cũng vui vẻ chào mọi người. Sau khi về bàn của mình mới bí mật lôi điện thoại ra tìm kiếm cái người con trai độc nhất của tập đoàn gì kia ban nãy mẹ Hạ đã nói.

Hình ảnh Minh trong chiếc áo sơ mi trắng, cà vạt đen sọc đỏ, bên ngoài khoác vest đen vô cùng lịch lãm và trưởng thành, như một con dao đâm vào tay Lâm. Lâm dường như không tin vào mắt mình, cô những tưởng chắc vì mình nhớ Minh quá nên mới bị ảo giác nhìn đâu cũng thấy anh. Lâm liền tắt màn hình, đồng thời dụi dụi mắt rồi mới mở lên xem. Ngón tay trắng trẻo bấm hàng mật khẩu đã trở nên quá quen thuộc, những động tác kéo lên vuốt xuống như đã trở thành thói quen, không hiểu tại sao hôm nay lại run rẩy như vậy.

Tuy nhiên, mọi thứ không như Lâm nghĩ, hình ảnh người con trai kia vẫn rất đỗi quen thuộc, mà cũng khiến trong lòng Lâm trào lên một nỗi niềm khó nói.

Buồn?

Ừ phải, người con trai mình thích lại chính là hôn phu của bạn thân mình, người mà mình xem như chị em ruột, người mà mình xem như chính bản thân.

Nhưng đó không phải lí do chính, Lâm cảm thấy buồn hơn, khi cả hai người Hạ và Minh không ai tiết lộ cho Lâm biết hai người họ đã đính hôn, dù cho Hạ ngồi bên trái Lâm, và Minh ngồi bên phải Lâm.

Cái Lâm buồn nhất chính là việc họ che giấu Lâm chuyện này. Cô thấy như thể mình là người hết sức thừa thãi chen vào giữa hai người họ. Dù biết là Hạ không hề thích Minh, nhưng vì bản tính ích kỉ của con người, Lâm không khỏi buồn trong lòng, cũng có chút tức giận.

Lâm phải làm sao đây nhỉ? Thức ăn trước mặt cô muốn ăn cũng không vô nổi, chỉ nhìn màu sắc của chúng cũng đủ khiến cô trở nên buồn nôn. Bàn tay cô run rẩy nắm chặt nhau dưới bàn, khiến khuôn mặt Lâm tái đi trông thấy.

Ba mẹ Lâm nhận ra sự lạ thường của con gái, liền quan tâm hỏi, nhưng đáp lại chỉ có nụ cười gượng của Lâm, cùng với mấy hành động gấp thức ăn hết sức máy móc.

Sau khi rời bàn ăn, tạm biệt ba mẹ, Lâm phóng thẳng đến một trong những quán cà phê mà cô thương lui tới, tên là gì cô cũng chẳng quan tâm. Lúc này, chỉ có bản thân cô mới có thể tự đem lại niềm vui cho chính mình, chỉ có cô mới có thể tự an ủi bản thân.

Quán cà phê này có không gian khá tối và âm u, nhưng phù hợp với tâm tình lúc này của Lâm. Cô bước thẳng đến một cái bàn trong góc, còi đôi giày cao cả mười phân ra cho thoải mái rồi gọi hai ly cà phê.

Bạn đừng ngạc nhiên, Lâm có sở thích và thói quen kì lạ như vậy đấy. Những lúc cảm thấy bản thân mình thật cô đơn, Lâm thường đến quán cà phê này, gọi hai ly, một ly đặt trước mặt mình, ly kia để đối diện, giống như có một người bạn vô hình đang ngồi ở đó, sẵn sàng lắng nghe hết tâm sự của Lâm (không hiểu sao khi viết đoạn này, Mi thấy có chút ròn rợn ==)

Nhưng lần này, Lâm không thể thốt lên lời nào, chỉ có thể trầm mặc ngồi đó nhìn vào khoảng không xa vời. Bên ngoài, xe vẫn đang chạy, nhưng tại sao Lâm lại có cảm giác 1 như 7 thời gian của mình đã dừng lại.

Mười giờ tối... Lâm vẫn ngồi đó, lặng lẽ nhìn ra ngoài, người phục vụ khó xử lại gần cô, trước sự trầm ngâm của Lâm, anh ta bất chợt khẽ giọng nói, giống như sợ là chỉ cần mình mạnh bạo hơn một chút, người con gái trước mặt sẽ trầm mình vào không khí: “Tôi xin lỗi, nhưng đã đến giờ quán chúng tôi đóng cửa.”

Lâm giật mình như tỉnh khỏi giấc mộng, ly nước trước mặt đã nguội lạnh từ lâu, vậy mà cô vẫn khuấy khuấy trong vô thức, đến lúc bình tĩnh thì đã thấy hai tay mình mỗi như còn làn khói mờ mờ đã không còn nữa. Cô bối rối đứng dậy, hơi cúi đầu rồi lẩm bẩm: “Xin lỗi, xin lỗi.” Đến khi đứng dậy, Lâm mới phát hiện đôi giày đã bị mình vứt qua một bên, còn cô đang đứng trực tiếp xuống đất. Nền gạch lạnh giá khiến Lâm giật cả mình.

Chẳng hiểu sao lúc này cô chợt nhận ra. Minh dù có là hôn phu của Hạ đi chăng nữa, thì vài ngày trước cậu ta đã thể hiện như thể cậu ta thích cô... một tia hy vọng nhỏ bé len lỏi trong Lâm. Cô bất giác mỉm cười với người phục vụ: “Cho tôi một ít thời gian mang giày vào, tôi sẽ rời đi ngay.”

Lâm cũng nhận ra, chỉ cần cả cậu và cô vẫn còn sống, vẫn còn tồn tại, thì không gì là không thể, cô không cần phải tiếp tục buồn phiền như vậy, cô phải tự mình đấu tranh, hoặc chí ít là đứng lên.

...

“Ê Hạ! Mau lên tao chờ mày đi học!”

Tôi lẩn qua, lăm bầm với con nhỏ nằm kế bên tôi, nhưng mà đã đồng phục chỉnh tề: “Sáng sớm mày hăm dọa! Tự nhiên hôm nay sang chờ tao đi học vậy?”

“Mày lẹ đi lẹ đi, không cả hai cùng trễ bây giờ.” Lâm vừa nói vừa kéo tôi dậy rồi đẩy tôi xuống giường, xong nó cười toe toét “Hôm nay tao đang có chuyện vui.”

“Hôm qua ba mẹ mày nói gì hả? Nhìn mặt phờn vậy?”

“Mày có nhanh lên không thì bảo?”

“Ồ con này lạ, ai bảo mày chờ tao đi học đâu. Lết xác qua đây rồi chờ tao.”

“Thôi được rồi. Mày đi chuẩn bị đi. Tao đợi. Được chưa?!!” nó thể hiện thái độ với tôi chứ...

“Ồ. Ngồi chờ đi mày. Tập luyện tính kiên nhẫn theo Bác Hồ nha mày.” Tôi nháy mắt với nó rồi chui tọt vào nhà vệ sinh đóng cửa cái rầm trước khi nó kịp quăng cái gối vào mặt tôi.

Tôi ở trong nhà vệ sinh không yên, cứ hét vọng lên: “Ê. Rốt cục mày có chuyện gì vui vậy? Kể nghe coi.”

“Mày lo làm lẹ đi. Tao đốt nhà mày bây giờ con Đầu Tôm.”

“Ê mày! Ai cho mày đưng vô nỗi đau của tao!!!”

Tôi bức xúc vừa đánh răng vừa lò mẹt ra ngoài, ú ớ mấy từ, mà câu hoàn chỉnh là câu trên.

Lâm quen tôi bao lâu rồi, dù cho tôi có không nói rõ ràng ra, thậm chí chỉ cần nói nửa câu là nó đã hiểu hết, Lâm cười khẩy: “Biệt danh của mày hồi cấp hai. Hôm nay tao ôn lại kỷ niệm với mày, mày còn ý kiến hả?”

Tôi thờ dãi thâm than oán trong lòng. Cái biệt danh đáng xấu hổ đó mà lan truyền ra khắp lớp 11A4 thì tôi chắc chắn nát như tương. Cái lớp tôi được cái nhây và lầy, tụi nó mà biết cái biệt danh đó thì tôi chỉ có chết lên chết xuống vì bị tụi nó hành. Đặc biệt là Jenifer! Nó là lớp trưởng mà nhây ôi thôi.

Sở dĩ tôi có biệt danh là đầu tôm vì hồi còn cấp hai, tôi chưa có điệu đà như bây giờ, mái tóc đen thẳng mượt như bây giờ chưa có tồn tại. Lúc đó tôi để tóc xù lên như mấy cọng mì tôm, hơn nữa, thời lớp bảy lớp tám gì đó, khi học sinh học, cô giáo có nói nảo và phân con tôm nằm cùng một chỗ.

Kết quả là lớp tôi đúc kết rằng, nhưng đầu tôm là những đứa ngu ngốc, và cái kết quả thứ hai là, tụi nó dựa vào 'kiến thức' này mà gọi tôi là Đầu Tôm luôn từ đó. Ngoài miệng thì bảo là vì đầu tóc tôi xoắn như mì tôm, thật ra tất cả tụi nó đều ngấm ngấm nhau hiểu là tôi... e hèm... nảo và phân ở cùng một chỗ. Ấy da... thật là có chút tổn thương. Đến tận khi lên cấp ba, tôi mới thoát khỏi cái nạn Đầu Tôm. Kết quả là hôm nay, Lâm lại nhắc đến hai từ cấm kỵ đó trước mặt tôi chứ...!

“Ê! Cấm mày nhắc tới cái tên đó trước mặt mấy đứa trong lớp nghe chưa! Bằng không tao từ mày!” tôi sau khi đồng phục chỉnh tề đứng chống nạnh liếc Lâm một cái.

“Mày từ tao thì có ảnh hưởng gì tới hòa bình thế giới không? Thôi đi. Không thèm tán gẫu với mày nữa.” Lâm ngay lập tức đứng lên, phui phui lưng áo cho đỡ nhăn nhúm rồi xoay xoay chìa khóa trên tay, đi thẳng.

Tôi nhìn theo bóng lưng nó mà cảm thấy thật nguy hiểm.

...

Tôi ngáp một cái, nhìn Lâm và Minh ở bên cạnh khẽ cười.

Lâm đột nhiên ngồi một cách nghiêm túc:

“E hèm... hôm qua mình tình cờ biết một việc rất vui nha.”

“Hử?” tôi chồm qua nhiều chuyện, tất nhiên không hề biết mình đang rơi vào nguy hiểm.

“Phát hiện ra, người bên phải tui cũng có hôn thê, còn người ngồi bên trái tui cũng có hôn phu.” Lâm vừa nói vừa cười toe toét, rất khó hiểu.

Lâm vừa dứt lời, cả người tôi run lên một cái... hình như nói đúng ra là cảm giác rợn người, mà là rợn toàn thân.

Một chút mơ hồ xuất hiện trong tôi, cả chút tội lỗi và khó xử, cũng có chút lo lắng. Tôi nhìn nhìn Lâm, mà nó không biểu lộ chút cảm xúc nào ngoài nụ cười đáng ghét đó, con này đúng là cực giỏi ở việc giấu cảm xúc của mình.

Tôi ngẩng đầu thờ dài... hình như tôi và Minh bị phát hiện rồi.

Sau câu nói ban nãy của Lâm, cả ba đều rơi vào im lặng.

Bên ngoài vọng vào tiếng gọi: “Hạ ơi có đây không?”

Cũng lúc đó, Lâm lại nói tiếp, cả hai câu nói như hòa vào nhau: “Hai người đã đính hôn đúng không?”

Đoàng đoàng...

Cái câu nói kia bị chất giọng trầm khàn của Lâm lấn át hoàn toàn, tôi còn chẳng nghe ra có người đang gọi mình, lập tức lấp bấp giải thích với Lâm: “Chuyện đó mày phải nghe tao...”

Lâm đột nhiên ghé nhỏ tai tôi: “Tao biết mày muốn tốt cho tao, nên mày không cần phải giải thích đâu.”

Lâm nói xong chỉ mỉm cười, mà không hiểu sao trong lòng tôi vẫn còn rất khó chịu. Dù câu nói của Lâm chính là đã an ủi tôi, nhưng tôi vẫn thấy như có gì đó đè nặng trong bụng, cộm lên vô cùng khó chịu.

Người được an ủi ở đây đáng ra phải là nó, nhưng tôi lại thấy khó chịu là có làm sao chứ?

Nhìn khuôn mặt bình thản của nó, tôi biết nó đã phải suy nghĩ rất nhiều. Có lẽ đó cũng chính là lý do sáng nay nó cư xử lạ như vậy.

...

Lâm biết nói ra như vậy sẽ làm cả ba khó xử. Thật sâu trong lòng Lâm, cô không hề muốn Hạ tỏ ra như vậy, cô hoàn toàn không muốn thấy Hạ khó chịu, cô cũng không giận ai, thật sự! Chỉ là cô muốn cô cũng có mặt trong mối quan hệ của hai người họ.

Nếu hai người họ đang đấu tranh với gia đình để hủy bỏ hôn ước, thì cô có thể làm gì đó để giúp đỡ bạn thân và người cô thích. Đây đâu tính là chia rẽ mối quan hệ của người ta nhỉ? Cô muốn mình có ích gì đó... bởi lẽ, khi hai người họ đấu tranh, cũng chính là gián tiếp đấu tranh cho tình cảm của cô, cô không thích đứng bên ngoài nhìn.

Nói là cô muốn nhân cơ hội ở bên cạnh Minh cũng không sai, dù sao thì khi thích người ta, chẳng có lý do gì để không nhớ đến người đó hết.

Minh trầm ngâm quan sát nhất cử nhất động của Lâm, quan sát đến từng xúc cảm một đều không qua mắt được cậu, cuối cùng lại thở dài: “Tụi này không có ý muốn giấu diếm gì đâu, chỉ là tụi này đã tìm ra cách giải quyết. Hôn ước đó sẽ sớm tan thành cát bụi.”

Lâm lại im lặng không nói.

Minh như thế có lẽ cũng biết rõ tình cảm của Lâm rồi, bây giờ nếu cô dùng một câu đại loại như chuyện đó không liên quan gì đến cô, hai người bọn họ không cần phải lo lắng như vậy... thì rõ là điều.

Bên cạnh Minh, Hạ cũng không kém phần lo lắng cho Lâm, nó ngắt đầu: “Đúng đó. Tụi tao không phải là muốn giấu mày đâu.”

“Thì tao đâu có nói gì đâu.” Lâm lại mỉm cười, cố gắng thể hiện cho hai người họ thấy bản thân mình rất ổn. Nhưng càng cười thì mọi người càng lo thôi.. cái nụ cười thế nào mà cứng đờ như vậy chứ.

...

Tôi càng ngày càng lo, vừa sợ Lâm sẽ giận tôi, vừa sợ nó sẽ buồn. Lâm là một đứa thích giấu tâm sự vào lòng, có chuyện gì xảy ra cũng không nói, thậm chí lần trước khi mẹ nó vào viện, nó cũng chẳng nói với tôi một tiếng mà phóng thẳng ra khỏi lớp, mãi đến cuộc gọi thứ ba mươi của tôi mới chịu bắt máy mà nước mắt chảy. Dù cho có nói là do nó quá bối rối và sợ hãi nên mới biểu hiện như thế, nhưng lúc đó chẳng phải tôi vẫn đang ở bên cạnh nó đó sao?

Vài năm trước, nó sốt đến hoa mắt mèm tí là ngã cầu thang vậy mà vẫn không nói gì..

Chuyện của nó nó đã như vậy, lần này, rắc rối của nó có liên quan đến tôi, chắc chắn nó sẽ giấu trong lòng mình mà không chịu chia sẻ với ai.. đặc biệt là tôi.

“Thật ra, ý của tao khi nói ra chỉ có một mà thôi. Chẳng qua là tao muốn giúp đỡ hai người một chút. Tao biết mày không thích cái hôn ước này mà.”

Có lẽ là khi nhìn thấy vẻ mặt khẩn trương của tôi, Lâm nó bắt đầu thấy hối hận vì đã nói ra sự thật, cuối cùng lại thật thà nói ra mục đích của mình.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Tư Ngó Ngẩn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

“H... hôn ước?” một giọng nam vừa lạ vừa quen vang lên sau lưng tôi.

Tôi ngoái đầu nhìn.

Vì không gian của lớp quá rộng, mà lớp tôi lại chẳng có bao nhiêu móng, kết quả là phía sau lớp còn thừa ra rất nhiều khoảng không, hơn nữa còn đối diện với cửa hậu, ánh sáng bên ngoài hắt vào rất nhiều. Kết quả là cái khoảng đó hoàn toàn thích hợp là nơi tụ tập bàn tán của cả lớp mỗi khi chuyển tiết hay ra chơi. Bàn của chúng tôi ở cuối lớp, nên chuyện cuộc nói chuyện bị xen ngang như vậy là chuyện hoàn toàn bình thường.

Chỉ là tôi không nghĩ đến trường hợp... người nói ra câu đó không phải mấy đứa trong lớp tôi.

Kha đứng đó nhìn tôi chằm chằm, như thể mình vừa nghe được chuyện gì đó động trời lắm.

“Hôn ước hả?” Kha còn vô thức lặp lại câu hỏi đó.

“Sao ông ở đây?” tôi lắp bắp hỏi theo phản xạ.

“Ban nãy ở ngoài gọi bà không trả lời, Jen bảo tui vào luôn...”

“À...”

“...”

Cuộc nói chuyện rơi vào trạng thái kì lạ. Lâm, Minh và tôi đang ngồi, còn Kha đứng sau lưng chúng tôi. Cả ba chúng tôi đều đang nhìn Kha, trong khi cậu ta thì nhìn tôi chăm chăm, mà nhìn với ánh mắt rất khó hiểu.

Kết quả là mọi thứ rơi vào im lặng, bầu không khí kì quái tiếp tục diễn ra, nếu tôi không lên tiếng, một cách đầy gượng gạo: “À,... ông tìm tui làm gì vậy?”

“Ồ quên nữa.” Kha đang chấp hai tay ở sau lưng, đột nhiên cười cười, từ từ đưa một tay ra trước “Nè. Cái kẹp sách đó.”

Là cái kẹp giấy xinh xinh tôi thích lần trước bị mất!

“Sao nó lại ở đây?” suy nghĩ trong đầu tôi bật ra thành lời nói.

“À thì... Khai tìm thấy ở nhà nó. Mà ngượng ngượng ngừng ngừng không dám đem trả, kết quả là nhờ tui đem trả giùm. Chắc lần trước để cuốn tập ở nhà nó bị rơi ra.” Kha cười cười đáp.

Tôi thật sự ngưỡng mộ Kha, khả năng... diễn kịch thật giỏi quá. Bây giờ cậu ta cứ như là Kha bình thường vậy, vô tư và ảm áp, giống như thể hồi nãy cậu ta chẳng nghe thấy gì về cái hôn ước chết tiệt của tôi.

Thì cậu ta đã thể hiện như không nghe, vậy thì tôi cũng nên cư xử như không có gì. Tôi mỉm cười nhận lấy cái kẹp sách từ trong tay Kha rồi đáp: “Cảm ơn nha.”

“Không có gì. Thôi... tui về lớp. Bye.”

“Ồ. Bye.”

Sau khi Kha rời đi, Lâm huých huých tay tôi: “Ê mày... người ta để ý mày rồi... còn thể hiện rõ ràng như vậy, dễ thương ghê.”

“Để ý cái gì? Sao vậy?”

“Thì khi không chạy qua dãy lớp mình làm gì? Không lẽ chỉ để đưa cho mày cái kẹp sách thôi hả?” Lâm cười gian. Huy Gay từ xa chạy tới: “Ê mày. Mày cho tao nick facebook của bạn trai hồi nãy đi. Xui oi... đẹp trai quá à!”

Lâm liền làm mặt lạnh gạt Huy ra: “Mày bớt hâm. Người ta là cậu đã có kẹ, mày đừng hòng đụng vô.”

“Kẹ cái gì... mày ví tao với cái gì vậy hả?!”

“Haha... thôi mày không có cơ hội đâu. Từ bỏ đi từ bỏ đi. Người ta để ý Minh nhà mình rồi.”

“Xi.” Huy bĩu môi rồi xoay người đi lên bục giảng... dáng đi uyển chuyển như người mẫu diễn trên sàn catwalk.

Tôi không biết sao mặt mình lại tự nhiên đỏ lên mà quay sang lờm Lâm: “Con quỷ này...”

“Lát nữa đi uống trà sữa với tao. Mới tìm ra một chỗ ngon lắm.” Nó đột ngột đổi chủ đề. Tôi cũng biết hôm nay nó rủ tôi đi với mục đích gì. Tôi tất nhiên không từ chối, lập tức gật đầu: “Được thôi. Tan học tui mình đi.”

Minh lại rơi vào im lặng.

Tôi thì trầm ngâm, vẫn đang suy nghĩ xem nên nói gì với Lâm.

Trong khi nhân vật chính là Lâm thì ngồi nhai bánh với đưa xe trên điện thoại.

...

“Ok em, chị đem lên liền.”

“Cảm ơn chị.” Tôi và Lâm đồng thanh mỉm cười với chị phục vụ.

Quán này khá xa trường tôi, nhưng được cái view đẹp với phục vụ dễ thương. Giờ này có vẻ khá vắng, tôi và Lâm chọn một bàn trên tầng hai vì nó vẫn chưa có khách nào hết.

Dù cho chúng tôi có đang khó xử, nhưng giữa tôi và nó hoàn toàn không có chút khoảng cách nào, có lẽ bởi vì chúng tôi đã thân thiết với nhau bao nhiêu lâu rồi.

Sau khi gọi thức uống thì tôi và nó ngồi nhìn nhau chăm chăm. Tôi biết hôm nay nó hẹn tôi cùng đi uống nước vì lý do gì, vậy nên không để nó mở lời, tôi đã vào thẳng vấn đề: “Tao biết mày nói như vậy không phải để trách gì tao.”

Lâm thờ phào ra mặt: “Mày biết vậy là tốt. Thật ra kéo mày đến đây đúng là để giải thích với mày về thái độ của tao hôm nay, mà có lẽ tao không cần nói mày cũng hiểu? Đúng là bạn tao!”

Tôi cười toe toét, một chút lo sợ ban sáng hoàn toàn biến mất.

Tôi nghĩ gì nói vậy: “Thật ra sáng nay tao đã tưởng mày sẽ giận tao, nhưng nghĩ đi nghĩ lại tao biết rõ tính của mày quá rồi... tao và mày chắc chắn sẽ không bao giờ cãi vã nhau về vấn đề của tụi con trai.”

Lâm liền gật đầu, như đang chờ đợi câu nói đó của tôi từ lâu rồi, nó tiếp lời luôn: “Sáng nay tao nói vậy chỉ là muốn bon chen một chút thôi. Sau này có gì mày nhớ phải báo cho tao một tiếng.”

“Tất nhiên, từ trước đến giờ tao nói nhiều như thế nào mày biết rồi đó. Đổi lại thì mày với Minh có tiến triển gì cũng phải kể cho tao nghe.”

“E hèm... Tao với cậu ta... chắc là chẳng có tiến triển gì đâu.”

Hờ... cái thái độ e thẹn gì kia. Miệng thì nói vậy nhưng môi cứ vô thức nhếch lên kìa Lâm ơi...

Tôi và nó liền chuyển chủ đề, từ vấn đề 'xích mích' của hai đứa thành đủ thứ trên trời dưới đất.

Sau khi người phục vụ đặt hai ly nước trên bàn rồi đi xuống tầng. Tôi vô thức hướng mắt theo chị ấy về phía cầu thang, tình cờ trông thấy một người tôi rất là không muốn gặp. Tôi lập tức quay người, vô thức đưa cái menu lên che mặt lại. Lâm nhìn tôi với ánh mắt vừa ngạc nhiên vừa khinh bỉ rồi nhếch mép, ánh mắt nó hướng thẳng về phía Khải mà cười: “Mày đang làm cái trò gì vậy?”

Lâm đột nhiên thích thú ra mặt, tôi thấy ánh mắt nó nhìn về phía sau lưng tôi. Tôi nuốt nước bọt liền hỏi nhỏ: “Hắn ta ngồi sau mình hả?”

Lâm không nói chỉ gật đầu. Tôi ức chế vò nát cái menu. Trên tầng này có bao nhiêu bàn không ngồi, lại chọn ngay cái bàn đó chứ!

Mặt tôi lạnh đi: “Kệ vậy. Chả quan tâm.”

Chuyện lần trước tôi và thái độ của hắn tạm thời bỏ qua. Chỉ là tại sao ban nãy khi thấy hắn ta đi với một cô nàng xinh đẹp, tôi lại xì một tiếng trong lòng chứ? Mà bây giờ tôi còn cảm thấy hai người đó cực kì ngứa mắt, rất là không hợp đôi. Chắc là ngứa Khải thành ra ngứa luôn cô bạn kia. Bạn gì ời xin lỗi nha...

Lâm lại cười: “Mày không quan tâm mà làm cái thái độ gì vậy? Cứ như gông mình sắp ra trận đánh giặc không bằng.”

Tôi chả thèm đáp lời Lâm, chỉ xum xía một chút

Bên kia vọng lại tiếng xầm xì, nhưng không nghe rõ lời, chỉ thi thoảng tiếng cười giòn của cô gái vang lại là rõ rệt.

Tôi và Lâm oanh tạc hết cả bàn rồi ra về. Chả hiểu ma xui quỷ khiến thế nào, khi tôi vừa xoay người lại động trúng một cái cột cao cao cứng cứng.

Chìa khóa nhà trên tay tôi rơi xuống đất kêu leng keng. Tôi liền cúi xuống nhặt một tay xoa mũi một tay nhặt chìa, phát hiện ra chìa khóa của người tôi đụng trúng cũng bị rơi, mà chẳng hiểu sao hai chìa y hệt.

Lúc này tôi cũng chẳng quan tâm tới việc đó mà tiện tay chọn cái gần nhất bỏ vào túi, đồng thời cầm lấy cái chìa còn lại, sau đó mới đứng dậy, lại phát hiện ra người va vào tôi không ai khác ngoài Khải.

Cậu ta đứng thẳng người nhìn tôi chằm chằm. Tôi đưa chìa cho cậu ta một cách miễn cưỡng rồi gật đầu chào một cái mới quay đi.

Tôi nghe giọng cô gái kia líu ríu: “Cảm ơn bạn nha. Tại sao ông có thể làm rơi chứ. Haha... đồ ngốc.”

“Đồ ngốc là bà ấy.” Lần đầu tiên tôi nghe trong chất giọng lạnh lùng của Khải một sự yêu chiều thật dịu dàng. Vì đã quay mặt đi nên tôi không thể thấy khuôn mặt của hắn lúc này như thế nào, có lẽ là hiền lắm... đột nhiên tôi thấy tò mò về cô gái kia. Rốt cục thân phận là ai mà có thể khiến cho tảng băng này đối tốt như vậy?

Cô gái này có một gương mặt rất xinh đẹp, cả quần áo cũng ăn mặc rất thời trang, trong khi tên kia lại mặc đồng phục. Có lẽ cô ấy không học cùng trường với chúng tôi mà nhân thời gian tan học cùng Khải đi hẹn hò.

Tôi chợt nhận ra hình như mình quan tâm đến việc thiên hạ quá nhiều rồi... tôi chút nữa đã trở thành bà tám rồi!

Ở chỗ lấy xe, ngoài chiếc AB của Lâm ra thì chỉ có duy nhất một chiếc SH... có lẽ của Khải.

Hờ... lần trước đi cùng tôi thì chạy AB, lần này đi cùng người đẹp thì đổi sang SH? Thật biết cách dùng xe nha.

Tôi và Lâm leo lên xe chạy đi, Khải cùng cô nàng kia mới xuống tới chiếc xe. Qua gương chiếu hậu, tôi chỉ thấy Khải tra chìa vào ổ khóa, trong khi cô nàng đứng bên cạnh vẫn mỉm cười nhìn theo chúng tôi. “Ê qua nhà tao chơi đi. Tao mới kiếm ra bộ phim kinh dị, tao với mày xem.”

“Được được. Rủ đi đâu chứ đi chơi thì tao đi tuốt.” Tôi cười toe toét.

...

Kết quả là tôi với nó cày nguyên bộ phim đến khuya, thậm chí bữa tối chính là một nồi mì tôm ba gói trộn lại.

Rồi sau đó khi đã về nhà tôi đứng luôn ngoài đường...

Cái cảm giác khi bạn đứng ngay trước nhà mình mà không thể vào nó vô cùng hoang mang... hơn nữa xung quanh hoàn toàn tối om, đèn đường hiu hắt như sắp tắt đến nơi, đã vậy còn vắng.

Tôi ngồi chồm hồm trước nhà, tựa lưng vào cổng, thăm than oán bản thân.

Tôi đột ngột quay người đập đầu vào gối: “Cái tên này sao mà lâu vậy không biết! Đáng ghét! Đã nửa tiếng rồi sao vẫn chưa xuất hiện chứ!”

Nhưng ngồi rửa xà hần một lát, tôi mới để ý là tên đó thì ra cũng ăn chơi ghê cơ... giờ này còn chưa về đến nhà, để tôi gọi mới phát hiện ra tôi và hần cầm nhầm chìa khóa. Lúc đầu gặp, tôi cứ ngỡ hần là một tên lạnh lùng chẳng màng sự đời, không ngờ còn ở bên ngoài chơi đến giờ này.

Tôi ngáp dài, nước mắt chảy ra, tôi bắt đầu buồn ngủ. Tôi liền ngồi luôn xuống đất, co chân lại gối đầu ngủ.

Chẳng biết sau bao lâu, cả người tôi bị lay mạnh. Tôi giật cả mình choàng tỉnh, hình như khóe miệng còn có chút nước...

“Xin lỗi. Tui tới trễ. Bà chờ lâu không?” Khải nhú mày nhìn tôi, chất giọng đầy lo lắng và xót xa.

Cái tên Khải trước mặt tôi so với tên Khải lạnh lùng lần trước đúng là hoàn toàn trái ngược, cứ như tên này là người đa nhân cách vậy.

Thấy tôi hơi đơ, hần lại lay người tôi: “Sao rồi? Một đến lú lẩn rồi hả?”

“Không có, chìa khóa đâu?”

“Chìa khóa đó tôi để rơi đâu mất rồi. Đêm nay bà qua nhà tui ngủ một hôm đi.” Khải nói chuyện giọng đều đều như đúng rồi. Tôi gần như tá hỏa: “Cái gì? Ông nói giỡn hả?! Chìa khóa nhà tui mất rồi?”

“Ừ. Đại loại là vậy.” Hần nhú mày, một tay nắm ngay cổ tay kéo tôi đứng dậy “Đi thôi.”

“Ồ... ơ... Tui qua nhà nhỏ bạn là được rồi.”

“Nhưng tui thấy có lỗi vì làm mất chìa của bà. Giờ thì ôm chặt vào.”

Chưa kịp định thần gì, tôi cũng không hiểu tại sao mình đã ngồi trên xe, hơn nữa còn ôm cứng eo hần, khi mà cái tên này phóng bạt mạng như muốn chết.

Mười phút sau... tôi đứng trước nhà hần đầy dè chừng liếc liếc Khải.

Có khi nào tên này có ý đồ gì đó với tôi không? Đêm hôm thế này mà một nam một nữ ở trong cùng một căn nhà, hơn nữa cái khu nhà của hần nó vắng quá đi... nhớ như... nhớ như có chuyện gì xảy ra thì tôi biết làm thế nào?

“Đừng suy nghĩ lung tung, mau vào đi.” Khải đã dắt xe vào trong, thuận tay đóng cửa còn mắt thì liếc tôi.

“Ồ.” Tôi cũng chả hiểu ma xui quỷ khiến thế nào tôi bước vào tính bơ.

Khải vớt chìa khóa xe và cái chìa khóa nhà khốn khiếp lên bàn rồi đi thẳng vào trong bếp, mở tủ lạnh cúi người xem xét một chút.

“Bà ăn tối chưa?”

“R... rồi.” tôi ngồi xuống ghế sofa, lặng lẽ quan sát nhà của Khải. Lần trước tôi chỉ kịp nhìn bên ngoài, bây giờ có cơ hội vào bên trong mới thấy nơi đây thật sự rất đẹp. Cách bày trí vô cùng tinh tế, góc nhìn nào cũng thật nghệ thuật, cả bàn ghế cũng cực kì phù hợp với tranh ảnh trang trí trong căn phòng.

Một ly nước lạnh đột ngột hiện ra trước mắt tôi. Giọng của Khải đều đều: “Uống đi. Tui tìm quần áo cho bà thay.”

Nghe xong câu đó, mặt tôi đột ngột đỏ lên, một số hình ảnh... e hèm... ba chấm hiện ra trong đầu tôi. Tôi liền nhú mày.

“Hả? Thay làm gì?”

“Bà không tắm hả? Ờ do khiếp.” Khải nhăn mặt rồi quay mặt đi. Để lại tôi ngồi một mình trưng ra cái mồm mở rộng. Thật là nhục nhã mà.

Tôi uống hết ly nước, cảm thấy vô cùng sáng khoái, liền đi xuống bếp tự rót cho mình ly nữa. Lúc này tôi mới chú ý trên cửa tủ lạnh có rất nhiều hình được treo lên. Hầu hết là hình Khải chụp với cô gái xinh đẹp ban sáng, còn không thì hình ảnh nụ cười tươi như hoa của cô ấy.

Tại sao hình của cô ấy lại ở đây, giống như thể cô ấy đã đến đây rất nhiều lần, hơn nữa còn có một mối quan hệ hết sức sâu sắc đối với Khải.

Đột nhiên tôi thấy giống như là mình vừa đặt chân vào tổ ấm của một cặp vợ chồng trẻ và bây giờ đang sợ cô vợ phát giác ra vậy.

Cảm giác của tôi lúc này có chút vừa mới lạ vừa hứng thú.

Đang miên man trong dòng suy nghĩ, phía sau tôi đột nhiên vang lên tiếng nói: “Bà làm cái gì vậy?”

“À... tui coi hình thôi. Cô gái này là bạn gái ông hả? Thất đức ghê.”

“Bà đi tắm đi, tui chuẩn bị hết rồi. Lên tầng hai rẽ phải liền thấy phòng tắm.”

Khải đã đánh trống lảng thì tôi cũng chẳng bon chen hỏi hấn làm cái gì, liền gật đầu đáp: “Vậy tui đi đây.”

...

Sau khi Hạ đã khuất bóng sau cầu thang, Khải thả mình xuống ghế dài, khẽ thở ra.

Hôm nay là ngày Băng về nước, sáng nay sau khi tan học, hắn đã đến sân bay đón cô nàng, định là sẽ về nhà ngay nhưng cô lại muốn Khải đưa mình đi chơi.

Khải thừa biết tình cảm của Băng đối với mình là loại tình cảm nào, và hắn cũng dư sức biết mình chỉ xem Băng như một đứa em gái.

Lúc hai đứa còn nhỏ, nhà của Băng và nhà của Khải ở cạnh nhau, hai gia đình vô cùng hòa thuận, lại hay giúp đỡ nhau trong công việc, nên mối quan hệ giữa hai đứa con của hai gia đình cũng rất tốt.

Băng vốn có sức khỏe không tốt, nên lúc nào Khải cũng là người chăm sóc cho cô, kết quả lại khiến cô trở nên phụ thuộc vào Khải, lúc nào cũng muốn ở bên hắn, độc chiếm hắn làm của riêng, rồi dần dần, việc Khải sẽ ở bên Băng là chuyện đương nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Tứ Ngó Ngẩn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Thật ra tính tình của Băng cũng rất tốt, lại có vẻ đẹp hơn người, nhưng không hiểu sao Khải lại chẳng có chút tình cảm nam nữ nào với Băng cả.

Thấy con gái mình suốt ngày cứ quẩn quít bên con trai nhà người ta, mà thằng bé lại chẳng biểu lộ chút cảm xúc nào. Gia đình Băng dù có thích Khải đến mức nào đi thì vẫn thấy con gái mình đã chịu thiệt rồi, cuối cùng hai người họ đã để Băng du học Mỹ, hy vọng sau khi trở về có thể tách Khải ra một chút.

Tuy nhiên, họ không hề biết rằng, lần nghỉ lễ đợt này về đây, Băng đã đòi Khải đưa đi uống nước, rồi về nhà ba mẹ Khải, chính là để thuyết phục ba mẹ Khải cho hắn đi du học cùng mình.

Khải hoàn toàn ngạc nhiên trước thái độ cương quyết của Băng, giống như mình đang đứng trước một hòn đá lớn, có rì tai nói với nó bao nhiêu câu thì nó cũng không biến thành bụi được.

Lần này xem ra Băng rất kiên quyết.

Thấy Băng thi ra sức thuyết phục, trong khi Khải _ thằng con trai nhà mình thì không chút cảm xúc ngoài một chút ngạc nhiên lúc đầu, ba mẹ Khải thấy vô cùng có lỗi với Băng. Dù gì con bé cũng là con gái, để con bé theo đuổi Khải lâu như vậy, mà thằng bé vẫn không có tí biểu hiện nào, ba mẹ nào mà chịu cho nổi, nhất là thấy khó xử với bên nhà Băng nữa.

Kết quả là ba mẹ Khải lại quay sang thuyết phục Khải cùng đi với Băng, hắn đương nhiên từ chối, lại khiến cho cả gia đình cãi nhau um cả lên. Sau khi đã nói hết lời, mẹ Khải quay sang liếc thẳng con ương bướng cứng đầu: “Được rồi không nói nữa, mẹ cho con thời gian suy nghĩ.”

“Con sẽ suy nghĩ. Giờ con về đây.” Nói thì nói vậy thôi, Khải sẽ chẳng thêm bận tâm đến việc du học gì đó.

Sau khi đưa Băng về nhà ba mẹ cô đã là mười giờ hơn. Điện thoại hân đột nhiên đổ chuông. Nhìn hai chữ 'Chân ngắn' trên màn hình, môi Khải vô thức nhếch lên thành một đường cong: “A lô.”

Lúc nghe Hạ nói về việc cầm nhầm chìa khóa, Khải mới nhớ ra mình còn để chìa khóa nhà ở phòng ăn của nhà ba mẹ. Dù gì ban nãy cả ba vừa lớn tiếng tranh luận, bây giờ Khải về đó có lẽ không tốt cho lắm.

Thế là nghĩ gì làm nấy, Khải đưa luôn Hạ về nhà mình, còn việc mất chìa thì bịa ra cho cô nàng đỡ phải thắc mắc.

Một lát sau, Hạ bước xuống nhà trên vai là chiếc khăn tắm vừa to vừa mềm hết sức thoải mái, còn cười toe toét. Khải đưa cho Hạ bộ quần áo của mình, áo pull đen và quần jean ngắn ngang gối... ày, đó là kích thước khi bộ quần áo này ở trên người của Khải thôi. Sau khi khoác lên người Hạ, cái áo lại trở thành cái đầm, dài xuống ngang đùi, thậm chí cái quần jean cũng dài xuống tới bắp chuối. Lúc này nó mới thấy rõ thì ra cơ thể con trai và con gái khác biệt nhau rõ ràng như thế.

Lúc đó, Khải đã ngủ thiếp đi trên ghế. Ban nãy hân có cùng ba mẹ uống một ít rượu Tây, có lẽ bây giờ có chút say, hơi men khiến da mặt hân hơi hồng.

Hạ nghĩ ngợi gì đó, liền để hân nằm yên luôn ở đó mà bước một mạch lên tầng, sau đó đi lòng vòng quanh nhà để xác định cả căn nhà này chỉ có một mình hân, bên cạnh đó có bao nhiêu phòng ngủ cả thấy....

Kết quả là tên này sống một mình, với cả căn nhà cũng chỉ có một phòng ngủ. Tội liền chui vào đó, đóng cửa lại, khóa cửa lại, thậm chí còn kê ghế gỗ ở ngay cửa, sau đó mới yên tâm thả mình lên giường.

Nằm đó bất động một hồi, dù rất mệt nhưng tôi lại không thể ngủ được. Hình như mình làm vậy có hơi quá, dù sao đây cũng là nhà của hân, tôi để hân nằm chèo queo ở dưới... hình như có chút kì quặc.

Dù Sài Gòn rất nóng, hân có nằm phơi bụng ở đó cũng chẳng nhiễm cảm, nhưng tôi vẫn thấy có chút bứt rứt sao sao ấy.

Thế là tôi lấy ghế ra, mở khóa, mở cửa rồi đem xuống cho hân cái mền với hai cái gối, còn cẩn thận kê lại cách nằm cho hân để khỏi ảnh hưởng đến cột sống.

Đầu đó xong xuôi, tôi mới quay trở về phòng ngủ.

...

“Hạ!” Hình như có ai đó đang gọi tên tôi... “Hạ!! Đinh Nguyệt Hạ!!!” oài, cả họ tên của tôi luôn á? “Có chịu dậy không hả?!” ‘Rầm rầm’

Mơ gì mà quái thế nhỉ???

Tôi dụi dụi mắt, mơ hồ thức dậy. Trần nhà lạ lẫm đập vào mắt tôi... ài... da. Đây là đâu vậy?

Ngồi bật dậy nhìn quanh theo phản xạ, ngỡ ngàng một hồi... tiếng ‘rầm’ lớn làm tôi giật mình, hoảng hốt nhìn về phía cánh cửa gỗ, có chút rung rung. Bên ngoài còn liên tục gọi lớn: “Hạ!!”

“Ra ngay đừng nóng!” nhận ra đó là giọng của Khải, những ký ức đêm hôm qua ùa về, tôi hét lớn.

Sau khi kê ghế lại chỗ cũ rồi mở cửa ra thì tôi đối diện với một khuôn mặt... đáng sợ không tả nổi.

Hân trừng mắt: “Bà làm cái gì ở trong đó mà tui gọi cả nửa tiếng rồi không thấy phản ứng. Thậm chí còn dám khóa cửa nữa chứ! Tui cứ tưởng bà bị cái gì ở trong rồi.”

Tôi hoảng hốt trước phản ứng của hân, một hồi sau mới dám nuốt nước bọt còn cười xởi lởi hạ hỏa: “Bớt nóng. Lo cho tui ghê vậy?!”

“Lo con khi! Chẳng qua là tui sợ bà chết trong nhà tui thì tui lại trở thành đối tượng tình nghi số một.”

“...”

“Đừng là ngu như heo, kêu mãi không nghe. Khiến người ta phát tiết!”

Hân lăm bằm một lát rồi lướt qua tôi đi thẳng vào trong phòng mở tủ quần áo. Cảm giác nhồn nhột khi có người nhìn mình, Khải liền quay người nhìn tôi.

Hân nhú mày: “Nhìn cái gì? Còn không lo đi vệ sinh cá nhân? Một lát tui chờ bà qua nhà nhỏ bạn lấy đồng phục. Tui gọi nó chuẩn bị hết rồi.”

“À ừ.” Tôi gật đầu như cái máy rồi chạy thẳng qua nhà vệ sinh. Lúc này tôi mới phát hiện trên bồn rửa có đặt một cái ly màu vàng, một cái bàn chải mới kiểu dùng một lần cùng tuýp kem đánh răng. Còn có khăn mặt mới toanh.

Đột nhiên tôi nghĩ thầm, thì ra tên này lại chu đáo như vậy.

Ày ày,... bạn đừng nghĩ tôi ở dơ nhé. Thật ra tôi có một thói quen là đánh răng ngay sau khi ăn chính vì vậy tối qua tôi đã vệ sinh xong xuôi ở nhà Lâm rồi nên tối qua tôi mới không tìm nơi để đánh răng. Căn phòng nồng nàn mùi hương của Khải, nói ra có chút thấy mình giống biến thái, nhưng thật sự rất

thơm, lúc này tôi mới biết thì ra con trai cũng có thể ngấn nấp như vậy, đến từng vật dụng một đều sắp xếp rất đầu vào đấy, vô cùng vừa mắt.

Đột nhiên trong đầu tôi hiện ra hình ảnh tại căn phòng này trước đây mười phút có một người con trai đang đứng ngay vị trí tôi đang đứng và vệ sinh cá nhân buổi sáng... tự nhiên cảm thấy có một vị gì đó thật lạ.

Đứng trước gương chà chà, tôi ngẩng đầu nhìn bản thân trong gương... ơ ơ... cái quái gì thế này?! Là tôi hay là một con khi thế! Đầu tóc thì lung tung, mắt thì sưng to, thậm chí đến cả má cũng hằn lên mấy lần đỏ... ban nãy hấn thấy hết rồi?!

“...”

Thật là quá sức mắt mắt!! Mắt mắt quá đi!!!

...

“Xong chưa?” tiếng Khải ở ngoài gọi tôi về từ xa xăm.

Vì quá ngượng nên tôi cứ đứng tần ngần trong nhà vệ sinh không dám ra ngoài... có lẽ thấy tôi lâu như đã chết trong đó nên Khải mới mất kiên nhẫn hỏi tôi.

“Rình rập trước cửa phòng vệ sinh khi con gái đang ở trong rất là kì nha!”

“Vậy bà mau ra đây cho tui! Chết ở trong đó hay sao vậy?!”

Tôi thờ dãi, biết là không thể trốn được rồi. Cuối cùng tôi mới dám bước ra ngoài, còn cười gượng gạo: “Xin lỗi, trễ rồi hả?”

“Biết trễ còn lằng nhằng.”

Hắn nói rồi quay đi. Dù mặt hắn đang nhăn nhó nhưng chẳng hiểu sao tôi không nghe ra trong giọng hắn có tí nào khó chịu.

Lúc tôi leo lên xe, hắn đột ngột quay lại: “Khoan đã, bà có bị đau bao tử không?”

“Không, chi vậy?”

“Không có gì.”

Khải lạnh lùng đáp rồi quay đi. (Thật ra là bạn Khải nhà mình lo rằng Hạ sẽ bị đau nếu không ăn sáng trước ở nhà. Quan tâm thế mà giấu!! Trong khi chị Hạ lại thầm chửi rửa Khải là thằng điên trong suy nghĩ. ==)

Chạy xe khoảng mười năm phút, Khải dừng lại trước một căn biệt thự... không nhấn chuông mà hắn gọi điện cho ai đó. Một lúc sau, từ trong nhà bước ra một cô gái gần ba mươi. Cô gái mở cửa cho chúng tôi rồi gật đầu với Khải, sau đó mời chúng tôi vào nhà. Khải phóng xe thẳng vào trong, để lại cô gái phía sau còn đang đóng cửa.

Thật tình là chỉ ngồi trên xe thôi tôi đã thấy cái đường vào tới trong nó dài như nào... thật là khác biệt đẳng cấp với nhà tôi mà.

Ở trong nhà lại bước ra một cô gái khác, cô ấy mỉm cười với tôi: “Em đi theo chị thay đồng phục nhé.”

“Vâng.”

...

Một lát sau, tôi trong bộ đồng phục nữ bước xuống nhà. Khải nhìn nhìn một lát rồi tự nhiên lộ phù hiệu trên áo ra. Ban nãy tôi nghĩ rồi... áo của một cô gái tên Băng.

Còn bây giờ thì tôi há hốc trước hành động của hắn: “Này! Áo của người ta...”

Tôi còn chưa nói hết câu, cổ tay có cảm giác bị một lực siết vào kéo đi. Hắn vừa đi vừa nói đều đều: “Giám thị hay giáo viên có thắc mắc thì cứ báo là phù hiệu bị rơi.”

“Nhưng...”

“Bà thích ý kiến nhì? Hay trả lại đồng phục cho người ta đi.”

“Là ai làm mất chìa khóa nhà tui?!!” tôi giận lên hét lớn.

Không biết từ khi nào đã đi đến chiếc xe rồi, Khải đưa cho tôi nón bảo hiểm rồi nói: “Đi thôi.”

“...”

Hình như là hấn chẳng thèm mần đến những lời tức giận của tôi từ nãy đến giờ thì phải! Đúng là tên đáng ghét! Dù hấn có thật sự là chịu trách nhiệm với những việc mình làm đi chẳng nữa nhưng cái thái độ này thật sự rất đáng ghét mà!

Quần áo của người ta sao lại thích xé là xé như vậy chứ! Dù cho hấn có vô cảm thì tôi vẫn thấy có lỗi với chủ nhân chiếc áo... bạn nữ tên Băng ơi, thành thật xin lỗi nhé, không phải tôi cố ý đâu mà là thằng bạn của bạn quá ba chấm thôi...

Cuối cùng thì tôi cũng trót lọt vượt qua ngày hôm đó với sự dòm ngó của tất cả thầy cô, không phải tôi nổi bật trong lớp hay gì, mà chẳng hiểu hôm nay làm cái quái gì mà Lâm với Minh cứ bị gọi tên suốt, thêm vào đó thì tôi cũng bị vạ lây, lại bị chú ý nhiều hơn hai người họ. Thật là thảm... tất cả là vì Khải!

Tan học, tôi chờ hấn ở bãi giữ xe. Nhìn thấy tôi tức trực bên cạnh chiếc xe của mình, Khải tỏ ra ngạc nhiên. Cái biểu cảm đó thật là làm tôi muốn đánh hấn, cái bộ dạng như không biết là giỡn hay thật của hấn...

“Bà làm gì đây?”

“Chờ ông! Ông làm mất chìa khóa nhà của tui rồi làm sao tui về nhà đây?!”

“...” hấn suy nghĩ đăm chiêu một hồi mới mỉm cười “Dù sao ngày mai cũng là chủ nhật, hay bà cứ qua nhà tui ở thêm một ngày rồi ngày mai tính tiếp?”

“Không cần! Lo mà tìm chìa khóa cho tui đi đồ nã mìn!!!”

Tôi trừng mắt rồi quay người bỏ đi, đồng thời trề môi xưng xia với hấn. Người gì đâu mà...

Đi được một đoạn, tôi đem điện thoại ra gọi cho Lâm: “Mấy đang ở đâu vậy?”

“Ờ tao còn đang ở trên lớp, hôm nay tao trực mà.”

“Ờ, tao về nhà mày trước.”

“Ờ.”

“Bye.”

Sau khi tắt máy, tôi liếc người đang đứng sau lưng mình một cái: “Theo tui làm cái gì?”

“Tui thấy rất có lỗi khi vì tui mà bà phải chạy ngược chạy xuôi như vậy.”

“Thì sao?” tôi áy mà... từ trước đến giờ có giác quan thứ sáu hơi bị tốt luôn. Không hiểu sao hấn nói câu đó từ đầu đến cuối đều là tôn trọng tôi, đều là thái độ chân thành và tạ lỗi với tôi, vậy mà tôi lại thấy rùng rợn làm sao đó.

“Thì sao? Cho tui địa chỉ nhà Lâm, chiều nay tui qua đưa chìa khóa cho bà.”

“Hả? Tưởng nói mất rồi!” tôi trở mắt nhìn hấn, trong lòng dâng lên một nỗi sợ hãi xen lẫn nghi ngờ.

“Thế bây giờ bà có muốn về nhà không? Sao cứ thối thối thế?”

“Có có.” tôi lập tức thay đổi sắc mặt, liên tục cười cười gật đầu(, hệt như một con cún).

“Vậy đi thôi. Tui chờ bà về nhà Lâm.” Khải muốn cười cũng không dám.

...

Khải đang rất mâu thuẫn với chính bản thân mình. Là ai mấy ngày trước còn cố gắng lạnh lùng với Hạ, còn cố gắng vạch ra một ranh giới giữa mình và nó. Kết quả thì sao, không gặp đã nhớ, đã tìm cách nói chuyện với nó.

Rốt cục thì Khải phải làm gì với tình cảm của mình đây, rõ ràng hấn biết việc này là không đúng, việc này là có lỗi với Kha. Thật ra thì không ai trách Kha ích kỷ, hay cho rằng bản thân Khải quá yếu đuối không dám đứng lên đấu tranh vì tình cảm của bản thân.

Cơ bản là ngay từ những ngày còn bé, khi xem những bộ phim trên truyền hình, chỉ vì một đứa con gái hay vì một thằng con trai mà bạn thân trở mặt. Từ chị em, anh em mà thành kẻ thù, mãi miết đấu đá nhau, Khải và Kha đã có một quy ước. Nếu cả hai cùng thích một người, thì người nào thích cô gái đó trước sẽ được quyền tiếp tục, còn không thì phải rút lui.

Lần này, người thích Hạ trước chắc chắn là Kha rồi, Khải đâu có tư cách gì mà xen vào chuyện của hai người họ. Chỉ là chẳng hiểu tại sao mọi thứ cứ đưa đẩy khiến cho những cuộc gặp gỡ của hấn và Hạ ngày càng tăng, thậm chí còn tạo nên những tình huống dở khóc dở cười mà cuối cùng thì lại khiến quan hệ giữa hai người càng trở nên sâu sắc.

Khải quá mệt mỏi khi phải chống đỡ một lúc cả với tình cảm của mình lẫn với sự đưa đẩy của cuộc sống, thôi thì tới đâu thì tới. Hấn không muốn gượng ép bản thân nữa.

Vậy mà Khải vẫn không khỏi tự trách mình, liên tục an ủi bản thân bằng những suy nghĩ như là chỉ đưa cô ấy về nhà thôi, đâu phải chuyện gì to tát. Chuyện này đến bạn bè còn làm được thì huống gì hấn với nó.

...

Ở một góc đường nhỏ, nơi có chiếc xe đẩy nghỉ ngơi, xung quanh kê vài cái bàn và ghế nhựa đơn giản trở thành một quán ăn lề đường. Một tốp nữ sinh khoảng bốn người liên tục cười đùa trò chuyện, từng bước gây dựng mối quan hệ với cô bạn vừa chuyển đến. Bỗng nhiên, chiếc xe của Khải phóng ngang qua, trên xe còn có Hạ đang ngồi phía sau, hoảng hốt túm chặt lấy vai hấn, liên tục gào thét bảo người phía trước lái chậm lại.

Bốn nữ sinh đó tất nhiên chú ý đến hai người kia. Trong bốn người đó, có một cô gái vô cùng xinh đẹp, vừa trông thấy cảnh tượng đó, đôi môi xinh xắn cứng đờ trong giây lát, cô ta nhìn Hạ với ánh mắt đầy lo lắng và hoang mang, còn lẩm bẩm: “Thì ra là cô gái đó...”

“Băng! Bà nói gì vậy?”

“K... Không có gì.”

Băng lặng lẽ cho thức ăn vào miệng một cách dửng dưng, giống như bản thân không quan tâm gì đến hai người vừa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Tứ Ngổ Ngẩn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11

Kết quả là hấn thật sự chờ tôi về nhà Lâm.. nói gì thì nói, hình như tôi có chút mất mát. Không phải là tôi muốn hấn chờ tôi về nhà hấn hay gì, chẳng qua là tôi muốn hấn chờ tôi đi ăn để đền bù thiệt hại cơ... dạo gần đây tôi đang thêm mỹ Ý...

Đùa tí. Tối hôm đó, Khải qua nhà Lâm để đưa lại cho tôi cái chìa khóa.

Lúc tôi kể cho Lâm nghe về chuyện hôm qua, nó trở mắt nhìn tôi với kiểu như không thể tin được, cái phản ứng của nó còn hơn là tận thế sẽ đến vào ngày mai vậy.

Tôi thật không biết nên làm cái biểu cảm gì khi nó như vậy...

Tận một lúc sau, nó mới trùng mắt lên: “Mày vừa hư cấu cái gì đấy.”

“...”

Vậy mà tối đó, khi tiếng chuông cửa vừa mới vang lên, nó thiếu điều xô tôi ngã từ trên giường xuống vì quá phấn khích.

Hình như Khải có phải đến tìm Lâm đâu, tại sao nó lại phản ứng như thể David Beckham đến nhà cầu hôn nó ý nhỉ?

Đứng trên ban công nhìn xuống, đúng là Khải đứng cạnh chiếc xe.

Tôi liền thông thả đi xuống, trong khi Lâm cứ đẩy đẩy tôi vì sợ hấn phải chờ lâu. Hờ hờ... bạn bè kiểu gì đây trời?!

Tôi chui xuống nhà, Khải khoác trên người bộ đồng phục ban sáng, nhìn vẫn thẳng tắp và sạch sẽ.

Hấn đưa cho tôi chùm chìa khóa rồi không nói không rằng leo lên xe, cứ như định phóng đi rồi mà tann ngần mãi mới quay sang hỏi tôi: “Có cần tui cho đi ké về nhà không? Con gái đi đường đêm một mình không tốt.”

“Không cần?” tôi nói với ngữ điệu như đó là một câu hỏi hơn là một lời phủ định. Cái tên này rốt cục có ý đồ gì, tại sao cứ ngày này qua ngày kia làm tôi phải suy nghĩ vậy. Hấn thật ra là một người lạnh lùng hay là một anh chàng ầm áp đây?!

“Ồ. Vậy tui về. Ngủ ngon.”

“Ngủ...” 'vào' “...”

Chữ ngon chưa kịp ra khỏi miệng thì hần chạy mất tiu... hừ hừ... tên thô lỗ!

Tôi vào nhà, đóng cửa cẩn thận rồi mới lên phòng. Đứng tần ngần trước cửa mãi tôi cũng không dám vào. Biết phải đối diện với Lâm thế nào đây? Cảm giác của tôi lúc này còn kinh khủng hơn bạn trai lén lút đến nhà bị mẹ phát hiện ra vậy.

Nhưng khi tôi vào đến trong phòng nó cũng không ảm ỉ như tôi nghĩ.

Ấy... tôi đánh giá sai rồi! Nhìn kĩ lại mới thấy nó đang ôm cái điện thoại của tôi nhấn lấy nhấn để. Tôi liền phóng đến giật lấy từ tay Lâm, nó giật mình nên không kịp phản kháng, nhưng lại nhìn cái điện thoại trong tay tôi với nụ cười đáng sợ, giống như thể hiện là nó đã hoàn thành xong nhiệm vụ rồi ý.

Tôi run rẩy nhìn vào màn hình... ơ... nó đang chat với Kha!!!

“Lâm!” tôi gầm lên “Mày... mày chết đi!!!” Tin trả lời lại của Kha khiến tôi đứng hình, tắt nguồn điện thoại rồi vứt nó xuống giường, lấy gối chần lên, như thể nếu còn cầm nó thêm một chút nữa thì Kha sẽ nhảy ra từ trong màn hình vỗ lấy cầu xé tôi.

Tôi nằm dài lên giường, úp mặt xuống gối mà hét, trong khi con bạn thì nằm lăn qua lăn lại cười như tinh tinh.

Chẳng qua là ban nãy lúc tôi xuống tiếp chuyện với Khải thì Kha nhắn tin cho tôi: 'Đang làm gì vậy?'

Lâm quậy phá nhấn lại hai từ: 'Nhớ ông.'

Cứ nghĩ Kha sẽ biết đó chỉ là trò đùa, ai ngờ hần nhấn lại: 'Tui cũng nhớ bà.'

Aa!! Bảo tôi phải làm sao khi ngày mai đối mặt với Kha đây!!!! Tất cả là tại con bạn thân chết tiệt!!! Ai nói bạn thân là sẽ giúp đỡ nhau, có mà ăn hại nhau ý chứ!!

Sau một hồi bực phát, tôi mới ngồi chỉnh tề lại trên giường, dù đầu tóc rối bù và cá khuôn mặt thì đỏ ửng không lý do.

Tôi lườm Lâm một cái rồi mở nguồn điện thoại, những tin nhắn từ Kha thì nhau chạy đến:

'Sao vậy?'

'Tự nhiên off?'

'Hé lô...'

'???'

'Ấy onl rồi.'

'*icon cười*'

Tôi thở dài, gắng gượng lẩm mới viết được mấy chữ: 'Đùa tí chứ đang xem phim.' Đến cả nhấn phím gửi đi tay tôi cũng run bần bật.

Mãi một lúc sau, Kha mới nhắn lại: 'Ê, có chuyện này nhờ chút.'

'Hả?'

'Tuần sau đi ngoại khóa với câu lạc bộ bên tui không? Rủ cả lớp bà đi nữa đi.'

Tôi hào hứng hần lên, tình huống khó xử vừa rồi tôi dùng một cái quên bồng hết thấy, nói chuyện với Kha vô cùng tự nhiên.

'Đi chứ! Đi đâu vậy?'

'Phát quà trung thu.'

...

“Đi đi! Có chuyện nào mà chị mày từ chối đâu.” Jenifer đập bàn cái bốp.

Mấy đứa xung quanh cũng nhao nhao lên, khiến bàn ghế ở giữa bị xô đẩy kêu kèn kẹt.

“Đi. Tao đi nha.”

“Tất nhiên tao tham gia.”

Hầu như cả lớp đều đi, trong đó có cả Minh và Lâm. Hai anh chị này thế nào cũng thừa dịp tốt mà bày tỏ sự quan tâm đến nhau... hừ hừ... đôi khi tôi thấy bản thân thật đáng thương.

Tôi đếm số người rồi nhắn tin qua cho Kha: 'Lớp tui có mười chín người.'

Gần như ngay lập tức, Kha trả lời: 'Tuyệt! Cảm ơn Hạ nha. Chắc là vui lắm.'

'Ừ. *icon cười*'

'À mà... tui mình sẽ đi xe đạp đấy, bà nói với tui lớp bà nha, để mọi người chia cặp trước luôn.'

Vậy là lẽ rồi.

Tôi lớn tiếng thông báo cả đám sẽ cùng nhau đi bằng xe đạp, cả lũ lại hú lên đầy hào hứng. Cô chủ nhiệm ngồi trên bục giảng cũng phải lắc đầu, thật không biết đây là lớp học đang trong giờ sinh hoạt chủ nhiệm hay một vườn thú nữa. "Nhưng như vậy tui mình sẽ bị lẻ đó." Dừng còi nêu ý kiến, cũng chính là suy nghĩ của tôi.

"Đề con Hạ đi với cái thằng rù nó đi, còn lại bắt cặp là xong." Lâm cười tít mắt, hình như đối với con này thì việc trêu tôi rất vui??

"Ê này..."

"Được đó."

"Rồi, quyết định vậy nha."

"Ok."

"..." nhân vật chính là tôi hình như còn chưa nói gì cơ mà... miệng tôi còn mới mở được có một nửa...

Ây kệ... một lũ con nít!

Nhưng lúc này cũng không hiểu sao, tôi lại tò mò liệu Khải có đi hay không...

Ra chơi ngày hôm đó, có một cô gái sang lớp tìm tôi... cực kì xinh đẹp... cũng cực kì quen thuộc.

Cô nàng đứng trước lớp tôi mà làm mấy thằng con trai trong lớp bát nháo hết cả lên.

"Em ý kiếm thằng nào?"

"Thằng nào có bồ đẹp tao chém!"

Kết quả tôi lại là đứa được nêu tên... tui nó chém tôi chắc?!!

Cơ mà dạo này hình như tôi 'được' kiếm hơi bị nhiều nhờ.

"Minh là Băng, bạn đi nói chuyện với mình một tí nhé."

...

Ở sân sau, tôi đứng đối diện Băng với một vẻ mặt hết sức... e dè và rụt rè. Chẳng hiểu sao, tôi có cảm giác khi đi với Băng, tôi hoàn toàn bị áp đảo, kể cả ngoại hình hay khí chất... thậm chí khi một mình đối mặt với Băng, tôi còn cảm thấy mình thua thiệt vài phần. Nhìn cô, tôi thấy hơi sợ.

Hơn nữa lần trước qua nhà Khải ở một đêm như vậy, trong khi hân với cô nàng này... hình như là đang hẹn hò, tôi cũng ít nhiều cảm thấy tình huống này thật là kì quặc.

Không suy nghĩ nhiều nữa, tôi trực tiếp hỏi luôn, khi mà cô nàng kia đã hẹn tôi ra lại không nói gì hết mà lặng thầm đánh giá tôi từ trên xuống dưới.

"Bạn tìm mình có chuyện gì sao?"

"Bạn với Khải là quan hệ gì vậy?" ngay cả giọng nói cũng ngọt ngào như thiên thần. Xem ra lần này, Lâm nhà mình có đối thủ cạnh tranh hơi bị nặng kí cái danh hotgirl khối.

"Tụi này hà... bạn bình thường thôi à." tôi trả lời ngay lập tức. Dù sao tôi và Khải cũng chẳng có gì mà phải nói dối.

"Thật may quá..." Cô vui ra mặt, nụ cười thiên thần xuất hiện "Thật ra mình thích Khải lâu rồi... mà cậu ta thì cứ lạnh lạnh lùng lùng. Hôm qua thấy cậu ta chở bạn về, mình có hơi ngạc nhiên."

Tôi than trong lòng một câu... hừ hừ... thì ra là đến gần mặt đánh ghen.

"Biết bạn không thích cậu ta, mình thấy rất nhẹ nhõm. Cảm ơn nha." Băng trông như thật sự thở phào nhẹ nhõm từ tận đáy lòng.

Tôi đập mạnh một cái. Dù là có chút cảm giác như thể cô ấy đang nói: “Chính vì vậy cô đừng có mà lên phen đến gần Khải, tôi thích cậu ta trước cô đó nha. Sau này cô có thích cậu ta cũng là người đến sau thôi. Cô mà làm vậy chính là kẻ thứ ba đi giành giật bạn trai người khác.”, nhưng tôi vẫn không khỏi không tim đập chân run. Nụ cười yếu ớt đó khiến tôi thấy như mình muốn bảo vệ Băng... dù tôi là con cái 100%.

Thật là thiên tài, nụ cười đó không dễ thực hiện đâu a. Khuôn mặt như thể sắp khóc đến nơi, khiến người khác không động lòng cũng không được.

Tự nhắc nhở cả hai đều là con gái, nếu không tôi đã trỗi máu anh hùng lên mà ôm lấy cô ấy, sau đó meo meo kiên quyết đáp: “Nhất định sẽ không có chuyện mình thích hấn ta đâu. Bạn cứ yên tâm. Tên đó nào mịn lắm.”

Dù sao tôi cũng chẳng thêm dính dáng gì tới tên đó nữa. Khải có quan tâm, ân cần với tôi thật, nhưng hấn đã là chậu có kẻ, tôi cũng không có hứng đi gỡ kẻ cướp chậu, nhất là cướp đi từ một người... nhìn từ trên xuống dưới cái gì cũng hơn tôi vài phần.

Ấy vậy mà cuộc đời xui rủi... tôi cứ phải dính tới hấn!!

Tối hôm đó, mẹ tôi nhắn tin cho tôi: 'Mai ba mẹ rảnh, con với thằng bé đó đi ăn tối với ba mẹ.'

Đọc hàng tin nhắn, mắt tôi hình như nhòe đi. Tôi hoàn toàn quên bém, bây giờ trong mắt ba mẹ tôi, thì tôi và hấn chính là một cặp... vô cùng nồng nhiệt.

Thảm nữa rồi...

Tôi rên lên một tiếng rồi quăng cái điện thoại qua một bên, thả mình xuống giường úp mặt xuống gối... nhè vào đó mà hét.

Hết cho đã, tôi mới ngồi dậy, ôm cái gối lớn trong người rồi gác cằm lên đó, sau đó mới lười nhác chuyển tiếp tin nhắn của mẹ cho Khải.

Hấn cũng chẳng thêm nhắn lại cho tôi như mọi hôm... hừ cái tên chết tiệt này... nào đã mịn còn thô lỗ. Chẳng biết Băng thích cái gì ở hấn ta!!! (là ai ban nãy vừa khen người ta ân cần chu đáo vậy...)

Sau đó tôi còn nhắn lại cho hấn một tin: 'Tui chờ ông ở cổng sau trường.'

Đã nửa tiếng trôi qua mà lại không có một phản hồi nào...

“...”

Ít ra có chết rồi cũng phải ngoi lên cho tôi biết hấn rốt cục còn sống hay đã chết chứ!

...

Kết quả là cả chiều hôm sau, tôi chờ hấn như một con dõ ở cổng sau, chẳng thấy Khải ở đâu hết.

Cái tên này thật đúng là khiến người ta tức chết!!

Sau này tôi không bao giờ nhờ hấn giúp đỡ cái gì nữa đâu, làm việc gì mà... chẳng có chút nào trách nhiệm cả!

Tôi lấy điện thoại ra tức tối gọi cho hấn sau nửa tiếng chờ đợi. Khải bắt máy với chất giọng ngáy ngủ: “Gọi có gì không?”

“...”

“Này...”

“...”

“A lô...? Cần số à?”

Cạch...

Hấn gác máy rồi... là tôi gọi mà hấn lại tắt máy trước, như thể còn ra thể thống gì nữa! Đúng là đồ bất lịch sự thật chứ! Hấn thậm chí còn chẳng thêm nhớ việc tôi nhờ hấn!?!

Đột nhiên trong lòng tôi có một chút buồn dâng lên... cũng không biết tại sao, và không biết từ lúc nào, hình như có một cái gì đó nặng nề và đen ngòm đang bao phủ trái tim tôi. Mắt tôi hơi cay. Tôi lại bấm số của Khải rồi chờ đợi. Không như lần trước, mỗi một lúc sau hấn mới bắt máy. Tôi còn chưa kịp nói gì hết, hấn đã bùng cháy: “Này! Tui không giận với bà nha! Tui đang tắm đó!”

“Xin lỗi... tui chỉ nhờ ông một lần này nữa thôi. Sau này sẽ không phiền ông nữa đâu.” Giọng tôi run run, nghe như tui thân sắp khóc, dù mắt ráo hoảnh, nhưng cảnh vật trước mắt tôi bắt đầu nhòe nhòe đi.

Chẳng biết từ khi nào tôi lại trở nên yếu đuối như thế này... chỉ động một chút là bắt đầu xúc động.

“Hả? Có chuyện gì vậy? T... tui chỉ nói vậy thôi, bà...”

“Tắm xong qua nhà tui, tui mình đến nhà hàng dùng bữa với ba mẹ tui.” Không để hấn nói nhiều lời, tôi chen ngang rồi tắt máy.

Nhìn vào chữ Khải trên màn hình, tôi bất giác thờ dài, sau đó cất điện thoại đi.

Tôi ngược lên trời, hít sâu một hơi rồi thở ra chậm rãi, nhìn thẳng về phía trước, tôi bước về nhà... với một tâm trạng có chút tồi tệ.

Phía sau tôi có tiếng xe máy, hơn nữa cái xe đó còn bấm còi inh ỏi. Tôi liền đi nép vào lề đường, không ngờ chiếc xe đột ngột lách sang, ép tôi dừng lại. Tôi vốn định quay sang chửi, nhưng sau khi thấy chủ nhân của nó thì miệng tôi chẳng thêm nhúc nhích, ngoài một nụ cười như thường lệ.

“Hạ về hả? Tui chờ về.” Kha mỉm cười với tôi.

“À... không cần đâu, tui tự về được, cũng gần mà.”

“Tui chờ về cho, thuận đường hết đó!” Kha vừa nói vừa với tay tóm lấy cái ba lô của tôi đeo luôn, sau đó mới hất mặt nhìn tôi, đồng thời cười tươi rói.

Tôi đến bó tay với cậu chàng này... thế là mỉm cười leo lên xe.

Ai ngờ cậu ta lại chở tôi đến tiệm trà sữa. Tôi liền chồm người lên phía trước thắc mắc: “Gì vậy?”

“Uống không? Bà có bận gì không?” Kha hơi ngửa người ra sau, nghiêng nghiêng về phía tôi.

“Hôm nay tui có tí việc, mai tui mời ông... công chờ tui về.”

“Vậy hôm nay tui mời bà, công leo lên xe tui. Chị ơi cho em...”

Tôi tròn mắt nhìn Kha, cậu ta gọi tôi ba ly... vậy mà tôi chỉ biết cười cười. Thật sự trước tên này, tôi chỉ có thể cười.

Kha giống như viên thuốc thần kì, chỉ cần ở bên cạnh cậu ta thì cuộc đời tôi tự nhiên lại tràn ngập niềm vui, giống như ánh sáng ấm áp soi rọi lên tất cả khiến mọi vật đều có màu hồng nhạt lấp lánh. Bên cạnh cậu ta, tôi thường xuyên nở nụ cười, dù bản thân có đang trong tình trạng tệ như thế nào.

Sau đó, Kha chở tôi về nhà, đứng trước cổng nhà, tôi mỉm cười với cậu ta: “Tạm biệt, và cả... cảm ơn cái này.”

Tôi lắc lắc ly trà sữa trên tay.

Kha cũng cười: “Không có gì. Thôi về nha, bà bận gì thì làm đi.”

“Ồ. Mai gặp.”

“Bye.”

Đợi đến khi chiếc xe đã khuất dạng sau cửa rẽ, tôi mới đưa ly trà sữa lên hút rột một cái, mỉm cười rồi mới quay người bước vào nhà.

Vừa mới đóng cửa, một chiếc xe khác lại đỗ trước nhà tôi, neho mắt nhìn kĩ lại mới phát hiện đó là Khải.

Dù cho có đang giận hấn, nhưng vì vừa rồi đã ở cùng Kha, tâm trạng tôi cũng tốt lên một chút, liền vui vẻ mở cửa cho hấn vào nhà.

Khải mặc sơ mi vừa vặn, quần jean đơn giản vậy mà trở nên vô cùng lịch lãm... tên này chắc không mặc gì cũng hoàn hảo như vậy.

Khải nhìn có vẻ lạnh lùng. Tôi cho là hấn tức giận việc tôi làm phiền hấn khi hấn đang tắm nên Khải mới có thái độ như vậy, rồi cũng chẳng quan tâm hấn mấy, chỉ bảo hấn ngồi chơi còn mình đi tắm rửa sửa soạn.

Một lát sau khi xong xuôi đâu đó xuống nhà, đã là hơn nửa tiếng sau đó. Tôi thấy hơi có lỗi khi bắt hấn chờ lâu như vậy, nên cười xuề xòa: “Hihi... thật ngại quá, xin lỗi bắt ông chờ lâu... ông biết mà... con gái ý, sửa soạn lâu lắm.”

Khải đang nhìn mấy bức tranh treo trên tường vô cùng chăm chú, nghe tôi nói hết cũng chẳng có phản ứng gì. Tôi thấy hơi khó xử cứ đứng tần ngần ở đó, mãi sau, hấn mới mở miệng nói, mà nói một cách đột ngột, khiến tôi giật cả mình:

“Sao hôm nay gặp ba mẹ bà mà bà không nói gì trước với tui hết vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Tư Ngó Ngẩn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

“Sao hôm nay gặp ba mẹ bà mà bà không nói gì trước với tui hết vậy?”

Hớ... tình huống gì đây?

“Thì chẳng phải tui đã nói rồi đấy thôi? Ông bắt tui chờ tui còn chưa nói gì nha!” tôi bùng cháy.

Dù tôi là đứa nhò và người ta, nhưng tôi cũng biết giận mà...

“Chờ cái gì? Bà nói gì vậy?” Khải chau mày nhìn càng khó chịu hơn trước.

“Tui chờ ông nửa tiếng ở cổng sau đó!”

“Tui với bà có hẹn nhau hả?” hắn ngạc nhiên nhìn tôi.

“...” chẳng lẽ tôi đập đầu vào bức tường bên cạnh cho rơi hết cục tức ra đi.

Nhưng nhìn mặt hắn như vậy có lẽ không phải hắn đã quên, cũng không giống nói dối để trêu chọc tôi... nhìn hắn rất nghiêm túc a, thế là tôi đưa điện thoại cho hắn xem mấy tin nhắn ngày hôm qua.

Xem xong, Khải nhủ mày, trầm ngâm một lát mới lấy điện thoại mình ra xem. Tôi bon chen chui đầu vào xem ké... rõ ràng là có tin nhắn nha... mà còn đã đọc rồi nữa.

Tôi liền hất mặt lên với Khải, giống như thể hiện là thấy chưa thấy chưa, không phải lỗi của tui mà là lỗi của ông ý, đừng có tức giận tui...

Mà sau khi nhìn rồi... tôi mới biết rằng thà không nhìn còn hơn. Mặt hắn so với ban nãy còn đen thêm vài phần. Tôi chưa bao giờ thấy vẻ mặt đáng sợ này của Khải, liền nuốt nước bọt im thin thít không dám hó hé thêm một lời nào. Không khéo bị hắn ăn thịt luôn thì chẳng biết làm thế nào để để lại mặt thư tử cáo hắn là kẻ giết tôi a.

Khải tức giận một hồi mới phát hiện tôi còn đang nhìn hắn, Khải mới thờ hất ra, về mặt vô cùng... khó chịu:

“Xin lỗi, là tôi quên mất.”

“...”

K... không cần đâu... nếu ông xin lỗi tui với thái độ đó thì thà không có còn hơn... ông biểu hiện như vậy khiến tui thấy rất sợ nha.

...

Khải thật sự rất giận... lúc này đây, cảm xúc trong hắn chỉ có đỉnh điểm của sự tức giận. Ban nãy khi nghe điện của Hạ, hắn cứ nghĩ mình đã trở nên tầm cùng qua loa sơ sài rồi phóng thẳng đến đây, kết quả là nhà vẫn khóa ngoài, người chẳng thấy đâu. Thế là hắn dắt xe qua bên kia đường đứng dưới bóng râm cho mát, ai ngờ một lúc sau lại thấy Kha chờ Hạ về, hai người còn cười nói vô cùng vui vẻ, thậm chí còn không một ai nhìn thấy Khải.

Thấy Hạ mỉm cười tạm biệt Kha, Khải thấy rất khó chịu, dù cố kiềm chế cảm xúc của bản thân, nhưng hắn vẫn không thể nào giấu được bộ mặt cau có khiến Hạ sợ phát rét.

Tâm trạng vốn đang rất tệ, Khải lại nghe tin như sét đánh... hắn có nhận được tin nhắn nào đâu, rõ ràng là không có, nhưng sau khi xem một loạt tin nhắn trong máy hắn và máy nó... cuối cùng hắn cũng biết rốt cục sự việc là tại sao.

Hai tay nắm chặt, Khải cố kiềm nén cơn tức giận, nhưng vẫn không khỏi khiến Hạ rét run trước vẻ mặt lạnh lùng của mình...

“Ba, mẹ. Đây là Khải... bạn trai con.” Tôi mỉm cười với ba mẹ, trong khi hai người họ thì đang nhìn Khải từ trên xuống lạng lẹ đánh giá. Khác với phim truyền hình, tên này chẳng có vẻ gì là căng thẳng hay sợ sệt, hắn còn vô cùng bình thản đưa tay cho tôi khoác như đứng rồi, nhưng là vì trước mặt ba mẹ nên tôi không thể nào gờ ra.

Tôi tự hỏi nếu tên này có kinh nghiệm ra mắt ba mẹ vợ... chắc là không phải đâu.

Có lẽ là hắn chẳng coi trọng gì lần này nên mới thoải mái như vậy.

“Chào con, hai đứa ngồi đi. Ăn gì gọi món thoải mái.”

Tôi cố ý đặt túi xách ở phần ghế giữa hai đứa, nhưng Khải nhanh chóng lấy nó vứt ra ngoài rồi ngồi sát vào tôi. Tôi ngượng ngùng len lén liếc ba mẹ

mình, nhưng hai người họ hiện tại đang vui vẻ trò chuyện cùng nhìn vào cái menu trên tay.

Tôi liền đưa mắt sang liếc hần một cái như cảnh báo, đồng thời ngòl nhích ra một khoảng, nhưng từ khi nào hần đã đặt tay lên eo tôi, tình bơ kéo tôi một lần nữa ngồi sát hần. Sức mạnh của con trai đáng sợ không tin được. Tôi vẫn còn chưa hoàn hồn khi cả người bị kéo vào trong như vậy, có chút lơ đãng, Khải tình bơ cúi xuống nói nhỏ vào tai tôi: “Muốn bị phát hiện không?”

Tôi cười méo xẹo: “Ông coi bộ có kinh nghiệm quá ha.”

Khải cười cười, nếu hần nói là Kha đã chỉ giáo như thế thì liệu cô nàng này có cười hay không? Nhất là khi hần nghiêm túc giúp đỡ như thế, thậm chí còn hỏi Kha nên làm như thế nào để lấy lòng cha mẹ vợ, kết quả bị cậu ta nhìn đến mức cả người cứng đờ, ngượng ngập không chịu nổi.

“Có lẽ là nên tình cảm một chút.” Nói rồi tôi gật gù ngồi sát hần, không để ý là Khải hơi gượng gượng, sắp xếp xong xuôi, tôi ngược lên cười với ba mẹ mình “Ba mẹ cứ chọn đi nha, tụi con ăn sao cũng được.”

“Vậy một cái lẩu thái cỡ lớn. Thức uống là... một chai này chai này đi.” Mẹ tôi nói rồi gấp menu, mỉm cười với Khải “Vậy được không con?”

Khải hơi ngập ngừng một chút mới cười: “Vâng.”

Tôi thấy có gì đó kì kì nhưng cũng không thắc mắc gì hơn.

Bốn người chúng tôi nói chuyện vô cùng thoải mái và vui vẻ chờ phục vụ đem thức ăn lên. Nói chung thì ba mẹ tôi cũng chẳng khó, không hề làm khó làm dễ gì Khải, chỉ hỏi hần một số điều về gia đình, bản thân và việc học tập của hần, thậm chí còn chẳng điều tra mối quan hệ của hai chúng tôi, cũng không hề nhắc gì đến hôn ước của tôi.

Nhưng cũng nhờ hôm nay mà tôi có thể biết thêm rất nhiều về Khải. Gia đình hần không bình thường như bao gia đình khác, trên cả mức giàu là dễ hình dung nhất. Học tập thì hoàn hảo, chỉ có giao tiếp là hơi có vấn đề.

Sau khi ăn xong, Khải có đôi chút kì lạ, nên tôi tạm biệt ba mẹ trước: “Ba mẹ, tụi con về trước. Bye bye.”

Nói xong, không để ai phản ứng gì, tôi liền đeo túi rồi kéo hần đi trước.

Đến nhà xe, Khải vẫn tỏ ra bình tĩnh nhưng tôi thấy ít nhiều trong đôi mắt hần có phần hoảng loạn.

Tôi lo lắng hỏi: “Ê. Ông có sao không? Mặt tái thế?” “Không có gì. Về thôi tui chờ bà về.”

“Có giấu tui gì không vậy?”

“Không có mà. Tui không sao đâu, đi thôi.” Khải nói rồi nắm lấy cổ tay tôi kéo đi. Oách! Tay hần nóng rực. Tôi càng thấy thật kì lạ.

Với tay định sờ trán Khải thì hần ngay lập tức buông tay tôi để tiện né tránh. Tôi ngờng mộ một tiếng trong lòng. Phản xạ của tên này tốt thật!

“Người ông nóng lắm! Để tui coi coi.”

“Tui có chút cảm, lát nữa về ngủ sẽ khỏi thôi. Bởi vậy về lẹ lẹ leo lên cho tui còn về ngủ. Đừng có nhiều chuyện nữa.” Nói rồi hần tỏ vẻ như hơi tức giận thêm chút khấn trương leo lên xe, rò ga.

Tôi ngập ngừng một lát mới ngoan ngoãn làm theo lời hần, lên xe. Khải dù đang sốt nhưng vẫn phóng xe như bay.

Tôi cứ như muốn dính luôn vào người Khải mỗi khi hần thắng xe... trình chạy xe của tên này thật là đỉnh của đỉnh rồi.

...

Ngày hôm sau, tôi thấy Kha có một mình trong căn tin liền mỉm cười chào hỏi: “Tại sao hôm nay có mình ông vậy? Khải đâu? Hai người không đi chung hả?”

“Hôm nay nó nghỉ học.” Kha thờ dãi đáp, rồi tự nhiên tiến tới ngồi vào bàn chỗ tôi và Lâm cùng Minh đang ngồi “Tui ngồi đây nha. Hết bàn rồi.”

“Ừ.” Lâm trả lời thay tôi khi thấy tôi cứ mơ mơ hồ hồ ngu ngơ.

Chân mày của tôi nhũn lại một cái trong vô thức, trong đầu tôi mơ hồ xuất hiện một số suy nghĩ... có chút cổ quái, không phải hần ta vì con cảm hôm qua mà liệt giường đó chứ?!

Tôi liền thắc mắc: “Cậu ta... bị cảm hả?”

“Không. Nó có bao giờ nói cho ai nghe bệnh tình của mình đâu, lúc nào cũng giấu giấu diếm diếm.”

Tôi tự nhiên cảm thấy bản thân tôi phải đến nhà thăm Khải, có cảm giác giống như hôm qua là tại tôi hần mới bệnh ra như vậy. Có thể là do hôm qua lúc hần đang tắm, tôi gọi Khải khiến hần cả người ướt mềm chạy ra ngoài đứng gió nói điện thoại. Có thể là hôm qua hần đang cảm, mà tôi còn lòi hần ra

ngoài cả buổi tối như vậy, không khéo còn làm hấn bệnh nặng hơn. Rốt cục thì hình như mọi vấn đề đều liên quan đến tôi, hình như toàn là tôi khiến cho hấn ra nông nổi nặng hơn.

Suy cho cùng, ở đời làm người cũng phải có chút lương tâm, tôi làm hấn ra như vậy... cũng nên chạy sang nhà thăm hấn.

Nghỉ là làm, tan học, tôi phóng thẳng qua nhà Khải, đứng bên ngoài bấm chuông tận năm phút mới thấy hấn lò dò bước ra, khuôn mặt chẳng có một chút nào sức sống.

Thấy tôi, Khải có vẻ ngạc nhiên và lúng túng. Hấn nhìn tôi một lượt như thể đang thắc mắc tôi là ai...

Chờ hấn chậm chạp mở cửa xong, tôi phóng ngay vào trong, áp bàn tay lên trán hấn.

Có lẽ do đang sốt thêm với tập trung mở khóa mà hấn không hề để ý đến hành động của tôi, kết quả là không kịp né tránh, bị tôi chạm vào rồi mới giật mình bắn người lên một cái.

Tôi còn giật mình hơn khi tay mình chạm phải trán Khải. Nóng như thể hấn vừa đắp khăn nóng lên trán vậy, cứ như là đầu hấn có thể nổ bất cứ lúc nào. “Ê. Sao sốt cao vậy? Mau, mau vào trong đi. Ở bên ngoài không tốt.” Tôi dùng cả hai tay đẩy hấn rồi quay người khóa cửa như chủ nhà. Khải đực mặt ra đứng nhìn tôi một lát mới chậm chạp bước lê từng bước vào trong.

Vừa vào đến phòng khách, Khải thả mình xuống ghế sofa. Tôi chạy vào để ý trên bàn có một ly nước với một mớ thuốc.

Tự tiện cầm lên xem, toàn thứ thuốc kì lạ, hình như đâu phải thuốc cảm. Thấy tôi cứ nhìn nhìn, hấn nhắm nghiền mắt không thèm trả lời, cũng chẳng có ý định tiếp khách, chỉ thản nhiên kéo chăn cao lên rồi nhắm mắt như sắp ngủ, bảo tôi thích làm gì thì làm, hấn chẳng còn sức để quan tâm.

Tôi thấy tên này là chẳng thèm nói tôi biết rồi, thế là lòi điện thoại ra, tôi lên mạng tra cứu xem rốt cục mấy thứ này là thuốc như thế nào.

Tôi đứng vừa làm bầm vừa bấm bấm một hồi mới bừng mắt, đồng thời đá chân vào người hấn một cái. Khải trở mình mở mắt, nhìn tôi đầy mệt mỏi.

“Ê. Đây là thuốc dị ứng mà!” tôi hét lớn.

“Ừ, tui bị dị ứng, được chưa? Sao con gái phiền phức thế.” Hấn đáp, chất giọng trầm trầm bình thường bây giờ khàn đục như thể thanh quản sắp đứt tòi nơi. Hấn nói xong rồi nhủ mảy rồi trở mình quay mặt vào trong thành tựa. Tôi tức điên giật chăn ra.

“Điên hả? Sốt còn đắp chăn là sao?! Muốn nào bị nướng không?”

“Lạnh thì đắp. Đưa đây.”

“Không được đắp.” Tôi gào lên. Khải cũng chỉ im lặng không nói gì mà ngạc nhiên nhìn tôi. Thiết tình thì tôi cũng không biết tôi vì sao mà tức giận và kích động đến vậy, hình như tôi và hấn đâu có là cái gì... vậy mà tôi lại đứng đó la hét um sùm trong nhà người ta, thậm chí còn mắng nhiếc cả chủ nhà.

Tôi nhận ra vị trí của mình, liền dịu giọng: “Mà dị ứng gì vậy?”

Biểu cảm trên mặt Khải từ ngạc nhiên đã trở lại bình thường... chẳng có tí cảm xúc. Hấn trả lời hết sức bình thản:

“Nấm rom.”

“N... Nấm rom...” tôi lẩm bầm với nhủ mảy một hồi... mới ngu ngu hỏi hấn “Ê hình như hôm qua trong lẩu có nấm rom mà?”

“Ừ. Thì bà nghĩ sao?”

“Ngốc vậy, đã biết mình dị ứng nấm rom tại sao còn ăn?!” tôi lại quát tháo lên. Bây giờ thì hay rồi, hấn làm tâm tình tôi vô cùng tội tệ. Thì ra chung quy lại thì bệnh của hấn vẫn là do tôi, dù có là lí do khác đi chẳng nữa thì nó vẫn xoay quanh tôi mới đau.

“Chẳng có gì.” Biểu cảm của hấn như thể chuyện bản thân nói là chuyện của người khác.

“Nói nghe coi! Đừng có cái thái độ đó với tui!” tôi giận điên lên... hấn cũng bắt đầu mất bình tĩnh, có lẽ do con sốt mà tính cách lạnh lùng của hấn thay đổi hoàn toàn.

“Chẳng lẽ lúc mẹ bà gọi lẩu thái tui lại nói là tui bị dị ứng. Nếu chúng ta thật sự yêu nhau thì bà đã biết thừa tui bị dị ứng với nấm rom... sẽ không nói ra mấy câu kiểu như ăn gì cũng được. Nếu ban đầu bà không nói vậy thì tui sẽ nói mình bị dị ứng rồi.”

“...” vậy hình như là lại do tôi. Nhưng để cố gắng níu kéo chút tinh thần còn lại, tôi khổ sở cái chân cái cối “Vậy hôm qua chỉ cần đừng cho nấm vào chén là được rồi...”

“Thì tui vốn định vậy, nhưng là ai cứ thích 'Để con múc cho Khải.'?”

Tôi im bặt, chỉ biết quỳ xuống bên cái ghế hấn đang ngồi mà cúi đầu tạ tội, thiếu chút là gặp người đập đầu xuống đất: “Tui thành thật xin lỗi, tui không có cố ý.”

Khải không nói gì chỉ khề ho khan một tiếng.

Xin lỗi xong tôi mới chú ý, nếu hấn đơn thuần chỉ là giúp tôi cho có thì đâu cần phải hy sinh bản thân không màng sức khỏe của mình đến vậy, chỉ cần nói mình không thể ăn nầm... dù có thể khiến ba mẹ tôi nghi ngờ, chỉ là có thể thôi. Ba mẹ tôi cũng đâu có để ý đến vậy, vậy mà hấn vẫn lo một cách toàn vẹn và chu đáo, thậm chí còn chịu bệnh một mình.

Tôi vô thức ngẩn đầu nhìn Khải, trong ánh mắt có vài phần long lanh. Khải thật sự là người rất tốt, cũng rất có trách nhiệm... hấn cho tôi biết bao nhiêu mà không than thở cũng không bắt tôi làm gì cho hấn.

Mắt tôi cay xè... cảm động dâng trào mãnh liệt, giống như một làn sóng dữ dội đập mạnh vào người tôi.

Cái tên này thật đúng là trong nóng ngoài lạnh, khiến bao nhiêu bức bối và căm ghét của tôi dành cho hấn một phát không còn nữa, bây giờ chỉ có cảm động và tội lỗi.

Thấy mắt tôi rung rung như sắp khóc, Khải gạt cả mình vội vàng ngồi dậy, khom người cúi rồi dùng ngón trỏ chọt chọt má tôi.

Tôi lại không có phản ứng gì chỉ trơ mặt ra nhìn hấn, mà còn cố gắng mím môi (nhịn cười), thấy vậy hấn càng khản trương hơn.

Thấy khuôn mặt vừa trắng vừa hồng mà mồ hôi lấm tấm với lo mà không biết làm gì như vậy, tôi chỉ biết bật cười.

Cả ngày hôm đó tôi ở bên cạnh chăm sóc hấn ta, thậm chí còn không dám rời xa Khải dù chỉ một bước. Tên này hình như lại được nước làm tôi, vội vình tôi đủ thứ, thậm chí còn có chút làm nũng. Bảo hấn lên phòng nằm trên giường cho thoải mái, hấn lại không chịu mà nằm ở trên ghế. Làm tôi muốn ở bên cạnh hấn cũng có chút khó khăn.

Dù cứng đầu và ương bướng như vậy, nhưng tôi lại chẳng thấy đáng ghét, chỉ thấy hấn giống như... gà con nhỏ cần người bảo vệ. Bản năng làm mẹ của tôi trỗi dậy. Tôi ngồi bệt dưới sàn dựa người vào ghế, mở ti vi nhàn nhã xem, hấn bảo rót nước thì tôi chạy đi rót nước, bảo đói thì tôi lập tức đi lấy bánh cho hấn ăn.

Thật ra tôi có chút giống ô sin của hấn, nhưng thôi vậy, dù sao hấn ra cái nông nổi này cũng là do tôi cả, nên làm người tốt một chút...

Bạn đang đọc truyện *Bộ Tứ Ngờ Ngẩn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Tôi ở lại đến tận tối. Con sốt của Khải cũng đã giảm đáng kể. Nói gì thì nói, sau hôm nay tôi mới phát hiện ra bản thân tôi cũng rất có khiếu chăm sóc cho người khác, lần đầu tiên tôi thấy mình có ích đối với ai đó.

Khải sau khi đã khỏe lại đôi chút thì bắt đầu làm khó làm dễ tôi, hấn chẳng bận tâm cả ngày hôm nay tôi đã hi hục bên cạnh hấn như thế nào mà bắt tôi diu hấn vào phòng tắm. Hừ... Trong khi đợi hấn đi tắm thì tôi nấu được một nồi... e hèm cháo, qua cách làm trên mạng. Sau đó tôi để lại cho hấn một mảnh giấy chào tạm biệt rồi ra về.

Nhìn đồng hồ nhỏ nhỏ trên tay, tôi mới giật mình phát hiện thì ra đã trễ đến như thế này rồi. Giờ này thì xe buýt cũng không còn nữa, mà taxi thì tôi lại không đủ tiền. Tôi đành cuộc bộ về nhà...

Hừ... nhìn về con đường thẳng tắp phía trước cùng với tương lai mịt mù u tối, tôi bất giác thở dài. Từ nhà Khải về nhà tôi đâu có gần... nếu đi xe thì đã hơn mười năm phút rồi, đi bộ không chừng tới sáng mai mới thôi.

Sau ngày hôm nay, tôi lại rút ra một kinh nghiệm khác... không có xe riêng nó cũng thật là khổ sở.

Tôi không phải là không thể chạy vì tình huống vẫn mượn xe Lâm chạy vu vù, chỉ là nhà thì gần trường nên tôi tự nhiên thích đi bộ, cũng chẳng mua xe... kết quả là những lần như thế này tôi toàn bắt xe buýt hoặc nhờ bạn chở, taxi thì thôi bỏ đi. Dù ba mẹ tôi cũng thuộc hàng khá giả nhưng tôi vẫn thích tiết kiệm hơn.

Đi được chừng mười phút... thấy phố xá vẫn thật lạ mắt... đến khi nào mới về được đến nhà tôi... hay là cứ đi taxi cho rồi.

Tôi dừng lại bên lề định đưa tay ngoắc ngoắc chiếc taxi đang đi về phía mình thì một chiếc xe dừng lại trước mặt tôi.

Tôi giật mình và theo phản xạ là nhảy vào trong lề, trừng mắt lên nhìn cái người kia.

Người ngồi trên xe, cũng chính là Khải thấy mình bị tôi xem như cướp giật thì bĩu môi: “Lên xe đi tui đưa bà về.”

“Hả?” sau câu nói của hắn tôi mới từ từ thẩm tình huống hiện tại “Sao ông ở đây? Vẫn còn bệnh đó!”

“Tôi có chút công việc phải đi.”

“...” tôi vẫn dè chừng nhìn hắn.

“Ê đừng có ảo tưởng là tôi theo tới tận đây để đưa bà về chứ!” Khải gần như bật cười.

“...” sao hắn nhìn ra được suy nghĩ của tôi vậy. Tôi hắng giọng ngượng ngùng “Vây cho tôi đi kè.”

Nói rồi tôi chẳng dám nhìn mặt hắn nữa mà leo thẳng lên xe.

“Vịn vào. Tôi phóng đó.”

Nói mà cũng như không, cứ như câu đó chỉ nói cho có chứ chẳng muốn cho tôi nghe ý, câu nói còn chưa dứt thì hắn đã phóng xe đi rồi.

Cả người tôi bị giật một cái vô thức bám sát người Khải.

Hình như hắn đang cười run lên.

...

Sau khi đưa Hạ về nhà, Khải chạy thẳng sang nhà Băng, dù cho đầu óc còn chút choáng váng, nhưng tình trạng của hắn đã tốt hơn nhiều. Vừa thấy nét mặt của Khải, Băng đã cảm thấy có chút lo lắng, trong nội tâm của cô có gì đó vừa gợn gợn trời dậy.

Băng lúc đó đang ở trong phòng, Khải cũng không kiềm chế tiếng của mình, có hơi cao giọng: “Bà làm vậy là có ý gì?”

“Tôi làm gì ông?” Mơ hồ nhận ra mục đích Khải đến đây, Băng vô cùng thất vọng. Đã rất lâu rồi, Khải không chủ động sang nhà tìm Băng, ngoại trừ những lần ở trước mặt ba mẹ mình và cô, hắn mới không cự tuyệt Băng. Hôm nay hắn đến đây, may là Băng đã không vui ra mặt, nếu không đã trở thành một trò nực cười rồi.

“Bà làm gì bà phải tự mình biết! Khụ... nói tôi biết. Bà có ý gì?”

“Ông bệnh hả?” Băng lo lắng chạy đến bên Khải, vội vàng đưa tay lên định sờ trán hắn thì bị Khải nhúm mày một cái, khiến toàn thân cô cứng đờ. Trong ánh mắt đó giống như đang tức giận cô vậy.

Băng cảm thấy... chuyện này thật hết sức vô lý. Rõ ràng Băng và Khải đã ở bên nhau lâu như vậy, tại sao bây giờ hắn chỉ vì một cô bạn mới quen mà tức giận với cô như vậy. Rõ ràng... cô đâu có lỗi.

“Sao lại nói dối tôi?” Khải gần như phát cáu khi thấy Băng đánh trống lảng rồi cứ đứng đờ ra đó. Trước khuôn mặt của Khải, Băng chỉ có thể cúi gằm, lí nhí đáp.

“Tôi đâu có nói dối ông. Tôi chỉ... không nói cho ông biết sự thật.”

Cố kiềm nén cơn thở dài, Khải chậm rãi nói: “Vây tôi đổi câu hỏi. Bà tự ý xem điện thoại của tôi lúc tôi tắm... có phải là bà sai rồi không?”

Từ hôm trước đến giờ, thật ra Băng cũng đã nhiều lần tự hỏi liệu mình đã làm sai rồi? Cô vật vờ suy nghĩ bao nhiêu, dù kết luận là bản thân không sai, nhưng trong lòng cô một vết sạn gì đó, dù chỉ thật nhỏ, nhưng cũng đủ để cô thấy khó chịu và dằn vặt trong lòng.

“Tôi không biết.”

“Nếu đã thấy tin nhắn rồi thì sao không đưa cho tôi?”

“Ông thật quá đáng! Chẳng lẽ ông không biết tình cảm tôi dành cho ông? Bảo tôi chuyển lời từ một người con gái khác, tôi phải làm sao chứ?! Và lại, tôi cũng chỉ vô tình mở lên xem thôi. Khụ... khụ...” vì quá bức xúc nên Băng vô tình hét lên, sau đó ôm cổ ho sặc sụa. Trong lúc quá kích động, xem ra cô lại tự hành hạ bản thân nữa rồi.

Tuy vậy nhưng những lúc như này, luôn là Khải ở gần cô nhất, luôn là hắn đỡ cô đến ghế và rót nước cho cô. Dù cho hắn có đang giận cô đến đâu cũng không một lời than vãn chỉ chăm sóc quan tâm cô trong vô thức.

Khải là một tên đáng ghét. Hắn cứ đối xử với cô như thế, cứ mãi tốt bụng mà không cần đáp trả, chỉ lặng thầm hy sinh, lúc nào cũng suy nghĩ cho người khác trước. Một con người như vậy, cô có trái tim sắt đá đi nữa thì vẫn sẽ tan chảy một cách dễ dàng.

Hắn luôn bên cạnh cô như thế, bảo sao cô không ngày càng yêu hắn, ngày càng trao cho hắn nhiều hơn... vậy mà hắn lại đứng đưng coi như không có. Tình cảm của cô sâu nặng như vậy, người thông minh như hắn chẳng lẽ lại không biết, hơn nữa, cô còn biểu hiện rành rành ra như thế...”Tôi biết tình cảm của bà. Tôi vốn định là không nói gì hết.” Vừa nói, Khải vừa đưa cho Băng ly nước.

Trong lòng Băng xuất hiện một sự lo sợ không tên.

“Tui...”

“Băng ơi có chuyện rồi con.”

Mẹ Băng từ bên ngoài chạy vào.

“Dạ?” cả Khải và Băng cùng ngạc nhiên nhìn bà, trong lòng tràn ngập bất an. Cảm xúc của Băng lúc này như tận cùng tiêu cực, sau khi nghe mẹ mình báo tin dữ, cô gần như ngất đi. May có Khải bên cạnh đỡ cô.

...

Tôi ngân nga hát, chẳng hiểu sao thấy hứng thú vô cùng

Hôm nay là một ngày chủ nhật đẹp trời, trời trong, mây trắng lượn lờ, nắng nửa có nửa không, không gay gắt nhưng đủ để khiến mọi thứ bừng sáng. Chỉ ít đối với tôi là như vậy.

Sáng hôm nay, Lâm chạy sang nhà tôi hốt tôi đến trường để cùng lớp và câu lạc bộ của Kha đi phân phát quà trung thu, mà hôm nay cũng chính là trung thu.

Tôi ngồi trên xe của nó, cảm nhận làn gió hiu hiu mát, như đang ngồi trên ghế mát xa vô cùng tận hưởng. Tâm trạng của tôi lại đang cực kì tốt nên nhìn thấy cái gì cũng cảm thấy nó thật dễ thương.

Lúc tôi và nó đến trường, trời vẫn còn sương, nhìn lại đồng hồ thì mới có bảy giờ, trong khi giờ tập trung là bảy rưỡi, cả sân trường hầu như vắng tanh, chỉ có vài người trong ban tổ chức hôm nay đến sớm để kiểm tra một lượt lần nữa máy chiếc xe đạp.

Lâm đi gửi xe, để tôi ngồi một mình trên băng ghế đá dưới gốc cây lớn. Buổi sáng, gió man mát nhẹ nhàng vuốt ve làn da tôi, vô cùng thoải mái và dễ chịu, mà tôi lại không quen dậy sớm vào chủ nhật, kết quả là vừa ngồi một tí đã ngoác mồm ngáp một cái. Đầu óc cũng trĩu trĩu đi một ít.

Mắt tôi đột nhiên bị che khuất, đầu tôi bị kéo ra phía sau, sau đầu tựa vào một cái gì đó thật vững chãi.

Tôi giật mình thì có, nhưng không la oai oái mà vu vơ hỏi: “Bác bảo vệ hả, con không giỡn đâu, bỏ ra đi.”

Người đó vẫn im lặng, hình như muốn tôi đoán cho bằng được. Ừ thì đoán thì đoán, dù gì tôi cũng dư biết đây là ai.

“Kha à, bỏ ra đi.”

Hai bàn tay lập tức rời khỏi. Tôi vô thức định ngoảnh lại phía sau xem nhưng chỉ mới quay sang ngang đã thấy một bàn tay từ đâu đột ngột đặt lên lưng ghế, một bóng người nhanh như cắt nhảy lên rồi đáp một cách hoàn hảo xuống ghế, vị trí ngay cạnh tôi.

Tôi giật mình trước trò vừa rồi, nhưng cũng không khỏi cảm thán trong lòng nhìn ngầu thiệt.

“Sao biết là tui hay vậy?” Kha cười toe toét nhìn tôi, giống như rất thích thú khi tôi đoán ra ngay người bịt mắt tôi là hắn.

“Tui có ba con mắt mà.” Tôi cười nhạo đùa một chút.

Không lẽ tôi giải thích một mớ là... lúc nãy đi ngang qua bãi giữ xe dành cho xe máy, thấy có chiếc xe của Kha đã dựng sẵn ở đó, từ đó suy ra hắn đang ở trong trường. Lớp tôi thì chẳng đứa nào chịu đến sớm như này, nên trong trường lúc đó, ngoài Lâm và Kha ra thì tôi chẳng quen ai. Mà Lâm nó chắc chắn sẽ không bao giờ chơi mấy trò trẻ con đó, kết luận chỉ có thể là Kha. “Sao tới sớm vậy?” Kha cười hỏi “Nhớ tui dữ vậy hả?”

“Xùy... ảo tưởng sức mạnh!”

“Kha hả?” Lâm từ phía sau lò mồm tới “Hé lô.”

“Hé lô. Hai người đến sớm thật đó. Vậy giúp tui này một tay đi.”

Kha mỉm cười với cả hai, nụ cười thân thiện như ánh sáng mặt trời. Đôi khi tôi thấy vô cùng thắc mắc, một người hướng ngoại như Kha, tại sao lại có thể làm bạn với một tảng băng di động như Khải?

Một người cứ gặp là thấy cười, còn người kia cứ gặp là cau có... làm sao có thể hợp với nhau đến vậy?

Chợt nhận ra mình im lặng quá lâu, tôi cười hỏi:

“Được. Cần giúp gì?”

“Hai người giúp tui này kiểm tra xem mấy chiếc xe có bị hỏng hóc chỗ nào không, với cả đếm đủ là có bốn mươi chiếc nha. Tui này sẽ đi sắp xếp mấy chai nước với khuôn đồ ra xe.”

“Được rồi.” tôi và Lâm cùng lúc gật đầu.

Sau khi xác định chắc chắn là không có vấn đề gì, tôi và Lâm chạy sang phòng của ban tổ chức. Thấy Kha từ bên trong đi ra, trên tay là thùng nước khoáng. Áo sơ mi tay ngắn bên ngoài đã bị cởi ra để sang một bên, lúc này chỉ có áo pull đen vô cùng trẻ trung.

Kha vác thùng nước nặng trĩch trên tay mà nhìn như chẳng có, tự nhiên tôi thấy hấn vô cùng nam tính.

Kha thấy tôi liền mỉm cười: “Xong rồi hả?”

Tôi gật đầu: “Ừ. Tất cả đều bình thường. Để tui giúp khuôn nước...”

Thấy tôi đưa tay ra định đỡ thùng nước, Kha lập tức đưa nó lên cao qua đầu... hấn... mà động tác cực kì dứt khoát, cũng cực kì nhanh, cứ như cái thùng đó nó rỗng vậy. Tôi còn đang nuốt nước bọt đầy ngưỡng mộ thì hấn đã nói thêm vào “Đầu được, cái này là việc của con trai, hai người vào trong phòng ngồi cho mát. Cứ hạ nhiệt độ mấy lạnh xuống.”

Đột nhiên tôi cảm thấy có chút cảm động. Thi ít ra cũng có một người con trai xem tôi là con gái. Bình thường cái lũ con trai trong lớp tôi cứ đối xử với tôi như thể đối xử với một thằng bạn bình thường, mãi tôi cũng quen luôn. Hôm nay Kha xem tôi như một người con gái chân yếu tay mềm, cảm giác này vô cùng mới lạ mà có chút thích thích.

Tôi bất giác thờ dài... không khéo tôi lại bị Kha đối xử tốt mà thấy quen mắt.

Lâm mỉm cười với Kha rồi kéo tôi chui vào trong phòng. Nhìn lại đồng hồ vẫn còn mười phút nữa mới tới giờ tập trung, tôi lẩn ra bàn ngủ. Máy lạnh phả phả mà tôi còn đang buồn ngủ thì làm sao mà tôi có thể cưỡng nổi!!

Hơn nữa, tôi ngủ mà bên cạnh là Lâm cũng thấy yên tâm phần nào, nó là bạn thân tôi, có lẽ sẽ không để tôi phải chịu uất ức.

Tôi nằm mơ thấy mình nằm trên một cánh đồng mây, cả bầu trời ánh lên sắc hồng, cảnh sắc đang thơ mộng là thế, đột nhiên Khải ở đâu nhảy ra, trở thành người bán kẹo bông gòn. Hấn cuốn hết mây vào trong một que gỗ. Tôi bị dính cứng vào đó, vùng vẫy thế nào cũng không thể nào thoát ra được. Hấn lại nhìn tôi cười khẩy, cùng lúc há miệng to ra.

Tôi gào thét: “Ê! Đừng có ăn thịt tui!! Tui đang ở đây nè đồ ngốc!!”

Không biết hấn có nghe không, hay là đang cố tình không nghe, mà cứ tiếp tục hành động, tôi chỉ còn một tí nữa thì chui tọt vào miệng Khải thì bị roi ra khỏi cây kẹo. Tôi rơi một cái thì giật mình tỉnh giấc. Tôi đột ngột ngẩng đầu, trán tôi đập thẳng vào một cái gì đó.

Sau khi định thần lại mới phát hiện đó là bàn tay của ai đó. Mà cái bàn tay đó xem ra cũng không có ý định rời khỏi trán tôi.

Tôi trần trần mắt nhìn bàn tay đó, vô thức lùi người về phía sau một chút, đầu lại tựa vào cái gì đó.

Giọng nói quen thuộc vang lên trên đầu: “Dậy rồi hả?”

Bàn tay đó rút lại. Tôi quay đầu thì nhìn thấy Kha đứng bên cạnh tôi, còn tay đang trên đường tiến tới túi quần.

“Định gọi bà dậy mà chưa gì đã tự tỉnh rồi.” Kha mỉm cười giải thích. Tôi gật gù: “Xin lỗi... á! Tám giờ rồi?!!” tôi hoảng hốt khi liếc thấy cái đồng hồ nằm trong góc phòng. Tôi lập tức đứng dậy, lúc này mới để ý xung quanh ngoài tôi và Kha ra thì đã chẳng còn ai nữa rồi, phóng tầm mắt ra ngoài sân trường cũng không có bóng dáng ai hết.

“Họ đi cả rồi.” Kha liền giải thích khi thấy cái mồm ngoác tẹt mạp tai của tôi.

“Chết rồi...” tôi lẩm bẩm, lời điện thoại ra định gọi mắng cho Lâm một hơi.

“Yên tâm. Không có trễ đâu. Hình như tui chưa giải thích cho bà. Tụi mình hôm nay chia làm hai nhóm. Nhóm thứ nhất sẽ đi thu gom quà, cũng như đến cửa hàng để tự tay tạo nên và lồng đèn. Nhóm thứ hai sẽ đến trại trẻ để chơi đùa với mấy nhóc trước, chúng ta sẽ đến sau.”

“Vậy...”

“Tui với bà nhóm một, không sợ trễ.”

Ba từ tui với bà Kha nói ra nghe thật dễ dàng nhưng vẫn khiến tim tôi đập nhanh chậm một nhịp.

Cái loại cộng gộp ấy khiến tôi thấy có chút thân thiết với Kha, dù tôi và hấn gặp nhau mới có mấy lần.

“Nhưng nếu bây giờ không đi... chúng ta sẽ trễ.” Kha cười duyên, hàm răng trắng đều thoát ần thoát hiện “Đi thôi.”

Thấy tôi cứ tần ngần mãi một chỗ còn lúng ta lúng túng như gà mắc thóc, Kha liền kéo tay cổ tay tôi ra ngoài.

Kha liền leo lên ghế trước, nhìn đáng vẻ vô cùng chắc chắn, khiến tôi cảm thấy vô cùng an tâm.

“Lên đi.” Kha mỉm cười.

Tôi lại thấy cảm động rồi... bình thường nếu là Huy Gay... nó đã bảo tôi đeo nó rồi. Dù nó có gay đi chăng nữa thì nó vẫn mang thân hình một con heo, tôi đeo nó giữa trưa nắng chỉ muốn đá nó một phát lăn ra tận ngoại ô.

Vì Kha giỏi lắt léo quá mà tôi hoàn toàn không chú ý đến chi tiết... kể cả khi tất cả mọi người đều đã rời khỏi đó mười lăm phút trước, tại sao Kha lại dành ra ngần ấy thời gian để gọi tôi dậy, nếu chỉ đơn giản là lay tôi một cái...

Bạn đang đọc truyện *Bộ Tứ Ngớ Ngẩn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14

“A!” một chiếc xe máy chạy vụt qua ép sát chiếc xe vào lề. May mắn là Minh cứng tay lái, nếu không thì cả cậu và Lâm đã đo đường rồi. Dù không ngã nhưng mất đà, chiếc xe đập tấp vào bên lề.

Một chiếc xe đạp khác dừng lại cạnh cả hai, một chị lớp mười hai hỏi thăm: “Hai đứa có sao không? Người đó chạy xe gì mà ẩu tã.”

“Không sao đâu chị.” Lâm mỉm cười thân thiện.

“Vậy chị đi trước nhé.” Chị ấy cũng mỉm cười rồi chạy trước.

“Tạm biệt chị.” Lâm gật đầu vẫy tay tạm biệt, sau đó bàn tay nhỏ nhắn vô thức nắm lấy vạt áo người ngồi trước.

Minh mặc áo sơ mi đơn giản phía trước bỏ vào trong quần phía sau xộc xệch ra ngoài, nên vạt áo cũng rất gần với da. Lâm kéo kéo áo cậu như vậy đương nhiên Minh cảm nhận rất rõ.

Minh ở phía trước không nói lời nào. Sau khi hai người kia chạy đi rồi, cậu cũng bắt đầu chạy theo, nhưng vận tốc như rùa bò, giống như đang đạp xe thư giãn chứ không phải có đích đến rõ ràng.

Lâm liền cảm thấy sờ sờ: “Tui nặng lắm hả? Thôi xuống đi tui chờ cho.” Một chút tui thân dâng lên.

“Không phải... chỉ là... chạy chậm một chút cho chắc ăn. Sợ nguy hiểm.” Có ăn gan trời Minh mới dám nói chẳng qua là cậu thấy thích khi cô nắm áo cậu như vậy, hành động vô thức đó khiến Minh có cảm giác như cậu có thể che chở bảo bọc cho Lâm, và Lâm cũng rất tin tưởng vào cậu. Hơn nữa khi có Lâm ngồi sau lưng, Minh còn muốn chở cả đời, cứ muốn mãi vẫn không đến nhà mở kia “Haha... ban nãy có sợ không?”

“Tất nhiên rồi... nhưng thật ra nếu có ngã thật thì ngày mai tui có thể viện cớ để nghỉ học rồi.”

“...”

Mà Minh cũng còn lâu mới biết, ngồi sau lưng Minh, Lâm cảm thấy vô cùng thích thú. Khi tấm lưng rộng che hết mọi thứ trước mặt, dù có cảm thấy chói với nhưng cũng cực kì yên tâm. Lâm biết Minh sẽ chẳng bao giờ để xe ngã hay để Lâm đo đất... cậu chắc chắn sẽ phản xạ để bản thân che chở cho cô.

Không phải là cô ảo tưởng hay gì, chẳng qua là tính cách của Minh là như thế. Dù cho có không phải là cô thì cậu vẫn sẽ làm như vậy. Chính cái sự tốt bụng chết tiệt đó mà Lâm cứ mãi lo lắng. Nếu Minh cứ đối tốt với mọi người như vậy, tình địch của cô sẽ thành một rở mắt thôi.

Nhà mở cách trường mười lăm phút chạy xe đạp, nhưng vì tốc độ rùa còn phải chào thua của Minh thì tổn tới nửa tiếng hai người mới tới nơi.

Lâm và Minh là hai người cuối cùng đến nhà mở.

Thấy hai người còn lại cũng đã tới, mọi người đang đi lòng vòng xung quanh tham quan, lúc này mới được hiệu lệnh bắt đầu tập trung lại một chỗ.

“Bây giờ chúng ta chia ra làm hai nhóm khác. Một nhóm lên tầng trên, phụ giúp người lớn làm thức ăn, thu dọn phòng ốc,... nhóm còn lại chúng ta đến sảnh lớn cùng chơi với các em. Bây giờ tụi mình phân ra đi.”

“Tui nhóm một.”

“Đề tui nhóm hai cho.”

Kết quả cuối cùng là cả Lâm và Minh đều ở nhóm một, bởi lẽ hai con người này đều không có khả năng hoạt náo. Chị lớp mười hai ban nãy phân cho hai đứa ở cùng một khu, làm cùng một việc. Lâm và Minh sẽ đi dọn tầng hai khu B để sắp xếp, thu dọn lại phòng cho các em.

Lúc lên tầng, dưới ánh nhìn kì lạ của tụi lớp 11A4, cả hai cùng rùng mình, tự cảm thấy trong lòng nếu sau này thật sự thành một cặp thì sẽ chịu bao nhiêu hành hạ đây...

Phòng đầu tiên hình như của ba bạn gái. Có hai cái giường một tầng và một đơn, cách bày trí vô cùng đơn giản và đầy nữ tính. Điều khiến Lâm ngạc nhiên chính là căn phòng này còn sạch sẽ và gọn gàng hơn cả phòng của cô, vậy mọi người còn bảo cô và Minh dọn dẹp cái gì cơ chứ...

Cô tự kiểm điểm bản thân. Hôm nay sau khi về nhà nhất định phải dọn dẹp lại mọi thứ ở nhà cho thật sạch.

Minh nhìn một lượt rồi đi vòng quanh quan sát: “Gọn gàng quá.” Cậu vô thức lẩm bẩm.

“Đúng đó. Phòng tui còn chẳng gọn bằng...”

“Thật sao?” Minh cười toe toét nhìn Lâm, giống như đang rất thích thú với việc tìm ra được một điểm yếu của đối phương.

“À... ừ. Tại tui lười lắm.”

“Không ngờ Lâm lại trẻ con như vậy.” Minh đột ngột đưa tay xoa đầu Lâm, còn cười vô cùng dịu dàng. Thấy cô đứng đờ ra một chỗ, cậu mới rút tay lại, giọng gao nói “Chúng ta đi thôi.”

Sau đó, khi cả hai vừa bước ra ngoài thì có một thứ gì đó thật nhỏ bé vô tình đụng trúng Lâm, khiến cô thì loạng choạng còn thứ đó ngã lăn ra đất.

Cô giật mình nhìn xuống. Một bé gái xinh xắn đáng yêu khoảng bốn tuổi nằm dài trên sàn với một vết đỏ ửng ngay trán, mắt thì rung rung như sắp khóc, còn nhìn Lâm và Minh với vẻ mặt giật mình xen lẫn lo sợ. Lâm hoảng hốt quỳ xuống đỡ đứa bé lên.

Lâm kéo cô bé lên, đôi mắt nâu sẫm cũng gần như khóc theo cô bé: “Em có sao không?”

Hỏi là một chuyện, làm là một chuyện. Lâm xoay vòng cô bé để có thể khẳng định được mình không gây ra bất cứ thương tích gì cho người ta.

Cô bé đột ngột bật khóc: “Hai anh chị là ai?”

Lâm giật mình trước những giọt nước mắt của cô bé, cũng trở nên hoảng loạn luôn, không biết nên làm thế nào, chỉ biết vụng về kéo cô bé vào lòng ôm chặt: “Chị xin lỗi. Xin lỗi.” Nhưng mọi hành động của Lâm đều phản tác dụng. Cô bé chỉ khóc lớn hơn.

Minh đứng bên cạnh phì cười, có ai như Lâm không? Cô bé vừa nhìn đã biết là sợ người lạ, vậy mà còn kéo cô bé vào lòng thế kia, không khiến người ta sợ chết khiếp mới là lạ.

Minh chỉ nhẹ nhàng vỗ vai Lâm. Đợi cô quay sang nhìn mình với ánh mắt long lanh sắp khóc cùng với sự sợ hãi, cậu phì cười, chép miệng: “Đỡ tui.”

Lâm lúc này mới buông cô bé ra.

Minh nửa quỳ nửa ngồi bên cạnh Lâm, cũng là đối diện cô bé, mỉm cười hỏi: “Tụi anh là hoàng tử và công chúa hôm nay đến đây chơi với em. Em có vui không?”

Cô bé vẫn thút thít nhưng ngay lập tức không còn vùng vẫy như ban nãy.

Lâm tròn mắt nhìn Minh. Thì ra Minh của cô cũng có biệt tài dỗ con nít thật đáng yêu đến vậy.” Bé ngoan.” Minh vỗ đầu cô bé “Phải ngoan thì anh chị mới ở lại đây, nếu không anh đi nơi khác chơi với bé ngoan khác.”

Cô bé nín ngay lập tức. Lâm bất giác thở dài, rốt cục thì cô gọi được cái gì...? Cả việc dỗ em bé, cô cũng không làm được, đã vậy còn suýt chút nữa là khóc luôn trước mặt người mà cô thích! Thật thảm hại.

Đang than thở trong lòng, một bàn tay bé nhỏ đột nhiên cầm lấy ngón trỏ của cô. Nhìn lên mới thấy cô bé đang rụt rè nắm tay cô:

“Em xin lỗi.”

“Không có gì. Chị mới phải xin lỗi đã làm em... ngã...”

Còn chưa nói xong từ cuối, cô bé đã đứng lên vòng tay ôm cả Minh và Lâm.

Vòng tay bé nhỏ khiến Lâm đang quỳ gối bị mất thăng bằng ngã thẳng sang Minh. Cả người cô gần như ở trong lòng của Minh và cô bé. Mùi thơm thoang thoang từ người Minh phủ khắp người cô, cộng thêm mùi hương ngọt như kẹo từ cô bé khiến Lâm vô cùng ngại ngùng.

“Mẹ dặn em muốn xin lỗi ai thì hãy ôm người đó.”

“Cảm ơn em.” Cô khẽ cười đưa tay vỗ vỗ lưng cô bé.

Lâm cảm thấy Minh bên cạnh cứng lại một lát mới mỉm cười với cô bé.

Ngồi một lát, cô bé mới bỏ ra. Lúc này hình như mặt của Lâm đang rất đỏ, vì nó nóng như lò lửa.

Mình và cô bé đều đã đứng lên. Riêng Lâm vẫn còn ngồi bệt dưới đất áp hai tay vào má cho đỡ nóng.

Sau đó, cả hai sang phòng tiếp theo. Còn cô bé kia chạy đi đâu mất, một lúc mới chạy sang phòng nơi mà Minh và Lâm đang gom truyện tranh dưới đất xếp lên kệ, ngoài đó ra thì mọi thứ vô cùng ngăn nắp, kể cả cái bàn học kê ở góc phòng.

Cô bé mỉm cười: “Hai anh chị xuống nhà chơi với tụi em đi. Bên dưới cũng có nhiều bạn lắm.”

“Anh chị đang dọn dẹp, em cứ đi chơi đi. Một lát chị sẽ đến chơi với em.” Lâm mỉm cười dịu dàng. Minh vô tình trông thấy lại lỡ một nhịp tim.

“Vậy để em giúp hai người.”

...

Tôi nhìn quanh, chúng tôi đang ở trong một chung cư gần trường. Theo dẫn dắt của Kha, chúng tôi lên tầng hai, vừa ra khỏi cầu thang, chúng tôi gặp ngay một cánh cửa. Bước vào trong là một căn phòng rất rộng rãi.

Vừa mở cửa, Kha liền mỉm cười với một ông chủ trung niên ngồi ngay góc nhà.

“Ủa Kha tới rồi hả? Bạn con còn chưa đến.” Ông chủ thoạt nhìn có vẻ rất khó chịu liền mỉm cười với Kha. Tôi giật cả mình. Cái cảm giác khi mà bạn đánh giá hoàn toàn sai về một người nó có chút hồ thẹn...

Ông ta đột ngột liếc tôi một cái. E hèm... tôi nhận xét đúng mà.

“Bạn con ấy ạ? Tụi nó đến sau. Tại vì tụi con không đến địa điểm thứ nhất mà đến thẳng đây luôn.”

Kha cười giọng khàn khàn đáp lời.

Ban nãy chạy dưới trời nắng, trên làn da đồng của Kha phủ một lớp mồ hôi nhàn nhạt càng trở nên lấp lánh dưới ánh đèn vàng trong căn phòng. “Ồ. Hai đứa làm gì thì làm trước đi. Bên đó đó.” Ông ta gạt đầu rồi đứng dậy khỏi chỗ ngồi một cách chậm chạp “Bác đi pha nước cho hai đứa. Chạy sang đây chắc mệt lắm phải không?”

“Dạ khỏi đi ạ. Tụi con có đem theo nước.”

Kha vội từ chối rồi vô cùng tự nhiên chạy sang một bên ngồi bệt xuống đất, giống như cậu ta đã đến đây rất nhiều lần và vô cùng thân quen với chủ nhà.

Nghĩ gì nói đấy, tôi chạy sang ngồi bệt xuống cạnh Kha cười cười: “Tới đây nhiều lắm hả?”

“Ừ. Riết rồi quen luôn. Tui hay tới đây làm mấy thứ này giúp bác đó. Bác ấy không có vợ con gì, chỉ sống có một mình thôi, làm lồng đèn với nến,... kiếm sống. Chọn nơi này hôm nay cũng là do tui có tí công tư không phân minh để cử đó.”

“Vậy à...” tôi vô thức nhìn về phía phòng bếp bên trong.

Lúc này tôi mới nhìn lại một lượt căn nhà. Quả thật nơi đây không có chút nào hơi ấm của phụ nữ. Chỉ có phòng bếp và bộ ghế sofa là còn gọn gàng, phần còn lại đều bám bụi, giống như không hề dùng đến.

Bên cạnh đồ dùng nội thất trong nhà thì bên cạnh đó còn có mấy thứ đồ đồ đồng, có lẽ dùng để hành nghề,...

Tôi mơ hồ cảm nhận được sự cô đơn ở căn nhà này mỗi khi đêm xuống, đột nhiên thấy có chút xót xa và thương cảm với ông ấy, tuy ông ấy có thể hiện thái độ với tôi.

Bên cạnh việc nhìn ra ông ấy đáng thương đến mức nào thì vị trí của Kha ở trong lòng tôi càng tăng thêm một bậc. Tiếp xúc nhiều mới thấy hẳn ta đúng là người tốt, thích giúp đỡ người khác.

Tôi vô thức nhìn hẳn mỉm cười. Kha chẳng hiểu cái mô tê gì nhưng vẫn cười đáp trả. Cậu bắt đầu lấy thanh tre hay trúc gì đó đã vót mỏng từ trước, cùng với giấy kiếng bắt đầu xếp và xếp, nhìn vô cùng thành thực.

Xem ra thật sự hẳn rất thường đến đây giúp ông cụ. Kha thật sự là một người rất tuyệt vời, hết như một nhân vật hoàn hảo trong tiểu thuyết.

“Chỉ tui làm đi.”

“Được thôi. Bà nhích người qua đây đi tui chỉ bà.” Kha vỗ vỗ chỗ ngồi cạnh mình “Ngồi bên đó sẽ bị ngược hướng, khó nhìn lắm.”

Tôi gạt đầu rồi chạy sang ngồi xuống. Mà khổ sở ở chỗ, tôi không nhắm đúng chỗ, ngồi xuống một cái lại sát hoàn toàn vào Kha. Tôi trợn mắt kinh hãi rồi lập tức nhích người ra một tí.

Kha ngược ngung ra mặt chẳng thèm giấu diếm. Trên khuôn mặt có phớt qua một lớp hồng nhàn nhạt. Cậu ta cứng đờ, đến giải thích cho tôi cũng chẳng làm.

Tôi tăng háng một tiếng lấy lại bầu không khí bình thường: “Ồ... cái này làm sao?”

“À... nè nè. Đầu tiên phải như vậy...”

Kha giải thích vô cùng dễ hiểu, chỉ sơ sơ qua một lần là tôi có thể làm được mấy thứ cơ bản. Dù gì có Kha ngồi bên cạnh, vừa làm của hắn vừa chốc chốc lại quay người quan sát tôi, có làm sai cũng không sợ, một chút lo lắng cũng không có.

Tiếng quạt chạy ù ù trên đầu càng thể hiện rõ rệt sự tĩnh mịch của không gian, ngoài tiếng quạt và tiếng sột soạt của giấy vò vào nhau thì không còn bất cứ một tiếng động nào khác, một Kha thường ngày lăm lờ lúc này cũng không hề rảnh, chỉ chăm chú nghiêm túc làm việc. Bàn tay thoăn thoắt như dân chuyên nghiệp.

Nhìn vẻ mặt chăm chỉ đó của Kha, tôi thấy bản thân có hơi tui tui... tôi thì dù có làm được nhưng vẫn không đẹp bằng của Kha. Dù sao tôi cũng là con gái, hắn ta là con trai mà còn khéo hơn cả tôi... bảo tôi vui làm sao đây??

Mùi hương của tre ẩm và giấy kiếng nhờ làn gió nhẹ lan tỏa khắp nơi. Bên ngoài nắng ấm áp nhảy múa trên ban công, rơi vào những chiếc lá trong chậu cây nhỏ đầy rục rờ. Mây trắng trôi trên nền trời xanh tầng tầng càng khiến bầu trời trở nên sâu và rộng hơn. Càng nhìn càng thấy nó là một khoảng không khổng lồ, mỗi con người đều lạc lõng trong đó.

Tiếng quạt đều đều bên tai lại khiến tôi rơi vào cơn buồn ngủ. Trạng thái mất nhắm mắt mở của tôi thật chẳng ra gì, trong khi Kha bên cạnh vô cùng nghiêm túc. Ông chủ đó nhìn nhìn tôi, không nói gì mà ngồi xuống cạnh chúng tôi cùng làm. Kha thấy vậy thì giật mình, biểu cảm đầu tiên xuất hiện trên mặt Kha kể từ khi hắn bắt tay vào làm lông đèn: “Áy! Bác làm gì vậy? Bỏ xuống đi. Tụi con làm được rồi.”

“Chỉ có con làm được thôi.” Ông ấy nhìn nhìn sang tôi rồi cười cười. Lần đầu tiên thấy ông ấy cười với tôi, dù câu nói thì đậm chất trêu chọc.

E hèm...

“Con sẽ cố gắng mà. Bác không cần để ý đến hai đứa con đâu ạ.” Tôi cũng cười cười... nhưng là cười khổ.

Một lát sau, những người còn lại cũng đã đến. Thấy tôi và Kha đã ở đó, mọi người tỏ vẻ khá ngạc nhiên, ngoại trừ một vài chị gái đi thẳng đến véo tai Kha, còn cười đùa vô cùng vô tư: “Cái thằng này hay quá ha! Bỏ tụi chị bên đó rồi chạy qua đây! Xong vụ này xem tụi này xử cụng như thế nào nha!”

“Áy... em chỉ thấy chạy sang đây tiện đường hơn thôi.” Kha trả lời bằng quơ.

“Vậy từ nãy đến giờ là tụi này đi lòng vòng à? Chẳng phải em là người sắp xếp lộ trình sao, ý gì đó?” một chị cười khẩy trêu chọc Kha, nghe qua thì biết thật ra chị ấy không có ý gì trách móc hắn.

“Haha...” Kha cũng chỉ biết cười trừ với cái kiểu đùa giỡn của mấy chị. Con gái đúng là đáng sợ, tốt hơn nên phát huy khả năng của mình bằng việc đi làm luật sư cãi miễn phí cho người nghèo ấy!!

“Thôi chúng ta mau làm còn chạy sang kia nữa.”

“Cái thằng chỉ giỏi mồm mép.” Chị ta vò đầu Kha rồi quay sang lũ nhỏ còn lại “Được rồi, chúng ta mau bắt tay vào làm thôi. Nhìn vào Kha, cậu ta sẽ chỉ cho chúng ta cách làm.”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Tư Ngó Ngẩn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15

“Nhìn theo Kha, cậu ta sẽ chỉ cho chúng ta cách làm.”

Jenifer ngay lập tức ngồi cái phịch xuống cạnh tôi. Lam Lười ngồi ngay sau lưng tôi. Chéch sau lưng tôi liền bị con Linh Lé chiếm chỗ...

Ngồi giữa ba con nhỏ bự nhất lớp như thế này, đột nhiên tôi có linh cảm không hay.

Quả nhiên như tôi nghĩ. Tôi thậm chí còn đang suy nghĩ tới sự nguy hiểm của tụi nó thì ba con này nhân lúc Kha bận rộn hướng dẫn mọi người làm lông đèn. Jen và Linh liền chộp lấy giữ chặt hai tay tôi. Con Lam nhào đến cù tôi phát khóc. Tôi cố gắng bặm môi nhịn để không phát ra tiếng động, không gián đoạn sự hướng dẫn tận tình của Kha. Nhưng vì tôi đang ngồi cạnh hắn, nên mọi trò lố mà đám này làm đều bị thu hết vào mắt của những người kia rồi...

Cù cho đã tay, tụi nó mới buông tôi ra. Con Jen liền nhếch môi: “Mày có bồ hồi nào khai mau. Không ta chém chết!”

“Bồ bự gì vậy. Tao với nó chỉ là bạn thôi.”

“Bạn này thì bạn!!” Lam vò tóc tôi rối hết cả lên.

Kết quả là tôi trừng mắt lên với nó, im lặng gỡ sợi thun ra cột lại tóc, nhưng giữa chừng thì thun đứt, tôi đành thả luôn nó ra. Dù sao hôm nay cũng không nóng cho lắm.

“Khai mau. Mày quanh năm ở trong lớp, sao quen được một thằng hot như vậy?” Linh kê sát tôi cười gian. Mấy con còn lại cũng gian không kém.

“Mày không kể thì ngày mai cả lớp sẽ biết mày quen với bạn nam ý. Muốn sao?”

Jen hất hàm Ừ... con này có nói có làm nha. Không có nhòn với nó được đâu...

“Tao đã nói tụi tao chỉ là bạn thôi mà. Tụi bây nhây nhò!” tôi lập tức tỏ ra nghiêm túc để tụi nó tin.

“Nói dối! Mau khai đi!”

Tôi khóc cũng không được mà cười cũng không xong. Tôi là đang nói sự thật, mà tụi nó cứ bảo tôi nói dối, bảo tôi nói sự thật... thì tôi phải nói như nào đây?!!

“Tụi mày không tin thì thôi. Tao chả thèm quan tâm tụi bây nghĩ gì.” Tôi tỏ vẻ giận dữ... đây là cách cuối cùng rồi.

“Ờ thôi được rồi. Tao tin đó được chưa. Chán ghê... cứ tưởng có kịch vui xem” Con Lam lăm bầm rồi chạy sang góc khác có thể ngắm bàn tay điêu luyện của Kha cẩn thận hơn.

Jenifer cũng nhếch mép: “Mai mày chết chắc rồi.” xong thì nó cũng đi sang chỗ khác.

“Thôi để chỗ này riêng cho hai đứa bây tâm tình.” Linh cười cười rồi đi theo Lam.

“...”

Có một lũ bạn như đám này... nên vui hay nên buồn nhỉ?

Sau khi hoàn thành một mớ... khá là hỗn độn nhưng nhìn chung rất... 'nghệ thuật' chúng tôi lật đật chạy sang nhà mở.

Lúc này cũng đã gần giữa trưa, trời nắng gắt rọi thẳng xuống da khiến người tôi nóng rực, mồ hôi nhễ nhại. Nghĩ thấy cũng ngu thật... tôi không hề nghĩ đến việc này, kết quả là không đem theo áo khoác, thậm chí còn không đem theo nón. Giờ thì nóng hừng hực như thế này. Kha ngồi phía trước tôi còn phải chạy xe đạp, đã vậy còn đeo một con heo như tôi thì nóng như nào... chính vì vậy tôi ngồi phía sau dù không vất vả gì nhưng như ngồi trên lửa, cảm thấy vô cùng... thương cho Kha.

Tôi hai tay hai bịch vãi chừa lồng đèn và nển, cũng không thể lấy tay che bớt nắng cho tôi và cậu ta, mà theo như Kha nói thì từ nhà ông chú sang nhà mở tận mười lăm phút đạp xe.

Lúc dừng đèn đỏ, Kha đột nhiên cởi bỏ áo sơ mi ngoài quăng xuống cho tôi, đồng thời lấy cái nón ở trên đầu mình ra đặt gọn gàng lên đầu tôi sau đó không nói không rằng quay lên.

Tôi liền không yên vị chồm người lên hỏi.

“Ê... đội đi. Đưa tui làm gì?”

“Bà là con gái, dễ nhiễm cảm hơn con trai tui nên bà đội đi. Với cái áo của tui dù có chút mồ hôi, nhưng mà bà cứ khoác thêm lên cho đỡ nắng.”

Câu trả lời của Kha khiến tôi thấy vài phần cảm động. Trái tim cũng đột nhiên đập mạnh một cái, trong lòng tôi cũng thấy ngọt ngào ấm áp.

Kha không những tốt bụng mà còn cực kì nam tính nha.

Nếu mỗi lần tham gia hoạt động như thế này có thể nhìn ra được vài điểm tốt của Kha thì tôi càng hăng hái và hứng thú hơn.

Sau khi cả đoàn đến được nhà mở thì lưng áo của mấy thằng con trai đã hoàn toàn ướt đầm. Dù vậy lũ con gái tụi tôi vẫn thấy tụi nó thật dễ thương khi đeo tui tôi mà không có tí than phiền nào. Thật ra mọi khi tụi nó không có được nam tính như vậy đâu, chẳng hiểu sao khi tiếp xúc với xã hội, cái sự ga lăng nó mới lòi ra được một chút.

Cả đám tập trung điểm danh sơ qua một lần mới tiến vào bên trong. Lúc đó ở sảnh lớn, các em nhỏ đang ngồi xoay quanh tụi trường tôi. Minh ngồi trên một cái ghế gỗ nhỏ, trên tay ôm cây ghi ta, nhìn vô cùng đẹp trai.

Ầy... thành thật thú nhận là dù Minh là người con bạn thân của tôi thích thì lúc này tim tôi vẫn đập một cái thật mạnh.

Xung quanh Minh, mấy đứa còn lại và mấy em nhỏ đều ngồi bệt dưới đất ca hát theo tiếng đàn của Minh.

Chúng tôi bước vào trong, cánh cửa mở ra khiến khí nóng bên ngoài tràn vào phòng, càng làm không khí bên trong nóng rực lên.

Mấy đứa nhỏ thấy lại có thêm một đoàn anh chị bước vào thì vô cùng phấn khích, có mấy em còn hét lên đầy thích thú.

Vài em phấn khởi đứng lên khỏi chỗ ngồi tiến đến kéo tay chúng tôi vào trong ngồi.

Minh ngừng đánh ghi ta đợi ổn định trật tự. Lúc này, một chị mười hai đi cùng chúng tôi sang nhà ông chú ban nãy cất tiếng:

“Từ sáng đến giờ các em chơi có vui hay không?”

“Vâng.” Cả sảnh lớn rền vang.

“Vậy các em có mệt chưa?” chị ấy lại dùng chất giọng nhí nhảnh hồn nhiên.

“Chưa ạ.”

“Vậy... có đói không?”

Sau câu hỏi này, cả hội trường có vẻ xôn xao, mỗi đứa mỗi trả lời: “Có chút chút chị ơi.”

“Đói ạ!”

“Được, vậy chúng ta ăn kẹo với bánh nhé.”

“Vâng.”

Chúng tôi lại đứng lên khỏi chỗ ngồi, mỗi người cầm trên tay một bịch kẹo lớn hoặc một gói bánh lớn, lấy ra từ bên trong mỗi một cái đi đến từng em nhỏ đưa cho chúng.

Lũ trẻ đứa nào cũng vô cùng ngoan ngoãn, nhận bằng hai tay cùng với nụ cười thật tươi và câu cảm ơn đầy cảm kích... thật sự rất ngoan!

Sau khi phát xong quà bánh, chúng tôi bắt đầu phát đến lồng đèn và nến

Dù là kế hoạch ban đầu của ban tổ chức là phát lồng đèn để buổi tối lũ trẻ có thể chơi, nhưng không ngờ tụi nhỏ quá phấn khởi, vừa nhận lồng đèn trên tay đã lo cắm nến vào trong, nhanh chóng chạy đến bên chúng tôi xin lửa.

Do thế trận quá chênh lệch, cuối cùng người lớn chúng tôi phải chịu thua lũ nhóc. Chúng tôi đi vòng hết sảnh, đóng hết cửa chính cũng như cửa sổ để hạn chế bớt ánh sáng từ bên ngoài rọi vào, sau đó bảo tụi nhỏ xếp hàng từng đứa một để chúng tôi có thể thấp nến cho tụi nó, đồng thời căn dặn cách chơi lồng đèn an toàn.

Lúc đó... nhìn trên môi mỗi đứa đều là một nụ cười thật vui... tôi mới có thể cảm thấy bản thân mình từ trước đến nay đã sống quá sung sướng rồi.

Sau khi chơi thỏa thích cũng đã quá trưa. Chúng tôi ngồi quanh Minh hát tập thể thêm một bài cuối cùng với các em rồi xin phép ra về để lũ nhỏ có thể nghỉ ngơi.

Buổi sáng đó quả thật là một buổi sáng vô cùng ý nghĩa.

Nhưng đến chiều... sóng gió lại ập thẳng vào người tôi.

Tôi và Lâm đang nằm chèo queo trên ghế sofa ở phòng khách xem ti vi thì mẹ tôi gọi đến.

“A lô con hả?”

“Dạ con đây.” Tôi chép miệng đáp lời, đồng hồ cho thêm một ít bắp rang vào miệng nhai chóp chép.

“Tôi nay đi ăn với nhà Minh.” Mẹ tôi phán một câu với giọng điệu cứng rắn lạnh lùng hiếm gặp. Mẹ tôi từ trước đến giờ mà dùng thể loại giọng nói này thì tôi biết chắc tôi không qua khỏi. Nhưng dù gì cũng phải thử đấu tranh.

“Mẹ à... Con đã nói con có người yêu rồi... lần trước gặp Khải mẹ còn thấy cậu ấy không tốt sao?” tôi đau khổ.

“Mẹ nói là phải nghe. Tôi nay ở chỗ cũ.” Mẹ tôi nói xong liền cúp máy.

Ôi trời... tôi nhìn cái điện thoại trên tay chỉ muốn phang thẳng nó vào cái màn hình ti vi trước mặt.

Vì quá bận tâm vào việc tính toán góc phang và lực phang mà tôi không hề hay biết, từ nãy đến giờ có một ánh mắt rất kì lạ cứ phóng thẳng vào tôi.

Mãi một lúc sau tôi mới thấy có một luồng hơi lạnh cứ là là đập lên da thịt tôi.

Tôi nuốt nước bọt quay đầu, chỉ thấy Lâm đang dùng bộ mặt cá mặt quỷ nhìn tôi chăm chú. Sau khi thấy tôi đã chú ý đến mình, nó mới trừng mắt hét lớn: “Khải là người yêu mày rồi?”

“Haha... tao chưa kể mày hả?” tôi rùng mình trước ánh mắt tóe lửa đó.

Ừc... tôi có 'người yêu' mà giấu Lâm, nó đã phản ứng như thế này. Nếu tôi nói trưa nay có một giây phút nó tôi đã tìm đập chân run trước Minh thì nó sẽ như thế nào, có khi đi thẳng vào phòng bếp cầm dao phay phóng vào giữa trán tôi.

Tôi kể đại khái cho nó nghe về việc xảy ra giữa tôi và Khải. Nghe xong, nó ôm cái gối trong lòng rồi co giò ngồi thẳng người: “Ờ... nghe như phim. Hư cấu quá mày. Có thật là không có gì giữa hai đứa bây không?”

“Dù có hay không thì hán cũng là hoa có chủ rồi... hơn nữa cô chủ này còn xinh đẹp và dịu dàng như thiên thần ấy. Tao có muốn cũng chẳng địch nổi đâu.”

“Nói vậy chẳng lẽ mày thích Khải?” nó búng tay cái bóc.

“Suy diễn lung tung. Sao tao nói một đấng mày hiểu một nẻo vậy hả? Tao đâu có thích hán ta... chỉ là... chẳng qua là... thấy có một cô gái như vậy vì hán... tao lại thấy hơi khó chịu.”

“Vậy là thích chứ gì!” nó gần như phát hỏa.

“Tao nghĩ nó là hiệu ứng cầu treo ấy. Lúc tao đang khó khăn hán giúp đỡ tao cho nên tao mới có mấy suy nghĩ kì quái như vậy thôi.”

“Đồ cứng đầu. Không chịu giật để coi vài ngày nữa thấy nó đi với con nào thì khóc lên khóc xuống với tao!”

Lâm nói rồi đứng dậy te te chạy vào nhà bếp lấy chai nước tu ừng ực.

Đôi khi tôi thấy con bạn tôi rất đáng sợ.

Nhưng quan trọng hơn, lúc này tôi không có hứng muốn cãi nhau với nó vì tối nay phải đến nhà hàng gặp ba mẹ Minh.

Tôi bắt giắc thờ dài.

...

Tôi bước xuống khỏi taxi, nhìn cửa nhà hàng phía trước... thật là cảm thấy quá ngọt ngào.

Nhà hàng này theo phong cách hiện đại, tường đều làm bằng kính có thể quan sát hết mọi thứ bên trong, thứ mà tôi nhìn thấy chính là thứ làm tôi chết đứng.

Trời đã về chiều nhưng vẫn nóng hừng hực, chẳng hiểu sao tôi lại thấy toàn thân lạnh cóng.

Tôi run run đẩy cửa bước vào, tiến thẳng đến cái bàn có bốn người đang ngồi sẵn ở đó.

Khải giương mắt nhìn tôi... gương mặt lạnh lùng đó khiến tôi phát hoảng.

Có mấy hôm không gặp thôi mà hán cứ như một người khác, vừa lạnh vừa nóng... nhìn vô cùng đáng sợ, giống như trong cơ thể hán có hai luồng khí đang đấu tranh với nhau. Ánh mắt lạnh lẽo đó nhìn tôi một lượt. Dù trước đây hán có hay gây chuyện với tôi, nhưng chưa bao giờ Khải cau có với tôi như thế, tại sao lần này lại đáng sợ đến như vậy.

Ồ nhưng mà việc hán ở đây là sao? Rõ ràng tôi đâu có báo gì cho Khải...

Mẹ tôi nhìn tôi cười cười. Một dòng điện xẹt ngang người tôi. Đừng nói là bà ấy gọi đấy chứ... có khi nào vì đột ngột như vậy nên hán giận không?!

Tôi lại len lén liếc qua Khải. Hán không biểu lộ chút cảm xúc nào, vẫn giữ khuôn mặt đó nhìn tôi.

Ba Minh mỉm cười lên tiếng: “Con tới rồi hả? Mau ngồi đi. Đừng đứng đó nữa.”

Minh ở bên kia cũng nhìn tôi... có chút khó xử rồi đây.

Rất cục ba mẹ tôi đang có ý đồ gì...

“Gọi đồ ăn nhé.” Mẹ Minh mỉm cười với tôi... ừ... sao tôi cứ cảm thấy vô cùng áy náy thế này!!! Tôi là đang nói dối những người đáng yêu như vậy?

Tôi bấu lấy gấu váy ngồi xuống bên cạnh Khải, cũng chính là bên cạnh Minh.

Tôi cười một lượt với hai người họ đầy ngượng ngùng.

“Cho hai phần thịt ba chỉ kho nấm rom, canh tôm chua kiểu Thái,... *một đồng thứ khác*”

Tôi giật mình. Khái dị ứng nấm rom cơ mà... thật là xui xẻo. Rõ ràng mẹ và ba tôi đâu có thích ăn nấm rom, tại sao đến nhà hàng nào cũng có những món làm từ nấm thể này không biết.

Tôi nhìn qua hần, khuôn mặt vẫn không biểu lộ chút cảm xúc nào... không phải mẹ tôi làm công tác tâm lý gì với hần rồi ấy chứ?!

Tôi thò tay sang véo tay hần dưới găm bàn một cái, Khái vẫn không đổi biểu cảm mà nhìn sang tôi, tôi đánh mắt sang mẹ tôi ra hiệu. Hần liền hiểu ý, nhưng chỉ chậm rãi nhắm mắt trấn an tôi, sau đó liền rút tay lại rồi thẳng đầu nhìn về phía trước...

Gi thế này, tôi là vi khuẩn chắc!

Sau khi gọi xong món, ba mẹ tôi và ba mẹ Minh ngồi nói chuyện với nhau vô cùng vui vẻ, hết như mấy ngày trước, cũng không đề cập gì đến sự xuất hiện của Khái. Rốt cục ba mẹ tôi đã giới thiệu Khái là cái gì của tôi mà sự việc lại thành ra thế này...?!

Tôi, hần và Minh thì ngược lại, chính là tràn ngập khó xử. Khái thì tôi không biết vì khuôn mặt than đó cứ dửng dưng hiện ra. Minh thì liên tục thở dài, chốc chốc lại nhìn đồng hồ. Tôi ngồi cứng đờ người không dám nhúc nhích cử động.

Tôi có cảm giác mình chỉ cần xoay người một cái thì toàn thể mọi người sẽ chú ý đến tôi, soi tôi một lượt từ trên xuống dưới không bỏ một chi tiết.

Điện thoại tôi run một cái. Tôi mở ra xem, là tin nhắn của Minh: 'Khái làm gì ở đây?'

'Tui cũng không biết nữa. Đề hồi thư.'

Nhắn trả Minh tin đó, tôi lập tức nhắn cho Khái: 'Ông làm cái gì ở đây? Mẹ tui gọi hả?'

Nhắn xong tôi tắt màn hình rồi liếc liếc qua Khái, vậy mà hần chẳng có tí biểu hiện nào, chỉ chăm chăm nhìn xe chạy ngoài đường. Hừ... nó thì có gì hay mà nhìn chứ, nhìn... tôi chẳng phải tốt hơn sao?!

“...”

Tôi vừa suy nghĩ cái gì thế này...

Tôi véo hần một cái rồi đưa cái điện thoại của mình lên ra hiệu, hần chỉ nhún vai một cái.

Rồi... hiểu luôn. Quên đem.

Tôi thở dài, đưa cho hần cái điện thoại của tôi, phần tin nhắn ban nãy tôi gửi đi. Hần nhấn nhấn một hồi rồi quăng nó lại cho tôi.

'Mẹ bà gọi tui.'

Đúng như tôi nghĩ. Tôi vô thức liếc mắt lên nhìn mẹ tôi. Bà ấy đang có mưu đồ gì... không phải muốn lên kế hoạch gì đó thật kì lạ ấy chứ?

Món ăn được dọn lên, mẹ tôi lần lượt cho vào chén của Minh, của tôi và của Khái thức ăn. Thấy có hình dạng của cái nấm trong gắp thức ăn của mẹ tôi đang hướng đến Khái. Tôi liền la oai oái lên: “Mẹ! Con thích nấm rom! Cho con đi!”

“Hả? Con thích nấm rom từ khi nào thế? Chẳng phải con rất ghét nấm sao?”

“Không có, con thích mà.” Tôi nắm chặt tay lại... mẹ à... mẹ có thể chỉ đơn giản bỏ nó vào chén của con hay không?!

/?M

Bạn đang đọc truyện *Bộ Tứ Ngổ Ngẩn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16

“Gắp này là của Khái, để mẹ cho con gắp khác là được rồi.”

Mẹ tôi nói vừa dứt lời thì món thức ăn đó đã nằm gọn trong chén của Khái.

Tôi tròn mắt nhìn cái nắm nhỏ xíu trong đó, khuôn mặt lúc này... chắc là biểu cảm nhìn 'thủ vị' lắm, bởi lúc này cả bàn đều đang nhìn tôi khó hiểu.

Sau khi gấp xong cho Khải, mẹ tôi còn gấp thêm một đồng nắm vào chén tôi.

Hức... thích nắm gì chứ, chỉ là điều cả, tôi cực kì ghét ăn rau củ, nắm thì càng không.

Tôi đau khổ nhìn chén của tôi và chén của Khải, sau đó mặt méo xẹo nhìn sang hẳn.

Oách! Giây phút truyền thuyết. Cuối cùng hẳn cũng gỡ cái mặt than xuống rồi. Khóe môi Khải hơi nhếch lên, trong đôi mắt đó có muôn vàn tia nắng ấm áp lấp lánh, nhưng lại tĩnh như mặt hồ mùa thu.

Khải lặng lẽ nhìn tôi, (cười??) hẳn gấp nắm cho vào chén của tôi:

“Thích thì ăn nhiều vào.”

Oách... thế là trong chén của tôi lại xuất hiện thêm mấy bé nắm dễ thương đáng yêu...

Ăn xong, lúc chờ tráng miệng, mẹ tôi đột ngột tuyên bố một câu khiến tôi, Minh và Khải đều tròn mắt đồng tai lên nghe:

“Về hôn ước của Minh và Hạ...”

“Cô thấy rồi... hai đứa là người yêu phải không?” mẹ của Minh vẫn giữ trên môi nụ cười dịu dàng nhìn tôi và Khải, không hề trách móc lấy một lời. Cảm giác áy náy và tội lỗi trong tôi lại ngày một rõ rệt.

“V... vâng.” Tôi rụt rè đáp. Không biết là vì ngượng hay vì sợ mà giọng tôi bé lí nhí.

“Vậy thì thôi vậy. Hủy hôn thôi. Dù có tiếc thật, nhưng không thể lấy hạnh phúc cả đời của con cái ra để làm thú vui cho bản thân được.” mẹ tôi bữu môi đầy tiếc nuối

“...” mẹ à... cái gì mà làm thú vui cho bản thân thế kia!

...

Khải mệt mỏi trở về nhà. Những ngày gần đây, thần kinh của cậu luôn trong tình trạng căng như dây đàn, mệt mỏi và thiếu ngủ khiến con đau đầu cứ kéo đến dồn dập. Hôm nay, gặp lại Hạ sau bao nhiêu ngày cách xa. Trái tim cậu lại một lần nữa rạo rức, dù trước khi đến nhà hàng, đã tự hứa với mình bao nhiêu lần, tình cảm của mình dành cho Hạ mãi mãi không thể thành!

Vài ngày trước, mẹ Băng nhập viện. Cậu và Băng cả ngày ở bên cạnh săn sóc cho bà. Sức khỏe của Băng thì ngày một yếu, còn ba của cô phải tranh thủ giải quyết cho xong mấy việc còn tồn lại nên phần lớn việc Khải đều giành làm hết.

Lúc này, Khải cũng là đang ở nhà Băng chứ không phải nhà mình dù đã mười giờ hơn.

Gõ hai cái lên cửa phòng Băng như thường lệ, Khải tự nhiên mở cửa vào trong.

Bên trong tối mù, rèm cửa đóng kín, ánh sáng của đèn đường bên ngoài còn không lọt vào được dù chỉ một ít.

Khải bắt đầu thấy kì lạ, khẽ thở dài một hơi, rồi nhỏ tiếng gọi Băng: “Băng, bà đang ở đâu? Sao lại tắt hết đèn như vậy?” Nói rồi Khải đưa tay bật công tắc. Ánh sáng đột ngột rọi vào mắt khiến Khải vô thức nhắm lại, một lát mới từ từ mở ra.

Băng ngồi trên giường co rúm người, quấn chăn kín người, trong khi máy lạnh lại mở nhiệt độ thấp đến Khải còn vô thức rùng mình.

Cậu liền đi đến bên cô, lay mạnh người Băng: “Sao vậy? Lại có chuyện gì nữa sao?”

Băng ngược nhìn cậu, khuôn mặt bơ phờ của cô khiến trong lòng Khải xót xa, dù Khải không xem Băng như một người con gái dễ yêu thương, nhưng không phải không có tình cảm dành cho Băng. Đối với cậu, cô là đứa em gái nhỏ bé bỏng mà cậu muốn bảo vệ suốt cuộc đời, thấy đáng về này của Băng, Khải không khỏi đau lòng.

Cô nhủ mảy, nhưng lại cố nở một nụ cười, trên đôi môi nhợt nhạt ấy nứt nẻ vài phần: “Xin lỗi. Cho tui yên tĩnh một lát.”

“Lại có chuyện gì thế?” Khải cố gắng kéo Băng nhìn thẳng vào mình.

Băng trầm ngâm một lát mới quyết định mở miệng: “Nãy giờ ông đi đâu vậy?”

Bảy mươi phần trăm khi phụ nữ hỏi gì đó với vẻ mặt như vậy chính là cô ấy đã biết rõ câu trả lời. Tốt nhất cậu không nên nói dối Băng. Khải liền lặng tránh ánh mắt thăm dò kia, thật thà đáp: “Gặp Hạ.”

“Ừ...”

Cả căn phòng lại chìm vào im lặng. Khải nén buồn hỏi khẽ: “Vì vậy mà bà giận sao?”

“Không có. Tui không có giận ông. Tui chỉ buồn thôi. Kệ tui đi.” Bỗng trằm chẫn kín mặt rồi nằm xuống giường, lí nhí “Ông về đi Khải.”

“Không. Hôm nay tui ở đây.”

“...” Bỗng không một chút phản ứng

“Mẹ bà sao rồi?”

“Vừa rồi tỉnh dậy một chút, đã uống thuốc và ăn được một ít cháo.” Lúc này Bỗng mới trả lời, vẫn không lộ mặt ra.

“...”

“...”

Khải đi đến bên kệ sách, lấy một cuốn rồi ngồi xuống ghế mở ra đọc.

Thật lâu sau đó, Bỗng mới lên tiếng: “Điện thoại ông để quên trong bệnh viện, tui để trên bàn ở phòng khách.”

Lúc này, Khải đã chắc chắn một điều, Bỗng đã thấy tin nhắn của Hạ.

Trước đây, khi Bỗng thể hiện tình cảm của mình, Khải dửng dưng bỏ qua, không đá động đến cũng không phản đối... ngấm ngầm để cho Bỗng muốn làm gì thì làm. Nhưng từ khi có sự xuất hiện của Hạ trong cuộc sống Khải, mối quan hệ mập mờ kia không còn nữa, Bỗng khát khao có một quan hệ thật rõ ràng với Khải. Còn Khải vẫn không biết nên làm thế nào để bù đắp cho Bỗng khi mình không thể đáp lại tình cảm của cô nên vẫn không thể cho Bỗng một câu trả lời chính xác, dù hành động của cậu lại thể hiện rõ ràng ý muốn của bản thân.

Kết quả là dạo gần đây, mỗi khi nhắc đến Hạ, hay về chuyện của hai đứa, cả Bỗng và Khải đều rất khó xử.

Bỗng chỉ muốn cả hai được trở về như trước kia, có thể thoải mái cười đùa, nhưng một phần ích kỉ trong cô lại không cho phép Khải được quên đi tình cảm của cô, cô muốn Khải suy nghĩ về nó, muốn Khải thật sự nghiêm túc với nó. Nhưng Khải thì mãi vẫn chưa có phản hồi, cô cũng không biết nên làm sao. Sự kỉ lệ giữa hai người, Bỗng không hề thích một chút nào...

...

Tôi chạy như bay sang lớp Khải, tìm Kha cho ra... thật ra, nhắc đến tên của cả Khải và Kha trong một câu nói như vậy, chính là vì ý muốn của tôi thật ra là muốn tìm Khải, nhưng khi này lại biết được một thông tin từ Kha là Khải hôm nay lại nghỉ học, tôi liền tức tốc chạy sang lớp người ta hỏi cho ra lẽ.

Trong lúc chạy qua lớp hắt, trong đầu tôi không ngừng vẽ ra cảnh tượng hắt đầu đón nằm liệt luôn trên giường.

Không phải hôm qua tôi lấy ra sót nắm ấy chứ? Không phải là hắt ăn nhầm nắm đấy chứ?!! Thần kinh tôi căng như dây đàn, dạ dày rạo rức không yên.

Kha tựa vào cửa nhìn tôi từ xa tiến lại gần khẽ cười như không, trong ánh mắt giấu đi nhiều tâm tình phức tạp mà tôi cả đời này cũng không nhìn ra.

“Dạo này bà hay tìm Khải ha?”

“Ừ thì... tui có chút chuyện...”

“Chuyện đó tui không được biết hả?” Kha lém lỉnh liếm môi.

“Đâu có... tại Khải làm cho tui chút chuyện, nên tui muốn cảm ơn thôi.” Tôi gãi đầu mỉm cười, mắt liếc vào trong lớp “Ông có biết tại sao hôm nay Khải nghỉ học không?”

“Không. Nhắn tin cho nó nó không nhắn lại, mà gọi nó nó cũng không thèm bắt máy. Tui còn không biết nó đang giờ cái trò gì từ hôm bữa tối nay.” Kha có vẻ bức dọc khi thẳng bạn thân cứ hành xử bí mật giấu giấu diếm diếm. Thấy hàng chân mày Kha chốc chốc lại dính vào nhau, tôi mỉm cười. Tình bạn giữa mấy thằng con trai cũng thú vị thật a.

Con gái tui tôi có gì cũng có thể nói hết cho nhau nghe rồi cùng giải quyết... ngoại trừ mấy thành phần đặc biệt như Lâm thôi. Còn tui con trai cứ giấu như bụng trong lòng, bạn bè muốn quan tâm cũng không dám thể hiện ra ngoài sự quan tâm, cứ ngấm ngấm giúp đỡ thẳng bạn, nhìn biểu cảm của tui nó lúc đó rất thú vị nha.

Sau đó tôi tạm biệt Kha rồi trở lại lớp của mình. Trên đường về, tôi tình cờ nghe được hai bạn nữ nói chuyện với nhau: “Lát nữa tui mình sang nhà thăm Bỗng đi.”

“Đúng đó, chẳng hiểu bệnh gì mà nghỉ học mấy ngày nay.”

Hình ảnh Khải bên cạnh chăm sóc Bỗng gần như ngay lập tức vụt qua trong đầu tôi.

“Thích.”

Một cảm giác nhói nhói đột nhiên xuất hiện.

Nghĩ đến việc Khải vì Băng mà nghỉ học, dù ngoài miệng tôi chỉ lẩm bẩm hai từ: “Đại gái.” nhưng trong suy nghĩ, tôi lại thấy có gì đó vương vương ngay bụng, dạ dày tôi quặn lên một cái, rất muốn nôn, cơ mặt tôi cũng cứng lại.

Khải và Băng... hai cái người đó cứ lẩn quẩn mãi trong đầu tôi, khiến tôi cảm thấy ngày càng khó chịu.

...

Dòng nước mát tạt thẳng vào mặt tôi khiến cả người tê rân rân. Tôi khóa nước rồi lấy khăn lau mặt, ngược nhìn bản thân trong gương... tôi phát hiện ra hình như mình so với mình của sáng nay tàn tạ hơn một chút. Không phải chứ, là thật sự như vậy hay vì cái đèn trong phòng tắm nhà tôi sắp hư rồi mới tạo ra ảo giác như thế?!

Nếu là thật... chẳng lẽ tôi là vì chuyện của Khải và Băng canh cánh trong lòng nên mới thảm hại như thế này...?

Cũng chẳng hiểu sao... tôi lại thấy vừa buồn vừa chán như thế này.

Ờ thì tôi cũng chẳng biết tôi đang hỏi ai mà hỏi cái gì nữa. Không phải người hiểu rõ nhất chính là bản thân của tôi hay sao? Chẳng phải tôi thật sự thích Khải rồi.

Dù tôi và hắn tiếp xúc nhau mới có mấy lần, nhưng tôi đâu thể điều khiển được cảm xúc của mình. Tôi bị như vậy... đâu phải tôi cố ý muốn nó ra thành như thế. Chẳng qua là từ khi cảm thấy bản thân có chút tức giận khi tưởng tượng ra cảnh tượng Khải ở bên cạnh Băng, tôi mới phát hiện ra hình như mình cũng thích Khải.

Người ta thường nói, khi buồn, ngủ là phương pháp tốt nhất.

Tôi tu một hơi hết chai sữa rồi nằm dài lên giường ngủ.

Không biết là do vừa đi nắng về mệt mỏi, hay vì thần kinh quá căng thẳng chuyện của Khải, mà tôi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Trước khi ngủ, trong đầu tôi còn văng vẳng lại câu nói mà hôm qua tôi nói với Lâm “Tao nghĩ nó là hiệu ứng cầu treo ấy. Lúc tao đang khó khăn hẳn giúp đỡ tao cho nên tao mới có mấy suy nghĩ kì quái như vậy thôi.”

Ừ thì hy vọng đây thật sự là hiệu ứng cầu treo... nếu không... tình yêu đầu đời của tôi thật sự chỉ có đau khổ.

...

Sắp tới đã đến kì kiểm tra giữa học kì một, không khí lớp học của tôi lúc này... thật là chẳng có gì khác với mọi khi. Tụi nó thì quấy vẫn quấy và điểm thi lẹt đẹt vẫn hoàn lẹt đẹt.

Vậy mà cái trường tôi cũng thật lạ, sắp đến kiểm tra mà cứ như không, giáo viên cứ đi làm việc riêng, kết quả là trống tiết triền miên.

Lúc này đang là tiết toàn, nhưng đối với tôi thì đó là tiết để ngủ. Tôi nằm dài lên bàn, đeo tai nghe rồi nhắm mắt. Đêm hôm qua tôi thức khuya đọc tiểu thuyết, sáng nay lúc dậy mắt còn mờ không lên, tôi còn nằm mơ thấy mình đã đến trường nữa. Lúc này không có thầy trong lớp thì cứ việc ngủ thôi.

Đã mấy tuần rồi tôi không gặp Khải. Thi thoảng tôi có ý hỏi thăm hắn qua mấy lần nói chuyện với Kha, nhưng xem ra cậu ta cũng chẳng biết Khải lúc này đang ở đâu.

Đang lìm dim chuẩn bị ngủ, tôi nghe cả lớp hú lên inh ỏi, mà không phải từng thành phần, chính xác là cả lớp cùng hú lên.

Máu tò mò đánh thức tôi từ trong giấc mơ, tôi lồm cồm bò dậy gắng phanh con mắt ra xem rốt cục đã có chuyện gì xảy ra mà cả lớp tôi nó loạn như tận thế.

Khải... ờ thì Khải đứng ngoài cửa lớp nhìn vào trong. Còn Jen thì trình trọng đang tiến về phía tôi.

Theo như tôi suy đoán thì ban nãy khi lớp tôi đang nháo nhào lên hỗn loạn thì Khải chớp vai Jen vì nhỏ đứng gần cửa lớp nhất, hỏi thăm tìm tôi. Sau đó Jen cười gian bước thẳng đến chỗ tôi kéo tôi ra ngoài gặp hắn.

“Ra ngoài đi mày. Trai đẹp kiểm kia.” Nó hình như là vừa cười vừa lườm tôi...

“Ờ.”

Tôi gỡ tai nghe rồi ra ngoài. Khải chẳng bận tâm đến phản ứng của lớp tôi dành cho hắn, bình thản đứng tựa vào lan can nhìn ra sân trường. Những hạt nắng li ti rọi lên mái tóc của hắn ánh nâu.

“Gi vậy?” tôi hát hăm, bước đến đứng cạnh hắn, với một khoảng cách an toàn 2m.

“Nghe Kha nói bà muốn tìm tui?” Khải đột nhiên quay sang nhìn tôi.

Tôi giật mình, cả khuôn mặt hắn hình như hóp đi vài phần, có chút nhợt nhạt hơn lần cuối tôi gặp hắn. Trong lòng tôi lại cảm thấy xót xa...

Thôi đi mày. Mày có là gì của người ta đâu mà lo lắng bận tâm!!

“Ông bệnh hả?”

Thật là muốn tự mình và miệng mình. Đã nói đừng quan tâm mà!!

“Đạo này tui có chút chuyện bận thôi.” Khải thôi không nhìn tôi nữa, trong ánh mắt hắn ẩn chứa một sự kiềm nén, gò bó nào đó.

“Được... rồi. Thật ra tui chỉ muốn cảm ơn ông vụ hôn ước của tui với Minh. Nên là... ăn kem không tui mời.” tôi ngập ngừng.

Thật ra vài ngày trước, khi tôi đau khổ cả đêm hôm đó, tôi đã hạ quyết tâm, nhất định không được thích Khải nữa, mà quan trọng hơn là... để không thích hắn hơn, tôi cần phải tuyệt đối không tiếp xúc với hắn.

Vậy mà bây giờ cái miệng chết tiệt của tôi lại phát ngôn như vậy, xem có đáng chết hay không.

Tôi liếc liếc qua Khải, một chút mong hắn sẽ đi, cũng có một chút mong hắn sẽ từ chối. Nhưng chẳng hiểu sao khi nghe câu trả lời của Khải, tôi sau đó chẳng nhớ được mình đã nói gì... cũng không biết mình đã đến thư viện bằng cách nào.

Tôi chỉ nhớ lúc đó, tôi đã ngồi bó gối trong góc phòng, khóc đến mức mắt cũng sưng lên.

“Không cần khách sáo đâu. Dù sao chúng ta cũng chẳng là gì cả, xem như tui vừa giúp một người đứng qua đường. Sau này đừng gặp nhau nữa là được.”

Sao hắn có thể điềm nhiên nói ra câu đó với vẻ mặt vô cảm như vậy. Dù cho hắn không thích tôi như một đứa con gái, nhưng chúng tôi ít nhiều đã tiếp xúc với nhau lâu như vậy, chẳng lẽ... tôi còn không đáng để hắn kết bạn hay sao.

Tôi thích hắn như vậy, hắn lại dùng hai từ người đứng để hình thành mối quan hệ giữa tôi và hắn, đã vậy còn đoạn tuyệt quan hệ. Gì mà sau này đừng gặp nữa là được? Thì ra tôi lại đáng ghét và phiền phức đến như vậy... vừa xong việc, hắn đã lập tức đuổi tôi đi chỗ khác...

Ừ thì không là người yêu cũng được, nhưng ít ra làm bạn cũng được mà không phải sao? Dù không ở bên cạnh hắn như một người con gái, tôi cũng nên được xem là một người bạn... cảm tôi gặp hắn là ý gì. Không gặp được người mình thích, tôi nhớ đến mức nào. Mấy tuần vừa rồi... tôi mệt mỏi đến bao nhiêu khi phải ngăn mình không chạy qua nhà hắn hỏi thăm xem rốt cục là tại sao hắn lại nghỉ học.

Thậm chí tôi còn có chút hy vọng là mối quan hệ giữa Băng và Khải thật ra không như tôi nghĩ, hy vọng là tôi có thể dần dần chiếm được một chút gì đó trong hắn.

Chỉ với mấy chữ đơn giản, hắn như chìm tôi vào hố sâu, một khoảng không bắt tận trước mắt đen ngòm.

Nước mắt rơi là chẳng đến nhờ tầm nhìn, tôi còn không thể thấy được có một bóng hình cao lớn đứng cách tôi một khoảng, đang nhìn tôi với ánh mắt đầy tổn thương.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Tư Ngó Ngẩn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17

Mấy tuần trước, Băng sốt cao đến mê man, trong cơn mê sảng liên tục gọi tên Khải. Cậu cũng không biết phải làm thế nào ngoài nghỉ học ở nhà chăm sóc cho Băng. Có đêm cô nàng phải nhập viện vì sốt cao, hai mẹ con hai giường bệnh ở cạnh nhau. Băng thì sau khi hạ sốt lại lên cơn bệnh, kết quả là nhập viện luôn. Gia đình Khải và ba của Băng thay nhau chăm sóc cho hai mẹ con. Thật sự vô cùng bận rộn. Khải cũng nghỉ học để tiện sắp xếp thời gian.

Những ngày đó, Khải cũng đã suy nghĩ thông suốt, tình cảm của hắn... sẽ cố gắng để có thể hướng sang Băng, bởi hắn không thể phụ lòng gia đình và nhìn đứa em gái bé bỏng bị tổn thương. Hắn là đàn gấu đau khổ một mình, tiếp tục ngoan ngoãn làm con rối cho mọi người xung quanh điều khiển.

Hôm qua, mẹ Băng có hỏi tại sao gần đây không thấy Khải đi học, cuối cùng lại bắt hắn phải đến trường, không cho hắn đến chăm sóc Băng nữa.

Ở nhà cũng không có việc gì làm, Khải đến trường. Vừa thấy hắn, Kha nhào đến cật lực cầu xé, quyết liệt yêu cầu hắn chia sẻ vất vả với mình, trong đó

có nhắc đến Hạ... tên của người con gái mà hắn nhớ.

Sau khi sang lớp Hạ, Khải đã rất khó khăn khi đoạn tuyệt quan hệ với Hạ. Hắn biết nếu bản thân còn tiếp xúc với Hạ, chắc chắn sẽ càng ngày càng thích nó mà thôi, cách tốt nhất là không gặp nhau nữa.

Vậy mà phản ứng của Hạ lại làm Khải giật mình.

“Đồ tồi tệ. Ông nghĩ ông là ai? Ông có quyền kiêu ngạo chắc? Quen nhau lâu như vậy rồi, bộ tui với ông chưa phải bạn bè hả. Cái kiểu nói chuyện như người dung đó là sao chứ?! Đáng ghét. Thật chẳng hiểu sau tui lại muốn làm bạn với một người như ông!”

Chửi một hơi dài, Hạ quay người, còn liên tục lầm bầm: “Kiêu ngạo, kênh kiệu, kiêu căng, ngạo mạn, náo mịn, đầu gỗ...”

Khải chết trân một lát mới giật mình đuổi theo Hạ. Khi thấy nó ngồi một góc mà thu mình lại khóc. Hắn lại chẳng thể làm gì, chỉ biết giương mắt nhìn nó...

...

Vài tuần sau đó,...

Tôi cầm ống hút vào hộp sữa một cách bạo lực rồi hút. Trên bàn trước mặt tôi và Lâm là hăng hà sa số bánh kẹo,... món mà bình thường tôi thích nhất là kem bây giờ chẳng thấy đâu.

Không phải là tôi đột ngột đổi sở thích hay muốn ăn kiêng gì đó. Chẳng qua là bây giờ mỗi khi nhắc đến kem, tôi lại nhớ đến cái lần tôi rủ hắn đi ăn kem mà bị từ chối như đúng rồi... đã vậy sau đó hắn còn chẳng thèm tìm tôi hay xin lỗi tôi dù chỉ một lần.

Dù rằng tôi cũng không muốn mình thích hắn nữa, nhưng tuyệt tình như vậy... thật hơi quá đáng mà.

Lâm đột nhiên đá chân tôi một cái. Tôi đang mơ màng thì giật mình suýt rơi hộp sữa. Nhìn theo ánh mắt của nó, tôi thấy Khải và Băng ngồi đối diện nhau ở một cái bàn gần đó.

Một con buồn nôn đột ngột trào dâng, tôi liền thở dài một tiếng quay sang chỗ khác, thôi không nhìn họ nữa.

Lâm tất nhiên có thể nhìn thấy hết mọi trạng thái cảm xúc của tôi từ nãy đến giờ. Vốn hiểu quá rõ tôi, nó nhanh chóng nhận ra tâm trạng tôi vừa chùng xuống. Lâm đột nhiên khó chịu với tôi: “Mày thích thì mày cứ nói đi. Hà có gì phải như vậy? Tao nói thiệt, nhìn mày cứ như này tao thấy rất khó chịu. Mày nghĩ bạn mày sẽ vui khi thấy mày cứ cả ngày buồn bã như vậy hả?”

“Tao không biết. Dù có thì tao cũng không thể chen ngang mối quan hệ của người ta.”

Tôi chỉ trả lời bằng quơ như vậy, không thừa nhận cũng chẳng phản đối với Lâm là tôi thích Khải.

“Mày cứ thích làm quá mọi thứ lên, thích thì nói. Tao còn chẳng thèm giấu điểm tình cảm mày có thấy không?” nó cắn một miếng lớn bánh ngọt nhai một cách đầy bạo lực, giống như nó đang tưởng tượng đó là đầu tôi mà nhai...

“Mày thì dễ rồi đi. Minh đâu có bạn gái. Khải đã có Băng rồi. Mày bảo tao chạy đi tỏ tình với người ta, khác nào nhảy vào làm người thứ ba phá hỏng gia đình người khác. Mày đừng lấy suy nghĩ cá nhân ra thuyết phục tao. Tao lo xa như vậy, mày nghĩ mày có thể thay đổi được quyết định của tao chắc?!”

“Ừ. Tao không thể thuyết phục mày. Vậy tao với mày lấy kết quả kì thi giữa kì sắp tới quyết định xem mày có đi tỏ tình hay không. Nếu tao thua mày, tao sẽ thôi không nói gì nữa, còn nếu mày thua tao, thì lo mà chuẩn bị đi.”

Ừ từ lúc này tôi biết chắc mình vừa bị đưa vào tròng, tuy nhiên, bản thân tôi lại không muốn phản đối lại cái cuộc thi hết sức bất công kia... giống như lí trí thì bảo đừng, còn sâu trong tiềm thức lại hy vọng có ai đó hãy đưa tôi ra khỏi chốn tăm tối này, nó không muốn trái tim tôi ngay từ lần đầu biết rung động lại chứa đầy vết thương... nó muốn níu kéo một hy vọng cuối cùng, hy vọng là Khải có thể thích tôi.

...

Kể từ ngày hôm đó, điều khiển ti vi, laptop, điện thoại đều bị tôi vứt hết vào trong tủ, tôi chăm chỉ học bài đến mức bản thân còn không nhận ra đây là mình.

Trường tôi khác với người ta ở chỗ, trước khi kiểm tra hay thi học kì gì đó sẽ cho cả trường nghỉ học một tuần để tự mình ôn luyện, còn thi thì tất cả các môn lại dồn hết vào một tuần, chính xác hơn là vào những ngày gần nhau. Chính vì vậy, nếu học sinh muốn ôn thì đã phải ôn vào tuần nghỉ trước đó chứ để nước tới chân mới nhảy sẽ bị ép đến bực.

Mấy lần trước, tôi học như cười ngửa xem hoa, điểm cũng chỉ đủ để lên lớp... à... nói vậy thì thâm quá, thật ra là hơn điểm để lên lớp một chút, dù gì cũng không thể làm bề mặt gia đình với cái con điểm lẹt đẹt đầu số mobi.

Lần này, tôi học chăm như vậy mới thấy thật ra thi hay gì đó là việc hết sức đơn giản, chẳng phức tạp như lúc trước tôi nghĩ.

Xem như nhờ việc này mà tôi có thể trưởng thành hơn một chút đi... dù cho mục đích của việc học lần này thật sự vô cùng trẻ con.

Lâm dạo gần đây cũng chẳng thấy nó qua nhà tôi nữa, không lẽ nó cũng đang học bài...?? Con này bình thường vốn rất giỏi rồi, nó mà học nữa thì tôi xác định là thua chắc.

Chiếc điện thoại của tôi trong túi đột nhiên reo lên. Tôi phồng mang trợn má lập tức chạy thẳng qua đó bắt máy: “Alo.”

Aaa... tôi nhớ điện thoại của tôi quá...

“Con gái à... người yêu của con dễ thương quá nha!!!” Mẹ đang nói cái gì vậy? Người yêu của con là thằng nào?

“Mẹ... có chuyện gì...”

“Mẹ mời nó qua nhà chơi thôi... không ngờ nó còn mang quà bánh đến tặng.” Mẹ tôi xem ra đầu bên kia đang cười rất vui vẻ.

Tôi thì hắc tuyến đầy đầu... mẹ vừa nói gì vậy ạ?! T^T

“Mẹ... mời... Khái qua nhà chơi?” tôi run run, giọng lắp bắp...

Một chuỗi cảm xúc hỗn tạp thì nhau lẫn chiếm nhau trong tôi lúc này.

“Ồ. Có chuyện gì? Gây dựng mối quan hệ tốt đẹp với con rể tương lai có gì là xấu. Lần trước hẹn nó chung với nhà Minh, sau này nghĩ lại thì mẹ thấy mình có chút bất lịch sự với thằng bé, lần này mẹ mời nó qua ăn để đền bù thôi.”

“Sao mẹ không gọi con qua đó cùng? Khái có còn ở bên đó không?”

“Chắc, coi nó xót người yêu kia... con có cần khăn trương như vậy không? Mẹ còn chưa hết thì nó nhảy vô miệng người ta nằm dài trong đó phơi nắng rồi.”

“Con xin lỗi. Mẹ kể đi.”

“Thì định là gọi nó ăn tối cùng, nhưng mẹ thấy sắc mặt nó có vẻ không tốt, hình như hơi tái tái, sờ thử trán thì mới biết là bị sốt nên mẹ bảo nó về sớm rồi.” Ặc... nhớ tới lần trước tôi sờ được trán hán cũng là một kì công, phải dựng đủ các kiểu kế hoạch mới dụ được Khái... sao mà mẹ tôi có thể nói ra chuyện đó một cách vô tư như thế nó rất đơn giản như vậy. Tôi lúc này nghe kể còn có thể hình dung ra được khuôn mặt hán lúc đó biến sắc như thế nào... chắc là vô cùng giận dữ mà không thể biểu hiện ra mặt...

Không cần biết bên trong tôi đang hỗn loạn và hoang mang như thế nào, mẹ tôi hí hửng nói tiếp “Mà nhờ vậy mẹ càng thấy nó dễ thương nha. Dù có đang bệnh mà khi nghe mẹ gọi liền chạy đến chứ không vì bệnh tình mà từ chối. Chỉ điều đó thôi cũng đủ biết thằng bé này hiểu tình hiểu lý như thế nào.”

Cái phẩm chất cao đẹp đó chỉ có đối với mẹ thôi đấy ạ! Mẹ xem hán ta đối xử với con gái mẹ như thế nào rồi nhận xét lại cũng chưa muộn đâu, con không có trách gì mẹ hết, có trách là trách khả năng diễn xuất của Khái quá đáng kinh ngạc mà thôi.

Tôi nuốt nước bọt cái ực: “Vậy thì rốt cục là hán... cậu ấy đã về nhà rồi?”

“Ừ. Mẹ chỉ gọi để khen con gái mẹ biết chọn người thôi.”

Phải... biết chọn người để đơn phương người ta mẹ à...

“Vậy... thôi con cúp máy đây. Con đi học bài. Mẹ ngủ ngon.”

“Ừ. Bye con. Ngủ ngon.”

Sau khi chấm dứt cuộc gọi với mẹ, tôi ôm cái điện thoại nằm vật ra giường, nhắm mắt suy nghĩ. Đán đo tận cả nửa tiếng đồng hồ, tôi mới dám nhấn cho Khái một tin: 'Xin lỗi.'

Sau đó tôi ngay lập tức tắt nguồn điện thoại rồi vút luôn nó vào túi quần áo... nơi mà tôi đã lấy nó ra.

Nhìn vào bản thân trong gương, trên mặt tôi thoáng qua một nét buồn bã không nên có. Tôi nhoen miệng cười rồi vờ vai mấy cái mới bước qua ngòi vào bàn học. Nhìn ra bên ngoài, trăng sáng rực cả một vùng trời, soi rõ những đám mây cạnh nó....

Lâm hất xì một cái. Minh bên cạnh cũng giật mình. Cậu cười cười đưa cho nó tờ khăn giấy: “Đã nói đừng đi ăn kem mà không nghe. Bà cũng cứng đầu phết.”

“Hừ... chắc chắn có đứa nào đó đang nói xấu tui.” Lâm hừ mũi, nhận lấy từ tay Minh tờ giấy.

Minh đột nhiên cười mím, chỉ ngón trỏ lên môi mình.

Lâm sững người trước động tác đó, đột nhiên cảm thấy Minh thật vô cùng đáng yêu, giống như mấy đứa con nít đang làm dáng để chụp hình.

“Hả?” Lâm đơ mặt ra.

Minh vẫn giữ trên môi nụ cười dịu dàng.

“Dính kem kìa.”

Minh nói xong... cười phì một tiếng.

Lâm thì đỏ mặt ngượng ngùng, lập tức lấy khăn giấy lau lau. Nhưng thực ra mà nói, vì Minh ngồi đối diện Lâm nên phương hướng hoàn toàn khác nhau, kết quả là Lâm lau nhầm bên, bị Minh cười cho một trận nữa.

Dù cho vừa rồi mới thách thức với Hạ việc học hành, nhưng tình cảm của cô cũng không được xem nhẹ, Lâm không thể học trong khi hình ảnh của Minh cứ liên tục nhảy ra khiến cô hoàn toàn không thể tập trung được.

Lâm cười gượng với Minh.

Minh cười một lát đến mặt đỏ hồng lên mới ngừng. Cô gái trước mặt anh... thật là thú vị.

Ăn kem xong, cả hai vẫn còn rỗi rãi thời gian đi xem phim.

Chọn một bộ phim hoạt hình, cả hai ngồi coi, vừa coi vừa ăn bắp. Lại không có tình huống tay chạm tay lãng mạn như trong phim, chỉ có Minh cảm thấy điều hòa quá thấp và Lâm thì đang áo dây quần ngắn nên liên cời áo sơ mi ngoài khoác lên người cô.

Ngồi coi phim trong mùi hương của Minh, Lâm dường như chẳng nhớ nổi cả phần sau bộ phim nó như thế nào.

...

Tuần thi nhanh chóng đến.

Hôm nay là ngày thi đầu tiên.

Tôi hùng hục khí thế chiến đấu, nhìn mấy đứa xung quanh phè phỡn như hôm nay chỉ là một ngày đi học hết sức bình thường... thật là ngưỡng mộ tụi nó. Nếu là mấy lần trước thì tôi cũng đâu có căng thẳng như thế này... thật chẳng biết tôi đồng ý với Lâm làm cái gì không biết nữa.

Tôi tình cờ thấy bóng Khải từ xa, cả cơ thể theo phản xạ quay đi chỗ khác khi thấy có một cô gái bên cạnh.

Tìm tôi như bị giáng một đòn mạnh. Cái thể loại khủng bố tinh thần trước khi thi gì thế này... có thể nào là dự báo trước cho sự thất bại của tôi hay không?

“Hạ.” Giọng Lâm đột nhiên hét lên bên tai tôi làm thần kinh tôi đang vô cùng căng thẳng dùng một cái muốn đứt ra tới nơi, còn tìm tôi thì muốn ngừng đập luôn.

“Mày làm cái gì vậy?” Stress làm tôi trở nên cáu gắt, quay sang lườm nó một cái.

“Haha... chào mày đó.” Lâm kéo tay tôi đi “Mày đừng có né nó nữa.”

“Sau cuộc thi này rồi xem.” Tôi lạnh lùng gạt phăng chủ đề này đi.

“Thật là... tại sao vì một chuyện còn con con như vậy mà mày đi cau có với tao...” nó bấu môi nhăn nhó với tôi, nhìn như một đứa con nít bị ăn hiếp.

“Áy... tao đâu có gì đâu... ừm... tao xin lỗi. Không vậy nữa đâu.”

“Tốt, không thì tao từ mày.” Nó đột nhiên chọt má tôi một cái rồi cười toe toét.

“Hạ! Lâm!” giọng của Jen nó văng vẳng khắp nơi.

Tôi xoay người cười với nó: “Haha... mày làm gì tăng động vậy? Hôm nay vui quá hả?!”

Nó chỉ nhe răng cười rồi chạy đi trước... ờ... nó chạy tới thẳng nào kia... thẳng nào kia còn dám nắm tay nó nữa... oách!!!

Tôi tròn mắt quay sang Lâm, nó cũng trong tình trạng tương tự với tôi, tròn mắt muốn rơi luôn ra ngoài.

“Ê mày, tao nhìn nhầm hả?” tôi lắp bắp.

Lâm không trả lời ngay mà thờ dài nhìn tôi: “Sur tử hà đông như nó mà có bạn trai rồi kìa, mày lo mà kiếm một thằng đi.”

Tôi liếc nó một cái rồi bước vào trong, để mặc nó í ới phía sau.

...

Nhìn tờ đề, tôi trẻ môi dài cả thước... xùy... gì chứ... cho đề thế này thì...

Tôi cầm đầu làm... làm xong thì ngồi rầu.

Đề thế bố thằng nào làm được!

...

Thế là tuần thi nhanh chóng trôi qua...

Tôi mà thấy Lâm là chỉ có thể chạy, chứ nhờ nó hỏi tôi làm bài như thế nào thì tôi biết trả lời làm sao đây?

Nói chung thì... bài làm thì được, còn đúng hay sai là chuyện khác nữa.

Vì trường tôi thi dồn nên một ngày thường thi từ hai đến ba môn, mà giữa các môn tất nhiên có thời gian nghỉ ngơi cho học sinh. Những lúc như vậy, Kha thường hay chạy sang phòng của tôi... thì đúng là phòng thi của hai đứa tôi gần nhau, nhưng tôi lại không nghĩ cậu ta quồn đến như vậy.

Hôm nay là ngày thi cuối cùng, chỉ còn có môn cuối cùng, mà nó lại là môn tủ của tôi, nên cứ như là tôi thi xong rồi vậy, tâm trạng tôi vô cùng thoải mái, thậm chí còn ngân nga hát vu vơ.

Kha từ phía sau... 'đột kích' tôi. Cậu ta che hai mắt tôi. Ngay lập tức, tôi bình thần trả lời: "Kha."

Hắn ta cười lớn rồi chạy sang ngồi trước mặt tôi, kê đầu lên cằm, ngồi vô cùng uể oải: "Làm bài được không?"

"Ừm... đại khái."

"Lát thi xong đi chơi đi."

"Tui có hẹn với Lâm rồi."

"Lâm nhờ tui nói với bà là bà đi chơi với Minh rồi."

"..."

Lần trước mày nói là mày không hề giấu diếm tình cảm rồi bây giờ mày đang thể hiện cho tao thấy hả con kia... chắc tao bóp mày chết!

"Sao? Đi với tui nha."

"Ok." Tôi cười nhe răng.

"Ok, vậy để tui nhắn tin cho Khải với Băng." Nghe tới hai cái tên này, tôi gần như phát hoảng, miệng thì la lên còn tay thì giật lấy cái điện thoại của Kha.

"Khoan!"

Bạn đang đọc truyện *Bộ Tứ Ngó Ngẩn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

"Khoan! Hai người họ cũng đi nữa hả?"

"Ồ. Sao vậy?" Kha nhìn tôi thắc mắc.

"Thì... ờm..." tôi chẳng lẽ lại nói mình đang chiến tranh lạnh với bạn thân của cậu ta.

"Ờ..." đột nhiên hắn cười gian "Thích đi một mình với tui hả?"

"Ảo tưởng sức mạnh đi." Tôi trừng mắt búng trán Kha một cái. Cậu ta lại cười sặc sụa lên... hình như tên này đang rất vui??

"Hehe... thích thì cứ nói đi. Tui với bà đi riêng, ok?"

Bảo tôi trả lời thế nào đây?

“Ừ thôi đi riêng đi. Đi với cặp đôi người ta kì lắm.”

“Ừa. Hai người đó đâu có hẹn hò đâu, chỉ là bạn thân thôi.” Kha cười tít mắt.

Dù đã bảo với bản thân bao nhiêu lần, không được thích Khải thêm nữa, nhưng khi nghe Kha nói Khải và Băng không phải người yêu, trong lòng tôi cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm, giống như tảng đá bao lâu đè nén đang từ từ vỡ vụn ra.

Lúc này tôi mới biết, tình cảm của tôi dành cho Khải từ trước đến giờ không hề vui đi dù chỉ một chút, cứ nhắc đến tên hắn, nhớ đến hình ảnh của hắn là trong người tôi lại rạo rức lên một cảm giác thật kì lạ.

“Nhưng dù gì thì... đi riêng đi.”

“Được rồi được rồi.” Kha vừa bấm điện thoại vừa nhướn miệng cười thật tươi, có vẻ vô cùng thích thú.

Hình như Kha đang hiểu lầm cái gì rồi.

“Ê. Đừng có tưởng tui muốn đi riêng với ông nghe chưa. Chỉ là tui không thích đi đồng người quá thôi.”

Tôi nhún mày cau có giải thích, nhưng hình như nụ cười tới mang tai của Kha đã choáng hết tai hắn rồi.

“Ồ ồ.”

Ồ thì ồ mà cười thì vẫn cười... có phải hắn nghĩ tôi là vì xấu hổ nên mới như vậy không...

Thôi chẳng thèm giải thích nữa.

...

Môn thi cuối trôi qua nhanh chóng, Kha chạy sang tận phòng của tôi 'đưa đón'.

Hắn kéo tôi chạy một mạch xuống bãi giữ xe rồi chở tôi một mạch đến Starbucks gần trường.

Thật ra mà nói thì tôi chẳng thấy thức uống Starbucks nó khác gì với mấy quán bình dân khác mà giá toàn trên trời. Hắn đưa tôi đến đây... ực... túi tiền của tôi có lẽ sắp thủng một lỗ lớn rồi!!

“Làm gì chạy vội vậy? Ma đuổi hả?”

“Băng nói muốn đi chung với bà. Tui phải chạy đó.”

“Băng muốn đi với tui?”

“Ừ. Hai người quen nhau hồi nào mà thân nhau quá hả?” Kha hỏi tôi, nhưng tình hình là tôi đang không tập trung vì đang bận nghĩ tại sao cô ấy lại muốn đi cùng với tôi nên không thèm đáp. Thấy vậy, Kha tăng hắng gây chú ý “Ê, hai người quen nhau hả?”

“À, ừ. Tụi này có quen sơ sơ thôi.”

“Sơ sơ? Thấy có vẻ thân mà.” Kha à... có thể dùng từ mò mẫm không??” “Ồm... hồi nãy thì được không?”

“Cũng tạm tạm, nói chung là ổn nên mới rủ bà đi ăn mừng nè.” Tôi nghe trong câu nói có tiếng cười nhàn nhạt.

...

Bước vào quán, hơi lạnh từ bên trong ủa đến tấp vào da thịt vô cùng sảng khoái. Bên ngoài trời nóng như lửa đốt thế này thì vào phòng máy lạnh cảm thấy cực kì sung sướng a...

Kha nhìn thấy vẻ mặt thoải mái của tôi có chút cười. Ánh mắt thập phần thần bí.

“Nói nghe nè.” Đột nhiên Kha khêu tay tôi.

“Hử?”

“Bà ghét Khải lắm hả?”

“Đâu có. Làm gì có. Ai nói vậy?” là thích mới đúng Kha à...

“Làm gì hoảng vậy. Tui chỉ hỏi thôi mà.” Kha lại cười tít mắt “Hai người... rốt cuộc là đang xảy ra chuyện gì vậy?”

“Ý... của ông là sao?”

“Khải thì hỏi tui tại sao dạo gần đây không liên lạc được với bà, hỏi là bà có còn liên lạc với tui hay không. Còn bà thì nghe đến sẽ đi chung với Khải liền né ngay lập tức... không biết sao tui thấy hai người có gì đó rất là kì quặc.” Kha một hơi trút hết tâm sự. Người như Kha mà giữ những suy đoán và tâm trạng tồi tệ thêm một phút giây nào nữa có lẽ sẽ nổ tung mất thôi.

“Đó là do ông nhạy cảm quá thôi. Chẳng có gì cả đâu.” Tôi mỉm cười trấn an, hút một hơi nước. Vị giòn ngọt xuống đến tận bụng.

“Ừ. Không có gì thì thôi. Tui chỉ thấy tò mò.” Kha cuối cùng cũng chịu chuyển chủ đề “À mà... tui tiết lộ cho bà một bí mật.”

Nhìn Kha cứ thần thần bí bí làm tôi không đủ kiên nhẫn hỏi luôn.

“Bí mật gì vậy?”

“Sắp đến sau khi biết kết quả kì thi, trường mình sẽ tổ chức một chuyến đi chơi hai ngày một đêm ở Long Hải.” Kha nói với vẻ hào hứng và sốt sắng hơn cả ngày thường.

“Thật á.” Nghe đến đi chơi, hai mắt tôi sáng rỡ lên “Sao ông biết hay vậy?”

“Chuyện! Tui trong ban tổ chức mà.”

“Chờ chút. Để rao tin.” Tôi vừa nói vừa lôi cái điện thoại ra, nhấn một hơi 'Thông báo cho tụi bây tin vui, sắp tới có chuyến đi ngoại khóa hai ngày một đêm ở Long Hải, chuẩn bị đi bà con~~ *cười*', sau đó gửi đến nhóm chat có tên là 'Băng Nhóm Bất Tài Vô Dụng'. Băng nhóm này chính là group chat của cả lớp chúng tôi, mỗi khi có phi vụ gì thì ới thôi xôm như họp chợ, đọc tin nhắn đến mỏi cả mắt.

Ngay lập tức, Jen hiện hồn rep lại tin nhắn của tôi: 'Thiệt hả? Ai nói mày vậy?'

Tôi lưỡng lự một hồi mới nhấn lại: 'Người quen.'

Linh Lé: 'Là Kha thì cứ nói đại đi.'

Lam Lười: 'Xời. Người ta còn ngại con ạ.'

Tôi sau khi đọc tin nhắn thì mặt bất giác đỏ lên. Kha ngồi đối diện chỉ mỉm cười kiên nhẫn chờ tôi rao tin xong.. hình như cậu ta không hề biết. Để con gái chúng tôi dính vào nhau thì ới thôi chờ đến hết đời cũng chưa xong Tôi: 'Tụi bây có thời đi không. Chủ đề càng ngày càng trôi đi xa rồi kia.'

Nam Điền: 'Ồ. Mày ăn hiếp nó nó méc người ta bây giờ.'

Tú Ú: 'Haha... Hạ nhà mình có mùa xuân rồi.'

Tôi tắt luôn điện thoại, thở dài một hơi... bạn với chả bè.

Kha cười hỏi: “Sao thế?”

“Không có gì đâu. Chỉ là... hình như ông trở thành hotboy của lớp tui rồi... đối với con gái, lẫn con trai.”

“...”

...

Mình kéo ghế cho Lâm ngồi xuống sau đó mới đi vòng sang ghế mình. Chỉ hành động đơn giản như thế này cũng đủ khiến tim Lâm đập mạnh một cái.

Chẳng hiểu hôm nay ngày gì mà Minh đưa Lâm đến một nhà hàng sang trọng như thế này, khiến Lâm trong bộ đồng phục đơn giản cảm thấy có chút căng thẳng. Nhìn xung quanh một vòng Lâm mới phát hiện, nhà hàng lúc này chỉ toàn những người trưởng thành... rốt cuộc thì tại làm sao mà chỉ có hai người họ là học sinh thế này chứ.

“Hôm nay ngày gì vậy?”

“Ăn mừng thi xong.” Minh gọi xong món rồi quay sang mỉm cười dịu dàng với Lâm.

“Ày... ông... ông đi làm thêm kiếm tiền, tại sao còn đi ăn mấy nơi thế này?” Lâm thật ra không phải tiếc thương cho túi tiền của cả hai, mà quan trọng hơn là ở những chỗ như thế này, Lâm rất không quen.

“Haha... tui chưa kể hả? Thật ra, tui đi làm thêm chỉ vì lời hứa với ba mẹ thôi.”

“Hứa? Hứa đi làm thêm?”

“Không phải như vậy, thật ra lúc đầu khi nghe nói tui sẽ đính hôn với một cô gái nào đó nghe tên cũng thấy thật lạ lắm, tui đã lên tiếng phản đối. Ba mẹ tui với tui tranh cãi một hồi, không ai nhường ai. Cả nhà đã chiến tranh lạnh cả mấy ngày. Cuối cùng mẹ tui vào phòng tui, nói là chỉ cần tui có thể tự mình sống tốt trong một tháng mà không có trợ cấp của ba mẹ thì hôn ước sẽ bị hủy.”

“Thì ra là vậy...”

“Hôn ước đã bị hủy rồi nên chẳng cần phải bận tâm đến lời hứa đó nữa.”

Món ăn được dọn lên bàn. Đến tận khi người phục vụ đi mất rồi, Lâm mới trợn mắt lên: “Cái gì? Hôn ước bị hủy rồi?”

“Phản ứng kiểu gì vậy?” Minh bật cười, đúng là càng ngày càng thấy cô nàng này thật thú vị.

“Hủy rồi hả?”

“Ừ.”

Lâm ngay lập tức nhấn tin rửa xả Hạ: 'Cái con kia! Mày với Minh hủy bỏ hôn ước rồi sao không thêm báo cho tao một tiếng, để tao ngày ngày lo lắng sắp chết luôn vì mòn mỏi đây nè. *icon cắn người*'

'Mày mới là đứa bỏ bạn theo trai!! Tao với mày hẹn nhau từ trước hôm nay đi chơi, tại sao mày dám bỏ tao đi chơi riêng với Minh hả?' Hạ ngay lập tức trả lời.

'Thì tao tạo cơ hội cho mày tiếp xúc với Khải chứ còn gì nữa.'

'Khải Khải con khi!! *monkey*'

'Ê mà... tao á, thi chung phòng với Khải, tao mới phát hiện một điều, hình như Băng đơn phương Khải mày ời.'

'Hờ? Sao mày biết.'E hèm... Lâm à, thức ăn nguội hết rồi, bà còn định nhấn tin đến bao giờ nữa vậy?' tiếng của Minh cắt ngang làm Lâm giật mình bỏ điện thoại xuống bàn cười một tiếng rồi nhấn nhanh cho Hạ mấy chữ 'Chiều nay qua nhà tao đi kể cho nghe.'

'O con kia.'

Lâm tắt máy mỉm cười “Haha. Xin lỗi nha. Có chút chuyện phải nói với Hạ.”

“Ăn đi. Ờ mà... bà có dị ứng cái gì không?”

“Không. Tui dễ nuôi lắm” Lâm cười tít mắt cho một miếng thịt vào miệng.

Minh cười cười lắm bảm: “Có khó đi nữa cũng muốn nuôi.”

...

Lâm sau khi về đến nhà thì nằm dài lên giường ngủ một mạch đến tận khi bị gối chèn cho tỉnh ngủ.

“Con kia! Mày định giết tao hả?”

“Ồ, con đáng chết kia muốn sống hả?” Tò tò trề môi với nó.

Tò lừa Lâm nằm lăn vào trong góc rồi mình cũng ngồi lên giường, ôm con gấu bông vào lòng, khăn trương hỏi nó: “Sao, kể tao nghe coi. Tao bút rút từ trưa đến giờ.”

“Ồ.” Nó dường như tỉnh ngủ. Cứ như chỉ cần là chuyện tình cảm của tôi thì nó vô cùng thích thú vậy, cả con buồn ngủ cũng đột ngột bay mất thế kia...?

“Mấy lúc chuyển giờ ấy, lý ra phải là Khải chạy sang phòng thi của Băng, đại loại giống như Kha chạy qua mầy ấy, vậy mà tao toàn thấy Băng chạy sang phòng tao.”

“Chỉ dựa vào đó mà mầy cho là Băng đơn phương Khải?” tôi thất vọng ra mặt.

Ừ thì phải công nhận là tôi ích kỉ thiệt... dù cho nói là không thích hẳn nữa, nhưng lại thể hiện ra mặt tình cảm của mình thế này... có chút mặt dày nữa chứ.

Lâm bò xuống giường chạy qua bàn học rót một ly nước tu hết trong một hơi rồi nằm lên chân tôi: “Mày đừng có xem thường giác quan của tao nha. Hơi bị chính xác đó.”

Tôi nghe xong câu đó của Lâm thì chẳng biết làm gì hơn ngoài thở dài một tiếng.

Dù cho hai người đó có thật sự là không quen nhau nhưng tôi vẫn không có gan lọ mọ lại gần Khải.

Lâm thấy tôi im lặng cũng không nói gì nữa, chỉ lẳng lặng lôi điện thoại ra bấm... nhìn nhìn cái điện thoại một chút, nó mới trừng mắt lớn hét toáng: “Ê! Sắp đi chơi hả?”

“Ồ. Giờ mày mới thấy tin nhắn hả?” tâm trạng của tôi phút chốc vui lên theo Lâm.

“Ahaaa... có địa điểm đặc biệt để mày tỏ tình với Khải rồi!”

“Ê con kia! Mày cứ làm như mày thắng chắc tao ý!”

“Ồ thì tao chỉ nhắm chắc có 99% thôi.”

“...”

Lúc này tôi rất muốn nhét gối vào trong mặt nó.

“Để coi.” Tôi hất mặt.

...

Đứng trước bảng điểm toàn lớp... khuôn mặt tôi hầu như không có một chút nào cảm xúc.

Sau đó thì tôi ngã lăn ra đất khóc ròng.

Con Lâm không phải người... làm bài kiểu quái nào mà môn nào cũng tròn điểm là thế nào... văn thì thế nào có thể đoạt chín điểm!!Lâm đứng bên cạnh nghênh mặt lên với tôi.

“Ha... mày chuẩn bị tinh thần đi Hạ à...”

Mấy đứa xung quanh nhìn tôi với nó bằng con mắt khinh bỉ.

Tôi lúc này mới giờ tuyệt chiêu cuối cùng... cầu xin!

Tôi kéo Lâm ra ngoài mép máo với nó: “Mày không biết đâu... hần ta ghét tao như thế, mày còn bảo tao tỏ tình với hần?”

“Ghét mày cái gì?” Lâm trừng mắt, nó xắn tay áo như chuẩn bị đi đánh nhau tới nơi.

Tôi ngập ngừng kể, mà kể xong lại thấy hình như mình không nên kể cho nó nghe:

“Thì lần trước, hần nói là... sau này tao với hần cứ đối với nhau như người dưng là được rồi.”

“Cái gì?” đúng như tôi nghĩ. Phản ứng đầu tiên của Lâm là dậm một phát lên thanh lang cang sau đó thì ôm tay đồ ừng “Khải nói thẳng với mày như thế? Chắc là có hiểu lầm gì đó ở đây rồi...”

“Mày đừng có cố an ủi tao làm cái gì. Khải là nói trực tiếp với tao, còn có hiểu lầm nào được nữa.” Tôi bủi môi, biết thừa câu nói của nó hoàn toàn khác với suy nghĩ. Xem nó kiềm nén con giận thế nào kia... còn cố gắng nói tốt cho Khải?

“Hừ... đã vậy thì tên đó không đáng cho mày thích! Con trai gì mà... nhỏ nhen!!” Lâm tức giận thay tôi, nó nhăn nhó cau có nhìn vô cùng khó chịu.

“Vậy... tao không tỏ tình với Khải nha, tao còn không biết nói ra tình cảm của mình rồi, hần ta sẽ phản ứng như thế nào nữa...”

Lâm ngay lập tức cười nụ cười lưu manh:

“Không chừng lén lút bắt máy ghi âm rồi bảo mày tỏ tình lại, sau đó phát ra cho cả trường cùng biết ấy chứ.”

“Con này! Chắc cả trường này không có ai biến thái như mày đâu. Minh lớp mình đúng là tội nghiệp mới nhắm trúng mày.”

Nó chỉ cười lớn. Sau đó lại nhìn nhìn sau lưng tôi, nụ cười gian càng lộ rõ, còn đôi mắt thì lấp lánh như sao.

Tôi theo phản xạ nhìn ra sau lưng theo ánh mắt nó, thấy Kha đứng đó mỉm cười với tôi.

Lâm sau đó nhanh chóng tạm biệt tôi trở vào lớp, để tôi, Kha với mấy đứa tò mò lớp tôi đứng lố nhố ngoài hành lang mà giả vờ không quan tâm đến, vờ đang nói chuyện với nhau, nhưng thật chất ra là hai con mắt đang soi muốn thủng quần áo tôi.

“Chuyện tiết có năm phút mà chạy đi đâu sang đây xa vậy?” tôi giờ tay chào Kha, không ngờ được câu trả lời của hần lại làm tôi sặc ho sù sụ.

“Gặp bà.” Nói xong câu này, Kha cười toe toét, trong khi con nhỏ lắng nghe là tôi đây thì mắt tròn tròn còn ho như sắp chết, có vẻ thấy vẻ mặt của tôi rất vui, Kha cười sáng khoái “Haha... đùa mà... bà giúp tui cái này. Chẳng qua là lớp tui có danh sách cụ thể đi dã ngoại rồi, mà tui thì muốn đi cùng xe

với lớp bà. Nên cho tui trước cái danh sách lớp bà để tui sắp xếp luôn.”

“Ok. Ông cứ về lớp đi, tan học tui chạy qua lớp ông đưa danh sách luôn.”

“Ừ.” Kha cười khì, mà cứ đứng cười mãi không chịu đi cũng chẳng nói gì thêm.

Tôi thì không chịu được cái không gian im lặng đến khó xử đó liền thấy khó chịu, lên tiếng: “Chỉ cần gửi tin nhắn cho tui thôi, chạy sang đây này làm gì cho mệt vậy?”

“Thì tại nhớ bà nên chạy sang đây tìm” Kha lại cười ngây ngô trả lời, mà hẳn ta không biết câu trả lời của hẳn có lực sát thương người khác đến thế nào?

Jen, Huy Gay, Tú Ú hét lên, làm mấy đứa lớp kế bên cũng chạy ra hóng chuyện.

Tôi lúc đó tự nhiên trở thành trung tâm của sự chú ý nên thấy có chút khó xử, liền lừ Kha một cái: “Ăn nói kiểu gì đó hả? Tụi nó làm lớn chuyện lên bây giờ.”

Kha không cười nhạo nữa mà chuyển sang nụ cười mỉm nhẹ nhàng, ánh mắt cũng thấp phần dịu dàng. Cách cậu ta nhìn tôi lộ ra vài phần tình cảm, tôi giật mình trước ánh nhìn đó, có hơi ngẩn người.

Một cơn gió mạnh thổi qua, tóc tôi bay tung hết cả.

Gió thổi đến và thổi đi. Mà đi rồi thì đầu tóc tôi trở thành tổ quạ một lượt.

Kha liền đưa tay vuốt nhẹ một lọn tóc vuron trên gò má tôi, giống như là phản xạ tự nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Tư Ngó Ngẩn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19

Phần đầu của chap này hãy để Mi chúc các bạn có một năm mới vui vẻ, dồi dào sức khỏe với cả nhiều thành công trong cuộc sống há

Đừng quên ủng hộ truyện của tui nhaaaaa

Nha mấy ché

Nhaaaa

Nhớ nha

Nhảy vậy đủ roài~~~

Happy New Year!!!!

Kha đưa tay vuốt lọn tóc vuron trên gò má của tôi xuống, rồi thuận tay vuốt luôn mấy phần còn lại cho nó đỡ rối.

Tôi không biết lúc này bản thân nên phản ứng như thế nào, chỉ có thể chết trân trước ánh nhìn như lửa đốt của mấy đứa kia, tiếng hú hét vang cả một dãy phòng học, cùng với ánh nhìn nghiêm túc của Kha.

Vuốt xong đầu đó, Kha mới chịu tạm biệt tôi: “Bye. Tan học gấp.”

Tôi vô thức gạt đầu một cái, giống như con cún nhỏ chờ chủ về nhà. Kha vui vẻ quay lưng bỏ đi.

Cậu ta vừa khuất bóng dưới cầu thang, tôi đã bị cả lũ phanh ra làm nghìn mảnh!!!

...

Khải đứng trầm mặc nhìn về dãy phòng học đối diện lớp mình.

Vừa chuyển tiết, cậu bạn thân lâu năm đã vội rời khỏi chỗ ngồi chạy đi đâu đó. Linh cảm có thể cho Khải biết, thằng bạn Khải đang muốn đi đâu. Cậu cười với Băng một cái hiếm hoi nhìn vô cùng gương gao rồi chậm rãi bước ra ban công nhìn về dãy phòng học đối diện.

Trường học này xây theo kiểu số 8, tức là dãy giữa chính là dãy của Khải có thể nhìn bao quát toàn bộ những dãy phòng còn lại. Lọt vào tầm mắt của cậu lúc này là hình ảnh Hạ đang bức xúc với Lâm cái gì đó mà bộ mặt hết sức khó coi, nhưng cũng không kém phần dễ thương. Gương mặt bụ bẫm đó những khi cau có lại đáng yêu như thế, chỉ khiến cậu muốn véo một cái.

Ngay sau đó, cậu lại thấy Kha đến bên Hạ... trái tim của cậu đột nhiên thổn thức, một vài cơn sóng lăn tăn như đang dâng trào trong Khải. Cậu nắm chặt hai tay, chỉ lặng lẽ quan sát hai người kia.

Khi bàn tay của Kha chạm vào gò má Hạ, Khải đã chạm đến giới hạn, cậu lập tức quay người bước vào trong phòng học không một lần ngoái lại.

Ngần vịn lần tự nhủ với bản thân... khi Khải cùng với Băng, còn Hạ có thể đến với Kha chính là lựa chọn hoàn hảo nhất.

Như thế, cậu không phải làm tổn thương Băng, mà tình cảm của Kha cũng được đáp trả, bạn của cậu sẽ không đau buồn.

Chỉ cần ôm hết nỗi buồn vào lòng nhưng Khải có thể thấy mọi người xung quanh đều hạnh phúc, đó cũng được xem là niềm an ủi duy nhất.

Đến tận lúc này, cậu vẫn còn băng khoăn về quyết định của mình. Đăng kí cùng lớp đi ngoại khóa... có phải sai lầm hay không?

Khải chỉ sợ cậu không thể chịu được khi nhìn thấy Hạ ở bên Kha, nhưng vì chiều theo ý Băng mới phải đăng kí..

Khải bắt đầu sợ mình không thể giữ bí mật về tình cảm của mình nữa rồi.

Tan học, nhìn thấy Hạ chạy sang tìm Kha, những cơn sóng lại lũ lượt kéo đến đập mạnh vào tim Khải, cảm giác rạo rức khó chịu đến cực điểm đó khiến cậu buồn nôn. Khải cố tình đi ngang qua Hạ, không thèm chào hỏi thậm chí liếc mắt nhìn nó một cái...

Trong phút chốc, Hạ như rơi vào trầm mặc, Kha bên cạnh có nói gì, nó cũng chẳng thèm nghe nữa. Kết quả là nó bị lay đến giật mình bừng tỉnh, thoát khỏi ác mộng đáng sợ.

"Sao vậy?" Kha lo lắng hỏi, sợ nó trúng gió hay gì đó.

Khải đã đi xa một đoạn nhưng vẫn nghe thấy câu hỏi của Kha đầy quan tâm và lo lắng. Trong vài giây ngắn ngủi, hắn không kiềm được ngoái đầu nhìn hai người họ, thấy Hạ không có vấn đề gì, hắn mới dậm bước đi tiếp. Tuy Hạ không sao, nhưng dường như Khải lại bệnh rồi.

Băng đứng một bên trông thấy tất cả những gì vừa xảy ra, chỉ biết đau lòng nhìn Khải, cô lúc này phải làm gì để Khải có thể nhìn về cô với ánh mắt đầy dịu dàng và yêu thương kia.

Hạ nhìn theo bóng lưng Khải xa dần, miệng đáp lời Kha: "Không có gì đâu. Tại tui buồn ngủ quá." Thôi không nhìn Khải nữa, Hạ quay sang đưa cho Kha tờ danh sách "Nè. Xem xem, lớp tui mình cùng xe có được không?"

"Ừ. Hoàn toàn phù hợp." Kha mỉm cười "Vậy tui đi nói với bên tổ chức. Gặp sau."

Xốc lại ba lô trên vai, Kha chăm chú quan sát tờ giấy trên tay rồi đi trước, để lại Hạ đứng im một chỗ, nhìn chằm chằm vào vị trí ngồi của Khải ở trong lớp.

...

Tối hôm đó, Kha nhắn tin cho tôi.

'Hai lớp chúng ta tổ chức giao lưu trước đi. Lúc đi ngoại khóa sẽ chia nhóm ra tham dự cuộc thi, nên tụi mình nên quen biết nhau trước thì tốt hơn.'

'Ok. Ra chơi ngày mai tụi mình tụ họp ở căn tin.' Tôi ngay lập tức trả lời.

'Ok.'

Tôi chuyển sang group chat của lớp tôi: 'Ê, ra chơi ngày mai tụi tập lại ở căn tin giao lưu với bên 11A1.'

'Ra mất nhà chồng hả mày.' Huy Gay.

'Chồng cái mông. *icon nhe răng*' tôi.

'Đã bảo nó xấu hổ. Đừng có chọc ghẹo nó nữa.' Bảo Đô.

Tôi tức điên tắt luôn điện thoại, thề với lòng sau này sẽ không tùy tiện thông báo trên cái group chết tiệt đó nữa. Cứ mỗi lần tôi phát ngôn là y như rằng, tất cả tụi nó đều hùa vào ăn hiếp tôi. Tôi cũng thật là đáng thương mà.

Tôi chạy sang newsfeed xem tin tức, một tấm hình vụt qua khiến tim tôi nhói lên một cái.

Băng up một tấm hình chụp chung với Khải, khuôn mặt cả hai kẻ sát như không còn khoảng cách, trên đôi môi của Băng hiện lên một nụ cười nhẹ nhàng như thiên thần, trong khi đó, Khải với một biểu cảm dịu dàng nhìn Băng.

Bên dưới có rất nhiều bình luận, hầu hết đều khen hai người này đẹp đôi, phần còn lại trêu Băng giấu chồng kĩ quá... tôi đọc mà cả người nổi hết da gà... thì ra cách trêu ghẹo nhau của mấy đứa con gái nó như thế này đây. (chị thì không phải con gái chẳng?)

Lâm đột nhiên nhảy vào nói chuyện với tôi: 'Ê mày. Lần này đi chơi nhất định phải tỏ tình cho tao.'

'Gì nữa. Không phải lần trước đã nói là sẽ không rồi mà.' Tôi thờ ơ trả lời lại. 'Ừ thì... nói chung là mày cứ tỏ tình đi.'

'Mày giấu tao cái gì hả?'

'Không có mà. Nói chung là mày cứ tỏ tình cho tao. Vậy nha. Tao đi ăn đây. Bye bye.'

Tôi thậm chí còn chưa kịp phản ứng gì thì nó đã off mất.

Tôi thờ dãi quăng cái điện thoại xuống giường rồi đứng dậy vươn vai, liếc mắt sang nhìn đồng hồ, đã bảy giờ tối... cũng đến giờ ăn tối.

Tôi mò xuống bếp, lấy mì gói ra ăn sống, gặm gặm một hồi lại thấy bụng mình đau thắt. Đau quá mức, tôi đánh bả bụng chui vào giường nhắm mắt ngủ cho qua cơn đau.

Nằm một lát, tôi lại ngủ đến sáng. Sau khi tỉnh dậy thì cơn đau không còn nữa, nhưng toàn thân tôi mỏi nhừ, hình như hôm qua đã phải gắng gượng đỡ lắm mới không nhập viện. Nhìn bản thân mình trong gương, tôi giật mình thân thốt mấy câu...

Trời ạ... khuôn mặt thâm hại như thế này thì đi học cái gì chứ...

Thế là tôi dành ra nửa tiếng đồng hồ chỉnh chu nhan sắc, sau đó mới thông thả đến trường.

Tôi còn tỉnh như vậy đều có lí do hết. Sau khi thi xong, toàn trường tôi như xóa hết, cả giáo viên còn chẳng buồn dạy, vào lớp toàn để lại một câu: "Lớp trưởng tự quản lớp." rồi đi ra khỏi lớp chạy sang lớp khác buồn đưa tám chuyện. Lớp tôi được nước tha hồ quậy phá.

Thật ra mà nói, học trường tôi cũng có cái vui. Trước khi kiểm tra cũng được giáo viên cho nghỉ với lí do tự học, trong thời gian thi cũng được nghỉ, mà sau thi cũng được nghỉ, kết quả là khi đi thi thì mình nhìn cái đề như nhìn chữ Thái Lan.

Thấy tôi tới tận tiết hai mới lò mọt vô lớp, Lâm liền chạy đến nhoi cả lên: "Mày làm tao sợ chết quá! Hôm qua ép mày tỏ tình chỉ là muốn tốt cho mày thôi. Tự nhiên sáng nay mày nghỉ tiết một, tao còn sợ mày nghĩ tùm lum rồi uống nước đá tự tử ày."

"Xi, mày nghĩ tao là ai, có thể vì thất tình mà chết được sao." Tôi bĩu môi với nó "Tại hôm qua tức mày quá nên không ngủ được, sáng nay dậy trễ vậy thôi."

Tôi với Lâm còn đang cãi nhau um lên thì Jen đứng trên bục giảng, tay đập cái rầm lên bàn giáo viên, vô cùng hùng hồn tuyên bố.

"Ê tụi bây, tí nữa ra chơi xong lớp mình có ba tiết Anh Văn liên tục. Tụi mình chui vào lớp cho đủ mặt rồi sau khi bà đi, tụi mình trốn về nhà lấy quần áo, tập trung ở công Văn Thánh nha!! Tao đang muốn bơi!"

"Ồ được đó. Hôm nay làm gì mà nóng kinh ra được?"

"Okk! Lớp trưởng lớp mình đúng là có tài lãnh đạo."

"Quá khen! Haha!" Jen ngoác miệng cười, mắt tít lại thành một đường duy nhất.

Chỉ mới bắt đầu tiết hai, lớp vẫn còn rất sung, kết nối điện thoại với loa của lớp, mở nhạc suốt cả tiết. Đã vậy còn đóng hết cửa lớp lại, tắt đèn tối thui tạo cảm giác li kì và độc đáo.

Thật ra thì ban đầu khi mới bước chân vào cái lớp này, chúng tôi vẫn còn hiền lành ngoan ngoãn và bình thường lắm. Năm ngoái vẫn chưa có mấy thứ này đâu. Sau một năm được đào tạo chuyên sâu, cả một lũ bắt đầu trở nên bá đạo hơn, ờ thì nói đúng hơn là khủng hơn. Dù gì thì mấy khuôn mặt nai tơ thô non năm ngoái đã hoàn toàn biến mất.

Tiếng chuông lại vang lên. Đường như sau tiết quẩy ban này, tụi lớp tôi còn tăng động hơn lúc đầu.

Xuống căn tin, lớp tôi chiếm hết một bàn lớn, thậm chí còn đẩy mấy bàn khác lại gần nhập vào, sau đó đứa nào đứa nấy hơn hớn mặt tươi như hoa ngời về một bên của dãy bàn chờ 11A1. Dù sao 11A1 cũng nổi tiếng là lớp chọn vừa học giỏi vừa quẩy sung, đại loại giống như một lớp toàn idol, tất nhiên lớp tôi vô cùng trông đợi được tiếp xúc với idol.

Nhìn mặt tụi nó hơn ha hơn hờ, không hiểu sao tôi lại có cảm giác giống như tôi là má lớn dắt nguyên đàn con đi xem mắt thế này chứ...

Lớp của Kha cũng nhanh chóng xuất hiện. Mấy người họ vừa đi vừa nói chuyện vừa cười đùa, có cảm giác như họ cũng giống chúng tôi, rất thích thú khi giao lưu các lớp như thế này.

Có mấy đứa quen biết nhau rồi thì tay bắt mặt mừng, mấy đứa còn lại mắt sáng rỡ.

Sau khi đã yên vị thì lớp trưởng bên 11A1, một bạn nam khá cao, xem như cao hơn tôi một cái đầu đi, cậu ta đứng lên, thay mặt lớp giới thiệu:

“Các bạn cũng biết rồi đó. Tụi này là 11A1, sau này sẽ cùng các bạn lên rừng xuống biển. Hy vọng chúng ta có thể hòa hợp với nhau và có một thời gian thật vui vẻ.”

Thật ra thì bình thường lớp tôi lũ chúng nó cũng không có lịch sự như vậy đâu nha.

Mấy khi con Jen nổi hứng hào phóng mời cả đám đi ăn, mà tụi nó còn chẳng buồn vỗ tay. Chẳng qua là vì đang ngồi trước một đàn trai xinh gái đẹp lớp người ta nên mới có mấy phản hồi tích cực như vậy.

Tiếp theo đến phần của Jenifer, nó mỉm cười: “Thì là vậy đó nha. Tụi mình mà giành được giải cụm lớp xuất sắc nhất thì có thể dùng phần thưởng đó đi ăn một bữa thật hoành tráng, quây cho sập xóm sập làng người ta!”

Hết xong thì cả bọn cùng cười... nhờ có lần này, tôi mới thay đổi mắt nhìn của mình với 11A1. Từ trước đến giờ vốn nghĩ mấy người họ vừa giỏi vừa đẹp, lại con nhà giàu nên tính tình chảnh chọe khó ưa, thật không ngờ ai cũng dễ thương, ai cũng dễ mến, nói chuyện cực hợp ý với lớp tôi, bởi lẽ đứa nào cũng có chút gì đó khùng khùng với không bình thường.

Băng và Khải ngồi bên cạnh nhau. Băng còn hào hứng nói chuyện chứ Khải chỉ ngồi im lặng đưa mắt về phía xa, giống như đang nghĩ đường cứu nước hay gì đó.

Hắn ta... tên này mới chính là điển hình cho loại người chảnh chọe khó ưa mà tôi nói, nhưng tại sao tôi lại có thể thích hắn được chứ!!

Tôi bấu môi hút một hơi hết nửa ly sữa chua đá rồi thè lưỡi ra vì chua.

Kha cười cười ngồi đối diện tôi: “Haha... ăn uống kiểu gì vậy?”

Tôi cười cười “He... Tụi lớp ông dễ thương quá.”

“Ừm, lớp có hai mươi mống thì sao mà không giống nhau cho được.”

Nhắc đến giống nhau, tôi liền nghĩ đến chuyện đi bơi với lớp. Tôi cười cười với Kha: “Ê. Lát nữa trốn tiết đi bơi không?”

“Trốn luôn ba tiết còn lại?” Kha trờng mắt, nhưng vẻ thích thú và hào hứng thì hoàn toàn không thể che dấu.

“Ừ. Đi bơi bên Văn Thánh.” Tôi cười toe toét. Lâm ngồi cạnh tôi cười gian xen vào.

“Rủ lớp ông đi chung cho vui. Xem như tụi mình tập bơi trước rồi sau này khi đi Vũng Tàu có đất dụng võ.”

Kha không nói chi gật đầu rồi nói nhỏ vào tai hai đứa bên cạnh. Sau đó lại truyền đi truyền đi.

Kha bình thân uống nước, trên môi vẫn thoát ản hiện một nụ cười thích thú.

Một lát sau, hơn nửa lớp 11A1 giờ ngón cái lên hướng về phía Kha.

Kha lúc này mới cười toe toét nói với tôi: “Tùng này người nhé.”

Tôi liền vui vẻ gật đầu, nhưng khi liếc qua góc của Khải, tôi cứng người khi thấy cả hai người họ cùng đi. Nhưng Khải là do bị lôi đi bởi băng chúng là Băng đang nắm cổ tay Khải kéo lên.

Nụ cười tôi trong vài giây ngắn ngủi đột ngột xéo xẹo, sau đó tôi liền quay sang Jen ra hiệu. Nó cười tít mắt.

...

Jen ra hiệu cả lớp im lặng, đẩy cả lũ ra ngoài hành lang, phân công cho Thủy Diệu và An Ọo rình mò mấy cái camera trong trường, sau khi thấy đã an toàn mới ngoác tay cho cả đám bám đuôi đi theo sau.

Jen đóng cửa lớp rồi mới lên theo, mém tí đụng độ giám thị, may mà nó nhanh trí chui vào lớp của người ta. Cơ mà cái may thứ hai là lớp đó là lớp của nhỏ bạn nó chứ không là đi đòi luôn rồi.

...

Xốc lại ba lô trên vai, tôi một tay nắm thanh sắt của hàng rào, một tay vén cao váy, lẩy dầ leo lên. Sau khi yên vị trên cao, đám con trai lớp tôi bên dưới

bắt đầu thủ thế đỡ.

Tụi nó hôm nay dễ thương vô cùng. Tình nguyện nhảy ra ngoài trước rồi đứng ngoài đó dàn hàng đỡ đám con gái tụi tôi.

Tụi con gái thì lần lượt leo lên hàng rào rồi nhảy xuống cho tụi nó đỡ.

Vài phút sau, cả lớp đã vượt rào an toàn.

Sau đó cả đám chạy sang bãi giữ xe lấy xe về nhà.

Trường tôi thì tất nhiên không cho học sinh gửi xe máy trong trường, nên tụi nó toàn đem gửi xe ở mấy bãi giữ gần đó... cũng may là vậy nên bây giờ trốn tiết đi chơi mới có xe mà đi.

Lâm chở tôi về nhà lấy quần áo rồi cùng đến Văn Thánh.

Vào bãi giữ xe, tôi liền trông thấy cả hàng toàn những chiếc xe quen thuộc, trên môi vô thức nở nụ cười.

Gửi xe xong, đi theo một khúc nữa băng qua mấy con đường dài trải đá, hai bên trồng cây xanh, còn có một cái hồ lớn mới gặp tụi lớp tôi lớ nhỏ một góc, nháo cả một vùng.

Dường như mấy ngày thi rồi tụi nó stress lắm nên bây giờ mới bùng cháy thành ra như vậy.

Thấy tôi và Lâm mò đến, Minh lập tức chạy ra mỉm cười. Thế là cái lũ tụi nó mắt sáng rỡ như thấy vàng, lập tức cả bọn ồ lên. Trong khi hai nhân vật chính lại chẳng thêm quan tâm, bị chọc ghẹo mãi rồi cũng thành quen.

Tôi lấy điện thoại gọi cho Kha. Cậu ta lập tức bắt máy.

“A lô.”

“11A1 đâu rồi? 11A4 đang chờ.” Giọng tôi đầy chất cười.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Tư Ngó Ngẩn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20

“Ồ. Lớp tui mới đi mua đồ ăn bị kẹt xe tí.” Kha cười lớn bên đầu dây bên kia.

“Mua đồ ăn nữa hả? Làm chi?”

Tôi còn đang ngơ ngơ lại thì cái đám lớp tôi nghe tới hai chữ 'đồ ăn' mắt sáng rỡ lên, hét um sùm, lại náo loạn một hồi, làm tôi chẳng thể nghe được Kha nói cái gì nữa, chỉ có cuối cùng là: “Tụi này tới liền. Khoảng năm phút nữa thôi. Không thì mọi người đi thay đồ bơi trước đi. Tụi này sẽ vào thẳng hồ bơi luôn.”

“Ok.” Tôi nói rồi tắt máy, sau đó nói sơ sơ cho tụi nó nghe về cuộc trò chuyện nãy giờ của tôi và Kha.

Jen lên tiếng: “Vào vào trong trước đi. Nóng không chịu được ấy...”

Nói là làm, nó còn chẳng thêm quan tâm là lũ lớp tôi có đang đi theo nó không, tình bơ bỏ đi trước một mạch vào trong.

Chúng tôi cũng chẳng đứng đó tằm nắng làm gì, dù là nắng chín giờ sáng cơ mà cứ đứng đó thế nào cũng thành heo quay.

Vừa đi vừa nháo, lớp tôi đương nhiên trở thành nơi thu hút ánh nhìn nhất lúc này.

Xung quanh dù vắng thật và hầu như chỉ có cây và thiên nhiên, nhưng chỉ cần một người đi ngang qua chúng tôi thì đều nhìn chúng tôi như thể nhìn người ngoài hành tinh điều hành.

Cử ra một đứa mua vé rồi cả đám chia nhau ra đi thay quần áo.

Sau khi thay xong quần áo bơi, đám con trai lớp tôi bắt đầu lộ mặt hăm hở. Tụi nó cứ cười gian làm con gái tụi tôi chỉ biết đá cho mỗi thằng một phát. Chỉ là... đi bơi thì tôi chỉ ngứa mắt có mấy cặp đôi nha.

Minh nhìn Lâm trong bộ đồ bơi liền quăng cái khăn lớn qua cho nó quần... tôi chỉ muốn xô cả hai xuống hồ.

Nhìn hai người này tình trong như đã vẻ ngoài còn e như thế, tôi mới hiểu được cảm giác bức bối khi việc mình thấy rành rành ra kia, mà tụi nó cứ chối.

Lần nào tôi hỏi Lâm, nó cũng nói nó và Minh chưa là cái gì hết, vậy thì thái độ của cậu ta như thế kia, giải thích đi!!!

Hừ hừ... thôi không nhìn nó và gato nữa, tôi quăng ba lô lên ghế rồi nhảy luôn xuống hồ.

Hồ bơi sáng nay chỉ có lớp chúng tôi và một lát nữa có thêm 11A1, thế là lại có đũa ảo tưởng.

Jen đứng trên bờ, cười toét miệng, dùng chất giọng lồng tiếng phim Trung Quốc để nói:

“Các khanh chú ý. Hồ bơi hôm nay trẫm ta mạn phép cho thường dân các ngươi được bước chân vào vì hôm nay trẫm đang vui. Con trai trẫm sắp cưới công chúa nước láng giềng. Sau này nước ta có thể phồn vinh đều là nhờ công của nó, cũng là công của ta có thể sinh ra một đứa con trai đẹp nghiêng nước nghiêng thành như vậy. Minh! Con đâu rồi?! Ra đây trẫm bảo!!!”

Minh đang đứng cạnh Lâm dưới hồ giặt mình một cái.

Tụi nó lại ồ lên: “Phát hiện giấu lén gái không tập trung!!”

Nháo một hồi thì cô lao công từ xa chạy đến khẽ nhắc nhở vội về mặt khó xử: “Mấy đứa nhỏ tiếng một chút. Cô biết là mấy đứa tới đây chơi, nhưng không nên làm ồn như vậy sẽ ảnh hưởng đến người khác đấy.” “Dạ.” Tụi nó yếu xù.

Cô đi rồi tụi nó lại hét ầm lên. Cô quay người nhìn chúng tôi rồi cười khò bỏ đi.

Kể cũng tội.

Tụi nó bắt đầu kéo hết mấy đứa trên bờ xuống hồ. Bây giờ toàn bộ lớp tôi đều đang dưới nước _ hai mươi mấy cái mạng mười mấy nữ mười mấy nam với mấy đứa giới tính không bình thường.

“Tụi mình thi nhện thử đi.” Lúc nào cũng là Jen cầm đầu mấy trò bát nháo.

“Được.” tụi con trai hưởng ứng kịch liệt. Gì chứ tụi nó bình thường có thảo mai đến thế nào thì vẫn rất có tinh thần thi đấu và háo thắng nha, mấy cuộc thi thể thao cho trường tụi nó rất ham hố đi thi, dù hầu như toàn làm trò cười cho thiên hạ.

Cả lớp tôi một đứa khoác vai hai đứa hai bên, tạo thành một vòng tròn lớn, rồi từ từ di chuyển ra giữa hồ... sâu tầm 1m2 1m3 gì đó.

Nghe hiệu lệnh đếm ngược của Khang Áo _ lớp phó kỉ luật lớp tôi, toàn thể hít một hơi sâu rồi chuẩn bị lặn xuống.

Tôi sau khi đã hoàn toàn ngập trong nước thì nhắm tịt mắt, toàn thân cứng đờ để tránh tiêu thụ quá nhiều năng lượng.

Sau khi xuống nước, tất cả đều bỏ tay ra, nên bây giờ tôi cứ trôi lênh bênh lênh bênh đi đâu đó, cũng không cảm thấy xung quanh có ai hay không, cũng không thể mở mắt nhìn.

Đến khi tôi không nhìn nổi nữa chống chân xuống để đứng lên thì có một cảm giác hụt chân.

Theo phản xạ, tay tôi sẽ quơ xung quanh để tìm nơi vịn vào, nhưng tôi tá hỏa vì không có ai hết... hơn nữa, chỗ này sâu quá, tôi không chống chân đến, mà hình như là tôi không biết bơi.

Tôi cả hụt cả hập ở giữa hồ, khi đã hoảng rồi thì con người ta chắc chắn sẽ có những hành động thật ngốc nghếch. Tôi không thêm cảm hơi mà cứ lòi chòi cổ chống chân xuống để đẩy người lên, miệng thì há to liên tục gào thét nhưng kết quả chỉ có mấy tiếng ùng ục.

Tay chân quơ quào loạn xạ, tôi không biết bây giờ mình đang ở tư thế hay trong trạng thái như thế nào nữa rồi.

Nước tràn vào miệng, mũi và tai, khiến tất cả chúng đều cay rát. Mắt tôi cố mở ra cũng chỉ có cảm giác đau đốn.

Chân tôi vài lần chạm phải cái gì đó, nhưng nó trơn quá, kết quả là tôi không thể dùng nó làm bàn đạp.

Tôi nghe một thanh âm đầu đó gọi tên tôi, sau đó là một tiếng ùm thật lớn. Ngay lập tức, tay tôi được nắm lấy, mà tôi lại theo phản xạ ôm chặt cái người đó.

Giọng trầm trầm quen thuộc: “Mau buông ra. Nếu không cả hai cùng chìm.”

Dù rất hoảng loạn, nhưng hình như tiềm thức của tôi chính là vô thức làm theo lời con người này. Tay tôi lập tức bỏ ra, bất kể lúc đó tôi đã đuối sức đến mức nào.

Sau đó, có một vòng tay siết ngang trước lồng ngực tôi kéo đi một hồi.

Mắt còn nhắm tịt vì cay nên tôi vẫn chưa nhìn được xung quanh, nhưng tôi có cảm giác toàn thân mình chạm vào rất nhiều bàn tay. Một lực thật lớn kéo

tôi lên bờ. Tôi nằm dài thở hồng hộc, một lát sau mới có thể mở mắt nhìn xung quanh. Một tiếng soạt, tiếng nước tràn vào thành hồ.

Tôi ho khù khụ, chống tay ngồi dậy. Toàn thân tôi mỏi nhừ vì chân tay ban nãy hoạt động quá nhiều.

Tại tôi sau con ù liền nghe thấy tiếng ló nhó của mấy đứa xung quanh.

Tôi lúc đó không thèm quan tâm đến ai hết, chỉ khó khăn đưa mắt tìm kiếm người ban nãy đã nhảy xuống cứu tôi, thậm chí còn gọi lớn tên tôi với chất giọng đầy lo lắng như vậy...

Khải ngồi bệt bên cạnh tôi thở dốc, cái áo sơ mi trắng dính hết vào người, mái tóc bết lại dính vào gương mặt điển trai đó từng giọt từng giọt nước rơi xuống.

Hắn đưa đôi mắt đỏ ngầu nhìn tôi.

Tôi ngồi thẳng người, định mở lời cảm ơn hắn một tiếng nhưng cổ họng như bông rớt, khó có thể mở miệng. Tôi cảm thấy trong bụng tôi lúc này cơ man là nước...

Khải hừ mũi một tiếng rồi đứng lên đi về phía phòng thay đồ.

Lúc này tôi mới để ý, toàn bộ lớp tôi và 11A1 đều đang vây quanh tôi... ừc... hình như tôi vừa gây chuyện lớn thì phải.

Chờ một lát cho cô tôi bớt đau, tôi mới cười trừ với tụi nó: “Hihi... tao... là đứa thắng phải không?”

“Thắng cái đầu mày!!” Jen cốc đầu tôi một cái “Đã không biết bơi còn đứng vòng ngoài! Đúng là đồ ngu!”

“Mày làm cả đám sợ muốn chết, đang lặn dưới nước tự nhiên nghe tiếng Khải gọi tên mày, ngẩng đầu lên thì thấy mặt mày trắng bệch đang vùng vẫy tí bên kia hồ.” Long Lùn lườm tôi một cái.

Tôi chỉ biết cười trừ: “Xin lỗi nha... làm mọi người lo lắng rồi.”

“Biết vậy là tốt, sau này đừng có chơi ngu nữa.” Lâm trừng mắt nhìn tôi.

Lúc này tôi mới để ý, Kha đứng trầm mặc một góc chỉ lặng lẽ nhìn tôi mà không nói gì. Tôi cũng không quan tâm mấy, chỉ cười với hắn ta một cái rồi quay sang đối phó với mấy đứa lớp tôi.

Sau vụ rùm beng đó, coi như không có gì xảy ra, hai lớp lại như hòa làm một, quây tung cả một góc. Còn hồ bơi thì cứ như của riêng chúng tôi, nên chúng tôi mặc sức quẫy, đã vừa quẫy còn hú và hét.

Trời hôm nay vừa trong vừa mát, không hề có một tia nắng nào, chứ mà nắng gắt quá thì bơi cũng chẳng còn gì vui vẻ nữa. Cả một vùng trời lớn trong veo, mây trắng thững lững trôi vô cùng thanh thoi.

Bơi xong mát mẻ, bụng đói meo réo chúng tôi bò lên bờ. Mỗi đứa quấn một cái khăn rồi đi lòng vòng tìm căn tin ăn trưa. Dù cho 11A1 có mua thức ăn, nhưng chỉ có đồ ăn vặt, không đủ để bồi bổ bốn mươi đứa chúng tôi.

Từ nãy đến giờ, Kha không nói với tôi một lời nào, mà cậu ta cũng chẳng thèm nháo. Tôi vốn cứ nghĩ vào những dịp như này thì Kha phải là đứa cảm đầu đi quấy không ngờ hắn lại trầm tĩnh như vậy.

Nhìn qua một chút nữa, thấy Khải đang đưa chai nước cho Băng, tim tôi nhói lên một cái, toàn thân chỉ muốn rã ra.

Tôi thật sự rất thất vọng... là Khải cứu tôi, mà tôi còn chưa kịp cảm ơn hắn, thậm chí còn có một chút... muốn tránh mặt hắn, không khéo Khải càng ngày càng ghét tôi. Dù cho Lâm có nói Khải và Băng không ghen hò, nhưng Khải mà ghét tôi thì cũng như có. Biết rõ như vậy, nhưng bây giờ tôi không tài nào nói chuyện với hắn.

Đột nhiên tôi có cảm giác là ai đó đang nhìn mình, nhìn sang Lâm mới thấy nó đang nhìn tôi với đôi mắt hình viên đạn.

Àu... phải khẳng định một điều là dạo gần đây tôi gây chuyện với hơi bị nhiều người... cứ thế này thêm vài tuần nữa thì chúng nó kéo nhau đến cửa lớp hội đồng tôi không chừng.

Tôi gương gao cười trả lại ánh mắt kia. Lâm chỉ nhếch mép một cái rồi đi tiếp.

Ác... thái độ gì kia... hình như tôi thấy lạnh sống lưng.

Ăn xong, chúng tôi lại nhảy xuống hồ bơi tiếp. Tôi áy mà... dù cho ban nãy có uống nước suốt vỡ phổi thì bây giờ vẫn còn rất hưng phấn nhảy từ trên thành hồ xuống bắt chập bên dưới có người hay không... làm cả bọn ú tím mấy lần.

Tụi con trai thì bơi thì từ bên đây hồ sang bên kia hồ, trong khi đám con gái tụi tôi thì đứng tụm lại một chỗ chơi mấy trò dưới nước.

Phúc Lúc Nhúc đột nhiên nghĩ ra một trò chơi. Chúng tôi giật lấy cái thẻ giữ đồ của một đứa nào đó, cho đứa làm trọng tài quăng đi, đến bất kì nơi nào

của hồ, mấy đứa còn lại thì nhắm hết mắt lại.

Sau khi quăng xong thì trọng tài ra hiệu: “1, 2, 3, bắt đầu!”

Sau đó chúng tôi túa ra đi tìm và lấy cái thẻ... chiếc thẻ nào đó ấy đang tự do chìm xuống đáy hồ.

Tôi ấy mà... lại khiến cả đám một phen chết dở.

Tôi đeo kính bơi chúi mặt xuống nước tìm kiếm, cả người duỗi thẳng để trôi tự do, đến khi tôi thấy cái chìa khóa thì cười trong lòng, định ngẩng người lên lấy không khí rồi mới dùng chân lấy cái thẻ... tôi lại trượt chân lần hai...

Lần thứ hai tôi trôi quá xa khu vực an toàn mà không hề hay biết.

Lần thứ hai tôi sặc nước.

Lần này vẫn chưa rút được kinh nghiệm, lại cà quơ cà quơ, nhưng may là không lâu như lần trước đã có người hốt xác tôi, kéo tôi về phía cạn.

Sau đó... tôi lại nghe thêm một tràng giáo huấn từ Kha... cái người mới cứu tôi ban nãy.

...

Bơi xong thì chia ra nam nữ đi tắm lại cho sạch sẽ.

Tụi con trai cấp tốc làm xong thì đi mua kem, mỗi thằng hai cây ngồi chờ tụi con gái. Tụi tôi sau khi tắm xong tóc còn chưa thềm lau, thấy kem được đưa ra trước mặt mình thì hí ha hí hửng chộp lấy ăn.

Lớp tôi cũng có cái tốt của lớp tôi..

Tụi con trai được cái rất tốt, rất hào phóng, cũng rất phong độ, dù phần lớn tính cách của tụi nó có hơi thực nữ một chút.

Từ đầu năm ngoái, lớp tôi đã phân định rạch ròi như sau. Một thằng con trai sẽ đảm nhiệm chăm sóc và quan tâm đến một đứa con gái... giống dạng cặp đôi cùng tiến. Cái này thì không phải ghép đôi gì đâu, chẳng qua là 'giúp đỡ nhau trong học tập và lao động' mà thôi.

Từ khi có Minh vào lớp thì cái tên Nguyễn Một Cục được miễn cái trách nhiệm đó khi cậu còn chăm sóc cho Lâm hơn cả cần thiết.

E hèm... còn thành phần như Huy Gay thì tự xử.

Việc phân trai nào với gái nào thì do cô chủ nhiệm tổ chức một buổi bốc thăm, kết quả không thể chối cũng không được đổi.

Ăn kem xong, tụi tôi lại đi mượn xe đạp đôi, hai đứa một chiếc, đạp lòng vòng cho vui.

Lần này không có phân theo cặp như ban nãy nữa, mà con trai lớp tôi sẽ cùng với con gái lớp 11A1, còn con trai 11A1 sẽ đi chung xe với con gái lớp tôi... với lý do là... giao lưu.

Thật ra tôi biết tông tụi con trai lớp tôi chỉ muốn cưa gái lớp khác mà thôi... chẳng qua là con gái tụi tôi không lật tẩy tụi nó, còn phải giữ thể diện cho 11A4 nữa.

Minh lờm lờm Bảo Đồ _ chính là cái thằng đưa ra ý kiến cho con trai lớp này với con gái lớp kia... bởi vì nhờ Bảo mà cậu ta không được đi cùng với Lâm.

Thật ra cũng không có ai ép buộc gì ai, chẳng qua là nếu Minh cứ khẳng khẳng đòi đổi cặp thì sẽ làm mất vui.

Chúng tôi chia nhóm bằng cách, nhờ cô lao công đi ngang chia giúp.

Sau đó, Minh cặp với Băng..

Lâm với Tuấn _ lớp phó học tập bên 11A1.

Mấy đứa kia thì tôi không thèm kể... nhưng quan trọng nhất là...

Khải... cùng một nhóm với tôi.

Cô à... cô cũng biết chọn quá đi nha... Tại sao lại nhìn mặt tôi và mặt hấn rồi nói hai bạn này chứ... tìm tôi lúc đó như bị kiến cắn một nhát vừa ngứa ngứa lại nhức nhối vô cùng.

Băng nhìn Khải lo lắng, như thể hấn đang đi ra đoạn đầu đài không bằng. Tôi thầm khinh bỉ một tiếng trong lòng. Cô ấy có thích Khải đến đâu cũng không có cần phải đánh dấu chủ quyền như vậy đi, rõ ràng là cô ấy không tin tưởng vào tình cảm của Khải... cơ mà hai người đó theo Lâm mà nói đâu có cái dạng quan hệ đó...

Thầy kệ, tôi chẳng quan tâm nữa.

Đến lượt tôi và Khải nhận xe. Thấy tôi cứ đứng tần ngần trước chiếc xe, Lâm liền đến bên nói nhỏ với tôi:

“Nếu mày không cư xử cho bình thường thì đừng trách tao đứng ngay tại đây hết lớn là mày thích Khải.”

“...”

Bạn tôi sao lại thích uy hiếp tôi.

Tôi chờ Khải ngồi lên phía trước rồi mới ngồi lên yên sau.

Hắn đạp, và hắn cũng là người bẻ lái. Tôi ngồi ở vị trí này thấy rõ tấm lưng to vững chắc của hắn. Khải mặc áo thun đen bên trong, bên ngoài khoác hờ sơ mi xanh đen, còn Băng thì sơ mi đỏ đen, hai người này thật ra rất đẹp đôi. Tôi thấy hơi mặc cảm bản thân.

Vì quá hồi hộp nên tôi còn chẳng thấy được chúng tôi đang đi đâu, và cũng không để ý, hắn đang cùng tôi đi đến một nơi có vẻ xa lữ bát nháo kia... một nơi yên tĩnh và vắng vẻ.

Khải đột nhiên lên tiếng, chân vẫn đạp đều, bánh xe vẫn quay nhanh, mắt vẫn hướng thẳng về phía trước.

“Tin nhắn xin lỗi lần trước... tui nhận được rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Tứ Ngổ Ngẩn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21

“Tin nhắn xin lỗi lần trước... tui nhận được rồi. Nhưng... khi trả lời lại bà thì không liên lạc được.”

Gió thổi qua một hơi mạnh khiến tôi chói với.

Tiếng lá cây xào xạc như chiếm lĩnh không gian, trên đầu chúng tôi, những tán cây khẽ đu đưa, để những tia nắng cuối cùng xen vào rọi xuống đất những hạt li ti.

Tôi khẽ mở miệng đáp

“Ồ thì... tui lên núi ôn thi...”

Khải đột nhiên phì cười. Rồi sau đó, chúng tôi lại rơi vào im lặng, không một ai nói thêm lời nào nữa.

Mãi một lúc sau, Khải mới nói với tôi: “Chuyện lần trước... tui xin lỗi. Thật ra... chuyện tại mình là người dung, tui không...”

“Hạ!!!” Huy Gay gọi lớn tên tôi... cậu ta với một bạn nữ bên 11A1 từ sau phóng lên vượt chúng tôi, sau đó lại quay người cười vào mặt tôi “Haha!! Hai người đua không?”

Nhìn khuôn mặt hớn ha hớn hở của Huy, tôi bĩu môi.

“Vớ vẩn.”

Tình cờ lúc đó, một giọng nam cũng hòa âm với tôi.

Sau một hồi ngẩn ra mới phát hiện tôi và Khải vừa đồng thanh nói câu đó.

Huy đã mất dạng, chúng tôi lại rơi vào im lặng.

Tôi không có đủ dũng khí để bảo Khải tiếp tục câu nói, còn hắn cũng không nói gì.

Chạy lòng vòng, tôi chạm mặt cặp đôi Kha với Jenifer lớp tôi.

Jen thấy tôi từ xa đã hét ầm lên: “Ê con kia!!”

“Gi mày?”

Sau đó, để mặc cho hai bạn nam kia bẻ lái với đạp xe, tôi và Jen ngồi tán ngẫu... tính ra thì chạy xe đạp đôi cũng có cái tiện của nó, tôi không cần phải làm gì nhiều, có đạp cũng chẳng có cảm giác gì nặng nhọc.

Đạp xe xong thì trời cũng đã chạng vạng tối, cả đám chúng tôi kéo nhau đi bộ ra cầu Sài Gòn gần đó ngắm cảnh.

Leo lên giữa cầu, cả đám chúng tôi không phân biệt 11A1 hay 11A4 dàn hàng ra nắm tay nhau hét lớn về phía con sông to lớn, để cho tất cả mọi người lúc đó chạy ngang đều quay đầu lại nhìn chúng tôi với ánh mắt ngạc nhiên và hoảng hốt thì chúng tôi chạy xuống cầu rồi cười sảng sặc.

Thật ra chỉ dám làm có một lần, làm thêm vài lần nữa có khi cả bọn lên phường uống trà đá không chừng.

Nháo đến khi trời đã tối, đưa tay ra chỉ còn thấy mờ mờ thì cả bọn mới thực sự kéo đi ngắm cảnh. Cũng như ban nãy, chúng tôi dàn hàng ra rồi đu lên thành cầu nhìn cây lục bình trôi từng đợt từng đợt.

Gió lộng, Gió thổi tung hết tóc tui con gái, mà gió cũng chẳng có ý định sẽ dừng, cứ mãi đưa đến những cơn dạt dào, dịu dàng mà mạnh mẽ.

Trời mờ mờ tối, cảnh vật xung quanh càng trở nên bình yên một cách kì lạ.

Mặt trời biến mất, bầu trời từ màu xanh trong vắt trở thành màu xanh sẫm, mặt trăng xuất hiện từ từ. Tiếng gió thổi, cùng với tiếng còi tàu, tiếng xe chạy hòa lại khiến mọi thứ thật huyền ảo.

Chúng tôi im lặng hồi lâu nhìn ngắm cảnh vật.

Thật ra mà nói, đây được xem như là lần đầu tiên cả đám lớp tôi khi đã xáp lại với nhau mà vẫn không nháo nhào lên khiến mọi người phải giật mình.

Sau khi đứng đó hóng gió, tóc tôi rối tung lên như ổ quạ, nhưng phải công nhận một điều, đứng đây mãi cũng không thấy chán, nhất là gió mát mà cảnh đẹp, giống như đang ở miền quê vậy.

Sau đó nữa, chúng tôi tản bộ sang Pearl Plaza ăn uống với xem phim.

Cả hai lớp bây giờ như một, ai cũng thân thiết, mà đã dính vào nhau rồi thì đừng hòng tách ra.

Chúng tôi kéo nhau chui vào thang máy, đến khi cửa không đóng lại được mới lùa bớt nhau ra, chia làm mấy đợt mới lên được tầng bốn.

Cả đám chui vào Gogi House, theo như con nhỏ sành ăn như Jen thì thức ăn ở đây rất ngon.

Dù gì thì đây là lần đầu tiên chúng tôi đến đây, cũng chẳng biết ở đây có những gì.

Thật ra mà nói, dù Jen là lớp trưởng nhưng nó chẳng có tí tố chất nào nghiêm túc để có thể làm một lớp trưởng gương mẫu, gì mà suốt ngày chỉ biết tìm chỗ ăn uống, tìm chỗ đập phá mà không phải về đồn.

Nhưng nhờ vậy, chỉ cần đi theo nó là có thể ăn ngon.

Hai lớp chúng tôi chiếm hết mấy cái bàn gần nhau, gọi thức ăn thì ưm cả lên. Dù gì giờ này cũng là giờ ăn chiều, nhân viên công sở làm việc gần đó hay trong tòa nhà, thậm chí là người dân ở đây... nhìn chúng tôi như thể cả lũ mới trốn trại, có chút khó xử.

Chúng tôi không ngồi theo khu vực lớp, mà ngồi theo cặp ban nãy chia xe đạp đôi. Một bàn sẽ có ba cặp, ba nữ ngồi bên này, ba nam ngồi bên kia.

Bàn của tôi, nữ có Lâm, Băng và tôi. Nam có Tuấn, Minh và Khải.

Bàn của tôi, hình như là cái bàn đáng sợ nhất trong những cái bàn ở đây.

Minh và Lâm thì liếc mắt đưa tình công khai, còn chẳng bận tâm đám tụi tôi đang ngửa mặt đến thế nào.

Tôi thì không quen biết gì Tuấn, lại càng không thể nói chuyện với Băng và Khải. Trong khi đó, Tuấn gượng gạo gọi món, Khải chỉ bấm điện thoại, còn Băng thì mỉm cười nhìn chằm chằm hẳn, giống như lúc nãy khi hẳn và cô tạm thời chia cắt nhau đạp xe, Băng cô đơn đến không vui nổi, bây giờ ngồi đối diện Khải thì vui ra mặt như cá gặp nước, thật là làm người ta tổn thương.

Băng đột nhiên nhú mồm ho một cái. Khải lập tức đứng dậy, đưa ly nước cho Băng.

Hừm... xin hỏi hai người có cần phải như vậy không, thể hiện tình cảm như đúng rồi ý!!

Thế này thì làm sao tôi có thể tin lời Lâm nói, hai người này rõ ràng là đang quen nhau.

Tôi thích Khai, còn Khai và Băng lại thích nhau. Có làm sao lại bắt tôi phải ngồi cùng bàn với hai người đó. Như thế này khác nào địa ngục đầu nha. Tôi liền tránh ánh mắt đi chỗ khác, nếu còn nhìn thêm một lát nữa chắc tôi rời bàn về sớm mất thôi.

Tôi lúi độn thoại ra lướt newsfeed facebook, Băng lại khiến tôi tắt nó đi.

Mấy phút trước, Băng vừa up một tấm hình chụp cô và Khai cùng nhau ở trên cầu Sài Gòn, ánh sáng lúc đó đẹp phải biết. Băng vốn đã đẹp, ánh sáng lúc đó, thêm gió thổi tung mái tóc nâu dài óng ả, khiến cô như một nữ thần. Bên cạnh là một tên vô cảm với khuôn mặt không chút cảm xúc... Ầy vậy mà hần vẫn đẹp trai thật đẹp trai, vài năm sau, chủ tịch nước Việt Nam thế nào cũng trực xuất hần!!

Thứ ăn dọn ra, Lâm hào hứng đứng dậy, gấp cho mỗi đĩa một ít.

Thoáng thấy có nắm trong gấp thức ăn của Lâm, tôi liền khẽ giọng: “Hần không ăn được nắm”

Đồng thanh với tôi là giọng của Băng: “Khai không ăn được nắm”

Ủm... hình như tôi làm chuyện dư thừa rồi, tôi hoàn toàn quên mất ở trên cái bàn này còn có Băng, người được xem là bạn gái của Khai, tôi chẳng có cái lí do gì để quan tâm đến hần. Chẳng qua là khi thấy cái nắm nhỏ xíu ấy, tôi vô thức cất lời mà quên mất tình trạng của mình lúc này.

Chúng tôi vừa dứt lời, toàn bộ mọi hoạt động trên cái bàn này đều dừng lại, tất thảy mọi người đều hướng mắt nhìn về góc bàn có tôi, Băng và Khai.

Tuần nhiên nhìn tôi, trong ánh mắt có vài phần nguy hiểm. Băng quay sang nhìn tôi, tôi có thể cảm nhận rõ ràng, hình như cô đang tổn thương..

Thì có thể là Băng nghĩ tôi _ một con nhỏ vừa quen biết Khai có mấy tuần lại hiểu rõ hần như cô _ đưa con gái đã ở bên hần mười mấy năm, cảm thấy có chút tổn thương, hoang mang và sợ hãi chứ nhỉ?

Bây giờ tôi mới phát hiện ra thì ra mình lại hiểu rõ tình địch như vậy, đơn giản là vì tôi ngày ngày trong tình trạng hoang mang và sợ hãi đó, đã quá quen rồi.

Sau khi nhìn kĩ lại, hình như cái đó không phải là nắm. Vậy thì tại sao tôi lại vì một thứ chẳng có nguy hiểm gì mà rơi vào tình huống bế tắc như thế này. Tôi vô thức thở dài một hơi.

Tôi cười cười, cho một miếng thịt vào miệng rồi tấm tắc khen: “Ừ ui... ngon quá.”

Sau câu đùa của tôi, cả đám mới như hoàn hồn khỏi cú đơ ban nãy.

Nhưng cuối cùng vẫn là ăn trong khó xử, trong khi mấy bàn khác cứ thích um sùm cả lên, mấy lần bị nhắc nhở cũng chẳng thèm quan tâm... đây đích thị là tình trạng thiếu văn minh trầm trọng.

Ăn xong, chúng tôi tiến lên tầng năm xem phim, mà quan trọng hơn chính là số phận lại đưa đẩy tôi và Khai.

Do bàn của tôi cứ ngại ngại ngừng ngừng, tốc độ ăn cũng chậm hơn tụi nó. Mà bạn bè đi với nhau ấy, cả lũ ăn như hăm là chuyện bình thường. Đến tận lúc tụi nó ăn xong, tụi tôi cũng còn tới một nửa.

Jen nhìn tôi ngán ngẫm, nghĩ ngợi một lát mới nói: “Thôi tụi tao lên trước. Lát tụi mày lên sau đi, để tụi này mua vé luôn cho. Đợi tụi bây chắc hết vé luôn rồi.” “Ồ đi mua ẹ đi mày.” Lâm gật đầu rồi xua xua tay, sau đó cho một miếng thịt vào miệng.

“Con này dám đuổi tao? Mày chờ đó.” Jen bĩu môi rồi bỏ đi.

Đề lại sáu chúng tôi lại rơi vào trạng thái kì quặc. Vừa rồi, Jen chen vào, như một làn gió mới thổi vào, bây giờ nó đi rồi, không khí lại thập phần ngột ngạt và khó thở.

Tôi liếc liếc nhìn năm người còn lại rồi lại cắm đầu ăn.

Đến khi chúng tôi mò lên tầng năm thì Jen nó quảng cho tôi ba cặp vé. Nhìn kĩ lại mới thấy chữ sweetbox.

Tôi quay sang tròn mắt với nó: “Sao lại là ghế đôi?”

“Hết vé. Tao chịu. Chỉ còn mấy chỗ đó thôi.”

Jen nhún vai.

Sao tôi thấy trong cái thái độ của nó thập phần nguy hiểm, giống như nó có tình...

Tôi khó xử quay sang ba người còn lại: “Tụi mình làm sao đây?”

Jen hét với lại trước khi chạy đi mua bắp: “Phân theo nhóm đạp xe!”

Cái gì nữa đây!! Hôm nay là cái ngày gì mà tôi cứ phải dính vào Khai chứ, khó xử còn chưa đủ sao!!

Đang đau đầu thì Băng cười với tôi: “Đổi chỗ với tui nha.”

Tôi sững sờ vài giây rồi gật đầu “Ừ.” kèm thêm một nụ cười.

Lâm liếc chúng tôi một cái, rồi lè lưỡi: “Vậy thì tui ngồi với Minh đó nha.”

“Ok, vậy tui ngồi với Tuấn.” Tôi quay sang cười với Tuấn, cậu ta ngượng ngập cười lấy lệ.

Cậu ta thừa thông minh để biết rằng trong tình huống này, bản thân trở thành vật cản, cũng giống như trái bóng bị ném qua ném lại.

“Thật ra không cần phải ép mình như vậy đâu.” Tuấn đáp lời tôi, khi bốn người kia, chính xác hơn là hai cặp kia đã đi mua bắp rang rồi.

“Tui đâu có ép mình gì đâu. Thôi tui mình đi mua bắp, sắp đến giờ chiếu phim rồi.” tôi nói rồi quay người đi trước Tuấn.

Tuấn không nói gì nữa, chỉ im lặng lẻo đẻo theo sau tôi.

11A1 và 11A4 hầu hết đã vào hết trong rạp, chỉ còn có mấy đứa tôi ở bên ngoài.

Tôi nhìn nhìn một đồng bắp lộn xộn trong tủ kính, hỏi Tuấn: “Ăn cái gì đây? Cái nào đây?”

“...”

“Tuấn ơi... ăn cái gì?” tôi vẫn chăm chú nhìn thức ăn, không bận tâm rốt cục là tại sao cậu ta lại im lặng đến vậy. Mãi một lúc sau, tôi mới quay lại, thấy cậu ta đang nhìn đi đâu đó.

Tôi vô thức nhìn theo tầm nhìn của Tuấn thì cậu ta đột ngột lên tiếng: “À... cái này đi. Combo này đi.” Tuấn chỉ tôi một phần.

Tôi liền quên mất chuyện kì lạ ban nãy, lập tức mỉm cười nói với người bán hàng, cô ấy nhanh chóng đi chuẩn bị.

Tuấn quay sang nói với tôi: “Nè. Lát nữa bà cứ lấy bắp rồi vào trong trước đi. Tui đi vệ sinh sẽ vào ngay.”

Tuấn dúm vào tay tôi một tờ tiền và một tấm vé.

“Ồ...”

Tôi còn chưa kịp nói gì thì Tuấn đã quay người đi mất.

Tôi chép miệng... gì đây? Phần ăn có 99k mà cậu ta đưa tôi luôn tờ 200k??

Tôi quay người lấy bắp rồi vào trong rạp, tìm ghế của mình. Tôi ngồi xuống, chỉnh lại người cho thật thoải mái rồi bóc bắp ăn dần.

Mà cái rạp này nó hết vé cũng kiểu thật biến thái.

Ghế của Minh với Lâm cách tôi một dãy, Băng với Khải thì chệch xa bên kia, xung quanh lại chẳng có ai tôi quen... giờ thì một mình tôi chiếm lĩnh cái ghế đôi như thế tự kỉ...

Tôi ăn, chốc chốc lại mở điện thoại nhìn đồng hồ.

Phim đã sắp chiếu rồi rốt cục Tuấn đi đâu rồi chứ? Chẳng lẽ ghét tôi đến mức ngồi với tôi trong hai tiếng cũng không được?

Tôi hậm hực bóc bắp cho một nắm lớn vào miệng rồi đưa ly lên miệng hút rột một cái.

Từ bên cạnh đột nhiên truyền tới một hơi ấm, ghế bị lún xuống rõ rệt.

Ánh sáng mờ ảo trên màn hình hắt xuống, tôi mới phát hiện ra người này không phải Tuấn... mà là Kha!

Tôi tròn mắt nhìn: “Ủa? Sao ông ngồi đây?”

“Đổi với Tuấn.” Kha quay sang tôi cười cười, bóc bắp cho vào miệng, vô cùng tự nhiên.

Đây được xem như câu nói tự nhiên nhất từ trưa đến giờ của tôi với Kha đi.

Từ sau khi tôi bị sự cố ở hồ bơi, tôi có cảm giác Kha bị cái gì đó mà trở nên thật kì lạ. Thật ra tôi cũng có chút lo lắng, nhưng vì cứ phải dính vào Khải, thần kinh tôi trong tình trạng căng thẳng tột độ, tôi chẳng còn tâm trạng để hỏi thăm Kha.

Nghĩ gì nói đó, tôi rất tệ ở khoản che giấu tâm trạng của mình:

“Hehe... sáng giờ ông cứ lạ lạ. Làm tui tưởng ông đang giận tui nữa là...”

“Giận gì bà đầu. Hehe... phim này phim kinh dị đó.” Kha nháy mắt với tôi.

Trong một thoáng, tôi hiểu ngay suy nghĩ của Kha, liền cười gian gặt đầu. Sau đó, cả hai chúng tôi ngồi cười gian khiến cho mấy cặp đôi bên cạnh giật cả mình.

Dù gì tôi vẫn thấy nếu Lâm là bạn thân nhất của tôi, thì Kha chính là bản nam của nó, suy cho cùng tôi và cậu ta giống nhau từ A đến Z, từ sở thích đến thói quen.

Phim sắp đến hồi gay cấn, tôi thò tay sang nắm lấy tay Kha một cái tạo sự chú ý rồi nhìn sang hấn nháy mắt.

Kha giật mình không thêm che giấu làm tôi phì cười. (Thật ra người ta không có giật mình vì bị chị hù đầu nha...)

Kha tròn mắt nhìn tôi, trong khoảnh khắc, thấy cậu ta cũng tếu thật.

Sau một lát tôi nhướn mày ra hiệu, Kha mới nhếch mép nở nụ cười lưu manh rồi siết ngược lại tay tôi nhìn về màn hình.

Đến đoạn đó rồi nha...!!

Tôi siết tay Kha một cái, không ngờ hấn cũng siết tay tôi.

Tôi cười “Ha...” một tiếng. Xem ra chúng tôi thật sự tâm linh tương thông!

Tâm linh tương thông ở đây là sao? Tức là ngay giờ phút này, cả hai chúng tôi đều có cảm giác ngay sau đây sẽ là một màn gì đó thật đáng sợ, chứ không phải chúng tôi đã biết trước nội dung đầu ă.

Tôi và hấn hét lên.

Mọi người xung quanh cũng giật mình hét lên. Rồi con ma xuất hiện zoom lên màn hình... mọi người lại được dịp hét lên lần nữa.

Tôi quay sang Kha cười khúc khích.

Vốn định sẽ làm vậy thêm vài lần nữa, nhưng không ngờ phim hay quá mà tôi quên mất 'nhiệm vụ' của mình, cũng như quên mất tay mình còn đang tay trong tay với Kha.

Hơi lạnh từ máy lạnh đột nhiên ủa đến khiến tôi ớn lạnh. Ban nãy tôi mới bơi xong, tóc vẫn còn ẩm, vào mấy nơi như thế này, tóc càng lâu khô hơn. Bây giờ tôi thấy lạnh là chuyện đương nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Tư Ngó Ngẩn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Hình như ngày mai chúng ta phải đi học rồi... coi như hôm nay là ngày tết cuối cùng vậy...

Sắp tới địa ngục rồi á :(((

Mà thôi không dài dòng nữa, các bạn đọc truyện vuiiii =]]]

...

Kha đột ngột đưa áo khoác của cậu ta cho tôi, tận lúc này tôi mới biết mình hình như đang run lên.

Mà lúc nhận áo khoác mới biết hai đứa vẫn còn đang nắm tay nhau... tôi được dịp thấy ngượng vì cả hai lý do.

Khẽ rút tay mình ra, Kha giật mình quay sang nhìn tôi, sau đó lại ngượng ngừng quay mặt đi, không nói gì.

Tôi mặc áo khoác của Kha đến hết bộ phim vẫn chưa bỏ nó ra.

Phim kết thúc cũng đã gần chín giờ, chúng tôi tạm biệt nhau ra về.

Cả đám tản bộ về lại Văn Thánh lấy xe rồi mạnh ai nấy về, tất nhiên tôi lại là con đĩa đeo bám theo Lâm nhờ nó cho đi kè.

Sau khi về đến nhà tôi mới nhận ra mình vẫn còn mặc áo của Kha, tôi liền chờ dài một hơi rồi nhắn tin cho Kha: 'Áo khoác của ông tui giặt rồi trả lại cho.'

Nhắn tin xong tôi đi tắm lại cho khỏe người, tắm xong tôi lại xuống bếp uống sữa, đem theo bịch bánh nằm dài trên sofa xem ti vi.

...

Khải cau có nhìn Hạ mặc áo của Kha.

Cái áo này cậu còn không lạ sao, chỗ đó chỗ đó... đều là Kha tự đánh dấu lên... cái trò con nít của cậu ta chưa bao giờ khiến cho Khải cảm thấy đáng ghét như lúc này.

Bây giờ Kha lại đưa cái áo đầy dấu hiệu của mình cho Hạ mặc... nhìn cái cách cô ấy thản nhiên như vậy, chứng tỏ Hạ còn chẳng biết cái áo đó có ý nghĩa như thế nào. Kha làm vậy có hơi trẻ con hay không?

Thật ra... nhường người mình thích cho người khác thật sự không dễ chút nào, nhất là khi hai người đó cứ liên tục xuất hiện trước mặt mình.

Trong lòng Khải cứ như có một tảng đá lớn đè nặng, ruột gan thì thắt cả lại, dạ dày đau như sắp chết, cảm giác buồn nôn và mất mát cứ thường trực.

Khải rốt cục tại sao lại thích Hạ để rước đau đớn vào bản thân như thế này...? Thật không giống với tác phong của cậu chút nào.

Tâm trạng tệ đến mức cái lớp vỏ an cần chu đáo đối với Băng bình thường hoàn toàn bị lột bỏ. Suốt cả quãng đường về nhà Băng, mặc cô nàng có nói gì thì nói, Khải không còn chút năng lượng nào để bận tâm..

...

Sau khi nằm lên giường tôi mới cảm điện thoại lên xem, đọc xong tin nhắn, tôi quăng hết mọi thứ, đập hết gối bông lật đật chạy xuống mở cửa.

'Không cần đâu, tui đang dưới nhà bà, đưa cho tui được rồi.'

Tin nhắn từ nửa tiếng trước.

Đừng nói là cậu ta vẫn còn chờ tôi đây chứ.

Nhìn thấy bóng dáng đen đen đứng phía trước nhà nhìn chăm chăm vào điện thoại, trong người tôi như có một dòng điện chạy thẳng từ đầu xuống chân. Tôi lồi trong tôi như một bão cát càng ngày càng lớn, xoáy vòng khắp nơi, tàn phá hết mọi thứ trong đầu tôi.

Xót xa lại như một bông hoa nhỏ màu đen, càng ngày càng nở rộ choáng hết người tôi.

Tôi liền mở cửa: "Trời đất! Chờ lâu quá sao không gọi tui?!"

Kha xoay người cười tươi rói: "Haha... tui còn lo bà bị cái gì."

"Tui... không thấy tin nhắn. Nhưng mà sao ngốc vậy? Chờ không thấy thì cứ về đi, chờ tui làm cái gì?" giọng tôi run run khiến chính tôi còn thấy giật mình. Mắt tôi cay xè.

Kha không nói gì chỉ cười xun xoe.

Tôi phì cười mà mặt nhăn nhó, chắc là rất khó coi. May là ở đây ánh sáng không được tốt, nếu không chắc cậu ta đã tưởng tôi là quỷ mà bỏ chạy tám mét. Giọng tôi từ run run thành khàn khàn:

"Cái áo đó tui giặt rồi, tui đem lên trưng cho. Ông về đi, trễ rồi."

"Ừ. Về nha. Bye bye."

"Bye bye." Tôi vẫy tay tạm biệt Kha, cậu ta cười cười rồi leo lên xe, nhưng ánh mắt vẫn nhìn tôi. Thấy ánh mắt thắc mắc của tôi, cậu ta lại mỉm cười dịu dàng:

"Vào trước đi."

"Đi trước đi."

"Ừ. Vào nhà đi nha. Ngủ ngon."

Tôi đứng nhìn theo bóng xe của Kha khuất sau ngã rẽ mà trong lòng dâng lên một nỗi niềm gì đó, có chút xót xa... có chút mong lung. Trong tiềm thức tôi dần dần hình thành nên một thứ cảm xúc gì đó... tuy không giống cảm xúc đối với Khải, nhưng tôi thật sự không biết cảm giác này là cảm xúc gì.

Tôi đứng đó đến khi cảm thấy gió lạnh khiến mình run lên mới quay người đóng cửa bước vào nhà.

Nằm xuống giường, hình ảnh Kha cứ mãi lần quẩn trong đầu tôi.

Tối hôm đó, tôi mơ một giấc mơ...

Tôi rơi xuống một khoảng không đen không thấy đáy, cũng không có bất cứ thứ gì ngoài tôi và tôi.

Sau đó, tôi nghe tiếng nước chảy róc rách, rồi “soạt” một tiếng, tôi rơi xuống một hồ nước lớn, tuy xung quanh vẫn chỉ có một màu đen, nhưng tôi có cảm giác có thứ gì đó đang bao bọc lấy mình.

Tôi không thở được, vùng vẫy cũng không thể bầu vịu vào thứ gì được.

Đến khi sức lực tôi bắt đầu cạn kiệt, và tiềm thức của tôi cứ vang lên mấy câu thì thầm “Mày chết chắc rồi...” thì đột nhiên có ai đó gọi tên tôi.

“Hạ...”

Giọng nói quen thuộc đến khiến người ta nhớ nhung. Người này dường như đã gọi tôi rất nhiều lần trong mơ, cũng là người tôi muốn nói chuyện cùng nhất.

Một vòng tay ôm lấy tôi... ngay khi tay tôi có cảm giác được nắm lấy, tôi lập tức có thể lấy lại hơi thở.

Người đó kéo tôi lên cao, lúc này, trên đỉnh đầu tôi có một chấm sáng. Nó giống như lối thoát của con ác mộng này, còn Khải đang giúp tôi thoát khỏi nơi địa ngục. Cậu ta đột ngột quay sang nói với tôi: “Bà có sao không? Đừng làm tui sợ. Hạ! Hạ...”

“Hạ... có chừng xảy ra chuyện gì hết.”

Tôi choàng tỉnh, bật người ngồi thẳng dậy.

Giấc mộng vừa rồi vẫn còn dai dẳng đeo đuổi tôi khiến tôi thở không ra hơi,... những hơi thở nặng nhọc khó khăn, mồ hôi thì ướt đầm cả người.

Bên ngoài, những ánh sáng đầu tiên của ngày đang ulla đến. Tôi nhìn sang đồng hồ... đã năm giờ rưỡi.

Tôi nuốt nước bọt, thở hắt ra một tiếng rồi bước thẳng vào nhà tắm, dội nước lạnh lên người.

Đã lâu lắm rồi tôi không mơ thấy ác mộng, lần này bị dọa cho sợ đến thế này, thật là có chút không quen.

Khi dòng nước lạnh dội thẳng vào mặt, tôi mới nhớ đến ngày hôm qua, rồi chợt nhận ra... những lời Khải vừa nói ban nãy không đơn thuần chỉ là giấc mơ... hẳn thật sự đã nói như vậy... hẳn thật sự đã lo cho tôi!

...

Ngày đi dã ngoại đến một cách nhanh chóng.

Thật ra mà nói, nếu là mấy lần trước, thì tôi sẽ cực kì phấn khích mà tăng động đến mức đập phá bàn ghế trong lớp, nhưng lần này, Lâm nó trao cho tôi nhiệm vụ cao cả là đi tỏ tình với Khải.

Dù cho lần trước có dụ được nó đi chẳng nữa, thì sau cái lần Khải cứu tôi ở hồ bơi, nó cả ngày cứ lẻo đẻo theo sau tôi hòng bắt tôi đi tỏ tình mặc kệ hẳn có thích hay ghét tôi đi chẳng nữa.

Tôi sắp phát điên với nó mới miễn cưỡng gật đầu, nhưng bây giờ phải làm thế nào đây... tôi không thể thất hứa với Lâm được.

Càng gần ngày đi, lớp tôi càng tăng động, trong khi tôi lại như sắp chết đến nơi, ngày nào cũng uể oải đến mức một đứa vô tư như Jen còn để ý.

Thật ra đôi khi tôi cũng có nghĩ là... chỉ đơn giản là tỏ tình thôi mà, đâu có gì ghê gớm lắm, dù gì tôi cũng không có chết, sợ cái gì mà ngày nào cũng ôm một cục đá nặng trĩu trong lòng.

Dù biết là như vậy, nhưng tôi vẫn không thể nào bình tĩnh được.

Lần trước sang 11A1 trả cái áo cho Kha, Khải chỉ liếc tôi một cái, rồi đi thẳng ra khỏi lớp, giống như cậu ta rất ghét khi hít thở chung bầu không khí với tôi.

Tôi cảm thấy vô cùng tổn thương. Dù gì tôi cũng là con người, hơn nữa còn là con gái, bị người mình thích khinh bỉ với tránh mình như tránh tà kiêu đó, tôi cảm thấy như nghẹt thở.

Hừ... Lâm đáng ghét kia còn không thấy ra tình hình hay sao mà còn bắt tôi tỏ tình chứ.

Vậy mà thời gian cứ lằng lằng trôi, cuối cùng cũng đến ngày đi dã ngoại.

Sáng hôm đó, tôi ngồi chồm hổm trước nhà với cái vali hành lý bên cạnh, trời vẫn chưa sáng khiến con buồn ngủ lại kéo đến. Tôi gục đầu lên gối ngủ gà ngủ gật, trong lòng thì thầm chửi con bạn thân... đã hẹn sẽ sang rước tôi mà tận giờ này vẫn chưa thấy đâu, trong khi tôi phải thức từ sớm để chờ nó. Hình như tôi ngủ được mấy giấc rồi mới nghe tiếng xe tiến lại gần mình rồi nó dừng cái kịt trước mặt tôi.

Tôi dụi mắt đứng dậy, đã thủ sẵn thể định chửi cho nó một cái, không ngờ người tôi nhìn thấy lại là Kha.

Bao nhiêu móng vuốt với cả nước bọt tôi định dùng để phun hết vào mặt nó bị tôi kiềm lại một cách thảm thương, vậy nên chắc là mặt tôi cũng rất là khó coi.

Kha đeo khẩu trang, nhưng tôi vẫn nhìn ra cậu ta đang cười: “Bà làm cái trò gì vậy?”

“À... thì định tập thể dục buổi sáng thôi mà.” Tôi cười toe toét khoe răng khoe lợi.

“Thôi trễ rồi lên xe đi tui chờ đi.” Kha mỉm cười với tôi, đồng thời nhìn về phía cái vali.

“Hả? Tui nhờ Lâm rồi?”

Thấy tôi đực mặt ra, hình như cậu ta lại cười.

“Lâm nhờ tui rồi. Thôi lên lẹ lẹ.”

Tôi dù rất mù mờ nhưng vẫn không thể đứng ở đây mãi được, cuối cùng lại ngu ngơ đưa vali cho Kha để ở đằng trước, còn mình thì leo lên phía sau, thậm chí là đội nón bảo hiểm vào từ hồi nào càng không hay không biết.

Kha chở tôi đến trường, vào trong bãi giữ xe tình cờ gặp Khải cũng cùng lúc chờ Băng chạy vào trong.

Tìm tôi như dừng lại một nhịp.

Cảm giác này thật khó chịu. Nếu Khải thật sự ghét tôi thì trời ơi làm ơn để hắt ra xa tầm mắt của tôi một chút có được không. Hắt cứ mãi xuất hiện trong cuộc sống của tôi thì tôi biết phải làm sao đây chứ?

Thấy tôi nhìn lên trời âm thầm lăm bằm cái gì đó, Kha lại cười, một tay kéo vali một tay đẩy vai tôi đi vào trong trường: “Bà có nhiều hành động thú vị thật chứ.”

Tôi chỉ có thể cười khỏ khi Kha kéo tôi lại gần Khải.

Tôi đứng im lặng một bên nhìn Kha cười tươi rồi bắt chuyện với Khải: “Ê mày, tao có đem theo cái đó đó, tối nay tụi mình cùng chơi đi.”

“Sao cũng được.” Khải chỉ lạnh lùng đáp lời như thế.

Đã lâu rồi tôi không được nghe giọng của hắn, vậy mà tình cảm của tôi dành cho hắn không những không giảm mà cứ sao cứ tăng vùn vụt theo thời gian như thế này....

Những ký ức xấu với hắn như cái thái độ lạnh lùng của Khải chẳng hề động lại lấy một tí trong tôi, tất cả về hắn chỉ có những cử chỉ dịu dàng, hành động lịch thiệp của hắn.

Tôi cười trừ tạm biệt Kha chạy đi tìm Lâm.

Vừa thấy nó đứng cạnh Jen cười vô cùng vui vẻ, tôi trừng mắt chạy đến: “Ê con kia! Sao mày dám bỏ tao cho Kha?!”

“À. Hôm nay tao không đi xe máy, nhờ Minh chở đến trường mà quên nói với mày.”

“Ờ vậy hả?” tôi rất là dễ hòa, chỉ cần nó nói như vậy, tôi cứ nhiên nhiên không giận nữa mà đổi chủ đề “Ừa tao tưởng tụi mình tập trung theo xe? Sao tụi mày ở đây, 11A1 đâu?”

“Bên kia kia. Hờ... xa người ta có chút xíu là nhớ rồi hả?” Anh Nhây cười đều... hờ... đúng như tên của nó, cô bạn này trêu người khác cực nhây... mà miệng lưỡi lại vô cùng điêu ngoa, nó toàn trêu đến khi người ta khóc mới chịu buông tha, chính vì vậy, Anh được xem như một gương mặt nguy hiểm của lớp tôi.

“Xi.” Cách tốt nhất để đối phó là đánh trống lảng “Tụi bây có đứa nào đem theo cái gì tối nay chơi không?”

“Tất nhiên. Tao đem theo cả một ba lô.” Jen nãy giờ biến mất bỗng từ đâu nhảy vào hớn ha hớn hờ.

“...”

New thang vang lên, lũ lớp tôi lại nháo thêm một trận.

Trường tôi cũng lạ... giáo viên giờ đây thun kinh khủng, vậy mà lúc nào cũng bắt học sinh chúng tôi phải đến thật sớm, đến sớm rồi ngồi nghe nhạc phát ra

từ loa lớn của trường.

Lúc này, trời vẫn còn chưa sáng hẳn, ánh sáng xanh xanh mờ mờ khắp nơi, vậy mà lửa nhiệt không hề bị ảnh hưởng. Không chỉ riêng lớp tôi, mà cả trường lúc này bắt đầu hét theo bài hát... xin nhấn mạnh từ hét!

Thật ra tôi thấy tội cho mấy nhà dân gần đây... sáng sớm trời còn chưa sáng hẳn, nhạc to nghe đã mệt rồi, nghe thêm lũ trẻ tăng động hò hét... ai nói mua nhà gần trường học là tốt đâu.

Sau khi lên xe, mỗi đứa được phát một ổ bánh mì vậy mà chẳng đứa nào thèm đụng tới, chỉ chăm chăm vào trò chơi của hướng dẫn viên.

Anh ấy chia xe ra làm hai phần, nửa trên nhóm một, nửa dưới nhóm hai.

Minh, Lâm, tôi, Jen và Anh Nhảy ngồi cùng nhau ở hàng cuối thuộc nhóm hai, còn hai dãy ở trên đó bên phải lớp tôi, bên trái lớp 11A1, vậy nên mỗi nhóm đều có sự góp mặt của cả hai lớp, nhưng không vì vậy mà trong nhóm mất đoàn kết nha.

Đầu tiên, anh ấy giới thiệu bản thân theo cái cách hài hước và thú vị, sau đó thì hướng dẫn chúng tôi khi đến đó phải làm gì.

Anh hướng dẫn viên vừa trẻ vừa đẹp trai vừa có tài thu hút người khác như thế này... hình như là gu của tụi con gái lớp tôi. Tôi cảm thán trong lòng. Hai ngày này, anh ấy chắc chắn không được yên ổn với đám tụi tôi. Thật đáng thương!!

Jen đột nhiên ngước tay nói nhỏ với tôi: “Ê mày, mày có quen Tuấn bên 11A1 không?”

“Ồ có. Mày lại có ý đồ gì nữa.”

“Cura cậu ta.” Nó cười tí mắt.

“Ừa? Lần trước thấy mày quen với thằng nào đó lớp 12...” tôi trở mắt nhìn, mơ hồ nhớ tới cái dáng cao cao của tên con trai tôi gặp hôm đi thi giữa kì...

“Chia tay từ thuở nào rồi mày. Mày có phải bạn bè tao không vậy?” nó trở mắt nhìn lại tôi, vẻ mặt đầy ngạc nhiên “Bình thường mày nhiều chuyện lắm mà, sao cập nhật thông tin chậm vậy?”

“Im đi.” Tôi chữa ngượng “Rồi sao mày muốn cura Tuấn?”

“Lần trước đi xem phim ấy, Kha đòi chỗ với Tuấn, cậu ta chạy sang ngồi cạnh tao, nói chuyện cực dễ thương, mà cậu ta còn đẹp trai học giỏi, chơi thể thao cũng ngẫu nữa chứ. Mày không biết đó thôi, cậu ta là hoàng tử trong lòng mấy đứa con gái lớp 10 mới vô trường năm nay.” Nó còn liệt kê ra một mớ thứ khác ưu điểm của Tuấn.

Nhưng giờ tôi mới để ý kĩ, thật ra cậu ta rất đẹp trai, mà tính cách lại không tồi, lần trước lúc đi ăn, có nói chuyện và tiếp xúc với Tuấn vài lần, thật ra cậu ta rất dễ mến. Jen say nắng người ta cũng không có gì lạ... nhưng tôi không ngờ nó chia tay anh kia nhanh đến vậy. Con này lúc nào cũng thế, cà lờ phát phor, quen toàn chơi chơi, không biết lần này với Tuấn, nó có bao nhiêu kiên nhẫn.

Tôi chỉ cười với nó, cũng không biết nên cho lời khuyên như thế nào.

Kha ngồi ngay phía trước tôi, quay xuống mỉm cười: “Hehe, muốn cura Tuấn thì để tui giúp cho.”

“...”

Tụi này nói lớn đến vậy hả?

Sau đó, anh hướng dẫn viên bày trò chơi. Thật ra trò này cũng rất là quen thuộc đi, chẳng qua là hát nối chữ thôi, đơn giản vậy thôi cũng có thể khiến không khí trong xe nóng quá mức cần thiết.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Tư Ngó Ngẩn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23

Nói chung thì, cả xe đều rất tăng động, đến cả một đứa trầm tính như Danh Cục (Mịch) cũng còn nháo như thể sắp tận thế, chỉ có Khải và Băng ngồi im lặng như đang ở trong thế giới riêng, nhưng mà hai cái người đó, trên xe còn bao nhiêu chỗ không ngồi, lại ngồi ngay phía trên Kha, tôi ngồi ở vị trí này có thể thấy rõ hai người đó đang làm cái gì... sao tôi lại xui xẻo đến vậy chứ nha!!

Băng ngồi bên cạnh cửa sổ, còn Khải ngồi ở trên Kha, hai người đó tai đeo phone, chuyên tâm nghe nhạc, thậm chí còn không quan tâm cái xe sắp bị lật đến nơi.

Trong người tôi dâng lên một cảm xúc buồn nôn.

Buổi sáng thấy tụi nó nháo lên vì hào hứng như thế này, tự tôi cũng bị ảnh hưởng, cảm thấy mình cũng không nên vì chuyện tình cảm mà mất vui với lớp. Con gái ấy mà... chỉ nên buồn khi nước bị xâm lược hay gia đình người thân mất đi thôi, sao lại vì một tên con trai không có chút tình cảm gì với mình mà lụy như vậy.

Dù đã hạ quyết tâm như thế, nhưng thấy cái cảnh hai người đó ở bên nhau như vậy, tôi không khỏi thương tâm, tôi còn đang hoài nghi cái giác quan gì đó của Lâm... rốt cục hai người đó có thật là không quen nhau?

Tôi thôi không nhìn hai người đó nữa, tập trung vào chuyên môn tìm bài hát để rỗng chung với nhóm.

Rống... hèm... hát chừng nửa tiếng, cũng đã sáu giờ rồi, bên ngoài cửa sổ, nắng đã lên, bầu trời trong veo, cứ kiểu này mà đi tắm biển thì ôi thôi, khi về sẽ đen hơn một con mọt.

Anh hướng dẫn viên còn phải bật cười trước sự hát qua hờ lại hung hãn của xe chúng tôi, bắt giác lăm bắm một câu: “Từ trước đến nay làm hướng dẫn viên, chưa thấy cái xe nào sung như cái xe này.”

Thấy chúng tôi rống lâu quá rồi, anh có lẽ cũng xót cho dây thanh quan của tụi tôi, liền nói bằng micro: “Được rồi được rồi. Cả hai nhóm đều thắng, đều có quà, khi nào đến Vũng Tàu, anh sẽ tặng quà cho mấy đứa, bây giờ tranh thủ nghỉ ngơi một lát đi, lấy sức khi nào đến Vũng Tàu rồi quẩy.”

Vậy mà tụi nó chỉ dạ ran một tiếng rồi lại tiếp tục cuộc thi... nói là cuộc thi cho nó hoành tráng vậy thôi, thật ra sau đó chừng năm phút, cả hai nhóm nhập lại thành một, dưới sự chỉ đạo của Jen, cả xe hát từ bài này sang bài khác, thể loại nào cũng có, mà thứ tiếng nào cũng có...

Kết quả là xe tôi hát suốt hai tiếng mấy đồng hồ từ Thành phố Hồ Chí Minh cho đến khách sạn ở Vũng Tàu.

Lúc xuống xe xếp hàng chờ nhận phòng, có một chuyện thú vị đã xảy ra.

Lam Lười lãnh đạo tụi con gái lớp tôi nhào đến thiếu chút cấu xé anh hướng dẫn viên, ừm, theo ảnh giới thiệu thì ảnh tên Cường Đẹp Trai, nên chúng tôi gọi anh hai từ Chí Phèo cho gọn.

Tụi nó nhào đến đòi số điện thoại của Chí Phèo, làm tụi con trai lớp tôi nổi máu điên, từng thằng một chạy đến túm đầu con nhỏ mình phụ trách ra đứng yên một chỗ... thật ra lâu lâu mới thấy tụi nó men men được một chút, nhưng tiếc là tiền đã trao, cháo đã múc. Tất cả chúng tôi đều có số điện thoại của ảnh rồi.

Bảo Đô hát mặt: “Con gái 11A4 là của con trai 11A4, không được mon men đi đâu hết!!”

Sau đó, đám con trai lớp tôi thể hiện bản lĩnh bằng cách... xách vali với ba lô của mấy đứa con gái lên phòng, rồi mới trở về phòng mình. Trong khi đám con gái tụi tôi tung tăng một bên, mỗi đứa nhắn một tin cho hotboy Chí Phèo khùng bố ảnh. Phòng tôi có hai đứa là tôi và Lâm, dù gì hai đứa cũng thân nhau đến ngán mặt nhau rồi, tôi có làm gì cũng không sợ nó nòi gì.

Tôi liền cởi phăng mấy nút áo sơ mi rồi nằm dài lên giường nhắm mắt tận hưởng hơi mát máy lạnh.

Vũng Tàu hôm nay nóng kinh khủng, nắng áp vào da khiến nó nóng hổi dù chỉ mới có chín giờ sáng. Gió càng làm nhiệt độ tăng cao, nhưng được cái sóng lớn, xem ra lần có nhiều trò vui rồi đây.

Lâm đi thẳng vào nhà tắm làm gì đó trong đó.

Tôi nhắm mắt định đánh một giấc ngắn trước đi tắm biển, nhưng ngoài cửa có tiếng gọi. Trong lúc vẫn còn mơ màng màng, tôi đi thẳng ra cửa, vốn nghĩ là tụi con gái lớp tôi, nhưng người xuất hiện ngoài cửa khiến tôi bàng hoàng sững sốt.

Kha vừa nhìn thấy tôi liền đỏ mặt quay đi chỗ khác, lắp ba lắp bắp: “B... Bà...”

Lúc này tôi mới nhớ là... hình như nút áo mình bị bung ra hết rồi.

Cả người tôi nóng ran lên, lập tức quay lưng về phía Kha, hai tay tức tốc gài nút áo, miệng thì ú ớ cái gì đó mà bản thân tôi còn không nhớ... tôi cũng không biết lúc đó mình nói cái gì.

Toàn thân tôi như có ngọn lửa thiêu cháy từ bên trong ra ngoài, vô cùng.. nóng!! Thế nên mới phải nói, cái số tôi lúc nào nó cũng nhọ hơn người ta.

...

Tôi và Kha khó xử nhìn nhau, ngồi đối diện nhau trên một cái bàn thế này, trong một căn phòng thế này... có chút kì quái.

Sau tình huống khó xử ban nãy, Lâm đột nhiên bước ra từ trong nhà tắm. Nó mỉm cười với Kha rồi chạy ra ngoài, để lại tôi và Kha hai mình trong phòng.

Ngồi nói chuyện trong cái không khí như thế này thì ai mà bình tĩnh cho được đây...

Đột nhiên Kha mở lời: “Chuyện ban nãy,... xin lỗi nha. Tui không cố ý nhìn đâu.”

“...” thì chẳng lẽ lại là cố tình... thật ra Kha cậu ta chẳng biết cách an ủi người khác gì cả.

“Ừ... thì... tui qua để nói với bà...” cậu ta lúng ta lúng túng, hiếm khi trông thấy vẻ mặt này của Kha.

“Một lát nữa... tui với bà chung một nhóm đi. T... tui đã nói với cậu bạn của bà rồi.”

Hừm... ý của cậu ta là nhóm nam nữ lớp tôi?

“Ừ. Chuyện nhỏ.” Tôi gật đầu.

“Ừ thì...” Kha lưỡng lự hồi lâu, sắc mặt có chút khó coi, đột nhiên điện thoại reo vang.

Kha đưa điện thoại lên tai, vẻ mặt có chút cau kỉnh, lần đầu tiên tôi thấy vẻ mặt này của Kha, thật ra chẳng có gì xấu, ngược lại nhìn còn thấy có chút dễ thương, hơi hơi giống con nít. Bình thường tại sao phải ép buộc mình phải vui vẻ, đôi khi khó chịu mới thật sự là xúc cảm của mình.

Sau đó Kha ậm ừ vài tiếng rồi quay sang cười với tôi “Thôi không có gì đâu. Bà thay đồ đi tụi nó réo kìa.”

“Đồ gì?”

“Đồ bơi.” Kha nhướn miệng cười.

Tôi mặc áo pull màu đỏ đen với quần ngắn, mái tóc cột cao phía sau, trên đầu đội cái nón jean có hình lá cờ Việt Nam bước ra khỏi nhà tắm phóng ngay lập tức xuống sảnh khách sạn... nơi mà Kha nói tụi nó tập trung ở đó. Trước khi ra khỏi phòng, tôi liếc sơ qua cái đồng hồ treo trong góc. Mười giờ...

Cơ mà theo như tôi nhớ thì mười một giờ tụi tôi đã phải tập trung lại ở nhà hàng để dùng bữa trưa... tụi nó lại có ý đồ gì đây??

Lúc có mặt ở sảnh, tôi thấy cái đám xe tôi đang bu vào một ai đó ở giữa... mà ai đó lại có chiều cao nổi trội như vậy, khiến cho tôi từ xa đã biết đó là ai... mà ai đó lại không ai khác ngoài anh hướng dẫn viên hotboy Chí Phèo.

Anh ta lờ mắt cái đám tụi nó, vậy mà tụi nó cứ nháo nhào lên. Tôi từ xa trông thấy Lâm, nó cũng vừa vịn chạm mắt tôi, lập tức rời khỏi mớ hỗn độn đó chạy sang tôi cười toe toét.

“Tò tính rồi mày ơi!!! Mau qua coi đi!!!”

Mắt tôi lập tức sáng rõ.

Cái gì tò tính cơ??

Tôi một bước chạy nhanh hơn cả Lâm lao vào vòng nháo nhào đó. Lúc này, Uyên Mọt (Sách) cũng đứng giữa vòng vây, chỉ tội một cái nó lùn quá nên ban nãy tôi không thấy.

Uyên nó ngượng ngừng cúi đầu xuống đất. Trong khi đám xung quanh nhào vào trêu chọc đủ kiểu, còn Chí Phèo chỉ biết lườm nguýt mấy đứa xung quanh để bênh vực cho Uyên.

Nói ra có chút quá đáng, nhưng Uyên lớp tôi từ sáng đến chiều cứ cầm đầu vào sách... là một con mọt chính hiệu. Nhưng dù cho nó có đọc sách thì mỗi khi quấy, nó cũng vẫn là một đứa hăng như trâu điên. Dù cho bình thường nó không được thù mị dịu dàng cho mấy, nhưng thật không ngờ nó lại dạng dĩ như vậy.

Có tiếp xúc mới nhìn ra nha...

Tôi cười đùa hỏi nhỏ Jen: “Nó làm gì mà tụi bây nói nó tò tính với Chí Phèo?”

“Nó đi đụng trúng người ta sau đó ngã lăn ra đất, được người ta đỡ đứng lên nên vậy.” Jen cười toe toét với tôi.

“...”

Thì ra không phải là nó dạng dĩ, chẳng qua là đám bạn nó quá dễ tính!! Chỉ vì chuyện đụng nhau lăn ra ngã thôi mà nó chém thành một chuyện tình như cổ tích ý chứ.

Sau đó, điều làm tôi bất ngờ là Chí Phèo chấp nhận bảo kê cho chúng tôi ra biển khoảng một tiếng rồi về lại khách sạn dùng bữa, thường thì những người trưởng thành làm công ăn lương như anh ta sẽ rất lười nhác, cũng không dám nhận trách nhiệm lớn lao kéo một đám ra biển. Cho nên Chí Phèo lại có thêm một điểm cộng trong lòng nữ sinh 0104 (hai lớp chúng tôi quyết định đặt tên cho nhóm trại là 0104 tức là hai số 11A1 và 11A4 gộp lại).

Khách sạn ngay đối diện biển, chỉ cách có một con đường, lại ngay vị trí có vạch trắng dành cho người đi bộ nên sang đường cực dễ.

Việc đầu tiên chúng tôi làm chính là... nắm tay nhau tạo thành một hàng dài bốn mươi mấy đứa, chạy ù xuống nước, dù cho giữa đường có gặp phải người ta, thì cả dãy người cũng lách qua rồi tiếp tục chạy, tay tuyệt đối không buông.

Sau khi nước ngập ngang gối rồi mới dừng lại, buông tay ra rồi lại đồng loạt xoay người, sau đó cả lũ lại dàn hàng chạy lên bờ, sau đó nữa lại nắm tay tạo nguyên một hàng người chạy xuống nước lần nữa nhảy sổng. Chỉ Phèo đứng một bên cười thích thú.

Thật ra trường tôi ngoài cơ sở vật chất tốt, giáo viên tốt, mà mấy hoạt động ngoại khóa như thế này, trường tôi cũng rất hiểu ý học sinh nha, chọn ngày đi là thứ ba và thứ tư, không phải là ngày cuối tuần.

Thứ nhất, chúng tôi có thể trốn học hai ngày có lý do. Thứ hai, biến mấy ngày trong tuần thường không có đông, cho chúng tôi thỏa sức vui chơi mà không sợ phiền đến người khác.

Hoặc là ông hiệu trưởng sợ sau hai ngày đó, trường chúng tôi sẽ lên trang nhất báo vì tội bạo động và khủng bố tinh thần người khác.

Nói chung là bãi biển lúc này không nhiều người lắm nên chúng tôi cũng không làm phiền gì ai là bao.

Nhưng có một chuyện khiến tôi chú ý.

Gần đám nháo có một nhóm người cỡ tuổi chúng tôi, cũng đi thành một nhóm ngồi trong một cái chòi ăn hải sản.

Thực tế thì mấy người đó hoàn toàn trái ngược với 0104 chúng tôi bây giờ, lũ chúng tôi lấy quấy là phương châm sống, thỏa sức la hét, trong khi mấy người đó có khí chất chừng mực của người trưởng thành, từng động tác một cũng thật quý phái và nho nhã, lột vỏ tôm cũng thật quý tộc.

Thật ra họ cũng chẳng có gì nổi bật nếu không có vừa ăn vừa nhìn về phía chúng tôi chằm chằm. Nhìn theo ánh nhìn của họ thì hình như là đang nhìn Lâm với Minh.

Đến khi nước văng lên đến cả ngực áo, chúng tôi mới vào trong bờ nghỉ ngơi. Mấy người ban nãy tôi để ý từ trong lều đi ra, ngay lập tức tiến về phía chúng tôi.

Không chỉ có mình tôi mà lúc này, toàn bộ 0104 đều chú ý đến bọn họ.

Minh lập tức mỉm cười với họ, nhưng vẫn đứng cạnh Lâm “Tụi mày đi đâu vậy?”

Thấy Minh chào hỏi người ta, cả đám chúng tôi tò mò đứng hóng chuyện dưới cái nắng gắt đến bỏng da...

Cả người tôi nóng hừng hực dù mới vọc nước xong, hơn nữa, cát dưới chân nóng kinh khủng, vậy mà không đứa nào tìm bóng che nắng, chỉ đứng đó ngóng chuyện.

Mấy người kia năm người hai nam ba nữ, ai cũng có tố chất, nhìn qua đều giống như con cái của gia đình gia giáo, mặt mày sáng lạng thông minh, cách đi đứng ăn nói đều nhẹ nhàng.

Dù cả ba cô gái đều rất dễ thương, nhưng chẳng hiểu sao tôi lại chú ý đến một cô gái, giống như linh cảm tôi mách bảo cô gái này có cái gì đó...

Y như tôi nghĩ, bốn người kia liền tiến lại chào hỏi Minh, cũng như làm quen với chúng tôi, chỉ riêng có cô gái đó, hết nhìn Minh lại nhìn Lâm, trong ánh mắt có ý gì đó, nhưng tôi nhìn không ra.

Minh mỉm cười giới thiệu với chúng tôi: “Năm đứa này là bạn thân của tui hồi ở trường cũ. Mà tụi bây làm cái gì ở đây vậy?”

Một tên con trai bá cổ Minh cười toe: “Thì xong nên đi chơi xả stress thôi. Mà mày đi chơi không rủ tui tao một tiếng ha!”

“Tao đi với trường.” Minh thoải mái đáp lời.

Vừa nhìn đã biết Minh với cậu ta có mối quan hệ thân thiết đến mức nào.

“Giới thiệu đi mày.” Bảo Đô cười với Minh.

“Hai thằng này là Đăng với Duy. Ba gái này là Chi, Ngọc và... Miên.”

Nghe đến cái tên của người cuối cùng, tôi bỗng cảm thấy chột dạ, mà không phải tự nhiên tôi lại có cảm giác như vậy. Giữa Minh và Miên phải có cái gì đó nên Minh mới trở nên khó xử như vậy khi nhắc đến tên cô.

Sau đó, năm người bọn họ nhanh chóng hòa vào 0104, chúng tôi kéo nhau đi tìm kem ăn cho mát, tiện thể cùng năm người họ trò chuyện kết bạn làm quen.

Tôi hỏi Chi: “Mấy bà ở đây tới khi nào?”

“Chiều mai tụi này về.” Chi cười đáp.

“Ha... vậy là giống tụi này rồi. Vậy chứ năm người ở khách sạn nào vậy?”

“Đó.” Nhìn theo hướng tay của Chi, không biết tình cờ hay ngẫu nhiên mà nó nằm ngay bên cạnh khách sạn của chúng tôi.

Tôi liền hớn ha hớn hờ: “Oa... tụi này ở kế bên đó. Đúng là có duyên ghê.”

“Vậy tụi mình đi chơi cùng nhau đi.”

“Ừ.” Tôi nhếch mép, cắn một ngụm kem.

Nhi (đưa duy nhất trong lớp ngoài tôi và Lâm ra không có biệt danh) cười đều đều trên môi: “Lại giờ trò cưa gái. Mấy thôi đi Hạ, bao nhiêu con đồ vì mấy rồi.”

“Mấy thôi đi.” Tôi đỏ mặt đập nó một cái khiến Chi ngơ ra rồi phì cười.

Ăn kem xong, nhìn lại đồng hồ đã hơn mười một giờ, Chí Phèo tức tốc tạm biệt năm người kia rồi kéo chúng tôi trở lại khách sạn.

Chúng tôi đến khách sạn khi tất cả mọi người đều đã tập trung ở đó chuẩn bị dùng bữa, 0104 chúng tôi liền trở thành những gương mặt nổi bật nhất trong nhà hàng buffet lúc đó, vậy mà không có đứa nào ngưng ngưng hay gì chạy thẳng đi lấy đĩa gấp thức ăn bỏ vào.

Sau khi ăn xong, tất cả di chuyển lên xe đến suối nước nóng Bình Châu.

Xe tôi lại liên tục mở chương trình ca múa nhạc, chẳng qua là lần này có chút khác, cái micro của Chí Phèo bị chúng tôi giật lấy luôn, anh ấy chỉ có thể bèn lên ngồi vào chỗ trống bên cạnh Uyên Mọt. Từ nay tôi xác định, hai người này sẽ bị đám 0104 này dùng mọi thủ đoạn để ghép đôi!!

“Giữa núi ngàn rừng nguyên sinh nổi lên một bầu nước nóng với hơn 70 điểm phun lộ thiên, hình thành hệ thống suối, các hồ lớn nhỏ luôn tỏa nhiệt và bốc hơi, nhiệt độ từ 37°C đến 82°C tùy từng khu vực. Mạch nước ẩn hiện dưới rừng trầm thom đặc hữu này có chứa silic, hàm lượng nito cao, thêm lưu huỳnh, natri, clo... có tác dụng chữa trị nhiều loại bệnh. Nước khoáng nóng, bùn khoáng nóng cùng với không khí trong lành của rừng và biển làm nhanh chóng phục hồi sức khỏe tốt nhất cho con người.” Chí Phèo giới thiệu sơ qua như vậy với chúng tôi trước khi chiếc xe dừng lại.

(Thật ra có phần trên có nguồn đáng hoàng :)))

Bạn đang đọc truyện *Bộ Tứ Ngổ Ngẩn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24

Ngâm chân vào dòng nước nóng, toàn thân tôi thấy vô cùng sáng khoái nha.

Chẳng hiểu trời xui đất khiến thế nào, bởi thế tôi đã nói tôi xui xẻo đến mức... người khác phải ghen tị! Lúc chúng tôi cả lặn cả ngụp ngoài biển thì nắng như mặt trời sắp dìm vào trái đất đến nơi, vậy mà khi chúng tôi sang đường về khách sạn, trời bắt đầu râm, và bây giờ thì hoàn toàn không còn nắng nữa. Tôi ngẩng đầu nhìn lúc này toàn mây trắng trời hừng hờ như tát nước lạnh vào mặt tôi.

Xe chúng tôi chọn một hồ có thể ngồi hai phía đối diện nhau ngâm chân. (thật ra Mì chưa từng đến, chỉ mới xem qua ảnh thôi, nên cứ miêu tả đại loại như thế vậy :)))

11A1 và tụi con trai lớp tôi ngồi vòng ngoài, con gái 11A4 ngồi phía trong.

Kha là người ngồi đối diện tôi, không biết là vô tình hay cố ý mà bên cạnh lại là Băng, kế tiếp là Khải. Bên tôi là Lâm và Jen, bởi bên còn lại của Kha là Tuấn...

E hèm... có lẽ tôi không nên vạch trần tính cách của nó ra như thế...??

Kha đột nhiên quăng cái nón sang cho tôi mỉm cười: “Đội đi.”

Ngay lập tức, cái đám lố nhố còn lại “Ừ.” lên đầy thích thú, cái lũ đối lưng với chúng tôi còn nhiều chuyện chạy sang hóng hớt, luôn miệng “Gì vậy?”

Mặc cho tụi nó có nháo đến mức nào, Kha chỉ im lặng mỉm cười chứ không giải thích hay phản đối tụi nó lấy một từ. Trong khi tôi phải vất vả chống chọi với từng đó cái miệng.

Tôi có cảm nhận thấy một cái lườm của ai đó... nhưng rất nhanh rồi biến mất, thậm chí giống như chưa hề tồn tại, mà tôi chỉ nghĩ mình bị ảo giác.

Sau khi vất vả một hồi, tôi cười khổ với Kha: “Sao ông không nói gì hết vậy?”

“Biết nói cái gì đây? Tui quan tâm thật mà.” Kha nhún vai trả lời đều đều. Tôi giật thót nhìn xung quanh. May là cậu ta nói nhỏ nên xung quanh cũng không có ai chú ý đến nếu không, tôi đi tự tử luôn là vừa.

Chỉ là... Khải đang nhìn tôi.

Tôi vô thức rùng mình một cái, nuốt nước bọt lấy can đảm nhìn lại hắn, vậy mà hắn lại đưa mắt đi chỗ khác, giống như từ nãy đến giờ hai đứa chưa chạm mắt.

Tôi để ý một điều... hình như giữa Kha và Khải đang xảy ra chuyện gì đó... rõ ràng hai người là bạn thân, tại sao tôi lại nhìn ra có một khoảng cách vô hình giữa hai người họ từ sáng đến giờ.

Ngâm chân một lát, chúng tôi chạy sang tắm bồn, một hồ chỉ được có sáu đứa, nên chúng tôi tiếc nuối tách nhau ra.

Mà bây giờ tôi xác định thêm một chuyện nữa, 0104 tại nó đang ghép đôi tôi với Kha... chắc luôn!

Tại nó nói đi cứ nói lại là tôi và Kha phải cùng chung một chỗ, làm tôi đỏ hết cả mặt cứ phải quát tháo bảo tại nó bớt nháo.

Nhưng kết quả cuối cùng vẫn là tôi cùng với Kha. Mà Kha lại là bạn thân của Khải, nên có thêm Khải và Băng, Lâm và Minh.

Sáu người chúng tôi thay quần áo rồi chuẩn bị xuống hồ. Tôi vừa thay xong, bước ra ngoài đứng trước gương nhìn mình trong đó chờ hai nàng kia thì có ai đó bịt mắt tôi lại... một bàn tay mềm mại quen thuộc... mà tôi đã thấy mặt chủ nhân của nó qua chiếc gương trước mặt. “Mày bày trò gì nữa vậy Lâm?”

“Haha... mày cũng giỏi ghê nhờ... tại thấy mặt mày ngu quá.”

“...”

“Nói đùa thôi. Tao khóa cửa phòng Băng rồi, mày mau đi tỏ tình với Khải.”

“Kh... Khóa cửa phòng gì chứ?” tôi giật mình hỏi... con bạn tôi từ khi nào lại đi làm mấy chuyện thất đức như thế này...?

“Nó tới ngày bám theo Khải, tao không thể tách ra được nên chỉ còn biết dùng hạ sách này thôi.”

Lâm nhún vai rồi kéo tôi đi một mạch.

(Bên trong kia, Băng mở cửa phòng không được, liên tục kêu gào, khóc lóc ỉ ôi, tay kéo cánh cửa trong vô vọng. Bên ngoài, sợi dây cước nào đó vẫn lạnh lùng giữ chặt cánh cửa với thanh sắt bên góc tường.)

Lâm kéo tôi chạy sang phòng thay đồ của nam, cách đó không bao xa. Chưa kịp đến đó, tôi đã trông thấy Kha và Khải đứng cạnh nhau ở một góc khuất, rất vắng người, thấy tôi cứ đứng đơ ra đó, Lâm liền kéo tay tôi chui vào một bụi rậm gần đó nghe lén.

Tôi không hề nghĩ, nội dung của cuộc nói chuyện này, sẽ đảo lộn hoàn toàn cả người tôi lúc đó.

“Mày có chuyện gì nữa, tại sao hôm trước đến nay cứ thể hiện thái độ với tao? Rốt cục mày muốn cái gì?” Khải cau có hỏi.

“Mày đã lên tiếng trước thì tao cũng nói luôn. Tao hỏi mày, mày thích Hạ?”

Tìm tôi giật lên một cái, làm tay chân tôi quịu lại hết cả, dưới bụng cũng có một cảm giác nhói lên.

Một phần tôi muốn chăm chú lắng nghe, nhưng phần lớn còn lại lại sợ phải nghe câu trả lời.

Tôi vô thức thò tay sang nín áo Lâm, cẩn thận nghe từng từ một lời nói của Khải.

“Mày lo cái gì? Tao chỉ xem Hạ như một người bạn.” Khải cười khẩy “Gì đây? Đừng nói với tao mày thích Hạ nha?”

...

Khải cười khẩy, hỏi câu hỏi mà cậu không muốn nghe câu trả lời nhất.

“Ugh... không có. Mày đừng linh tinh, không thằng Minh nghe lại phiền tao!” Kha cau có thẳng tay đánh cái bốp lên vai thằng bạn.

Sau đó cậu ta mỉm cười: “Ha... Lần trước thấy mày nhảy xuống cứu Hạ, tao cứ tưởng mày thích cô ấy.”

Khải không biết nên trả lời như thế nào. Nhìn cái biểu cảm thờ phào nhẹ nhõm không thể che giấu kia, Khải biết thừa cậu ta thích Hạ đến mức nào, chẳng qua là không dám nói ra...

Đối với Khải mà nói, Kha không những là người bạn thân mà cậu ta còn là người anh em ruột thịt trẻ con của mình, nhìn thấy vẻ mặt cau có của Kha, Khải cũng không chịu nổi, mà nói dối Kha, cảm giác cũng không tốt hơn là bao.

Khải nghĩ ngợi một lúc mới cười cười: “Dù mày có thích hay không, thì tao vẫn ủng hộ mày.”

“Đã nói không thích mà cái thằng này!” Kha trừng lớn mắt, liếc Khải một cái rồi quay đi, âm thầm mừng rỡ.

Thật ra lúc Hạ ở dưới hồ vùng vẫy, Kha đã định chạy đến nhảy xuống, nhưng còn chưa kịp làm gì thì có một làn gió vụt qua, bóng lưng Khải phía trước choáng hết tầm nhìn, vừa vững chãi vừa đáng tin cậy... Cậu cảm giác thấy tình cảm của Khải dành cho Hạ có gì đó không ổn, trong lòng nhẹ dâng lên một cảm giác khó chịu. Sau đó, cậu đã định sẽ hỏi cho ra lẽ tình cảm của Khải rồi mới tiếp tục tiếp cận Hạ, nhưng cậu lại không thể chịu nổi khi Hạ và Khải đi xe đạp cùng nhau. Bất an trời dậy lần át lí trí, cậu tự huyễn hoặc mình rằng thật ra Khải không có thích Hạ, thậm chí đối chỗ với Tuấn để ngồi cạnh Hạ.

Lại sau đó nữa, cậu cứ cảm thấy bứt rứt khi thấy Khải thì không thể hỏi, mà thấy Hạ lại không thể kiếm được bản thân chạy về phía người ta trước mặt Khải.

Lúc này đây, lấy hết dũng khí, hỏi Khải về Hạ, thật ra trong lòng cậu như lửa đốt, mấy ngón tay bấu sâu vào thịt tạo nên mấy vết máu đỏ ửng trên da.

Kha liên tục vẽ ra những hình ảnh khi tình huống tiêu cực nhất xảy ra chính là Khải và Hạ sẽ đến bên nhau... cảnh hai người đó ở bên cạnh nhau... cái cảnh khi mà cả hai nắm chặt tay nhau, gửi đến cậu một lời xin lỗi khi tình cảm của họ là song phương... chỉ vừa mới tưởng tượng thôi, cậu đã buồn đến không thể chịu nổi, nếu hình ảnh đó là sự thật, e là Kha không đủ bình tĩnh để có thể đứng vững.

Bất an, sợ hãi,... trong cậu suốt từ lúc phát hiện ra tình cảm của Khải toàn là những cảm xúc tiêu cực, ngày ngày đối mặt với khuôn mặt tiêu tụy của mình mỗi sáng, cố gắng nở nụ cười thật tươi chào ngày mới.

Nghe câu trả lời của Khải, Kha tin tưởng tuyệt đối.

Thật ra, cậu vốn là một người rất đơn giản, làm cái gì cũng không thêm suy nghĩ thật kĩ càng, chỉ cần thích sẽ bất chấp tất cả làm việc đó. Điểm này của Kha khiến cho Khải cảm thấy rất ngưỡng mộ. Thật ra việc cậu ta là một người hết sức đơn giản, Khải đã hiểu từ lâu, chuyện cái áo khoác lần trước chẳng qua là vì cậu ích kỉ nên mới nghĩ như vậy thôi.

Kha là loại người sẵn sàng đưa thứ mình thích cho người khác, chỉ cần người đó thật sự cần cái đó của cậu... Khải thật sự không nên nghĩ xấu cho người khác như vậy. Bây giờ, thấy vẻ mặt thờ phào nhẹ nhõm của Kha, Khải thật không biết phải làm thế nào, chỉ biết cười khổ.

Bạn thân và người mình thích... Khải cười cười... hai người đó mà bên nhau hạnh phúc, không biết cậu có thể đến dự lễ thành hôn của họ không..

...

Tôi ngồi phịch xuống đất.

Hai mắt tôi cay xè như bị xát bột ớt.

Tôi đã biết từ lâu, Khải không có thích tôi.

Sau đó tôi lại trách tại sao hắn đã không thích tôi mà cứ thể hiện mấy cái biểu cảm kia trước mặt tôi, cứ thích quan tâm đến tôi, bảo làm sao tôi không thích hắn hơn.

Sau đó tôi lại tự trách mình sao lại dành quá nhiều tình cảm cho người đó khi mà bên người đó đã có một ai khác... xinh hơn, giỏi giang hơn, hoàn hảo hơn mình ở mọi mặt. Kết quả là bây giờ nhận được mấy chữ “Không thích.”

Toàn thân tôi cứng đờ, tay thậm chí còn không đủ sức để lau nước mắt cho Lâm khỏi phải lo.

Tôi như rơi vào tuyệt vọng, vậy mà con bạn kế bên lại càng làm tôi thêm đau lòng. Nó khó xử nhìn tôi, vẻ mặt kì quái như thể nghĩ đây là lỗi của nó, Lâm chính xác là đang cảm thấy có lỗi với tôi. Tôi liền gượng cười, nhưng cười xong thì nước mắt nhòe hết tất cả, tôi còn chẳng thấy rõ mặt nó.”Tao không sao. Vậy là khỏi tò tình ha, dù sao tao cũng biết kết quả rồi. Thế này cũng tốt, sau này tao còn có thể làm bạn với Khải. Nếu tao nói thẳng ra với hắn... chắc bây giờ đang khó xử lắm.”

Nó chắc hẳn biết là tôi đang cố ý nói lách sang một bên... cái mà tôi cho là tốt, chính là chúng tôi đã vô tình nghe thấy cuộc nói chuyện này.

Haiz... thật sự không giúp được gì hơn cái tâm trạng của tôi lúc này...

Bị từ chối trước cả khi tỏ tình... thật chẳng còn gì thảm hại hơn...

...

Sau đó, chúng tôi cùng nhau ngồi trong một hồ với tâm trạng không thể nào tệ hơn. Dù tôi mới là người bị từ chối, nhưng từ trước đến nay toàn vậy, chỉ cần tôi buồn thì Lâm cũng sẽ buồn theo, kết quả là Minh cũng không nói gì, Khải với Băng thì vốn có không gian riêng của hai người đó. Chỉ có mỗi Kha khó xử cứ hào hứng tạo chủ đề rồi lại im lìm rơi vào trầm mặc.

Chia nhóm kiểu này là ngu ngốc nhất thời đại.

Mới 'bị từ chối' mà bây giờ trước mặt mình lại toàn là hình ảnh người mình thích cùng với cô gái khác, tôi phải kiềm chế mình lắm mới không khóc, bên dưới lớp bùn vàng vàng, tôi nắm chặt tay Lâm.

Nó quay sang lo lắng nhìn tôi nói nhỏ: “Mày mệt thì đi nghỉ đi, không cần phải đi theo nhóm mà.”

“Để xem tao có thể chịu được đến đâu.” Tôi mỉm cười trấn an nó. Thật ra tôi gồng mình ngồi đây một phần cũng do không muốn nó phải lo lắng cho tôi mà mất vui.

“Đúng là cái đồ tự ngược mình. Tao không quan tâm mày nữa đâu đó.” Lâm nhủ mày, đưa tay véo mi tâm của tôi một cái làm bùn dính lên mặt tôi.

Sau đó tôi nhếch mép, trét bùn lên mặt Kha. Cậu ta ngồi buồn một mình tự kỉ từ nãy đến giờ thấy có trò vui liền hào hứng đáp trả tôi. Kết quả khiến cái hồ nháo cả lên, tôi vô tình làm rơi bùn trúng mặt Băng thì cô nàng cũng cười khẩy, trảy trét bùn đầy người Lâm. Cả năm người chúng tôi (tất nhiên người không tham gia trò chơi vớ vẩn này là Khải rồi) nháo một hồi thì nhận được tin báo là sắp đến giờ về lại khách sạn dùng bữa tối.

Tôi bò ra khỏi hồ, thở phào một hơi... may là tôi không khóc trước mặt bọn họ, nhưng bây giờ tôi có thể chắc chắn, chỉ cần tôi chui vào nhà tắm chỉ có một mình mình và xung quanh là bốn bức tường thì tôi sẽ khóc nức lên.

Sau khi khóc thỏa thích thì tôi quay trở ra, giặt mình khi thấy mặt mình trong gương.

Ấy chết thật! Tôi quên mất bản thân tôi có một cái khác người. Sau khi tôi khóc xong, mặt tôi sẽ sưng vù lên tố cáo hết tội trạng, nếu vậy tôi còn gắng gượng đến khi mình chỉ còn một mình mới khóc làm gì chứ. Bây giờ nếu tôi lộ mặt này ra ngoài thì ai mà chẳng biết tôi vừa khóc, thế nào cũng làm mọi chuyện rối tung lên thành một núi cho xem.

Tôi trốn vào một góc khuất, ngồi đó co gối thở dài, đành trốn tạm ở đây cho đến khi mặt bớt sưng vù...

Tôi mò điện thoại trong túi, không thấy!

Tôi lục tung cái ba lô cũng không thấy. Bây giờ tôi mới nhớ ra, hình như ban nãy tôi để quên điện thoại ở trên xe, bây giờ không gọi hay nhắn tin gì được cho Lâm thì phải làm sao?

Chất xám có hạn của tôi trở nên vô dụng đến cực hạn. Thôi bỏ đi... tôi chỉ ngồi lại đây có một lát.

Mà... e hèm... nói ra thì thật là có lỗi vì một lát của tôi lại đến nửa tiếng đồng hồ.

Ngồi đó gió hiu hiu mát mà hương cỏ thật dễ chịu, hơn nữa tôi còn vừa mới khóc xong, mắt híp lại từ khi nào không hay, kết quả là tôi lăn ra ngủ luôn.

Đến khi tôi được Jen tìm ra thì bị mắng cho lên bờ xuống ruộng. Sau đó thì tôi được Lâm cho biết, chỉ vì tôi mà cả xe tôi phải nán lại đi tìm, thậm chí còn khiến cho cả xe nhao nhao lên vì lo lắng không biết con nhỏ ngơ ngơ kia đi đâu mất... trong đó... có cả Khải. Điều này khiến tôi ít nhiều thấy trong lòng dâng lên một thứ cảm xúc hạnh phúc nhẹ nhàng... lại tự bản thân mình huỷ hoại mình... hy vọng là mình cũng có một vị trí nào đó trong lòng người ta.

Xe chúng tôi về lại khách sạn sau cùng, trở thành những gương mặt ưu tú nhất. Sau khi về khách sạn, tôi bị giáo viên mắng cho té tát, mắng đến mức tai tôi ù đi... lớp tôi nó bước vào trong phòng, giương đôi mắt thương hại ra: “Thôi tha cho nó đi cô ơi, con này nó ngu bẩm sinh. Nó có đi lạc cũng không thể trách nó được.” Cái tụi này không biết là đang bênh vực cho tôi hay đang tranh thủ cơ hội xía xói nhau thì tôi không xác định được...

Sau khi ăn xong, chúng tôi được sinh hoạt tự do, giờ giới nghiêm là mười một giờ, tức là chúng tôi có bốn tiếng để quấy.

0104 chúng tôi đầu tiên kéo nhau đi đạp xe đạp đôi...

Giờ tôi mới biết tụi lớp tôi toàn một lũ đam mê vận động. Lần trước ở Văn Thánh đạp hình như chưa có thỏa mãn tụi nó, từ Hồ Chí Minh đến Vũng Tàu cũng chỉ thích có đi xe đạp đôi.

Chúng tôi lại đi thuê xe... phân nhóm thì... tự xử... thích ai cứ bắt lấy người đó là xong. Vì xe chúng tôi chỉ có 43 đĩa, thừa mất một đĩa, vừa nghe tổng kết như vậy, trong đầu tôi ngay lập tức xẹt ngang một kế hoạch, mà tôi chắc chắn là đĩa nào cũng có suy nghĩ như tôi, vì đĩa nào cũng đang nhìn Uyên và Chí Phèo.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Tư Ngó Ngẩn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25

Bị ép quá, cuối cùng Uyên với Chí Phèo cũng chung một xe. Tôi và Lâm chung một xe để Minh và Kha chung một xe... thấy cũng có chút kì kì. Thật ra tôi thừa biết, tôi và Lâm là hai con chúa lười, bon chen thế thôi, một lát nữa cũng mè nheo Minh và Kha chờ đi giúp.

Chúng tôi chia ra làm hai nhóm, chạy về hai phía, sau đó quay đầu xe chạy ngược lại.

Tội thì tội nhất chiếc xe của con Uyên với Chí Phèo, cứ hề tụi chúng tôi thấy hai người đó trên đường, sẽ ra sức mà huýt sáo, còn hét ầm ĩ trên hai người đó tới khi nào mặt con Uyên đỏ lên hết thì thôi.

Thật ra trên cái cặp này rất vui, bây giờ thì tôi đã hiểu được niềm vui khi bắt nạt người khác!!

Xe của tôi và Lâm đến chân dốc, cả hai cùng xuống xe để dắt xe lên, chứ đạp lên là chuyện không thể nào. Lúc này, con dốc này vô cùng vắng, mà đèn đường mờ ảo có cũng như không. Một bên biển rộng lớn bao la đen ngòm, thấp thoáng mấy ánh đèn nhàn nhạt nhỏ xíu, một bên những tòa nhà cao lớn tối thui không đèn, tôi vô thức rùng mình.

Tôi quay sang đau khổ với Lâm “Đi lẹ lẹ mày ơi. Chỗ này tối thui...”

“Mày sợ cái gì? Ma hả?” Lâm cười khẩy. Dù nó đi trước tôi cũng không quay đầu mà tôi còn nghe ra được tôi đang bị nó cười.

“Kinh dị thiệt mà.” Tôi hét toáng lên, nhưng cũng lúc này, tiếng xe từ xa vọng đến át luôn cả tiếng của tôi.

Tiếng bó xe nổ lớn làm tôi giật cả mình khi mà thần kinh tôi đang căng cứng như dây đàn thế này. Tiếng bó xe như thế này... có vẻ là từ mấy chiếc xe độ... thường là xe của mấy thằng lưu manh.

Tôi đột nhiên có một linh cảm cực kì xấu, mà hình như con Lâm nó cũng vậy, bằng chứng là nó đang đi càng ngày càng nhanh. Tôi nhanh chóng đẩy xe giúp nó, trong lòng thầm oán trách tại sao cái chỗ này nó lại vắng đến như vậy, và tại sao con dốc này lại dài đến như vậy... đi mãi vẫn không thấy ánh đèn nào được xem là sáng...?

Tiếng xe ngày càng gần, tôi còn có thể cảm thấy hình như có tới hai ba chiếc xe gì đó, lạng qua lạng lại rồi lách sang chỗ trước mặt tôi và Lâm.

Tôi và nó đứng lại, cả người cứng đờ.

Thật ra từ trước đến giờ, tôi đã tự nhủ với mình rất nhiều lần nếu mình gặp phải tình huống như thế này thì nên lấy điện thoại ra lên gọi cho ai đó mình quen biết ở gần đó mà mình có thể tin tưởng được... ừ thì cụ thể là gọi cho Kha, bởi cơ bản là tôi rất vô dụng... Lâm lại càng không thể làm gì... nhưng khi gặp chuyện, tôi lại không thể nhúc nhích dù chỉ một chút. Cảm giác run rẩy tràn ngập khắp cơ thể.

Bốn thằng đó dựng xe một bên rồi leo xuống cười đều: “Hai em đi một mình hả?”

“...” tôi và Lâm cùng bơ tụi nó.

Ban này, xe của Minh và Kha có chút trục trặc, nên hai người họ còn phải ở chỗ thuê xe thêm một lát, đã nói sẽ đuổi theo sau, nhưng bây giờ thì hay rồi... không thấy hai người đó ở đâu hết!! Tôi và Lâm phải làm sao đây.

“Đi cùng tụi này đi. Hai em là người thành phố phải không? Chắc không biết nhiều chỗ đi chơi ở đây đâu nhỉ?” một thằng chạy lại hôn hờ giật lấy cái tay cầm xe đạp từ tay Lâm, còn mấy thằng khác dòn tôi và Lâm vào góc. Phía trước là tụi nó, phía sau là gờ đất cứng nhô cao. Xung quanh hoàn toàn vắng lặng, đến tiếng xe cộ cũng không còn nghe thấy nữa. Đến lúc xung quanh chúng tôi không còn khoảng trống nữa, tụi kia thì sắp chạm vào chúng tôi đến nơi, tôi mới nắm chặt tay Lâm, nhìn qua nó.

Nó chớp mắt tỏ ý đã hiểu.

Tôi liền hít sâu một hơi.

Hít sâu...

Tôi nhìn về sau lưng tụi nó, rồi cười rặng rờ và bất chợt hét lên: “Khải! Cứu tụi này!!”

Ờ... không biết tại sao tôi lại gọi tên Khải... vốn kịch bản trong đầu tôi là tên của ba tôi, nhưng không biết sao khi thốt ra, lại thành tên của Khải.

Tụi nó nghe tôi gọi tên một tên con trai nào đó, giật mình nhìn về phía đó theo phản xạ. Tôi liền kéo tay Lâm, đồng thời đẩy thẳng chấn bên trái tôi ra một cái làm nó ngã ra rồi kéo Lâm chạy.

Tôi thở hổn hển chạy, chốc chốc lại nhìn về phía sau. Mấy thằng đó nhanh chóng nhận ra có chuyện gì đang xảy ra, lập tức lên xe đuổi theo chúng tôi.

Cứ đà này thì không ổn rồi!!

Mà tại sao không thấy đứa nào 0104 chạy ngang đây hết vậy?? Không lẽ ban này tôi và Lâm đi lạc?

Tôi liền cời giày chọi vào tụi nó... chả biết là vì tài năng của tôi quá có hạn, hay là tụi nó tránh né quá tài năng mà cả hai chiếc của tôi không trúng lấy một thằng.

Chân trần tôi đạp lên đất mà chạy, dù là đường đã tráng nhựa, nhưng đâu phải là láng như nền gạch, chân tôi bắt đầu rướm máu... dù rất rất nhưng tôi vẫn không thể dừng lại.

Lâm nó quay sang tôi, vừa thở vừa nói: “Mày... có... học... học... sao... không?”

“Không. Mau chạy! Học...”

Lâm nó làm theo tôi, cũng cời giày ném, có vẻ cũng chẳng trúng được tên nào.

Ngay sau đó, tụi nó bắt kịp, dừng xe trước mặt chúng tôi, tìm tôi như rơi ra ngoài ngay trong giờ phút đó. Cảm giác vừa khó thở vừa sợ hãi thật sự không dễ chịu tí nào.

Ngay lập tức, tôi bị hai thằng đè ngã ra đất. Khi trời đất đảo lộn tùm lum, tôi còn nghe thấy tiếng Lâm hét lên: “Mấy thằng chó! Tránh ra!”

Tôi vùng tay tát vào mặt tên ở trên tôi một cái, hất hét lên vài ba câu chữ thế gì đó tôi không thể nhớ nổi, nhưng ngay lập tức, trên người tôi nhẹ tênh, một làn gió lạnh lẽo áp vào chân tôi khi tên kia bị ai đó kéo ra.

Tôi nhanh chóng ngồi dậy, hình ảnh đầu tiên tôi nhìn thấy là Kha đang đánh tên đó một cái khiến hắn loạng choạng ngã vật ra đất, bên cạnh, tên thứ hai đè tôi xuống đất nhanh chóng nhào đến đâm Kha nhưng cậu nhanh chóng tránh được, đồng thời đánh lại hắn một cái.

Bên kia, Minh cũng dễ dàng đánh hai tên kia ngã xuống đường, rồi chạy đến đỡ Lâm ngồi dậy. Dưới đất, chiếc xe đạp đôi của hai người đó ngã rạp một bên, bánh xe vẫn xoay đều xoay đều.

Tôi đứng dậy lập tức gọi điện cho cảnh sát.

Sau đó... bốn thằng đó bị giải về đồn. Kha đi ngược lên dốc, dắt xe xuống đồng thời đem giày về cho tôi và Lâm. Thật ra thì ban nãy tôi vẫn còn hãi đến toàn thân run bần bật lên, bây giờ lại cảm thấy ban nãy chẳng là gì, chỉ thấy vô cùng ấm áp và an tâm, cũng vô cùng cảm động chỉ muốn bật khóc, muốn ôm hai tên này vào lòng.

Tôi nhìn sang Lâm _ người đang bị Minh xoay đi xoay lại như chong chóng để xem rốt cục có bị cái gì không: “Mày có sao không?”

“Không.”

Tôi và nó im lặng nhìn nhau một hồi, liền mỉm cười đồng thanh: “Vui mày.”

Trán tôi bị cốc một cái rõ đau. Tôi méo máo liếc sang cái người vừa từ trên dốc đi xuống kia: “Sao đánh tui?”

“Vui con khi!” lần này Minh và Kha lại đồng thanh.

Kha đưa giày đến trước mặt tôi rồi đặt giày Lâm xuống đất. Trong lúc cùng Lâm mang giày dưới ánh đèn mờ mờ tôi mới phát hiện ra trên khuỷu tay nó có vết trầy, máu đang rỉ ra hòa lẫn với đất khiến nó đen ngòm: “Lâm ơi. Mày chảy máu kìa.”

“Ồ. Chắc ban nãy bị tụi nó xô ngã nên vậy.” Nó giơ khuỷu tay lên nhìn, rồi như không có gì tiếp tục mang giày xong thì đứng dậy. Minh véo má Lâm đến mức mặt nó biến dạng, cau có:

“Hừ... lát nữa biết tay tui.” Lâm chỉ cười xuề xòa.

Điện thoại tôi đột ngột reo lên, tôi lười nhác đưa lên tai: “A lô Jen hả?”

“Mày đang ở đâu?”

“Tụi tao về liền nè.”

“Nhanh lên nhanh lên, tập trung về đây đi rồi tụi mình đi ăn kem!! Alibaba's á, cái chỗ bữa mày giới thiệu cho tụi tao.”

“Kem hả? Nhớ chờ tụi tao!” tôi vội cúp máy rồi hớn ha hớn hờ quay sang Lâm “Về đi ăn kem!”

Nó cười toe toét thay cho câu trả lời.

Bạn nói Lâm mà tôi quên mất chân của tôi hiện tại chắc còn thê thảm hơn tay của nó... mà tôi lại không dám nói gì mắc công Kha lại mắng cho tôi một táng, nghiêng rằng chịu đựng. Mỗi bước đi của tôi như có kim châm, rất kinh khủng! Hức... nếu hôm nay có mang vợ thì đã không đến nông nỗi này, quá lắm chỉ là vết lún đôi vớ mà thôi!

Kha, Minh chờ tôi và Lâm về khách sạn, tuy nhiên, hai người họ bắt tôi và nó phải ngồi im, không được động chân tay gì, đạp giúp còn không cho nữa.

Tôi chạy lên phòng rửa sơ qua cái chân cho nó khỏi nhiễm trùng rồi mang giày vào tiếp tục đi chơi. Lâm cũng chỉ rửa sơ sơ vết thương, bị Minh mắng cho một trận nữa, nhưng nó hứa là tối về sẽ vệ sinh sạch sẽ nên cậu cũng không nháo lên nữa.

Chúng tôi hẹn nhau ở sảnh khách sạn rồi kéo nhau ra ngoài đi taxi đến quán kem.

Sau khi trên tay mỗi đứa là một ly kem với cái bánh úp ngược thì chúng tôi tản bộ về lại khách sạn. Ban nãy đi taxi thấy cũng không xa là bao.

Jen đột nhiên áp sát người tôi. Tay tôi chạm phải thứ gì đó cứng cứng mà lạnh lạnh lại còn nhon nhon. Tôi giật mình nhìn xuống tay mình mới phát hiện ra Jen nó đang cầm một cái chìa khóa phòng chìa thẳng vào tay tôi.

Tôi trừng mắt: “Mày làm cái gì vậy?”

Jen cười đều, cái nụ cười đều không chịu nổi... “Mày nghĩ là chìa khóa phòng của ai?” đồng thời, mắt nó cứ liếc liếc về phía trước ra hiệu cho tôi. Theo ánh mắt của nó tôi nhìn... nhìn một hồi mới khiếp vía hỏi nó: “Chỉ Phèo?”

“Haha... thì ra mày vẫn còn nảo.” Jen cười lớn, Lâm bên cạnh tôi quay sang cười cười.

“Lúc nãy khi tụi tao thay quần áo có bàn kế hoạch cướp giật chìa khóa phòng anh, là cái lúc mày ngủ quên ở đâu đó.”

“Hèm... đừng có sỉ tao nữa.” Tôi trừng mắt nhìn tụi nó, trong lòng thầm than thở giúp cho Chí Phèo... anh à... xem như anh xui xẻo đụng phải cái xe tụi em ha.

Tình cờ chúng tôi đi ngang qua một cái chợ đêm ở bên đường. Tụi con gái hôn ha hôn hờ lập tức chạy sang bên đó. Tụi con trai trở mắt nhìn theo. Tuấn liền giữ lấy Jen: “Áy... tụi mình không về khách sạn hả?”

“Ồ thì mấy ông về trước cũng được. Lát nữa tụi tui về sau.” Jen mỉm cười rồi quay người chạy đi theo tụi tôi. Đám con trai nhìn nhau lưỡng lự một hồi rồi thờ dài đi theo tụi con gái vào chợ đêm, mà sau khi vào rồi chính tụi nó lại là người không muốn ra.

Chợ đêm Vũng Tàu ngoài bán đồ lưu niệm như vòng, móc khóa,... thì còn có rất nhiều đồ ăn như đồ nướng, khô, bánh,... Tụi con trai mua cho một lô, làm con gái tụi tôi khó hiểu tròn mắt nhìn... mua mà không ăn... mua mà bỏ bịch đem về khách sạn làm gì chứ?!

Gió tạt tóc tôi bay tứ tung, suýt là rơi thẳng vào ly kem. Kha không biết từ đâu chui ra, giúp tôi vén tóc vào vành tai khi hai tay tôi đều đang bận. Vén xong cậu ta lại cười với tôi chứ... mà quan trọng hơn là... ban nãy khi bàn tay to lớn ấm áp của Kha chạm vào tai tôi, toàn thân tôi lại giật lên một cái, sau đó một làn hơi nóng lan từ tai tôi ra khắp mặt, xuống cổ rồi thành toàn thân, tim tôi còn đập nhanh hơn mấy nhịp.

Tôi thế này... có phải là đang dần chuyển tình cảm của mình sang cho Kha không? Như vậy còn tốt hơn cứ mãi giữ tình cảm với Khải khi mà người ta đã xác định rõ ràng là không có bất cứ tình cảm nào với tôi.

Tôi đột nhiên cảm thấy giật mình, nhìn quanh thì thấy Khải đang nhìn chăm chăm tôi và Kha. Thấy tôi nhìn hẩn, Khải như không có gì quay sang chỗ khác... giống như từ nãy đến giờ là hẩn nhìn người nào đó sau lưng tôi chứ không phải là nhìn tôi.

Chỉ là... ánh mắt của hẩn có gì đó thật buồn... giống như hẩn đang rất miễn cưỡng cái gì đó.

Tìm tôi lại đập mạnh một cái, nhói một cái giống như toàn thân tôi co rúm lại... hình như... cảm giác nó khó chịu hơn cảm giác khi nãy Kha chạm vào tôi.

Một ánh mắt của Khải lại đem đến cho tôi cảm giác mãnh liệt hơn cái động chạm của Kha... hơn nữa... lại là cảm giác tiêu cực thế này... tôi thừa biết tình cảm của bản thân mình vẫn chẳng có thay đổi gì hết.

Đột nhiên, kem chẳng còn mùi vị gì ngọt ngào nữa.

Sau khi về khách sạn, tôi mới biết tại sao tụi con trai lớp tôi lại thủ sẵn như vậy.

Tụi nó kéo cả đám vào căn phòng lớn nhất. Thật ra phòng của tôi và Lâm có hai đứa vậy thôi, chứ có mấy phòng tới sáu đứa ở chung, nhìn căn phòng cứ như căn nhà của người ta, nên cả bốn mươi mấy đứa chui vào cũng không có vẻ gì là chật chội.

Tụi con trai lôi trong ba lô của mình ra mấy chai C2... tụi con gái nghi ngờ lờm lờm tụi nó. Nam Điền cười phì: “Bia đó.”

Tôi giật mình nhìn sang mấy người lớp 11A1... mấy người đó lớp chuyên lớp chọn, siêng năng chăm chỉ học, liệu có thấy lớp tôi quá lưu manh hay không?!? Không ngờ Tuấn lôi trong ba lô của mình ra một chai không độ... cười cười đầy gian tà với tụi con trai lớp tôi.

Đám con gái thờ dài... nhưng sau đó nhanh chóng nhập bọn. Chúng tôi uống bia, ăn uống, chia nhóm ra chơi bài chơi cò,... nháo một trận thật linh đình.

Tôi uống ừng ực bia cho đỡ phải chúm chím Khải và Băng cứ kè kè bên nhau.

Thật ra tôi từ trước đến giờ ít khi nào nghĩ xấu cho người khác (chỉ có thường xuyên nguyên rủa người ta thôi) nhưng hôm nay tâm trạng tôi đang tệ thật tệ, mà tôi lại còn uống bia, đầu óc tôi quay mòng. Tôi trở nên cau có và khó chịu.

Trong lòng thầm mắng Băng. Gì chứ... không biết chơi cò thì thôi đừng chơi, sang nhóm kia mà chơi bài, bon chen chui vào đó rồi muốn cùng một nhóm với Khải. Ở cùng một nhóm thì phải ngồi cạnh nhau là đúng, nhưng ai lại ngồi sát như thể muốn chui luôn vào lòng người ta như cô...! Đồ đáng ghét! Đã chiếm được Khải còn thể hiện cho người khác thấy... cơ bản là tôi càng nhìn càng phát điên lên được!! Càng tức thì uống càng nhiều, tôi bò lên giường

chỉ tập trung uống. Thăng Huy Gay thấy tôi giành bia của nó mà tức nổ đom đóm mắt, nhưng nó lại không nỡ làm gì tôi nên đành giật của thằng khác uống tiếp.

Tôi uống một lát thì đầu óc mơ màng, bắt đầu buồn ngủ. Chiếc giường rộng lớn êm ái có mỗi mình tôi độc chiếm, hơi mát từ máy lạnh phả ra khiến tôi rơi vào giấc ngủ... nhưng trong lúc đang mơ mơ màng màng thì Lâm nó kêu tôi: “Ê mày, dậy! Về phòng thôi, mười một giờ rồi.”

Tôi nhú mày một cái lăn qua ngủ tiếp.

...

Dù biết Hạ làm vậy chỉ là vô tình, nhưng Khải cứ cảm thấy rất tức giận... con gái con đũa kiêu gì mà nằm ngủ thẳng cẳng không màng xung quanh thế kia, trong phòng này có bao nhiêu thằng con trai. Nhiều lần cậu muốn chạy đến gọi nó dậy bảo nó về phòng mà ngủ, nhưng nghĩ lại thì cái mối quan hệ giữa nó và cậu là gì chứ... còn không phải là bạn bè bình thường nữa là...

Bạn đang đọc truyện *Bộ Tư Ngó Ngẩn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26

Dù gì thì... con gái mà để cho người khác nhìn thấy bộ dạng lúc ngủ của mình thật chẳng nữ tính gì cả... nhưng không vì vậy mà Khải ghét Hạ hay xem nó như mấy đứa con nít, ngược lại còn muốn là người đứng ra che chở cho nó, nhưng tiếc là cậu không tự mình làm được điều đó.

Khải nhân lúc Băng đi vệ sinh, kêu Lâm đang ngồi phía sau: “Ê... nói Hạ về phòng ngủ đi... ngủ ở đây sao được?”

Vốn là Khải định nói với Kha vì dù gì cậu ta cũng ngồi cạnh Khải, nhưng sự ích kỉ trong cậu không cho phép... cậu không muốn nhìn thấy người con trai khác quan tâm đến Hạ. Chịu thôi. Ai bảo cậu thích Hạ đến như vậy.

Kha nghe Khải nói như vậy liền xoay người nhìn về phía chiếc giường trắng muốt nơi có cô gái nhỏ bé cuộn tròn người nhắm mắt ngủ, trên tay vẫn còn cầm chai bia. Cậu nuốt khan một cái... trong cổ họng cảm thấy một ngọn lửa nóng rực, nhưng trong ngực lại thấy vương vương cái gì đó. Cảm giác bất an vừa được Khải đánh tan ban chiều lại trở về, hơn nữa còn đáng kinh ngạc hơn trước.

Nếu cậu không ngồi quay lưng về phía chiếc giường, thì cậu cũng sẽ trông thấy Hạ đang ngủ ở đó, cậu cũng sẽ khó chịu ngay lập tức chạy đến bảo nó về phòng ngủ... nhưng quan tâm đến Hạ như vậy là vì cậu thích Hạ.

Nếu là một người bạn nam bình thường, như mấy thằng khác chỉ lo chơi chứ đâu có ai thêm quan tâm tới cái xác trên giường... nhưng như vậy càng chứng tỏ Khải đối với Hạ có một sự quan tâm đặc biệt nào đó.

Kha cảm thấy vừa bất an vừa lo lắng... liệu rằng Khải có thích Hạ nhưng lại nói dối với cậu? Cậu biết nếu có hỏi Khải lại một lần nữa, câu trả lời mà cậu nhận được chắc chắn là không như lúc đầu bởi Kha hiểu quá rõ Khải, cậu ta đã quyết định cái gì sẽ suy nghĩ thật kĩ lưỡng trước khi trả lời.

Nhưng nếu Khải thật sự thích Hạ thì Kha phải làm sao, vừa không muốn Khải buồn, vừa không thể nhường Hạ cho ai khác. Hơn nữa, Khải đã hy sinh cho cậu khi giấu đi tình cảm của mình như vậy, nếu Kha công khai theo đuổi Hạ, không phải sẽ rất đê tiện...!? Kha bất giác thở dài một hơi.

Lâm ngẩn ra một chút, chỉ im lặng chớp mắt nhìn Khải, đang suy nghĩ cái gì đó, nên não không kịp phản ứng.

Sau khi thấy mình đã im lặng quá lâu, cô mới cười đều:

“Quan tâm quá ha???”

Câu hỏi tưởng chừng đơn giản nhưng như một cú đập mạnh vào người cả Kha lẫn Khải.

Khải khó xử lên liếc Kha một cái mới nhấn nhó: “Nhìn ngửa mắt chết đi được. Quan tâm cái gì chứ?!”

Lâm không nói gì nữa mà chỉ quăng lại một nụ cười gian tà rồi đi sang giường nơi Hạ đang ngủ.

Gọi nó dậy rồi mà nó lại lăn sang ngủ tiếp chứ.

Khải và Kha chăm chú quan sát, đồng loạt cả khuôn mặt diễn trai trong vài giây đen lại, thậm trí một hơi thở dài... con nhỏ này đúng là hết thuốc!!

Sau đó Lâm cũng phải bó tay để Hạ nằm ngủ ở đó. Kha chép miệng đứng dậy, đi sang đó kê lại gối nằm cho Hạ thật dễ chịu rồi kéo chăn cao lên che luôn cái miệng nó, chỉ chừa có lỗ mũi cho nó thở. Đang chơi mà tự nhiên Kha đứng dậy, khiến cho mấy đứa trong nhóm chơi chung tò mò dõi theo cậu

ta, chứng kiến tất tần tật những hành động quan tâm của Kha dành cho Hạ, tội nó hú lên như thể toàn bộ sở thú từ con khi đến con cá sấu đều tập trung hết ở cái phòng này vậy.

Trong lòng Khai dâng lên một cảm giác khó chịu, cứ ngáng ngang ngực, dạ dày thắt lên một cái, hẳn khó chịu quay sang nhìn mấy lá bài trong tay mình... đột nhiên cảm thấy cái gì cũng không còn vui nữa... đột nhiên cảm thấy ngày mai chỉ có một màu đen... giống như không còn hứng đi chơi nữa.

Còn đương sự anh Kha nhà mình thì vô cùng mặt dày, rõ ràng biết mình vừa là nguyên nhân và gương mặt chính của sự hỗn tạp âm thanh vừa rồi, nhưng lại xem như không có gì, thản nhiên đi lại chỗ ngồi của mình tiếp tục chơi bài... bị tội nó hỏi thì lập tức đánh trống lảng... mà khả năng đánh trống lảng của anh thì không ai địch lại, cuối cùng đành phải ngậm đắng nuốt cay, ghi nhớ kỹ lưỡng sự việc vừa rồi trong đầu để sau này tiếp tục tra hỏi dù đầu đứa nào cũng đang lảng lảng không phân biệt trai gái.

Sau đó, cả bọn chơi tới tận khi giáo viên ập vào phòng yêu cầu giải tán... tất nhiên là khi đó đã nhanh tay giấu hết mấy thứ kia kia.

Lâm lại dùng hết kiên nhẫn của mình gọi Hạ dậy, nhưng xem ra đó là điều bất khả thi... cô thầm nghĩ... bình thường mỗi sáng khi cô sang nhà đưa Hạ đi học, nó đã dậy rồi thì quả thật là may mắn, nếu không cô cũng chẳng biết phải làm sao, mà nghĩ chứ không biết phải cần tới bao nhiêu cái đồng hồ báo thức để kéo nó ra khỏi giấc mơ.

Kha nghe theo lời nhờ vả của Lâm, đưa Hạ về phòng.

Lâm sau khi nhìn thấy khuôn mặt ngượng ngùng đỏ hồng của Kha, cô có thể khẳng định mối quan hệ kì lạ giữa ba người trong mối tình kì lạ này... bất giác thờ dài một hơi giúp cho Hạ.

...

Tôi mơ mơ màng màng cảm thấy mình được một vòng tay vừa rộng vừa khôe ôm lấy nhấc bổng lên, người đó ầm phai biết, lại còn vũng chãi, tôi vô thức rụt người lại giống như con rùa nhỏ rúc vào lòng người đó. Người ta khẽ siết chặt vòng tay, khiến tôi luyến luyến không muốn buông khi lưng mình chạm phải cái giường mềm mại.

Sau đó hình như tôi bị lăn qua lăn lại làm gì đó... sau đó hình như tôi giật mình tỉnh dậy một chút.

Tôi ngồi trên giường, ôm đầu nhìn xung quanh, chỉ thấy căn phòng chìm trong bóng tối, ánh sáng vàng nhạt tỏa ra từ cái đèn ngủ bên cạnh chiếc giường soi rõ gương mặt của con nhóc nằm cạnh tôi... chần chừ văng tứ tung. Tôi đưa tay trong vô thức, gần như đã trở thành phản xạ, kéo chăn lên cho nó.

Cơ mà tôi nhớ là tôi đang ngủ ở phòng kia, sao khi tỉnh dậy lại thấy mình đang ở đây rồi?? Tôi ngáp một cái dài, vò tóc rồi nằm xuống kéo cao chăn lên ngủ tiếp.

Hình như chúng tôi quên mất cái gì đó thì phải... thầy kệ... buồn ngủ quá rồi!!

Ở một nơi nào đó... Chí Phèo như phát điên lên khi không tìm thấy chìa khóa phòng của mình ở đâu... :)))

...

Sáng hôm sau...

'Rầm! Rầm!'

“Mau mở cửa!!” Jen hét ầm lên.'Rầm!'

“Hai con kia! Dậy mau!” Huy Gay the thé.

'Rầm! 'Lalalala...~' _ tiếng báo thức từ điện thoại Lâm

'Reng reng reng...~' _ tiếng chuông điện thoại tôi vang lên.

“Mày có dậy không con kia!?!?” tiếng của Lâm.

“Zzz” tôi...

Sau gần mười phút vật lộn với nhau, cuối cùng tôi cũng chịu rời khỏi giường chui vào nhà vệ sinh sửa sang bản thân một chút... thật ra cũng chẳng làm gì nhiều, chỉ có rửa mặt bằng nước, đứng trước gương chà răng sẵn tiện dùng tay vuốt vuốt tóc. Sau đó tôi khoác lên người cái áo khoác rồi ra khỏi phòng tụ họp với tội nó ở sảnh chính.

Tôi ngán ngẩm liếc qua cái đồng hồ ở bên cạnh... tức giận lắm bầm: “Hừ. Mới có năm giờ sáng! Mấy đứa này đừng là bị rồi hơi hết rồi!! Dậy ngắm mặt trời mọc gì chứ... cho xin đi. Đến tận sáu giờ rưỡi mới là giờ tập trung đi ăn sáng... bắt tao dậy sớm hơn một tiếng làm cái quái gì. Hôm qua rõ ràng mình ngủ sớm hơn tội nó, tại sao tội nó vẫn còn sức như trâu thế này không biết.”

Tôi ngáp một cái nữa rồi đi sang cái ghế gần đó ngủ.

Thì ra có đứa còn dậy trễ hơn cả tôi, tôi nhếch môi. Biết vậy này nướng thêm một chút, dù sao bây giờ tôi cũng vẫn phải chờ.

Tôi ngồi đó nhắm mắt, không ngủ luôn thật... một lát sau, lúc tôi đang mơ mơ màng màng, có người lay người tôi, cùng với giọng cười quen thuộc: “Ê, dậy đi. Không ngủ ở đây cũng ngủ được.”

“Ủm... Kha...” tôi thốt ra trong vô thức rồi chép miệng.

“Hả?” câu hỏi đầy ngạc nhiên khiến tôi tỉnh ngủ hẳn.

“...” giờ tôi mới biết vừa rồi mình đã làm gì.

Tôi bật người dậy, khuôn mặt phồng lớn của Kha ở ngay trước mắt. Tôi tròn to mắt hơn nửa ngồi im nhìn cậu ta. Mà Kha cũng không đứng dậy, giữ nguyên tư thế chồm người về phía tôi.

Ánh mắt của cậu ta lướt quanh mặt tôi, có chút mơ màng, có chút ảm tình gì đó.

Vì bị Kha chiếu tướng, tôi bối rối liếm môi quay mặt đi, người theo vô thức tựa ra sau, cười cười: “Haha... tại buồn ngủ quá.”

“Đi thôi... tụi nó kiểm chuyện chộc nữa bây giờ.”

Nghe Kha nói, tôi mới để ý cách chúng tôi không xa là đám tụi nó đang đưa mắt ếch với nụ cười gian về phía chúng tôi.

Tôi liếc Lâm một cái. Con kia mày gọi tao dậy thì mày bị tao đề chết hay sao lại đùn trách nhiệm đó cho Kha... mày muốn tao bị tụi nó trêu lăm hay sao????!!

Phù... thờ đều đều...

Chúng tôi kéo bè phái ra bên kia, ngoài trời, ánh sáng xanh xanh nhàn nhạt rọi khắp nơi, mọi thứ vẫn còn hơi mờ. Gió biển sáng sớm trong lành cực. Thật ra mà nói, từ hôm qua đến giờ, đúng hơn là từ lúc chúng tôi đặt chân xuống đây, chưa bao giờ là không có gió... khiến tôi tâm hồn tôi vô cùng thoải mái, dù cho tóc có bị thổi cho rối tung lên.

Giữa đường nhựa với bãi cát dài có một dãy đá dài bằng phẳng. Thế là chúng tôi leo lên đó ngồi thành một hàng dài, cời hết giày dép ra để một bên, hai chân quơ quơ trong không trung. Mà 'tình cò' làm sao, tụi nó xếp tôi ngồi giữa Lâm và Kha... Xin nhấn mạnh hai chữ tình cò và cái tên Kha. Jen ngồi ở đầu hàng với Tuấn, nó gắn điện thoại vào gáy selfie rồi đưa lên, hét lớn: “Ê tụi bây. Chụp hình!!!”

Bốn mươi mấy đứa phía sau bắt đầu cố gắng chen nhau chui vào tấm hình, dù ánh sáng bây giờ làm tấm hình tối thui, nhưng vẫn ham là ham.

Vì để chen vào được tấm hình nhỏ xíu, mấy đứa ở đầu kia đẩy người có những... tư thế và động tác vô cùng ba chấm... khiến cho mấy người đi đường phải ngoái lại nhìn, dù cho là khách du lịch hay người dân chài biển đang giăng lưới ở dưới kia.

Ấy vậy mà chẳng đứa nào ngượng, chai mặt đến quen luôn rồi.

“Hey!” một giọng Tây vang lên. Cả thầy chúng tôi ngo ngắc quay về phía đó theo phản xạ. Bên kia đường, một phụ nữ trung niên người nước ngoài tóc vàng đeo trên vai cái ba lô lớn, trên tay cầm máy chụp hình hướng ống kính về phía chúng tôi. Bà ta cười lớn hết vọng sang: “Can I take a picture of you?”

Chúng tôi không hẹn cùng xoay người về phía bà ta cười lớn, làm đáng đủ kiểu từ bự đến nghiêm túc.

Sau đó bà ta mỉm cười, vẫy tay tạm biệt chúng tôi rồi xoay người bước đi.

Oài... ta nói người nước ngoài người ta dễ thương như thế!!

Sau đó chúng tôi tiếp tục chen chúc nhau chụp hình, ánh sáng có vẻ rõ hơn.

Jen chụp xong, vừa hạ cây gậy xuống là điện thoại rồi run lên.

Jen vừa gắn thẻ bạn trong một hình ảnh.

Oách! Gì mà nhanh khủng khiếp.

Mà tôi phải công nhận, con này nó nổi tiếng kinh khủng.

Nó up hình vào giờ này... là cái giờ mà ai cũng ngủ, vậy mà vừa mới up lên đã có tới mấy cái bình luận, like lại vừa tròn 15.

Mấy bạn trường khác:

“sướng vậy... mai tao phải kiểm tra một tiết toán số. T^T”

“Nhớ mua quà!!! *mặt hớn*”

“*hình động đá mông nhau*”

“block nhau đi mày”

Tôi “...”

...

Kha ngồi giữa Hạ và Khải, trong lòng đầy mâu thuẫn... không biết nên vui hay nên buồn. Dù Khải đang cười vui vẻ với Băng, nhưng cậu không tin là cảm giác của cậu lại sai.

Đột nhiên Hạ quay sang hỏi Kha: “Sao sáng nay xuống trễ vậy? Bình thường ông phải là người hứng thú nhất mấy chuyện này chứ?”

“Haha... thì hôm qua uống nhiều quá nên hơi nhức đầu.”

Có cho vàng Kha cũng không thể nói, chỉ vì hôm qua ôm Hạ về phòng, nhớ đến tiếp xúc thân thể đó khiến Kha không thể nào ngủ được, cứ nằm xuống giương lại nhớ đến cơ thể mềm mại nhỏ bé trong lòng cậu... kết quả là đến tận hai giờ sáng Kha mới ngủ được chút chút.

Hạ với Kha cùng trò chuyện một chút thì mặt trời dần lên phía xa.

Cả đám lúc này đổi mắt nhìn ra phía đường chân trời, mặt biển phủ một màu xám bạc, đột nhiên, một tia sáng vàng rực xuất hiện. Sợi sáng màu vàng đỏ cứ lớn dần lên 1 cách nhanh chóng, chỉ một lát sau nó đã bùng lên hình rẽ quạt, cả một vùng trời nước bỗng được chiếu sáng long lanh. Xung quanh cái vùng sáng hình rẽ quạt ấy là đủ các màu sắc ấm nóng, màu đỏ, cam, vàng... quán quýt hòa quyện vào nhau. Màu nước biển thay đổi nhanh chóng từ màu xanh xin bạc bạc rực lên một màu xanh tươi rói, từng góc từng góc biển đổi màu theo ánh sáng mặt trời. Mọi thứ như được tắm đẫm trong làn ánh sáng sớm mai ấy, mọi thứ như đang được tẩy trần trở nên trong veo, mát mẻ. Sau ánh sáng hình rẽ quạt, mặt trời hiện ra tròn trịa, vàng cam rực rỡ rồi từ từ lên cao dần, như thể đang được thổi bay lên.

Mặt trời vẫn đang tiếp tục cao dần lên, tiến xa khỏi mặt biển, vươn đến bầu trời đang mới chỉ có lác đác vài nét mây mảnh dẻ bay thoảng trên cái nền xanh trong ấy. Ánh sáng từ mặt trời tỏa ra ngập cả không gian, biển cũng nhờ vậy mà như được quét thêm một lớp màu xanh rạng rỡ.

(Mi khai thiết, đoạn tả cảnh này không phải do Mi viết nhé :)))

Đang ngắm cảnh đẹp, đột nhiên một bên vai Kha thấy nặng trĩu.

Nhìn sang lại thấy cô nàng bên cạnh từ khi nào đã ngủ gật.

Nguy hiểm chết được. Ngồi ở nơi chênh vênh thế này mà vẫn ngủ được thì thật là báỉ phục. Để Hạ không ngã, Kha vòng tay sang kéo nó tựa vào người mình, chính cho nó một tư thế dễ chịu rồi tiếp tục ngắm cảnh bình minh.

Thật tình mà nói thì... đây là lần đầu tiên Kha được ngắm bình minh cùng với người cậu thích, dù cho người ta có tỉnh bơ ngủ gục thì đối với Kha, sáng hôm nay là buổi sáng vui vẻ nhất từ trước đến giờ.

Trên môi Kha vô thức nở một nụ cười mỉm mà chính cậu còn không hề nhận ra điều đó. Chỉ có Lâm và Khải ngồi một bên nhìn hai người này người tựa người ngồi vô cùng tình cảm, trong lòng hai người có hai cảm xúc trái chiều nhau.

Khải như chết lặng... dù tự nhủ với lòng rằng bản thân không nên thích Hạ... đó là cách tốt nhất để cả ba người họ không tổn thương, nhưng làm sao cậu có thể cư xử bình thường khi nhìn thấy cảnh tượng đó...

Khải nhận ra bản thân mình thích Hạ đến sắp chết đi được, xa nhau chỉ càng làm cho tình cảm đó ngày càng lớn hơn, ngày càng sâu đậm hơn.

Nhìn Hạ và Kha như vậy, tâm can cậu vô cùng giày xé... nhìn nụ cười mãn nguyện của Kha, cậu chỉ muốn giành lấy Hạ từ Kha ngay lập tức.

Cảm thấy cả người Khải đột nhiên cứng đờ, Băng ngược nhìn mặt cậu, theo ánh mắt của Khải nhìn về phía Hạ, trong lòng cũng dâng lên những cảm xúc thương tổn.

Bốn người họ lúc đó, một người ngủ, một người ngồi lặng lẽ nhìn về xa mỉm cười suy nghĩ về tương lai tươi đẹp, hai người còn lại đau khổ nhìn về phía người mình yêu thương đến mù quáng.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Tư Ngó Ngẩn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Sau khi ăn xong, cả trường chúng tôi kéo hết ra biển tổ chức trò chơi trên cát.

Chí Phèo đưa chúng tôi ra nơi tập trung thì phờ phạc hết cả người. Anh ấy đau khổ thấy rõ, giống như cả đêm hôm qua không ngủ vậy.

Một suy nghĩ chợt xẹt ngang đầu tôi, hình ảnh cái chìa khóa hôm qua nằm trong tay Jen hiện hữu trước mắt tôi.

“...”

Hôm nay nắng đẹp, trời đẹp, gió cũng đẹp, biển sáng lấp lánh, chúng tôi chia nhau ra dựng trại, thật ra chỉ có cắm hai cây tre mảnh cao hơn đầu lên cát rồi treo cái băng rôn chúng tôi đã trang trí sẵn lúc trước khi đến đây để xác định vị trí, sau đó bắt đầu kéo nhau đi chơi.

Nhắc đến cái băng rôn đó... lần đó tụi con gái với tụi con trai gây nhau một trận lớn, nhưng sau đó tụi tôi lại bị mấy tên trẻ con đó trêu cho cười đến đau bụng.

Lúc Jen đưa ra chỉ thị cả lớp cùng làm băng rôn, Khang Áo liền lên tiếng: “Mấy cái thủ công đó con gái mấy người làm đi. Cả lớp làm làm cái gì. Con trai tụi tôi có biết làm cái gì đâu?”

Jen ngay lập tức đáp lại: “Nói vậy mà nghe được hả??”

Phúc Lúc Nhức gật đầu đồng tình: “Đúng đó. Con gái làm đi.”

“Ê!” Anh Nhây hét lên.

Thế là thế chiến nổ ra, lớp tôi như vừa bị bão lớn tràn qua.

Giáo viên đi vào dạy học mà có cảm tưởng như mình đang bước vào kho bom, chỉ cần lơ tay chạm nhẹ nút kích nổ có thể khiến cho cả trường tan tác, bởi mặt đứa nào cũng hầm hầm, mà bị gọi trả bài thì thể hiện thái độ với cả giáo viên.

Lớp tôi trước giờ trong mắt thầy cô chính xác là một lớp giỏi ngoan hiền, nhưng trong mắt tụi lớp khác thì chính là quậy ngàng, bây giờ chẳng đứa nào thêm giấu thái độ, thể hiện thẳng vào mặt thầy cô khiến ai cũng sốc.

Ra chơi thì mạnh ai nấy đi, tụi con gái đi cùng, tụi con trai đi cùng, không màng đến nhau như hồi đó nữa, cả lớp nồng nặc sát khí, thậm chí còn tự đổi chỗ ngồi con gái hai dãy bên phải, con trai hai dãy bên trái.

Đến cả facebook cũng chia group lớn ban đầu thành hai group nhỏ của con gái với con trai.

Dù mắng nhiếc tụi con trai như vậy, nhưng tụi tôi vẫn có trách nhiệm đàng hoàng với cái băng rôn.

Jen hẹn ngày chúng tôi tập trung ở công viên để trang trí. Ai ngờ làm được có năm phút thì thấy mười mấy tên đó lon ton chạy đến cười xuề xòa, trên tay là cả chục bịch bánh trắng trộn với trà sữa.

Nguyên lên tiếng thay tụi con trai: “Cho tụi này xin lỗi đi... tại lúc đó ham chơi không nghĩ gì tới mấy bà...”

“Ồ.” Jen ờ khinh bỉ.

“Cái này... là để bồi thường nè.” Tụi nó đưa hết thức ăn trên tay cho chúng tôi.

Con gái mà... dễ giận dễ què. Dù rằng khi thấy tụi nó kéo nhau đến đây, con giận đã bay mất tiu, nhưng vẫn cố tình làm mặt giận cho tụi nó rét run một trận, không ngờ lại còn hưởng được quyền lợi. Nói tóm lại là vậy đó, cái băng rôn này mà ra đời là một quá trình lịch sử phía sau.

Trường tôi chia thành nhiều cụm trại rồi chơi trò chơi, sau đó cộng điểm lại để chọn ra cụm trại thắng, có phần quà gì đó, nhưng hiệu trưởng cứ huyền huyền bí bí.

Kéo co...

0104 chúng tôi, con trai chia hai, một nửa đứng khúc đầu, một nửa đứng phía sau, đám con gái ở giữa để tụi nó gánh hết nên cũng chẳng mệt nhọc gì mấy. Nhiều khi thấy tụi con trai dễ thương hết sức.

Sau đó là mấy trò nữa, hình như trại tôi toàn thắng.

Mọi chuyện sẽ không có gì đáng nói nếu không có chuyện đó xảy ra.

Vừa thi xong kéo co, đến phần thi bóng ném của tụi con trai nên con gái chúng tôi ngồi một bên cổ vũ.

Tôi đang ngồi bên cạnh Lâm bình luận về tội con trai lớp tôi với bên 11A1. Bỗng nhiên ngồi xổm cạnh tôi mỉm cười: “Đi mua nước cho họ với tui đi.”

“Hà?”

“Thì xong chắc ai cũng khát, mình đi mua nước đi. Một mình tui thì không đem hết được.” Bỗng lại mỉm cười.

Tôi thờ dãi trong lòng. Hức... tình địch của tôi có cần phải hoàn hảo đến như vậy hay không? Vừa xinh vừa dịu dàng lại chu đáo như thế này thì tên nào mà không thích mê chứ.

Tôi than thì than trong lòng thế thôi, ngoài mặt lại mỉm cười đáp lời: “Được được. Tui với bà đi đi.” Tôi quay sang Lâm: “Tao đi chút.”

“Ồ.” Nó gật đầu rồi tiếp tục khen Tuấn cho con Jen nghe... cốt yếu là để thúc hai đứa nó quen nhau.

Tôi và Bỗng hướng về phía quầy bán nước, vừa đi vừa cười nói, không để ý xung quanh... cơ mà càng nói chuyện càng thấy Bỗng dễ thương chứ. Nếu cô ấy không phải tình địch của tôi thì chúng tôi còn có thể trở thành bạn thân nha.

Đột nhiên tôi nghe tiếng mọi người hét lên, tôi và Bỗng quay đầu nhìn về phía khán đài theo phản xạ, chỉ kịp nhìn thấy một trái banh đang bay nhanh đến, dự là sẽ vào đầu chúng tôi.

Tôi không kịp phản ứng chỉ có thể đứng đờ ra đó. Trong vài giây ngắn ngủi, tôi chỉ cảm thấy tay của Bỗng vung lên trúng người tôi làm tôi ngã ngửa.

Trái banh bay vù qua trên đầu tôi nghe tiếng nó xé gió mà cả người run lên, tôi vẫn còn chưa hoàn hồn thì hình ảnh bên cạnh ngay ngắn rơi vào mắt tôi.

Khái ôm chặt Bỗng trong lòng. Ban nãy có lẽ lúc bị người ta ôm vào, tay Bỗng mới vô tình đụng trúng tôi. Mà nếu cô ấy không đụng trúng tôi thì có lẽ giờ này tôi đã vào nhà thương luôn rồi.

Khái ôm Bỗng thờ hờn hờn, mồ hôi ứa ra giống như đã tức tốc chạy đến, mà cũng giống như thật sự lo lắng cho người con gái trong lòng mình, nhưng ánh mắt lại hướng thẳng vào tôi.

“Đ... đừng...” đừng nhìn tôi với ánh mắt đó... ánh mắt vừa tội lỗi vừa đau đớn kia.

Giờ thì rõ rồi... tình huống vừa rồi là phép thử đơn giản và hoàn hảo nhất để thể hiện rõ trong lòng của Khải, tôi và Bỗng ai mới là người quan trọng hơn. Dù biết rằng mình không thể nào so sánh với Bỗng, nhưng tôi thích người ta đến điên rồi rồi, tự mình thỏa mãn mình bằng mấy suy nghĩ tưởng tượng viễn vông thì có gì là sai... ừ thì tưởng tượng cho nhiều vào, bây giờ hành động của Khải càng khiến tôi đau đớn hơn gấp mấy lần. Mọi người bắt đầu chạy đến bu quanh hỏi thăm, tôi vội đứng dậy, gượng cười một cái méo xẹo: “Tao không sao đâu.”

Bên kia, Khải nhìn tôi với ánh mắt tội lỗi đó một lúc liền kéo Bỗng ra khỏi lòng mình xoay cô một vòng xem Bỗng có bị thương gì hay không. Tim tôi lại co thắt mạnh thêm một cái... vừa rồi người bị ngã chẳng phải là tôi hay sao?

Tôi sắp không chịu nổi nữa rồi!

Tôi quay người, để lại một câu “Tao đi rửa mặt đã.” rồi chạy mất. Vừa rồi sợ quá, bây giờ chân tôi run rẩy đến đi cũng khó khăn, kiểu chạy của tôi lúc này vừa thảm hại vừa khó coi nhưng..

Chỉ sợ ở lại đó thêm một phút giây nào, tôi sẽ òa khóc thì thôi rồi. Dù tự mình trấn an mình... thật ra ban nãy, chỉ là do Bỗng đứng ngay quỹ đạo bay của quả banh chứ không phải mình, nên khi bảo vệ, chắc chắn Khải sẽ bảo vệ người sẽ bị banh trúng người chứ không cần phải bảo vệ cả hai... nhưng càng tự nhủ thì tôi càng đau đớn.

Tôi quay người bỏ đi, để lại Lâm í ới phía sau.

Sau đó tôi chạy đến một khoảng trống ngồi bệt xuống cát, nhìn người ta tắm biển, nước mắt không tự chủ trào ra, như một dòng nước ấm áp cuộn tràn trong đáy mắt. Trong lòng tôi cảm thấy vô cùng nặng nề, giống như luôn có cái gì đó đè nén, dồn ép.

Sau đó... trước mắt tôi mờ cả đi.

...

Chiều hôm đó, lí ra trường tôi cho chơi tự do, nhưng trời lại mưa... một cơn mưa bất chợt, giống như trời cũng khóc cho tôi.

Sau khi bình tĩnh lại, tôi lại lấy cái chân ngón chỉ được đau lòng khi mắt nước hoặc gia đình người thân qua đời mà tiếp tục mỉm cười, nhưng chỉ cần tôi trông thấy Khải đầu đó trong tầm mắt mình là ngay lập tức cả người tôi cứng đờ, cả hành động và biểu cảm đều hết như một con rô bốt, nhìn cực kì gượng gạo vì phải cố tỏ ra tự nhiên... nghe có vẻ ngược đời, nhưng sự thật nó chính là như vậy.

Dù biết rằng Khải không hề dành cho mình dù chỉ một cái liếc mắt, nhưng tôi không thể nào cư xử như bình thường được.

Ngồi tụ tập trong căn phòng đêm hôm qua, đám tụi tôi tắt hết đèn đẩy giường sang một bên bu lại một cục lê lét trên dưới trùm mền ôm gối xem phim mà bằng cái lap của Chí Phèo mà chúng tôi trấn lột được. Anh ta bây giờ ngủ thẳng cẳng trên chiếc giường bên cạnh rồi... cả đêm hôm qua chắc ảnh ngủ

được có chút chút. Kể cũng tội, mà thôi cũng kệ.

Bên ngoài sấm chớp đùng đùng, trời tối mù như ban đêm, mà tụi nó còn kéo hết rèm lại, hiệu ứng ánh sáng rùng rợn đến kinh dị. Phòng này nằm ở tận tầng chín, gió thổi rầm rập, cánh cửa đập chan chát, bản lề cũ kĩ rít mạnh những tiếng cọt kẹt đáng sợ.

Xem như vừa đủ kích thích cả thị giác và thính giác đi nha. Mà phải công nhận là coi phim ma trong cái hoàn cảnh như vậy nó đáng sợ hơn nhiều so với coi phim ma trong rạp.

Con gái lớp tôi được cái là siêu gan dạ, mà tính tình thì có thể nói là con nào cũng đại loại như con trai, nên nói tóm lại thì xem mấy cái này mặt đũa nào cũng vô cảm, chỉ có tụi con gái 11A1 là thỉnh thoảng lại hét lên vì giật mình nhưng sau đó lại cười khúc khích. Từ đầu chí cuối chỉ có Huy Gay và Băng là sợ hãi nép mình vào Nam Điền với Khải... (à thì... Huy với Nam là người tình tin đồn í) Nhìn hai người đó ôm ôm ấp ấp tôi hận không thể một ngón tay đẩy giurong chẹt chết hai người đó đi!

Lâm quay sang tôi cười cười: “Hạ à... mày nên học tập con người ta. Coi phim ma phải tỏ vẻ sợ hãi một chút đi.”

“Ồ... mày cứ làm như tao là diễn viên ấy. Mà hỏi cái.” Tôi nhích sát người nó, làm Lâm bị đẩy suýt là ngã sang người Minh ngồi bên cạnh “Sorry. Hỏi nhỏ nè.”

Lâm nó không nói chỉ ghé tai sát tôi. Tôi chép miệng: “Ừ rồi mày với Minh có chính thức quen nhau chưa vậy?”

“Tất nhiên là chưa. Sao mày hỏi vậy?” Lâm tròn mắt nhìn tôi, sau đó nó định nói gì đó rồi thôi.

“Thì hôm qua tao thấy Miên nó sao sao đó... hình như có ý gì với anh xã nhà mày á.” Tôi đang giúp bạn giữ chồng, vậy mà nó khinh bỉ nhìn tôi.

“Hừ... tất nhiên tao nhìn ra, mà tại tao không muốn hỏi, cũng không thích hỏi, và cũng không thèm hỏi.”

“Tùy mày đi.” Tôi chép miệng một cái rồi quay người tiếp tục xem phim.

Điện thoại Minh reng lên... cậu ta ra khỏi phòng nói chuyện điện thoại. Tôi lập tức kéo Lâm đi rình.

Thật ra mà nói, bây giờ chuyện tình của tôi chẳng đâu vào đâu, nên niềm vui duy nhất của tôi chính là nhìn con Lâm vui vẻ... và bây giờ thì tôi đang hết sức giúp đỡ nó, với tư cách là người ngoài cuộc, tính ra tôi có thể nhìn ra nhiều thứ mà nó không biết.

Giọng của Minh bên ngoài: “Phòng hả? Tụi bây qua chơi hả?”

“...”

“Ừ. Tụi tao đang xem phim kinh dị.”

“...”

“Ừ, lên tầng chín đi là thấy tao liền.”

“...”

“Ừ. Bye bye.” Giọng Minh đều đều.

Qua một cánh cửa, tôi có thể nghe thấy tiếng cậu ta thờ dài..! hờ... thờ dài gì chứ?? Gặp lại bạn cũ lí ra phải rất vui, tại sao lại trở nên như vậy?? Suy nghĩ của tôi về quan hệ giữa Minh và Miên ngày một chắc chắn.

Tôi lại kéo nó bay về chỗ cũ trá hình, giống như từ nãy đến giờ đang xem rất chăm chú.

Không lâu sau, Minh kéo năm người còn lại vào phòng, mỉm cười: “Còn nhớ mấy đứa này không?”

Sau đó, tụi bạn Minh nhập bọn luôn với chúng tôi. Hỏi ra mới biết cũng vì trời mưa mà họ chẳng đi chơi được ở đâu cả, nhớ ra Minh cũng ở gần đó nên chạy sang chơi cùng.

Chúng tôi quyết định chơi một trò tập thể... mà cái tập thể tới bốn mươi mấy đứa thì có vẻ hơi quá, nên cuối cùng lại thành ra trò chơi vận động... chơi trốn tìm trong khách sạn, quy định trốn trong phạm vi từ tầng một đến tầng ba, trừ nhà vệ sinh.

Khác với bình thường, có ba người đi tìm, vì cái khách sạn này nó to quá, còn mấy đứa còn lại túa nhau đi trốn. Mà đông quá như thế này có oản tù xì tới tết công gô còn chưa phân biệt thắng thua, nên chúng tôi bốc thăm.

Kết quả, người thua là Phúc lớp tôi, Khánh lớp 11A1 và Duy bạn Minh.

Chúng tôi bắt đầu chạy khi ba người đó nhắm mắt.

Tôi chạy vào cầu thang thoát hiểm cho nhanh, chờ tụi nó chen chúc nhau ở cái thang máy nhìn mắc mết.

Sau khi tôi tìm được chỗ trốn, vừa kín đáo vừa tối thui... hình như là nhà kho thì mới phát hiện... rõ ràng ban nãy tôi còn chạy cùng với Lâm, tại sao bây giờ chỉ còn có một mình tôi...?!

Thôi kệ, trốn một mình có bị bắt cũng không sợ.

Tôi ngồi đó cười khẩy. Tôi trốn ở đây, đồ ai tìm ra được.

Thế nào đó mà tôi ngủ quên mất, đến khi tỉnh dậy thì tôi mất hoàn toàn khái niệm thời gian, mà hoang mang hơn cả khi mà có tiếng chân đi lại gần.

Tôi nín thở chờ đợi, dù biết là đây chỉ là trò chơi, nhưng tim tôi vẫn không khỏi đập thình thịch.

Tôi co gối ngồi im lặng, thu mình nhỏ gọn hết mức có thể... cả người tôi đột ngột bị ôm lấy từ phía sau.

Tôi hét lên, nhưng có một bàn tay chặn ngang miệng tôi khiến tiếng phát ra chỉ ư ớ không có nghĩa.

Tim tôi đập nhanh đến sắp điên lên được. Trong đầu không ngừng vẽ ra những hình ảnh sau này tôi sẽ không còn được gặp ba mẹ người thân và bạn bè nữa.

“Kha nè, bình tĩnh đi.”

“...”

Tôi quay lại trừng mắt nhìn Kha, cậu ta cười cười nhìn tôi. Tôi sung sủa: “Đùa vui quá ha! Làm người ta sợ gần chết!”

Thấy vẻ mặt nhăn nhó của tôi, Kha có vẻ vô cùng hối hận với trò đùa của mình:

“Sợ thiệt hả? Tui giỡn thôi mà?”

“Phù... ủa. Sao ông ở đây? Vào phòng hồi nào vậy?”

“Tui vào phòng này từ hồi mới chơi rồi.” Kha cười toe khi thấy tôi dịu giọng.

“Hả? Tui có thấy đâu?”

“Hình như phòng này có tới hai cánh cửa.”

Kha vừa dứt lời, có hai luồng ánh sáng kéo đến tỏa ra những tia nhỏ li ti. Tiếng của Khánh và Phúc vang lên: “Tụi này trốn kĩ thế không biết.”

“Từ nãy giờ mới tìm được có hai người.”

Nhận ra hai người đó đang từ hai phía ập vào phòng, Kha liền kéo tôi chui vào một cái thùng giấy rỗng khá to... tính ra tôi và hấn chui vào cũng vừa vặn thật... nhưng mà... đó là khi cả hai đưa ngồi sát nhau.

Kha đưa tay đóng cái thùng lại, ánh sáng vụt tắt... tôi không còn cảm thấy gì khác ngoài hơi thở của người ngồi sau lưng tôi.

Ban nãy Kha có nói để cả hai cùng ngồi vừa, thì cậu ngồi tựa lưng vào thùng để tôi ngồi quay lưng về phía cậu, vừa vặn chui trong lòng Kha.

Hơi thở đều đều của Kha khiến tôi cứng đờ toàn thân.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Tír Ngó Ngẩn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28

“Đi lên tầng trên thôi.” Giọng của Khánh vang lên.

Lúc bấy giờ tôi quên cả việc ra ngoài, quên cả việc mình tại sao lại chui vào đây.

Hơi thở đều đều của Kha khiến tôi cứng đờ toàn thân. Cả tay tôi cũng run run đến mức tê đi.

Tôi một hồi sau mới khó khăn vươn tay mở nắp thùng. Kha thấy vậy liền bật ra tiếng “A...” trước khi kịp nhận thức được tình huống.

Tôi lí nhí giải thích: “Họ... đi rồi, chúng ta ra ngoài thôi.”

Thật ra, không phải tôi không nhìn ra tình cảm của Kha dành cho tôi, chỉ là tôi không thể đối mặt với nó. Nếu từ chối Kha thì sợ rằng, mối quan hệ của tôi và cậu ta sẽ không thể ở mức tình bạn mà nó là thứ quan hệ gì đó lờ lợ.

Tôi ra ngoài với sự giúp đỡ tận tình của Kha dù tôi đã nói tôi không cần.

Sau đó chúng tôi ngồi nhích vào một góc trò chuyện vì cho là nơi đây đã thành nơi an toàn.

Nói chuyện một hồi lâu, đột nhiên Kha quay sang nhìn tôi chăm chú, cậu ta nấp máy môi: “Thật ra... tui... thì tui... ừm... thích...”

Duy không biết từ đâu chui ra làm tôi và Kha giật thót cả mình.

Không khí nóng rực lúc đó bị Duy một phát tán bay hết đi, giờ chỉ còn lại sự ngượng ngùng của Kha và cái biểu cảm cổ tỏ ra ngạc nhiên của tôi.

Sau đó thì như nào ai cũng biết, tôi và Kha trối tay trối chân bịt miệng Duy lại quẳng vào thùng để sang một bên còn tôi và cậu ta lại ngồi nói chuyện.

Đùa thôi. =]

Chúng tôi trở lại căn phòng lúc đầu, thấy Lâm và Minh đang ở đó cùng xem phim, dù sao sau lúc này, tôi không nghĩ mình đủ tự tin để có thể ở bên cạnh Kha một mình sau màn ban nãy.

Tôi tròn mắt ngạc nhiên khi trong phòng chỉ có bốn đứa tôi, lại càng kì lạ hơn khi Lâm có mặt ở đây. Từ trước đến nay Lâm chơi hơi bị giỏi trò này nha.

Nó thấy tôi chỉ cười cười, chặn miệng tôi khỏi vạch trần nó: “Hai người đi chung nha...”

Đáy mắt nó đậm ý cười. Hừ... “Hai người thì sao? Cũng vậy thôi.”

“Qua đây xem phim đi.” Lâm ngoắc tay tôi chạy sang đó, lại trù mền xem phim ma.

“Tụi nó coi bộ còn lâu lắm mới tụi hợp hết về đây.”

Chúng tôi từ đầu đã quy định là trò chơi kéo dài trong ba tiếng, bây giờ đã hết một tiếng mà mới có bốn đứa bị bắt thì phải làm sao.

Thì mấy đứa đã bị bắt rảnh rồi ngồi xem phim chứ làm gì đây.

Sau khi kết thúc trò chơi, điều kì diệu là ba đứa đi tìm lại là đứa thắng..

Lên xe, tôi vật vờ như mấy con nghện, mắt nhắm mắt mở nhìn về phía trước... mà hình như chỗ ngồi của tôi hơi bị nguy hiểm nha. Mấy đứa khác có ngủ gục đi nữa, thì khi xe thắng lại nó cũng không lăn thẳng xuống dưới như tôi được.

Tôi cố gắng mở mắt cho to ra, nhưng hai ngày qua quá mệt mỏi rồi, lại có nhiều chuyện xảy ra như vậy, tôi có cảm giác như hai ngày dài như hai tuần, mí mắt tôi tịt lại không thể mở lên. Kha đột ngột quay xuống nói chuyện với Jen: “Jen lên đây ngồi đi. Tui xuống đó.” À thì... trên đường về, Tuấn từ đầu nhảy vào ngồi cạnh Kha. Suy nghĩ từ nãy giờ, Kha mới quay xuống nháy mắt với Jen một cái.

Jen cười cười chui xuống, Kha chạy lên, nhưng mà cậu ta lại bảo tôi ngồi nhích vào trong cạnh Anh Nhảy, để cậu ta ngồi giữa.

Ha! Tốt rồi. Giờ tôi có ngủ gục cũng chẳng sợ sẽ lăn luôn lên phía trước nữa... không biết là Kha vô tình hay cố ý, nhưng tôi cảm thấy ấm áp một phen.

Xe tôi tới thời gian nháo.

Chỉ Phèo lại đứng ra tổ chức trò chơi, chơi khoảng năm mười phút gì đó lại bảo tụi nó nghỉ ngơi, kết quả là gì? Mặc kệ anh ta nói gì, tụi nó tiếp tục quẩy... đến tận khi ghé bờ sông Long Thành lên xe lại mới ngoan ngoãn đi ngủ.

Sau khi xuống xe, tôi vươn vai thoải mái. Thật không biết tôi đã ngủ quên từ khi nào mà khi tỉnh dậy lại thấy mình ngồi tựa cả người vào Kha ngủ ngon lành, thậm chí còn nghe thấy Anh trêu: “Con gái con đứa ngủ gục như sấm!”

Ôi trời thế thì tôi phải làm sao!! Chẳng lẽ tôi lại xốn xơ xốn xác như thế này a!!

Sau khi xuống xe đã hơn bảy giờ tối, sau khi chiếc xe chở Chỉ Phèo đi xa, tôi tiếc nuôi giùm cho Uyên, kết quả lại chẳng có gì xảy ra chứ...

Jen lại lần nữa áp sát người tôi, lại cảm giác quen thuộc kia, cái gì đó cứng cứng lạnh lạnh.

Tôi kinh hãi nhìn xuống tay nó đang cầm cái chìa khóa xe SH... một suy nghĩ đáng sợ hiện ra trong đầu tôi.

“Chìa khóa xe của Chỉ Phèo?!! Mày...”

“Haha... sao dạo này mày thông minh quá vậy. Thì ra mày chỉ được cái nhảy bén ở mấy thứ như trêu chọc người ta.”

Nó xia tôi một câu trước khi đi lấy xe về nhà. Tôi đứng chờ Kha mà toàn thân ngửa ngáy... hừ hừ... con này chỉ giỏi có cái hay trêu chọc người ta.

Nhưng mà nghĩ lại, ban nãy khi tôi nói tôi không cần Kha đưa tôi về, cậu ta lại thể hiện cái bộ mặt từ trước đến giờ tôi chưa từng thấy chứ... nó... cứ như mấy con cún đáng thương tội nghiệp ấy!

Ha... tiếp xúc nhiều với Kha mới thấy cậu ta cũng có nhiều biểu cảm thật thú vị.

Ừ thì cứ cho là tôi đang cố tự thuyết phục mình hãy chạy sang thích Kha, nhưng tại sao mỗi lần tôi cảm thấy Kha thật đáng yêu thì Khải lại xuất hiện trong tầm mắt của tôi... hơn nữa còn cùng với Băng diễn trò tình cảm.

Hai người đó anh cười em nói nhìn thân thiết phát ghét... sao cứ thích rơi vào tầm mắt của tôi chứ nha!

Tôi hậm hực quay lưng đi, nhưng quay rồi lại cảm thấy như đất dưới chân mình sắp đổ đến nơi. Tôi mệt mỏi quá, chỉ muốn ngủ ngay lập tức nhưng tôi không thể cứ thế mà nằm dài ở đây ngủ được.

Suốt quãng đường về, tôi thậm chí còn không nhớ nổi mình đã đáp lại những câu đùa giỡn của Kha như thế nào. Về đến nhà, vứt hết va li sang một bên, tôi chạy vào nhà tắm xối nước rồi chẳng thèm lau khô tóc nằm luôn lên giường ngủ.

Kết quả là hôm sau đến sáu giờ chiều tôi mới dậy... cũng may là trường tôi tâm lý, cho học sinh nghỉ tận một tuần. Khi thức dậy, ôi trời cả cái đầu tôi như muốn nổ tung ra, vừa đau vừa nhức vừa nặng... tôi còn tưởng có con mèo hoang nào đó chui vào nhà tôi rồi ngang nhiên leo lên đầu tôi nằm ngủ.

Tôi vội lấy điện thoại nhắn tin cho Lâm mà mắt híp như mắt heo: 'Mày ơi :(cứu tao!'

Sau khi nhắn tin cho nó, tôi quăng cái điện thoại qua một bên rồi nhắm mắt ngủ tiếp.

Không biết là bao lâu sau đó, tiếng chuông cửa nhà tôi vang lên dồn dập. Tôi bị đánh thức rửa thềm con bạn... rõ ràng nó có chìa khóa vào nhà tôi còn bấm chuông cái khi gì.

Tôi dùng chút sức lực còn sót lại lết xuống tới cổng nhà thì trước mắt tôi toàn đom đóm và bong bóng... nhưng hình như người đứng trước nhà tôi không phải là Lâm... tại người này hình như là con trai, hơn nữa còn cao hơn Lâm rất nhiều.

Nghĩ gì nói nấy, tôi còn không thèm mở cửa, đứng ở trong nói vọng ra ngoài bằng chất giọng thều thào và khàn khàn: "Xin lỗi... tôi không mua đâu."

Nói xong tôi xoay người đi vào nhà, nhưng người đó hét lên: "Này!"

Nghe chất giọng đó, cả người tôi cứng đờ lại, mạch máu bên dưới da giống như đang nháo cả lên.

Tôi nuốt nước bọt quay người... làm sao mà cái người này lại có mặt ở đây?

"Tu... tui nhắn tin cho ông hả... Kh... Khải?"

"Bà giỡn mặt hả?! Làm cái gì mà cả người đỏ ửng hết lên vậy?! Mau mở cửa cho tui vào!!"

Ồ... kì này tôi chết chắc!!

Tôi nuốt nước bọt, rón rén chạy ra mở cửa, cánh cửa vừa mới mở ra là tôi liền bị áp sát, Khải đưa tay đặt lên trán tôi, sau đó vẽ gợn dử trên mặt càng trầm trọng hơn. Cậu ta quát lớn: "Làm cái gì mà để ra tới nông nổi này?!!"

Tôi biết trả lời làm sao đây?? Đầu óc tôi lúc này vẫn còn mơ hồ lắm, làm thế nào có thể biết được tại sao mình lại trở nên thảm hại như thế này.

"Mau đi thay đồ đi tui chở bà đến bệnh viện."

Vừa nghe đến hai chữ bệnh viện, tôi suýt chút bật ngửa, lập tức bám lấy cánh tay Khải như đứa con nít đang làm nũng: "Đừng mà... tui... tui không đến bệnh viện đâu!!"

Thật tình mà nói, từ nhỏ đến giờ tôi có một tật xấu không biết làm sao để bỏ... mỗi khi sốt cao sẽ trở nên bảnh bèo... cực kì bảnh bèo...!!

Bây giờ tôi còn làm nũng với bạn mình cơ...

"Đi mà! Không tới bệnh viện đâu!!!"

Khải nhú mày nhìn tôi, cả người luống cuống như đang ở trên lửa. Hắn suy nghĩ một hồi liền bảo tôi vào trong, còn mình thì đi mua thuốc.

Vừa mới đóng sập cửa lại chuẩn bị lên phòng theo lời Khải nói, hắn ở bên ngoài nói vọng vào: "Ê! Cho tui cái mật khẩu cửa nhà bà luôn đi, lát nữa tui tự mở cửa vào trong luôn."

"Ồ..." tôi đọc một lượt chữ số. Cậu ta gật đầu rồi rồ ga phóng đi.

Tôi ho khan một cái rồi bò lên phòng. Vừa đặt lưng xuống giường, tôi lập tức chìm vào giấc ngủ... dù đã tự nhủ với bản thân không được ngủ bởi vì nếu ngủ rồi thì Khải phải làm sao. Đến lúc tôi tỉnh dậy thì đã là mười một giờ đêm, trên cái bàn nhỏ bên cạnh giường tôi có một thau nước. Một cái khăn nhỏ từ trên trán tôi rơi xuống, vừa vụn vặt vào lòng bàn tay tôi.

Đầu tôi đã đỡ nhức rất nhiều, giống như cơn sốt đã một phát biến mất hoàn toàn.

Tôi nhìn quanh, trong vô thức lẩm bẩm cái tên của người ta.

Hồ... ảo tưởng gì chứ! Khải chăm sóc cho tôi đến như vậy đã là nể tình lắm rồi. Mười một giờ đêm rồi, hắn còn ở đây làm cái gì.

Cánh cửa đột ngột mở, Khải từ bên ngoài bước vào trong. Trong lòng tôi dâng lên một nỗi xúc động..

“Tại... sao ông còn ở đây.”

Tôi nói lí nhí trong miệng, giống như đang tự hỏi mình, thật không ngờ Khải lại lên tiếng trả lời: “Tại sao cái gì? Làm sao tui bỏ mặc một người sốt tới 41 độ nằm ở đây một mình??”

Hắn vừa nói vừa tiến lại gần tôi, thấy tôi vẫn trừng mắt nhìn mình thì bơ đẹp, thân nhiên đưa tay áp lên trán tôi, thậm chí còn đưa mặt sát mặt tôi.

Tôi đứng hình một lát, cả người nóng còn hơn cả lúc bị sốt, giống như từ đầu đến chân của tôi đều có chi chít kiến nhỏ nhỏ bò lên.

Tôi cứng đờ cả người, chỉ có thể nắm chặt ra giường, giương mắt nhìn Khải... thậm chí tôi còn quên cả thở.

Lát sau, hắn buông ra thì mặt tôi bắt đầu tái mét vì thiếu oxy. Trái ngược với tôi, Khải thờ phào nhẹ nhõm: “Ồn rồi đó. Hạ sốt rồi, nhưng vẫn còn nóng đó. Tui có nấu cháo ở dưới bếp đó. Chờ xiu tui đem lên cho.”

Đợi hắn ra tới cửa, tôi mới kịp hoàn hồn, liền hét với theo: “Ê khoan!!”

“Có chuyện gì?”

Khải lò mặt vào, nhìn khuôn mặt quan tâm của Khải, tim tôi lại nhói lên một cái.

“Ừa... không cần đem lên, tui xuống ăn cũng được.”

Tôi vừa nói vừa leo xuống giường, thấy sắc mặt tôi đã tốt hơn một chút, Khải mới gật đầu: “Ừ. Vậy ăn đi rồi uống thuốc.”

Tôi và hắn ngồi đối diện nhau trên bàn ăn, tôi chỉ dám cúi đầu ăn từng muỗng từng muỗng cháo thịt băm.

Dù chỉ là món cháo đơn giản nhưng chẳng hiểu sao nó ngon đến mức khiến tôi muốn khóc. Tôi len lén liếc Khải, chỉ thấy cậu ta ngồi nhìn tôi chằm chằm, ánh mắt vừa sáng vừa trong vừa như xoáy thẳng vào người tôi, đục hết mọi suy nghĩ của tôi.

Tôi nuốt một ngụm ngang họng, lí nhí hỏi hắn: “Ăn tối chưa?”

“Rồi.” hắn gật đầu, nhưng ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm vào tôi.

Thiệt không biết tình huống này tôi nên vui hay nên buồn đây!! Quan hệ khó xử mấy ngày trước bây giờ lại trở thành cái gì rồi, tại sao giữa tôi và Khải không có tí nào rõ ràng hết.

Dù cho có dờ dờ dang dang thì tôi vẫn không khỏi thấy hạnh phúc. Lúc tôi 'thăm' nhất thì Khải lại đến bên tôi chăm sóc quan tâm cho tôi. Người ta thường nói con người lúc bệnh là yếu đuối nhất, dễ nảy sinh tình cảm nhất. Còn tôi trước đó đã thích người ta đến chết đi sống lại rồi, lần này lại bởi dường thêm tình cảm thì tôi biết phải làm thế nào để ngăn chặn cảm xúc của mình.

Dù biết Khải chăm sóc cho tôi chẳng qua là vì hắn rất tốt bụng, thật sự không thể bỏ mặc một người sốt cao đến nhần tin nhầm người như tôi, nhưng tôi vẫn không giấu được nụ cười.

“Cháo ngon lắm, cảm ơn nha.”

Khải tăng hắng một tiếng: “Ngon thì ăn đi.”

Tôi vừa ăn vừa mỉm cười nhìn người trước mặt... càng nhìn càng thấy Khải đẹp trai... quả nhiên là người tôi thích, hoàn hảo đến toàn diện.

“À...”

'Reng'

Tôi nguyên rủa tiếng chuông, đành phải ngồi chờ Khải trả lời xong điện thoại để tiếp tục cái câu nói còn đang dang dở kia.

“Alo.”

Bên kia nói gì đó.

“Ừ. Tui đang ở nhà bạn.”

Bên kia nói gì đó.

“Ừ. Tui biết rồi. Tui về liền.”

Khải sắc mặt từ đầu đến cuối không thay đổi, nhưng tôi lại cảm thấy ánh mắt của Khải có gì đó là lạ, giống như đang kiềm nén gì đó, lại giống như đang miễn cưỡng gì đó.

Nghe tới câu cuối cùng, tôi đột nhiên chẳng muốn ăn cháo nữa.

Biết chắc đầu dây bên kia là Băng, tôi càng nuốt không vô, sao cuộc đời lúc nào cũng biết chọn ngay lúc tôi đang hạnh phúc mà cắt ngang một cái, đẩy tôi một phát xuống tới tận địa ngục.

Đợi hần tắt máy, tôi cười xéo xẹo với Khải: “Tui không sao rồi, ông về đi để người ta chờ.”

Dường như chân mày Khải có hơi nhíu lại, nhưng thật nhanh như thể cái tôi thấy chỉ là ảo giác. Tôi giật mình vài giây rồi lại trưng ra nụ cười thương hiệu: “Cũng trễ rồi, ông đi khuya như vậy gia đình không nói gì hết hả?”

Khải đột nhiên đứng dậy. Với cái mặt than không cảm xúc của Khải có trời mới biết hắn đang tức giận hay đang vui nha. Đột nhiên hắn vòng qua cái bàn, tiến lại gần tôi, đứng ngay sau lưng tôi.

Tôi ngồi cứng đờ, tay cầm muỗng từ từ duỗi ra, mà thâm một cái là không dám quay đầu lại nữa.

Một cái bóng to từ từ trườn đến. Hai cánh tay chậm rãi chồm đến chống lên bàn vây tôi lại.

Hơi thở đều đều trên đầu khiến cả người tôi nóng hừng hực, chắc là do đến từng thớ da.

Giọng của Khải chậm chậm vang lên: “Biết là khuya rồi, vẫn dám để con trai ở trong nhà với bà như thế này... cũng gan dạ lắm..”

Ugh... tôi biết là Khải không vui khi tôi bảo hắn về... tôi biết lỗi rồi nên làm ơn tha cho tôi đi... nếu cứ như vậy, không chừng tôi còn ảo tưởng là ông thích tôi..

Nhưng Khải chỉ là người thương, hoàn toàn không có khả năng đọc suy nghĩ của tôi, hắn cười nhàn nhạt: “Bà ở nhà có một mình thôi hả?”

Càng lúc... hình như giọng của hắn càng gần tai tôi... hơi thở của hắn càng phả vào đúng trọng tâm. Tôi rùng mình, cảm nhận cơ thể người phía sau đang ngày một đến gần mà bản thân lại không biết nên làm gì.

“Lại còn không biết chống cự... bà vô vọng thiệt chứ.”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Tứ Ngờ Ngẩn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29

Bóng đen của người phía sau tôi in lên bàn dần dần tuột xuống rồi biến mất. Sau đó Khải trở về chỗ ngồi, chống tay lên bàn nhìn tôi cười khẩy: “Ăn đi rồi uống thuốc, tui rửa chén xong sẽ về.”

“Áy... vậy sao được???” Tôi giật nảy, tròn mắt nhìn hắn.

“Ăn đi.” Khải nhẹ nhàng nhả ra hai chữ, lại khiến tôi rằm rắp nghe theo.

Trong lúc chờ tôi ăn, Khải đi một vòng quanh bếp, lâu lâu lại chạm vào cái này, nhấc cái kia lên xem, có vẻ hắn rất thích những thứ như trang trí nội thất.

Tôi vừa ăn vừa ngắm người yêu trong một cửa mình, miệng không khỏi vẽ ra một đường cong.

Khải đột nhiên lên tiếng, trên tay vẫn cầm con búp bê bằng gỗ mà lần trước đi Nga mẹ tôi đã mua tặng tôi và Lâm mỗi đứa một con: “Nhà con gái mà... cũng bừa quá hả?”

Ày... thú thật, việc lau dọn nhà cửa tôi không hề động vào, chỉ có một tuần một lần, giúp việc đến dọn dẹp rồi ra về, hoặc là vào dịp lễ tết, cả lớp sẽ kéo sang nhà từng đứa giúp dọn dẹp, ngoài ra, tôi còn chẳng động tay vào cây chổi.

Nói gì thì nói, tôi không làm là vì tôi lười chứ không phải tôi không làm là vì tôi không biết đâu, bây giờ chẳng lẽ nói với Khải là tôi lười??"

“Ừ thì... tui hậu đậu lắm, riết rồi mẹ không cho đụng tay vào mấy thứ như vậy nữa.”

À... cái này không hẳn là phịa chuyện nói dối. Gì chứ tôi mà đụng vô cái gì thì cái đó vài ngày sau chắc chắn một là mất hai là không toàn vẹn... cũng chẳng biết tôi mang cái via như nào mà làm gì cũng hỏng.

“Phi...”

Khải cười nhàn nhạt rồi bước đến trước mặt tôi: “Ăn xong rồi phải không? Tui dọn nha.”

Tôi liền giành lấy cái tô, khur khur giữ nó trong tay, còn nhăn nhó nhìn Khải: “Không được! Không được đụng vào!! Để tui làm!!”

Phải nói là... tôi có thể tự tưởng tượng bản thân của mình lúc này. Thật ra hành động và biểu cảm này tôi đã làm rất nhiều lần rồi, lần nào cũng là làm trước mặt con Lâm... mà nó lại có nhận xét như sau: “Nhìn mày cứ như mấy con gấu mẹ vĩ đại bảo vệ con ý.”

Tôi là vô thức làm trước mặt Khải, bây giờ thì ngưng chết đi được... chắc là nhìn kinh dị lắm.

Vậy mà Khải lại cười, nhưng hẳn càng cười tôi càng thấy mình thật thảm hại.

Tôi ngưng ngưng chẳng biết nói gì. Không cho hắn làm... chẳng lẽ lại đuổi hắn về. Thật ra, điều tôi muốn bây giờ là hắn ngồi im ở đó nhìn tôi dọn dẹp, cảm giác ấm áp giống như một gia đình nhỏ.

Cả hai rơi vào im lặng, mà mỗi lần im lặng như thế này là tôi lại thấy bối rối, cả người nóng ran hết cả lên. Tay tôi vô thức vẽ vòng tròn trên bàn, mãi sau này nhờ ai đó tiết lộ tôi mới biết đến thói quen này của mình.

Nhìn những vòng tròn vô hình trên mặt gỗ, Khải nhếch mép cười khẩy, đồng thời đưa tay ra phía trước, tiến tới cái tô trên tay tôi: “Vậy... đưa tui cái t...” Thấy tay hắn đang lại gần, tôi theo phản xạ ôm chặt cái tô, mắt càng trừng lớn, hai má phồng to, giấu cái tô một bên.

Bàn tay của Khải dừng lại trong không trung... tôi cũng cứng đờ trong giây lát. Mãi một lúc sau, Khải mới cười lớn, cười một trận thật sảng khoái, hai tay ôm bụng gập người mà cười.

Tôi bặm môi nhú mày... hắn... hắn trêu tôi!!!

Cơ mà nhìn thấy nụ cười thoải mái và tiếng cười giòn giã của Khải, tim tôi tự nhiên đập mạnh. Từ khi gặp Khải đến giờ, đây là lần đầu tiên tôi thấy hắn cười một cách... chân thực đến vậy??

Giống như từ trước đến giờ cứ giả vờ lạnh lùng, bây giờ phá lên cười, lấy hết bao nhiêu chuyện hài hước từ trước đến giờ ra mà cười cho bằng hết.

Khải thấy tôi mắt to mắt nhỏ nhìn mình thì cố gắng nhịn cười, nhưng vẫn không kiềm được, còn lại mấy tiếng khục khục thú vị.

“Nè.”

Khải đặt lên bàn một bọc nhỏ, bên trong có mấy viên thuốc. Không chờ tôi hỏi thêm, Khải lập tức giải thích: “Thuốc cảm tui đi mua cho bà đó. Mới ăn xong bụng còn no thì mau uống đi rồi đi ngủ.”

Hức... thế này là thế nào, quan tâm tôi như vậy là sao chứ... rõ ràng đang áp bức tinh thần người khác mà!!

“Ồm mà còn nữa, thuốc này tui không có dặn là bác sĩ là không gây buồn ngủ, nên uống vào buồn ngủ thì phải đi ngủ đi không được gượng.”

“Ừ.” Tôi gật đầu mà nước mắt lưng tròng. Cứ thế này thì làm sao tôi từ bỏ được đây.

Nhưng sau ngày hôm nay, tôi thấy vô cùng hạnh phúc vì ít ra cũng còn biết được, Khải không có ghét tôi, chẳng có ai lại đi quan tâm chăm sóc người mình chẳng ưa.

“Vậy tui về nha.” Khải cười cười, để lộ hàm răng trắng đều đặn.

Tôi gật đầu rồi cùng với Khải rời khỏi căn bếp. Đột nhiên hắn quay lại, tùm tùm cười: “Đưa tui dọn cho.”

Tôi một phen giật mình trừng mắt, biểu cảm hỗn tạp nhiều thể loại, chắc là khó coi lắm.

Khải nhìn mặt tôi một hồi thì nụ cười mím mở rộng, hàm răng trắng đều lại lộ ra, như trên người tôi. Hắn xoay người, che miệng cười đến hai vai run lên.

“Ê!!”

...

Tôi lồm cồm bò dậy khỏi giường, tay đưa lên vò tóc một hồi mới hai mắt trừng lớn!

Nhìn mình trong cái gương đối diện, tôi lại nhớ tới bản thân mình hôm qua. Lúc này tôi mới xác định một điều, ngày hôm qua Khải đến đây là sự thật chứ không phải là tôi đang mơ.

Cơ mà tại sao tôi lại nhớ đến mình hôm qua??

Lúc vừa tỉnh dậy, mới hạ sốt xong nên cả người tôi thâm hại hết sức. Đầu tóc rối tung lên như tổ quạ, đã thế, mặt mũi bơ phờ như mấy con bệnh ấy... thật là mất mặt trước Khải quá đi mất!!

Bây giờ, tình trạng của tôi cũng chẳng khác là bao.

Tôi trầm mặc nhìn mình một hồi, đưa cái gối lên che mặt rồi hét: “AAA!!!” Quấn quéo một hồi trên giường, tôi mới bò đi làm vệ sinh này nọ rồi mò xuống bếp, tôi giật mình khi thấy trên bàn ăn có một hộp cháo dinh dưỡng, bên cạnh có tờ giấy nhỏ.

Xin lỗi tự tiện vào nhà bà lần nữa, nhưng mà tui biết bà chưa đổi mật khẩu, với cả tui mua đồ ăn sáng cho bà. Hâm nóng rồi ăn đi. À, có thuốc để kê bên nữa, nhớ là ăn xong mới được uống.

p.s: Sau này ngủ nhớ sửa tường đi. Con gái con đũa đá văng hết cả chân.

Tôi vừa thấy buồn cười vừa thấy ngại ngùng.

Tiếp xúc với Khải mới biết, hắn không lạnh lùng như vẻ ngoài của mình, cũng biết quan tâm người ta, cũng hài hước với cả giới ở việc trêu chọc người khác!!

Được người ta quan tâm, tất nhiên cả người tôi tràn trề năng lượng, cảm thấy vô cùng sáng khoái, thế là cả ngày chỉ biết cười ngu ngơ như con dỏ. Con bệnh hôm qua như hoàn toàn biến mất không chút dấu vết, giống như tất cả mọi thứ ngày hôm qua chỉ là một giấc mơ.

Tôi ngoan ngoãn ăn xong cháo của người ta, uống thuốc đầu đó liền bò lên phòng khách nằm lướt facebook.

Tin nhắn trong group lớp tôi lên tới con số hàng ngàn... tụi nó nói cái quái gì kinh vậy không biết?!!

Tôi lười đọc, chỉ để lại một tin: 'Có chuyện gì mà hot vậy?? *icon hoang mang*' sau đó đi thẳng xuống bếp lấy chai nước lạnh tu một hơi, sau khi trở về lại với cái điện thoại, nhìn dòng tin nhắn của Jen mà tôi tá hỏa: 'Mày đang ở đâu?! Ra Tao Đoàn ngay lập tức!!'

Mấy đứa kia bon chen nhảy vào giải thích cho tôi: 'Tiếp tục giữ nguyên nhóm mà lần trước đã phân để đi Vũng Tàu ấy. Tụi mình có cuộc thi flashmod toàn trường.'

Flash... mod.

...

Tôi thở không ra hơi, chạy thẳng đến chỗ tụi nó. Jen thấy tôi liền nhủ mày: “Mày làm gì cả ngày hôm qua không onl? Tụi tao hẹn ngày giờ này nọ chẳng thấy mày với con Lâm buồn lên tiếng”

“Lâm hả? Nó sao lại không lên tiếng?” tôi vừa thở vừa hỏi, trong lòng bội phần hoang mang.

“Ồ cái con này, tao hỏi mày sao mày hỏi ngược lại tao?” Jen tròn mắt, sau đó nó nói tiếp “Mà mày gọi nó tới đây đi. Tụi mình tập nhảy.”

Tôi gật đầu “Để tao.” rồi quay sang tay liên tục bấm điện thoại. Bên kia chỉ có mấy tiếng tút tút dài đằng đằng. Tụi xung quanh bu lại một cục nghe ngóng thông tin.

Sau ba cuộc gọi nhờ, cuối cùng Lâm cũng bắt máy, tôi còn chưa kịp nói gì thì nó đã càu nhàu bên kia: “Tụi bây đang bày cái trò gì vậy? Tính phá nát cái điện thoại của tao hả? Để có mấy tiếng không đụng vào mà cạn hết cả pin?!!!”

“Tụi nó lo cho mày, sao hôm qua giờ không liên lạc được với mày?”

“Nội tao dưới quê có việc.” Lâm ậm ừ. Tiếng sóng biển bên kia văng vẳng qua điện thoại chui vào tai tôi.

“À... vậy thôi. Tại tụi mình sắp có cuộc thi nhảy, định sẽ ra công viên tập nên gọi cho mày.”

“Thi cái gì?” “Thôi mày có việc gì cứ làm đi. Khi nào mày về lại đây tụi tao sẽ giải thích sau.”

“Ok. Tao về sớm thôi.”

“Ờ. Bye mày.”

Tôi tắt máy rồi quay sang báo lại tóm tắt cho tụi nó nghe. Jen nhìn sang Tuấn rồi nhướn mày ra hiệu. Cậu ta gật đầu: “Vây tụi mình tập trước.”

Lúc này, tôi mới để ý thấy Khải và Băng đang ngồi trên ghế đá trò chuyện. Chẳng qua là lúc tôi nhìn thấy họ, Khải đang hướng ánh mắt về phía tôi, mà sau khi thấy tôi nhìn mình, Khải lập tức quay đi chỗ khác, giống như đang tránh tôi...

Ồ vậy thái độ quan tâm ngày hôm qua của hắn dành cho tôi tất cả là sao, bây giờ lại trở nên lạnh lùng và xa cách như vậy...

Tìm tôi ngày hôm qua và sáng hôm nay ngập tràn ánh nắng bao nhiêu, bây giờ như rơi vào mắt bão, một chút sức lực cũng không còn nữa.

Cứ ngỡ hắn và tôi đã cải thiện mối quan hệ trở thành bạn bè bình thường đi, tại sao bây giờ dùng một cái lại quay mặt làm ngơ nhau.

Tôi cười nhạt. Ừ thì tôi lại tự mình suy nghĩ, bây giờ còn có thể trách ai ngoài bản thân của mình...

Chúng tôi tập ở đó tới tận trưa mới kéo nhau đi ăn. Hai lớp chúng tôi từ khi nào như trở thành một, nháo cũng nháo um lên không còn ngại ngùng gì hết, thậm chí sờ thích,... cũng đại loại từ một khuôn mà ra, nhất là cái mặt dày vô đối. Người người đi ngang qua trông thấy tụi tôi loì choi như mấy con ếch biết nhảy, vậy mà cả đám vẫn tro' mặt ra, xem như không có gì, tiếp tục hành nghề.

Jen nhà ta đứng ra làm mẫu cho cả lũ tập theo, nó làm thì thấy không có gì, đến khi mình làm mới thấy động tác khó quá. Tôi áy mà, động tác dễ thì lười tập nên không tập, động tác khó thì không làm được nên cũng không thèm tập nốt, kết quả cả sáng hôm nay tôi chẳng làm được gì ngoài chạy ra chạy vào mỗi khi bị chúng chửi.

Cũng phải biết thương cảm cho tôi đi nha. Tôi _ một con bé hôm qua bị sốt đến 41 độ, hôm nay lại bị hành hạ tinh thần bởi người mình thích nha.

Hôm qua, Khải quan tâm chăm sóc tôi như thế, tôi vẫn cứ nghĩ quan hệ giữa chúng tôi đã vượt mức người dung trở thành bạn bè bình thường đi. Mà việc trở thành bạn bè đó nó cao xa lắm hay sao mà mãi chẳng có tí triển vọng nào hết.

Dù đã tự bảo bản thân phải bình tĩnh và suy nghĩ thật kĩ nhưng dù gì sâu trong thâm tâm tôi vẫn cứ nghĩ, cậu ta không ưa tôi thì việc gì phải ở lại nhà tôi đến tận nửa đêm để chăm sóc cho tôi, hơn nữa còn mua đồ ăn sáng cho tôi... chỉ ít thì... Khải cũng phải có cái gì đó với tôi, chẳng hạn như sự quan tâm của một người bạn. Hoặc nếu chỉ giúp tôi vì cái bản chất tốt bụng của cậu ta thì sau ngày hôm qua, cảm xúc của Khải cũng phải có tí gì đó tiến triển một chút...

Tôi thở dài lắc đầu, khuôn mặt vô cùng ảo não.

Khải thái độ với tôi đã đành đi, tại sao còn cùng với Băng diễn trò tình cảm trước mặt tôi!!!! Thật là đáng ghét!!!

Tập xong đi ăn, đi ăn xong lại tiếp tục tập, mãi đến chiều tôi mới được về nhà. Về đến nhà tôi cảm thấy đầu óc xây xẩm, hình như lại bệnh chằng???

Tôi tu một hơi hết hộp sữa, đi tắm rồi lăn lên giường ngủ tiếp.

Sáng hôm sau dậy đã thấy Lâm ngồi một đống trước mặt tôi. Nó nhìn tôi chăm chú, vừa thấy tôi mở mắt ra đã hỏi tới tấp: “Nghe bà hàng xóm nói hôm qua có thằng nào ở nhà mày tới tận khuya hả?! Nói coi!!!”

“Hàng xóm cứ nói quá lên. Mà mày nhỏ tiếng tí đi.”

Tôi bĩu môi. Dù tò về bất cần đời, nhưng trên môi vẫn thoát ẩ thoát hiện nụ cười mẫn nguyện. Hôm qua Khải xem tôi như người dung, nhưng ít ra vẫn để lại cho tôi những ký ức và kỷ niệm khó quên như vậy, cũng xem như an ủi tôi đi vậy.

Mà Lâm nhắc đến Khải, tôi lại nhớ tới Khải và Băng hôm qua, hai người đó cứ dính nhau như sam, khiến người ta cứ phải buồn rầu.

Thấy tôi im lặng quá lâu, Lâm mất kiên nhẫn lên tiếng: “Ê! Có kể không thì bảo?!!”

Nó hét lên xong rồi nhảy đến đè tôi ra mà cù.

“Ahaaha!! Kê!! Haaha!! Kê mà!!!”

...

Cánh quạt lười biếng quay chậm rãi, cơn gió mùa thu từ bên ngoài ùa vào nhà qua khung cửa khiến mọi thứ man mát nhẹ nhàng, tiếng chuông gió lách cách vui tai.

Lâm tròn mắt: “Á đù... lúc tao đi đã có phim hay gì thế này!!”

Tôi bật cười trước biểu cảm của nó: “Phim hay gì chứ!? Ngày hôm qua tao cứ như con hăm... tưởng là đã cải thiện quan hệ với Khải đi, rốt cục bị người

ta quăng cho một cục bơ to tướng.”

Nó gãi đầu: “Thật ra thì... không phải mày nghĩ quá lên đó chứ?! Khai đang ngồi đó nói chuyện với Băng, thấy mày chẳng lẽ bỏ nhỏ ngồi một mình chạy lại chào mày một tiếng?”

“Ồ... ha??”

Giờ thì thật tình nhận ra hình như mình hơi làm quá lên rồi!!

Mất tôi lấp lánh hơn ban nãy rất nhiều... oa!! Thì ra là do tôi tự suy nghĩ tiêu cực, báo hại cả hôm qua tôi chẳng có tí cảm hứng tập nhảy, làm tội nó chửi tôi như dân chợ búa.

Tôi liền tươi tỉnh hẳn ra: “Mày đi tập nhảy trước đi. Mai tội mình dợt lại lần cuối đó.”

“Ồ. Tập cho tao.”

“Ok, chờ xíu tao lên mạng tìm nhạc.”

Tôi cười toe toét lôi điện thoại ra bấm. Thành thạo mới có cơ hội chỉ cho Lâm làm cái gì đó, tôi thấy tự hào nha!

Cơ mà vừa lên mạng thì tin nhắn của Kha lập tức nhảy tới: 'Đi uống trà sữa đi!'

Lâm nghe tiếng tin nhắn là mắt sáng như sao, lập tức nhảy tới giật lấy cái điện thoại của tôi, không để tôi kịp phản ứng lại, liền nhắn tin cho Kha: 'Ok. Ở đâu?'

Tôi trừng mắt nhìn nó, nó chỉ cười khẩy nhìn tôi với đôi mắt theo nó cho là giống như Khổng Minh thời xưa có thể nhìn thấu tương lai: “Để tao lo cho.”

'Mười phút nữa tui qua nhà bà.'

'Ok.'

Nhấn xong cho Kha, nó thỏa mãn nhìn tôi: “Ha... người ta công khai theo đuổi như vậy... hay là mày thử thích Kha coi.”

“Mày cứ làm như dễ. Được thì tao cũng đã làm từ lâu rồi, còn đợi mày nhắc??!” tôi vừa cười vừa mỉa trả lời nó.

“Ày... cái đó... mà thôi. Tùy mày đi. Tình cảm của mày tao cũng không có quan nổi.”

“Ồ mà... mày hay ha. Tao đi rồi giờ ai tập nhảy cho mày?”

“...”

“...”

“Mượn điện thoại mày coi.”

Nó đẩy dè phòng nhìn tôi. Tôi cầm điện thoại nó bấm một lượt xong quăng lại cho nó, nhếch mép cười.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Tứ Ngổ Ngẩn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30

Tin nhắn khác lập tức hiện ra từ Minh 'Ok.'

Nó hoảng hốt cầm điện thoại lên xem... chỉ thấy tin nhắn phía trên là 'Giúp tui nhảy đi *icon khóc*'

Lâm trừng mắt, trầm mặc trong chốc lát rồi nó vơ lấy cái gối trên ghế, ụp vào mặt hét lớn... cái hình ảnh này, hình như hôm qua mới xảy ra với tôi thì phải.

Sau khi hét xong thì nó quay sang tôi: “AA! Con kia! Mày muốn chết có phải không?”

“Tao đi thay đồ đây.” Tôi cười khẩy rồi tung tăng chạy lên phòng vơ lấy áo thun đen với sơ mi khoác ngoài.

Sau khi xuống nhà tôi đã chẳng thấy Lâm đâu nữa, hình như là tới buổi tập riêng của hai người đó rồi.

Mà tôi thấy cũng lạ, người tôi thích mà thích lại tôi thì tôi với người đó chắc chắn sẽ không có dây dưa như hai cái đĩa này đâu. Người ngoài nhìn vào ai chẳng biết Minh thích Lâm và ngược lại Lâm cũng thích Minh?

Nó còn bày ra bộ mặt tình trong như đã về ngoài còn e kia chứ.

Tôi cười ngu ngơ ngồi chờ Kha qua rước đi.

Không trễ một giây, Kha lò mặt vào gọi lớn tên tôi.

Ày... nhà tôi có chuông mà? Gọi tên tôi um cá lên thế này, chắc chắn tôi sẽ lại thành chủ đề nóng hổi cho mấy bà thím khu nhà tôi nữa cho xem.

Tôi nhanh chóng chạy ra, không để Kha gọi đến lần thứ hai, rồi sau đó, hai đứa chạy đi.

Kha kéo tôi đến quán trà sữa gì gì đó, nhìn bên ngoài có vẻ sang trọng. Kha gửi xe rồi cùng tôi vào trong. Vừa mới bước qua khỏi cánh cửa kính thì một đàn nhân viên chạy ra, mặt mày ai cũng hớn ha hớn hả.

Dù cho biểu cảm của họ có bựa đến thế nào thì tôi vẫn thấy ai cũng đẹp nha, thật đáng ngưỡng mộ. Nhân viên ở đây nhìn khuôn mặt thì đoán chừng toàn là sinh viên đại học, ai cũng xinh, cũng có nét riêng của mình, thậm chí vị khách mới vào là Kha cũng nổi bật không kém.

Cách bày trí rất đẹp, rất sang trọng nhưng lại mang hơi thở cổ xưa, đèn vàng rực rỡ ấm áp. Trên bức tường đen dày đặc những bức tranh từ phần trắng, nhìn vô cùng nghệ thuật. Trên đầu đây những chiếc tách nhỏ treo lơ lửng, bên góc nhà còn có cầu thang uốn vòng dẫn lên tầng trên. Nói tóm lại là tôi rất thích nơi này.

Kha thấy tôi chăm chú quan sát chỉ mỉm cười, nhưng mấy nhân viên ở đây lại chạy ào đến, cười với tôi. Tôi giật cả mình vô thức lùi lại một bước. Một chị gái tóc nâu uốn xoắn nhẹ sấn tới hỏi tôi, mà giống như là muốn xé cả người tôi ra vậy: “Em với thằng nhóc này hẹn hò à?”

“Dạ??” Vâng, tôi còn hoang mang lắm.

Minh là khách lần đầu đến đây mà được chào đón nồng nhiệt như khách VIP thế này, tôi còn chưa kịp tiêu hóa, bây giờ lại hỏi tôi một câu không đầu đuôi như vậy, mỗi một lúc sau tôi mới nhú mắt nhìn sang cái 'thằng nhóc' chị ấy nói, đưa ánh mắt tò mò nhìn Kha.

Cậu ta từ đầu đến cuối vẫn cứ mỉm cười nhìn tôi, không có lấy một từ giải thích cho mấy anh chị. Bây giờ, tôi nhìn cậu ta như vậy, Kha mới quay sang mấy người kia, hình như khuôn mặt còn hớn hơ hơn cả lúc này: “Mấy anh chị đừng có hiểu lầm, cậu ấy chỉ là bạn của em thôi.” Xùy... thằng nhóc này cứ xấu hổ. Thôi hai đứa chọn chỗ đi.”

Một anh khác mỉm cười với cả hai chúng tôi, kéo tay tôi vào trong. Tôi nuốt nước bọt cái ực. Thú thật là... từ trước đến giờ chưa có ai rào đón tôi như thế này, có chút không quen...

Sau khi họ kéo nhau đi hết, ở thì vẫn bắn về chúng tôi những tia nhìn đầy ẩn ý thì tôi rùng mình nhưn người lại gần Kha hỏi nhỏ hẩn: “Mấy người đó... vậy là sao?”

“Họ hả? Tui quen mấy người đó hồi đi làm tình nguyện.” Kha cười toe toét.

“À...” tôi gật gù tỏ vẻ đã thông, sau đó len lén liếc về phía họ đang đứng ở quầy... họ vẫn nhìn chúng tôi cười cười rồi che miệng nói gì đó, sau đó cười khúc khích đầy gian tà.

Tôi nổi hết da gà rồi... hức... làm ơn đừng soi tôi như vậy có được không?

Động tác của tôi sắp cứng đờ hết rồi đây này!!

“Sao mấy người đó cứ nhìn tui mình vậy??” tôi mếu máo.

Kha chỉ mỉm cười.

Ngoài việc nhân viên ở đây quá... ba chấm ra thì mọi thứ đều rất tuyệt, từ view đến thức ăn nước uống.

Ăn uống xong thì chúng tôi tạm biệt anh chị, tản bộ ra phố đi bộ chơi, trước khi đi, tôi còn bị họ kéo lại nói một lượt thứ tiếng gì đó...

Ra phố đi bộ, nắng hôm nay nhẹ nhàng đáp xuống đất chứ không gay gắt như mọi khi. Gió thu như lướt nhẹ trong không khí, kéo tóc tôi cuộn lên từng đợt một.

Trên tay Kha và tôi là hai ly nước được tặng kèm theo.

Hôm nay thật ra chỉ có trường tôi cho nghỉ, hơn nữa còn là ngày thường, vậy mà ở đây vẫn có rất nhiều cặp đôi và nhóm bạn đến chơi, tuy nhiên, hình như ai cũng len lén liếc qua Kha một cái, vậy mà cậu ta chẳng có chút nào nhận thức vẫn cười nói thật vui vẻ.

Kha đột nhiên dừng lại.

Lúc này, bong bóng xà phòng trong suốt nhưng đủ màu sắc lung linh bay khắp nơi bị gió cuốn bay loạn xạ, cả một vùng trời chỉ toàn những màu sắc lung linh. Những đám mây trắng phía sau nổi bật trên nền trời xanh như tô thêm vẻ đẹp trai cho Kha cùng với dáng người một cây đèn cao lớn chừng chạc. Một vài tia nắng nhẹ nhàng đáp lên đôi vai to rộng của cậu ta khiến mọi thứ đột nhiên trở nên thật mờ ảo.

Tôi ngó người nhìn Kha. Cậu ta liền mỉm cười: “Thật ra có chuyện này... tui định nói với bà hồi đi Vũng Tàu rồi, nhưng sau đó có nhiều chuyện quá nên chưa có dịp.”

Tôi nuốt nước bọt tròn mắt lên nhìn Kha: “Chuyện gì?”

“Thật ra chuyện này tui không nói thì chắc bà cũng đã nhận ra rồi.”

Tôi mơ hồ nhận ra ý tứ trong câu nói của Kha là gì, cả người lại run lên.

“Tui thích bà.”

Kha cười tít mắt, trên khuôn mặt tràn ngập hạnh phúc, đôi mắt tít lại cũng không khuất được nét long lanh tươi tắn.

“Làm bạn gái tui nha.”

Tôi biết thì biết thật, nhưng còn chưa chuẩn bị tinh thần nha, bị hỏi bất chợt như thế này thì biết trả lời như thế nào đây!!! Thấy tôi cứ mãi đứng yên một chỗ, Kha liền thúc giục: “Sao vậy? Trả lời đi.”

“À... chuyện này... tui... về nhà sẽ suy nghĩ lại.”

“Không được! Trả lời luôn đi! Thích hay không thích? Dễ trả lời mà, cần gì phải suy nghĩ chứ?” Kha nũng nịu như một đứa con nít.

Cái này... là tình huống gì đây? Kha à, tôi là đang kéo dài thời gian hạnh phúc ra cho ông đấy trời ạ! Muốn bị tổn thương sớm như vậy ư?

“Thích thì có thích, nhưng mà...” không thích bằng thích người đó.

Kha cười tít mắt chen ngang: “Vậy là được rồi, có thích còn hơn không, mà có thích thì sẽ dễ biến thành thích nhiều hơn đúng chứ!!”

“Khoan, không...”

“Quyết định vậy đi.” Kha cười tươi rói, tôi thật sự ngưỡng mộ những người có suy nghĩ và tinh thần lạc quan như Kha nhà ta đây, cậu ta lại nói tiếp “Ồ bên cạnh tui, chắc là bà sẽ thích tui nhiều hơn thôi.”

“Sao mày không thử chuyển tình cảm qua cho Kha đi? Nhìn là biết người ta đang theo đuổi mày.”

Câu nói của Lâm cứ văng vẳng trong đầu tôi như một chuỗi âm thanh đầy mỉa mai hoặc.

Dù biết nếu tôi làm như vậy sẽ có thể làm tổn thương người khác, nhưng tôi mệt mỏi quá rồi, mỗi khi thấy Khải ở bên cạnh Băng, tim tôi nhói lên cứ như có mấy đàn ong thay nhau chích vào vậy. Nếu ở bên Kha có thể làm tôi thích cậu ta, có thể khiến tôi quên được tình đầu đầy đau khổ này thì tôi thà ích kỷ một lần. Tôi thở dài một hơi: “Được rồi. Tui không phản đối nữa.”

Mọi chuyện đến đâu thì tới, tôi không giả vờ để bị tổn thương nữa.

Dù gì Khải cũng không thích tôi, dù tôi có cố gắng thế nào đi nữa thì hắn cũng mãi mãi không thích tôi, bây giờ tôi có quen với Kha thì cũng chẳng có ai tổn thương. Sau này nếu tôi thật sự vẫn không quên được Khải, thì tôi sẽ cố gắng để người tổn thương cũng chỉ có tôi. Giả vờ thích người khác, quan tâm đến người khác? Nói thật ra tôi chưa từng thử bao giờ, nhưng không hẳn là không làm được.

Lúc này, Kha mỉm cười nhìn tôi, càng khiến tôi run rẩy, cậu ta nháy mắt một cái: “Bây giờ bà thích tui bao nhiêu phần trăm?”

“Ừm??? Há?”

“ Bao nhiêu phần trăm há???” Kha lại lần nữa mắt kiên nhẫn thúc giục tôi.

“Cái đó... làm sao tui đo được?”

“Ày thôi không nói cũng được. Tụi mình đi chơi tiếp đi. Để nghĩ xem... sẽ đi đâu bây giờ nhỉ?”

“Đi bowling đi.” 'rột rột' ly nước trên tay tôi không còn lại gì.

Kha tròn mắt nhìn tôi một hồi mới phì cười: “Đi thôi.”

Sau đó cậu ta lại đưa tôi đến Parkson, hai đứa chơi xong kéo nhau đi lòng vòng ngắm giá tiền rồi về.

Nhìn ngắm mấy con số đó, tôi tự hỏi rốt cục mẹ tôi đã tiêu bao nhiêu tiền vào mấy cái đó.

Lúc về có chạy ngang công viên 23/9, mắt tôi vô tình lướt vào trong công viên, tròn mắt trước cảnh tượng kia.

Tôi liền toe toét với Kha, tay vô thức đặt lên vai cậu ta lay lay: “Mau!! Mau dừng xe.” Dù Kha “Hả?” nhưng cậu ta vẫn ngoan ngoãn tắt xe vào lề đường.

Tôi áp sát người Kha để hướng chỉ cho thật chuẩn xác, sau đó chỉ tay vào trong: “Thấy gì kia không?”

Kha nhìn theo hướng chỉ của tôi, liền nhếch mép: “Ha... hai người này rõ ràng là có gian tình.”

Bên trong cách đó một khoảng, dưới bóng râm của những cây đại thụ, Minh ngậy thơ đứng sát Lâm chỉnh tay cho nhỏ, trong khi con nhỏ mặt mày đỏ ửng lấp ba lấp bắp không biết phải giải quyết cái đám tay chân thừa thãi của mình như thế nào.

Tôi đứng xa quá chẳng nghe thấy hai người đó nói gì cả, liền leo xuống xe, bỏ mũ bảo hiểm ra đưa cho Kha: “Ông cứ về trước đi. Tui đi hóng tình hình rồi lát nữa về bằng xe buýt cũng được.”

“Hả? Tui cũng thích rình người ta lắm, sao lại bảo tui về? Chờ đây đi, tui đi gửi xe rồi tui mình vào trong.”

“Được được, vậy cũng được!” tôi gật đầu như cái máy nhìn Kha chạy đi.

Sau khi cậu ta biến đâu mất tui thì tôi nép vào gốc cây gần đó nhìn hình trước. Như đã hứa với Kha ban nãy, hán đến rồi tôi mới tiến vào trong tiếp tục nghe tiếng.

Minh và Lâm bên trong đang đứng đối diện nhau. Minh đang nói cái gì đó còn Lâm lại chăm chú lắng nghe, thỉnh thoảng cười lớn mấy tiếng rồi lại hớn ha hớn hờ nhìn Minh.

Dường như ở bên cạnh người ta rất vui, hèn gì tổng tôi cho Kha còn mình thì vui vẻ ở đây. (chị à chị là người nhấn tin nhờ Minh đấy a...)

Tôi lấy cái lá dưới đất cầm trên tay bắt đầu xé. Tôi có một thói quen kiêm sở thích. Lá xanh hay lá vàng gì cũng quá tốt, tôi sẽ xé phần phiến lá từ bên ngoài vào trong gân chính của lá, nhìn nó lúc đó tura tura vô cùng thú vị. Chẳng qua là tôi đã làm nó nhiều đến nỗi bây giờ đã trở thành hành động vô thức.

Một lát sau khi Kha tới bên cạnh tôi thì dưới đất đã có ba bốn chiếc lá gì đó chết không kịp ngáp.

Sau đó tôi và Kha chọn một cái ghế gần đó, tất nhiên là quay lưng về phía hai người đó.

Cuộc đối thoại dần rõ ràng hơn.

“Sau đó bà như thế này.”

“Như này hả?”

“Ừ. Như vậy đó.”

Thật nhạt nhẽo!! Tại sao hai cái người này toàn là nói về động tác nhảy một cách nghiêm túc như vậy.

Hức, Lâm à, mày thật là tội nghiệp nha. Tao đã tạo điều kiện cho mày đến như vậy, chẳng qua là Minh nhà mày quá... ngây ngốc đi, còn không biết tận dụng cơ hội thể hiện tình cảm với mày, sao lại thành ra gia sư dạy nhảy cùng học viên chăm chỉ thế này!!

Tôi và Kha ngồi đó nghe mà như ngồi trên tổ kiến, bứt rứt không yên. Phải làm gì để hai người này có thể đến gần với nhau hơn một chút?!!

Vừa lúc tôi sắp bứt rứt tóc thì nghe bên kia giọng Minh vọng lại: “Nghỉ đi. Khát quá.”

“Ồ.”

Tôi và Kha liền quay sang nháy mắt với nhau. Tôi đưa điện thoại lên cao bắt đầu chụp hình. Nhìn thì cứ nghĩ là chụp chúng tôi, nhưng thật ra lại là chụp hai cái người phía sau, chòm tóc của tôi và Kha chỉ dùng để làm nền.

Dù là chụp giả, nhưng ai ngờ Kha diễn sâu như vậy. Cậu ta ngồi sát tôi, nghiêng người sang tôi khiến tôi cứng đờ, tay chụp hình càng run rẩy.

Thấy biểu hiện lạ lẫm của tôi, Kha phì cười, lại càng ghé sát tai tôi, nói bằng chất giọng mang đầy ý cười: “Sao vậy? Ngại hả?”

Tôi nuốt nước bọt liếc cậu ta một cái, cả người liền dịch về phía sau một chút.

Tên này... giờ mới nhìn ra bộ mặt thật của cậu ta!! Cứ tưởng Kha hiền lành dễ mến, giờ mới thấy, cậu ta chính là loại người thích bắt nạt người khác!!!! Nhưng chẳng hiểu sao tôi lại thấy con người này có vẻ nam tính hơn con người cũ.

Tôi không trả lời, lia máy một chút lại trông thấy hai người kia. Lâm và Minh ngồi cười vui vẻ nhìn vào cái điện thoại.

Đột nhiên Minh liếc nhìn vào ống kính. Tôi giật mình hạ điện thoại xuống run cầm cập. Đĩa này chết mất thôi. Lầm nó mà biết tôi bày trò rình rập ở đây chắc chắn sẽ xé xác tôi ra!!

Kha thấy vậy liền xoay người, lập tức thấy Minh và Lâm đang hằm hằm tiến lại gần, cậu ta cười phá lên rồi nắm tay tôi kéo đi. Đang căng thẳng, một hơi ấm ngọt ngào phủ xuống bàn tay khiến tôi thấy giật mình, não bộ trì trệ nên không kịp phản ứng, bị Kha lôi đi.

Phía sau, Minh và Lâm la hét um sùm bảo chúng tôi đứng lại. Nhưng Kha chỉ chạy như giỡn, cả lo phát phờ thình thoảng còn quay lại trêu tức hai người đó. Điều quan trọng là... tay cậu ta đang nắm chặt lấy tay tôi!! Cả người tôi nóng rực... bàn tay vừa to lớn vừa ấm nóng như một tác động lạ lẫm đối với tôi.

Kha kéo tôi chui vào khu trò chơi giành cho trẻ em. Hai người kia cũng chui vào. Bốn đứa chúng tôi um sùm trong đó một hồi thì bị bảo vệ đuổi theo. Thế là bây giờ tình thế trở nên cực kì hỗn loạn. Phía trước có bốn đứa cầm đầu cầm cổ chạy, phía sau lại có một bác bảo vệ già đuổi theo, luôn miệng í ới.

Thật tẻ mà nói, câu dư thừa nhất trên đời này không phải là câu “Mau đứng lại cho tôi.” trong khi bạn đang cầm dùi cui đuổi theo người ta sao?

Sau đó, chúng tôi chui vào chợ Bến Thành đi một vòng.

Kha và tôi đi phía trước, còn Lâm và Minh lẻo đẻo theo sau.

“À, con Jen nói là con Uyên với Chí Phèo trao đổi thông tin liên lạc với nhau rồi.” tôi quay sang cười với Lâm.

“Lẹ vậy? Kể nghe.” Nó bỏ cả Minh chạy lên đi cùng tôi, Kha bị đẩy ra một bên còn Minh tuột lại phía sau, cả hai chàng cùng chưng hửng.

“Biết sao không? Lần trước khi đi Vũng Tàu về ấy, đám quý tụi nó chôm cái chìa khóa xe của ông, còn ngang nhiên để lại mảnh giấy đe dọa nếu ông muốn lấy lại chìa thì hẹn gặp ở phố đi bộ lúc bảy giờ.” Tôi hào hứng kể, con Lâm chỉ im lặng gật gù, trên môi không giấu được nụ cười tủm tỉm.

P'◆'NR?

Bạn đang đọc truyện *Bộ Tứ Ngổ Ngẩn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

“Sau khi hẹn nhau ra gặp, không ngờ Chí Phèo lại là người xin facebook của con Uyên trước. Sau đó hai con quý từ chủ động sang thế bị động, ông quay tịt nó mòng mòng cuối cùng lại làm con Uyên cười hay khóc không phân biệt được.”

“Haha! Ông này cũng ghê lắm chứ chẳng vừa. Sau này con Uyên nhà mình khổ rồi!!”

Dạo quanh một hồi, tôi có chú ý đến một đôi bông tai bằng nhựa màu đen, một bên là mặt trời, một bên là ngôi sao, liền đứng trước cửa hàng người ta. Nếu mua đôi này thì tôi và Lâm có thể đeo cùng nhau mỗi đứa một bên, nói chung nó khiến tôi thấy rất ưng ý.

Tôi ngẩng đầu mỉm cười với người bán hàng: “Cái này bán như thế...” thà đừng nhìn chứ nhìn rồi lại thấy giật mình nên về sau trở nên lấp ba lấp bắp “... nào ạ?”

Người bán hàng là một người đàn ông cao to lực lưỡng, sẫm hình kín người, vừa nhìn đã biết dân anh chị.

Ông ta trả lời cộc lốc: “Một trăm.”

“Một trăm nghìn?” tôi và Lâm đồng loạt tròn mắt đồng thanh trả lời.

“Sao? Có vấn đề gì?” ông ta nhú mày, tôi lập tức run rẩy.

“Thích hả? Để tui mua cho.” Kha từ sau nhảy ra, cười xuề xòa với tên đó.

Tôi quay sang ông ta: “Cảm ơn chú.” rồi mới đáp lời Kha “Không cần đâu.” Tôi cười cười quay sang ba người họ, nhép miệng “Đi thôi.”

Ai ngờ phía sau gầm vang lên một tiếng khiến tôi giật bắn người. Ông ta hét um lên khiến mấy quầy hàng xung quanh đều nhìn về phía chúng tôi.

“Ai cho đi? Mấy đứa tụi bây mở hàng mà không mua là thế nào?!”

“Vi sau đó con nhìn không thấy thích nữa.” Tôi quay sang miễn cưỡng trả lời, nhưng tay thì luống cuống đẩy lưng Lâm để nó đi cho nhanh.

“Không thích thì bỏ đi vậy hả? Đã hỏi rồi thì phải mua chứ!” ông ta lại tiếp tục gài lên gây sự chú ý.

Hừ... thật quá đáng! Ăn nói sao lại ngang như cua vậy?!

“Ăn nói sao lại ngang như cua vậy?” Lâm nói lên tiếng lòng của tôi.

Cơ mà hình như cái tính ăn nói thẳng của Lâm không phù hợp trong những tình huống như thế này nha. Tôi liền nuốt nước bọt lay tay nó: “Bỏ đi Lâm. Đi thôi.”

Một bên là ông chủ khó chịu bạo lực và nguy hiểm, một bên là con bạn thân như một cái núi lửa sắp bùng cháy, tôi đành phải dõ dánh thiên nhiên trước. Thấy nó im im định bỏ đi, tôi còn mừng thầm trong lòng thì ông ta lại hét lên: “Tụi mày dạy kia! Người lớn đang nói mà dám bỏ đi như vậy hả?”

Rồi... tôi xác định luôn là ông đó đang muốn gây chuyện, nhưng ông ta muốn gì cũng không phải chuyện của tôi. Tôi liền đẩy Lâm tiếp tục bước đi nhưng đang yên đang lành, Kha và Minh đột nhiên dừng lại.

Kha quay người nhìn thẳng vào ông ta, tay thì đẩy tôi và Lâm ra đứng giữa mình và Minh:

“Xin lỗi? Chú làm ơn ăn nói dễ nghe hơn một chút đi. Không phải cứ muốn ăn hiếp ai thì người ta đều ngoan ngoãn nhường nhịn chú.”

Bạn cũng sẽ thích

Tớ thích cậu từ cái nhìn đầu tiên bởi imhanhtrang

Tớ thích cậu từ cái nhìn đầu tiên

Bởi imhanhtrang

58.3K 3.4K

Bộ Tứ Siêu Quậy bởi Venus_Tears

Bộ Tứ Siêu Quậy

Bởi Venus_Tears

25.6K 1.7K

Thiên thần, ác quỷ và tiểu thư tung tăng trên phố (full) bởi baohan399

Thiên thần, ác quỷ và tiểu thư tung tăn...

Bởi baohan399

882K 20.3K

Tình yêu của ác quỷ máu lạnh bởi hime_akai

Tình yêu của ác quỷ máu lạnh

Bởi hime_akai

61.3K 3.3K

Ê, nhóc! Em thích anh! bởi moon_ndht

Ê, nhóc! Em thích anh!

Bởi moon_ndht

75.9K 5.3K

CON NHÓC LƯU MANH bởi Du_Coin

CON NHÓC LƯU MANH

Bởi Du_Coin

43.8K 2.7K

Yêu cầu học sinh cá biệt bởi ThiCo96

Yêu cầu học sinh cá biệt

Bởi ThiCo96

82.2K 5.2K

Ông ta trợn mắt nhìn Kha, một chút ngạc nhiên đó nhanh chóng biến mất, thay vào đó là khuôn mặt tức giận đến biến dạng, nhưng hai người đó nhanh chóng kéo hai đứa tôi ra khỏi đó.

Tuy nhiên, rắc rối chưa dừng lại ở đó. Sau khi rời khỏi quầy hàng của ông ta, chúng tôi cũng chẳng còn tâm trạng mua sắm liền ra về.

Tôi và Lâm lẽo đẽo theo Kha và Minh ra bãi giữ xe. Đó là một cái sân trống khá rộng nằm trong một con hẻm gần đó.

Không khí giữa bốn chúng tôi lúc này vô cùng kì lạ, im lặng đến ngạt thở mà khó xử đến kinh ngạc.

Lần đầu tiên tôi thấy biểu cảm này của Kha nên có chút ngạc nhiên. Còn Kha thì đến tận bây giờ cũng nhìn như đang giận, tốt nhất là không nên đụng vào cậu ta. Trong khi đó, Lâm và Minh bên cạnh lại không dám nói gì, kết quả mọi thứ chìm trong im lặng.

Xa xa, những đám mây ứng đỏ vì ráng chiều cứ hờ hững trôi.

Đột nhiên tôi nghe thấy tiếng bước chân sau lưng, nhưng quay lại thì không có ai cả. Tôi nuốt nước bọt cái ực. Thật kì lạ, tiếng chân tôi nghe rất rõ ràng, không thể nào là ảo giác chứ.

Tôi liền vô thức níu vạt áo của Kha đang đi phía trước mình. Cậu ta giật mình quay người nhìn tôi, hàng chân mày liền giãn ra, Kha cất giọng dịu dàng: “Sao vậy?”

Tôi run run trả lời lí nhí “Hình như... có cái gì đó...”

Ngay lập tức, Lâm và Minh cũng nhận ra gì đó. Kha trừng mắt một cái, tôi bị ôm vào lòng cậu ta.

Một tiếng 'bốp' vang lên khiến tôi tá hỏa. Mọi thứ diễn ra quá nhanh, tôi chưa kịp phản ứng thì nghe tiếng Lâm hét lên: “Lũ hèn! Đánh lên!!!”

Tôi đẩy Kha ra để tiện xem tình hình. Cậu ta cũng không ghì tôi nữa mà từ từ buông lỏng. Sau đó bốn chúng tôi chau lưng vào nhau vì bọn chúng đã bao vây bốn phía.

Tụi nó cả người sẫm hình giống tên già ban nãy, trên tay mấy thằng còn có tuýp sắt, nhìn sơ qua thì có khoảng bốn thằng, cộng thêm một thằng đang lồm cồm bò dậy.

Hình như thằng này vừa mới bị Kha hay Minh gì đó đá cho ngã.

Tụi nó vây quanh chúng tôi. Một thằng đứng ra phía trước hást hàm cười đêu: “Để lại hai con nhỏ này đi rồi tụi này sẽ tha cho mày.”

“Mày đang mơ hả?” Kha cười khẩy, nụ cười đó khiến tôi giật mình vì nụ cười đó trên mặt cậu ta lại hợp đến như vậy trong khi bình thường Kha vốn rất hiền.

Ngay lập tức, Kha và Minh bao bọc tôi và Lâm vào giữa.

“Mày là một bọn với cái ông bán hàng hồi nãy?” Minh nhíu mày hỏi tụi nó khi cậu ta nhận ra gì đó.

“Ha. Mày thông minh đó. Nhưng bộ não của mày cũng không làm gì được khi cả đám tụi bây bị bao vây như thế này.”

Kha đột nhiên nhếch mép, thái độ hờ hững liếc nhìn tụi nó một lượt.

Tôi cầm lấy cây gậy gỗ trên đất đưa thẳng về phía tụi nó: “Tụi bây muốn cái gì?”

“Mày với con nhỏ này chăm sóc cho tụi tao đi.”

Tôi nhếch mép khi nghe thấy câu trả lời của thằng đó. Lâm bĩu môi: “Mày nghĩ sao vậy? Đồ điên.”

Cả đám tụi nó ngay lập tức trở nên hung tợn, liếc mắt nhìn về phía bốn chúng tôi.

Chắc... sao lại khích tướng tụi nó nữa vậy!!

“Không nói nhiều nữa, bắt hai con nhỏ lại.”

Tôi nghe tiếng Kha khẽ tắc lưỡi.

Ồ... chẳng lẽ là thật sự không có cơ hội thắng?

Tôi nuốt nước bọt nhìn về phía bọn họ dè chừng.

Kha ghé sát tai tôi trong khi bọn kia cũng đang đề phòng nhìn từ trên xuống dưới Kha và Minh để đánh giá khả năng của hai người họ.

“Nếu thấy không ổn thì ngay lập tức kéo Lâm chạy đi.”

Thấy Kha vừa nói xong đã xoay người định chạy về phía tụi nó, tôi chớp lấy tay cậu ta theo phản xạ, trợn mắt nhìn cậu ta: “Không được đâu.”

Kha ngẩng người rồi lại mỉm cười xoa đầu tôi: “Không sao đâu, hai người sẽ không sao đâu. Đứng yên một chỗ đi.”

Kha vừa dứt lời thì tiếng 'bốp' thật lớn vang lên.

Tôi nhìn sang đã thấy Minh đá một tên nằm lăn ra đất rồi cùng tên khác gườm gườm nhau.

Kha nhảy vào đá một tên khác, hình như trước khi tên đó ngã ngửa đã kịp đánh một cái vào chân Kha. Minh sau đó bị đánh lên sau lưng một cái. Tôi lập tức phang cây gỗ vào lưng một tên định đánh lên Minh. Bên cạnh đó, Lâm lại chồm được một ống tuýp của thằng nào đó, phang luôn vào đầu của một thằng định đánh lên tôi.

Tôi cũng giật lấy cái ống, bắt đầu quơ quào loạn cả lên. Bây giờ cả mấy thằng tụi nó đều trừng mắt nhìn tụi tôi, đưa mắt vũ khí, đưa bò dậy từ mặt đất.

Oài, nhìn ra như vậy thật ra họ chẳng có gì đáng sợ ngoài cái cơ thể to lớn đó.

Tụi nó lại lần nữa bao vây chúng tôi, quyết định chỉ tập trung tấn công tôi và Lâm, bị tôi nện mấy phát vào tay và đầu, thật ra là tôi cố tình chọn chỗ hiểm để đáp gây mả.

Sau khi thấy có đường chạy, Kha đột ngột túm chặt tay tôi kéo đi.

Minh cũng kéo Lâm chạy đi mất.

Chúng tôi lại chạy vòng vòng ra đường Trần Hưng Đạo, chủ yếu là phải chạy ra đường lớn để tụi nó không đuổi theo nữa.

Sau đó, cả bốn đứa ngồi bệt xuống đường thở dốc rồi lại nhìn nhau. Tôi và Lâm tóc tai rũ rượi, quần áo xộc xệch, mặt mày vô cùng khó coi. Minh và Kha quần áo đầy vết đen, trên tay lại xuất hiện một vài vết bầm.

Tôi xót xa hỏi hai người bọn họ: “Có đau không?” đồng thời tay đưa về phía đó, phần muốn chạm vào phần sợ họ đau.

“Không sao đâu. Hai người có bị thương gì không?”

“Ừm, tụi này không sao. Nhưng mà hai người...”

“Haha. Không sao đâu. Mấy vết thương này có nhầm nhỏ gì.” Kha cười lớn trấn an tôi và Lâm. Không biết có thật là không đau hay không, nhưng cổ họng tôi vẫn có gì đó ứ đọng lại, vô cùng khó chịu.

“Thôi, về nhà tui đi, tui bôi thuốc cho.” Tôi nhú mồm nói rồi phui mông quần đứng dậy.

Minh lập tức nói: “Sợ là tụi nó vẫn còn lảng vảng trong khu đó, hai người đứng đây đi. Tụi này đi lấy xe.”

Lâm trừng mắt còn lớn hơn cả mắt ếch: “Vậy sao được, lỡ hai người bị gì thì biết làm sao??”

“Vậy chẳng lẽ lại để xe luôn ở trong đó??” tôi lại nhú mồm “Hay là vào trong chợ mua dao phòng thân???”

“Mày nghĩ cái gì vậy Hạ??” Lâm há hốc mồm.

“Chỉ là tự vệ thôi mà, dù cho tụi nó có bị gì thì mình cũng chẳng vào tù đâu mà lo.”

“...”

“...”

“...”

Ba người còn lại...

Nhưng sau đó, tôi và Lâm buộc phải nghe lời hai người đó, đứng yên một chỗ cho họ vào trong lấy xe.

Đứng yên một chỗ mà lòng tôi như có lửa, liên tục đi qua đi lại đến chóng mặt.

Lâm cau có: “Hừ. Mấy thằng đó từ đâu nhảy ra làm mất cả vui, mà còn làm hai người đó bị thương nữa thật quá đáng.”

“Bạn à... hình như thương tích mà tội mình gây ra cho tội kia nó gấp đôi vết thương trên người Minh và Kha đấy ạ...”

“...”

Không lâu sau đó, Minh và Kha trở lại, chúng tôi về nhà tôi.

Để hai người đó ngồi ở phòng khách, tôi và Lâm bắt đầu hành trình lục nhà tìm bông băng thuốc đỏ với cả đi lược trứng.

Thật ra mà nói, nhà của tôi mà tôi còn không biết mấy thứ đó nằm ở đâu.

Trong lúc hai nàng đang điên đầu với căn nhà rộng tênh, thì hai chàng...

“Thảm hại quá, tội mình quá lắm cũng chỉ làm mấy thằng đó ngã ngựa. Vậy mà thương tích trên người tội nó toàn là do hai nàng này gây ra.” Kha thở dài. Minh nhún vai đồng tình, chứ chẳng biết phải trả lời như thế nào. Sau đó hai chàng cùng cười khò nhìn mấy vết bầm tím trên người mình.

“Công nhận hai người đó đánh hăng thiệt chứ. Đánh người ta mà như đánh bao cát, không thèm chớp mắt mà tay cũng không run luôn. Chẳng biết có phải con gái không nữa. Haha...”

Kha cười nhạt. Cùng lúc đó, tôi và Lâm từ trên tầng phóng xuống. Trên tay tôi là hộp nhựa màu trắng, trên tay Lâm là cái thau nước còn ẩm bên trong có hai quả trứng lược đang nổi lênh bênh.

Tôi và nó ngồi đối diện Kha và Minh làm công cuộc 'cứu thương'.

Tôi lúc đầu chỉ chăm chú xử lý vết thương trên tay Kha với bông băng và thuốc đỏ, vì sợ cậu ta sẽ bị đau nên vô cùng tập trung để không xảy ra sai sót nào. Nhưng sau khi xong một chỗ, tôi ngẩng đầu lên nói: “Mau đưa tay còn...”

Câu chưa nói xong, tôi đã đứng hình khi thấy Kha đang nhìn chăm chăm tôi với ánh mắt dịu dàng và nụ cười mỉm. Kha nhìn tôi vô cùng chăm chú, có khi còn chăm chú hơn cả tôi nhìn vết thương của cậu ta, thậm chí bây giờ, Kha còn chưa nhận ra là tôi đã ngẩng đầu nhìn hẳn, vẫn chìm đắm trong trạng thái... ba chấm đó.

Tôi nuốt nước bọt, toàn thân nóng rực lên vô cùng khó chịu. Vì tập trung mà tôi đã tốn quá nhiều năng lượng rồi, bây giờ còn phải gồng mình lên chịu đựng ánh mắt đó thì đối với tôi mà nói có chút... khó khăn.

“Ủm... nhìn cái gì vậy?” tôi nhận ra rằng giọng mình đang run.

“Nhìn bạn gái tui.”

Cậu ta trả lời tỉnh bơ khiến mặt tôi đỏ ửng, cả người đã nóng nay càng nóng hơn, tim đập thình thịch như sắp vỡ ra tới nơi. Tôi không thể nhìn thẳng vào Kha nữa.

Lúc này, tôi mới phát hiện ở bên kia có hai con người đang trợn mắt há mồm nhìn chúng tôi đầy kinh ngạc.

“Hai người... người...”

Kha nhìn tôi há hức, giống như bảo là, việc kể lại xin giao cho tôi.

“Thì... là vậy đó.” Tôi chỉ có thể nhún vai rồi tiếp tục công việc chính, nhưng thì thoảng lại len len liếc qua Lâm. Nó vẫn trong trạng thái bất động nhìn tôi, trong ánh mắt có vài phần suy nghĩ mà tôi không thể đọc được.

Hàng chân này nó hơi neho lại khiến tôi thấy cả người nóng hừng hực. Phản ứng của nó như vậy, không phải là tôi đã làm sai khi đồng ý quen với Kha?

Câu trả lời lấp lửng của tôi chẳng làm Kha thỏa mãn, cậu ta bấu môi nhìn tôi như con nít, nhưng sau đó lại cười toe toét nhìn tay tôi thoăn thoắt băng bó cho mình.

Hình như tôi bị tia soi mói của ba người này dày dạn cho chết rồi!!

Tôi băng bó xong trước Lâm, có lẽ là Kha ít bị trầy hơn Minh. Tôi quăng cho cậu ta quả trứng rồi đứng dậy, nhìn một lượt ba người họ: “Cũng trễ rồi, ba người ở lại ăn tối luôn nha.”

“Ồ.” Minh gật đầu, nhưng sau đó lại nói “Nhà bà có gì ăn?”

“Mì gói.” Tôi và Lâm đồng thanh. Nói xong, hai đứa nhìn nhau cười toe toét.

Nó cười cười giải thích, nhưng mắt vẫn chăm chú nhìn vết thương trên tay Minh: “Con này cực lười đi chợ, nhà nó chẳng có cái gì ăn đâu.”

Nhắc đến chẳng có gì ăn đâu... lần trước tô cháo mà Khải nấu cho tôi, không phải là hắn đã phải chạy ra ngoài để mua nguyên liệu về nấu cho tôi đấy chứ?

Tôi thờ dài, một nỗi cảm động đột ngột dâng lên ứ ngang cổ họng. Tôi lại suy nghĩ đến Khải..

“Tui đi nấu mì.” Tôi lăm bầm rồi quay đi, nhưng sau khi quay đi lại quay lại nói với Kha “Ông ngồi yên đây lán trứng đi. Đừng có mà quậy!”

Kha ngẩng người một chút, hình như tôi đã đoán trúng tim đen của cậu ta, Kha phì cười: “Được rồi, không quậy là được chứ gì.”

Sao mà tôi nghi ngờ thể không biết.

Chui xuống bếp, tôi lục tìm sáu gói mì bắt đầu nấu.

Tôi bỏ nước vào cái nồi lớn mẹ tôi vẫn thường dạy là nó dùng để hầm xương.

Đặt lên bếp rồi đẩy nắp chờ nước sôi. Tôi vòng lên phòng khách. Cảnh tượng trước mắt khiến tôi giật mình.

Kha đè lên Lâm đè lên Minh. Ba người họ nằm dài trên ghế như miếng bánh mì kẹp thịt.

Tôi giật cả mình tới độ hoảng loạn, chỉ có thể đứng đó há hốc mồm.

Tôi vô thức lẩm bẩm: “Thế giới này... loạn cả rồi.”

Thấy tôi chỉ biết đứng đó bình phẩm, ba người họ cùng hét lên: “Không phải như bà/mày nghĩ đâu!!”

Sau khi đã ổn định lại vị trí và nghe tụi nó kể lại từ đầu, tôi chép miệng.

“Tức là... Minh nhờ Kha lấy giúp cái thau trên bàn, nhưng cậu ta chưa kịp lấy thì bị trượt tâm thần. Lâm liền đứng lên theo phản xạ để đỡ Kha, nhưng lại bị đè xuống, vừa vịn rơi trúng người của Minh, khiến cậu ta cũng nằm dài ra??”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Tư Ngó Ngẩn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

“Thật là hư cấu.” Tôi lăm bầm.

“Thật mà!! Tụi tao không có như mày nghĩ đâu. Cái đầu óc đen tối của mày suốt ngày cứ nghĩ đến mấy chuyện không đâu!!” Lâm hét lớn khi thấy mặt tôi đỏ đơ.

“Thật sự là bà hay nghĩ đến mấy chuyện không đâu?” Kha chống cằm nhìn tôi ra vẻ ngạc nhiên lắm, nhưng ngay sau đó lại nở nụ cười quý dị, vô cùng lưu manh. Kha à... hôm nay tui đã chứng kiến đủ mọi sắc thái của ông rồi, làm ơn đừng khiến tui sốc nữa có được không??

“Không có!” Lần này đến lượt tôi hét lên minh oan cho bản thân. Hừ hừ... Lâm mày được lắm. Tình thế như đó mà mày cũng có thể đánh trống lảng sang tào!!

“Thật??” Kha lại cười đều nhìn tôi.

Chết tiệt!! Tôi thật là đáng thương.

Tiếng động ừng ục đột nhiên dội vào tai tôi.

Tôi há hốc mồm đứng phát dậy: “Ồi mẹ ôi! Nồi nước của tui!!!”

Sau đó thì... tôi lại tốn thêm thời gian đun sôi một nồi khác vì một nửa nồi ban nãy đã hoàn toàn bay hơi...

Cũng nhờ sự cố nồi nước mà mấy người bọn họ không giỡn nhây nữa.

Sau khi hai tên đó đã kéo nhau về nhà rồi, tôi bị Lâm đem ra tra khảo như tù nhân.

Tôi và nó ngồi đối diện nhau trên ghế sofa. Cơ mà tình huống này có vẻ ngược đời. Đây... hình như là nhà tôi, nhưng tôi lại là người phải co ro khúm núm, suýt chút nữa phải quỳ luôn lên ghế. Trong khi Lâm ngồi với cái tướng như ông chủ, vô cùng thần nhiên hóp một ngụm trà sữa còn nóng.

Nó quát mắt sang tôi, tôi giật mình nuốt nước bọt một cái, cười giả lả với nó như mấy tên nịnh thần: “Haha... mà sao còn ở đây? Đã trễ rồi đó.”

'Cốp.' Cái ly đập mạnh xuống bàn mà tôi cứ ngỡ cái ly cùng cái bàn đã bể ra tới nơi.

“Có tự biết khai không?”

“Dạ... em khai...”

Nó chăm chú lắng nghe, còn tôi chăm chú kể. Khi câu chuyện chấm dứt, nó chỉ im lặng nhìn tôi. Thấy biểu cảm của nó như vậy, tôi cũng không dám nói gì.

“Mày có chắc là mày có thể thích Kha?”

“Tao cũng không biết, nhưng sáng giờ tao thấy rất vui.”

“Ừ. Vậy thì tốt, tao cũng không biết nên cho mày lời khuyên như thế nào. Mày làm sao thì làm, miễn sao cả mày và mọi người xung quanh đều không phải buồn là được rồi. Dù mày làm gì thì tao cũng ủng hộ mày nên không sao đâu.”

Nghe lời nói của nó, tôi xúc động không thôi, đúng là bạn thân của tôi, rất biết cách trấn an người khác.

“Ừm... mày đang đứng trên bờ vực, sau này có làm hay nói cái gì cũng phải suy nghĩ cho kĩ vào, đừng làm người ta đến kéo mày lên lại bị mày xô ngã xuống vực. Tội người ta.”

Tôi rơi vào trầm mặc... lời nó nói... không có sai.

...

Tối hôm đó... Tắm xong, tôi nằm dài trên giường bấm điện thoại.

Vừa mở điện thoại thì tin nhắn của Kha liền nhảy tới: 'Ngủ chưa?'

'Chưa. *cười*'

'Vậy nghe cái này đi rồi ngủ.'

Sau đó, Kha gửi cho tôi hai đoạn thoại rồi out.

Tôi mỉm cười thích thú trước mấy trò kì quái của cậu chàng.

Tôi mở thoại, để điện thoại trên giường rồi lăn sang một bên ôm gối nhắm hờ mắt.

“E hèm... Không nghĩ là bà có chút xíu tình cảm với tui đâu. Nếu bà phũ phàng từ chối tui thì chắc giờ này tui đã bỏ cuộc rồi. Ày... nói chuyện kiểu này ngại chết quá.”

Tôi phì cười.

“Tui không thường bày tỏ tình cảm của mình như thế này tại thấy nó sến chết được. Nhưng hôm nay là ngoại lệ nha. Nên nhất định lúc nghe không được cười.”

Tôi mỉm môi nhịn cười.

“Hôm nay bà làm tui vui lắm. Nghi vấn tối nay chẳng ngủ được. Thức cả đêm nghĩ về bà chắc không bị liệt vào tội danh biến thái đâu ha?? Bà bỏ bùa gì cho tui mà làm tui thành ra như thế này không biết. Thất đức quá.”

Tiếng thở dài cuối cùng của Kha khiến tôi ôm bụng cười sặc sụa. Cảm động với ngọt ngào dâng trào trong người, tim tôi như có cái gì đó quét nhẹ qua, vô cùng hạnh phúc khi có người quan tâm đến mình như vậy.

Bờ vực gì chứ? Chắc sẽ không có chuyện tôi đẩy Kha xuống vực đâu.

Tôi nghe tới đoạn hội thoại thứ hai.

“Hèm... nãy quên nói. Ngủ ngon.”

Nụ cười trên môi tôi lại mở rộng ra thêm nữa. Chỉ ba giây thôi cũng đủ khiến tôi phát điên lên được.

Giọng của Kha đều đều bên tai nghe cứ như cậu ta đang nằm kế bên tôi mà nói vậy, khiến toàn thân tôi tê tê.

Tôi nhắm mắt, trên môi vẫn tức tưng nụ cười. Hình ảnh của Kha liên tục hiện ra trước mắt tôi, nụ cười đó, vẻ mặt tức giận với cả hệt như lưu manh đó, không thể nào xóa bỏ...

Cứ như vậy, tôi chìm luôn vào giấc ngủ từ khi nào không hay.

Ha... hôm nay quả là một ngày đầy bất ngờ và ý nghĩa.

...

“Hai đứa bây đánh nhau hay gì mà cả hai cùng thương tích đầy mình như vậy?” Tuấn đứng bên cạnh Jen hất hàm hỏi Kha và Minh khi cả hai cùng cả người đầy băng cá nhân.

“Ha... chuyện dài lắm” Minh cười khỏ.

Tôi liếc ba người đó một cái rồi chạy sang chỗ Lâm: “Ê, nhìn người ta đầy vết thương vậy có xót không?”

Chọc trúng chỗ nhột, nó trở nên cáu kỉnh, quắc mắt nhìn tôi chứ không trả lời.

Tôi cười ha hả.

Sau khi mọi người đã đến đông đủ, Jen lại đứng ra làm người lãnh đạo, chúng tôi cứ thế xếp thành hàng chuẩn bị nhảy.

Mấy động tác... e hèm... nhìn có chút giống dân tâm thần, nhưng không sao, chỉ cần vui là được.

Đang tập giữa chừng thì mưa bắt đầu lất phất rơi, nhưng cơ bản là chúng tôi đang đứng ở trong công viên, lại có mấy cái cây che nên vẫn chưa có cảm giác gì. Đến khi mưa bắt đầu nặng hạt thì thằng Danh mới gãi gãi đầu: “Ê tụi mày, hình như mưa rồi.” Nghe nó nói, chúng tôi mới tất nhạc đứng im cảm nhận xem có thật sự có mưa hay không. Mùi hơi đất bị gió thổi tới.

“Mưa rồi tụi bây ơi!!”

Cả đám chỉ có một con đem dù, tất nhiên không phải gái lớp tôi, thế là cả một lũ lố nhố lảo nháo chạy lại ép con bé thành khuôn, tranh nhau chui vào ô.

Thấy tình hình không ổn, Minh nói lớn: “Bạn nào có đem theo áo mưa mà để ngoài xe thì cùng ra lấy vào đi. Ở đây không phải bạn nào cũng đi xe về đâu. Nếu phải đứng chờ ba mẹ mà trời lại mưa như thế này thì không có ổn. Chỉ bằng cả đám tụi mình cùng ở lại đây chờ đi.”

Tụi con trai bắt đầu hưởng ứng lời của Minh, đồng loạt chạy ra bãi giữ xe lấy áo mưa.

Hừ hừ... tôi thầm nguyên rủa cái đứa chọn công viên này làm địa điểm tập. Trên cả Sài Gòn này có bao nhiêu là nơi có mái che đằng hoàng không chọn, lại chọn trúng cái công viên không có chòi!! Giờ thì hay rồi, mặc mưa thì biết phải làm sao?!!

Không lâu sau đó, tụi con trai trở lại với một đồng áo mưa trên tay, kết quả của buổi sáng ngày hôm đó là... một cái áo mưa hai thằng căng ra hai con chui vào, đứng run cầm cập vì bị nước tạt vào, lại bị gió thổi đến nghiêng ngả.

Cứ tưởng mưa một lát sẽ tạnh, không ngờ nó còn càng ngày càng lớn, làm cả đám càng hoảng hốt. Tụi tôi bu lại thành một cục cho đỡ lạnh, nhưng vẫn không khá hơn là bao. Dù có áo mưa che, nhưng cả người tôi vẫn ướt như chuột lột, nhất là đôi bàn chân đang cồng đi vì lạnh.

Kha đứng bên cạnh căng áo mưa cho tôi nhìn tôi run mà không đánh lòng, lại hét to: “Tưởng mưa nhỏ mà thôi lớn quá, tụi mình chia ra đèo nhau về đi. Cứ đứng ở đây cũng không phải là ý kiến hay.”

Nghĩ cũng đúng. Mưa thì càng ngày càng lớn, mà tự nhiên giữa công viên có một đám bát nháo đi tránh mưa cũng không đi, mà đi về nhà cũng không về, chỉ ngoan ngoãn tụ lại một cụm, bon chen dưới mấy cái áo mưa vô dụng... thật chẳng giống ai.

Sau câu nói của Kha, tụi nó gật gù chia nhau về nhà hết thật. Kết quả lại là Kha đưa tôi về nhà.

Trên đường về nhà, cậu ta không ngừng căn dặn:

“Về nhà phải lập tức tắm bằng nước ấm”

“Không được tắm lâu quá.”

“Nhớ uống sữa nóng cho đỡ lạnh.”

“Nếu có triệu chứng bệnh cảm phải lập tức báo cho tui.”

“Vừa tắm xong không được ngay lập tức nằm dài lên giường, phải sấy khô tóc.”

“Còn nữa, ...”

“...”

Hình như tai tôi sắp ù rồi, nhưng trong lòng vẫn nhen nhói lên một tia hạnh phúc.

Lại thêm một ngày tập nhảy, tôi về nhà trong tình trạng thân tàn ma dại, ướt như chuột lột. Quan trọng hơn là... vừa về đến nhà thì mưa nó ngớt...

...

Tôi ngâm mình cả buổi trong phòng tắm, đầu đó xong xuôi, tôi bước ra ngoài đã thấy con Lâm nằm dài trên giường nhìn tôi. Tôi bơ nó một lượt quay sang tự mình làm công việc của mình... là tu hết chai nước lạnh.

“Đi ăn kem với tao đi. Tao có phiếu giảm giá.”

'Bộp.' Chai nước được đặt một cách đầy bạo lực lên bàn.

“Đi đi.”

...

“Cho em phần này phần này.” Lâm mỉm cười nói với chị phục vụ, chất giọng trong trẻo của nó khiến cho Lâm càng trở nên hoàn hảo.

“Ok em.”

“Hi hi, hiểu tao thích gì luôn ha.” Tôi cười nham nhở với nó.

Lâm nhà tôi đúng là phân thân của tôi nha, lắm khi tôi còn không biết tôi thích cái gì, cứ để nó chọn là vài ngày sau khi nghĩ lại chắc chắn tôi sẽ ưng cái nó chọn giúp hơn cái còn lại, không biết có được gọi là tâm linh tương thông.

“Tao nói mày nghe. Hồi sáng hôm qua lúc đi tập flashmod ấy, tao nghe được một chuyện rất thú vị.”

“Hả?”

“Kha kéo Khải vào một góc...”

...

Sáng hôm đó, Kha kéo Khải vào một góc, cười tươi với hắn: “Mày là bạn thân của tao, nên tao sẽ cho mày biết đầu tiên. Tao và Hạ đang quen nhau.”

Vài ngày trước, Kha có kiểm tra lại tình cảm của Khải dành cho Hạ, lại thấy hình như Khải không có lạ lùng như lần trước, ngay lập tức nghĩ là Khải đã không còn gì kì lạ đối với Hạ nữa, nên cậu chàng mới lập tức chạy đi tỏ tình với người ta, kết quả là thật sự hên hò với Hạ, khiến cho Kha từ hôm qua đến giờ tim đập chân run, cảm thấy cả thế giới này đều đang mỉm cười với cậu. Thậm chí ngày hôm qua ngã cầu thang mém tí gãy chân, Kha vẫn thấy cuộc đời thật tươi đẹp.

Sắc mặt Khải ngay lập tức biến sắc, nhưng chẳng qua là Kha lúc đó chẳng thèm để ý, chỉ hướng mắt nhìn về phía người con gái của cậu đang đùa giỡn vui bên cạnh bạn bè.

“Mày nói cái gì? Mày với Hạ?”

Nghe câu hỏi này của Khải, Kha lập tức giật mình, một nỗi lo sợ ứ ngang người, không lẽ là cậu đã phán đoán sai? Là cậu đã làm sai sao? Không lẽ... Khải vẫn còn thích Hạ?

Kha nhíu mày dè chừng nhìn Khải.

“Sao? Có vấn đề gì à?”

“À không... ha... vậy vui về đi.”

“Ồ. Tất nhiên tao sẽ vui về.”

Sau đó, Khải cười trừ quay lưng đi về phía Băng, nụ cười lập tức biến mất khi khuôn mặt của hắn khuất khỏi tầm nhìn của Kha.

...

“VẬY... rốt cục ý của mày là gì?” tôi cau có hỏi.

“Ý của tao... mày còn không nhìn ra? Là đang giả vờ hay mày bị ngu đi?”

Tôi thừa biết ý của nó là gì.

“Ý của mày là Khải cũng có gì đó với tao?”

“Ừm... tao nghĩ là có cái gì đó nên cậu ta mới giấu tình cảm của mình.”

“Xin mày... tao đang ở bên cạnh Kha, đừng làm tao rung động vì Khải.” tôi cúi đầu nhìn hai tay đang tự bấu chặt nhau của mình.

“Nước của quý khách.”

“Cảm ơn cô.” Tôi mỉm cười nhìn chị ta. Bây giờ... hai đứa tôi lại rơi vào khó xử. Chưa bao giờ giữa tôi và Lâm lại có khoảng cách lớn như thế.

Dù biết nói ra câu đó sẽ khiến cho tôi và nó rơi vào tình trạng khó xử, nhưng chẳng hiểu sao tôi lại không thể kiềm cái miệng mình lại được.

Sau đó tôi và nó lại rơi vào trầm mặc như thế này... chắc là mỗi lần nhắc đến hai cái tên Kha và Khải, tôi lại trở nên nhạy cảm?

Lâm khẽ tăng hăng: “Tao đi rửa mặt một chút. Mày cứ ăn uống trước đi.”

“Ồ. Xin lỗi đã nổi cáu với mày.”

Lâm chỉ cười vô hại rồi quay lưng đi thẳng.

Thật ra, hiểu nó quá cũng tốt. Vừa nhìn mặt nó, tôi đã hiểu hết suy nghĩ của Lâm. Thật ra thì nó là đang tự trách móc bản thân, cho rằng tôi là vì nó mới trở nên quạu quọ như vậy, cũng vì nó nhắc đến Khải mà hai đứa mất vui.

Đã hiểu nó, tôi lại càng hiểu rõ hơn hết, nó không bao giờ cho rằng lỗi nằm ở tôi, hay ở cả hai, lúc nào cũng chỉ có một mình nó có lỗi, lần nào cũng là nó xin lỗi. Nhìn bề ngoài nó có vẻ nhí nhảnh và mạnh mẽ, nhưng thực chất nó còn yếu đuối mong manh và nhạy cảm hơn cả một đứa hiền lành như con Linh Lép tôi.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Tư Ngó Ngẩn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Tâm lý của Lâm lúc nào cũng rất khó đoán, thật ra đối với tôi thì chuyện đó rất đơn giản, nhưng ý của tôi là... nó rất không thể ngờ tới. Cách suy nghĩ của nó chắc chắn sẽ khiến cho người khác phải há hốc mồm bởi lẽ nếu rơi vào tình trạng tương tự, sẽ chẳng có đứa nào suy nghĩ như Lâm.

Phía cầu thang có hai người bước lên, chỉ là vô tình liếc ngang qua đó, nhưng ngay lập tức ánh mắt tôi lại không dời ra được.

Khải và Băng, nam thanh nữ tú, hai người kẻ vai bước lên tầng. Băng nhìn quanh với nụ cười thiên sứ trên môi rồi thẳng một đường đi đến bàn ngồi xuống. Khải chậm rãi đi phía sau theo Băng, ngồi xuống ghế lại vừa vận đối diện tôi.

Lúc này, hần ngừng đầu lên mới trông thấy tôi và Lâm ngồi ở phía bên này.

Tôi và Khải chỉ lẳng lặng nhìn nhau.

Lần trước, hình như tình huống này cũng đã từng xảy ra rồi thì phải. Lần đó cũng là tôi và Lâm ngồi đối diện nhau như thế này, bên kia là Băng và Khải, chẳng qua là lần đó tôi còn chưa biết tới mối quan hệ của hai người họ, hơn nữa cũng không có thích Khải nhiều như bây giờ.

Cùng một tình huống, chỉ có khác biệt nhau về thời gian thôi mà sao cảm xúc nó lại khác biệt đến như vậy. Bây giờ tôi cực kì khó chịu, thậm chí còn muốn đổi chỗ với Lâm, xoay lưng vào họ để không phải chịu tổn thương khi cứ vô tình liếc mắt thấy hai người họ thân thiết với nhau.

Tôi không giấu diếm tổn thương, đưa ánh mắt trầm buồn nhìn hần, vậy mà Khải lại không hề nhận ra điều đó, vẫn trở mặt nhìn tôi.

Đột nhiên có một giọng nói cất lên:

“Ủa? Em là bạn gái Kha mà hả?”

“Dạ?” tôi nhìn mấy người họ, vài hình ảnh nhanh chóng xuất hiện trong đầu tôi, tôi vô thức reo lên “A! Là mấy anh chị ạ?”

Tôi đứng lên, mỉm cười nhìn họ, ánh mắt vô tình lướt qua Khải, sắc mặt cậu ta tệ đi trông thấy, hình như có nghe thấy cuộc hội thoại vừa rồi của chúng tôi.

Một anh tiếp tục tươi cười hỏi: “Em đi với bạn à?”

“Đạ. Nó đi vệ sinh rồi. Mấy anh chị đến chơi ạ?” tất nhiên tôi sẽ tươi cười đáp lại, tôi không phải là dạng người sẽ hất mặt lên với người khác, con người tôi vốn thích có nhiều bạn, chỉ cần có thể kết bạn thì mặt dày đến đâu cũng được.

“À, tụi chị tụ tập ở đây làm báo cáo. Ày... em đừng nghĩ khi học cấp ba thì sẽ nhọc hơn học đại học. Em đừng có nghe lời người khác nói bừa rồi ảo tưởng nghe chưa. Đại học còn kinh dị hơn cả học cấp ba, nhất là vào mấy khoảng thời gian em phải ôn thi một lần mười mấy gần hai chục môn ấy.”

Tôi chỉ biết cười tươi đáp lại mấy lời đùa không đề cho người trả lời có thể hướng tới những chủ đề khác như thế này.

Nặng nề tôi mới ra được một câu: “Thế anh chị báo cáo cái gì thế ạ?”

“Nói là báo cáo cũng không hẳn là đúng.” Mấy người họ tỉnh bơ ngồi luôn vào chỗ Lâm, tản ra thêm mấy cái ghế bên cạnh chia mặt vào tám chuyện.

“Thật ra tụi chị đang thiết kế mấy cái tranh ảnh để treo lên khi trình bày báo cáo, cho người ta dễ hình dung đó mà.”

“Vây... để em giúp đi được không? Em với nhỏ bạn rảnh lắm.”

Tôi cười cười đáp lời, dù gì tôi cũng rất có sở thích đi giúp đỡ người ta.

“Được được. Tốt quá tốt quá!! Chị còn sợ năm người tụi chị sẽ không thể hoàn thành được mọi thứ trong hôm nay, có hai em giúp thì còn gì bằng.” Chị gái lần trước cười với tôi, ra vẻ vô cùng hạnh phúc.

Một anh dáng người cao lớn với khuôn mặt hài hước đáng yêu đứng một bên từ nãy đến giờ đột ngột lên tiếng hỏi “Mà... em đi với một bạn nữ thôi đúng chứ.” Sau đó anh ta nhìn một lượt năm sáu tờ kem đã chén sạch trên bàn chúng tôi.

Tôi đỡ ra một chút rồi ngay lập tức hiểu ý tứ của anh ta, liền cười vô cùng vui vẻ đáp lại lời trêu đùa đó: “Haha! Em với nó mà xấp lại với nhau thì không khác gì một chuồng heo đâu anh à!!”

Ngay khi tôi dứt lời, Lâm đi về phía chúng tôi. Nó mỉm cười chào mấy anh chị rồi mới quay sang hỏi tôi: “Bạn mày hả?”

“Ừm... có thể nói là vậy đi.” Tôi cười cười.

“Haha! Bạn của Kha cũng là bạn của anh chị thôi.” Ba anh và hai chị cười rộ lên.

“Kha...” Lâm ngay lập tức vẽ ra được sự tình trong đầu, liền nhếch mép cười tôi.

Tôi tăng hăng chữa ngượng: “Ừm... tụi mình giúp mấy anh chị đi. Dù gì tao với mày cũng rảnh chán.”

“Được được. Bạn của Kha cũng là bạn của em. Tụi mình là bạn bè giúp đỡ nhau cũng là chuyện thường tình thôi.” Nó còn cố nhấn mạnh chữ Kha...

...

Bây giờ chúng tôi đứng quanh một cái bàn, lắng nghe chị gái chỉ định công việc, sau đó chia nhau ra làm.

Tôi có chút thắc mắc, liền quay sang chị hỏi: “Chị... ừm... ời, cái này...”

Thật là... tình huống này cũng thật quái dị đi. Tôi lại hăng hái đi làm việc giúp đỡ những người mới gặp qua có một lần, hơn nữa, tên của họ là gì, đến tận bây giờ tôi còn chưa biết.

Chị ấy quay lại cười với tôi: “Tụi chị chưa giới thiệu hả? Chị là Duyên, chị này là Hạnh, ba anh này là Phước, Quân và Hoàng.”

Anh Quân cũng là anh chàng hóm hỉnh ban nãy trêu chọc tôi và Lâm quay sang mỉm cười với tôi hỏi: “Vây, bạn em tên là...”

Tôi chưa trả lời thì Lâm đã đáp trả: “Em tên Lâm. Chào anh chị.”

“Haha, biết tên nhau rồi thì xem như bạn thân đi.” Duyên cười lớn.

Giới hạn quan hệ của bản thân với những người xung quanh của bà chị này cũng thật là khác người nha. Ai đời, chỉ cần là bạn của bạn thì cũng sẽ trở thành bạn của chị, sau khi biết tên người ta xong lại lập tức trở thành bạn thân.

Tôi từ trước đến nay xem như rất dễ gần đi, mà mức độ cũng không có bằng chị này.

Sau khi giới thiệu chào hỏi nhau xong, tôi đi trình bày thắc mắc rồi bắt tay vào làm việc, nhưng chốc chốc lại vô thức liếc mắt sang hai người kia, nhiều khi vô tình thấy Băng dứt kem cho Khải, tự nhiên trong lòng tôi như bị kiến cắn, vô cùng khó chịu... thậm chí thấy Băng lấy kem từ phần của Khải, tôi

càng cảm thấy như bị cào cấu. Thật đáng trách!! Hạ à, may nhất định không được làm chuyện có lỗi với Kha đâu!Hức... tôi tự cắn lưỡi để cảnh tỉnh bản thân, mà sao đau dữ dội!

Hai người đó cùng nhau ăn chừng nửa tiếng thì ra về. Thấy Khải cùng với Băng xoay người đi xuống tầng mà tôi vui như mở hội.

Từ nãy đến giờ là vì hai người đó nên tôi làm cái gì cũng không thể tập trung được, phá hỏng mất mấy lần.

Sau khi giúp họ làm xong hết, tôi và Lâm cáo từ ra về, nhưng chị Hạnh nhanh miệng nói: “Phần kem của hai em để chị trả cho. Xem như công lao động đi.”

Lâm liền xua xua tay từ chối: “Vây sao được. Tụi em tự mình trả là được rồi. Dù gì hôm nay cũng đâu phải là lao động không công, xem như tụi em có một buổi chiều đây bỏ ỉch đi.”

Phước bật cười: “Haha... con bé này dẻo miệng ghê ta, em có bạn trai chưa vậy? Chắc là con trai theo đuổi xếp hàng dài dài ha!”

Tôi cười lớn khi thấy bộ dạng cổ giấu đi xấu hổ của nó, liền đáp thay: “Người ta có đối tượng rồi anh oi.”

“Im đi mày.” Nó đỏ mặt hét lớn rồi chạy xuống tầng, không quên để lại câu chào tạm biệt: “Tụi em đi đây.”

Tôi quay sang cười với năm người bọn họ: “Vây, chào anh chị em đi.”

“Ừ. Chào em. Hôm nào ghé tiệm tụi chị đãi cho hai đứa một bữa.”

“Ok chị. Em đi đây.”

Tôi xoay người đi ra xe nơi Lâm đang đứng chờ. Nói gì thì nói, dù cho bây giờ chúng tôi có được tính là bạn đi, nhưng sau này cũng đâu có dịp gặp lại.

Trên đường đưa tôi về nhà, Lâm nó liên tục khen: “Mấy anh chị dễ thương ghê, mà làm việc cũng giỏi nữa, lại biết cách phân bổ công việc, còn tốt bụng với đáng tin nữa. Kha nhà mày đúng là rất biết chọn bạn.”

“Haha... tất nhiên. Mấy anh chị dễ thương là chuyện dễ hiểu. Tính cách ai cũng như vậy mà.”

“Mà nghĩ đi cũng phải nghĩ lại, Kha vẫn tốt hơn Khải nhiều.”

Ờ rồi cái con này, lúc thì bênh cho Khải, lúc thì khen ngợi Kha, rốt cục nó về phe nào chứ?!!

...

Một tuần nghỉ ngơi nhanh chóng trôi qua, chúng tôi lại phải đến trường với tình trạng thảm không chịu nổi.

Sáng nào tôi cũng dậy thật trễ đã quá quen mắt rồi, bây giờ lại bắt tôi mỗi sáng sáu giờ rời giường thật là ác mộng, hơn nữa trời đang chuyển sang đông, khí trời nhẹ se mát vô cùng dễ chịu. Mỗi sớm cuộn tròn mình trong chăn lìm đim ngủ là thú vui lớn nhất của tôi, nhưng đi học lại đồng nghĩa với việc phải rời xa chiếc giường thân yêu thật sớm. Lòng tôi đau như cắt!!

Giáo dục nước nhà thật quá quắc! Sao lại bắt học sinh phải dậy sớm như thế... thà rằng tám giờ mới vào lớp như nước ngoài có phải hơn không. Nếu vào học trễ thì học sinh có quyền ngủ nướng, chẳng phải khi vào lớp có thể tỉnh táo học hành sao, bắt người ta dậy sớm cứ như vắt kiệt sức lao động trước khi tổng chúng tôi vào xưởng làm việc vậy.

Được cái là... mỗi sáng, tôi không cần cố gắng thức ăn cho Lâm để nhờ vả nó sang nhà chở tôi đi học nữa.

Vừa bước xuống nhà đã thấy Kha đứng bên ngoài cửa chờ tôi, cảm giác vô cùng ngọt ngào, có chút gì đó thật bình yên. Mỗi lần thấy tôi lại đưa cho tôi hộp sữa: “Uống đi rồi một lát ra chơi xuống căn tin tìm cái gì đó ăn.” Cậu ta chỉ lẳng lặng đứng ở đó chờ tôi ra chứ chẳng kêu réo như con Lâm, nhưng mà thiệt thòi hơn một cái là... tuần vừa rồi, tôi và Kha đã cùng nhau đi trễ hai ba lần gì đó. Lần nào bà cô chủ nhiệm cũng hò hét bảo tôi làm bảng kiểm điểm, nhưng mà từ đầu năm đến giờ hình như tôi nợ cô ấy tận chín mươi cái gì rồi thì phải.Thây kệ.

Vấn đề là tôi ngại với Kha thôi, vì tôi mà cậu ấy cũng trễ, vậy mà Kha chẳng một lời phàn nàn, ngày nào cũng ngoan ngoãn chạy sang nhà rước tôi. Mãi rồi tôi ngại nên đặt báo thức sớm hơn mọi ngày tận mười phút, hơn nữa, còn mua thêm hai cái đồng hồ nữa để trên bàn học.

Lâm nó mà biết tôi vì Kha mà thay đổi như vậy chắc là bóp cổ tôi chết. Nó với tôi quen biết nhau từ nhỏ như vậy, thật ra đây là lần đầu tiên tôi vì người khác thay đổi thói quen ngủ của mình. Trước đây, nó thường lèm bèm bên tai tôi mỗi sáng hối thúc tôi như mấy cụ già, không thì ngồi chỉ trích mấy cái đồng hồ để vỡ của tôi, chẳng là tự mình lên lút chỉnh lại giờ cho nó chạy sớm hơn một chút. Tôi vẫn bỏ ngoài tai xem như không có, bây giờ lại..

Tốt nhất là nó không nên biết!!

Nhưng kết quả của việc cố gắng dậy sớm hơn mỗi ngày là vừa vào lớp là tôi ngay lập tức nằm dài ra bàn nhắm mắt lìm đim ngủ rơi vào trạng thái nửa mê nửa tỉnh.

Đi học lại, cuộc thi flashmod giữa các lớp cũng đến gần, Jen nó suốt ngày hò hét rằng chúng tôi phải thường xuyên chăm chỉ luyện tập ở nhà rồi gần thi sẽ

ráp lại cho nó mượt.

Mà tôi thì... lười vốn sẵn tính trời, còn khuya mới đi luyện tập đi, mặc kệ Jen cả ngày chỉ có một bài đã thi thì phải có giải, tôi vẫn thần nhiên chúi đầu vào cuốn tiểu thuyết, bên cạnh là cái kệ sách lăm lăm cầu nối tạo nên mối quan hệ giữa tôi và Kha... và Khải.

Nhắc tới Khải, tôi lại rầu... ày... mỗi khi Kha ở bên cạnh tôi có thể đem cho tôi một niềm vui thì chỉ cần nhìn thấy Khải, tâm trạng của tôi lại tệ đi mười phần, thậm chí chỉ cần lơ đãng nghĩ đến hắn cũng khiến tôi như rơi vào một hố đen.

Nhưng có một chuyện xảy ra đột ngột làm cho nó không nói gì với tôi về vấn đề flashmod nữa.

Thầy Hoàng Anh dạy tin của tôi, cũng là thầy trẻ nhất trường, đẹp trai nhất trường, lại gần gũi với học sinh nhất trường, nói tóm lại, thầy trong mắt chúng tôi như một vị thần ấy. Vừa rồi trong khi đang trên đường đến trường thì thầy bị xe quệt trúng, kết quả là gãy tay, phải nằm viện.

Jen liền huy động lực lượng lớp tôi kéo đến phòng bệnh của thầy quây tung một bữa.

Nó đứng trên bục giảng vô cùng uy quyền đập mạnh tay lên bảng khiến cả lớp phải chú ý đến, thật ra vì đang là giờ chuyển tiết nên lớp tôi nó có 'hoi' loạn một chút, Jen mất kiên nhẫn như vậy là chuyện quá đỗi bình thường.

“Vậy một lát hết tiết năm thằng nào con nào đi điểm danh đi.”

Tuấn từ bên ngoài bước vào trong, vừa vặn lúc Jen hét lên. Nghe tiếng hét vừa chói tai vừa thất thanh của nó, cậu ta giật cả mình trừng mắt quay sang nhìn về phía bục giảng. Jen thấy Tuấn... toàn thân đông cứng.

Thế là xong, hình tượng thực nữ ngoan hiền của Jen trong lòng Tuấn sụp đổ nhanh chóng trong một giây. Cả lớp chúng tôi cười rộ lên khi nhìn thấy biểu cảm vô cùng đặc biệt của hai cái người đó... mà hai cái người đó có khi vì sốc quá mà hoàn toàn quên đi, mình đang đứng ở nơi trung tâm của bao nhiêu ánh mắt.

Mãi đến khi có đứa ở bên dưới khề tầng hắng, Tuấn mới hoàn hồn vô thức quay xuống lớp: “Tui cần gấp bí thư lớp.”

“À.” Lâm đứng dậy, bước ra ngoài hành lang cùng với Tuấn nói chuyện.

Bên trong lớp,...

Cả đám con gái tụi tôi kéo nhau hết lên bục giảng vây quanh con Jen cười ha hả vào mặt nó, trong khi nó đau khổ ngồi chồm hồm giữa bục giảng gục đầu vào gối rên rĩ.

Một lát sau, giáo viên vào lớp, tụi tôi lập tức tản nhau ra hết. Cũng ngay lúc Jen đứng dậy len lén liếc ra Tuấn, Lâm bước vào lớp, Tuấn ở bên ngoài nhìn vào Jen, vừa vặn hai người chạm mắt.

Jen run run nhìn cậu ta, Tuấn liền phì cười nhìn Jen, khuôn mặt vô cùng thoải mái rồi đi.

Jen nằm luôn ra sàn nhà khóc lóc ỉ ôi: “Thế là tình đầu của tôi không cánh mà bay!!!! Thật là xui xẻo!!” làm bà cô ở bên cạnh trở mặt nhìn khinh bỉ.

...

Cả đám chúng tôi được Jen dẫn đầu thập thò lấp ló trước cửa phòng thầy, bàn mưu tính kế xem nên hù thầy như thế nào cho nó vui.

Tụi con trai đứng vòng ngoài nghe ngóng, tụi con gái đứng vòng trong bàn mưu.

“Bây giờ mày đứng đây đi, rồi tao vào trong đó thăm dò tình hình, sau đó...” Linh Lé nghiêm trọng nói, khuôn mặt hào hứng vô cùng.

“Không được, mày lé như vậy, thấy cái gì mà bon chen. Để tao vào trước.” Lâm Lười bóp chát. Trong cái lớp này, cặp bạn thân thường xuyên rửa xả và phũ với nhau nhất chính là hai cái con này.

“Vậy không có vui. Tao cũng muốn hù thầy.”

“...” tôi rất thắc mắc rốt cục tụi nó đến đây thăm thầy hay là đến đây tìm niềm vui??

Phía sau đột ngột vang lên chất giọng trầm trầm quen thuộc: “Mấy đứa làm cái gì ở đây vậy?”

Cả đám tụi tôi hoảng hốt hét um cả lên, cả nam cả nữ, không sót một đứa.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Tỉ Ngó Ngẩn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34

“Mấy đứa làm cái gì ở đây vậy?”

“Aaaaa!!!! Má ơi!!” cả lớp.

Thầy vội vàng đánh bốp vào vai Jen: “Oái! Ở đây là bệnh viện đấy!!”

Jen lập tức hoàn hồn “Suyt.” hết mấy đứa còn lại.

Sau một hồi nháo ở ngoài, cả lớp chui hết vào phòng bệnh nhỏ xíu có cảm giác hơi ngộp.

Nhã Nhão bĩu môi: “Anh làm cái gì mà lại ở ngoài đó, hù tụi em một phen hú hồn.”

Nghe cái giọng nháo nhẹt của nó chỉ tỏ khiến cho cả lớp tội thêm mấy phần trầm mặc, hắc tuyến nổi đầy, gằn trán giật giật.

Thật ra mà nói, thầy lớn hơn chúng tôi không có bao nhiêu, hơn nữa còn tên Anh, nên bị tụi nó gọi là anh luôn. Mà thầy cũng chẳng có phản đối, tình bơ xung hô lại với tụi tôi là anh em nột. Bấy giờ chúng tôi lại giống như cả một đại gia đình kéo nhau đi thăm người anh trai nằm viện hơn là đám học sinh đi thăm thầy giáo của mình.

“Anh đi vệ sinh.” Thầy không lạnh không nhạt trả lời, sau đó lại liếc mắt một lượt qua chúng tôi, nhếch mép vô cùng lưu manh “Nhờ đi vệ sinh mới hù được mấy đứa một phen ha, định trêu anh hả? Dễ gì.”

“...” này này, dù có thế nào đi nữa thì thầy vẫn là thầy tụi này đây, cái thái độ cùng biểu cảm gì thế kia!!!

Cả phòng đang rơi vào im lặng, Anh Nhảy đột nhiên cười cười hỏi, ánh mắt mơ màng vài phần như lãng tử: “Anh ở phòng này như thế nào, có thoải mái không?”

Mấy đứa điếc cũng còn nghe ra trong cái câu hỏi thăm đó có ngầm bao nhiêu ý tứ. Thật ra, hình như con nhỏ rất thích thầy... bởi lẽ đó mà điểm tin nó lúc nào cũng mười mười bước đều. Thật ra... cái đó... lớp tôi đứa nào cũng biết, mà hình như thầy cũng biết, nhưng anh lại chẳng có biểu hiện gì với cái mối quan hệ mờ昧 đó, mỗi khi nó thể hiện tình cảm với thầy thì thầy chỉ cười nhàn nhạt đầy thích thú đánh trống lảng sang chuyện khác. Cái cặp đôi 'Đáp Bò Anh' này đôi khi lại khiến lớp tôi cười đến đau bụng. Con Anh Nhảy này tuy tính cách có chút cổ quái, đại loại là hơi giống mấy thằng con trai đánh đá một chút, nhưng kể ra khi thích ai, trước mặt người đó, nó vô cùng dễ thương. Không phải là bùm một phát nó biến thành một con nhỏ vô cùng dịu dàng mà là trở nên hung dữ một cách vô cùng đáng yêu, có thể so sánh với mấy con mèo nhỏ xù lông xù vuốt.

Theo tôi nghĩ thì thầy cũng có thích Anh Nhảy ý, chẳng qua là thầy không thể hiện ra thôi. Nếu đã không thích thì nó có mà bị từ chối từ lâu rồi đi.

Cơ mà sau câu hỏi đầy mùi trái tim của Anh Nhảy, cả phòng lại rơi vào im lặng, chỉ nhìn nhìn về hai nhân vật chính xem phim hay. Anh Nhảy lại nói tiếp: “Hay em đổi cho anh sang phòng VIP nha?”

“...” cái câu này chẳng phải thường xuất hiện trong tiểu thuyết ngôn tình hay sao, nhưng mà vai về hình như phải là ngược lại chứ, sao lại trở thành nữ hỏi nam rồi?

Điện thoại con Uyên đột ngột vang lên, nó “Oái!” một tiếng rồi nhanh chóng bắt máy chạy ra khỏi phòng. Thấy nó ra khỏi phòng rồi, thầy Anh liền tăng hắng một tiếng, anh bắt đầu đánh trống lảng, trước đó còn nhếch mép nhìn Anh Nhảy một cái đầy vui vẻ: “Nhắc mới nhớ, Uyên của mấy đứa dạo này có phải đang hẹn hò không?” Anh Nhảy thầm rửa xà mấy tiếng trong lòng: 'Có ai nhắc cái gì đâu đồ khi gió nhà anh.' Nó hậm hực liếc đám tụi tôi, giống như đang đe dọa là, nếu có đứa nào dám hé răng tiếp gió cho buồn, để ông lái chủ đề đi xa xôi đâu đó thì nó chém cho chết.

Thầy Anh tất nhiên thấy hết biểu cảm đó của nó, khỏe môi vẫn giữ nụ cười nhàn nhạt thích thú, thầy biết chắc lớp tôi chẳng đứa nào dám trả lời, liền tự mình nói tiếp: “Thật ra, người mà mấy đứa ghép đôi với Uyên chính là bạn thân chí cốt của anh.”

Đến lúc này, sự tò mò trong đám lớp tôi bùng nổ, tụi nó còn chẳng quan tâm đến Anh Nhảy đang bị đá qua một bên mặt còn đen hơn đất nôi. Anh Nhảy à... mầy đừng có trách tụi tao nha, có trách thì trách mầy quá nhỏ đi, hay chẳng là trách cái tên mầy thích quá có khả năng lái câu chuyện đi chỗ khác ha.

“Thật sao? Anh Cường là bạn thân của anh hả?” Trang Nhã vô cùng hào hứng hỏi thăm sự tình giúp con bạn thân.

“Haha... anh Cường gì chứ, không phải mấy đứa hay gọi nó là Chí Phèo hả?” Thầy cười toe, làm tâm trạng Anh Nhảy tốt hơn một chút.

“Sao anh biết?” cả lớp đồng thanh hoảng hốt.

“Nó kể anh nghe. Mấy đứa nghĩ nó không biết chắc?”

“...” thì ra cái tính cách bá đạo của hai ông này là hiệu ứng song sinh....!!!

Uyên Một trở vào trong, màn hình cũng tắt, tôi vừa vặn thấy cái tên Chí Phèo trước khi cuộc gọi kết thúc, vô thức la lớn: “Chí Phèo mới gọi mày hả?”

Nó lập tức đỏ mặt: “Sao mày biết?!”

Cả đám bắt đầu chuyển mục tiêu từ thầy sang con Uyên.

“Hai đứa bây bắt đầu hẹn hò chưa vậy?”

“Sao rồi? Anh có tốt không? Có ga lăng không?”

Tụi con gái thì khỏi nói, sấn tới hỏi nó cho ra, trong khi Uyên nhà ta xấu hổ đến mức sắp đào lỗ dưới đất chui xuống.

Trang Nhã tăng hăng thu hút sự chú ý: “Thật ra có đi chơi với nhau mấy lần, nhưng hẹn hò thì chưa.”

Nó vốn là định giờ rồi giúp con bạn, nhưng không ngờ lại khiến cho cả đám càng nháo hơn nữa, ép con Uyên ra tới tận cửa.

Thầy ho khan mấy tiếng: “Ê cái đám kia, ở đây là bệnh viện chứ không phải nhà anh. Không được làm loạn, không bị tổng ra ngoài bây giờ.”

Bà cô già ở giường bên cạnh cười khúc khích: “Mấy đứa này với cậu là gì vậy?”

“Tụi nó là học sinh của con ạ.” Thầy Anh gãi đầu cười, để lộ cái răng khểnh duyên duyên.

Bà cô chỉ cười cười, nhìn về phía chúng tôi.

“Gọi chi vậy?” Trang Nhã chạy lại hắt hàm với Uyên làm nó tái mặt.

“Thì... thì...” nó bối rối nhìn về phía thầy Anh đang ngồi trên giường lẳng lặng dõi mắt theo chúng tôi.

“Nói đi, không sao đâu, thầy biết hết trơn rồi.” Jen chêm vào làm mặt nó đã đỏ nay càng đỏ hơn.

“Thì gọi hẹn đi chơi chứ gì, tụi bây đừng có nhiều chuyện nữa đi.” Nó nói rồi bĩu môi.

“Phải nhiều chuyện mới biết rõ giờ giấc mà đi quấy chứ con này.” Tôi nhếch mép làm nó trừng mắt liếc tôi một cái. Đám xung quanh lại ồ lên. Thầy Anh giải vây cho Uyên Một: “Mấy đứa qua đây, trên bàn có đĩa trái cây mau cất cho anh ăn, đến thăm bệnh mà chẳng được tích sự gì.”

“Tụi em mà cất cho anh thì có đứa cất cổ tụi này đó.” Tú Ú cười lưu manh nháy mắt với anh, sau đó nhìn về phía Anh Nhây xem phản ứng của nó như thế nào, thật không ngờ nó lại trung ra cái mặt than không cảm xúc.

“Xi, chà thêm nữa.” Nó bỏ ra khỏi phòng.

Không những tôi, lớp tôi mà cả anh cũng giật mình. Đây được xem như lần đầu tiên thấy cái biểu hiện này của nó đi.

Trước kia dù cho có tức giận thì nó cũng chỉ nhăn nhó cau có, lần này nó lại trưng ra khuôn mặt lạnh nhạt đó, đích thị là lần đầu tiên!!

Hình như chúng tôi đùa hơi quá, mà anh cũng có phần tàn nhẫn rồi.

“Để tao theo nó thử coi.” Tôi nói lớn rồi theo nó ra ngoài, vắng vắng bên trong phòng tiếng của tụi lớp tôi “Hình như hôm nay nó tới tháng mày ơi.”

“...”

Vừa chạy ra ngoài, tôi liền thấy Anh Nhây ngồi trên dãy ghế nhựa ở hành lang.

Thấy tôi, nó định đứng dậy bỏ đi, nhưng suy nghĩ gì đó lại tiếp tục ngồi xuống giường mắt ếch nhìn mũi giày.

Tôi chỉ lẳng lặng ngồi xuống ghế bên cạnh nó, đúng hơn là cách nó hai cái ghế, một khoảng cách vừa vặn an toàn, ngộ nhờ nó mà tức điên lên ném nguyên băng ghế thì tôi còn kịp thời chạy trốn.

Nói thế thôi, tôi với nó ngồi im lặng một lúc lâu, cảm thấy ngột ngạt không chịu nổi nữa, tôi mới mở miệng hỏi thăm nó:

“Sao vậy? Bình thường mày đâu có như vậy.”

“Hôm nay tao tới tháng.”

“...” mày đúng là một thành phần của 11A4.

Lại im lặng... tôi kiên nhẫn hỏi lại: “Rốt cục mày bị cái gì?”

“...”

Nó không nói, chỉ im lặng.

Tôi như ngồi trên ổ kiến.

Thật ra, nó có gì phải tức? Người ta nhìn vào liền thấy ngay, nó với anh là tình cảm song phương, chẳng qua là cái tên bá đạo kia thích bắt nạt nó thôi. Như tôi mới cần rầu rĩ đây này, thích người ta mà chẳng được thích lại, lại đang cố gắng phần đầu chia tình cảm của mình sang người khác một cách chặt vật, nhưng cũng không đến nỗi đau khổ như khi thấy Khải ở bên Băng... ít ra là như vậy, ít ra tôi cũng có niềm an ủi riêng, ít ra... mà còn tốt chán Anh ạ.

Nó đột ngột đứng dậy, làm khuôn mặt của tôi méo qua một bên, vội đứng dậy theo nó.

Anh Nhảy không nói một lời quay lưng bước đi. Tôi liền tròn mắt í ới: “Ê! Mày đi đâu vậy? Quay lại đây coi! Tao với mày chưa nói chuyện xong mà!!”

“Nói với tụi nó tao hơi mệt nên tao về trước đây.”

Nó nói lí nhí, chân vẫn tiếp tục bước về phía trước.

Tôi biết mình chẳng thể nào giữ nó lại, tính cách nó tôi quá rõ, con này ngang còn hơn cua, bây giờ mà tôi chặn nó lại, không khéo ngày mai tôi và nó liền lên kênh 14 với tiêu đề thật to “NỮ SINH ĐÁNH NHAU.”...

Trong lúc đó, ở trong phòng bệnh của thầy Anh...

Anh đột ngột nhận ra gì đó, quay người nhìn cái ví tiền của mình đang đặt trên bàn mờ toang. Theo hướng nhìn của anh, cả đám cũng đặt tầm mắt lên đó. Trong cái ví có hai tấm hình, một là hình anh chụp với một người con gái, hai là chỉ riêng người con gái đó với đôi mắt sáng long lanh cùng nụ cười tỏa nắng dịu dàng mê hoặc, nhìn vào liền muốn bảo vệ người ta... có thể nhận xét là... người con gái này hoàn toàn đối nghịch với một đứa mạnh mẽ như Anh Nhảy.

Thì ra đây mới là lí do chính khiến nó buồn như vậy.

Anh lầm bầm: “Chết tiệt! Sao mình lại quên cất ví đi chứ.”

Cả đám đồng loạt thở dài một hơi. Biết đâu được, nhờ chuyện lần này mà hai cái người cứng đầu ương bướng này có thể ở cạnh nhau thì thật là tốt.

Sau chuyện đó, cả thầy rơi vào trầm mặc, không ai dám hé răng nói một lời nào.

Mãi đến gần năm phút sau đó, Jen mới lười nhác thở dài một hơi: “Về thôi. Về cho anh nghỉ ngơi tụi mày.”

...

Tôi xoay người định trở lại phòng thì thoáng trông thấy hình bóng Khải.

Tìm tôi như một thói quen giật mạnh một cái khiến dạ dày tôi co thắt mãnh liệt. Tôi suýt soa một tiếng rồi lắc lắc đầu. Chắc là mình chỉ gặp ảo giác thôi.

Vốn định bước tiếp thì, bụng tôi quặn đau liên hồi.

Là hần...

Thật sự là hần.

Khải ngồi trên băng ghế dài, cả người cong lại, đầu cúi thấp, hai khuỷu tay tựa lên hai đầu gối, hai bàn tay đan chặt vào nhau. Hần ngồi im bất động. Dù cho không thấy được khuôn mặt của Khải, nhưng tôi vẫn nhìn ra đó là hần.

Định sẽ đi lướt qua hần, nhưng chân tôi cứ tiến về phía đó, miệng lại chậm rãi mở ra: “Khải...”

Hần lập tức ngẩng đầu.

Tôi giật mình, là lần đầu tiên tôi nhìn thấy biểu cảm đau khổ này của hần, lúc này giống như có hàng vạn con ong đang chích vào bụng tôi.

Khải nhíu mày đầy đau thương, đôi môi mím chặt tấy cả lên, khuôn mặt bơ phờ như thể đã tự mình gồng lấy mọi thứ từ lâu rồi. Cả người hần như sắp khụy xuống đất đến nơi.

Xót!

Tôi còn cảm thấy đau hơn cả hần đi...

Tôi ngay lập tức ngồi xổm xuống trước mặt Khải, sau đó quỳ hần xuống sàn cho ngang tầm với hần, lo lắng hỏi:

“Có chuyện gì vậy?”

Khải không nói gì mà đột nhiên vươn tay ôm chầm lấy tôi, kéo tôi sát vào người hắn. Tôi trừng lớn mắt. Mùi hương nam tính xộc vào mũi, mái tóc ngắn cọ cọ vào mặt tôi, chưa kịp thích ứng, Khải lại vùi đầu vào hõm cổ tôi.

Dù cảm thấy rất nhột, cảm thấy rất lạ, cảm thấy cả người như bị thiêu đốt, nhưng tôi lại không muốn đẩy hắn ra, ngược lại tay còn vô thức đưa lên chạm rãi xoa xoa lưng hắn.

Khải nhận thấy sự không thêm chống cự của tôi, liền thít chặt hơn một chút, đầu càng vùi sâu vào hõm cổ của tôi, mái tóc cọ xát. Tôi có thể cảm nhận được... vai hắn đang run.

Tôi hít sâu, cố gắng quý thẳng cho hắn dễ chịu một chút, cố gắng bật ra tiếng hỏi, nhưng môi tôi cứ run run: “Ro... Rốt cục đã xảy ra... ch... chuyện gì vậy?”

Khải không nói gì, vẫn chỉ ôm chặt lấy tôi. Ừ thì... không an ủi gì được, nhưng làm bờ vai vững chắc cho Khải là được rồi.

Tôi thế là càng gồng mình quý thẳng. Khải từ nãy đến giờ không nói, cứ như con lười bám dính lấy tôi, càng giống một thanh gỗ hỏi gì cũng không trả lời, mà cũng không phản ứng lại tôi, nếu không có lực tay hắn ôm ngang người tôi thì tôi còn tưởng mình đang đỡ một xác chết! Cả người hắn nặng nề đè lên vai tôi khiến chân tôi mỗi đến run rẩy. Lúc sắp không chịu nổi nữa, Khải đột nhiên kéo tôi một cái nghiêng về phía hắn. Vẫn là trong tư thế mờ ám hắn siết chặt lấy tôi, nhưng lần này lại là tôi tựa vào người Khải.

Hắn vẫn ôm chặt tôi không buông, giống như chỉ cần buông tôi ra thì hắn sẽ rơi xuống vực thẳm.

Tôi liếc nhìn xung quanh, thấy mọi người đang nhìn chúng tôi.

Ừc...

Đừng nhìn mà... chúng tôi không phải là diễn viên đang đóng phim đâu...

Tay tôi vẫn kiên trì xoa xoa lưng hắn, thì thoảng Khải lại run lên từng hồi.

Lúc này tôi mới nhìn ra, hắn vẫn còn đang mặc đồng phục, trên đó có dính máu... một chuỗi hình ảnh tưởng tượng chạy ngang qua đầu tôi. Mắt tôi nóng ran,... không phải là như vậy đâu... có đúng không Khải? Tim tôi lại nhói lên một cái.

Một tốp người chạy vào bên cạnh Khải, thậm chí còn chưa kịp dừng lại, người phụ nữ trung niên đi đầu đã mở miệng hỏi, trên mặt đầm nước: “Con gái bác đâu?!? Con gái bác đâu rồi con ơi...”

Phía sau có một người đàn ông trung niên khuôn mặt đau khổ bước đến gần, ôm lấy người phụ nữ đó vào lòng: “Em bình tĩnh một chút đi. Nó sẽ không sao đâu mà.” Phía sau nữa là một tốp người mặc áo vest đen vô cùng nghiêm trang, hai người trung niên này cách ăn mặc và hành xử đều toát ra vẻ quý tộc.

Khải lúc này như chợt bừng tỉnh. Hắn đẩy tôi một cái thật mạnh.

Tôi vì quý nãy giờ chân tê cứng, bất ngờ bị xô ra, tôi ngã ngửa, chỉ kịp nghe tiếng của Khải: “A.” lên một tiếng.

“Con gái bác đâu hả con?! Con ơi...” giọng nói vô cùng thê lương.

Tôi lồm cồm bò dậy, chỉ thấy Khải đang đưa ánh mắt tội lỗi nhìn về phía tôi, miệng lại đang run run mấp máy không nói thành tiếng.

Lại nữa rồi... cái ánh mắt đáng sợ đó...

Lần trước đi Vũng Tàu, Khải đã nhìn tôi với ánh mắt đó, khi mà hắn kéo Băng ra khỏi đường phanh và tôi ngã ra đất.

Tôi... sợ hãi ánh mắt đó. Tim tôi đập nhanh hơn bao giờ hết, bụng lại đau, phổi như nghẹt lại không thở nổi.

Đừng... đừng nhìn nữa...

Trong lúc tôi không chịu nổi nữa thì Khải bị lay mạnh, sự tập trung của hắn liền chuyển hướng sang khuôn mặt đầm nước.

Người phụ nữ đó vừa lay hắn vừa hét lên: “Băng của bác đang ở đâu?!?”

Khải lí nhí trả lời, nhưng lúc này... tôi đã chạy xa khỏi nơi đó.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Tư Ngó Ngẩn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35

Ngoài trời mưa rồi... tôi như một con ngốc tản bộ dưới màn mưa... ha... cảm giác này thật đặc biệt.

Hình ảnh đôi mắt đỏ của Khải cứ liên tục giày vò tâm trí tôi. Đôi mắt đỏ khiến tôi cảm thấy như hấn rất xót xa cho tôi, cảm thấy như hấn đã làm chuyện gì đó thật có lỗi với tôi vậy. Tôi từ trước đến nay đã rất ghét những lời xin lỗi, huống chi lại là một ánh mắt sâu sắc như vậy.

Xin lỗi gì chứ... là đôi mắt sát thủ thì đúng hơn, nhờ nó mà bao nhiêu bức tường tôi dựng lên đến nay một phát sụp đổ hoàn toàn.

Chuyển hướng gì chứ... từ trước đến giờ, tôi chưa một chút rung động trước Kha... bảo tôi phải làm sao đây?

Không muốn... cả đời này tôi cũng không muốn nhìn thấy ánh mắt đỏ nữa. Mưa rơi ngày càng nặng hạt. Từng giọt mưa rơi xuống người tôi ngày càng đau.

Tôi cười nhạt, bản thân mình... hình như hết sức rồi, không thể chống chọi với cái gì nữa, thậm chí còn không thể nhìn ra trước mắt mình là cái gì.

Thật thảm hại. Bụng thì đau, tim cũng đau, ngực cũng đau, mà đầu cũng đau.

Khi đã trở về nhà thì toàn thân tôi ướt sũng, nước chảy cả ra sàn nhà, nhưng tôi chẳng còn tâm trạng để quan tâm đến nó.

Toàn thân mệt mỏi, tôi vào nhà tắm lau sơ qua cả người rồi nằm vật lên giường. Cả người tôi nặng trĩu, giống như dây các múi cơ bây giờ đều đã hoàn toàn tê liệt hết rồi.

Tôi thở ra, khẽ nhắm mắt, nhưng mỗi lần nhắm mắt tôi lại nhớ đến ánh mắt đỏ của Khải.

Hấn vì người con gái khác mà trở nên đau lòng như vậy... là người con gái khác chứ không phải là tôi.

Dù đây đã là lần thứ hai hấn nhìn tôi bằng ánh mắt đỏ, nhưng cái cảm giác sợ hãi kia không những không thuyên giảm mà nó còn ngày càng tăng, chẳng lẽ vì lần này so với lần trước, tôi thích Khải hơn rất nhiều...

Điện thoại tôi reo lên... là Kha.

Tại sao cậu lại gọi cho tôi, lúc này đây, người mà tôi tuyệt đối không muốn nói chuyện cùng nhất chính là cậu...

Tôi tắt máy, lúc này mới phát hiện ra ngoài cuộc gọi của Kha, còn có rất nhiều cuộc nhớ từ Lâm với mấy đứa trong lớp... còn có tin nhắn của Lâm: 'Mày đâu rồi? Con Anh Nhảy nói mày đã trở vào phòng rồi mà sao không thấy đâu hết?!'

Vừa vặn lúc này có tin nhắn tới từ Kha: 'Có chuyện gì vậy? Lâm hỏi tui có liên lạc được với bà không? Đừng làm tui sợ nha Hạ.'

Tôi đọc mấy tin nhắn đó, mắt đột nhiên nóng ran, chỉ có thể nhắn lại cho tui nó: 'Không sao, đừng lo.'

Sau đó thì tắt máy rồi nhét nó dưới gối.

Nước mắt tôi không tự chủ trào ra. Đã từ lâu vốn biết Khải không hề thích mình, nhưng bây giờ khi đối mặt với sự thật, tại sao lại khó khăn đến như vậy. Tôi có cảm giác như thể ngày mai tất cả sẽ sụp đổ, bầu trời sẽ biến thành màu đen và bóng tối dần lấp đầy tất cả, kể cả đôi mắt đen sâu hoắm đó... Chẳng phải người ta thường nói... thời gian có thể chữa lành tất cả, tại sao đã lâu rồi kể từ khi tôi quyết định từ bỏ Khải, tình cảm của tôi dành cho hấn vẫn không phai mờ được chút nào. Mỗi lần nhắc mình phải xem hấn là bạn thì hình ảnh tử tế dịu dàng của hấn cứ liên tục xuất hiện trong đầu. Nói chung quy thì mỗi lần cố quên lại càng nhớ.

Đến khi nào cái thứ tình cảm chết tiệt đó mới chịu buông tha cho tôi, tôi phải làm sao để không phải đau khổ nữa...

Lúc này, tôi mới nhận ra rằng, nếu đã biết trước sẽ không thể quên Khải mà vẫn ương bướng cứng đầu tự huyễn hoặc mình thì không chỉ tạo thêm hy vọng rồi cuối cùng gây thương đau cho mình, mà cho cả những người khác nữa. Kha... tôi xin lỗi.

Nghĩ là làm, tôi lại lòi điện thoại ra mò nguồn, nhắn cho cậu ta: 'Xin lỗi, tui không làm được. Tui mình vẫn nên làm bạn thì tốt hơn.'

Tôi nhẩn trong nước mắt, trước mặt cứ mờ mờ nhòe nhòe, sau khi gửi xong, tôi lại không đủ can đảm đối mặt với Kha, vội vã tắt máy.

Lúc này có thể nói, tâm trạng của tôi đang cực kì tệ, vừa đau khổ vì Khải, mà còn cảm thấy vô cùng tội lỗi khi mình đã nhẩn tâm như vậy với Kha.

Tôi khóc đã đời thì nằm dài ra ngủ.

Hình như... vẫn còn mưa...

...

Tôi ngáp dài một cái, chống tay ngồi dậy...

Au... cái cảm giác kinh khủng nhất là đây... mỗi sáng thức dậy, vốn tinh thần đang trong trạng thái thả lỏng hoàn toàn vô cùng thoải mái thì chợt nhớ tới những chuyện đã xảy ra với mình, hoặc là chợt nhớ ra hôm nay phải làm gì đó thật áp lực... như rơi thẳng xuống địa ngục vậy.

Tôi lại chui vào chăn, hét lớn một tiếng.

Sau khi tự hành hạ thanh quản xong thì tôi im bất ngờ phất dậy, run run nhìn sang đồng hồ treo tường.

“Aaaa!!! Tám giờ rồi!!! Trễ rồi!!!”

Như các bạn đã biết... trường học ở Việt Nam theo chuẩn vào tiết một lúc bảy giờ.

Tôi vội vã chạy vào nhà vệ sinh, lúc đi ngang qua gương còn tự mình giật mình hét lớn một tiếng: “Ma!!!”

Mắt tôi thâm quầng sưng húp như hai vò sò ấy...

Cuộc đời nó... nhọ liên tiếp như thế này thì tôi biết phải đối phó như thế nào!!!

...

'Bộp.'

Chiều leo tường thần thánh...

Tôi sau khi đã yên vị trong sân, liền rón rén chạy lên lớp, nhìn lại đồng hồ, tôi chép miệng. Thôi thì tìm chỗ nào đó ngồi chơi cúp luôn tiết hai, ra chơi rồi vào lớp sau đi.

Tôi rảnh rồi mở điện thoại ra xem...

Ừc... b... ba mươi tin nhắn...

'Con kia! Rốt cục mày đang ở đâu! Mau vào lớp, tiết một rồi kìa!!' Từ Lâm vào lúc 7h05 sáng nay.

'Hạ... bà sao vậy? Sao lại như vậy?' Kha 12h30 khuya nay.

'Có chuyện gì sao?'

'Đừng trốn nữa, gặp nhau nói chuyện đi.' ...'

Tôi nuốt nước bọt, có nên chạy sang lớp Kha nói chuyện thẳng với cậu ta hay không...

Màn hình chuyển sang có cuộc gọi đến khiến tôi giật cả mình. Tôi nuốt nước bọt nhìn cái tên... Kha... tôi chỉ mới mở máy thôi mà, sao cậu ta có thể canh ngay lúc này mà gọi chứ, đừng nói, từ sáng đến giờ Kha không ngừng gọi cho tôi.

Tôi để mặc nó reng... vì còn đang bận suy nghĩ

Ày... đừng thấy tôi tỉnh bơ như vậy rồi cho rằng tôi đã đem chuyện ngày hôm qua vứt vào thùng rác, chẳng qua là hôm qua khóc đã đời rồi, tôi cũng đã tự nhủ với mình rất nhiều lần, phải đối mặt, phải vượt qua...

Lúc này cầm chiếc điện thoại trên tay, tôi lại không biết mình nên làm gì... nhìn nó, nó cũng nhìn mình. Nhìn qua nhìn lại một hồi, chuông trường đột ngột reo vang khiến tôi giật cả mình đánh rơi luôn cái điện thoại.

Tôi thở hắt ra, đứng lên bình thần đi vào lớp, trưng ra khuôn mặt phờn nhát có thể.

“Haha... chào cả nhà!”

Cả đám bu lại, dù biết trước chuyện này thế nào cũng xảy ra, nhưng tôi vẫn giật mình hét toáng lên một cái.

“Rốt cục mày đi đâu?”

“Cả lớp lo cho mày lắm đó con kia!”

“Con này hôm nay nhất định phải bị trảm!!”

Trong đó có cả Anh Nhây, nhìn thì có vẻ thấy tâm tình nó đã tốt hơn hôm qua nhiều, dù vẫn còn nét tiêu tụy nhưng vẫn không đến nỗi sắp chết giống hôm qua.

Chẳng là ngày hôm qua đã có chuyện gì xảy ra mà tôi không biết??

Tuấn ở bên ngoài bước vào, lại gấp bí thư làm gì đó. Lâm thờ dãi với Jen: “Hay là tao với mày đổi chức vụ cho nhau đi. Dù gì mày cũng cần có cơ hội để tiếp cận người ta mà phải không?”

“Mày cầm mồm và phẫn ngay ra đó cho tao. Không tao giết.”

Jen tức tối, mặt nó đen như đất nòi liếc Lâm một cái. Cả đám cười ha hả lên... trong đó có tôi.

Ha... có bạn bè thật là tốt quá. Cả hôm qua tôi ở nhà như rơi vào tuyệt vọng, ấy vậy mà hôm nay chỉ cần nhìn thấy tụi nó, nghe tụi nó đùa giỡn với nhau mà tôi có thể lấy lại nụ cười rồi. Tôi còn sợ rằng ngày hôm nay, nụ cười gương gao của mình sẽ gây sự chú ý cho tụi nó, không ngờ tôi còn chẳng cần phải che giấu cảm xúc tiêu cực của mình nữa.

Cho dù những khi hình ảnh ấy thoáng qua trong đầu mình, tôi có thấy nhói tim một cái, nhưng vẫn không đến nỗi tệ như hôm qua. Phải chi con người ta có cái nút bấm, thích gì ức nấy sẽ cho nó vào phần bộ nhớ vĩnh viễn, không thì đã nó qua một bên thì tốt biết mấy. Tôi sẽ chẳng cần phải nhớ đến mấy chuyện đau lòng đó.

Lâm đi vào lớp, và Tuấn sắp rời đi, chân tôi không thể làm chủ đột nhiên đứng dậy chạy về phía cậu ta... tôi nghe loáng thoáng sau lưng giọng của Jen nhào nhọt: “Không phải chứ, đến cả con Hạ bây giờ cũng trở thành tình địch của tao luôn hả?”

Tôi còn chẳng quan tâm đi, bước thẳng về phía cậu ta, lớn tiếng gọi: “Tuấn, chờ tui chút.” để ngăn hành động toan bước đi của Tuấn. Cậu ta quay đầu nhìn tôi, liền nở nụ cười mê người thương hiệu: “Có gì không?”

Tôi lắp lửng hồi lâu, vẫn không dám nói... mãi đến khi thấy ánh mắt tò mò của Tuấn sắp dò xong hết từng mi li trên người tôi rồi, tôi mới khe khẽ hỏi:

“Kh... Khái hôm nay có đi học hay không?”

“Không... nó... dạo này lạ lắm. Bà biết chuyện gì không? Ở cả Băng cũng nghỉ học nữa. Không biết hai cái đứa nó đang làm cái gì...” Tuấn trả lời tôi xong thì chuyển sang lầm bầm.

Tôi chỉ có thể cười nhạt, tạm biệt cậu ta rồi đi thẳng vào lớp với khuôn mặt cố gắng như là bình thường nhất có thể.

...

Vài ngày sau đó...

Giờ ra chơi, tôi và Lâm với Minh cùng xuống căn tin. Thật ra mà nói, Minh và Lâm vốn định đi riêng, nhưng con Lâm nó không nỡ để tôi một mình nên mới kéo theo tôi, dù tôi đã kiên quyết từ chối. Sống ở đời ai lại nguyện đi làm ki dơ bao giờ, tôi cũng đâu phải là dân thiếu não hay ngu ngốc đến không biết điều. Tôi còn không tạo tình huống để gây dựng quan hệ giúp hai người đó thì thôi, khi không đi làm bóng đèn sáng trưng thế này... tiếc là nó đe dọa tôi!!

Tôi bấm môi ầm ức! Rõ ràng là tôi muốn tốt cho nó, sao lại thành ra tôi là kẻ bị bắt nạt như thế này!!

Nói gì thì nói, sau khi xuống sân, tôi hoàn toàn bỏ quên tất cả mớ lý thuyết trên, xách tay con Lâm cả hai chen vào mua thức ăn, mặc cho Minh í ới để cậu ta mua cho.

Gì chứ! Muốn ăn phải lăn vào bếp, có chen chúc trong đám người này mới cảm thấy được vị ngon của thức ăn!!

Sau khi mua xong một bàn với vẻ mặt đầy thỏa mãn, tôi định bóc ra ăn...

“Em Đinh Nguyệt Hạ 11A4 xuống phòng giám thị có việc cần, cô nhắc lại, mời em Đinh Nguyệt Hạ 11A4 xuống phòng giám thị có việc cần.”

Tôi bấm môi nhìn bàn thức ăn trước mặt với vẻ mặt tiếc nuối... ơ chết tiệt! Gọi lúc nào không gọi chứ, gọi vào cái tiết văn chán ồm hay tiết hóa đáng kiếp kia!! Giờ ăn của tui!!!

Tôi liếc Lâm một cái: “Không được đụng vô đồ ăn của tao! Lát nữa tao về tao ăn.”

Đe dọa đâu đó đầy đủ xong xuôi, tôi quay đầu định chạy lên phòng giám thị, nhưng lại quay về liếc nó một cái: “Tuyệt đối không được ăn. Lát nữa mà

tao không về kịp thì đem đồng này giấu vào áo rồi mang hết lên lớp giùm tao, lát tao cho mày ăn ké ok?” nói liếc cho mang tính chất ngẫu nhiên vậy thôi, thật ra mà nói là tôi đang nản nể nó, còn phải cố gắng nể cho nó mấy phần để nhờ vả nó.

Bạn bè nó thế đó... cuộc đời này thật là bất hạnh!

Kết quả là gì... tôi bị gọi lên đơn giản là vì sáng nay sau khi nhảy qua hàng rào, tôi bị rơi thẻ học sinh, một bé gái dễ thương nào đó lớp chuyên đã nhặt nó và đem đến đây nhờ trả lại cho tôi.

Chỉ vì vậy mà mất tôi giờ ra chơi của tôi chứ. Thật ra mà nói, trường tôi không có nhỏ, từ lớp tôi xuống căn tin đã ngốn một mớ thời gian, lại phải chen vào mua, gần hết giờ thì lại bị gọi xuống. Từ căn tin xuống phòng giám thị còn phải một mớ thời gian nữa. Bởi ta nói, ai nói trường rộng là sướng, đi mà gãy cả chân, hằng ngày ra vào lớp học còn hơn cả đi bộ trong công viên, đến lớp là mồ hôi mồ kê nhễ nhại. Nếu như có đứa nào đó thật sự vì tai nạn mà gãy chân thì ời thôi... bạn ý nên ở nhà tự học vài tuần đến khi chân lành rồi vào học tiếp nhé.

À... lạc đề trầm trọng rồi!! Trong khi đang chạy về lớp học, thì trước mắt có một cánh tay thò ra từ lối vào cầu thang thoát hiểm, tôi rõ ràng trông thấy nhưng do quán tính không thể dừng được. Vai tôi bị chộp lấy, cả người tôi bị kéo vào trong lối rẽ kia, thực chất mà nói, nó giống như cái hành lang nhỏ dẫn ra cầu thang thoát hiểm, nhưng nó rất ít người dùng, nên con ngõ này cũng trở nên vô cùng vắng vẻ. Nhiều khi tăng tiết đến tận tối mới về, lần nào đi ngang chỗ này tôi cũng bất giác rung mình bởi nó vừa vắng vừa tối. Dù cho tôi có không sợ ma đi nữa, đi ngang mấy chỗ tối tối thế này mà nghe tiếng gió hú cũng sợ gần chết ý!

A chết, hình như lại lạc đề rồi...

Con hẻm nhỏ bề ngang vừa đủ cho ba người đứng vào. Nên tôi và người kia cách nhau không bao nhiêu. Khoảng cách gần thế này khiến tim tôi bất giác đập mạnh hơn cả bình thường, hơi thở nam tính cùng khuôn mặt điển trai áp sát tôi, Kha khẽ giọng nói:

“Tôi đã muốn để cho bà bình tĩnh rồi mới nói chuyện lại với bà, nhưng thật sự sốt ruột chịu không nổi nữa rồi. Tin nhắn đó là sao, hả Hạ?”

Tôi lảng tránh ánh mắt của cậu ta, còn vô cùng thân nhiên đánh trống lảng, cười cười nói, giống như tin nhắn hôm qua không phải là cái gì động trời lắm: “Tôi giờ vào lớp rồi, tui... tui lên lớp trước rồi lát nữa tan học sẽ nói chuyện sau ha.”

Vừa nói xong, tôi liền co giò bỏ chạy, nhưng đôi chân dài của Kha đạp lên tường chặn lối ra của tôi. Tôi nuốt nước bọt... không phải là lần này cậu ta định nghiêm túc muốn diệt khẩu tôi đâu chứ.

Tôi quay qua cười xòa với Kha: “Nếu muốn nói chuyện thì có thể chọn nơi nào khác ngoài chỗ này không?” Để tui còn tiện tránh ánh mắt của ông nữa. Đừng gần thế này, đôi mắt sáng của ông cứ rọi thẳng vào tui thấy tội lỗi lắm. Lần này tui biết tui sai rồi, nhưng làm ơn đừng hành hạ tinh thần của tui đi...

“Không được, những nơi vắng vẻ khác trong trường này đều có camera cả rồi.”

Sao lại có hai chữ vắng vẻ trong câu nói của cậu ta vậy...

Tôi đã nói tôi biết tôi sai rồi, tôi biết lần này tôi là một con bánh bèo vô dụng, lại vô cùng đáng ghét, vô cùng đáng chết, vô cùng có lỗi với Kha...

“Vậy... trả lời đi... như vậy là thế nào?”

Tôi nuốt nước bọt, lấy hết can đảm, cúi gầm mặt lí nhí:

“T... tui xin lỗi, nhưng tui không thể thích ông được.”

“...”

“Tôi lúc này đang chặc chắn, tình cảm đó không thể nào đi lên được nữa... vì tôi sợ ông sẽ buồn, nên mới nghĩ là nói càng sớm càng tốt... nên là...”

“Đủ rồi...”

“...”

Tôi vẫn chưa dám nhìn mặt Kha... chỉ dám cúi gầm, sẵn sàng gồng mình hứng chịu cơn thịnh nộ từ cậu ta.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Tư Ngó Ngẩn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36

“Đủ rồi.”

Kha lặng lẽ nhả ra hai từ, rồi vẫn ánh mắt đó nhìn tôi chăm chú.

C... có lỗi quá... biết làm sao đây? Làm sao đối xử với Kha đây...

Tôi nuốt nước bọt: “Chuyện này... tui thật sự xin lỗi. Thật rất xin lỗi.”

Cậu ta lại chặn miệng tôi bằng cách đột ngột tiến sát tôi, khoảng cách giữa cả hai chỉ còn vài cm: “Chuyện đó bà không cần xin lỗi đâu vì ngay từ đầu, người đã đưa bà vào tình huống này chính là tui.”

“Ông càng nói như vậy tui càng thấy tội lỗi đó... tui biết ông đang an ủi tui, nhưng không phải trong những trường hợp như thế này, người cần được an ủi là ông sao? Tui...”

“Ừ... tui rất buồn, nên... bà có thể suy nghĩ lại được không?”

...

Khải hôm nay đến trường để nộp đơn xin phép nghỉ học cho hấn và Băng, bị cô nhờ chạy sang 11A4 gọi lớp trưởng lên phòng gặp cô. Khi thật chứ. Tại sao lại là 11A4, nơi có cô gái ấy...

Bây giờ, Khải vẫn chưa đủ can đảm đối mặt với Hạ sau cái lần gặp nhau ở bệnh viện đó. Lúc đó hấn đã nghĩ gì chứ... thể hiện sự yếu đuối trước mặt Hạ vì một người con gái khác? Hấn thật là một tên đáng chết! Không hiểu sao Khải lại có cảm giác Hạ lúc đó đang tổn thương... làm người con gái mình yêu thương tổn thương, đó không phải là một tội lỗi sao.

Nhìn khuôn mặt Hạ lúc đó... hình như có điều gì đó không đúng. Nếu nó không thích hấn, có lẽ nó cũng không có cái biểu hiện đó... liệu Khải có thể nghĩ là Hạ cũng có gì đó với mình...

Lại tự cớ đầu mình một cái, hấn đang nghĩ cái gì chứ, hãy thôi ích kỉ đi... mày là người đã chọn vị trí bên cạnh Băng, để Hạ có thể vui vẻ bên cạnh Kha, bây giờ mày còn muốn ảo tưởng là cô ấy cũng thích mày?

Ngu ngốc...

Đang suy nghĩ vẩn vơ, Khải đột ngột dừng bước.

“Bà có thể suy nghĩ lại được không?”

Giọng của Kha vang lên trong góc.

Không biết sao, cả người Khải đột ngột đứng yên không nhúc nhích không di chuyển, trong tiềm thức của hấn muốn hấn ở lại để lắng nghe.

Tiếp theo sau là giọng của cô gái đó... người con gái hấn thầm thích nhưng không thể ở bên, nhiều khi thấy cô ấy ngồi một mình giữa sân trường nắng nhàn nhạt ánh vàng, hấn lại không thể đến bên cạnh kéo cô ấy vào bóng râm: “Tui xin lỗi... tui không thể thích ông.” ngẫm nghĩ một hồi, nó nói tiếp “Thật ra, tui đã có người mình thích rồi.”

Đoàng một tiếng... trong cả Kha và Khải như có một tiếng nổ lớn, trái tim như có một bàn tay vô hình bóp chặt, một lớp băng nhàn nhạt phủ xuống, mồ hôi rỉ ra trên trán.

Khải nuốt nước bọt... thì ra thật sự là hấn đã tự mình ảo tưởng rồi, Hạ đâu có thích hấn, nó đã có người mình thích... hơn nữa còn vì người mình thích mà đi từ chối Kha, rõ ràng tình cảm đó không phải là tình cảm nhạt nhẽo thoáng qua. Lòng ngực đau nhói, Khải hận không thể đem trái tim mình ra xoa dịu cho bớt đau.

Hạ ở bên cạnh Kha, hình ảnh đó thôi đã khiến Khải vô cùng đau đớn, bây giờ lại xuất hiện một tên khác cướp mất Hạ trong lòng hấn, lúc này, ngoài đau khổ ra thì trong lòng Khải còn có một cảm giác lo lắng mãnh liệt.

Liệu người con trai đó có tốt với Hạ hay không, có quan tâm Hạ hay không, có lừa gạt Hạ hay không? Vì quá rõ Kha nên hấn biết Kha sẽ đem lại hạnh phúc cho Hạ, nhưng còn cái tên kia... liệu hấn có thật sự thích Hạ... của hấn.

“B... Bà nói cái gì?”

Kha rơi vào tuyệt vọng... cậu ta bấy nhiêu lâu ở bên cạnh Hạ, thậm chí còn cứ ngỡ mình là người con trai duy nhất gần gũi với nó, nhưng không ngờ tất cả mọi cố gắng của cậu ta đều đổ sông đổ biển, chỉ với một câu nói nó đã có người mình thích. Trong khoảnh khắc đó, tất cả mọi hy vọng của Kha bị dập tắt một cách tàn nhẫn... Hạ thật biết cách khiến cho người khác hiểu ý nó. Giờ thì Kha thật sự không biết có nên theo đuổi Hạ nữa hay không, thật đúng với mong muốn của nó.

“Bà... đang nói đùa đúng không?”

Hạ ngay lập tức trả lời, giống như đó là những suy nghĩ đã ẩn giấu trong lòng nó từ lâu rồi, chực chờ có một người hỏi đến để giải bày ra: “Thật ra... lúc đầu tui nghĩ là nếu ở bên cạnh ông, tui có thể quên được... tình cảm với người đó. Tui biết tui ích kỉ, nên mọi tội lỗi đều là do tui.”

Kha thần thờ: “Vậy là... bà đã có người mình thích từ trước cả lúc tui tỏ tình...”

Hạ trở nên hoảng loạn: “Không phải là tui muốn đùa giỡn tình cảm của ông hay gì đâu!” thanh âm lớn hơn, giống như đang rất vội vã mong muốn Kha hiểu được suy nghĩ thật sự của mình, giống như sợ Kha sẽ ghét mình “Thật ra lúc đầu, tui không nghĩ tình cảm đơn phương của mình với người đó lại sâu đậm như vậy. Tui cứ nghĩ ở bên cạnh ông thì tui có thể thích ông... thật sự tui đã nghĩ như vậy...”

Sau đó... mọi thứ rơi vào im lặng...

Một mối tình tam giác đầy đau đớn...

...

Một ngày chủ nhật đầy nắng...

Tôi ủ oải thật sự... chuyện tình cảm của tôi khiến mọi thứ cứ bị xáo trộn hết lên... tuổi trẻ của tôi lí ra phải rất tươi đẹp, mỗi chủ nhật cùng bạn bè ra ngoài đi chơi. Nhưng lúc này tôi lại chẳng còn chút nào tâm trạng rời khỏi phòng.

Hình ảnh lúc đó cứ mãi xoay vòng trong đầu tôi, đã một tuần rồi... đôi mắt đầy tổn thương của Kha cứ mãi hiện hữu trong đầu tôi.

Từ sau lúc đó, Kha rời đi mà không nói một lời nào. Cậu ta... hận tôi, ghét tôi cũng là chuyện hiển nhiên... tôi đã... làm ra như thế với Kha... tôi là người có lỗi, dù cho có bị ghét thì tôi cũng không thể trách cứ ai ngoại trừ bản thân mình. Thật ra, bản thân tôi còn tự thấy mình thật quá đáng.

Tôi thờ dãi một hồi, cầm chai nước lạnh đem lên phòng, giặt mình khi thấy Lâm nằm dài trên giường của tôi í ới.

“Bạn của Minh rủ tao với mày đi chơi kia! Đi không?”

Trên tay có cầm cái điện thoại bấm liên hồi, trên môi nở nụ cười tươi tắn.Ừ thì mày thì vui rồi, dạo gần đây cứ như sống trong màu hồng ấy, đến mức mày nằm lên giường, tao liền thấy từ giường tao mọc ra một đồng hoa hồng kia...!

“Mày đi đi, tao chả có hứng thú.” Nói xong, tôi tu một hơi hết nửa chai nước, đặt nó lên bàn, tôi bò lên giường đắp chăn che kín mặt “Ngủ đây.”

Thật ra những lúc buồn, tôi cảm thấy cứ đi ngủ là tốt nhất. Ít ra lúc ngủ, mình có thể quên tất cả những buồn phiền đi.

Lâm liền kéo chăn của tôi ra một bên: “Gi chứ! Sáng chủ nhật như thế này mà mày định ngủ hả?!”

“Mày nào cái gì chứ, tối hôm qua tao không ngủ được...”

Tôi cau bẳn, giặt lấy cái chăn lại nằm dài ra. Tôi biết tôi đang vô lí, nhưng chịu thôi, bản thân tôi lúc này hình như chẳng phải là tôi nữa, tính cách hiền lành(?) cũ của tôi nó trôi đi đâu rồi.

Lâm chơi với tôi từ lâu, tất nhiên nhận ra tôi đang có cái gì đó thật kì quặc, nhưng nó vẫn nhẫn “Thôi mà đi đi.”

“Tao không đi đâu. Mày cứ đi đi. Tao cũng đâu có quen biết ai.” Tôi lăm bằm trong miệng.

“Ày... rốt cục là mày có chuyện gì hả? Sao lại như vậy... nhìn mày mà thấy thảm đời quá.”

Tôi nhìn nó một hồi, lại ừ ừ đáp: “Không có gì.”

Tôi sợ tôi mà nói ra thì nó sẽ ghét tôi... Lâm mà xem thương tôi thì thật sự chẳng còn ai trên thế giới này ngoài gia đình tôi ra là còn thương yêu tôi.

Bạn bè lâu năm như vậy, nó tưởng mình đã hiểu tôi lắm, lỡ như chuyện lần này lộ ra, nó lại không thèm chơi với tôi nữa thì biết làm sao...

“Mày đừng có xạo. Tao hiểu mày quá mà... cái mặt mày như vậy... Rốt cục là có chuyện gì mau nói... không nói là tao chém!!”

“Thật sự không có gì mà...”

Kết quả của cả sáng ầu ơ vớ đầu là tôi đã kể hết cho nó nghe. Lâm nghe xong chỉ im lặng...

Mãi đến khi tôi rời giường lấy chai nước tu thêm một hơi hết luôn, nó mới mở miệng: “Thật ra, khi mày nói là mày quen Kha, tao đã sớm biết chuyện này sẽ xảy ra mà.”

Tôi rên rĩ nằm dài lên giường úp mặt vào gối.

“Mày đừng có phũ vậy chứ...”

“Tao nói thiệt. Tao biết tính mày, tình cảm đâu có dễ thay đổi. Mày cứ làm như sẽ thích Kha không bằng...”

“Tao mà nghĩ được như mày thì tốt rồi, bây giờ làm người ta tổn thương rồi biết phải làm sao đây?”

“Theo tao thấy thì mày cứ dễ yên như vậy đi, đừng có tìm cậu ta xin lỗi hay gì hết. Nên dễ yên cho Kha một thời gian, để cậu ta bình tĩnh lại, rồi sau này mà lỡ gặp nhau, cứ chào hỏi như bình thường là được.”

“Ồ... vậy tao theo mày...”

Nhưng tôi lại không ngờ, cái thời gian mà tôi để cho Kha bình tĩnh, nó lại ngắn như vậy... bởi ngay chiều hôm đó, tôi đã phải gặp cậu ta ở công viên để tập nhảy flashmod.

Vốn định từ chối lời rủ rê của con Jen vào buổi trưa, nhưng lấy chuyện tư chen vào chuyện công không phải là phong cách của tôi, nên tôi cứ đi vậy...Lâm nó thấy tôi thì trở mặt ra nhìn: “Mày... sao mày...”

Tôi nhe răng cười thật tươi.

Một lát sau, Kha và Khải cùng bước vào. Cả hai cùng nhìn tôi, rồi về mặt hết sức khó coi, sau đó quay đi chỗ khác né tránh ánh mắt.

Nếu là bình thường, Kha sẽ chạy đến chỗ tôi, hay đứng đó vẫy tay chào với một nụ cười tỏa nắng thật tươi... càng nghĩ... tôi càng thấy mình thật đáng ghét!!

Vì sắp đến gần ngày thi, nên hầu như ngày nào con Jen và Tuấn cũng huy động lực lượng kéo đi tập. Mấy hôm thứ hai thứ ba,... thì tập luôn ở sân sau trường, còn chủ nhật lại ra công viên. Nên kết quả là ngày nào tôi cũng phải tiếp xúc với Kha, và ngày nào cũng thấy mấy màn tình tứ của Khải với Băng.

Thật ra, gần đây nghe tụi nó đồn đãi với nhau, tôi mới biết rõ sự tình của Khải và Băng hôm đó... cái hôm mà tôi gặp Khải ở bệnh viện.

Vốn là Khải đang chờ Băng về nhà, thì có một tên cướp chạy ngang, giật cái túi của Băng, khiến cô nàng ngã ra đất, đang bò dậy thì xe phía sau tông tới khiến cô nàng ngã ra đập đầu xuống đất. Khải lúc đó đang dựng xe để chạy sang bên Băng, nhưng không kịp. Nên sau đó, Khải vô cùng trách móc bản thân.

Tuy Băng lúc bị thương đã nặng, nhưng không có nguy hiểm đến tính mạng, chỉ có cả người đầy vết thương và trên trán còn miếng gạc màu trắng.

Tôi nhìn cô ấy còn thấy xót, huống chi là Khải, người luôn yêu thương cô ấy, và lại, hẳn còn có một suy nghĩ là vì mình nên Băng mới thành ra như vậy.

Haiz, lại lạc đề...

Luyện tập vất vả, cái hôm trước ngày thi flashmod, Jen nó gọi điện cho tôi, lúc đó tôi và Lâm đang cùng nhau cày phim. Tôi lười nhác mở miệng: “A lô.”

“Ồ ờ, mày đang ở chung với Lâm phải không?” giọng nó gấp gáp.

Tôi tròn mắt, đầu tiên là nhìn xung quanh xem nó có trốn nơi nào không, sau đó thì nhìn Lâm xem nó có cùng với con Jen trên tôi hay không, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt ngờ ngác với tò mò của Lâm thì tôi run run: “Cái gì... sao mày biết hay vậy?”

“Thì hai đứa tụi bây lúc nào chả sát rạt vào nhau.” Nó dừng một lát lại tiếp “Mày bảo con Lâm chở mày ra đây.”

...

Tôi đẩy cửa bước vào trong cửa hàng trước, để con Lâm đang ở ngoài loay hoay gửi xe.

Hơi lạnh ủa vào thật sung sướng...

Tôi ngay lập tức trông thấy Jen đang đứng cạnh Thủy Diệu, bởi hai đứa nó đang mặc trên người hai cái áo pull màu hồng vô cùng chói mắt xoay qua xoay lại trước gương.

Tôi tiến thẳng vào trong: “Mày gọi tao ra đây làm gì?”

Jen nó nhìn tôi như bắt được vàng: “Mày với con Lâm chọn xem đồng phục nhảy của tụi mình sẽ như thế nào.”

Giờ tôi mới phát hiện, shop tôi vừa bước vào là shop chuyên làm áo lớp, áo nhóm, áo trường(??)...

“Mày... đừng nói với tao là mày thích cái màu này...” tôi tròn mắt nhìn Jen.

Từ trước đến nay chắc là tôi nhìn sai nó rồi... rõ ràng Jen mà tôi biết là một swag girl, sao lại thành ra bánh bèo như vậy.

Tôi đưa một khuôn mặt biểu cảm khinh bỉ ra nhìn nó, vậy mà Jen không hề xấu hổ, còn vô tư xoay qua xoay lại trước gương.

Tôi ngưng khinh bỉ, nhếch môi: “Mày để tụi con trai mặc cái này, nghĩ là tụi nó sẽ chịu hả?”

“Chứ sao, bảo tụi nó cùng đi lựa, tụi nó chả thằng nào chịu, thì mình chọn cái nào, tụi nó bắt buộc phải mặc cái đó!” nó phùng phùng lừa giận, vô cùng

buồn cười.

“...” nhưng thì ra đó là lí do khiến cho nó chọn cái màu không thể nào hường hơn được nữa.

“Thôi kệ nó đi. Mà thích cái gì thì mặc cái đó, sao lại chọn cái mà cả mày lẫn tui nó đều không thích, khác nào tự hành hạ bản thân?” tôi lau bàu, Jen trầm mặc một lát mới gật đầu.

“Vậy đi chọn cái khác thôi.”

Vừa lúc Lâm bước vào tiệm, cả bốn đứa chúng tôi chia nhau ra tìm kiếm, thậm chí là tự thiết kế trong đầu.

Mãi đến chiều, chúng tôi mới tạm xong phần trang phục.

Chia nhau về, khi Lâm chở tôi ngang siêu thị, tôi liền nhớ đến cái hộp kem rỗng ở nhà: “Ê ê, dừng xe.”

Nó tấp vào lề: “Vụ gì?”

Tôi nhảy xuống xe, giúi cái nón bảo hiểm cho nó, rồi quay người chạy thẳng, không quên hét vọng lại giải thích: “Mày cứ về trước đi, tao vào trong mua ít đồ, lát nữa tao sẽ tự về bằng xe buýt.”

Cũng không biết là nó có nghe rõ hay không, tôi chạy thẳng vào trong.

Cơ mà đã vào siêu thị thì không khi nào tôi chỉ mua mỗi hộp kem. Tôi gom một mớ nào bánh nào kẹo nào nước ngọt với trái cây. Chết đây một xe chỉ toàn đồ ăn vặt thì cười thích thú đẩy xe ra tính tiền...

Chà là... lúc ra quầy tính tiền... tôi thấy Khải.

Cậu ta cầm trên tay mấy thứ vô cùng gọn gàng chứ không một xe như tôi, đang nghiêm ngắc trước quầy hàng thức uống.

Dù mới mấy ngày trước đã bao nhiêu đau lòng vì hắn, nhưng bây giờ trông thấy Khải trước mặt mình như thế này, trong lòng tôi lại như đang nhảy tung tung lên. “Oa... thật không ngờ là có duyên quá! Vô tình đến đây mà cũng gặp được nữa!! Oa! Khải đi có một mình thôi, không có Băng ở bên cạnh!!”

Bình thường, Băng luôn luôn bên cạnh Khải, mà tôi thì cứ muốn ngắm hắn, cơ mà mỗi lần liếc mắt sang hắn lại thấy hắn và Băng đang cười đùa vui vẻ với nhau, ít khi nào thấy hai người đó mỗi người một nơi như thế này, chính vì vậy, gặp được Khải ở đây, tôi nhất định thỏa ước mong của mình.

Oa... người tôi thích đẹp trai quá, dáng cao nữa, oa... đang mặc đồ thường kia, nhìn đẹp chết đi được!

Ừ thì thâm tâm thì hớn ha hớn hở như thế, nhưng thật lòng lồng ngực vẫn có chút đau, có chút nhói, có chút thấy nặng nề.

Lo ngắm người ta đến ngớ ngẩn cả khuôn mặt, dường như Khải có cảm giác là người khác đang nhìn mình, liền ngẩng đầu, nhìn thẳng về phía tôi, lúc này tôi mới giật mình quay mặt đi.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Tứ Ngổ Ngẩn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37

Tôi giật mình quay mặt đi mới nghĩ lại, mình đâu có làm cái gì sai, tại sao lại phải tránh ánh mắt của hắn, như thế khác nào tự nhận mình vừa lén lút làm gì đó.

Tôi lại len lén nhìn về phía Khải. Hắn vẫn nhìn chăm chăm tôi, ánh mắt không chút dao động.

Tôi gượng gạo nín cười một cái, tay đưa lên chào một cái, nhưng Khải vẫn đứng im bất động nhìn tôi. Bàn tay cầm món đồ của hắn vẫn giữ nguyên trước ngực không động đậy.

Một con người vừa cao vừa đẹp đến toàn diện như Khải, lại đứng im như thế, lại cảm thức ăn như thế người khác nhìn vào không khỏi nghĩ đây là một bức tượng mà siêu thị dùng để quảng bá sản phẩm ấy chứ.

Bàn tay tôi chào hắn đơ ra giữa không khí... tình huống này thật là khiến cho người ta thấy ngại ngùng. Có vài người xung quanh tò mò nhìn tôi và hắn với

ánh mắt khó hiểu, mà hình như là đang cho là tôi thấy trai đẹp nên giả vờ quen biết.

Khải ơi là Khải, có cần phải như là bị người khác cướp mất hồn rồi không, đứng trơ ra như vậy, khiến tôi thấy thật quái bách... tình huống này thật quái kì quặc.

Tôi hít sâu một hơi, hạ tay xuống, độ cong của môi cũng giảm từ từ, trở thành một cái mỉm thật chặt.

Tôi xoay người, tiếp tục đi về phía quầy thu ngân. Cánh tay tôi đột nhiên bị chộp lại.

Tôi giật mình trước lực đạo mạnh mẽ cùng với bàn tay to lớn đó, lập tức ngoái lại nhìn. Khải đứng sát tôi, hơi thở bạc hà phủ lấy không khí, bàn tay vẫn không buông ra đặt trên cánh tay tôi hơi siết:

“B... bà... chia tay với Kha rồi hả?”

Tôi giật mình, nhất thời không biết làm gì ngoài tròn mắt nhìn Khải: “L... Làm sao ông biết?”

“Thật sao?”

Tôi mơ hồ thấy trong ánh mắt đó có lóe lên một tia sáng, nhưng không hiểu nó có ý nghĩa như thế nào, ngu ngơ gật đầu: “Ừ.”

“Sau đó lại thích người khác rồi?”

Tôi biết là dù cho tương lai có ra thành thế nào đi nữa, thì chắc chắn một ngày nào đó, tôi sẽ phải nói cho Khải biết tình cảm của mình dành cho hắn. Nhưng chẳng lẽ lại là hôm nay với không gian xung quanh chỉ toàn là cá hộp và cá viên chứ.

“Ừ thì... thích người khác rồi. Nhưng sao ông biết?”

Hàng chân mày Khải nheo lại, hắn lại chăm chăm nhìn tôi. Còn tôi thì toàn thân run rẩy, tim đập mạnh đến mức tai cũng sắp ù rồi, còn cả người nóng hổi như đang ngồi trước lò sưởi ấy, chân tay thì cảm thấy vô cùng thừa thãi. Tôi liền tránh ánh mắt của Khải, đôi mắt lão liên nhìn quanh lại vô tình chạm vào bàn tay Khải đang đặt nơi tay tôi.

Tôi bối rối chậm rãi rút tay về. Khải lúc này mới nhận ra hành động vô thức của mình, buông tay tôi ra, bàn tay dư thừa đó của hắn được cho vào túi quần. Khải liếm môi, ánh mắt đảo xuống đất một vòng: “Ừ thì... bà đi đâu đấy?”

Tôi tròn mắt...

“...”

Thế loại câu hỏi gì đây, troll nhau à... ở đây có cam ẩn phải không?”Giống... ông?”

Hình như lúc này Khải mới nhận ra câu hỏi của mình có chút quái dị, hắn khẽ tăng hăng: “VẬY tui đi đây.”

Nói xong thì quay người bước đi, để lại tôi đứng ngây ra đó... ừm thì... lâu rồi mới được nói chuyện bình thường với Khải, tôi hạnh phúc chết đi được... dù cho nội dung cuộc trò chuyện nó có quái lạ một chút, nhưng tôi vẫn rất vui vì ít nhất hắn không bỏ tôi, ít nì là hắn có quan tâm đến cuộc sống của tôi.

Thật ra mà nói, tình đơn phương vốn đã rất đau khổ rồi, mà tôi còn là đơn phương trên mối quan hệ thậm chí không phải là bạn bình thường của Khải nữa, cái cảm giác này... chắc là triệu người có một.

Sau khi gặp Khải, dường như trong một phút giây đó, cảm nhận được quan tâm của hắn, tôi quên mất hiện thực nó nghiệt ngã như thế nào.

Lúc ra tính tiền, tôi lại trông thấy hắn ở quầy bên cạnh.

Lúc đó... hắn đang nghe điện thoại, còn tôi lại đang chờ đến lượt mình nên vô cùng nhàn rỗi đứng nhìn trộm, bởi vì cơ bản là Khải đang quay lưng về phía tôi, tôi có ngấm đến mồn con mắt cũng chẳng sao. Dù chỉ thấy có cái lưng, nhưng càng nhìn càng thấy hắn thật nam tính... haiz...

Nhưng nhờ vậy mà tôi tình cờ nghe được cuộc trò chuyện của hắn qua điện thoại, chỉ là vô tình thôi, nhưng tôi sau khi nghe xong đã ước là mình đừng có vô tình làm điều đó.

“Ừ. Tui biết rồi. Đang trên đường về đây.”

“...”

“Lâu cái gì chứ, không phải là đang xem phim thì bà nổi hứng muốn mua sao?” giọng hắn đầy dịu dàng.

“...”

“Ừm... toàn mấy món bà thích được chưa. Cứ ở nhà chờ đi, tui về liền.”

Thì ra... hẳn đi mua cho Băng..

Trái tim tôi một lần nữa siết lại. Cuộc đời thật trớ trêu... cuộc sống thật tàn nhẫn.

Lại một lần nữa, tôi rơi vào tuyệt vọng, đứng thất thần.

Đến lượt tôi, nhưng tôi lại còn đang mơ màng. Mấy người phía sau kể cả nhân viên thu tiền bắt đầu hỏi thúc: “Bị gì vậy em? Mau lên cho những người phía sau còn tính tiền nữa.”

Tôi giật mình nhìn quanh mới phát hiện mình vẫn còn ở siêu thị... thờ dài một hơi cho đồ ăn lên bàn tính. Tình cờ... tôi thấy Khải đứng ở ngoài quầy bên kia đang đưa mắt nhìn tôi... một ánh mắt phức tạp.

Th... thật mất mặt quá...

Tôi vội vàng trả tiền, gom đồ rồi đi thẳng ra ngoài, cũng không dám ngẩng đầu nhìn Khải.

Nếu tôi đi theo hướng ngược lại thì sẽ phải đánh vòng nhưng còn đỡ hơn là phải ngang qua hắn.

Lầm lẫm li li bước đi, nhưng Khải lại giữ được tay tôi, chỉ là... bàn tay hắn đã trượt từ khuỷu tay xuống cổ tay tôi giữ lại.

Tôi nuốt nước bọt, không dám quay lại nhìn hắn, chỉ sợ là mình sẽ bật khóc...

Giọng hắn đầy lo lắng bên cạnh, khiến tim tôi đập không thôi.”Bà sao tự nhiên lạ vậy, có chuyện gì sao? Để tui đưa bà về nha.”

“Không cần.” Chất giọng khàn khàn tố cáo tâm trạng bất ổn của tôi vào lúc này, tôi cúi đầu, hàng mày nhúm chặt, hy vọng hắn đừng để ý.

Đột nhiên, Khải hỏi một câu chẳng liên quan khiến tôi giật mình quay đầu nhìn hắn. Lỡ nhìn vào đôi mắt đó, tim tôi lại hẫng một nhịp, nhưng khi nó xoáy sâu vào tôi, tôi có cảm giác nếu mình nói dối, chắc chắn hắn sẽ biết.

“Tránh mặt tui hả?”

Tôi cảm thấy buồn vô cớ, liền đáp lời một cách đầy cộc cằn: “Mắc gì tui phải tránh mặt ông, không phải ông mới là người kì lạ ở đây sao? Mau buông tay tui ra.”

Khải sững sờ trong giây lát, nhưng cũng nhanh chóng buông tay.

Tôi nói tiếp: “Không phải ông mới là người kì lạ sao? Lúc thì tỏ ra quan tâm tới tui, lúc thì lạnh nhạt thờ ơ, còn chẳng coi tui ra là người quen... hình như ông rất ghét tui. Nếu ghét thì cứ nói thẳng, những hành động như lúc này là sao chứ?!”

...

“Nếu ghét thì cứ nói thẳng, những hành động như lúc này là sao chứ?!” Hạ vừa dứt lời, Khải lại một lần nữa sững sờ.

Hình như nó nói đúng. Nhiều khi chỉ có hai người ở bên nhau, hẳn vô thức thể hiện tình cảm của mình mà không hay biết, tỏ ra quan tâm chăm sóc đến Hạ, cảm thấy vô cùng hạnh phúc. Nhưng khi trở lại thực tế, khi có Băng ở bên cạnh hắn, và Kha ở bên cạnh nó, thì mỗi việc kiểm chế bản thân không bắt cóc nó làm của riêng đã khiến cho hắn không có đủ tự tin đối mặt nó, và lại cũng không muốn tạo thêm mất mát cứ một chút tình cảm nào nữa.

Vốn tưởng mình làm vậy là đúng, nhưng không ngờ người ở đây làm tổn thương Hạ lại là hắn.

“Tui đâu có ghét bà, chỉ là...” Khải vội vàng giải thích, nhưng đến đây thì không biết phải nói gì nữa, trước khuôn mặt buồn bã của Hạ, đầu óc Khải trống rỗng, thậm chí nghĩ ra một cái cớ nào đó cũng không thể làm được.

Khải càng ậm ừ, Hạ càng cho là hắn đang nói dối, nên không biết phải trả lời như thế nào, tâm trạng càng tệ hơn trước.

Nó buồn buồn nói: “Tui về đây.” rồi quay lưng bước đi, để lại Khải đứng đó một mình trầm mặc, suy nghĩ về lỗi lầm của bản thân.

Nhìn bóng lưng nhỏ bé của nó, trên tay là một cái bao thật lớn, lần đầu tiên Khải có suy nghĩ là, lựa chọn của mình có khi nào là một sai lầm..

...

Tôi về đến nhà liền quẳng hết đồ thức ăn ở phòng khách rồi bò lên phòng muốn ngủ. Hình như những người thất tình đều rất hay buồn ngủ.

Tôi nằm dài trên giường, mắt liền không muốn mở lên nữa, không bao lâu sau đã nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Từ khi nào tôi lại trở nên như vậy. Trước kia, chỉ cần mua thức ăn về nhà, ngay lập tức, nội trong ngày hôm đó, có mà gấp ba lần khối lượng thức ăn như hôm nay bị tôi chén sạch... chẳng hiểu sao bây giờ ngược lại không có tâm trạng muốn ăn cái gì hết, tôi chỉ muốn ngủ.

Khi thức dậy đã là sáng hôm sau. Tôi vươn vai, vặn vẹo mình một cái. Cả người bần như lộn, hơn nữa còn đói là, tôi thờ dài suy nghĩ xem nên ăn trước hay là tắm trước. Kết quả là... cứ đi tắm trước đã.

Tôi xả nước lạnh thẳng vào mặt, nhắm mắt tịnh tâm, dạ dày đau lên từng cơn, cảm giác rất muốn nôn... hình như đau dạ dày lại lên cơn rồi.

Tôi nhắm nhốc thuốc rồi mới chạy đi nấu mì ăn.

Thật là... tại sao bây giờ tôi lại trở nên thảm hại như thế này... Hạ trước kia ngồi ngồi sức sống hoàn toàn biến mất rồi.

Ấn xong, tôi ngán ngẩm mở điện thoại... mở rồi mới tá hỏa. Có tin nhắn mới từ Khải.

Oa... lần đầu tiên hán chủ động nhắn tin cho tôi... buồn bực từ hôm qua đến giờ một phát bay mất. Tôi cười toe mở ra xem.

“...”

Ừ thì tôi tự công nhận mình rất đáng hận.

Nhưng hình như người nào lúc yêu cũng như vậy mà, có thể vì một chút quan tâm của người ta mà trở nên hào hứng dù trước đó nhà mới bị cháy...

'Tôi không có ghét bà đâu... thiệt ra... tôi thích bà'

Tôi tròn mắt... th... thích kia!!! Aaaa!!!

Tôi như bay lên chín tầng mây, mừng rỡ vô cùng, trước mặt tôi lúc đó hình như toàn màu hồng, cảm giác vô cùng hạnh phúc, vô cùng vô cùng kì diệu. Nhưng... hán thích tôi, tại sao còn bơ tôi đi như vậy... với cả... hán là bạn thân của Kha... liệu Kha có ổn không?

Tôi trong đầu suy tính mười ba tình huống mười lăm cảm xúc... vui không tả nổi... nhưng lại chợt có tin nhắn đến, vẫn là từ Khải, tôi liền háo hức mở ra xem.

'như một người bạn. Xin lỗi, ban nãy tôi bấm nhầm nút gửi.'

'Xoảng.' Điện thoại tôi rơi từ trên tay tôi xuống đất... bể màn hình...

“...”

...

Khải nhìn màn hình điện thoại một cách chăm chú, nhất là nhìn vào cái tin nhắn mình gửi cho Hạ kia... trời! Hán đang định làm gì vậy? Tò tính chắc?! Chẳng qua là khi thấy khuôn mặt đầy tổn thương của nó, hán không kìm được lòng mà tỏ tình luôn. Sau đó mới từ từ suy nghĩ lại rồi tá hỏa cả lên.

“A! Mình vừa làm gì vậy...”

Khải lập tức nhấn thêm vài từ 'như một người bạn' mà trong lòng nóng như lửa đốt.

Gửi xong rồi, Khải lại thờ dài... rốt cục thì tại làm sao mà hán phải giấu kín tình cảm của mình một cách khó khăn như thế này. Rõ ràng, mỗi công dân đều có quyền tự do tự chủ, sao hán lại rơi vào cái vòng lẩn quẩn đầy gò bó... cuộc đời hán cứ như bị siết chặt đến mòn rỉ.

Nhìn cái tên Hạ trên màn hình, tim hán lại đập nhanh hơn một chút... thả mình xuống xô pha, hán quăng điện thoại lên bàn, nhưng trời xui đất khiến thế nào đó, nó rơi thẳng xuống đất, màn hình nứt ra. Khải chỉ liếc qua một cái rồi nhắm hờ mắt.

Điện thoại cũng biết cách chọc điên hán...

...

Ngày thi flashmod cuối cùng cũng đến, chúng tôi tập trung trước cửa phòng học. Sau khi Jen đếm đã đủ số lượng thì nhếch mép, bảo Huy Gay vào trong lớp đem hàng ra... mà hàng chẳng đi đâu xa là mớ áo lần trước chúng tôi đặt hàng.

Cả đám nhìn cái áo trên tay mình vô cùng hào hứng. Thật ra cũng chẳng có gì xa lạ, chẳng qua là áo pull đen, mặt trước có một hình tam giác to tướng màu đen viền ngoài màu trắng.

Lúc trước khi thay đồ, nhìn cả đám lố nhố đứ đưng phong cách này, đứ đưng phong cách kia, bây giờ nhìn đều mất rồi.

Thật ra mà nói, không phải tự luyến chứ tôi có cảm giác nam thanh nữ tú của toàn khối 11 chúng tôi đều tụ tập về hai lớp 11A1 và 11A4... chính vì vậy, nguyên một nhóm chúng tôi chỉ toàn những khuôn mặt xinh xắn, điển trai và ngồi ngồi tự tin.

Lớp tôi là lớp đầu tiên thi, có được cái vị trí địa ngục này chính là nhờ Jen đi bốc thăm... nhưng thôi cũng kệ, thi xong rồi chúng tôi kéo nhau đi ăn mừng trước vậy.

Sau khi nhìn lượng khán giả đông đảo và cả ba thầy cô giám khảo, thì toàn thân tôi bắt đầu run, tim đập thình thịch như đang xem phim kinh dị.

Thấy tôi mặt mày đen như đất nồi, Lâm cười cười: “Run hả mày?”

“Ồ. Bây giờ đầu óc tao trống toác hết rồi, còn chẳng nhớ tui mình nhảy bài gì nữa...” tôi gật đầu, mắt vẫn hướng về phía giám khảo không dứt ra được, mà điển tiết một cái là càng nhìn càng thấy họ đáng sợ...

“Không sao đâu.” Chất giọng nam quen thuộc bỗng dừng cất lên... đã lâu rồi tôi không nghe, vẫn chứa cái dịu dàng quan tâm đó, nhưng hình như đã trở nên xa cách hơn rồi.

“Biết là không có ai ăn thịt mình, nhưng tui vẫn run thì biết phải làm sao?”

Cậu ta định nói gì đó thì Jen đã lừa chúng tôi ra sân khấu như lừa vịt.

Dàn hàng ra ở trên sân khấu, bên dưới mọi người đều tập trung ánh mắt nhìn về phía chúng tôi.

Tôi lại nuốt nước bọt cái ực... tôi... chính là một trong những đứa đứng hàng đầu tiên... oách... sao càng ngày càng run thế này... biết phải làm sao đây?

Tôi bặm môi thở mạnh, bên cạnh tôi đột nhiên xuất hiện một người... nếu tôi nhớ không lầm thì khi luyện tập, vị trí đó là của Chi ở 11A1.

Tôi run run quay sang, định bày tỏ tâm trạng của mình cho nó nghe để bớt rung, nhưng cái run của tôi đã hoàn toàn biến mất khi trông thấy người đó, trái lại, tim tôi lại đập mạnh hơn...

“Khả?”

Hắn quay sang nhìn tôi với vẻ mặt lạnh nhạt, nhưng lại hỏi một câu đầy quan tâm: “Lo hả?”

“Ồ... nhưng mà, người ở đây không phải là...”

“Bà xảy ra tai nạn nên không thể đến, mà đây lại là hàng đầu nên tui được phân lên đây lấp trống.”

“T... tai nạn?”

“Đừng lo lắng, chỉ là thi thôi mà.” Khả lại trả lời một câu không liên quan.

Đứng đó ngẫm một hồi mới biết là hắn đang trấn an tôi.

“...” tôi cảm lạnh... Jen à mày cho tao cái bắt ngờ lớn quá đi... nhưng cũng vì cái bắt ngờ đó mà tôi hoàn toàn không thấy căng thẳng nữa...

Tập trong vài ba tuần, mà thi trong hai ba phút. Rất nhanh, phần thi kết thúc.

Dù biết làm vậy có phần bất lịch sự, nhưng thi xong rồi, chúng tôi mang tâm lí đi xả, kéo một đám đi karaoke, mặc kệ kết quả thi ra sao, hay các phần thi khác như thế nào. Có mấy bạn bên 11A1 không đi, nhưng 11A4 chúng tôi thì cả thầy đều vẫn còn xung, không một đứa nào vắng mặt.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Tứ Ngổ Ngẩn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

Tụi con trai... lại gọi bia...

Ôi thầy kẹ, dù gì hôm nay cũng là ngày vui, dù tuần sau chúng tôi bước vào ôn tập thi học kì, nhưng mà bây giờ vẫn là vui là chính đi.

Tụi nó thay nhau cho tôi nốc bia, mặc dù tôi kịch liệt phản đối, mà con Lâm cứ kiếm cớ để đưa bia cho tôi.

Tôi từ trước đến giờ rất ít uống mấy thứ có cồn như thế này, nhưng hôm nay vì sợ tụi nó mất vui nên mới gượng, mà sắp gượng không nổi nữa rồi...

Trước mắt tôi cứ mờ mờ. Tôi từ từ tựa người ra sau ghế tựa, mắt hơi nhắm lại.

...

Khải nhìn Hạ bị tụi bạn chuốc cho say mà cảm thấy vô cùng bức bối... dù hắn đang ngồi bên cạnh Băng cùng nhò ăn trái cây.

Khải bắt đầu trách móc người khác vô cớ. Đây là cái thể loại tình huống gì chứ, lớp trưởng phải là người đứng ra 'kiềm hãm' lũ trốn trại như thế này, nhưng tại sao lớp trưởng cái lớp này lại là người cầm đầu mọi trò đùa chứ.

Ra lệnh cho tụi nó chuốc say Hạ, còn mình thì đứng ra giữa phòng hò hét vào cái micro.

Chết tiệt! Nếu hắn là Kha, hắn chắc chắn sẽ chạy đến uống giúp nó. Bởi chỉ ít thì Kha còn có cái quan hệ gì đó với Hạ, bản thân hắn là cái gì chứ, hơn nữa, kể bên hắn còn có Băng.

Lần trước nhắn tin như thế cho Hạ, cũng chẳng thấy nó trả lời lại... sáng nay, phải cố trấn an mình lắm hắn mới có thể nói chuyện bình thường với nó.

Thật ra, nhìn thấy nó run run đứng trên sân khấu, khuôn mặt tếu không chịu được, hắn còn định bẹo vài cái, trêu cho nó mếu máo luôn, lại nghĩ... mình không có là cái gì với người ta hết.

Thật ra hắn biết, trong chuyện này, là hắn đang hèn nhát trốn tránh, trách Kha cũng chẳng khác nào trách mình. Cũng chỉ vì hắn không thể rõ ràng đường hoàng mọi thứ, hơn nữa lại còn ích kỷ, nên mọi chuyện mới thành ra thế này.

Nhưng nhìn khuôn mặt dù dưới bóng tối vẫn thấy một lớp hồng của nó như vậy, hắn thật không yên lòng. Cảm thấy cổ mình khô rát. Hắn liền chộp lấy một ly nước trên bàn một hơi cạn... uống xong mới biết đó là bia.

Khải nhìn về phía Kha, thấy cậu ta vẫn ngồi nói chuyện cười giỡn với đám bạn, thỉnh thoảng lại liếc về Hạ một cái, nhìn kĩ mới thấy trong ánh mắt đó thoáng qua cái gì đó thật buồn.

Khải thở dài, tại sao lại rơi vào vòng lẩn quẩn này chứ.

Hắn lại nốc thêm một ly nữa, vẫn chưa cảm thấy say.

Băng quan tâm hỏi: “Sao vậy? Sao không nói gì mà chỉ uống bia thôi?”

Nhìn khuôn mặt lo lắng đó, hắn lại nặng lòng, giống như thức tỉnh khỏi mộng đẹp ngán ngủ trong mấy ngày từ hôm trước đến nay, hắn lại tự níu kéo mình về thực tại. Lúc đầu... lựa chọn của hắn là bên Băng. Dù chưa chính thức quen nhau, nhưng xem ra gia đình hai bên đang bắt đầu sắp đặt rồi. Hắn biết nhưng lại không nói gì, không tỏ ra đồng tình cũng không phản đối. Bây giờ nếu hắn đã hối hận thì chắc là muộn rồi.” Không có gì. Tui đang suy nghĩ chút chuyện.” Khải đáp lời rồi lại thêm một ly nữa.

Cả đám quẩy từ trưa đến tận tối, sau khi trời đã hoàn toàn là một màu đen, lũ quỷ mới kéo nhau về nhà. Thật ra thì đứa nào cũng bị cả bọn nhào vô cho nốc bia, nhưng chỉ có một mình Hạ say mèm, à... còn có Khải tự mình khiến mình say. Dù tư lượng của hắn rất tốt, nhưng một mình hắn xử đến bốn lon thì toàn thân phủ một lớp hồng phấn.

Lâm diu Hạ, còn Băng diu Khải. Trong khi đó cả lớp kéo nhau về hết với nụ cười trên môi.

Hạ và Khải ngồi chờ ở cái ghế dài, đợi hai người kia đi lấy xe. Xung quanh hết sức yên tĩnh, không có lấy một bóng người. Dù sao chỗ này cũng là một góc khuất.

Khải đột nhiên quay sang Hạ, lẩm bẩm: “Ngồi yên nhé. Cho tui mượn một chút.”

Hạ còn chưa kịp phản ứng thì Khải đã nằm xuống, gác đầu lên đùi Hạ.

Nó giật mình, nhưng vì con say nên không tự chủ được bản thân, chỉ có thể mỉm cười hạnh phúc chứ không biết phải chống đối như thế nào, cũng không biết mình càng ngày càng chìm vào con mê.

Đột nhiên Khải nhíu mày, có cảm giác muốn nôn.

Hắn giống như nửa mê nửa tỉnh, luôn miệng gọi tên ai đó.

Hạ hoảng sợ vỗ vỗ khề vào má Khải, giọng vẫn nhè nhè vì say: “Ê, bị gì vậy?”

Hắn đột nhiên giật tay nó nắm chặt, nhìn thẳng vào mắt nó, Khải lại lèm bèm: “Quan tâm tui?”

“...” mặt nó đỏ lên, dù nó đang say.

“Nếu đã thích người khác thì đừng có quan tâm tui.” Hắn đột nhiên gào lớn rồi đứng dậy, loạng choạng đi ra ngoài. Hạ giật mình, vẫn là nên đi theo bởi nó cảm nhận thấy, nó vẫn còn tỉnh táo hơn Khải mấy lần.

“Này!” vừa đuổi theo vừa hét, cả hai đã gây chú ý với rất nhiều người...

Khải đi thẳng vào nhà vệ sinh... tiếc là, Hạ cũng chạy theo vào mà không để ý nó là nhà vệ sinh nam

Bản thân ở cửa một lát khi nhìn thấy cảnh tượng ở bên trong, toàn thân nó cứng đờ, còn Khải thì biến đầu mất dạng sau cửa rế.

Còn đang đứng ở đó ngây ngốc, một tên từ áp sát nó từ phía sau lưng, dùng tay đẩy mạnh nó vào tường, khuôn mặt đập vào bức tường trắng một cái mạnh khiến nó cảm thấy rất buốt, chỉ có thể rên lên một tiếng. Nhờ vậy mà nó đã hoàn toàn tỉnh, cơn say đã nhanh chóng biến mất.

Tên đó từ phía sau mạnh mẽ giữ chặt hai tay nó lại ép lên tường. Nó không thể trông thấy mặt hắn vì đang đứng quay lưng về phía đó, nhưng cơ thể và cả lí trí cho biết, nó đang nguy hiểm, vội vàng hét lên: “Cứu!! Kh...”

Nó còn chưa dứt câu thì tên đó ngay lập tức bịt chặt miệng nó lại, gáy nó cảm thấy có gì đó mềm mềm nóng nóng chạm vào, cả người giật nảy, toàn thân nóng ran, khiếp đảm “A” một tiếng.

Giọng tên đó khàn đục: “Đã chui vào đây chính là tự dâng hiến rồi, còn giả vờ ngây thơ làm gì?”

Đồ điên! Nó thầm mắng một câu trong lòng, rồi lại chuyển sang mắng Khải, giờ này hắn đang ở đâu, để nó phải rơi vào tình thế như vậy... Nghe tiếng chân người bước đến, Hạ mừng rỡ, cố hết sức để có thể phát ra tiếng động, nhưng tên này thuần thực kéo nó vào một buồng mà không để nó có thể trốn thoát...

Dù cho Hạ có vùng vẫy đến cách mấy thì cũng không thể thoát khỏi bàn tay của một thằng con trai.

Cánh cửa buồng khép lại, nó cảm thấy tia hy vọng cuối cùng hoàn toàn tan biến... tương lai trước mặt mịt mờ vô vọng.

Nó nhú chặt mày, nhắm chặt mắt, cố gắng dùng chân đá mạnh vào cánh cửa, nhưng phòng ở đây rộng quá, chân nó lại ngắn, đá mãi vẫn không đến.

Hắn kéo nó ngồi trên người hắn, còn mình thì ngồi lên bồn cầu. Một tay hắn giữ chặt hai tay nó, một tay hắn vòng ra trước bịt miệng nó lại... Hạ không thể nào thoát được, giống như con chuột chui vào rọ.

Lúc này, trong đầu nó chỉ cảm thấy ghê tởm và tuyệt vọng. Vai áo nó trĩu xuống, hắn nhanh chóng đặt môi lên làn da trắng nõn miết lấy. Nước mắt nó bắt đầu chảy, nó cảm thấy mọi thứ trên đời này thật đáng sợ, thật dơ bẩn.

Hắn vội vàng kéo tay nó kẹp chặt giữa hai chân hắn, còn bàn tay tự do bắt đầu thò vào trong áo nó ra sức đụng chạm. Nó bây giờ cảm giác như mình sắp chết, cổ họng khô khốc. Trong lúc bàn tay trên miệng nó phất chốc lơ đĩnh để trống một khoảng đi, nó liền chớp lấy cơ hội hét lớn: “Khải! Cứu!!”

Cánh cửa bị đập một cái mạnh, nó mừng rỡ. Cánh cửa tiếp tục bị đập, kêu lên những tiếng rầm rầm đáng sợ. Hạ ngồi bên trong tiên tục gào thét: “Cứu với...” nước mắt nước mũi vẫn tèm nhem.

Tên kia xoay người nó đẩy mạnh lên tường ghì chặt, bóp chặt tay nó khiến nó đau đớn hét lên một tiếng, sau đó hắn tát một cái vào mặt Hạ: “Ranh con đáng chết!” Nó lơ mơ trông thấy bộ dạng ê tiện của tên đó.

Vì cả hai đứng nép sang bên nên cánh cửa vẫn có thể bật mở, một người con trai nhanh chóng bước vào, nó liền bị đẩy thẳng về phía người đó. Người con trai đó bị nó tông vào liền ngã về phía sau ngồi lên bồn cầu, nó lại ngồi lên trên người đó, nhưng lần này là đối mặt trực tiếp.

Tên kia nhân lúc nó cản chân người ta liền bỏ chạy.

Nước mắt nó chảy mãi, còn chẳng biết người trước mặt là ai, liền nắm chặt ngực áo người đó ghì mạnh, cúi đầu khóc càng lớn.

...

Một cánh tay mạnh mẽ kéo tôi vào lòng, người đó ôm tôi thật chặt... siết càng ngày càng mạnh. Tôi lại khóc lớn hơn, khóc tức tưởi.

Khải nhẹ nhàng hôn lên vết tấy đỏ trên vai tôi, khuôn mặt vô cùng đau thương, vô cùng khổ sở. Nụ hôn dịu dàng đó, như tẩy đi mọi dơ bẩn trên người tôi.

Bàn tay ấm áp kéo cổ áo tôi lên bình thường rồi nhẹ nhàng xoa đầu tôi, tay kia vẫn ghì chặt tôi vào lòng.

Bên tai tôi những tiếng lầm bầm văng vẳng: “Xin lỗi... xin lỗi. Xin lỗi.”

Giọng của Khải trở nên run rẩy. Hắn vừa xin lỗi vừa thờ dốc như vừa trải qua chuyện gì đó thật khủng khiếp, giống như ban nãy hắn đã vội chạy đi tìm tôi. “Đã làm gì bà chưa?” giọng hắn kiềm nén sự bùng phát nào đó.

Tôi vùi đầu trong ngực hắn lắc đầu, hai tay vô thức siết chặt ngực áo mình. Khải cảm thấy gì đó.

“Được.” hắn nghiêng răng ken két.

Nhưng ngay lập tức, hắn liền kéo tôi đứng dậy.

Tôi vẫn còn khóc, ngẩng đầu nhìn hấn thối má. Khải quay sang tôi nhủ thật chặt, nhìn vô cùng giận dữ: “Bà đứng ở đây, hay tìm nơi nào đó ngồi xuống đi, tui đi bắt tên đó cho bà xử lí.”

Thấy hấn sắp bỏ đi, tôi hoảng loạn níu chặt lưng áo Khải. Hấn quay đầu nhìn tôi. Tôi run rẩy áp sát hấn: “Đừng bỏ tui một mình... Đừng...”

Khải siết hai tay thành nắm đấm.

“Ừ. Tui sẽ không để bà một mình nữa... không đâu.”

Một tay hấn kéo tôi vào lòng siết chặt, tay kia lôi điện thoại ra nhấn một dãy số: “A lô. Karaoke chỗ mình vừa đi là của nhà mày phải không?”

“...”

“Ừ. Gọi cho bảo vệ phong tỏa lối ra vào cho tao.”

“...”

“Nhanh đi.”

Sau khi tắt máy, tay hấn trượt xuống bàn tay tôi nắm chặt: “Tụi mình ra ngoài trước đã.”

Dường như sau chuyện vừa rồi, cả tôi lẫn hấn đều tỉnh hết rồi... hấn nói chuyện đàng hoàng như vậy, chắc không còn say nữa.

Tôi lặng im theo hấn đi ra ngoài. Vừa ra đến góc cầu thang, hấn liền xoay người ôm chặt tôi vào lòng. Cả người tôi cứng đờ, nước mắt có ngưng rơi thật, nhưng phải nói là bây giờ khuôn mặt tôi đờ đẫn hết sức, cứ nói toẹt ra là đần hết sức, trên mặt vẫn còn vương lại nước mắt, quần áo lại xộc xệch... vô cùng thảm hại.

Tôi ngây ngốc để Khải ôm, nhưng sau đó lại vòng tay siết chặt hấn.

Cảm thấy vòng tay bé nhỏ cũng vòng lại ôm mình, hấn tựa cằm lên đầu tôi thì thầm: “Đừng sợ nữa, sẽ không sao đâu. Tui không để bà một mình đâu.”

Ôm một lát, tôi mới đẩy hấn ra, đưa tay quệt nước mắt. Lúc này tôi mới nghiệm ra... từ nãy đến giờ mình đang làm cái gì... chẳng phải là ôm chặt hấn sao?? Chẳng phải để hấn thấy hết cảnh tượng đáng xấu hổ của mình rồi sao...

A!! Tôi xấu hổ chết mất!

Tôi không dám nhìn hấn nữa...

Thấy mình bị đẩy ra, dường như hấn không cam lòng, kéo tôi đứng sát hấn. Vòng eo tôi bị ôm lấy khiến đầu vô thức ngẩng lên.

Bốn mắt nhìn nhau, tôi mới thấy ánh mắt đó thật kiên định và thông minh.

Tôi vẫn còn xấu hổ... không biết cất mặt đi đâu. Hấn đột nhiên trừng mắt: “Bị gì vậy?”

Hấn tự nhiên nói lớn làm tôi giật cả mình, còn hoảng hốt vô cùng.

Hấn lại đột nhiên đưa một tay lên áp vào má tôi... lúc này từ đó mới truyền lại cảm giác nóng rát.

“À,... ban nãy tui bị t...”

Một cảm giác mềm mại chấm dứt câu nói của tôi.

Khuôn mặt phồng to của Khải càng lên tôi thêm choáng váng.

Hấn lại đặt một nụ hôn dịu dàng lên má tôi... cảm giác ngứa ngáy khó tả, nhưng lại không thấy ghét.

Tôi sờ người, toàn thân nóng ran... nụ hôn dịu dàng ấm áp, khiến tôi thấy vô cùng an tâm... chỉ ít là tôi có thể tạm quên đi chuyện ban nãy... trong lòng chỉ ngập tràn hạnh phúc.

“Lát nữa về nhà nhớ lấy đá lạnh thoa lên cho nó bớt sưng.” Ngón cái hấn di di trên má tôi, tôi rùng mình một cái... cảm giác ngứa ngứa khiến tôi càng ngày càng nóng.

Sau đó Khải lại nhận được điện thoại, hấn chỉ ừ một tiếng rồi quay sang tôi.

“Đi thôi. Họ bắt đầu làm loạn rồi.”

Tôi tròn mắt: “Làm loạn cái gì?”

Khải không nói gì chỉ quay lưng đi một mạch, ánh mắt chốc chốc quay lại nhìn tôi giống như đang hỏi tại sao tôi cứ mãi đứng một chỗ mà không đi cùng hắn.

Tôi chạy theo Khải với một cái đầu đầy thắc mắc, nhưng cơ bản là không dám hỏi, vì biết có hỏi cũng không thể moi móc thêm được một tí thông tin nào cả.

Khải kéo tôi đến sảnh chính, ở đó rất đông người, mà cũng cực ồn ào.

Đột nhiên Khải dừng lại làm tôi đập đầu vào lưng hắn.

Khải nhúm mày quay lại nhìn tôi cười cười, đột nhiên hắn kéo tôi vào một góc khuất rồi ép tôi vào tường.

Cảnh tượng trưng tự ban nãy làm tôi giật mình choáng váng, có chút thờ dốt. Khải lo lắng nâng mặt tôi lên quan sát: “Sao vậy? Bị thương hả?” Tôi lắc đầu.

“Ừm... bị gì phải nói ngay lập tức nghe không?”

“...” gật gật... không hiểu sao tôi lại nghe ra giọng của hắn là đang trách yêu tôi... chắc tôi ngày thường tự luyện quá nên hôm nay bị ảnh hưởng.

“Nhớ mặt thẳng đó không?”

Đột nhiên Khải nhắc tới chuyện đó làm tôi lại xấu hổ, tôi đành cúi đầu: “Ừ. Nhớ.”

Đột nhiên Khải im lặng, sau đó hắn dùng chất giọng đanh thép ra lệnh cho tôi.

“Ngẩng đầu lên.”

Tôi đứng im không nhúc nhích.

“Ngẩng lên.”

“...”

“Đã nói không có gì thì tại sao lại phải cúi đầu. Bà không có sai gì hết.” Khải đột nhiên nâng cằm tôi lên, ánh mắt chạm ngay đôi mắt đen của Khải.

Nhìn vào đó, tôi lại thấy xấu hổ ghê gớm, còn bản thân mình thật dơ bẩn. Khóe mắt tôi lại nóng lên, hình như sắp khóc...

Ê mày, không được khóc nghe chưa!

Khải nhận ra tôi đang bắt đầu ki lạp, trên vệt mặt không giấu đi biểu cảm đau khổ. Tôi giật mình, hắn... sẽ có biểu cảm như vậy, nếu bạn của hắn bị người khác sàm sỡ sao... hay là... tôi...

Đây, này thì lại tự luyện. Chẳng phải lần trước hắn đã nói với tôi là hắn thích tôi như một người bạn sao? Bớt ảo tưởng đi Hạ à...

“Được rồi, đứng ở đây có thể nhìn rõ hay không?”

Tôi theo tầm mắt của hắn liếc ra ngoài, nhận ra ý đồ của hắn, liền gật đầu.

Khải nhìn tôi trấn an rồi thân nhiên ra ngoài, nói lớn. Mọi người đang hoang mang có người đến giải thích lập tức kéo lại bu quanh Khải làm ầm lên vì bảo vệ không cho họ ra.

“Tôi xin lỗi vì sự chậm trễ này. Thêm một lần nữa, tôi xin lỗi vì đã phí thời gian của các bạn, nhưng chúng tôi vừa phát hiện kết cấu của tiệm đã bị mở ra mà tiền trong đó hoàn toàn mất sạch. Camera của chúng tôi có ghi hình lại một đoạn phim. Một người đàn ông đã lục kết chúng tôi lấy tiền cho vào cái túi vải màu đen. Xin cho chúng tôi một ít thời gian của quý vị. Xin hãy hợp tác điều tra.”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Tứ Ngổ Ngẩn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39

Những người được về thì lập tức ra về, có một số ít ở lại cùng chồng con hoặc bạn bè.

Mọi người lại xì xào bàn tán.

Còn tôi thì “...“.

Sao hắn có thể làm ra chuyện tày trời như thế này...

Tôi trợn mắt ngạc nhiên nhìn Khải. Hắn cứ nhiên biết mình đang bị soi, quay về phía tôi nhếch mép một cái.

Người về bót, chỉ còn hơn hai chục người đàn ông. Tôi bắt đầu quan sát. Khải đi về phía bảo vệ nói nhỏ với họ cái gì đó (chính là nói như này: “Tôi là bạn của thằng Bình, nhờ các anh cho người lục soát xem có người nào còn trốn trong khuôn viên tiệm, đem đến đây giúp tôi. Cảm ơn.”)

Sau đó mấy chú bảo vệ nói gì đó vào bộ đàm, mọi người chia nhau ra chạy đi đâu đó.

Có vài tên trẻ trâu choai choai cả lên, sấn tới chỗ Khải mà la hét um sùm: “Thằng kia mày nghĩ mày là ai mà dám ra lệnh cho tụi tao? Mau để tụi tao đi, không tao sẽ kiện mày ra tòa.”

“Anh hãy bình tĩnh, khi nào tìm ra được thủ phạm, chúng tôi ngay lập tức để các anh đi.”

“Vậy mau nhanh nhanh đi. Thật phí thời gian.” Tên đó gằn giọng liếc Khải một cái.

Mấy người trưởng thành cũng ra về mắt kiên nhẫn: “Hừ. Cứ tưởng cuối tuần đến đây thụ giãn lại gặp phải chuyện xui xẻo.”

Tôi đứng bên trong nghe hết mọi chuyện, lại cảm thấy muốn khóc. Khải là người đứng ra giúp tôi, trong khi bản thân mình lại trốn trong đây, còn hấn lại là người hứng hết những lời xỉ vả giúp tôi... dù rất cảm động nhưng lại cảm thấy vô cùng tội lỗi.

Tôi chạy ra chỗ Khải. Nhìn thấy tôi, hầu như ai cũng ngạc nhiên, còn hấn lại đang bận nói chuyện với bảo vệ nên không để ý.

Tôi từ phía sau kéo vạt áo hấn. Khải giật mình quay lại nhìn. Tôi ngẩng đầu, nuốt nước bọt một cái. Tôi... làm chuyện lần đầu tiên mình làm. Tôi đưa tay lên kéo cổ áo hấn xuống, chính xác hơn là kéo người hấn cho ngang tầm với tôi.

Ầy... cái này không phải vì tôi thấp quá, mà phải trách là tại sao hấn cao như vậy.

Khải vô cùng phối hợp nghiêng người xuống. Tôi tiến sát tai hấn... hình như hấn có chút giật mình, nhưng kiên nhẫn xem tôi đang làm cái gì. Mà hình như ngoài hấn ra thì tất cả những người ở đây đều đang thắc mắc tôi đang làm cái gì. Thời gian chờ đợi nhàm chán mà xuất hiện cái gì đó bất ngờ thì chắc hấn ai cũng tò mò theo dõi.

Tôi nghe mùi dầu gội nam tính, hơi ấm quá nên lỡ thổi mạnh vào tai Khải... hấn giật nảy mình một cái, tránh ra xa tôi, mặt đỏ bừng bừng, lấp ba lấp bắp: “B... Bà làm cái... c... cái...”

Tôi bặm chặt môi, lại cố kéo hấn xuống, nói một hơi vào tai Khải: “Không cần tìm hấn nữa. Chúng ta về thôi. Dù sao cũng chưa có xảy ra gì hết.”

“Không thể được.” Khải lắc đầu một cái “Mà... tìm thấy chưa?”

“Chưa, hấn không có ở đây.” Tôi hoang mang. Khải gật đầu một cái, quay sang nói với mọi người: “Được rồi, cảm ơn mọi người đã hợp tác. Mọi người có thể đi.”

Tôi trợn mắt... hấn... tin tưởng tôi đến thế?

Thấy tôi mắt to mắt nhỏ nhìn mình, Khải chỉ cười dịu dàng một cái, sau đó hấn lại siết chặt tay tôi: “Nếu không bắt kịp hấn, tụi chác chác sẽ hận mình cả đời vì để bà rơi vào tình trạng đó.”

“...” tôi không hiểu gì hết! Không hiểu cả hàm ý trong câu đó, cũng không hiểu cái nắm tay đó, hay là cái ý đồ của Khải ở đây là gì, để họ đi hết rồi thì bắt làm sao?

Đột nhiên tôi thấy từ trong góc tối có một người đàn ông đi ra ngoài, lên vào trong đám đông... khuôn mặt đó... dù chỉ vô tình nhìn một lần nhưng có thể khiến tôi nhớ cả đời.

Tôi hốt hoảng hét lớn, đồng thời như vô thức quay sang Khải, chỉ tay về phía hấn.

“Kìa! Kìa! Là hấn ta đó! Cái tên mặc áo sơ mi đỏ.”

Khải nhanh chóng rời khỏi tôi, tách đám đông hỗn loạn. Mọi người chạy khắp mọi hướng vì cho là hấn là tên cướp nguy hiểm... khiến cục diện ngày càng rối rắm hơn.

Tên đó cũng nhanh chóng chạy vào đám đông, nhưng xui cho hấn, hôm nay hấn mặc cái áo có màu quá chói.

Khải nhanh chóng bắt được tên đó, việc đầu tiên hấn làm là dùng một đòn judo thật đẹp quật ngã tên đó xuống đất rồi cười lên. Việc làm tiếp theo của hấn chính là việc khiến tôi không thể ngờ tới.

Một người điềm tĩnh như Khải lại ra sức trút những nắm đấm vào mặt tên đang nằm dưới mình một cách đầy hỗn loạn.

Tôi lúc đầu thấy vô cùng hưng phấn khi Khải đã bắt được hắn ta, nhưng sau đó lại phát hoảng vì hắn cứ như nổi khùng.

Tôi giật mình chạy thẳng về phía đó, hốt hoảng vỗ vai Khải, liên tục gào thét tên hắn, cùng kéo hắn ra khỏi mớ hỗn độn. Mấy bác bảo vệ cũng chạy tới can ngăn.

Trong giờ phút lộn xộn đó, mọi người đều kéo nhau chạy thoát thân cả. Con người mà... chẳng ai để mình rơi vào rắc rối cả... nếu gặp chuyện gì không nên xảy ra mà hiện hữu trước mặt mình, chắc chắn người ta sẽ vờ như không có gì rồi lãng đi mất. Những chuyện không liên quan gì đến hoặc không đem lại lợi ích cho mình thì mình không có quan tâm.

Khải đấm cho tên đó thêm mấy cái mới lạnh lùng đứng dậy.

Mấy bác bảo vệ vội hỏi thăm tên kia, rồi đỡ hắn đứng lên.

Hắn ta trừng mắt, vô cùng giận dữ liếc Khải, đồng thời sẵn đến định đánh Khải, nhưng bị mấy bác bảo vệ can ngăn, hắn điên tiết gào lên: “Mày vừa làm cái gì đấy?”

“Tôi buộc tội anh định cưỡng bức người khác. Anh có ý kiến gì hay không?”

“Haha... buồn cười, không có bằng chứng, mày lấy gì ra để buộc tội tao?”

“Bạn tôi năm nay chưa đến sinh nhật thứ 17, chưa đủ tuổi trẻ vị thành niên. Theo điều 112 Bộ luật Hình sự về Tội hiếp dâm trẻ em: Người nào hiếp dâm trẻ em từ đủ 13 tuổi đến dưới 16 tuổi, thì bị phạt tù từ bảy năm đến mười lăm năm. Anh muốn thế nào?” Tôi ngẩng đầu... thứ nhất là làm sao hắn biết tôi chưa tới sinh nhật? Không phải là hắn thực sự quan tâm tôi chứ? Nhưng chuyện này nếu đem ra thảo luận bây giờ có vẻ không phù hợp lắm. Thứ hai là... mấy cái kiến thức này hắn lấy từ đâu ra vậy?

Tên kia lập tức biến sắc, giọng run đi thấy rõ nhưng vẫn kiên quyết cãi lại: “Mày không có bằng chứng, đừng có nói bừa.”

“Không có bằng chứng? Không phải chính anh đã là bằng chứng buộc tội anh rồi hay sao?”

“Cái gì?”

“Nếu không có làm gì nên lỗi, sao lại chạy khi thấy tôi đuổi theo.”

“Có người đuổi theo tất nhiên phải chạy.”

“Tôi khuyên anh một lần cuối... tự thú sẽ được khoan hồng, nếu anh cứ cố chấp thì tôi không còn cách nào khác.”

“Tao đã nói tao không có làm gì sai hết.”

Hắn ta hất mặt lên trời, kênh kênh tự đắc.

Tôi đứng bên cạnh Khải tức điên người, hận không thể nhào đến dẫm vào chân hắn ta một cái. Dù khuôn mặt hắn ta bây giờ thảm không thua nùi giẻ bởi mấy vết bầm chi chít, nhưng tôi vẫn thấy vậy là chưa đủ, mấy tên ngang ngược như thế này nên lãng trí xử trảm.

Khải đứng đó... tôi cảm thấy hai tay hắn đang siết chặt, răng nghiến kèn kẹt.

“Được... nếu anh cứ tiếp tục cãi ngang, tôi đành phải đưa ra bằng chứng thực tiễn.” Khải vừa dứt lời, hắn ta liền sa sầm mặt.

Tôi cũng tròn mắt nhìn Khải... bằng chứng cái gì cơ?

Tôi còn không biết là bằng chứng gì...

Khải lôi từ đâu ra một bọc nhựa trong suốt như trong phim... bên trong có một sợi tóc ngắn, độ dài này có lẽ là tóc của con trai.

Hắn nhìn thẳng vào tên biến thái kia, khế cất giọng: “Đây là tóc của anh... bạn tôi lấy được từ chính đầu của anh. Còn gì để phản bác nữa không?”

“Mày...”

“Anh cũng biết bây giờ công nghệ hiện đại, nếu tôi đưa đi kiểm chứng, hoàn toàn có thể chứng minh đây là của anh.”

Hắn ta trầm ngâm một hồi mới bình tĩnh nói: “Không phải, tôi có đến nhà vệ sinh, có thể tôi bị rơi tóc ở đó. Là cậu lấy nó ra đến đây vờ vịt thì sao?”

Hắn ta đổi cách xưng hô, chứng tỏ hắn đã bình tĩnh hơn, càng khó để khếp tội hắn. Nhưng nhìn biểu hiện Khải thì xem ra hắn chẳng cảm thấy áp lực gì.

Nhưng câu nói vô lý như thế cũng nói ra được. “Mắc gì tội này phải đổ tội cho ông! Đồ lý sự cùn!” tôi trừng mắt đáp trả. Tên đó tròn mắt nhìn tôi.

Khải nhẹ nhàng nhìn tôi một cái rồi đột ngột nắm chặt tay tôi.

Tôi đứng hình, toàn thân cứng ngắt... ờ này... ban nãy tức quá... nên hình như tay tôi đỏ mồ hôi ấy... có thể cho tôi lau trước rồi mới nắm không??

“Được, nếu ông đã nói vậy, tôi vẫn còn bằng chứng thứ hai.”

Khải nhếch mép, lại đưa tay tôi lên. Tất cả mọi người đều ngạc nhiên, trong đó có cả tôi.

“Da của anh ít nhiều đã để lại trên móng tay cô gái đó. Vẫn như sợi tóc kia, có thể dựa vào da để lần ra chủ nhân của nó đấy...”

Ồ... haha!! Khải thật là thông minh! Để xem lần này hấn còn có thể cãi chày cãi cối nữa hay không. Haha!!

“Ugh... Mày đừng nghĩ tao không có học luật. Không chỉ bằng chứng mà còn cần có nhân chứng nữa.”

“Hừm... anh không nhớ mặt người đã bị anh...”

Khải siết chặt tay, gườm mắt nhìn hấn ta, là lần đầu tiên tôi thấy hấn tức giận đến như vậy.

Hấn ta tròn mắt nhìn tôi: “Vậy là con nhỏ này...”

“Vậy là anh thừa nhận, anh đã có hành động cưỡng bức không thành đối với cô ấy.”

À... Khải này, ông có thể nói ra mấy thứ đó một cách lưu loát như thế, nhưng rất khiến cho người nghe cảm thấy sốc và xấu hổ đấy ạ... đặc biệt là tôi sắp nóng chảy ra đến nơi rồi đây này.

Tôi siết chặt tay hấn để đe dọa, nhưng xem ra chẳng có tác dụng, bởi Khải chỉ có chăm chăm nhìn tên kia.

Hấn ta hừ giọng: “Đúng đó. Là tao đã làm. Chỉ vì ai bảo con nhỏ này chui vào nhà vệ sinh nam chứ.”

Khải rơi vào trầm mặc. Tôi biết hấn đang tự trách mình, nên khe khẽ lay tay hấn, nhưng hấn lại không có phản ứng gì.

Một lát sau, cảnh sát đến đem hấn ta đi... trước lúc đó, Khải nhìn nhìn hấn ta hỏi:

“Anh làm nghề gì?”

“Không phải chuyện của mày.”

“Khả năng tranh cãi như vậy... anh cũng nên đi làm luật sư sau khi ra tù...”

“Thằng chó! Kệ tao đi!”

“À mà. Sẵn tiện nói luôn.” Khải cười vô cùng thoải mái, đưa lên cái bọc “Tóc này... là của tôi. Và bạn của tôi, không có để móng.”

Hấn ta một bộ mặt ngạc nhiên nhìn Khải, biểu cảm trên mặt nửa giận nửa thần thờ hãi không chịu nổi.

“Vậy haha! Không có bằng chứng gì cả. Tao không phải... tao không có làm. Mau buông tao ra.” Hấn ta giật mạnh tay từ mấy chú cảnh sát khiến họ lờm bõm tôi một cái, lờm cả tên biến thái đó lẫn tôi và Khải.

Tôi vô cùng ngạc nhiên trước hành động đó của Khải, chỉ có thể trố mắt nhìn cục diện trước mặt.

Khải tiếp tục móc điện thoại ra... đoạn trò chuyện vang lên vọng khắp sảnh lớn vắng người “Vậy là anh thừa nhận, anh đã có hành động cưỡng bức không thành đối với cô ấy.”

“Đúng đó. Là tao đã làm. Chỉ vì ai bảo con nhỏ này chui vào nhà vệ sinh nam chứ.”

Giọng của hấn và tên kia vô cùng rõ ràng.

Khải lại cười nhàn nhạt vô cùng đắc thắng: “Bằng chứng này, còn chưa đủ nữa không? Xem ra anh tự mình nhận mình sai rồi. Ha...”

“Mày... mày... A!!!!!!” tên đó điên loạn.

“...” tôi.

Giờ thì tôi hiểu rồi... Khải còn cố bồi thêm một cú trước khi tên đó bị dẫn đi. Hấn là người ta làm gì mình, mình nhất định trả lại gấp ba.....

Sau khi hấn đã đi mất, Khải đứng chắn trước mặt tôi: “Đi thôi tui đưa bà về.”

Ờ... giờ tôi mới nhớ, Lâm với Băng đâu mất rồi... Hai người đó rõ ràng đi lấy xe.

“Băng với Lâm đâu?”

“Sợ hai người đó dính vào rắc rối nên tui bảo họ về trước rồi.”

“...” hắn đã tính toán và làm điều đó lúc nào?

“Đi thôi. Tui đưa bà về. Tui mình đi xe buýt.”

Tôi và hắn tản bộ ra trạm xe, không ai nói với ai câu nào.

Nhìn đồng hồ đã bảy rưỡi... chắc chuyến này là chuyến cuối. Tôi quay sang hắn “Ê mà. Chuyến cuối rồi, một lát nữa ông về bằng cách nào?”

Hắn quay sang tôi cười nhàn nhạt, có vẻ rất thoải mái.

“Đi bộ tập thể dục.”

“Vậy thôi tui tự về được mà.” Tôi nhún vai “Ông cứ về đi, cũng trễ rồi.”

“Đã nói cứ để tui đưa bà về... với...” hắn ngập ngừng nói, nhưng bàn tay vô cùng tự nhiên đặt ngón trỏ lên má tôi khẽ xoa “... để tui giúp bà... xử lý cái này.”

Tôi ngại ngùng lùi xuống một bước. Bàn tay của Khải dơ ra trong không trung, hắn buông thông lí nhí “Xin lỗi.”

“Thật ra tui không sao đâu. Cứ xem ngày hôm nay như bài học đi. Sau này tui không vào nhà vệ sinh nam là được rồi. Ông không cần phải tự trách móc bản thân.” Tôi cười xuề xòa an ủi hắn.

“Không biết. Không thể. Tui không thể không xem đó là lỗi của mình.”

Xe buýt đến. Khải leo lên trước. Tôi cũng không biết phải làm sao, liền lên theo.

Bus rất vắng, dưới ánh đèn mờ trong xe, tôi và Khải xuống tận hàng cuối. Hắn ngồi cạnh cửa sổ, còn tôi ngồi cạnh hắn.

Thấy không khí có phần khó xử sau câu nói vừa rồi của tôi, tôi liền hắng giọng: “Nhưng mà ông cũng thông minh ghê, nghĩ ra cách tạo bằng chứng giả ha.”

“Fan Conan mà...”

“Thật hả. Tui cũng vậy nè... nhưng mà thông minh thì cứ nhận đi.”

“Không phải tui thông minh... là hắn xui xẻo thôi. Lúc hắn tấn công bà mà còn tỉnh táo và không bị ảnh hưởng bởi cơn thì chắc hẳn đã đủ ý thức để nhớ lại và nhận ra... nếu bà bị tấn công từ phía sau thì làm sao có thể lấy được tóc và da của hắn.”

“...” bá đạo.

Sau đó chúng tôi vô cùng vui vẻ thảo luận về bộ truyện tranh yêu thích mà đến hôm nay mới nhận ra là có sở thích chung.

Về nhà lúc nào tôi còn không hay biết. Khải đột nhiên phì cười, kéo kéo tay tôi: “Xuống thôi. Tới rồi. Nói hăng say thật đấy.”

Tôi xấu hổ đến nóng người, lạng lẽ đi xuống xe.

Trên con đường quen thuộc từ trạm xe buýt về nhà tôi... thật lòng mà nói thì, bình thường đi thấy nó rất ngắn, rất dài... hôm nay là nhờ hắn mà tự nhiên tôi thấy khu phố mình đẹp một cách lạ thường, mà mọi thứ thật lung linh và rực sáng.

Nhưng bình thường là tôi sai bước dài để đi cho nhanh, hôm nay lại đi từng bước từng bước một để đường về nhà có thể dài thêm một chút. Dù cho ban nãy có bảo hắn về nhà mình đi... nhưng ai chẳng biết đó chỉ là dối lòng.

Chỉ là đột nhiên tôi nhớ đến chuyện ban nãy, khi mà cái áo đỏ của hắn từ trong bóng tối bước ra ngoài.

Tôi... quay sang hỏi Khải:

“Sao không hỏi tui... chuyện tên đó đó... Lúc đầu không phải tui nói hắn ta không có trong đám đó sao? Sau đó lại...” ý tôi là... sau đó lại thấy hắn lẫn trong đám người đang cố gắng ra khỏi đó... người khác nghe thấy không phải quá mâu thuẫn sao?

Khải trầm ngâm một lát, chất giọng trầm trầm ngọt ngào vang lên:

“Tui tin bà... tuyệt đối. Dù cho bà có cố tình nói dối để che đậy cho hắn thì tui vẫn tin bà.”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Tư Ngó Ngẩn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40

Tôi hào hứng tiếp:

“VẬY... lúc ông nói tui chưa đủ mười bảy, ông.. biết sinh nhật của tui không?”

“Thật ra tui chỉ nói vậy để dọa hấn thôi.” Khải gãi đầu cười.

Ày... thấy chưa Hạ, đừng có tự luyến nữa nghe chưa... giờ thì thất vọng chưa, ề mà đừng có để lộ cái mặt đó ra một cách quá công khai coi, hấn mà để ý thì chết.

Ấy vậy mà tôi vẫn không giấu nổi, môi trề ra cả thước, còn mắt thì lơ lơ như sắp chết. Khải đột nhiên phì cười, kéo kéo tay áo tôi, để tôi chú ý về phía hấn.

“Ngay noel... quá dễ nhớ mà.” Hấn cười cười.

Tìm tôi đập lổ một nhịp.

Chết rồi... hạnh phúc quá thì biết phải làm sao đây?

Là đang đi cạnh hấn, nếu tôi đang ở một mình thì chắc chắn đã nhảy cẫng lên rồi. Còn đang trong niềm vui và sự sung sướng tột cùng thì đột nhiên hấn hỏi:

“Mà sao... hôm đó không trả lời tin nhắn của tui?”

“Hôm nào?” lời nói của tôi bật ra khỏi miệng trước khi kịp suy nghĩ.

“Cái hôm... sau khi gặp bà ở siêu thị.”

“...”

“Tại sao vậy?”

Tôi nuốt nước bọt: “Ờ thì... tại tui làm rớt điện thoại bẻ màn hình rớt pin ra ngoài luôn...”

“...”

“...”

“Thiệt hả? Hôm đó tui cũng bị bẻ màn hình...”

“...”

“...”

“Tui bị sốc quá nên làm rớt cái điện thoại.”

“Haha!! Tui là tui quăng nó lên bàn sau đó nó rơi xuống đất.”

Sau đó... hai đứa chúng tôi cười như điên. Nói chuyện một hồi cũng về đến nhà tôi.

Đã lâu lắm rồi tôi mới có thể nói chuyện bình thường như vậy với hấn.

Vừa mở cửa vào nhà, tôi còn đang đứng bên cạnh hấn cười đến toét hàm răng thì có tiếng tăng hắng vang lên.

Tôi giật mình...

“Đi đâu mà giờ mới về?”

Giọng nói trong trẻo của mẹ tôi vang lên.

Tôi quay sang, cánh cửa phía sau đóng lại một cách lạnh lùng. Tôi cứng đờ người, còn không thể quay sang Khải đang có biểu hiện như thế nào. Đột nhiên mẹ tôi nhìn sang Khải, rồi trở mặt ra...

“Mẹ. Đây là bạn con... lần trước có gặp rồi. Cậu ấy đưa con về nhà.”

Mẹ tôi chỉ nhìn nhìn Khải, rồi mỉm cười: “Vào nhà đi con. Hai đứa cứ vui về. Mẹ về đây.”

Ồ... nhìn cái cách mẹ tôi liếc nhìn Khải rồi phóng chạy ra khỏi nhà, là tôi chắc chắn một điều mẹ tôi đã hiểu nhầm rồi. Cơ mà hình như từ lần trước, mẹ tôi vẫn nghĩ tôi có người yêu là Khải... hình như tôi chưa có đính chính.

Không biết sao cái không khí giữa tôi và hân đột nhiên trở nên thật kì quái... ngại ngại ngừng ngừng.

Tôi và hân đứng đó im lặng một lát mới quay người: “Chúng ta vào nhà thôi.”

Sau đó, tôi đi rót nước, còn hân đi bọc đá trong mảnh vải mỏng, vừa vặn cả hai cùng xong việc ngồi xuống ghế sofa trong phòng khách.

Khải nhìn tôi một lát, rồi đưa cái kia cho tôi: “Ủm... cái này, bà tự làm nhé. Để tui chỉ cho.”

“Ồ... ông uống nước đi. Để tui tự làm.”

Thật ra tôi biết, hân cố ý đưa tôi về là sợ tôi gặp chuyện như ban chiều, hoặc có thể là hân nghĩ tôi sẽ thấy sợ khi đi một mình, còn vết tát trên má tôi đã đỡ nhói hơn từ đời nào, có lẽ không cần chườm đá cũng sẽ khỏi sớm.

Chẳng qua là... nếu người ta đã đưa đến nhà mà không mời uống nước quả thật cũng hơi kì.

“Mẹ bà... nghĩ thoáng quá hả?”

“Ồ... thì chỉ có mấy ba mẹ nghĩ thoáng mới bắt con mình đi đính hôn với người ta trong khi còn chưa có 17.”

Khải cười nhẹ.

Điện thoại tôi vang lên tiếng chuông, lập tức bắt máy. Còn chưa kịp đưa điện thoại ra xa khỏi tai theo phản xạ, bên kia như rống vào tai tôi: “Mày đang ở đâu? Có bị gì không? Có sao không? Nó làm gì mày...”

“Mày im coi. Nói mớ gì đó.”

“Mày bị sàm sờ hả?!”

Nó hét lớn đến mức, tôi có cảm giác Khải ngồi đối diện tôi còn nghe được nó nói cái gì. Hân ngẩng đầu nhìn tôi, đôi mắt thâm trầm.

“Mày nhỏ tiếng một chút. Ở đâu ra cái tin đó?”

“Mày có ỏn không đó?”

“Tao hỏi mày tin là từ đâu ra.”

“Tao hỏi mày trước, trả lời trước đi tao tường trình cho.”

“Ồ. Tao ok. Rồi mày nói đi.”

“Tí vi, báo mạng... giờ ở đâu cũng đăng tin về chuyện hồi chiều. Dù cho không nói rõ là tên mày, nhưng chỉ dựa vào lời đuối khéo của Khải là tao biết liền. Hồi chiều tao còn nghi nghi, nhưng mà định để hai đứa bày hủ hí nhau nên tao mới về, bây giờ tao mới biết thực hư.”

“Ừ. Thì chuyện nó như mày nghĩ đó.”

“Cái gì?! @*#^#!@!#*%!” nó chửi một hơi vào tai tôi. Đầu tiên là chửi tôi ngu. Thứ hai là chửi Khải vô dụng chết tiệt. Thứ ba là chửi tên biến thái khôn nạn kia... chửi đến mức tôi lúng búng lỗ tai phải đổi bên nghe tiếp.

Khải chỉ im lặng nhìn tôi... bên ngoài trời hình như đang bắt đầu mưa, nhưng tôi lại không để ý lắm. Khải ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa, những hạt mưa xiêng xiêng trước mặt. Hân thở dài một hơi.

“Đủ rồi... mày... tao tắt đó. Có gì ngày mai tao sẽ tường thuật trực tiếp lại cho mày nghe, được chưa? Cứ nháo hoài tội tao.”Ồ. Chuẩn bị một bài báo

cáo trước cho tao đi. Ngày mai tao cho mày năm phút trình bày, ló một giây nào tao giết.”

Tôi tắt máy... mẹ tôi thấy tôi về nhà trễ còn không lo bằng con này. Riết rồi chẳng biết nó là bạn tôi hay ba tôi hay mẹ tôi nữa.

Tôi ngẩng đầu nhìn Khải, lúc này mới để ý bên ngoài trời đang mưa.

“Ầy... mưa rồi thì phải làm sao?”

“Chờ khi nào mưa ngớt ngớt tui sẽ về. Bà có áo mưa hay dù gì đó không?”

Tôi trầm mặc một hồi mới cười giả lả... thật ngại quá...

“Ờ thì... dù thì để ở nhà con Lâm chưa đem về, còn áo mưa thì để trong xe con Lâm cũng quên đem về.”

“VẬY... chờ hết mưa tui về.”

“Ờ... vậy... đọc conan không? Tui với ông ngồi đọc giết thời gian?” tôi cười hớn hở... hấn ở đây luôn cũng được. Ở cả đêm cũng được... haha... càng vui.

Tôi vào phòng đọc sách, gom mấy chục cuốn conan trên giá sách ra phòng khách. Đặt một chồng xuống bàn, Khải liền chậm rãi bước đến. Hấn lấy một cuốn, tôi lấy một cuốn rồi hai đứa tôi người ngồi người nằm dài trên ghế nghiêng ngả, lâu lâu thích thú quay sang đối phương cùng thảo luận về một vụ án.

Chúng tôi cứ như thế đến tận khuya... bên ngoài mưa dứt từ khi nào không hay.

Thế là... tận hai giờ sáng, Khải mới giật mình nhìn lại đồng hồ: “Đã trễ như vậy rồi? Thôi tui về đây.”

“Trễ quá thì... nếu được ông ở lại ngủ luôn đi. Sáng mai về sớm. Về giờ này nguy hiểm lắm. Nhà tui có hai phòng ngủ lận.”

Ầy... cái này... đừng nói là tôi muốn hấn ở lại vì bản thân tôi nhé. Thật ra tôi thực sự lo cho hấn về khuya sẽ khiến người khác gặp nạn. (==')

“Hả? Thôi tui về.”

“Tui đã bảo cứ ở lại đi mà.”

“Lần trước lúc tui ở nhà bà vào buổi tối có chuyện gì xảy ra bà quên rồi hả?”

Ờ... để tôi nhớ lại xem... hình như lúc đó tôi đang ăn và hấn từ phía sau sấn tới bao bọc tôi trong vòng tay mình...

“Ừc... chuyện đó...”

Hấn cười nhạt: “Thôi về đi.”

“...” tôi vẫn không nỡ để hấn về.

“Ngủ ngon.”

“Để tui tiễn.”

Tôi còn chưa kịp đứng lên thì hấn đã xoay người đi: “Không cần đâu. Bà đi ngủ luôn đi. Tui đóng cửa đằng hoàng cho.”

“Ờ...”

Và hấn đi mất...

Tôi gãi đầu nhìn đồng truyện trên bàn, lười nhác đi thẳng lên tầng vào phòng tắm.

Hôm nay đúng là một ngày dài...

...

Sáng hôm sau, ngoại trừ lúc kể một cách vắn tắt cho Lâm nghe về chuyện hôm qua của tôi, thì hầu như lúc nào tôi cũng rơi vào tình trạng nửa tỉnh nửa mơ, gục xuống bàn như đã thăng. Nó ở bên cạnh chửi trời chết tên kia như là hận không thể chạy một mạch đến đồn cảnh sát lôi hấn ra phang cho vài cái.

Vì tối hôm qua lo đọc truyện quá nên bây giờ tôi cực kì buồn ngủ... ôn thi học kì hả? Mặc kệ, vứt hết sang một bên, tôi rơi vào giấc mơ... giấc mơ vô cùng kì quặc khi nó xuất hiện cuộc trò chuyện của mẹ tôi riêng với Khải... hình như là về vấn đề nhờ vả hấn sau này chăm sóc cho tôi thật chu đáo.

Sau khi hết năm tiết, tôi mới mò dậy vác cặp lên vai ra bãi giữ xe với Lâm.

Tôi đứng tựa lưng vào tường nhắm mắt lìm dìm trong lúc chờ nó lấy xe.

Thật ra mà nói, tình trạng ùn tắc giao thông trên con đường này thường xuyên xảy ra phần lớn là do xe của học sinh và phụ huynh đến rước... nên mỗi lần tan học, tôi đều rất nản cái khoảng đi lấy xe và dắt xe ra... cực hình đấy.

Tôi đùn hết cho Lâm... xong đứng đó... ngủ, mấy lần suýt ngã nhưng may là tôi chưa tới số chết.

Nhưng có một người vỗ vai tôi, làm tôi giật mình, mở mắt nhìn người ta nhưng lại chẳng thấy gì. Tôi vừa dụi mắt vừa lèm bèm: “Ai vậy?”

“K... Kha.”

“...”

“Chưa gì quên mặt nhau rồi sao?”

Tôi lập tức trừng lớn mắt, mỉm cười: “Hả? Không có. Tại tui buồn ngủ quá. Nhìn không ra cái gì là cái gì hết.”

“Ha... có chuyện đó nữa hả? Cái này đặc biệt à nha.”

“Đừng có khinh bi tui...” tôi chậm rãi nở nụ cười.

“Tui còn tưởng bà bị cái gì, tự nhiên đứng yên một chỗ còn hai mắt nhắm tịt, làm người khác sợ chết...” Kha cười cười.

“Haha...”

“Vậy thôi tui đi lấy xe đây.”

“Ừm... bye.”

“Bye.”

Sau khi Kha đi rồi, tôi thở nhẹ một hơi... thế này thì thật hay quá, tôi cứ tưởng sau vụ tỏ tình kia lại không thể nói chuyện thân thiết như trước kia... tốt rồi tốt rồi...

Lại một lát sau, Băng đi về phía tôi.

Từ xa, nhỏ cứ lấp lánh như thiên thần, khiến người ta không khỏi rời mắt. Đứng là hot girl khối,... xinh thế này thì tôi biết chắc mình không phải là đối thủ.

Băng đột nhiên chạy về phía tôi mỉm cười: “Đang chờ ai hả? Kha phải không?”

Tôi cười gượng: “Đâu có, chờ Lâm, nó đang lấy xe ở trong.”

“Vậy tui mình đứng chờ chung ha, tui cũng đang chờ Khải.”

Hự... hình như vừa có một cục đá quăng vào đầu tôi.

“Lần trước, có chuyện gì sao?” đột nhiên cậu ta hỏi một câu không đầu không đuôi, lần trước là lần nào, mà chuyện gì là chuyện gì? Hối khoi khoi thế trả lời thế nào đây?

“Chuyện gì?”

“Chuyện ngày hôm qua đó. Đột nhiên Khải bảo tui về trước, sau đó tới tận gần sáng mới về đến nhà, bà có biết chuyện gì xảy ra không?” Lại có một cảm giác đau nhói. Băng ở cùng Khải hay sao mà biết hần tận sáng mới về.

Ừ thì tôi biết nhà hai người ở cạnh nhau, nhưng ý tôi là chẳng lẽ cả ngày hôm qua Băng đã chạy sang nhà Khải chờ hần về? Mà Băng thức đến tận sáng như thế, thế nào hần cũng vô cùng xót bạn gái.

Tôi thở dài một hơi mỉm cười: “Tui cũng không biết nữa... cậu ta rốt cục có chuyện gì ấy...?”

“Không phải cậu ở lại với Khải chờ tui với Lâm đi lấy xe sao?”

“À... lúc đó hả? Tui say quá nên không biết gì hết.”

Tôi lập tức phủ định. Không lẽ bây giờ tôi kéo Băng vào góc ngồi chồm hổm rồi kể cho cô nghe về chuyện tôi bị sàm sỡ... có gì đáng kể?

Tôi cười chua chát: “Bà hỏi Khải ấy. Tui thật không biết gì mà.”

“Ồ... ừm...”

Sau đó tôi và Băng rơi vào im lặng... thấy cũng có chút kì quặc, hình như thái độ của tôi không được tốt cho lắm.

“À... mà... bà với Khải bắt đầu chơi với nhau từ hồi nào vậy?”

Mắt Băng như bừng sáng khi kể về mối quan hệ giữa cô ấy với Khải, giống như rất thích thú rất tự hào.

“À... ba mẹ tụi này là bạn thân nên hẹn ngày cùng cưới cùng sinh con... cũng chẳng hiểu làm sao mà hay vậy, Khải vừa vặn sinh trước tui hai ngày. Sau đó lớn lên, tụi này bắt đầu chơi cùng... mà từ khi nào thì tui cũng không nhớ rõ nữa... chỉ nhớ là từ khi có kí ức đã ở bên cạnh Khải rồi.”

Tôi bắt đầu hỏi hặn vì đã hỏi câu này. Tim tôi nhói lên liên tục.

“Haha... vui nhỉ? Hai người thân nhau như vậy... chắc là bạn tốt lắm.” tôi thăm dò.

“À... chuyện đó... cũng không hẳn. Bởi vì tui thích Khải.”

Tôi chết trân, hai tay vô thức siết lại.

“Băng.” Giọng nói của người đó gọi tên người con gái khác.

Tôi ngẩng đầu nhìn Khải bên cạnh chiếc AB đỏ... mới đôi xe hả?

Áy lặc đề...

Băng lập tức rời khỏi tôi, chạy một mạch sang Khải, bộ dạng vô cùng đáng yêu. Sau khi leo lên xe rồi, Băng quay sang tạm biệt tôi: “Bye bye, tui về trước nha.”

Tôi còn đang đắm chiêu suy nghĩ thì giật mình vẩy tay lại: “Bye.”

Vừa vặn đáp ánh mắt lên Khải. Hắn ta mỉm cười gật đầu một cái rồi hơi nghiêng người về phía Băng nhẹ nhàng nhắc nhở: “Đội nón bảo hiểm vào.”

Sau khi Băng yên vị và chỉnh tề thì hắn cho xe chạy đi.

Ha... tới khi nào tôi mới có thể có được sự quan tâm dịu dàng và ấm áp đó?

Lát sau, Lâm dắt xe đến trước mặt tôi:

“Ê... đi chơi không? Bạn của Minh lần trước rủ đi đó. Tại mày không đi nên tao không đi, thế là chẳng có ai đi nữa.”

“Ồ này... tao có quen thân gì ai đâu?”

“Mày thân với tao và Minh, giống như tao thân với Minh và mày.”

“Thôi tao không đi đâu. Mày cứ đi đi. Dù sao tao cũng buồn ngủ quá, tao định về nhà đánh một giấc. Nếu mày bận thì cứ tự nhiên, tao đi xe buýt về.”

“Vậy sao được. Thế tao không thêm đi. Chủ yếu là đi chơi chung với mày mà mày không đi.”

“Ngủ ghê. Mày không đi với tao thì đi với Minh ấy. Mày không đi người ta buồn chết... à còn nếu mày lo cho tao thì... Kha kìa, tao nhờ cậu ta chở về cũng được.”

Tôi chỉ tay về phía Kha đang thực sự đẩy xe về phía tôi.

Thật ra, tôi là đang lo cho nó hơn... chuyện tình cảm của nó dạo này chẳng có tiến triển gì.

Lâm nó thấy vậy bĩu môi: “Xùy... dẻo mỏ, đúng là chỉ có mày mới thuyết phục được tao.”

“Ồ... thì đó nên mày đi đi. Tao đi trước. Bye.”

Nói xong, không để nó kịp nói kịp rằng, tôi liền chạy về phía Kha, nhưng sau khi thấy Lâm đã đi mất, mình ở trong vùng an toàn, mới tạm biệt cậu ta rồi đi bộ ra trạm xe buýt. Thật ra... hình như Lâm nó chưa biết chuyện tôi và Kha.

Còn thật ra khác là... dạo này tôi cố tình không báo Lâm sang rước tôi đi học vì sợ là nó sẽ biết tôi và Kha đã có chuyện, kết quả là tôi tự đi học... lần nào cũng vừa đi vừa ngủ. Nhưng buổi trưa nắng quá thật sự tôi rất ngán lết thân ra trạm xe, lại còn phải đi bộ một đoạn về nhà, nên tôi mới nhờ nó, may là Lâm vốn chẳng bao giờ nghỉ ngơi gì tôi.

Tôi thở dài. Dù rằng tôi và Kha thật sự đã trở lại bình thường đi, thì tôi cũng đâu thể mặt dày mà nhờ cậu ta đưa về?

Tôi đứng ở trạm chờ, mưa đột nhiên đổ xuống một cách vô tư.

May mà trạm chờ của tôi có mái che, không thì tôi đã ướt mềm rồi. Cơ mà thực ra, cái mái che đó cũng vô dụng không kém nha. Gió thổi bao nhiêu mưa hắt hết vào mặt tôi, cũng chả che chắn được là bao.

Nhìn dòng người trước mặt chìm trong màn mưa... tôi vô thức nhớ tới đêm qua.

Có phải người nào khi yêu cũng có tâm trạng lên xuống thất thường như tôi hay không? Hôm qua vui đó, mà hôm nay vì gặp Băng đã xuống tinh thần một cách trầm trọng như thế này chứ...

Bạn đang đọc truyện *Bộ Tư Ngó Ngán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

“Hôm nay sinh nhật tao!! Tụi bây kéo hết qua nhà tao nha!!” thằng Nam Điền hét âm lên ở trên bục giảng.

Hôm nay là thứ bảy, mà cái câu kéo qua nhà tao chính là có nghĩa ngầm bảo tụi tôi hãy xin gia đình ở lại qua đêm.

Được... xem như quấy xả stress chuyện của Khai và Kha đi.

Nhà Nam Điền thật ra cũng là một căn nhà nhỏ xinh như của tôi, chẳng qua là có tới hai tầng, với rộng hơn của tôi chút chút, có sân cũng to hơn của tôi chút chút.

Lâm lập tức quay sang tôi: “Mày có...”

“Tất nhiên.” Tôi cười toe toét.

Sau đó Nam Điền lại rống lên: “Tụi bây đó thằng nào còn nào không đi tao kéo cả bảy sang nhà tụi bây khủng bố ráng chịu. Mà tới là phải mang quà nghe chưa.”

Nó cười nham nhở trên đó, hứng bao nhiêu con mưa dộp vẫn mặc dày...

Sau đó, giở ra chơi, tụi tôi quyết định sẽ làm một vỏ cho nó mất mặt chơi.

Cả đám con trai nâng Nam Điền lên, quăng nó ra giữa sân trường đang rất đông người.

Sau đó lớp tôi nam nữ xen kẽ nắm tay nhau tạo thành vòng tròn xung quanh nó, hát lớn Happy Birthday, khiến cho bao nhiêu người bu lại nhìn...

Ờ mà... nam nữ xen kẽ là để nhấn mạnh cái khốn nạn và khôn lỏi của con Jen cầm đầu lớp tôi nha. Không phải nó khi không làm vậy cho đẹp đâu. Thật ra nó hiểu rất rõ tâm lý con trai lớp tôi, đôi khi sồn thể thôi chứ chẳng dám động tay động chân vào tụi con gái lớp tôi. Thử mà một thằng làm con nhỏ nào đó khóc đi, thằng đó coi như xác định, mấy thằng còn lại nhất định khiến thằng đó chết lên chết xuống.

Nên khi sắp xếp nam nữ xen kẽ như vậy, giống như có một hàng rào kẽm gai xung quanh, Nam Điền không thể nào trốn thoát.

Nó xấu hổ vô cùng tận mà không thể chạy thoát, cũng không thể đẩy cái vòng chặt chẽ của chúng tôi ra mà chạy, chỉ có thể đứng yên chịu trận, đứng một hồi đau khổ quá nên ngồi chồm hổm xuống hai tay ôm gối, cúi đầu... vô cùng đáng thương.

Lớp tôi lúc này mới thỏa mãn nhưng vẫn thích thú reo hò hát ưm cả lên. Và vào giờ ra chơi ngày hôm đó... lớp tôi tự nhiên trở thành lớp nổi bật nhất trường.

Tối hôm đó, lớp chúng tôi lại chính là chủ đề thảo luận sôi nổi nhất trên web trường.

Nhưng đó là chuyện của buổi tối.

Cả lớp tôi tan học là tụ tập về khu giữ xe của mấy đứa chạy gần máy để cùng đến nhà của Nam Điền. Tự nhiên nó nổi khùng lên đưa ra một đề nghị khiến tôi dở sống dở chết, vô cùng khổ sở:

“Ê... rú 11A1 không?”

Jen lập tức hưởng ứng: “Tất nhiên, rú đi rú đi. Càng đông càng vui.” Con này... ngoài miệng một kiểu trong lòng một kiểu... nhưng mà hình như nó không biết, bao nhiêu thứ trong lòng nó đều đang hiện hết lên mặt rồi kìa. Có mỗi một chữ Tuấn in khắp khuôn mặt nó.

“Rủ đi... ừm, rủ luôn cả thầy Anh nữa.” Tú Ú cười cười liếc liếc Anh Nhảy, mắt nó tóe sáng.

Vừa nói dứt câu, Nam Điền đã lôi điện thoại ra gọi cho Tuấn... ặc... tôi đúng là chạy trời không khỏi nắng... vốn là định nhờ lũ bạn thần kinh không bình thường này chữa lành vết thương lòng, tại sao tụi nó lại hùa với địch càng ép tôi vào con đường chết? Mặt tôi tệ không thể chịu được.

Lâm nghiêng người ra sau, tức là áp sát tôi: “11A1 kìa... mày có ổn không đó?”

“Ồ... chắc ổn...”

Tôi vừa nói vừa meo máo gấp đầu đột ngột thể hiện sự chán chường thì đánh cái bốp một cái. Nón bảo hiểm của tôi đập một cái thật mạnh vào nón bảo hiểm của Lâm

...

May mắn cho tôi là Khải không đi. Oa... tôi lên tâm trạng trong chốc lát.

Tôi vốn biết rõ Khải như vậy, sao lại cho là hắn sẽ tham gia mấy bữa tiệc nháo nhào vớ vẩn này chứ.

Mà Khải không đi thì Băng cũng không đi. Xem như tôi đã vắng được hai cục đá lớn.

Sinh nhật của thành viên 11A4, nhưng chẳng hiểu sao tất cả thành viên 11A1 (trừ Khải và Băng) thì ai cũng hào hứng tham gia, còn kéo một bầy đi không vắng một mặt.

Đứng trước cửa nhà Nam Điền giữa trời nắng 12h... chúng tôi phát hỏa khi nó phát hiện mình để quên chìa khóa nhà trong tủ lớp.

Và thêm một điểm nhấn mạnh là nó ở nhà một mình, nếu không có chìa khóa của nó thì chẳng có ai mở cửa... Cả lớp tôi xúm lại mỗi thằng đập nó một cái, ra sức mắng nhiếc: “Thằng ngu kia, chìa khóa nhà mày để trong tủ lớp làm cái gì?!!”

Nó chỉ có thể meo máo: “Ai biết, sợ mất nên mới cất trong đó.”

“...”

“Ngay và luôn đi lấy cho tao.” Jen tức đến nổi chả thèm giữ hình tượng, đánh vào lưng Nam một cái bốp ra lệnh.

Chỉ tội thằng bé xoắn cả lên lật đật chạy về trường.

Thế là chúng tôi dựng xe trước cửa nhà nó, từng nhóm từng nhóm một chui xuống bóng râm của mấy cái cây trồng dọc hai bên đường.

Ai cũng uể oải bởi nắng quá gắt nên hầu như đứa nào cũng ngồi bệt luôn xuống đất. Một gốc cây chứa chừng mười đứa, nên chúng tôi tản nhau ra.

May mắn là nhà nó ở trong hẻm, chứ mà ở ngoài lộ thì chúng tôi chẳng biết phải làm sao. Người đi đường nhìn vào đó có ai biết được cái lũ ngồi bẹp dưới đất thăm hại hết sức như cái bang này lại là lớp chọn và lớp xém chọn của ngôi trường top ba thành phố.

Tụi con trai bung luôn mấy nút áo đầu tiên, tụi con gái xắn quần lên tới đầu gối ngồi lấy tập vở quạt lấy quạt để.

Hức... rõ ràng là sắp sang đông rồi, tại sao Sài Gòn vẫn còn nắng như vậy.

Đột nhiên, một người phụ nữ từ xa đi tới... thu hút sự chú ý của cả đám tụi tôi. Bà ta xách trên tay cái giỏ đi chợ, bên cạnh là một người đàn ông. Cả hai người tầm tuổi trung niên. Khuôn mặt bặm trợn như sát thủ giết người.

Hai người đó liếc một lượt mấy chiếc xe dựng trước nhà Nam Điền... cũng chính là xe của chúng tôi, rồi nhíu mày thật chặt trừng mắt nhìn chúng tôi.

Tôi bị dọa cho giật mình... có mấy đứa ngồi bên kia gốc cây thì không rõ tình hình, tiếp tục than thở, nhieác móc ba đời tổ tiên nhà thằng Nam. Hai người đó lại chậm rãi xoay người, móc trong túi ra cái chìa khóa, cho vào ổ khóa, mở cửa vào nhà... chuyện đó không có gì là lạ, nhưng quan trọng ở chỗ, căn nhà mà họ vừa bước vào chính là nhà của Nam Điền.

Tụi tôi dù cảm thấy hai người đó rất đáng sợ đến đáng ngờ, nhưng vẫn theo phản xạ tự nhiên hét lên một tiếng: “A!”

Nghe tiếng la đồng thanh của tụi tôi, người phụ nữ quay lại, nghiêm giọng hỏi: “Mấy đứa là bạn của thằng Nam hả?”

Jen liền từ xa chạy lại, lạnh lợi chào hỏi: “Dạ. Tụi con là bạn cùng lớp với Nam.”

Bà ta lạnh lùng liếc Jen một cái rồi buông một câu: “Vào đi.” sau đó xoay người đi trước.

Người đàn ông kia cũng liếc tụi tôi một cái, mới mở rộng cổng để chúng tôi dắt xe vào.

Hức... sao hai người này cứ thích liếc thế nhỏ, không sợ sau này về già sẽ bị lé ư?

Tôi rút rè bước vào nhà.

A, nhưng ban nãy vì hai cái người này khí thế áp đảo quá làm tôi quên mất... họ ở đâu ra ngang nhiên vào nhà người khác như vậy... không phải là cướp của giữa ban ngày đấy chứ?

Tôi trở mắt ra gườm gườm. Thấy vậy, Kha nghiêng người sát tôi hỏi: “Có chuyện gì sao?”

“Hai người họ là ai vậy?”

“Là ai? Sao lại hỏi tui. Bà với Nam là bạn thân mà?”

“...”

Tôi chớp mắt, chậm rãi quay người sang phía phát ra tiếng nói, liền giật mình “A.” lên một tiếng.

Kha cũng bị phản ứng của tôi hù cho giật mình.

Cả bọn lập tức dừng mọi hành động tập trung ánh nhìn về phía tôi và chỗ của Kha.

Tụi nó tròn mắt nhìn, tôi nhận được chú ý liền dùng khẩu hình miệng ra hiệu cho tụi nó: “Hai người đó là ai vậy?”

Không một đứa nào trả lời.

“Bảo Đô, mày bạn thân Nam Điền, biết hai người đó là ai không? Tự nhiên ở đâu vào nhà người khác vậy?” Lâm suy tư hỏi.

“Thấy mặt quen quen, nhưng không nhớ là ai hết. Mà tụi bây yên tâm đi. Chắc không phải người lạ đâu.”

Nghe Bảo Đô nói, chúng tôi mới yên tâm xếp thành hàng đôi bước vào nhà.

Người đàn ông đang ngồi trên ghế sofa đọc sách, còn người phụ nữ ngồi đối diện, trước cái điện thoại bàn đang gọi cho ai đó.

Chúng tôi đứng khép nép một bên không dám hó hé. Chẳng hiểu sao hai người này cho tôi có cảm giác trong người họ có giấu sẵn mười lăm con dao mười hai cây súng, chỉ chờ chờ có người nhào đến sẽ lập tức lấy ra.

“A lô. Ba mẹ đang ở nhà.” Bà cô đó chăm chú lắng nghe trong điện thoại.

“Ba mẹ?” cái đám hơn bốn mươi đứa chúng tôi đồng thanh.

Hai người họ hoảng hồn, người làm rơi tờ báo, người hai vai giật bắn lên.

Ầy... chuyện đó chúng tôi cũng bị dọa cho giật mình. Đừng trách chúng tôi vô tâm, sang nhà nó mấy chục lần rồi mà có bao giờ thấy ba mẹ nó đâu... mà trong nhà nó lại chẳng có tấm hình nào chụp chung gia đình. Nó nói làm vậy không hợp với tính cách của nó.

Tính cách cái khi! Nhờ mày bon chen mà tụi tao thất lễ rồi thấy chưa con?

Ba mẹ Nam Điền lừ mắt nhìn tụi tôi một cái, mẹ nó mới tiếp tục nói: “Ừ. Mẹ mời mấy bạn vào nhà rồi. Con rủ bạn đến chơi sao không nói?”

“...”

“Cái gì? Mẹ tôi mà phải xin trước?”

Ầy... Nam à, đừng có chọc điên đáng phụ mẫu đi có được không? Nếu không tụi này sẽ hứng trước ý.

“...”

“Được rồi, vậy mẹ với ba về cho con chơi với các bạn nha.” Ngay lập tức, thay đổi hoàn toàn thái độ. Người phụ nữ này thật đáng sợ. Bà ta cười toe toét quay sang chúng tôi: “Mấy đứa ở chơi vui về nha, hai bác về. Có gì cứ gọi.”

“V... Vâng...” chúng tôi chỉ có thể yếu ớt vâng vâng dạ.

Ông bác kia cũng đột nhiên trở thành thiên thần, nở nụ cười hết sức sáng lóa: “Bye mấy đứa.”

Sau đó hai người họ rời khỏi căn nhà...

“...” tập thể.

Có thể là vì sống trong cái gia đình như thế mới khiến nó thành ra điên điên khùng khùng như cái biệt danh của Nam.

Ba mẹ chủ nhà đã rời khỏi, chúng tôi đâu có ngoan hiền cho cam gì, cả bọn bắt đầu lục tung nhà nó lên tìm mấy cái bí mật để sau này còn dễ nắm thóp nó.

Thằng Nam Điền dù cho nó có hơi điên điên khùng khùng, nhưng hằng tháng đi tập gym tám lần một tuần, cơ thể đồ con to lớn. Con gái thì chẳng ngán, chỉ cần nắm đầu nó kẹp cổ là xong, nhưng tụi con trai mà làm vậy là bị nó đốp lại liền. Bây giờ có cơ hội tìm ra điểm yếu của nó để sau này còn đe dọa, ngu gì không làm.

Tụi con trai lôi ra một đồng thứ XXX... đúng là con trai, nó hiểu ý nhau thật. Giấu XX này ở đâu, giấu XX kia ở đâu, chỉ có tụi nó mới hiểu nhau đến vậy.

Sau mười lăm phút oanh tạc nhà Nam, đám con trai lôi ra cái đồng thứ XXX đó để giữa nhà chụp hình đủ kiểu rồi mới lặng lẽ đi cất lại.

Bên cạnh đó, tụi nó còn bình phẩm nhãn hiệu và màu sắc của mấy cái XXX đó.

Tụi con gái + Huy Gay (=) đồ hết cả mặt chui vào phòng bếp.

Long Lùn cười gian, lấy một món trên tay dí dí trước mặt con Anh Nhây, bị con bé thẳng tay đập vào mặt một cái.

Nó xí hỏ thì đồ mặt vậy thôi, chứ cái tính hung dữ như chần đó của nó chẳng có đổi.

Sau khi bị con bé đập cho một cái, nó còn bị tụi con trai xử trăm vì dám đụng vào mấy nàng... dù cho nàng đó có là Anh đi nữa.

Nam một lát sau mới về, nó mở cửa ra bước vào, phía sau còn có thêm hai người.

Hả? Tại sao Khải lại ở đó?? Còn cả thầy Anh nữa... nhưng trong mắt tôi bây giờ, thầy Anh chẳng có quan trọng, quan trọng là Khải kia...

Tại sao hần lại đi phía sau lưng Nam Điền?

Tôi tròn mắt lớn nhìn nhìn. Tất nhiên cái đám kia cũng xúm vô nhìn, hỏi Khải: “Mày sao lại ở đây?”

“Tao gặp nó ở trên đường. Nó đưa Băng về nhà rồi đến chơi.” Nam giải thích rồi bước vào nhà.

Tôi trừng trừng mắt nhìn Khải, nhưng trên môi không giấu nổi nụ cười. Dù biết cách suy nghĩ này của tôi có chút ích kỷ, nhưng tôi cảm thấy vui vui khi hần bỏ Băng ở nhà, còn mình chạy đến đây chơi với bạn bè.

Dù cho hần có không đến đây vì tôi, thì tôi vẫn thấy vui vì hần xem trọng bạn bè hơn Băng... ít ra có thể chứng minh, đối với Khải mà nói, Băng không có hơn bạn bè, nói trắng ra là có thể hần không có thích cô ấy. Ừ thì nghĩ câu đó thấy cũng khôn nạn thiệt, nhưng tôi không thể ngăn mình nở nụ cười đó...

Ày... đừng hiểu lầm là tôi cười khinh miệt Băng, chẳng qua là tôi vui vì hần đã tới.

Tôi thấy Khải liếc qua tôi một cái, hình như trông thấy biểu cảm của tôi lại mỉm cười... làm toàn bộ 11A1 hoảng hốt. “Mày có bệnh hả Khải, khi không lại cười như vậy?”

“Đừng nháo. Cứ làm như tao chưa bao giờ cười ha.” Hần lại cười... đối với 11A1 mà nói, đây chính là ngày Khải tỏ ra thân thiện nhất. Một ngày mà hần đã cười tới hai lần đó!! Là hai lần!!

Thầy Anh đập tay với Hưng bên 11A1 rồi vui vẻ chào hỏi: “Hé lô mấy đứa. Đói chưa?”

“Rồi.” Jen gạt đầu rồi ôm bụng nhăn nhó ngồi xuống ghế sofa.

Hừ... tụi con trai chết tiệt. Đã đói bụng còn bắt tụi nó đứng ở trong bếp nữa, không được ngồi nên mới chân sắp chết rồi đây.

“Tiếc cho mấy đứa, thằng Nam mới tiết lộ với thầy, nó chưa có chuẩn bị gì hết.”

“...”

1, 2, 3...

“Thằng kia!!!”

'Quạc quạc!!' mấy con vịt ở bờ sông gần đó đồng loạt nhảy xuống sông.

'Xoảng.' Kính bể.

'Phạch phạch.' Chim bay.

...

“AAA!! Đừng chơi đại!!” nó bị chúng tôi cột dây ngang bụng treo lên giữa nhà, đám còn lại lấy cây thủ thế chọt lên.

“Có mì gói cho tụi bây ăn mà! Có đồ ăn mà...”

“Mì gói hả? Mày đãi sinh nhật bằng mì gói hả Nam?” Jen trừng mắt. Bạn có biết, khi con gái đang đói mà còn bị chọc điên thì không thua gì di ghê của Tầm đâu nhé “Chọt đi tụi bây.”

Ba cây nhựa từ phía dưới nhăm vào ba chỗ chọt chọt.

Nam nó vừa cười vừa khóc: “Anh ơi tụi nó ngược đãi em, sao anh không nói gì hết vậy?”

“Anh đang bận, đừng phiền.” Cái bận của anh chính là đang ngồi bên cạnh chỉ cho Anh Nhây cách gọt vỏ táo.

“A!! Đừng chọt nữa!!”

“Stop.” Sau câu ra lệnh của Jen, ba thằng con trai ngưng chọt.

“Chúng ta tạm ăn mì rồi đưa nào về nhà nấy, ngay lập tức tắm rửa thay quần áo, đem theo mấy bộ sang đây tối thay ra ngủ. Tụi con trai hẹn nhau tại siêu thị Coopmart gần trường, tụi này sẽ đưa list những thứ cần mua. Tụi con gái kéo hết qua đây. Tao biết tụi bây qua tối đây thì tụi con trai đã mua sắm xong hết rồi nằm dài chờ thời cả tiếng rồi. Phần nấu nướng để tụi con gái, ok?”

Jen lại tiếp tục phân bổ công việc. Ai cũng chăm chú lắng nghe. Không hổ danh là Jen của lớp tôi, làm việc hết sức rõ ràng, đâu ra đấy vô cùng hoàn hảo. Sau đó nó tiếp: “Con gái có đứa nào không biết nấu nướng giờ tay.”

Dù tôi không tự tin lắm về khoản này, nhưng cũng coi như biết nấu nước sôi đi... haha... xem như vậy đi.

H

Bạn đang đọc truyện *Bộ Tư Ngó Ngẩn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42

Chiều hôm đó, tập thể con trai 11A1 và 11A4 đứng một đám trước cửa siêu thị, toàn những gương mặt lịch lãm tuấn tú khiến mọi sự chú ý đều dồn vào bọn họ.

Vì ở đây lúc này chỉ toàn là nội trợ, nên họ cho là các anh nhà mình đang đóng phim.

Nếu Jen là người cầm đầu tất cả, thì Tuấn được xem là người cầm đầu tụi con trai khi Jen không có ở đó đi.

Anh send list những thứ cần mua một lượt cho cả đám, sau đó phân từng thằng từng thằng đi tìm cái gì đem hết ra quầy thu ngân rồi tính tiền sau.

Kha và Khải đảm nhận việc đi mua cá ở quầy tươi sống.

Hai người chỉ lẳng lặng đi bên cạnh nhau. Tình hình có chút khó xử. Kha đột nhiên cười nhạt, giọng nói nhẹ nhàng như đang mất hết sức sống: “Hạ... cô ấy chia tay tao rồi.”

“Hỏi nào?” giọng Khải đều đều.

Kha nhếch mép: “Mấy hôm trước. Bây giờ là bạn bình thường rồi.”

Khải quay sang nhìn Kha thờ dãi: “Buồn không?”

“Tất nhiên. Nhưng không còn buồn như lúc đầu.” Kha cười tươi, tự trấn an bản thân mình.

“Mà chuyện của mày đó, khi nào mày với Băng mới chính thức quen nhau đây?”

“Mày đừng quan tâm chuyện của tao.”

“Ồ, cá kia rồi.”

Kha sai bước đi nhanh hơn vượt lên trên Khải. Cậu có cảm giác hán đang cố gắng đẩy mình đi xa, dù cho Kha có cố gắng bao nhiêu đi nữa, hán vẫn giữ một bộ mặt lạnh nhạt như vậy với cậu.

Trong lòng Kha mơ hồ hiện ra câu trả lời, nhưng chính bản thân cậu cũng không biết nên làm như thế nào trong trường hợp như vậy.

Cách đó một khoảng, một thằng con trai nhìn bên ngoài bặm trợn như bạn Khoa lớp 11A1, đang đứng đó lựa bột nêm... vì có quá nhiều loại, cậu ta không biết phải lấy cái nào, liền gọi điện cho Tuấn. Tuấn tất nhiên chẳng rành mấy cái đó liền gọi cho Jen. Thế là bạn Khoa phải đứng một chỗ ở cái quầy hàng đó cả nửa tiếng đồng hồ chỉ để chờ lấy một bịch bột nêm.

Người người đi ngang cũng nhìn, người đi ngược lại cũng nhìn, giống như Khoa là kì quan thế giới đột ngột mọc lên ở Việt Nam. Quả thật, Khoa chẳng có một tí nào hợp với mấy công việc như thế này.

Khoảng bốn mươi lăm phút sau đó, mỗi thằng cầm một thứ ra quầy tính tiền... sau ngày hôm nay mới cảm thấy mẹ mình thật đáng ngưỡng mộ. Đối với tụi nó mà nói thì ngày hôm nay cứ như một trò trừng phạt nào đó.

Lạc lõng giữa chốn tấp nập, tụi nó phải lần mò đường đến chỗ cần mua, rồi còn phải lựa chọn thương hiệu. Đã vậy còn bị nhòm ra nhòm vào. Trời ạ, con trai đi chợ lạ lắm hay sao?

Thật là vô cùng khó khăn. Bình thường làm sao mà mấy bà nội trợ có thể mua hết một đồng thứ đó trong vòng nửa tiếng. Mẹ đúng là vĩ đại.

Sau hơn một tiếng, tụi nó mới mò về đến nhà Nam Điền, áy vậy mà đám con gái vẫn chưa thấy một mống..

Tuấn chép miệng, quả y như lời Jen đã nói, con gái đúng là chúa lè mề. (Anh à, cái này con gái nó nhiech nhau được chứ anh mà lên tiếng coi chừng bị anti..)

“Ê. Cuộc coi nàang nào tới sớm nhất.” Huy Gay hát hàm... hành động men nhất năm.

“Thằng nào thắng có quyền chọn một thằng bắt nó làm một chuyện cho mình.”

“Ok. Tao nghĩ là Anh Nhây, con nhỏ chả biết điệu là gì.”

“Chưa chắc, có thầy Anh ở đây thì làm sao nó không điệu?”

“Ồ quên. Vậy chọn đi, ai tới trước?”

“Có thể là Hạ?” Kha cười cười lên tiếng “Bà mới đúng chất chả biết điệu là gì.”

Khải lơ đãng liếc sang Kha, trong lòng có một cảm giác thật đáng chết, vừa khó chịu vừa nóng nực... thật không biết bản thân hán thật sự muốn làm cái gì.

Sau đó, tụi con trai lại túm tụm bàn luận sôi nổi thêm một lát nữa, cảm thấy việc chờ đợi quá chán, nên mở ti vi xem.

Mãi mười phút sau đó mới thấy Lâm và Hạ đến... hai người con gái đầu tiên đây rồi.

...

Tôi và Lâm vừa bước vào đã thấy ánh mắt kì lạ của tụi con trai.

Tôi nhú mầy, cảm thấy nhột nhột.

Tụi con trai ồ lên.

Ồ cái khi!

“Tụi mầy bày trò gì đấy?” Lâm xoay xoay cái chìa khóa xe trên tay rồi quăng vào cái rổ mầy trên bàn.

Huy Gay, Bảo Đô với Nam Điền lập tức từ ghế dài ngồi bệt xuống đất nhường chỗ cho tụi tôi.

Thật ra lâu lâu thấy con trai lớp tôi cũng tụi, bì đề đầu cười cổ mà con can tâm tình nguyện như vậy... nhưng thầy kẹ, ai bảo lớp tôi nữ quyền.

Lại phải thật ra, con gái lớp khác cảm thấy con trai lớp tôi giống như hoa lài giữa một đám tạp nham... tính ra chỉ có trai lớp tôi với bên 11A1 là ga lăng, còn lại trai toàn khối tính cách hết đàn bà.

“Hai người đến rồi... hahaha...”

Hình như tôi tưởng tượng, hay sao đó? Tại sao tất cả tụi nó đều nhìn về phía Kha? Có chuyện gì...?

Thầy Anh dường như thấy ánh mắt hoang mang của tôi liền tăng hăng: “E hèm... hai em đi nắng nóng cực khổ quá...”

Tôi càng kinh ngạc, rốt cục là có chuyện gì chứ!? Đến thái độ của anh mà còn kì quặc đến vậy.

Mà kệ, chắc là không ảnh hưởng gì đến tôi.

Sau đó hơn nửa tiếng, tụi con gái mới mò tới.

Việc mua sắm cho con trai đảm nhiệm rồi, nên chuyện nấu nướng tất nhiên giao cho con gái tụi tôi.

Cả bọn bắt đầu kéo vào bếp, dưới sự chỉ đạo của Jen lôi thức ăn trong tủ lạnh ra bắt tay vào làm.

Tôi, đảm nhiệm việc... làm cá...

Ừc... nhìn con mắt con cá chăm chăm vào mình, tôi cảm thấy tay chân rã rời... có khi nào tối nay nó về phòng tôi rủ tôi đến nhà nó chơi không?” Ê Lâm, đổi việc với tao đi.” Con Lâm có nhiệm vụ gọt vỏ khoai tây, tôi thấy việc đó còn tốt hơn nhiều so với chạm vào con cá đáng thương đó.

“Ồ.” Nó gạt đầu rồi đứng dậy đi sang bàn bếp, một cách thần nhiên 'phập' một tiếng.

Tôi tròn mắt nhìn hành động chớp nhoáng của nó... choáng!

Tôi không dám nhìn về phía đó nữa, quay sang ngồi xuống gọt vỏ khoai.

Thật ra nếu mà cứ cẩn thận gọt gọt thì không có vấn đề gì, đột nhiên tụi nó hỏi tôi, làm tôi hoảng loạn lắm, vừa gọt vừa như ngồi trên đồng lửa.

Kết quả thì ai cũng biết... đứt tay.

Tụi nó tổng tôi ra phòng khách, rồi tiếp tục công việc đang dở.

Tôi cầm cái tay có một đường cửa sâu chạy đi tìm hộp cứu thương... nhớ mang máng ban nãy tôi vừa thấy ở đâu đó.

Phía sau tôi đột nhiên có tiếng gọi của Nam: “Gì vậy?”

“À, tao bị đứt tay, mày có băng cá nhân gì không?”

Nó đột nhiên chớp tay tôi nhìn nhìn, mới nhớ:

“Cò, ra phòng khách ngồi trước đi, tao đi lấy cho.” Xoay đi rồi vẫn còn lèm bèm “Làm gì mà bị cửa sâu vậy?”

“Ồ.” Tôi gạt đầu rồi xoay người bước đi.

Thả người xuống ghế sofa, cũng chính là rơi vào trung tâm địa phận của tụi con trai. Lúc này tụi nó chia ra thành mấy nhóm, đám đánh bài, đám mở nhạc chơi uno, đám lô tô. Đáng sợ hơn là, thầy Anh đang vật thẳng Bảo Đô xuống, sau đó chỉ cho nó cách đánh người...

Khải và Kha đang ngồi xếp bằng trên ghế chơi game bằng cái play station của Nam Điền.

Tôi ngồi xuống chính là cái ghế đơn bên cạnh Khải.

Thấy tôi, đứa nào cũng nhìn, Huy Gay lập tức nhiều chuyện: “Ra đây chi vậy? Đồ ăn xong rồi hả?”

Tôi lắc đầu: “Không có, tao xong việc nên ra.”

Ầy... cái việc thăm hại như việc kia, làm sao tôi có thể nói ra trước mặt Khải.

“Tụi bây bàn ghế xong hết chưa?”

“Rồi. Tụi tao mà...”

Tôi ngồi đó xem Khải với Kha chơi game, là game đánh nhau loạn xạ... tôi cao hứng hò hét cổ vũ um sùm. Mỗi lần hét lên là bị Phong Khùng cốc đầu một cái nhưng vẫn không kiềm được.

Thấy Nam Điền từ phía xa, tôi lập tức đứng dậy chạy một mạch về phía nó đẩy nó vào trong góc.

Giật lấy cái băng cá nhân trên tay, tôi nói gấp: “Đề tao.”

Nói xong liền đá nó qua một bên chạy vào nhà vệ sinh rửa tay, lau khô rồi mới quấn băng cá nhân.

Quấn xong mới phát hiện... phát hiện xong tôi chỉ còn có thể đực mặt ra nhìn chăm chăm vào cái băng: “Gì đây... hình hello kitty?”

Sau khi tôi bước ra ngoài thì lại một phen giật mình vì Nam Điền vẫn còn đứng thù lù một cục ở đó.

Tôi ôm ngực thở dốc: “Mày tha cho tao! Làm gì hù tao quái vậy?” Nó giúi vào tay tôi một dây dài bằng cá nhân, toàn hình hello kitty, đủ màu sắc: “Cho mày luôn đó. Đề từ từ thay.”

Tôi gật đầu: “Cảm ơn.” Sau đó tôi và nó cùng nhau bước ra lại phòng khách.

“Mày thích hello kitty hả Nam?”

Tôi dè chừng nhìn nó, Nam lập tức đen mặt lại. Nó liếc tôi một cái: “Của em họ tao cho, tao không có xài nên cho mày hết. Thích cái con khi nhà mày.”

Tôi cười lớn.

Sau khi dán bằng cá nhân xong, tôi có bon chen chui vào bếp: “Cần giúp gì không?”

Jen hung hăng liếc tôi một cái: “Mày ra ngoài kiếm gì chơi đi cho tao nhò.”

Tôi xì mặt lại bị tổng ra phòng khách.

Khải từ xa đi về phía tôi, quăng vào tay tôi cái máy, bỏ lại một câu rồi đi vào trong: “Chơi đi.”

Tôi chạy về cái ghế sofa cười toe toét với Kha: “Bồ tèo đợi lâu rồi.”

Cậu ta trợn mắt nhìn tôi kinh ngạc, rồi mới cười cười bắt đầu trò chơi.

Tôi và Kha chăm chú chơi game. Đầu tiên thì tôi cần phải quan sát lại mấy cái động tác kết hợp, với cả cách dùng chiêu, nên khoảng thời gian đầu, tôi bị mất máu đến thảm thương. Sau đó tôi lại thấy Kha nhường cho tôi, cậu ta thôi không tấn công nữa mà đứng yên một chỗ chịu trận.

Thật ra tôi cũng chẳng để ý đâu, mà đột nhiên thấy hấn cứ đứng đó để mình đánh, liền quay sang nhìn thì thấy hai tay Kha đang đơ ra trên cái máy.

Tôi tức giận huých khuỷu tay vào người Kha, hấn quay sang tôi. Tôi gầm gừ đe dọa: “Cấm nhường.”

Lúc này, máu của hai đứa đã bằng nhau.

Tôi quay sang gườm gườm: “Không chơi nhường nha!!”

“Rồi.”

Tôi kiên quyết nhìn chằm chằm màn hình, khí thế ngất trời. Tay thủ sẵn trên bàn phím chuẩn bị tấn công.

Kết quả... tôi thắng?!

Tôi quay sang liếc Kha một cái: “Ê, đã nói không nhường mà?”

“Tui mà nhường là đã chết thảm hơn nhiều.”

Tôi phồng to má... thật không tin được!!

Lúc Khải bước ra lại ngồi cạnh tôi... tôi thành ra ngồi giữa Khải và Kha. Tôi đưa lại cái máy cho Khải, rụt rè lí nhí: “Nè.”

“Ừm.”

Tôi có cảm giác như hấn lại đang có ý đồ gì đó, vừa như đang giữ khoảng cách mà cũng giống như đang muốn lại gần tôi.

Bản thân hấn hành động mơ hồ như vậy thì đừng mong tôi có thể hiểu được...

Hai người họ lại chơi với nhau... đánh nhau kịch liệt như vậy.

Tôi ngồi ở giữa cảm thấy vô cùng đau đầu. Bây giờ chẳng lẽ tôi lại đứng lên bước qua cái ghế đơn bên kia??? Làm thế khác nào đang cố tình tỏ thái độ tôi cũng đang hết sức ngại ngùng trước Khải và mối quan hệ với Kha. Nhưng từ khi có Khải ngồi vào ghế nữa, tôi càng phải ngồi sát vào Kha... nói tóm lại là ba đứa chúng tôi xa nhau không bao nhiêu. Đau đầu chết được!!

Tôi chăm chăm nhìn về phía bếp, chỉ mong tụi nó làm lẹ lẹ cho tôi nhò.

Đột nhiên, Khải nhạ giọng hỏi tôi: “Sao bị thương vậy?”

Tôi giật mình quay sang hấn, đôi mắt hấn vẫn tập trung dán vào màn hình trước mặt.

Tôi nuốt nước bọt, làm sao mà hắn biết được thật là tài năng!!

Kha phụ họa thêm: “Có phải đập bẻ cái gì trong đó bị thương nên mới bị đuổi ra đây phải không?”

Tôi lại nuốt nước bọt, làm sao mà cậu ta biết được?

“Hai... người, gắn camera trong đó á?”

Khải và Kha đồng loạt thờ dài, nhếch mép một cái.

Tôi tìm đập thỉnh thịch, trước nụ cười đó của Khải.

Lâm từ bên trong hét vọng ra: “Mau vào đây giúp tụi này dọn thức ăn ra ngoài.

Phía sân sau rộng lớn, bóng bay treo khắp nơi kéo theo mấy dải nylon trắng bay phất phơ trong gió... vô cùng... lãng mạn?

Tôi tròn mắt nhìn tụi con trai, dè chừng nhìn tụi nó: “Ai bày ra bóng bay vậy? Thường thì sinh nhật đâu có mấy cái đó. Với tụi con trai cũng đâu có thích...”

Bảo Đô cười cười liếc qua Nam Điền: “Hỏi nó đó.”

Tôi hoảng hốt nhìn Nam Điền, rồi nhìn băng cá nhân trên tay mình... không lẽ cậu ta thật sự là chị em bạn dì nhưng ngại thể hiện??

Nam Điền đen mặt: “Mấy nghĩ lung tung nữa đi. Tại tao nghĩ con gái tụi bây thích bóng bay nên mới mua.”

Ai tin nổi mày.

Bàn từng bàn nối nhau thành một hàng dài, phủ bên trên một tấm khăn trắng muốt vô cùng sang trọng, bên trên cách một khoảng lại có một lọ hoa nhỏ.

Không ngờ con trai 0104 lại có nhiều tài như vậy, còn biết cả trang trí nữa.

Sau đó, thức ăn dọn hết trên bàn. Mọi người cũng yên vị vào chỗ ngồi.

11A1 ngồi tụ về một đầu, 11A4 tụ về một đầu, lại nữ một tụ nam một tụ, thành ra chỗ ngồi là tụ nam 11A4, nữ 11A4, nam 11A1, nữ 11A1. Sắp xếp như vậy không phải vì chúng tôi muốn chia rõ địa phận và phân biệt đối xử, chẳng qua là 11A1 người ta chưa quen với lối ăn uống 'phóng khoáng' của lớp tôi. Chẳng qua là Jen nó không nhớ kéo Tuấn của nó và tụi bạn vào cuộc thi kinh điển diễn ra mỗi khi lớp tôi kéo đi ăn chung.. bởi cơ bản là họ chưa biết gì hết.

Nam Điền ngồi ở một đầu, đứng thẳng người: “Tụi bây chuẩn bị...”

11A4 chúng tôi lập tức vào thế chuẩn bị, một tay cầm nĩa, một tay cầm muỗng. 11A1 mắt tròn mắt dẹt nhìn hiện tượng kì lạ trước mặt.

“1, 2, 3!!”

Tiếng hét vừa dứt, cái đám chúng tôi bắt đầu tranh nhau gom hết thức ăn vào trong chén. (==)

Thật ra không phải là thiếu thốn thức ăn hay gì, chẳng qua đây là một trò chơi, nói là một thủ tục trước khi ăn cũng không sai.

Sau khi dọn hết đĩa ở giữa bàn, chúng tôi oanh tạc tới thức ăn trong chén... đầy ắp... kể cả chén của con gái hay con trai.

Tuấn tròn mắt nhìn: “C... cái...”

Thầy Anh cười cười: “Bỏ tay.”

“Thủ tục bình thường thôi.” Jen cho một miếng gà vào miệng cười nói.

Sau khi ăn xong, tụi con gái dọn chén đĩa còn tụi con trai lấy ra mấy cái thau lớn để giữa sân, dẫn thêm nước từ trong nhà ra. Tụi tôi để hết chén đĩa dơ xuống thau cho tụi con trai rửa, sau đó phui mông đi vào nhà nằm tán dóc.

Sau khi rửa xong, Phát bên 11A1 chạy vào trong rú tụi con gái ra bàn ghế ban nãy.

Nam Điền đãi rượu của ba nó đem qua... tất nhiên tụi tôi mỗi người một phần. Rượu có chút xú, mà mạnh kinh khủng, chỉ vừa nhấp môi cũng đủ khiến cả người tôi nóng ran hết cả lên.

Sau khi xuống hết phần của tôi, hình như mọi thứ cùng nhau xoay vòng rồi..

Nam Điền nhìn đồng hồ, mới có tám giờ, nó liền rú: “Đi dạo bờ sông không?? Gió mát lắm”

Sau đó thì nghe lời chủ nhà lục đục kéo nhau đi. Chúng tôi vừa rào bước vừa cười nói vui vẻ, gần như đánh bật hết bóng tối và sự yên tĩnh nơi đây. Thật ra ban nãy, tôi có nghe tụi con trai lên kế hoạch, sẽ cố tình nói chuyện cười giỡn thật lớn để ngày mai hàng xóm qua chửi thẳng Nam Điền.

Gì chứ khả năng troll người của lớp tôi đã đạt đến mức độ khôn nạn khôn lường.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Tứ Ngổ Ngẩn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43

Đúng như Nam Điền nói, bờ sông gió mát rượi, có điều... tối quá, cái gì cũng tối mịt, kể cả con đường trước mặt. Nếu không phải là đi cùng một đám, chắc là sợ chết quá.

Nam Điền tự nhiên hét lớn thu hút sự chú ý: “Tụi mày xui quá, bình thường chỗ này có đèn sáng lắm, mấy đứa con nít hay chạy ra chơi nhiệt cực kì... hôm nay làm sao đâu.”

Jen đáp trả: “Chứ không phải tại hôm nay là sinh nhật của mày nên nó mới nhọ đến như vậy hả?”

“Ê con kia, tối nay tao đá mày ra khỏi nhà bây giờ.”

“Haha...”

Trong lúc con Jen hớn ha hớn hờ vì chọc điên được Nam Điền thì nó cao hứng hất tay vào tôi một cái. Tôi lúc đó còn đang bận cười tít mắt có thấy cái gì đâu.

Lý ra mặt tôi đã trở nên biến dạng bởi vì cái lực đánh còn mạnh hơn cả con trai của Jen, nhưng may mắn có một bàn tay kéo tôi ra khỏi chỗ đó.

Sau khi mọi chuyện chớp nháng xảy ra, tôi vẫn còn chưa hoàn hồn, run rẩy. Má ơi... xui nữa là không có ai chịu rước con về nhà rồi..

Tôi trừng mắt liếc Jen một cái rồi quay sang nhìn cái người vừa cứu lấy tương lai của tôi.

...

Lại nữa, lại cái cảm giác này.

Mỗi lần nhìn thấy Khải cứu Hạ, trong lòng Kha lại xuất hiện cảm giác này, nó không phải ghen, mà là cậu ta cảm thấy được tình cảm của Khải. Những huyền hoặc trước nay hẳn tự lừa mình, cũng như cố tình nghe theo lời giải thích của Khải là không có gì hết... hoàn toàn biến mất hết rồi... bọn họ rõ ràng rành như thế thì bảo Kha phải tin như thế nào?

Rõ ràng là giữa hai người này có tồn tại một liên hệ nào đó, một thứ tình cảm nào đó thật kì lạ, chẳng qua là cả hai người không có người nào chịu thừa nhận... mà hình như cũng không muốn cho đối phương biết về tình cảm của mình, hoặc chẳng ai nhận ra.

Người ta nói rất đúng, những chuyện mơ hồ như tình cảm thì người ngoài cuộc lúc nào cũng rõ hơn người ở trong. Hai người bọn họ hoàn toàn không nhận thức được mình đang trong tình huống như thế nào.

Kha không biết nên làm sao, có nên thúc cho hai người họ được hạnh phúc bên nhau. Nếu như Khải thật sự thích Hạ... vậy chẳng lẽ hẳn cũng phải trải qua thứ cảm xúc hỗn loạn và phức tạp như bây giờ cậu ta đang cảm nhận?

Kha khẽ thở dài, hương mát về phía Hạ và Khải, hai người họ đang đứng ở đó lặng lẽ nhìn nhau như thể cả thế giới này chỉ có hai người đó, như thể tất cả mọi người xung quanh đều mờ ảo và rồi tan biến hết vào không trung.

“Cảm ơn.” Hạ lí nhí cúi đầu... dù rất muốn không thêm thích Khải, nhưng lần nào người cứu nó cũng là hắn, người giúp nó, đối xử tốt với nó luôn luôn là Khải, nó không thể nào gạt bỏ những rung động đầu tiên của cuộc đời.

Khải nhìn cánh tay nhỏ bé mềm mại của Hạ nằm gọn trong bàn tay mình, trong lòng hẳn rạo rức một cảm giác khó hiểu... cảm giác này rất thường xuất hiện khi hắn ở bên cạnh Hạ. Tối hôm đó sau khi về đến nhà Nam Điền đã hơn chín giờ. Nó bắt đầu mở phim kinh dị xem. Cả đám hơn bốn mươi mấy đứa lần lè bò lết mười tám tư thế vắt vèo ở trên ghế và dưới sàn để màn hình ti vi có thể lọt vào trong mắt.

Lần này xem phim kinh dị, tất nhiên lớp tôi sẽ ngồi theo cặp. Tôi ngồi với Huy Gay, cơ bản là vì tôi được xếp cùng một cặp với nó.

Thật ra mà nói, ngồi theo cặp đơn giản là để tụi con gái bầu siết da thịt tụi con trai khi cần.

Nội dung phim cũng chẳng có gì khác biệt so với mấy phim khác, vẫn mấy cảnh hù dọa cũ rích coi đến phát chán.

Hôm nay, tôi thậm chí còn không có hứng thú để chơi cái trò bình thường tôi vẫn cho là rất vui... mà hình như Kha cũng vậy.

Tôi để ý thấy từ đầu đến cuối phim, dường như cậu ta chẳng hề chú tâm đến nội dung bộ phim, dù ánh mắt hướng về màn hình ti vi, nhưng trên mặt chẳng có tí xúc cảm nào.

Sau khi xem phim xong, tụi tôi kéo nhau đi vệ sinh cá nhân rồi chia phòng đi ngủ.

Tụi con trai nằm la liệt dưới phòng khách, còn tụi con gái chia nhau mấy phòng lớn trên tầng.

Đêm hôm, tôi đang say giấc nồng, đột nhiên có người lay tôi dậy.

Tôi dụi dụi mắt thấp giọng: “Bị gì vậy?”

Thủy Diệu chép miệng: “Đi vệ sinh với tao. Nãy coi phim xong sợ.”

“Ồ... mà y coi phim mà nhà kho thì liên quan gì tới cái nhà vệ sinh, tự mà y đi đi. Mà không dám bắt mà y đâu.”

“Thôi mà y đi với tao đi.”

“Tao lười. Tao muốn ngủ.”

“Thứ hai tao bao kem.”

...

Đứng bên ngoài chờ Thủy Diệu, tôi ngáp dài, chán quá nên tôi ra ban công đứng hóng gió, nhìn xuống cái xích đu dưới sân sau, tôi thấy Khải ngồi ở đó một mình trầm mặc.

Tôi liền chạy vào trong, vừa vặn thấy Thủy Diệu bước ra từ nhà vệ sinh, tôi cười với nó: “Mày tự vào trong được mà phải không?”

Nó gật đầu, tôi đã sai bước đi mất.

...

Con gió lạnh đột ngột thổi qua làm Khải so vai.

Mùa đông Sài Gòn cũng không lạnh mấy, nhưng hôm nay tại sao trong lòng trống rỗng lại khiến mọi thứ trở thành một màu của bầu trời âm u.

“Hừ.” Một giọng nói đáng yêu bất chợt vang lên bên cạnh khiến Khải bừng tỉnh khỏi dòng suy nghĩ triền miên.

Hắn lạnh lạnh nhạt nhạt quay sang người con gái vừa ngồi xuống bên cạnh hắn.

Hạ tiếp tục cười nói “Chưa ngủ hả?”

“...” phải làm sao để Khải có thể cười vui vẻ với Hạ như cái cách mà nó đã làm với hắn. Mỗi lần ở cùng với Hạ, Khải cảm thấy như mình đang bị dày vò đến tận cùng cực... vô cùng mệt mỏi.

Hạ chỉ đơn thuần là hỏi, nhưng hắn lại cúi bần lên:

“Bà đã có bạn trai rồi thì đừng quan tâm tui nữa... chẳng phải tui đã nói rồi sao?” Lúc này nó mới chợt nhớ, hình như cả Khải cũng chưa biết nó đã chia tay với Kha.

Hạ lập tức giải thích, vì quá rối nên hoàn toàn không che giấu, thể hiện rõ rệt sự nóng ruột của mình, giống như không thể cho Khải hiểu làm thêm một giây phút nào được.

“Không... tui chia tay rồi.”

Khải đột nhiên đứng hình, nhìn về phía sau lưng nó. Kha đứng đó, với vẻ mặt rất khó tả, hình như hơi méo.

Hạ đau xót, quay sang cậu ta: “Kha, tui...” lúc đó, nó cảm thấy như mình vừa tổn thương đến Kha, vừa phạm một lỗi lầm gì đó rất to lớn mà cả đời này nó không thể nào bù đắp lại được.

Kha đọc rõ thấy trong ánh mắt của Hạ có phần tội lỗi, cậu ta cười nhạt: “Tui biết mà, đừng thương hại tui.”

Giờ thì mối quan hệ giữa ba đứa đã rõ ràng hơn, nhưng... mọi chuyện vẫn không tốt hơn được chút nào.

Ba người đứng lặng im trong màn đêm dày đặc, bóng tối phủ xuống khắp nơi, cùng với một bầu không khí khó xử mịt mù.

“Tui... vào trong ngủ trước.”

Kha cảm thấy như cả thế giới đang sụp đổ, mọi thứ chìm vào khoảng không bất tận mà cậu ta không bao giờ có thể với tới.

Hạnh phúc rất dễ cảm thấy, chỉ cần Hạ cười quan tâm với cậu một cái đã khiến cậu vui đến muốn nhảy cẫng lên.

Nhưng cái gì cũng phải có qua có lại, cuộc sống không bao giờ không có chông gai và thử thách. Hạnh phúc dễ đến thì cũng dễ bị đánh mất, không có gì là trọn vẹn.

Nụ cười đó của Hạ không bao giờ là của Kha nữa, hạnh phúc của cậu... có lẽ đã ngày càng rời xa.

Sau khi Kha trở vào trong nhà, Khải và Hạ vẫn giữ im lặng, chọn cho mình một suy nghĩ rồi vẫn vờ đuổi theo nó.

Cả hai ngồi bên cạnh nhau thật lâu... thật lâu... Không gian tưởng chừng như bình yên, nhưng thực chất lại đang là một trận chiến của những người trong cuộc, với sự giằng co bất tận.

Khải nhớ đến ban nãy... không phải đột nhiên mà hắn trở nên cáu gắt với Hạ, chẳng qua là hắn đang bối rối, thật sự không còn tỉnh táo như bình thường.

Lúc đi dạo về nhà, Kha đột nhiên dùng chất giọng bình ổn nhất nói với hắn: “Mày thích Hạ.”

Đó không phải là giọng điệu của một câu hỏi, mà chính xác là một câu khẳng định.

Sau khi để lại một câu không đầu đuôi như thế, Kha bước đi thẳng vào trong nhà vệ sinh đóng cửa.

Khải đứng đó ngây ngốc... chẳng lẽ tình cảm của hắn dành cho Hạ thể hiện rõ ràng như thế?

Liệu chỉ có một mình Kha chú ý đến, hay thật ra ai cũng biết rõ tình cảm của hắn dành cho nó? Mà... nó có biết chưa?

Hắn thật sự cảm thấy hoang mang, đã hoang mang còn cảm thấy bây giờ mọi thứ rối thành một nùi... đó cũng chính là lí do ban đêm hắn mất ngủ phải ra sân sau hóng gió cho thoáng... không ngờ lại đem mọi chuyện ra thành như vậy. Khi trả lời Hạ, hắn không nghĩ là mình sẽ bật ra lời nói lạnh lùng đó, nhưng lúc đó cảm xúc chiếm tất cả, hắn không thể tự điều chỉnh... giọng nói đó của hắn, giống như đang hờn trách Hạ... hắn biết rõ nó đã chia tay Kha vì một tên khác, cũng không biết... liệu nó với tên đó đã đến được với nhau chưa.

...

“Hạ, dậy đi, sáng rồi.”

Tôi nghe thấy, nhưng cố tình không nghe thấy, rúc sâu đầu vào trong gối.

Đến khi ngộp thở quá chịu không nổi mới lồm cồm bò dậy... nhìn một lượt ba con nhỏ dám to gan đề gối vào mặt tôi... hừ, bạn bè!

Sau khi thức dậy, chúng tôi làm vệ sinh cá nhân xong cùng nhau kéo ra tiệm phở gần nhà Nam Điền ăn sáng. 0104 tràn vào quán như một cơn sóng lớn, chia nhau ra ngồi hết ghế... xem như hôm nay đám chúng tôi bao quán vậy.

Nam Điền đột ngột lên tiếng: “Ăn thoải mái, tao đãi. Ăn hai tô cũng được.”

“Cái này là mày nói.”

Sau đó quả thật mỗi thằng hai tô. Ăn xong no ứ ự. Cả bọn lục đục kéo nhau về nhà. Mà tôi sau khi về nhà lại lăn đùng ra ngủ. Gì chứ chủ nhật để ngủ của tôi sao lại để tụi nó dễ dàng cướp đi như vậy.

Hình như ngủ đến trưa, tôi mới lồm cồm bò dậy, ngáp một cái, tôi chui vào phòng tắm, rồi lục tủ kiếm thức ăn.

...

Tuần lễ trước thi đã đến, cũng là tuần học căng thẳng nhất một học kì. Tôi đi học trong tình trạng muốn chết cũng không được, muốn sống cũng không xong. Chết thì không ai giết, mà sống thì chẳng ai cần... ngày ngày đến trường nhàm chán và áp lực.

Ôn thi... chính là khoảng thời gian tự học dài nhất, chán nhất.

Tôi ngồi nhìn mấy tờ đề cương mà trong lòng trào lên một nỗi xúc động muốn đốt hết... đề cương học gì mà dày như một cuốn sách giáo khoa thì bảo học sinh nhét vào não bằng đường nào? Nhai nuốt, ăn như ăn cơm bình thường chẳng?

Tôi gục đầu xuống bàn cảm phiền nhưng không biết phải xả đi đâu cho hết. Mới nói đời là bể khổ còn đời học sinh là khổ gấp đôi.

Tôi gục đầu xuống bàn nhìn sang Lâm, nó ngẩng đầu nhìn tôi: “Gì vậy?”

Tôi cười khẩy: “Bây bì à tự nhiên hôm nay anh thấy cưng xinh quá. Tối nay đi với anh đi.”

“Hẹn anh tối nay chín giờ chỗ cũ.” Nó cũng ngả ngón lại với tôi, cười khẩy vô cùng đê tiện.

Trống tiết, Jen đại diện lớp lên máy tính mở nhạc, đóng cửa đóng hết, tắt đèn, vặn loa lớn lên quấy một tiết.

Nói chung là trong thời kì khiến cho học sinh stress đến đau não thì tận dụng mọi cơ hội có thể để xả... có thể nói đây là nghề tay trái của học sinh.

“A lô Khải hả, ra mở cửa tao vô. Đang đứng trước nhà mày.”

Bỏ điện thoại xuống bàn, Khải xuống nhà mở cửa cho Kha.

Vừa mở cửa, hần đã lèm bèm “Mày bị gì vậy? Nhà tao có người làm mà? Cứ bấm chuông là xong.”

“Đừng nói với tao mày không hiểu ý tao.”*“...”

“Tao đang muốn chắc chắn mày có ở trong nhà.”

Khải im lặng một lát mới tiếp: “Mày vào nhà đi.”

Kha dắt xe vào trong nhà, quăng cái nón bảo hiểm lên yên xe, hỏi hần: “Ngoài mày với người làm còn ai ở nhà nữa không?”

“Không. Mày muốn gì cứ nói.”

“Lên phòng mày đi đã.”

“Vậy mày lên trước đi, tao đi lấy nước cho mà uống.”

Nhẹ nhàng đóng cửa, căn phòng của Khải rơi vào yên tĩnh. Màu xám chủ đạo khiến không gian càng thêm trùn xuống.

“Rồi đó có gì nói đi? Mày biết tao trước giờ không thích vòng vo.”

“Khải... nhớ trò chơi mấy ngày hôm trước không?” Kha ngồi trên tấm ra giường màu đen làm nổi bật phong thái của cậu ta.

“Ồ. Thì sao?” Khải tỏ ra bất cần đời.

“Mày đó. Mày là đứa tao yêu cầu làm một việc cho tao.”

“...” Khải im lặng khề liếc sang Kha “Được, có chuyện gì mày cứ nói, làm được tao sẽ làm cho mày.”

“Tỏ tình với Hạ đi.”

“...”

“Trả lời đi Khải, mày có làm không?”

“Làm vậy là ý gì?” Khải nghiêm giọng, khuôn mặt trầm xuống mấy phần. Nghe câu nói của Kha như sét đánh ngang tai... cả người hần nóng lên, giống như người có lỗi bị nhìn thấu.

Kha đã quyết định, mình sẽ thành người gán ghép Khải và Hạ. Cậu vốn định nghĩ ra một câu chuyện thật lãng mạn, nhưng mỗi khi tưởng tượng thấy hai nhân vật chính trong câu chuyện của cậu lại là hai người họ, tim gan phèo phổi Kha như bị bật tung hết lên, vô cùng khó chịu, cậu không thể làm được.

Đã không thể xây dựng nên một mối tình đẹp, thì cậu chỉ có thể thúc cho hai người họ có can đảm tỏ tình đi.

“Mày nói vậy là ý gì?” Khải khó chịu khi Kha cứ như vậy im lặng.

“Tao đã nói rồi mà, mày thích Hạ. Tại sao không tỏ tình đi?” Kha hạ giọng.

“Tao không thích bà.” Khải tránh ánh mắt của Kha.

“Khải, tao nói mày nghe. Tao với mày thân nhau bao nhiêu năm rồi, chỉ có cái liếc mắt của mày tao cũng hiểu mày đang đếm tới con ruồi thứ mấy trong đầu, mày nghĩ mày giấu được tao chắc? Tao đã nghĩ ngờ mày từ lâu rồi... nhưng chính bản thân mày đã tự chứng minh là suy nghĩ của tao hoàn toàn chính xác.”

“...”

“Tao hỏi mày, thích thì cứ nói, tại sao phải giấu? Không phải là vì...”

“Không phải vì mày, mà là vì tao.”

“Coi như thừa nhận.” Kha nhún vai, tỏ vẻ bình tĩnh, nhưng trong lòng như đang sôi lên.

“Đúng là tao thích bà, nhưng tao với bà là không thể.”

“Một lần nữa tao hỏi, tại sao?”

“Bà có người mình thích rồi... với lại tao còn phải có trách nhiệm với Băng...”

“Mày đang tự đẩy mình vào đường cụt?”

“Không phải tao tự đẩy mình vào, mà là tao chọn con đường đó.” Khai nhắm mắt ngã ra giường.

“Vậy mày nhất quyết giữ tình cảm trong lòng, sống với bộ mặt giả dối, sống một cuộc đời như bị tước đoạt tự do.”

“...” lại một hồi im lặng... Kha cúi bần.

Nếu Khai đã không chịu bỏ cái tính cứng đầu bướng bỉnh đó, thì Kha sẽ lại cố gắng, cố gắng đến khi nào bản thân không còn lại gì... cố gắng đến khi nào hoàn toàn không còn hi vọng. Tình cảm của con người không ít thì nhiều cũng sẽ phai nhạt, nếu như Hạ có thể quên đi Khai thì Kha nhất định chờ, chờ đến khi nào cả hai có thể đến được với nhau.

Đến lúc đó, cậu cũng sẽ không giận mình chen vào giữa Hạ và Khai... bởi cơ bản là Khai đã nhẫn tâm vứt bỏ đi cơ hội mà cậu ban cho hắn.

Con người đâu có rộng lượng như mọi người thường hay nghĩ. Đã một lần đem cho Khai sự cổ vũ, Kha chắc chắn không thể lặp lại điều đó lần thứ hai. Bởi một lần đó đã rút hết sức lực cùng can đảm của cậu.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Tư Ngó Ngẩn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44

Kha thật sự không thể chịu nổi cái tính khí đó của Khai.

“Nếu mày cứ nhất quyết như vậy, tao sẽ cưa Hạ, lúc đó mày không có quyền trách tao.”

“...” hắn ngẩng đầu nhìn Kha đầy ngạc nhiên, ánh mắt dao động trong chốc lát rồi sầm đen “Mày thích làm gì thì làm.”

Khai đứng thẳng người: “Nói xong rồi thì về đi. Tao đi tắm.”

Kha cũng chẳng cần ở lại đây thêm giây phút nào, cũng chẳng bỏ công ra thuyết phục Khai nữa. Cậu ta để cái hộp nhựa lên bàn rồi nói: “Mẹ tao nhờ đưa cho mẹ mày cái này. Đó là lí do thứ hai tao đến đây hôm nay.”

Nói xong, Kha một sải dài bước ra khỏi phòng.

Khai nhìn theo, trong đôi mắt hừng lên một cảm xúc mà hắn phải cố gắng giấu diếm.

Kha tức giận đóng mạnh cửa.

Được, nếu Khai không dám chịu trách nhiệm cùng không dám đối đầu thì cậu sẽ thay hắn làm điều đó... Kha sẽ thay hắn gánh vác tất cả, chỉ cần cuối cùng có thể khiến cho vết thương lòng của Hạ được xóa bỏ.

Sau khi Kha rời đi, Khai đi tắm cho hạ nhiệt.

Tắm xong bước ra ngoài đã thấy Băng ngồi trên giường mình đọc sách, nhìn vô cùng nhỏ bé. Khai kèm một hơi thở dài: “Bà đi đâu đây?”

“Kiếm ông chứ đi đâu.”

“Thế kiếm tui có việc gì?”

“Không có việc gì thì không thể kiếm hả?” Bằng đùa giỡn.

Nếu là bình thường thì Khải có thể giả vờ vui vẻ, nhưng hôm nay thật sự quá mệt mỏi rồi, hần gần như phát điên khi mọi thứ xung quanh cứ như thế, ngày càng đen, ngày càng sẫm màu, hần không thể định hướng, rồi hần sẽ đi về đâu.

Một tấm màn mờ mờ xuất hiện trước mắt Khải, đầu óc hần như búa bổ... cảm giác vô cùng khó chịu.

“Đi chơi với tui đi.”

“Đi đâu?”

“Đi rồi biết.”

Đã lâu rồi Hạ không về nhà ba mẹ, nhân hôm nay khiến họ một phen giật mình! Dù gì từ hồi họ ép nó đính hôn với Kha, Hạ một thời gian đã cùng họ chiến tranh lạnh. Lần trước thấy mẹ chạy sang nhà mình, nó chắc ăn hai người họ đã nguôi giận, nhưng hình như vẫn còn hiểu lầm nó với Khải.

Thôi thì nhân hôm nay nó giải thích với họ luôn, chắc cũng không bị thảm đến mức bị cạo đầu...

Hạ cố tình đến tiệm hoa mua cho ba mẹ một bó hồng thật lớn màu xanh lam, bao gói vô cùng sang trọng.

Nhìn bó hoa trước mặt, dù gì cũng là tiền của ba mẹ mình, mua cho họ chả có ý nghĩa gì, nhưng có còn hơn không.

Nó đem bó hoa đứng trước nhà nhún chuông hồi lâu... chìa khóa nhà đã làm mất từ đời nào, giờ cũng chẳng hứng thú lục lại.

Cô Năm hàng xóm đi ngang thấy Hạ cứ tần ngần một chỗ liền đi về phía nó: “Con thăm ba mẹ hả?”

“Dạ, ba mẹ con có nhà không cô?” “Sáng nay cô thấy đi ra ngoài rồi mà không biết đã về chưa, con gọi điện thoại thử coi.”

“Dạ. Cảm ơn cô.”

“Ồ, không có gì.”

Nó vất vả dẹp cái bó hoa sang một bên lục trong túi xách mình cái điện thoại, đưa lên tai.

Mãi một hồi lâu, mẹ nó mới bắt máy: “A lô. Con gọi chi vậy?”

“Con đang ở trước nhà, ba mẹ không có nhà sao ạ?”

“Không có. Ba mẹ đang ở ngoài. Con vào nhà ngồi chơi một lát đi, ba mẹ về liền ấy... sắp xong rồi.”

“Con mất chìa rồi. Vậy thôi con về. Nhưng mà con có mua cho ba mẹ một bó hoa, lát nữa xong việc hai người sang nhà con lấy nha.”

“O... ba mẹ cúp máy.”

Không đợi nó kịp nói gì, mẹ nó tắt máy. Nó ngạc nhiên nhìn chăm chăm màn hình... chưa bao giờ mẹ nó đột ngột cắt ngang điện như thế này, có phải là có gì đã xảy ra không??

Nó lắc đầu, chắc là nó tự suy nghĩ nhiều quá. Thế là trên con đường đầy nắng, nó lại rải bước với bó hoa tươi tắn nở rộ trên tay.

Vào thời điểm đó ở một nơi khác... ba mẹ nó nhìn chăm chăm vào Khải và cô gái đi cạnh bên đang khoát tay hần.

Sáng nay ba mẹ nó nổi hứng muốn trang hoàng nhà cửa với hoa nên kéo nhau đến mấy tiệm hoa, đi lòng vòng chọn từ sáng vẫn chưa được. Không ngờ hai người lại gặp Khải ở đây.

Mẹ nó hơi ghé người sang ba nó: “Đó có phải là Khải không? Thăng bé... người yêu của con Hạ?”

“Ồ. Nhìn thì hình như là nó.”

“Vậy cô bé cạnh bên là ai?” mẹ nó hoảng hốt thay cho nó.

“Tui không biết. Có thể là em gái Thăng bé? Đến chào hỏi thử xem.” Ba nó nói rồi kéo mẹ nó lại gần hai người họ.

Vừa trông thấy ba mẹ Hạ, Khải hơi giật mình, khuôn mặt lập tức biến sắc. Dù chỉ mới gặp ba nó một lần và mẹ nó hai lần, nhưng Khải vẫn nhớ như khắc khuôn mặt ba mẹ Hạ, chắc chắn không thể nhìn lầm.

Nếu là bình thường, có thể hần sẽ dễ dàng che giấu xúc cảm của bản thân, tỏ ra bình tĩnh và thản nhiên, nhưng hôm nay thì không. Một đòn đánh tâm lý

mạnh mẽ của Kha cộng thêm việc phải diễn xuất trước mặt Băng, hấn hơi choáng. Ánh mắt Khai lúc đó không thể che giấu sự lo lắng của mình.

Sống ở đời đến từng tuổi này, nhìn thấy biểu cảm của Khai, ba mẹ nó biết rõ là có chuyện gì đó mờ ám ở đây.

“Khai, con đến mua hoa à?” mẹ nó tươi cười nói.

“Dạ. Thưa cô.” Khai lễ phép... hơi liếc xuống tay Băng đang đặt trên khuỷu tay mình hơi ôm, hấn nuốt nước bọt.

“Cô gái này là...” mẹ nó cười cười nhìn Băng..

“Dạ bạn thân của con.” Khai nhanh chóng trả lời.

Mẹ và ba nó đồng loạt nhìn xuống chỗ hai người choàng tay nhau, nhìn nhìn. Băng ngại ngùng buông ra. Dù cô không biết hai người trước mặt mình là ai, nhưng vẫn cảm thấy ngượng ngượng, giống như nếu mình tiếp tục ôm tay Khai là trở thành một con nhỏ không ra gì. Cô hơi cúi đầu mỉm cười nhìn mẹ Hạ như đang chào. Nhưng mẹ Hạ nhìn thấy cái hành động buông tay ra đó càng cảm thấy không đúng.

Nói chung, gặp Khai và Băng ở đây đã là một chuyện không đúng, mọi thứ hai người làm đều như sẽ để lộ sơ hở gì đó.

Cảm thấy không khí có chút khó xử, mẹ nó cười nói: “Vây thôi hai đứa cứ tự nhiên làm gì thì làm đi. Cô chú đi lựa hoa.”

“Vâng.” Khai khẽ cúi đầu tỏ ý chào.

Ba mẹ nó dạo một vòng tiệm hoa mà tầm mắt cứ lâu lâu lại nhìn về phía hai người bọn họ.

Dù cảm thấy rất khó khăn, nhưng Khai không thể bảo Băng rời tiệm mà không có lí do cụ thể, đành gồng mình hứng chịu ánh mắt như tia lửa của ba mẹ Hạ.

Ba của Hạ, dù cũng rất sốt ruột lo lắng cho con gái, nhưng không tiện lên tiếng, tất cả mọi thứ đều tin tưởng giao cho mẹ nó, nhưng lại chẳng thấy kết quả gì. Bây giờ ông cảm thấy rất lo lắng, liệu đứa con gái ngốc nghếch của ông có bị lừa gạt hay không?

Cha mẹ nào cũng sợ nhất là con cái của mình một thân đương đầu với cuộc sống, bước vào xã hội đầy bất công và dối trá. Đặc biệt là con gái ông có chút không thông minh như người ta, thể nào cũng sẽ chịu thua thiệt.

Nhìn Khai thêm một lần nữa, trong lòng ông như có thêm gánh nặng.

Lúc đó, Hạ đang ngồi trên xe buýt hất xì một cái thật lớn.

Lại lúc đó, Lâm đang ngồi đối diện Minh ở một quán cà phê gần đó. Điện thoại cô đột nhiên teng một tiếng. Vừa cười vừa nói chuyện với Minh, cô lấy điện thoại xem, vừa xem xong là bật người khỏi ghế.

“A!” cô reo lên, khiến cho Minh vô cùng tò mò còn toàn thể quán đều nhìn về phía họ. Lâm ngượng ngùng ngồi lại xuống ghế, cô vui vẻ nhắn tin cho Hạ: 'Biết gì chưa?'

Hạ lúc đó ngồi trên xe buýt, còn chưa kịp nhắn lại thì có cuộc gọi đến... nhìn thấy cái tên quen thuộc mà nó lưu dành riêng cho người đó... tim nó đập nhanh gấp đôi... Hai chữ First Love khiến nó kinh ngạc.

Nó run run bắt máy. “A lô.”

“Hạ hả? Còn nhớ anh không?” chất giọng trầm trầm của người đàn ông bên kia đã lâu lắm rồi nó không có nghe, cũng đã lâu lắm rồi không liên lạc lại với anh, nó vừa cười vừa mếu, cảm xúc phức tạp lẫn lộn nên biểu cảm của nó không thể nào... bực hơn.

“Anh Uy...”

“He... ủa tưởng không nhớ anh nữa?”

“Anh về Việt Nam rồi hả?” giọng nó khàn khàn. Mũi nó nóng ran lên.

“Ừ. Anh mới về.” Giọng anh như đang đùa, giống như trêu cho nó bối rối là sở thích của anh.

“Sao không báo gì hết vậy? Tụi em ra rước.” nó khóc luôn... hoàn toàn không kiềm chế được nữa.

“Ừm... anh đang ở sân bay, mau ra đón anh về đi. Anh sẽ chờ em đến.”

“Ừ.” Nó gạt đầu theo phản xạ “Chờ đó em tới liền.”

Nó lập tức đổi xe hướng thẳng đến sân bay Tân Sơn Nhất.

Trong khoảng thời gian chờ đợi, nó như ngồi trên lửa, háo hức được gặp lại anh... cũng đã năm năm rồi từ lần cuối nó thấy anh ở sân bay. Hôm đó tiền

anh đi du học, nó khóc không thôi, liên tục cầu xin anh ở lại với nó, nó không chịu được khi người con trai gần nhà mà nó thích nhất rời nó đi nước ngoài, nhất là khi con bé 12 tuổi non nớt vừa nhận ra tình cảm của mình nhưng lại không dám nói. Vừa đến, nó chạy vào trong thấy anh ngồi ở hàng ghế chờ bên cạnh đồng hành lí, chăm chú lướt màn hình điện thoại, nhìn thấy khuôn mặt điển trai đó, nó kiềm không được hét lớn: “Anh Uy!”

Anh Uy ngẩng đầu nhìn nó. Uy lớn hơn Hạ sáu tuổi, dáng người cao lớn trưởng thành, nhìn anh trong chiếc áo sơ mi đơn giản với quần jeans thật giống như người mẫu.

Anh đặt cái điện thoại xuống ghế rồi đứng dậy. Nó chạy đến quăng bó hoa lên ghế rồi nhảy vào người anh. Anh cười tươi vui vẻ ôm nó vào lòng theo quán tính xoay vòng một đoạn.

Cảm nhận thấy thân nhiệt ấm áp của người đang dịu dàng nhưng cứng rắn ôm chặt mình vào lòng, nó cảm thấy vô cùng ấm áp. Đã một khoảng thời gian rồi nó không cảm thấy thư giãn như lúc này... từ khi thích Khải, cuộc đời nó ngập tràn màu xám, chỉ có một vài tia sáng hiếm hoi khẽ lóe lên rồi lập tức vụt tắt nhưng điều đó chỉ làm màu xám của nó ngày càng sẫm hơn.

Lâu rồi, nó không cảm thấy nhẹ lòng như bây giờ.

Trước đây hay bây giờ cũng vậy, người con trai này giống như liều thuốc bổ cho nó. Chỉ cần bên cạnh anh, nó có thể là chính nó, nó có thể thỏa thích bày tỏ những khi nó buồn, có thể tự do quậy phá để người chịu trách nhiệm là anh, có thể thoải mái... cột tóc cho anh những khi anh nằm dài trên giường học bài. Nói chung, bên cạnh anh lúc nào cũng hết sức thoải mái.

Anh, nó và Lâm ngày xưa là bộ ba quậy phá trong xóm, ba mẹ chúng tôi bị mất vốn mãi rồi cũng quen luôn.

“Lâm không có đây hả anh?” tôi ngẩng đầu cười toe toét, nhưng vẫn ở trong vòng tay anh.

“Ừ.”

“Chưa tới hả?”

“Anh chỉ nhắc cho nó là anh về rồi.” trên môi Uy từ đầu đến giờ vẫn giữ nguyên nụ cười dịu dàng điềm tĩnh.

“...”

Này... không phải nó là em ruột của anh sao? Sao lại chỉ gọi em ra thế này?

“Đi thôi, chúng ta đi cắt đồ rồi anh và em đi chơi.”

Uy mỉm cười buông tay cho Hạ chui ra khỏi lòng anh. Nó lảng xống chạy sang cùng anh kéo vali ra taxi.

Đang đi, Uy đột nhiên dừng lại, quay sang ôm Hạ một lần nữa, dụi dụi má vào tóc Hạ. “Anh rất nhớ em.”

Nó cảm động vòng tay ôm anh.

Ở cách đó một khoảng.

Khải đứng chết lặng, bên cạnh là Băng đang ôm bó hoa thật lớn: “Oa... bạn trai của Hạ đẹp trai thật đấy! Nhìn còn trưởng thành như thế nữa!!”

Khải không thể nói một lời nào, trầm mặc nhìn về phía Hạ và Uy.

Mãi một lát hần mới khẽ nhếch mép tự khinh bỉ bản thân.

Nhiều lần cảm thấy Hạ có chút thích mình, sau đó thì ảo tưởng, Khải nhận ra là mình sai rồi, là tự mình đa tình rồi. Lần này thì rõ rồi, người con trai đó chính là người nó thích, bây giờ đã trở về. Thì ra đó là lí do khiến cho nó chia tay Kha.

Khải lại cười nhạt, vẻ mặt có chút đau khổ nhưng rất nhanh che giấu dưới khuôn mặt lạnh lùng hằng ngày.

Về thân mật đó của hai người họ khiến Khải vô cùng khó chịu.

Cứ đứng đó đến khi Hạ và Uy kéo nhau lên taxi rồi, hần vẫn chưa có hoàn hồn, mãi đến khi Băng bên cạnh mất hết kiên nhẫn kéo tay Khải đi luôn, hần mới giật mình quay sang.

“Chuyến bay của ba tui đáp rồi, tui mình đi thôi!!”

Khải cùng Băng bước sang chờ ba cô ra.

Hôm nay nếu không chiều chuộng cô và không đến đây, thì Khải vẫn còn ảo tưởng là nó có chút rung động với mình... vậy cũng hay đi... hần không ảo tưởng nữa, cũng sẽ đau khổ sớm hơn, chấm dứt sớm hơn.

...

Sau khi lên taxi, Uy chỉ nói địa chỉ nhà Lâm rồi quay sang nói chuyện với Hạ.

Hai người chủ yếu kể về khoảng thời gian hai người xa nhau, nhưng gì đã xảy ra với mình. Và nó giấu tiết chuyện của Khải và Kha.

Anh cười cười trêu đó: “Lớn rồi vẫn chưa có bạn trai hả?”

“Ồ. Xí gái thế này ai thèm cưới. Lần này anh về luôn hay là...”

“Ừ. Anh về luôn. Anh sẽ sống ở Việt Nam luôn.”

“Thật sao?” nó không giấu nổi vui mừng.

Trong lòng nó rạo rực một cảm giác giống như đột nhiên có một món quà từ trên trời rơi xuống bên cạnh nó.

“Nhưng còn bạn gái anh thì sao?” nó nghiêm mặt.

“À... em ấy sẽ về sau.” Anh mỉm cười, trong đôi mắt đó đầy dịu dàng.

Thật ra từ khi anh sang đó, hai người vẫn còn giữ liên lạc, thường hay chat webcame đại loại vậy. Hai năm sau khi anh sang đó, tình cảm của nó dành cho anh cũng phai nhạt đi rất nhiều, anh thông báo là anh có bạn gái, thậm chí còn rủ bạn gái anh vào màn hình cho nó xem mặt.

Lúc đó nó chỉ cảm thấy mất mát một chút chứ không đau khổ gì mấy... tình đầu chắc cũng chỉ có vậy, không thành thì dần dần phai đi, nhưng những kỉ niệm của mình với tình cảm đó sẽ mãi mãi không bao giờ mờ nhạt.

Anh có bạn gái rồi. Bạn gái của anh là một cô gái người Việt. Tình cờ thật! Chạy một quãng đường thật xa sang nửa kia quả đất, anh lại kết thân và đem lòng yêu một cô gái đồng hương.

Thật ra đến tận bây giờ đối với tôi mà nói, chuyện anh thích cô gái kia đã là chuyện hết sức bình thường. Nhưng anh cũng xấu tính ghê... hẹn nhau với chị Quỳnh sẽ về nước mà chẳng nói chẳng rằng với ai câu nào.

Hai người lại tán gẫu một hồi. Sau khi để hết đồ đạc ở nhà Lâm, cả hai tản bộ về nhà Hạ.

“Hai em lại ở gần nhau hả? Nhớ ngày xưa, nhà ba mẹ hai bên cũng sát nhau như một. Tụi mình cứ cư nhiên thành lập băng nhóm.” anh theo thói quen thò tay sang ôm eo nó... lúc này, anh chợt nhận ra, cô bé Hạ ngày xưa đã không còn là Hạ nữa, cô bé đã trở thành một thiếu nữ... có vòng một vòng hai vòng ba rõ ràng rồi này.

Anh cảm thấy như con gái của mình vừa trưởng thành vậy, không kiềm được tự hào lại kéo nó vào lòng... không hề biết mặt nó đang đỏ như gấc... hành động thân thiết của anh quá đối tự nhiên khiến nó giật cả mình.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Tư Ngự Ngần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

“Xi. Gì vậy? Anh lại lên cơn hả?” nó ngượng ngùng nói chứ không dám đẩy ra.

“Người em mềm mềm thơm thơm y như mấy con gấu bông!”

Mặt của nó càng lúc càng đỏ.

“Này... anh nói chuyện nghe cứ như biến thái ấy!”

“Ha... dễ thương thì anh khen còn không muốn?”

Nó chỉ lẳng lặng cười. Đưa Uy về nhà Hạ, nó để anh đi lòng vòng nhìn ngắm, còn mình thì cho đá ra ly.

Ngồi đối diện nhau ở trên ghế. Anh nhìn nhìn đóa hoa sáng nay nó mua để trên bàn, nghiêm túc hỏi: “Có thật là em chưa có bạn trai không?”

“Này, nếu còn tiếp tục tò mò về chuyện tình cảm của em thì em méc chị Quỳnh là anh có ý đồ với em đó nha!” nó đùa.

“Anh phải biết rõ thằng em rể mình nó như thế nào chứ, lỡ như em nhìn nhầm người thì sao? Em từ nhỏ đã kém thông minh như vậy, dễ bị người ta lừa lắm. Anh không có quyền lo hả?”

“Anh!” nó trừng mắt “Đang lo cho em hay đang mắng nhiếc em đó??”

Uy bật cười: “Đồ ngốc! Anh thật sự lo cho em mà.”

“Ai cần anh lo. Em tự mình có thể trưởng thành.”

“Học hành của em như thế nào rồi?”

“Sắp thi học kì. Sao vậy?”

“À... không có gì.”

“Uống đi. Ba mẹ anh biết anh về không?”

“Biết.”

“Không về thăm họ hả?”

“Lát nữa sẽ về. Em qua đây ngồi đi.”

Anh vỗ vỗ chỗ trống cạnh mình.

Nó có cảm giác, anh hình như còn thương nó hơn cả Lâm với gia đình...

Nó cười toe toét chạy sang, anh lại kéo nó vào lòng nhào nặn má nó... hình như đây là sở thích!

“Má em thích ghê... nhiều thịt nhéo đấy.”

Ý là... má của Lâm, chị Quỳnh và ba mẹ anh không có nhiều thịt như của nó... ý khác là... nó mập hơn cả thầy bốn người họ... sao cảm thấy bị sỉ nhục thế này...

Đang đau khổ đẩy Uy ra thì ba mẹ nó bước vào. Vì anh ngồi xoay lưng về phía họ, nên khi ba mẹ Hạ thấy nó nằm đè lên người con trai nào đó ra sức đúi anh xuống ghế thì mắt to mắt nhỏ tròn lộn đầy kinh ngạc... khuôn mặt đỏ, quá chỉ là hài.

Nó lập tức hét lớn một tiếng đẩy Uy ra rồi đứng dậy nhìn ba mẹ. Uy cũng theo hướng nhìn của Hạ ngẩng đầu nhìn. Lập tức đứng dậy khẽ cúi đầu mỉm cười: “Thưa cô chú vẫn khỏe ạ?”

...

Tôi nuốt nước bọt nhìn anh.

Anh nhìn vô cùng bình tĩnh và tự tin giống như đã từng gặp tình cảnh này rất nhiều lần rồi.

Tôi chính thức quan ngại về những gì xảy ra trong khoảng thời gian lúc anh ở bên Mĩ. Rốt cục anh đã tiếp xúc với dạng người như thế nào mà thành ra như vậy!! Sau đó, thay vì ba mẹ tôi lấy hoa rồi về nhà thì họ ở lại cùng với Uy dùng bữa trưa... mắt tôi ngày chủ nhật ngủ từ sáng đến chiều của tôi...

Ngồi trên bàn ăn... tất nhiên tất cả các món ngon vật lạ trước mặt tôi đều là do ba tôi mua nguyên liệu và mẹ tôi chế biến.

Tôi ngồi gằm mặt không dám nhúc nhích... để mặc ba người kia nói chuyện với nhau.

“Con về lâu chưa?” mẹ tôi đầu tiên gấp cho anh miếng thịt... ơ này, đáng lý phải cho tôi trước.

Ồ rốt cục có phải thật ra anh Uy là con trai trưởng nhà tôi mà hồi xưa bị mẹ Lâm bắt nhầm không? Sao cái cách đối xử nhau nó cứ xoay vòng như thế này.

Tôi lườm ba mẹ mình một cái rồi lặng lẽ bấu môi than khóc một mình.

“Con mới về hôm nay.”

Uy mỉm cười.

“Con mới về chắc mệt lắm còn chạy sang đây thăm con Hạ, thật là đáng yêu.”

“...” tôi.

“Đâu có ạ, giỡn với em ấy rất thú vị.”

“Vậy sống bên đó có vất vả lắm không con?” ba tôi hỏi thăm.

“Dạ cũng không có gì mệt lắm, phần có tiền ba mẹ gửi sang với tiền con đi làm thêm cũng đủ sống, còn có chút dư giả con để dành về đây gửi lại cho ba mẹ.” Uy cười cười nhả nhả nhìn vô cùng thư sinh.

“À, ra vậy. Con nghĩ xem con Hạ nhà cô tới khi nào mới trưởng thành được như con đây cho cô chú được nhờ.”

Câu nói bất hủ của đấng sinh thành xuất hiện rồi đây.

“Con thấy con bé cũng đâu đến nổi ngốc nghếch ạ.” Uy nói xong xoa đầu tôi... ờ hờ... tên nào ban nãy vừa mới bảo tôi ngốc!!

“Con thật sự thấy nó có thể lớn?” mẹ tôi tròn to mắt giống như vừa nói một điều gì đó thật quái lạ... đại loại như thông báo cho hàng xóm bà vừa phát hiện dưới nhà có trứng khủng long cũng không có vẻ mặt ngạc nhiên như thế.

“Ừm.” Ba tôi gật đầu đồng tình với mẹ tôi.

“Thật ra... có chút chút!”

“Này ba người!!”

“Hahaa...” thế là ba người bọn họ tiếp tục lờ tôi ra làm trò đùa. Mãi đến khi ăn xong rồi, mẹ tôi chỉ tôi cách gọt táo tráng miệng, ba tôi lại hỏi Uy về khoảng thời gian anh sống bên đó.

Nói chuyện với nhau một hồi, tôi mới nhớ là ba mẹ tôi hình như rất thích anh, dường như ngày xưa còn bày trò gán ghép tôi với anh... không khéo lần này anh về cũng vậy...

Tôi trầm mặc...

“Uy, con sang dạy kèm cho con Hạ được không? Đạo này nó chẳng chịu học hành gì hết, sắp thi học kì rồi mà cứ hờn hờn thế nào đâu.”

Đấy thấy chưa... tôi đã nói mà... Thật không biết anh cố tình giấu ba mẹ tôi chuyện có người yêu rồi làm gì không biết.

Tôi lập tức từ chối: “Con đâu có hờn, con lười thôi mà.”

“Nói nghe hay ha.” Mẹ tôi ngồi trước mặt lườm tôi một cái. “Chuyện đó cũng được thôi ạ, quan trọng là Hạ có chịu hay không.”

Uy liếc liếc tôi, trên môi là nụ cười khẩy nhìn cứ như lưu manh.

Tôi lườm anh một cái: “Chịu với không gì thì...”

“Vậy cô nhờ con.” Mẹ tôi chen ngang, quay sang mỉm cười với Uy một cái rồi liếc tôi một cái nữa.

“Vậy được thôi ạ.” Uy cười cười lấy miếng táo mẹ tôi đưa cho bỏ vào miệng... được thôi cái chuỗi!!! Sao tôi khổ thế này, bị người ta đùn đẩy chèn ép như thế thì phải làm sao!!

“Hôm nay con mới về còn mệt, ngày mai bắt đầu được không?” ba tôi cũng đón lấy táo từ tay mẹ tôi... những miếng táo ngon lành cắt tía vừa vận nhìn vô cùng đẹp mắt.

Tôi nhìn lại mấy miếng táo trên tay mình... nham nhở như bề mặt mặt trăng... tôi ngậm ngùi tự cho vào miệng, nhai nhai. Táo của tôi chỉ là không đẹp mắt thôi, vẫn rất ngon cơ mà...

Tối đó, tôi nhắn tin cho Lâm: “Mai qua chờ tao đi học... còn có chuyện gì thì từ từ tao kể cho nghe.”

Tôi đã phát nản với việc mỗi sớm phải dậy sớm hơn một tí để đi bộ đến trường.

Nó chỉ “Ừ.” một tiếng.

...

Sáng hôm sau vừa ra khỏi nhà, tôi đã thấy anh Uy đứng bên cạnh chiếc SH màu trắng nhìn vô cùng đẹp trai... ực...

Anh nhìn tôi cười cười: “Con Lâm nó kiu anh đưa em đi học.”

Ồ cái con này... đúng là vua lười.

Tôi cười cười: “Chào buổi sáng.”

“Ừ. Lên xe đi không trễ.” Anh mỉm cười leo lên xe.

Tôi gật đầu rồi đi theo anh qua đó... cả nón bảo hiểm tôi treo trên xe của Lâm bây giờ cũng đầy sang cho anh giữ luôn... không phải nó định để anh thành tài xế cho tôi luôn ấy chứ?

Thấy tôi cứ nhìn chằm chằm cái nón bảo hiểm, anh mỉm cười giải thích: “Lát nữa tan học anh sẽ đến đón em.”

“S... sao vậy? Có phải con Lâm nó uy hiếp gì anh không?”

Anh bật cười: “Thôi lên xe đi cô nương, trễ giờ thì đừng có trách anh.”

Vừa lên xe, anh đã rõ một cái khiến tôi giật mình.

“Xin lỗi, lâu rồi không chạy xe máy, không quen.”

“...” hình như lúc nói câu đó, anh cười!

Tôi đến được trường cứ như vừa bước xuống từ tàu lượn siêu tốc. Anh chạy nhanh đã đành còn lượn lách đánh võng... chỗ vắng xe thì chạy từ từ như rùa bò, còn chỗ đông xe thì phóng như sắp chết.

Tôi gần như phát điên, thậm chí giữa đường còn nhảy xuống xe mặt nặng mày nhẹ không để anh chờ đi học nữa... lúc đó Uy mới phì cười: “Thôi xin lỗi mà, lên xe đi, anh chỉ đùa thôi.”

Đùa cái gì chứ... tôi sáng sớm đã bị anh vắt kiệt năng lượng thì lấy sức đâu ra mà học đây. Tôi nhớ ngày xưa anh đâu có như lưu manh thế này, rõ ràng ngày xưa anh rất hiền, lại rất dịu dàng!! Cuộc đời đưa đẩy anh về đâu...

Tôi xuống xe, đưa nón cho anh, anh móc nó vào xe. Tôi đưa tay chào tạm biệt, cứ tưởng anh sẽ chạy đi, rồi cục lại xuống xe. Tôi trợn mắt khi thấy anh dắt xe ngang qua tôi vào trong trường.

Tôi đứng đực mặt ra, một hồi lâu mới chạy theo anh: “Uy! Anh làm gì vậy?”

“Lâu rồi không về, hôm nay thăm thầy cô.” Ngắn gọn... súc tích... tôi biết, tôi lại sắp không yên nữa rồi.

Bởi vì dáng người cao lớn với khuôn mặt tuấn tú điển trai, cộng thêm đi bên cạnh chiếc xe đắt tiền, anh cư nhiên trở thành người nổi bật nhất trong khuôn viên trường.

Nữ sinh và cả nam sinh ai cũng nhìn theo anh.

Tôi không thích bị chú ý, liền quay sang nói với Uy, cụ thể là đang tìm đường chuẩn: “Em đi trước. Anh ở chơi vui về.”

Nhưng người còn chưa kịp bước đi, cặp tôi đã bị giữ lại.

Anh gỡ ba lô trên vai tôi ra, một cách thuần thục, đeo lên người mình rồi mỉm cười: “Giữ làm tin. Em phải hộ tống anh đến phòng giáo viên.”

“Này!”

Kết quả, anh bơ tôi dắt xe vào trong.

Cái cặp tôi bị giữ làm tin... tôi đành ngượng ngùng đi theo Uy.

Sau khi chờ anh gửi xe xong, tôi đi bên cạnh anh đến phòng giáo viên... thật ra mà nói, tôi không biết phòng giáo viên nằm ở đâu hết, nên phải hỏi đường mấy bạn học sinh khác... nghĩ cũng thấy mình thật nhục nhã.

Nhưng cũng không thể trách tôi, trường tôi rộng quá, cũng có một rừng phòng, tôi không biết phòng giáo viên là phòng nào trong cái đồng phòng đó cũng không phải là kì lạ gì.

Nhưng tôi vẫn cảm thấy có gì đó kì quái, ngày xưa anh đâu có đam mê gì học hành, lại càng căm ghét trường học với cả giáo viên, tại sao ngày hôm nay lại về trường thăm thầy cô?

Đang trên đường đến phòng giáo viên, đột nhiên có tiếng gọi tên tôi...

Tôi quay đầu nhìn về phía giọng nói thì toàn thân cứng ngắc.

Băng đi cạnh Khải mỉm cười tươi rói, trong khi gương mặt hắn gần như vô cảm, không có chút biểu cảm nào.

Tôi tự nhiên giật mình nhìn sang anh, cảm thấy hơi chột dạ, dù biết là chẳng liên quan gì đến hắn, nhưng tôi vẫn không dám để hắn thấy tôi thân mật với chàng trai nào.

Băng cười cười: “Người yêu bà hả?”

“K...”

“Khỏi giấu đi hôm qua tụi này thấy hai người ôm nhau ngay giữa sân bay thân thiết quá trời.” Băng tiếp tục nói. Tôi chết lặng...

Tụi này... tức là có thêm Khải nữa? Tức là... Khải đã thấy rồi?!

Tôi nhìn sang hắn, hắn vẫn một mặng u tối nhìn về tôi, không nói một lời. Dù ánh mắt tôi có cầu xin hắn cho tôi thấy một chút cảm nhận về chuyện đó... hắn vẫn trầm mặc.

“Không phải. Anh và em ấy chỉ là bạn từ nhỏ thôi.” Anh Uy thay tôi trả lời trong lúc tôi chỉ biết đứng nhìn Khải.

Một cái gì đó đâm vào tôi. Tôi gượng cười: “Vây, tụi này đi nha.” Tôi vẫy tay rồi kéo Uy đi về phía phòng giáo viên. Phía sau, Khải đứng im lặng nhìn chăm chăm vào cái ba lô trên lưng Uy... nhếch mép.

...

“Nói, anh tới trường làm gì?” tôi tra hỏi “Cứ làm như anh thích đi học lắm không bằng.”

“Haha, anh nhớ trường thật. Lâu rồi không thăm cô chủ nhiệm, thấy nhớ nhớ.”

“Đúng rồi, cô chủ nhiệm của anh hồi lớp 11 cũng chính là cô chủ nhiệm bây giờ của em đó.” Tôi hào hứng kể.

Uy chỉ cười, tôi nghe thấy ảnh lăm bầm gì mà: “Vây càng tốt.”

Tôi quay sang hỏi: “Tốt gì vậy?”

“Không có gì.”

Sau khi đưa Uy đến phòng giáo viên, ảnh vào trong... đem luôn cái cặp của tôi vào trong đó. Tôi nhìn đồng hồ, còn tới 10' nữa mới tới giờ vào học, hậu quả của việc chạy như bay.

Tôi ngồi lên ghế đá bên cạnh chờ anh.

Ban nãy phản ứng của Khải như vậy, có phải là không thèm quan tâm gì đến tôi hay không? Không có chút xíu phản ứng nào như thế, biểu cảm thậm chí còn không thèm nhúc nhích. Có phải là dấu hiệu để báo cho tôi biết, tôi đã out rồi không... càng nghĩ càng suy sụp. Tôi thở dài.

Trước mặt tôi xuất hiện một đôi chân, tôi ngẩng đầu theo phản xạ.

“Khải!” tôi giật mình gọi lớn.

“Ừ.”

“...” tôi quan sát một lượt, ba lô biến mất, trên tay ôm một sấp giấy.

“Tui vào trong.”

Hắn nói rồi quay người vào trong phòng giáo viên... hình như là bị sai vật.

Không lâu sau, Khải trở ra. Tôi im lặng len lén nhìn hắn. Rõ ràng là bước chân hắn định rồi đi, nhưng sau đó không biết suy nghĩ thế nào lại rẽ về phía tôi, im lặng ngồi xuống bên cạnh tôi. Hai đứa chỉ ngồi im không nói.

Tôi run run, còn hắn chỉ im lặng.

Cảm giác lúc này thật sự rất khó chịu.

Hắn là người lên tiếng trước: “Anh ta... là người bà thích phải không?”

“Không.” Tôi lắc đầu.

“Ừm... vậy, anh ta thích bà?”

“Không.” Tôi vốn định hỏi, hắn tại sao lại quan tâm đến chuyện tình cảm của tôi, bởi vì lúc này tôi đang hy vọng...

Nên để bản thân tiếp tục chìm vào giấc mơ do chính tay mình vẽ ra, hay là tự mình nhéo mình một cái để choảng tỉnh... câu hỏi đó liên tục xoay vòng trong đầu tôi, khiến tôi không biết nói gì hơn.

...

Câu nói hôm trước Kha đã nói với hấn... bảo hấn đi tỏ tình với Hạ, hấn đang phân vân... thật ra thấy Hạ ở bên chàng trai kia, hấn như mất hết lí trí, bắt đầu đảo lộn. Trước kia hấn trong một vùng an toàn. Biết là hấn không thể đến với Hạ, nhưng con người ta rất ích kỉ, chỉ cần bên cạnh nó không xuất hiện một người con trai nào, hấn tự sẽ thấy yên tâm. Bây giờ người đó xuất hiện, lại còn ôm Hạ như vậy, lại còn là bạn từ nhỏ, không khéo hai người này thích nhau.

Hấn thật sự rất rối. Nếu như Hạ thật sự thích người kia thì... hấn không dám nghĩ tới.

Lúc này, hấn mới thật sự muốn giành lấy Hạ, hấn thậm chí còn thăm chửi rủa, rõ ràng cô nàng đầu có gì đặc biệt, tại sao xung quanh xuất hiện quá nhiều con trai theo đuổi như vậy, cuộc đời này thật hư cấu. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, hình như hấn ngày càng trẻ con rồi.

Hấn lắc đầu... còn cố tình chạy đến đây để nghe ngóng tình hình, hấn thật sự sắp điên lên rồi. Hấn quay sang nói với Hạ:

“Ừ. Tui về lớp trước.”

Nó gật đầu: “Ừm Bye.”

“Bà ngồi đây chi vậy?”

“Chờ anh Uy. Ảnh giữ ba lô của tui rồi.”

Hạ vô tư nói mà không biết vừa cho Khải một đòn thẳng vào mặt... còn hơn cả một cái tát.

Sau đó Khải rời đi, để lại nó ngồi một mình... đập muỗi chờ Uy.

Một lát sau anh mới ra, ngang nhiên khoác vai nó đi thẳng: “Đi thôi. Lớp cũng ở đâu dẫn anh đi nào.”

Nó mè nheo: “Đưa lại ba lô cho em đã.”

“Có anh xách giùm sườn sườn gần chết, còn nháo cái gì. Mau đưa anh đi, sắp đến giờ vào học rồi.”

Nó bủn xỉn, tức chết.

“Anh đến lớp em làm gì?”

“Vào học.” trả lời tỉnh bơ như vậy.

“Cái gì? Vào học cái gì?”

“Anh muốn trải nghiệm lại khoảng thời gian học cấp ba, lựa ngày hôm nay cũng không tệ đúng không? Mà chọn lớp em càng tốt hơn mà.”

Câu trả lời kiểu đây là kiểu thế nào đây...

Bạn đang đọc truyện *Bộ Tư Ngó Ngẩn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

Cái kiểu lí do lí trầu đó, khiến nó cứng họng. Lý do cũng không ra lý do... mà anh ta có quyền vào học á?!

Khoan đã, tình hình đang là tình hình gì vậy?

...

Tôi còn chưa suy nghĩ ra thì ảnh đã bình thản bước vào trong lớp tôi. Đám con gái thấy tôi quen biết trai đẹp lập tức nhào đến í ới.

Ảnh thì vô tư cười với toàn thể tụi nó một cái rồi đi thẳng tới chỗ Lâm đang ngồi với Minh.

Ảnh ngồi xuống chỗ tôi rồi quay qua mỉm cười với Lâm: “Chỗ này của Hạ phải không?”

Lâm trợn mắt, chỉ có thể trợn mắt ngạc nhiên. Sau đó nó trừng mắt nhìn tôi một cái: “Sao anh lại ở đây? Bảo anh chờ con Hạ đi học chứ đâu bảo anh đi học.”

Tôi khó khăn lắm mới len ra khỏi đám đông chạy vào chỗ ngồi.

“Đã tới đây rồi thì phải vào chơi một tí.” anh cười tươi rồi để ba lô lên bàn “Bạn trai em hả?”

Ha... câu này hay, cái này hay à nha.

Lâm đột nhiên cứng ngắc quay sang nhìn Minh, còn Minh thì không hiểu cái mô tê gì người con trai trước mặt là ai mà có vẻ thân thiết với Lâm, cậu e ngại.

Sau đó hai người lẳng lặng nhìn nhau.

Nửa tháng sau con Lâm mới quay qua, mặt đỏ ửng như đánh phấn đập mạnh vào vai Uy: “Nói bừa gì đó. Suy nghĩ lung tung.”

Cái biểu cảm đó nó tố cáo hết lòng dạ bạn rồi bạn hiền ơi, ở đó ngại ngùng cái gì nữa.

Tôi nhếch mép ngồi vào bàn trên quay người xuống góp vui.

Nhìn Uy đưa ra những câu hỏi luông lách đẩy Lâm vào tròng mà tôi buồn cười.

Hai anh em nhà này từ nhỏ đã như chó với mèo, chẳng bao giờ hòa thuận được với nhau dù chỉ một phút.

Tôi thật sự quan ngại liệu có phải Uy thật ra là anh trai tôi!

Minh nhìn nhìn anh, mấp máy môi: “Đây là...”

Lâm liền trả lời: “Anh hàng xóm.”

“Nỡ đuổi anh ruột mình ra khỏi nhà như vậy à?” giọng nháy!

“Anh ruột?” Minh hỏi lại, có lẽ cậu ta tin anh hơn là tin Lâm.

“Ừm... em là...?”

“Em là bạn của Lâm.” Minh cười xã giao với Uy.

Tôi thấy anh Uy lặng thầm đánh giá từ trên xuống dưới một lượt Minh, có lẽ anh biết giữa hai người này có cái gì đó.

Ngay lúc này cô vào lớp... tiết sinh hoạt chủ nhiệm.

Jen ngay lập tức đứng lên thay lời muốn nói: “Cô ơi! Đây là học sinh mới hả cô?”

Cô nhìn theo ánh mắt của Jen chạm phải nụ cười tươi của Uy, mỉm cười: “Đừng mơ mộng đi cô nương, người ta không phải học sinh đâu, đã tốt nghiệp đại học rồi đây.”

Tụi con gái thể hiện rõ chán chường, rầu rĩ than thở một hơi.

Cô nói tiếp: “Nhưng hôm nay Uy sẽ tham gia lớp học của chúng ta với tư cách là cựu học sinh.” Lập tức tụi nó xôn lên.

Tôi nhúc cả đầu, liền đứng dậy: “Cô ơi, anh ngồi chỗ con rồi con ngồi đâu?”

Cô còn chưa kịp nói thì giọng nói đáng ghét kia đã vang lên:

“Ngồi lên người anh nè.”

Tôi trừng mắt một cái, Uy không hề sợ hãi mà cứ cười cười.

“Qua kia ngồi đi, chỗ đối diện đó.”

Cái bàn cuối cùng ở dãy bên kia... nếu tôi ngồi vào đó thì chỉ có một mình tôi ngồi thôi... gì chứ, cứ như tôi bị cô lập vậy.

Tôi hậm hực liếc anh thêm một cái rồi quăng cái cặp lên bàn.

Uy thấy tôi qua đó ngồi liền lén lén lút lút chui sang ngồi với tôi.

Ngày hôm đó cứ như địa ngục... à không, ngoại trừ ban sáng đó thì đối với tôi có Uy ngồi cạnh cũng tốt. Tất cả bài vở tôi đưa anh chép hết, còn mình ngồi bấm điện thoại, vô cùng nhàn hạ.

Ra chơi, anh vẫn lẻo đẻo theo sau tôi, Lâm với Minh.

Tôi tròn mắt: “Ừa chưa về hả?”

“Tất nhiên.”

“Em tưởng anh chỉ lên con một chút là chán rồi?”

“Không hề, đi học với mấy em vui như vậy sao lại chán.”

Uy lắc lắc đầu, lại cười.

Tôi tắc lưỡi thể hiện rõ sự chán nản. Rõ ràng trước kia anh rất dễ thương mà.

Điện thoại Uy đột nhiên vang lên, tôi tò mò ghé mắt vào nhìn mới thấy hai chữ 'Vợ yêu'. Thì ra là chị Quỳnh gọi.

Anh cười cười, khuôn mặt đầy hạnh phúc: “Đi đây chút.”

Sau đó Uy lên đi đến nơi vắng vẻ nghe điện.

Xuống căn tin, chúng tôi tình cờ gặp Phương.

Cô nhìn ba chúng tôi mỉm cười: “Môn Sư lớp bà có đề cương không?”

Tôi mấp môi: “Hình như có.”

“Hình như là... sao?”

Lâm trả lời thay tôi: “Có hay không thì nó cũng không có đựng vô đâu.”

Phương rút vai: “Vậy nếu có cho lớp tui mượn được không? Thầy tui không cho đề cương.”

“Ừ, lát chuyển tiết đem qua cho.” Lâm gật đầu cười có lệ, nhìn ngượng ra mặt vậy mà hai hotgirl vẫn đứng nán lại nói chuyện vài ba câu nữa như thân thiết lắm. Tôi sợ nha... hai mặt đến trình độ như thế này thì không còn gì để nói nữa rồi.

Đợi Phương đi rồi, tôi mới ghé tai sang Lâm: “Ê mày ghét nó như cái gì vậy, còn đòi đưa đề cương cho nó học?”

Nó nói nhỏ vào tai tôi: “Bối vậy nên lát nữa nhờ mày đưa nó giùm tao.”

“...” bạn bè đích thực!

Tôi liếc mắt về phía Phương vừa vặn thấy cái khoảnh khắc nó đụng vào anh Uy. He, sắp có phim hay.

Uy mỉm cười dịu dàng như thường: “Em có sao không?”

“Kh... không.” Nó đờ ra luôn, sau đó thì cúi đầu ngượng ngùng. “Vậy anh đi trước nhé.” Uy nói rồi lướt qua Phương đi về phía chúng tôi. Hình như tôi vừa trông thấy một ánh mắt tò mò đến đáng sợ.

Phương nhìn chúng tôi như đang hỏi, anh đẹp trai biết tôi với Lâm?

Chúng tôi kéo nhau vào bàn ngồi. Vừa ngồi xuống Lâm đã hỏi anh: “Ai gọi anh vậy?”

“Quỳnh.”

“Có chuyện gì sao?”

“À, ngày mai em ấy sẽ về Việt Nam.”

“Yah, thế là anh không thể phá tui em nữa.” Lâm cười rộ lên, nhìn gian kinh khủng. Tôi chép miệng liếc sang Minh, tự khinh bỉ trong lòng mình: 'Không giữ hình tượng trước người ta nữa hả?'

“Không hề nhé, chị Quỳnh của em không phải dạng vừa đâu.”

Có thể nói, tôi đã biết được do ảnh hưởng từ ai mà anh thành ra như vậy!

“Ồ mà, ngày mai anh đâu có đến trường phải không?” tôi đề phòng nhìn Uy.

“Muốn anh đến lắm hả?” lại cái giọng giờ người phát đập đó!!

“Không!”

“Lạ ta, hồi nhỏ là ai cứ thích bám dính lấy anh, bây giờ lớn rồi có bạn trai rồi thì đá anh qua một xó phải không?”

“Em làm gì có bạn trai.”

“Cứ điều.”

“Xi, không tin thì thôi.”

“Ê hai, hai nói chuyện với nó kiểu đó, hai mà không có bạn gái thì người khác nhìn vô thật sự ai cũng nghĩ hai là bạn trai nó đó.” Lâm đá đểu Uy, cụ thể là để troll ảnh. Mà nói chuyện kiểu đó ảnh không bị ảnh hưởng, chỉ tỏ khiến tôi đỏ mặt ngượng ngùng.

Để chữa ngượng, tôi hỏi anh: “Nói nghe coi, hôm nay anh tới đây làm cái gì?”

“Ồ, trước đó, anh hỏi cái này.”

“Hỏi đi.”

“Lâm với thằng nhóc đó, là quan hệ gì?” Uy nhìn về phía hai bạn trẻ đang tung tăng phía trước.

“Hai người đó hả? Ở trong thì này kia nọ còn về ngoài cứ như không có gì, cặp đôi hot nhất trường ấy!”

“Thật sao...” hình như tôi đang tưởng tượng, chứ Uy đang nở một nụ cười thật đáng sợ.

“Anh... rồi đó nói gì, anh tới đây hôm nay làm gì?”

“Thật ra hôm nay anh được ba mẹ phái đến đây điều tra coi con Lâm có bạn trai chưa.”

“...” Dù chưa có làm gì nên tội nhưng Lâm à, tao có cảm giác giống như tao đang gián tiếp giúp đỡ gia đình mày phản bội mày đó.

...

Hôm đó ánh chỡ nó về tận nhà, sau đó, hức... vào dạy kèm!

'Dạy kèm cái gì chứ, rõ ràng lần đó mẹ nói là có ý, anh cũng rõ ràng nhận ra, còn cố tình làm cho hai người đó hiểu lầm. Mà mẹ cũng thật là... biết mình đang quen với Khải lại còn mai mối mình với Uy? Hình như có gì kì ở đây, mẹ tôi mà tôi biết đâu có thích con mình bắt cá hai tay, không lẽ là biết cái gì rồi... ồạch, giờ nghĩ lại mới để ý... hình như tôi bị phát hiện rồi hay sao đây!' miên man suy nghĩ, anh Uy đập vai nó một cái làm nó giật cả mình hét toáng. “Vào nhà đi, đứng đó nắng.”

Lúc này nó mới bò theo anh vào trong nhà, nhìn qua nhìn lại, thấy hôm nay nhà nó có gì đó kì kì. Nhìn mãi một hồi mới phát hiện trên bàn nó có một chậu hoa, mà hoa cắm là hoa lần trước nó mua tặng ba mẹ nó. Tự nhiên trong lòng nó có một cảm giác dễ chịu, một xúc cảm mềm mại ấm áp.

Nó tự nhiên cười, không vì gì hết. Uy nhìn một cái là hiểu, cũng chỉ cười cười, sau đó kéo nó vào trong: “Được rồi, chúng ta học thôi.”

Ở bên ngoài, gần đó,...

Khải cảm thấy có gì đó không ổn, liền chạy lên song song với Kha rồi chặn đầu xe:

“Mày kéo tao đi đâu vậy?”

“Không thấy hả? Đi đến nhà Hạ.” Kha dừng xe.

Khải cau mày: “Mày làm vậy lại ý gì nữa?”

“Thì tao tỏ tình với Hạ, nhưng không có đủ can đảm, nên kéo mày đi theo.” Kha nói với chất giọng nhàn nhạt, giống như đang tuyên bố một điều gì đó thật đơn giản.

Khải càng tỏ ra khó chịu, hần nói: “Vậy tao về, tao không rảnh hơi tham gia vô mấy vở kịch vở vẩn của mày.”

Kha chộp lấy tay Khải trước khi hần chạy đi. Khải cũng không đi nữa, chỉ đứng đó nhìn Kha.

Dưới cái nắng chang chang giữa trưa, hai bạn nam nhà mình đứng yên trên hai chiếc xe nhìn nhau chăm chú, hình như đang liếc mắt đưa tình.

“Mày cũng thấy sáng nay bà đi với một ông anh nào đó.”

“Ừ. Tao biết. Nhưng đó không phải việc của tao.” Khải liếc Kha một cái, sau đó tránh ánh mắt đi chỗ khác.

“Mày nói vậy cũng được hả? Xuất hiện thêm một tình địch nữa và mày định rút lui?”

Kha cảm thấy, nếu Hạ không thích cậu, thì ít ra cũng phải là thích bạn thân của cậu... Kha cảm thấy chỉ có Khải mới thật sự yêu Hạ, còn người con trai kia không biết từ đâu nhảy ra, đảo lộn một vòng mọi thứ. Cậu biết Khải lúc này đang rất hoang mang, nhưng cậu lại muốn lợi dụng lúc hấn yếu đuối để đưa hấn vào tròng.

Nhất định là cậu đã nghĩ như vậy, không phải là cậu thì chỉ có thể là Khải.

“Những chuyện tao làm không liên quan gì đến mày, và mày cũng không cần phải dạy đời tao!”

Trái ngược với Kha, Khải gần như phát sốt, lại nghe thêm mấy câu của cậu khiến hấn chịu không nổi, phát điên.

Khải rồ ga chạy thẳng.

Kha đứng đó nhìn vào trong nhà Hạ rồi chạy đi.

Bên trong, Hạ vừa bị cốc đầu một cái vì cái tội ngu mà li.

...

Sáng hôm sau, Lâm chạy sang rước tôi đi học. Vừa thấy mặt nó, tôi đã biết hôm nay mình phải chi tiền cho hai bữa ăn sáng.

Tôi leo lên xe nó: “Hôm nay anh Uy đến sân bay đón chị Quỳnh hả?”

“Ừ. Ông cũng buồn cười. Chỉ không có ở đây thì cả lợ phát phơ, chỉ vừa về liền lập tức như con cún cụp đuôi. Máy bay tám giờ mới đáp thì bốn giờ sáng ông đã lục tung cái bếp nhà tao kiếm đồ ăn để chạy ra sân bay.” Haha... tính ông đó giờ vậy mà, tưởng thay đổi rồi thì ra vẫn vậy.”

“Đến khổ, ông sợ vợ thì một mình hứng đi, còn ráng dựng tao dậy để tao thức chung, khôn nạn!”

“À... có hơi thay đổi rồi mày.” Tôi nói rồi cười cười. Cuối cùng cũng không phải chỉ có mình tôi là bị ông xoay như dế.

“Ông ý là mình IQ cao nên làm căng, mình không nghe theo ông thể nào cũng bị quay mòng.”

“Hiểu anh tao quá ha, hình như có thời mày thích ông phải không?”

“Ày, mày lãng quên nó cho tao nhờ, nói coi là ai ăn ở kiểu gì mà anh hai mình về nước không thèm gọi cho mình lấy một cuộc mà đi chơi với tao hả?”

Nó không trả lời, chỉ xì một cái.

Tôi nhếch mép vênh vảo nhìn xung quanh, hôm nay đường vắng vậy??

Tôi nhìn lại đồng hồ, giọng đều đều: “Ủa trễ mười phút rồi kìa mày.”

Lâm thần nhiên, hỏi một câu mang đầy sắc thái ngạc nhiên: “Ủa vậy hả? Chắc mày dậy trễ quá.”

“Rồi không chạy lẹ luôn hả?”

“Kệ, có gì trễ chùn chứ có trễ một mình đâu mà.”

“Ê, tháng này tao trễ năm lần rồi đó...”

“...”

“Mày muốn tao lên phòng giám thị ngồi uống trà lăm hả?”

“Dù gì cũng trễ rồi, tao chịu. Mày vào đó uống trà thì tao sẽ kéo lớp mình đi xem hài kịch, dù gì cũng miễn phí, có gì tụi tao sẽ hùa nhau ủng hộ mày.”

“Nhớ... cứu tao...”

Quả thật, tôi với nó khi mới mò vào trường thì bị ghi tên... và chúng tôi chạy lên lớp...

Đặt mông xuống ghế, tôi liền lôi điện thoại ra để trên bàn theo thói quen, vừa vắn có một tin nhắn đến.

Tôi cầm xem, từ mẹ tôi: 'Chiều nay đi ăn với ba mẹ.'

Tôi nhún nhún: 'Ok mẹ.'

Send.

Sau đó, trên loa trường phát thông báo: “Em Đinh Nguyệt Hạ lớp 11A4 sau giờ học đến phòng giám thị. Xin lặp lại, em Đinh Nguyệt Hạ lớp 11A4 sau giờ học đến phòng giám thị.”

Tôi với Lâm dường như có thần giao cách cảm đồng loạt quay sang nhau, nhìn nhau cười gượng... thật là đau lòng!

Tại lớp tôi quay xuống, bắt chặp cô chủ nhiệm đang ở trong lớp: “Haha, mày làm gì nên tội vậy Hạ?”

“Chết mày rồi.”

“Các em im lặng!” dù đang là tiết tự học, nhưng cô không cho phép mấy đứa lằng xằng như vậy nghe chưa?!!

Tại nó mới tiếc nuối quay lên, chỉ có Huy Gay quay xuống nhìn tôi, làm một bộ mặt hết sức hình sự: “Truyền thuyết kể rằng, những ai xuống cái phòng đó đều một đi không trở về.” Im lặng một chút, nó tiếp “Good luck bỏ tèo.”

Tôi thở dài một hơi.

Hai tiết đầu trôi qua cực nhanh, bởi vì đối với chúng tôi mà nói, chỉ cần là tiết tự học thì chúng tôi sẽ toàn chơi với ngủ. Xem như đến trường mà không học gì hết thì tại sao lại ghi tên em đi trễ hả cô?!!

Ra chơi, tôi mua một đồng bánh mì ngọt, xem nó là cái kỉ cương trường này mà nuốt. Lâm với Minh ngồi bên cạnh tôi cười đều. Ừ thì bạn bè, thấy bạn mình lăm nặn ngồi đó cười như con dờ.

Khoảng trống bên cạnh tôi đột nhiên bị lấp đầy.

Mùi hương nam tính quen thuộc thu hút ánh nhìn của tôi. Tôi tá hỏa khi bên cạnh tôi là Kha, trong khi ở xa hơn bên kia là Khải.

Hai người họ ngồi xuống, tỉnh bơ. Đối diện Khải, Băng rụt rè: “Tại này ngồi với nha, hết bàn rồi.”

Kha quay sang tôi cười tươi, nụ cười ngày trước: “Hello.”

“Hello.” Tất nhiên tôi vui vẻ chào lại. Chỉ có Khải với Băng là hơi khó xử khi ngồi cùng bàn với chúng tôi.

Chúng tôi nói chuyện lòng vòng về giáo viên, với trường tôi, với cả lý do tại sao ban này cái tên xinh đẹp của tôi lại được rêu rao khắp các lớp.

Kha đột nhiên hỏi: “Cái anh đẹp trai hôm qua không đi cùng nữa hả?”

Tôi định mở miệng trả lời thì Lâm đã nhảy vào: “Đi đón bạn rồi. Hôm nay bạn anh ấy đáp máy bay.”

Tôi tròn mắt nhìn nó. Bạn gì cơ?

Nó nháy mắt với tôi một cái rồi nói tiếp: “Bởi vậy nên con Hạ nó mới dậy trễ. Bình thường có anh gọi điện kêu dậy, hôm nay anh bận quá mà quên mất.”

Hình như tôi mơ hồ nhận ra nó đang muốn làm gì.

Kha uống một ngụm nước: “Hai người họ thân lắm hả?”

“Ờ. Anh là mối tình đầu của con Hạ ấy.” Lâm thần nhiên nói. À... đúng luôn...

Bạn đang đọc truyện *Bộ Tư Ngó Ngẩn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47

“Đó là mối tình đầu của nó.” Lâm vừa dứt lời, tất cả mọi người cùng im lặng..

Rõ ràng ý đồ của nó là dò hỏi giúp tôi tình cảm của Khải, dù rất cảm tạ là nó có suy nghĩ cho tôi, nhưng tôi thật sự không thích cái cách thế này chút nào.

(Lâm không biết mình chỉ cố tình chột một chột mà cả hai anh đều phải chịu khổ :)))

Tôi thờ dài nhìn nó: “Kệ đi, chúng ta ăn đi thôi.”

Cảm thấy không khí quá ngột ngạt, tôi vội nuốt thức ăn, uống xong ly nước thì chuồn: “Đi đây chút.”

Tôi chạy ra sân, tìm tụi con Jen ngồi hàn thuyền với tụi nó.

Cái bàn đó lúc này chỉ còn những gương mặt đáng gờm, ngồi đó thêm một lát chắc tôi bị áp lực đè chết!

Tan học, tôi thất thiêu đi về phía phòng giám thị... ngẩng đầu tôi nhìn tấm bảng tên phòng trước khi gõ cửa, bởi cơ bản là tôi không chắc đây là phòng giám thị, đến được đây do sự chỉ dẫn của rất nhiều người, với nhiều biểu cảm khác nhau.

Tôi gõ cửa phòng. Bên trong phát ra âm thanh sắc bén: “Vào đi.”

Tôi thờ dài bước vào trong. Cô giám thị ngồi im trên ghế nhìn sang tôi: “Hạ hả?”

“Dạ.”

“Ngồi đi.”

Tôi nhìn theo ánh mắt của cô ngoan ngoãn như mèo con ngồi xuống ghế cái ghế đơn của bộ ghế đặt giữa phòng.

Cô rời tay khỏi bàn phím máy tính rồi đi về phía tôi.

Tôi nhìn cô, cô nhìn tôi, hai chúng tôi cứ ngồi nhìn nhau như vậy, giống như đang chơi trò đọ mắt mà tôi chẳng hề có chút nào nể khiêu.

“Còn dám trừng mắt nhìn tôi? Em có biết mình bị gọi lên vì tội gì không?” Cô ấy cuối cùng cũng nói, mà lời nói của cô làm tôi giật mình, tôi trừng mắt với cô hồi nào chứ?!

“Con biết. Đi trễ sáu lần.” Tôi lí nhí.

“Sáu lần?!! Nói nghe đơn giản quá hả?!” cô ta lại gào lên, chất giọng thê tai điển hình của một nữ trung niên đang đá.

“...” Cô ơi... cô bảo con kể tội thì con nói như sự thật thôi, sao cô lại nổi nóng như vậy?!

“Vậy tại sao lại đi trễ?”

“Dạ ngủ quên.” Tôi lại lí nhí thành thật đáp.

Cô già tròn mắt: “Cái gì? Nói lại coi, có ngon thì em nói lại tui nghe?! Ngủ quên?!”

“Dạ. Ngủ quên.”

Bà ta giận tím mặt.

“Còn dám lặp lại?”

“...” không phải cô bảo con nói lại ă? Sao lại mắng con?! T^T

“Tui nói cho em biết nha, học sinh trường này chưa có ai đi học trễ mà dám nói với tui hai từ ngủ quên! Em nghĩ là em đi học hay đi chơi? Thích đi thì đi phải không? Em coi kỷ cương trường này là cái gì?”

“...” bánh mì ạ.

“Được, mời phụ huynh vào cho tôi.”

“Cô đừng nóng, con sẽ không tái phạm.” Bên ngoài đột nhiên cạch một tiếng, cô lập tức đứng chạy ra xem.

Bà cô vừa mở cửa ra, tôi đã thấy đám lớp tôi một lũ lo chơi trước cửa kiếm đường chạy.

“Mấy đứa làm gì ở đây?” bà cô trừng mắt hỏi tụi nó.

Tôi ở trong phòng đứng lên, nhìn tụi nó ở ngoài ra ánh mắt cầu cứu... cứu tao, bà sắp hành nát lổ tai tao rồi!!

Jen rõ ràng thấy biểu cảm thảm hại của tôi, ấy vậy mà nó lại hét lớn: “Tầu!”

Tôi đứng nhìn đám tụi nó chuồn đi trong 2s mà lòng tê tái...

Bạn bè chính là những đứa như vậy.

Lâm... là con nào lớn miệng nói ếu mày bị gì tui tao sẽ chạy vào hỗ trợ... hỗ trợ cái đầu mèo!!

Cô ta quay lại, dường như còn tức giận hơn trước, lù ầu ầu! Không nghĩ cách cứu tôi còn làm cho bà cô thêm tức giận nữa, đúng là vô dụng!!

Bà vừa ngồi xuống ghế liền quay qua hỏi tôi: “Mấy đứa bạn này lớp em hả?”

“Dạ... không.” Tôi lí nhí trả lời. Thấy tôi có tốt không, bị tụi nó chơi cho một vỏ như vậy vẫn không bán đứng bạn bè.

“Nói, có phải không?”

Bà cô đột nhiên hét lớn làm tôi giật mình, đánh rơi cây bút đang xoay đều trên tay tôi.

Tôi than thầm trong lòng, thôi rồi, nhìn cái mặt chắc chắn đó là biết chắc bà biết câu trả lời, mà còn cố tình hỏi tôi, khác nào bắt tôi phải là đứa bán đứng bạn bè, nhưng trong tình thế như thế này tôi còn biết phải làm thế nào. Sao lại kéo người khác vào bể khổ như vậy!

Tôi chọn im lặng không nói.

Bà điên tiết một hồi không làm gì được thì thở dài: “Được, không nói thì cô không ép. Lớp em bị trừ năm mươi điểm thi đua.”

Bà nói xong đứng dậy toan đi về phía bàn làm việc, tôi hét toáng lên: “Khoan đã cô! Đừng trừ điểm lớp, là tại tụi nó lo cho con.”

“Tôi vẫn phải trừ, quy định là quy định, không thể vì lí do là mấy bạn lo cho em mà tôi bỏ qua được.” cô vẫn kiên quyết.

Tôi không biết nói gì hơn, cuối cùng, vẫn là: “Mời phụ huynh vào cho tôi gặp mặt.”

“Vâng.” Tôi ừ ừ nói rồi gọi cho... Uy.

“A lô, anh hả?”

“Có gì không em?” tôi nghe tiếng máy xay xính tổ xen lẫn trong giọng nói quen thuộc.

“Đến trường họp phụ huynh.” Tôi nói ngắn gọn...

“Được rồi chờ anh một lát. Em à, anh...”

Hình như anh đang xin phép chị Quỳnh, đúng là trai ngoan.

“Cô chờ một lát, gia đình con lên ngay.” Tôi chém... với một nụ cười thật tươi.

“Ồ, vậy ngồi đó đi, chờ ba mẹ em lên cho tôi nói chuyện rồi về.”

Tôi ngồi trên ghế cảm điện thoại lướt face... vừa mở lên đã thấy một tấm hình, khiến tôi điên tiết chỉ muốn bóp nát cái điện thoại. Hình đám lớp tôi một lũ trước phòng giám thị dần hàng nhí nhố xếp hàng, mặt đứa nào cũng tươi rói, caption là: 'Pray for my friend!!'

Tôi thở dài, kéo xuống chỗ cmt: 'Tụi bây chết hết đi.'

Sau đó mắt hết cả hứng tắt luôn điện thoại. Lại ngồi một lát, chán quá nên mở nhạc nghe. Bà cô liếc tôi một cái rồi để tôi hoành hành.

Tôi ngồi mỗi lưng liền nằm luôn ra ghế, nhạc thì max âm lượng, sau đó không biết từ bao giờ tôi ngủ luôn.

Đến khi tôi tỉnh dậy đã là nửa tiếng sau đó, Uy lay lay người tôi: “Dậy đi rồi về nhà. Nghe không? Hạ!”

Tôi lẩn qua nhìn anh rồi ngồi dậy. Bà cô cười gian một cái rồi nói: “Về đi.”

“Thưa cô.” Tôi với anh đồng thanh. Anh vác ba lô của tôi trên lưng mình rồi quay người ôm vai tôi đi thẳng.

“Rồi em có bị gì không?” tôi quay sang hỏi Uy sau khi chúng tôi đã yên vị trên chiếc xe của anh.

“Em làm cái gì mà đi trễ dữ vậy, còn vài lần nữa là bằng anh hỏi đó rồi.”

“...”

“À mà không sao đâu, chỉ cần em đừng vì phạm nữa thôi, cổ tha rồi.”

“Em cảm ơn, vói... em xin lỗi.”

“Chuyện gì.”

“Cảm ơn anh đã giúp em, nhưng chị Quỳnh vừa mới về nước em đã kéo anh đi như vậy. Thật ra lúc đó em chẳng nhờ vả ai được... ba mẹ em đi công tác rồi.”

“Vậy à. Đâu có gì, sự việc cũng đâu có nghiêm trọng như em nghĩ. Không cần cảm ơn gì đâu. Chỉ cần em đến làm bạn với Quỳnh đi.”

“Được thôi, anh chở em về nhà thay quần áo rồi về trước đi. Thay xong em sẽ chạy qua liền. Nhà Lâm phải không?”

“À, không. Nhà riêng của tui anh.” Trong giọng nói có chút ngượng ngùng, ha, lần đầu tiên cảm thấy biểu cảm này của anh, cảm giác không tồi.

Hiếm khi anh ngượng, tôi được nước làm tôi: “Hai người có nhà riêng đồ ha, vậy là sau này ở chung một chỗ như vậy luôn hả?”

“Ồ.”

“Sống chung tới khi cưới nhau luôn hả?”

Mất một lúc lâu, anh mới ngượng ngùng: “Ồ, mà em tìm hiểu làm chi mấy chuyện đó của anh! Lo học hành cho đảng hoàng đi. Một lát nữa đem theo tập vở đồ qua nhà anh, tối nay anh dạy luôn cho.”

“Okkk.”

...

Căn hộ của anh nằm trong một khu chung cư đồ sộ, mấy tầng dưới có nhà hàng, bể bơi, phòng gym,... hết sức đầy đủ. Căn hộ này chắc cũng không rẻ... hai người họ chỉ mới là sinh viên ra trường, sao có thể bỏ tiền ra mua một căn khủng hoảng như vậy?!

Tôi nghi vấn cặp đôi bá đạo này trong lúc còn đi học đã lên kế hoạch lừa tiền người ta.

Tôi bấm chuông một hồi, cánh cửa bật mở... cùng với một giọng lành lạnh như ngọc: “Anh về rồi hả? Nhanh thế?”

Tôi đứng hình một lát mới nhận ra cô gái cực kì xinh đẹp trước mặt mình là ai. Làn da trắng nõn, ngũ quan thanh tú, cơ thể nhỏ bé đầy đặn bên trong cái áo sơ mi trắng dài ngang đùi vô cùng quyến rũ, mái tóc đen mềm xõa dài có hơi rối. Giờ thì tôi đã hiểu tại sao anh lại trân quý chị Quỳnh như vậy. Có một cô bạn gái tài sắc vẹn toàn như thế này vô cùng hiếm thấy. Cô gái dịu dàng mắt giống như còn đang mơ ngủ nhìn tôi.

Tôi cứng người mỉm cười, đồng thời đưa cái tay đang rối rắm: “Chào chị. Em là Hạ đây.”

Chị ấy ngẩng người một lát mới cười tươi rói, nụ cười càng khiến khuôn mặt chị đẹp một cách sắc sảo: “A, Hạ đó hả? Em vào đi.” Lách người sang bên cho tôi vào trong, chị nói tiếp: “Uy mới ra ngoài đi mua vài thứ, em ngồi chơi đi nha.”

“À, không, em không đến tìm anh mà đến chơi với chị đó.”

“Thiệt hả? Vậy là khách của chị rồi. Em ngồi đi chị đi lấy nước cho, xin lỗi vì nhà còn hơi tối, tui chị mới dọn về chưa kịp sắp xếp.”

Chị Quỳnh cười tươi đi vào bếp lấy cho tôi cốc nước. Tôi quăng cái ba lô lên ghế rồi đảo mắt nhìn xung quanh.

Căn phòng rất đẹp, khá rộng, đồ đạc bày trí hết sức hòa hợp, phần lớn là màu xanh da trời và màu trắng, đúng chất một căn nhà dành cho cặp vợ chồng son.

Ti vi, tủ lạnh, máy giặt,... vô cùng đầy đủ. Bên ngoài ban công lồng gió, căn phòng này ở tầng hai mươi, toàn cảnh thành phố bên ngoài vô cùng rực rỡ.

Có vài thùng giấy có lẽ đồ đạc chưa dọn xong.

Chị Quỳnh từ trong nhà bếp đi ra, đem theo trên tay ly trà sữa còn bốc khói, bên trong có vài viên đá nhỏ lửng lơ đánh đưa chờ bản thân tan thành nước.

Chị cười với tôi: “Em cứ ở đây thoải mái như ở nhà, để chị đi thay áo đã.”

“Dạ.” Tôi gật đầu, đón lấy ly trà sữa thơm ngát từ tay chị ngồi xuống ghế chờ.

Một lát sau, vang lên từ phía cửa một tiếng bíp. Anh Uy bước vào, tươi cười nhìn tôi: “Đến rồi hả? Nhanh vậy, anh cứ tưởng em phải trễ lắm.”

“Anh coi thường nhau đấy à?” Nhìn thấy anh tay xách tay mang va li quần áo,... tôi mới nhủ này “Anh đã định trước là sẽ chuyển sang đây sống, sao còn dọn quần áo sang nhà Lâm?”

“À.” ánh đột nhiên ghé sát nói nhỏ vào tai tôi “Em biết đó, tính chị Quỳnh của em có hơi thất thường, anh đây là đang lo cho tương lai, nếu nhớ như bị chị em đuổi ra khỏi nhà còn có nơi mà về, với cả có quần áo đủ cho vài ngày.”

“...” tôi.

“Hiểu chưa?”

“Tính xa gớm.” Chỉ còn biết lắc đầu với hai người này.

Từ phía sau, chị Quỳnh chồm người lên trước bao gọn tôi trong vòng tay: “Hai anh em nói xấu gì tui đó?”

Tôi và anh Uy hoảng loạn đồng thanh: “Đâu có gì đâu.”

Chị ấy chỉ lườm một cái. Chị Quỳnh khoác trên mình một cái áo thun với quần sọt ngắn đơn giản nhưng vẫn đủ để khiến người ta choáng váng với mái tóc dài buộc cao gọn gàng tươi tắn.

Tôi mỉm cười với chị Quỳnh, đáp lại tôi là một nụ cười tươi như ánh mặt trời.

Tôi nhớ ngày xưa khi lúc còn nhỏ, tôi, Lâm với anh Uy thường chơi thân với nhau, anh đã từng một lần miêu tả cho tôi nghe về hình tượng con gái hoàn hảo trong lòng anh, bây giờ chị Quỳnh giống như người con gái đó bước ra từ trong giấc mơ của anh. Người con gái có nụ cười ấm áp như ánh sáng mặt trời chỉ cần nhìn thấy cũng đủ khiến người khác rơi vào trầm ngâm để nhìn ngắm chị, giống như ở trong một dòng ánh sáng lấp lánh đắm chìm trong ấm áp.

Anh Uy tự hào ôm ngang eo chị Quỳnh, ngọt ngào hỏi: “Em ngủ đủ chưa, đã hết mệt chưa? Có thèm ăn gì không?”

“Này, hai người xem đây là người vô hình đấy à?” tôi lên tiếng phản bác, chị Quỳnh mỉm cười đẩy Uy ra chạy sang ôm tôi.

Không quen đụng chạm cơ thể theo cái kiểu thân thiết này làm tôi đứng hình. Chị ấy cười với tôi: “Nói thật thì chị muốn sống cùng một bé gái đáng yêu như vậy hơn là ở chung với một ông già như anh ấy.”

Ồ chị này, chị nói như vậy là tuyệt đối phải bảo kê em, nếu không em sẽ chết không kịp ngáp!!

Người yêu của chị tâm lý không có bình thường đâu nha.

Tôi lén lút nhìn qua anh Uy, đúng là đang bị ánh lườm cho một cái.

Tôi ngẩng đầu than trời, tôi tuyệt đối phải tránh xa cái cặp đôi này!!

Sau đó, chúng tôi kéo nhau hết vào nhà bếp chuẩn bị bữa ăn trưa. Nhìn lên đồng hồ, đã hai giờ mấy rồi thì ăn trưa cái gì nữa không biết.

Sau một hồi loạn xì ngầu trong bếp, tôi chính thức bị đuổi ra ngoài, không chỉ anh Uy mà cả chị Quỳnh cũng không tha cho tôi. Hai người họ xúm nhau nằng nặc tôi rồi đá tôi đi chỗ khác. Dù gì tôi cũng được đi chơi, không lẩn vào bếp mà vẫn có đồ ăn có phải hơn không.

Tôi lúi điện thoại ra.

Nhìn thông báo mà tôi ngẩng người.

Khải nhắn tin cho tôi!! Trời ạ, hán nhắn tin cho tôi!! Giống như một màu đen u tối làm nổi bật lên một tia sáng nhỏ mong manh.

'Có bị ki luật gì không?'

Tôi gần như lập tức nhắn lại: 'Không, cũng may có người bảo kê.'

'Người bảo kê? Là cái anh lần trước?'

'Ừm. Sao biết hay vậy?'

'Không có gì, chỉ là đoán mò thôi.'

Tôi tin tưởng tuyệt đối, cũng không nói gì nhiều... thật ra, sau này Khải mới kể lại, lúc đó hán đã giấu tôi, ban trưa hán thấy Uy kéo vai tôi ra khỏi phòng, hán mới biết người đó là Uy... một hồi ghen tức âm âm trong lòng, hán hạ quyết tâm, cuối cùng nhắn tin cho tôi.

'Đoán mò mà tài phết nhờ.' Tôi chỉ đùa, không ngờ hán seen rồi không rep... a... có phải tôi đã làm gì sai?!

'Sao vậy?'

'Tui có việc mới đi.'

'Vậy sao.' Tôi nuốt nước bọt, liền nhấn tiếp 'Ăn trưa chưa?'

'Chưa, mới về đến nhà.'

'Đây cũng thế, đói meo mọ.'

'Vậy đi ăn đi.'

Oa,... là đang lo lắng cho tôi đúng không, cái giọng điệu này là đang lo lắng cho tôi đúng không.

Tôi như con dờ ngồi ôm điện thoại cười một mình.

'Ok. Ăn sớm đi nha.'

Tôi trả lời lại. Sau đó Khái off.

Tôi cười tủm tỉm mờ ti vi xem, cảm thấy cuộc đời này tự nhiên cái gì cũng màu hồng, kể cả trên ti vi vừa thông báo về cuộc thảm sát ở đâu đó, hay là vụ án ăn cướp giết người này nọ.

Uy gọi tôi vào ăn cơm, tôi liền tung tăng chạy đi, không màng món hôm nay là cá mà tôi ghét nhất, tươi rói ăn lấy ăn để, đến mức Quỳnh phải thốt lên: "OMG, con gái mà em ăn lắm thế không sợ mập à?"

"Nó sợ làm gì, mập sẵn như vậy rồi. Em còn thấy con bé có thể giữ eo hả." Uy cười cười nhìn tôi và nhìn chị Quỳnh. Đột nhiên ánh vрон người sang, đưa tay chùi chùi mép miệng chị: "Dính nè."

Chùi xong thì mỉm cười, còn chị Quỳnh ngượng ngùng theo phản xạ đưa tay xoa lại chỗ ban nãy.

Tôi ngồi đối diện nhìn hai người họ mà trong lòng như có bầy kiến mang guốc đi lòng vòng.

Hờ... sau này tuyệt đối không đi ăn với cặp tình nhân nào nữa! Tuyệt đối không!!

Bạn đang đọc truyện *Bộ Tứ Ngó Ngẩn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48

Ăn xong, lí ra phải bắt tay ngay vào việc học, nhưng tôi lại lười nhác: "Em đi hóng gió quanh đây một lát."

"Ừ. Bye em, cẩn thận kéo lạc, đem điện thoại theo để chị liên lạc." chị Quỳnh ti mi dặn dò.

Tôi "Vâng." một tiếng rồi ra ngoài.

Cánh cửa đóng lại sau lưng, tôi tản bộ ra thang máy đi thẳng xuống tầng trệt.

Ban nãy trước khi đến đây, tôi có thấy mình đi ngang một công viên khá rộng, cảnh quan vô cùng thư thái, đem lại cho tôi cảm tình ngay từ lần nhìn đầu tiên.

Tôi đã quyết định dù một hay hai lần, mình nhất định phải đến một lần.

Dạo quanh một vòng, tôi ngồi xuống một cái ghế đá dựng bên đường, thăm than thở... tôi tạo điều kiện cho hai cái người đó ở bên cạnh nhau như vậy, phải biết ơn tôi đi.

Dù gì cũng là nhà của vợ chồng người ta, tôi thấy mình cứ mặt dày ở đó thật không tốt, chẳng hiểu sao anh Uy lại cứ bảo tôi sang chơi. Không khí ở trong đó đối với tôi mà nói ngột ngạt chết đi được.

Trời bắt đầu tối, ăn trưa thế hóa ra ăn tối..

Vai tôi đột nhiên kêu bộp một cái, cảm giác nặng nề kì quặc áp lên. Tôi hốt hoảng la một tiếng: "A..." nhưng còn chưa ra tiếng thì một bàn tay chop lấy

miệng tôi.

Tôi hoảng sợ chớp lấy gọng kiềm đang ôm ngang vai, tay còn lại của hắn đặt trên miệng tôi hơi siết.

Không lẽ, không lẽ tôi lại gặp biến thái, cuộc đời tôi có duyên với bệnh hoạn đến vậy sao?

Tôi gần như khóc thét, trong đầu chỉ lặp đi lặp lại một chữ “Khải!”

Người đó trầm giọng, chất giọng quen thuộc: “Hạ, đừng la, la lớn thì nguy hiểm cho tui lắm.”

Lúc này tôi mới ngừng giãy... vòng tay đó từ từ nói ra.

Kha thò mặt ra từ phía sau, cậu mỉm cười: “Ngạc nhiên không? Con gái con đũa gì mà khỏe ghê, kiềm được bà vô cùng vất vả.”

Tôi trừng mắt dí sát mặt vào Kha: “Nói vậy mà nghe được hả? Dọa người ta muốn rút tim ra ngoài này!”

Bị tôi áp sát một cách đột ngột, Kha giật mình hơi ngã về sau, sau đó hớn hờ bước vòng lên trước ngồi xuống cạnh tôi: “Đi đâu vậy?”

Cậu ta mặc kiểu vô cùng giản dị, đúng chất phong cách con trai hay chơi thể thao, nhìn khỏe khoắn và trẻ trung.

Mất một lúc lâu tôi mới hiểu ra và trả lời Kha “À, nhà của anh tui ở gần đây. Ông đi đâu đây?”

“Tỉnh cò vậy, nhà tui cũng gần đây, anh họ bà ở đâu?”

Tôi chỉ tay về phía tòa chung cư của anh Uy, mắt Kha sáng rỡ: “Tỉnh cò nữa, nhà tui cũng trên đó... anh bà tăng mấy vậy, biết đâu tui quen.”

“À, chắc không quen được đâu, anh tui mới chuyển về đây ngày hôm nay à.”

“Tầng hai mươi ba phải không?” “Ồ đúng rồi! Giỏi ghê!” tôi cũng bị cái hào hứng của Kha lây nhiễm, chỉ đơn giản vậy cũng nhớ những cả lên, cười toét hàm.

Kha quẹt mũi: “Nói không phải khoe chứ tui quen hết mặt từng người ở cái chung cư này đó, có người mới dọn tới tất nhiên tui phải biết rồi. Còn định một lát nữa đem đồ ăn xuống biếu.”

“Có cần trùng hợp như vậy không?” tôi cười toe toét “Vậy ông lên chơi với tui không?”

“Hả? Có phiền bà không, không phải hôm nay bà tới để chơi với anh hả?”

“Ông thấy có con em nào đến nhà anh chơi phải chạy xuống đây tị nạn như mấy con nhò ăn mày không?” tôi dờ khóc dờ cười “Trên đó là một bầu trời hạnh phúc của ông anh tui với người yêu... hai người đó tình như cái bình, tui trên đó xem phim Hàn à?”

“Bây giờ bà bảo tui lên đó cùng với bà xem phim hả?” cậu ta cũng làm một bộ mặt dờ dờ ương ương, tôi buồn cười thụi ngay bụng Kha một cái, không ngờ cậu ta ôm bụng gập người tỏ ra đau đớn.

Tôi hốt hoảng còn định rời khỏi ghế quan sát tình hình thì Kha ngẩng đầu, đưa bộ mặt nham nhở nhìn tôi. Tôi dờ ra thì cậu ta đứng dậy trước, chìa tay về phía tôi: “Đi thôi, tui dẫn bà đi một vòng xem nhà tui có gì vui.”

Tôi tự mình đứng dậy, thấy là mình có hơi kì quặc khi bỏ đi cánh tay đó của Kha, nhưng sẽ càng kì quặc hơn khi tôi vờ tay đón nhận nó.

Kha mỉm cười quay người đi trước.

Tôi lẻo đẻo đi theo Kha. Cả hai chỉ có im lặng đi cạnh nhau. Tôi biết không khí khó xử này là từ tôi mà ra, nên tôi liền tìm chuyện nói: “À thì, cái đó... gần đây có chỗ nào vui?”

“À.” Như thoát ra khỏi giấc mộng, Kha lại nở nụ cười niềm nở “Đi, tui dắt bà đi chơi bập bênh với cầu trượt.”

“...”

“Đùa chút mà, haha.” Kha cười rõ tươi, làm tôi thờ phào.

Nhưng mà sau đó, cậu ta thật sự đưa tôi đi chơi bập bênh... trượt lên trượt xuống một hồi tôi qua xích đu ngồi, Kha chỉ lặng lẽ ngồi kế bên.

Trời đã hoàn toàn tối, lúc này chỉ còn lại ánh sáng loe loét yếu ớt của những ngôi sao xa xăm cùng mặt trăng khuyết mất một nửa. Đèn xe cộ cùng tiếng còi inh òi từ bên ngoài truyền tới, cùng với ánh đèn vàng tròn nhỏ nhắn trong công viên khiến không gian nơi đây có chút kì ảo.

Gió thổi nhẹ nhàng hơi ẩm mát.

Tôi nhẹ đưa chân, chiếc xích đu nhỏ xíu cố định bằng hai sợi xích sắt nhẹ nhàng di chuyển, gió lại ủa đến, tản mát một mùi vị ngọt ngào của kem dâu

không biết từ đâu ra.

Mãi một lúc cậu ta mới lên tiếng: “Bà thích Khai hả?”

Tôi thiếu chút lọt luôn khỏi cái xích đu, tròn mắt nhìn Kha: “Ở đâu ra cái giả thuyết đó vậy?”

Cậu ta ngẫm nghĩ hồi lâu cũng không có đưa ra đáp án, tôi nuốt nước bọt: “Bộ tui thể hiện rõ như vậy hả?”

Kha gật đầu.

Tôi dè chừng: “Xin lỗi vì hỏi ông câu này nhưng mà... Khai, ông có biết không?”

“Không, nó ngốc lắm, không biết gì đâu. Trong những chuyện khác, nó lúc nào cũng tỉnh táo với thông minh, nhưng về mặt tình cảm nó mù mờ như người điếc nghe thối kèn vậy.” Lời nói của Kha khiến tôi phần nào yên tâm, nhưng vẫn có cái gì đó nhồn nhột. “Ông...”

Tôi ái ngại nhìn sang Kha, không ngờ cậu ta lại thẳng thắn một đường nói hết ra: “Thật ra thích bà thì tui vẫn còn thích, nhưng quan trọng hơn là bà không có thích tui. Đối với tui, hình như cũng không cần lúc nào cũng ở bên cạnh bà, chỉ cần thấy bà vui là được. Đó là những gì tui nghĩ.”

Tôi chỉ biết im lặng, ngượng ngùng cúi đầu nhìn đất, mà trong lòng tôi cảm thấy rất có lỗi với Kha. Lần trước, tận mắt cậu ta chứng kiến tôi kịch liệt phản bác quan hệ của cả hai với Khai như vậy, nếu là tôi tôi cũng sẽ tổn thương.

Tôi còn nghĩ sau lần đó sẽ không được nói chuyện bình thường với Kha nữa. Lúc này vừa có cảm giác an tâm vừa có cảm giác lo lắng.

“Đã bảo với bà là đừng cảm thấy có lỗi với tui. Tui không có nghĩ gì đâu.”

“Tui thật sự xin lỗi. Trước đây cũng không nên quen thử với ông, tui cảm thấy mình rất tàn nhẫn. Lúc đó, tui nghĩ mình có thể thích ông, nhưng hình như tui lầm rồi.”

Nói xong hết những điều trong lòng ra với Kha, dù biết cậu ta có thể sẽ tổn thương, nhưng tôi vẫn cảm thấy nhẹ nhàng hơn hẳn so với lúc chưa kể ra.

“Ừ, nhưng dù sao cũng cảm ơn bà, tui đã có một khoảng thời gian rất vui.”

Tôi nghe cậu ta nói vậy, tự nhiên nở nụ cười, cảm thấy vô cùng thoải mái. May mắn cho tôi người đó chính là Kha, không phải một ai khác, mà chính là người con trai đang ngồi bên cạnh tôi.

“Chuyện của bà với Khai, chắc chắn sẽ thành thôi.”

“Cảm ơn. Nhưng tui không thấy mình có chút cơ hội nào đâu.” Cảm thấy cứ mãi nói về chủ đề này cũng không ổn cho lắm, tôi liền chuyển “Mà ông ăn tối chưa, ngồi đây với tui không đói hả?”

“Ăn rồi, ăn xong mới xuống đây tập thể dục nè, ờ mà quên.” Kha cười cười một hồi, đột nhiên giơ tay lên búng một cái.

Tôi tròn mắt nhìn, không có tí kiên nhẫn hỏi lại: “Vụ gì vậy?”

“Chờ một chút sẽ biết.”

Tôi nín thở chờ đợi... mãi mà vẫn không có gì.

Kha lúng túng, đảo mắt nhìn quanh như đang tìm kiếm cái gì: “Hôm nay nó chạy đi xa quá.”

Nó nào? Nó gì, nào tôi lướt nhanh qua vài hình ảnh.

Từ xa, một cục bông tròn tròn trắng trắng phóng tới với tốc độ cao, hai cái chân ngắn ngủn ẩn giấu dưới lớp lông dày và dài. Cái đuôi tròn tròn trắng muốt. Đôi mắt tròn xoe đen láy, cái mũi nhỏ nhỏ nhìn như không có...

Tôi gần như gào lên: “A! Dễ thương!!”

Con chó... chả biết là giống gì, chạy đến quần quanh bên chân của Kha.

Cậu ta lập tức bế nó lên tay đưa ra trước mặt tôi: “Sẵn tiện đưa thằng nhóc này đi dạo.”

Tôi lập tức đón cún con vào lòng, luôn miệng cười toe toét: “Con này tên gì đây?”

“À, tên... ừm... Gâu.”

Tôi cười cười đưa Gâu ra trước mặt, nó to hơn bàn tay tôi một tí, vô cùng vừa vặn. Tôi lên con bần loạn sinh ra lại nhai: “Gâu Gâu nhí, năm nay em bao nhiêu tuổi rồi?”

Kha che miệng cười khê: “Gần năm tháng.”

“Cung chết đi.” Tôi siết nó vào lòng, ôi mềm thì khỏi nói.

Kha cười cười nhìn tôi với con cún... mà bỏ quên cậu ta ở một góc.

Sau đó tôi đưa Kha lên phòng anh Uy làm quen.

Với tính cách của Kha, cậu ta nhanh chóng trở nên thân thiết với anh Uy và chị Quỳnh. Chị Quỳnh có vẻ rất thích cậu ta... sau này tôi phải nhắc nhở anh Uy cẩn thận đề phòng Kha vài phần.

Ngồi tụ lại với nhau trong phòng khách, để Gấu bò loạn, Kha trò chuyện với Uy và Quỳnh. Câu hỏi mà thường thì bậc phụ huynh nào cũng hỏi bạn bè của con cái mình: “Em với con Hạ là quan hệ gì?”

Gặp ngay câu hỏi đầu đầu, tôi thở ra, trong khi Kha như chuẩn bị trước câu trả lời: “Bạn bè bình thường thôi anh.”

“Thật sao...?”

Trước ánh mắt nghi ngờ thập phần... khốn nạn kia của anh, tôi thay Kha rùng mình một cái.

“Này này, anh đừng can thiệp đời tư người ta như vậy chứ?” tôi can thiệp, bị anh dùng chiêu trò chế ngự.

Anh Uy nhú mày đưa khuôn mặt cún con nhìn tôi: “Em... ăn hiếp anh?”

Tôi chịu thua im bặt.

Chị Quỳnh đột nhiên bế bồng con Gấu lên rồi cho nó ngồi trong lòng mình, tôi thấy tận sâu trong ánh mắt của anh Uy có mấy phần sát khí dành cho con cún bé nhỏ.

Chúng tôi ngồi một lúc lâu nói chuyện trong bầu không khí thập phần quái đản rồi kéo nhau ra về.

Tôi cũng không biết rốt cục hôm nay đến đây tôi đã học được cái gì.

Kha đứng lên đầu tiên: “Cũng trễ rồi, em về đây.”

“Ừ, vậy em cũng về.” Tôi đứng lên theo.

Anh Uy cảm áo khoác: “Để anh đưa em về.”

“Không cần đâu anh./Để em đưa Hạ về.”

Tôi và Kha đồng thanh, nói xong thì nhìn nhau ngơ ngác. Con Gấu nháo nhào đuổi theo chúng tôi.

“Thôi em cứ về đi, để anh đưa nó về cho.” Anh Uy nói rồi đi sang bàn ăn lấy chìa khóa xe.

“Để em được rồi, anh nghỉ ngơi đi, dù gì em cũng có việc cần làm ở gần khu nhà Hạ.” Kha mỉm cười đầy chững chạc rồi kéo cổ tay tôi đi, tôi và cậu ta lại đồng thanh “Cảm ơn anh chị. Ngủ ngon.”

Tôi dường như quên mất, tôi với Kha là một cặp bài trùng. Nếu vì mấy chuyện tình cảm đó mà không thể nói chuyện với nhau được nữa thì thật đáng tiếc.

Kha kéo tôi lên tầng bốn mươi rồi bảo tôi đứng chờ một lát. Cậu ta mở cửa vào nhà, thậm chí để tôi đứng đó mà không thèm đóng cửa. Tôi nhìn thoáng ở bên trong, vẫn là một căn hộ siêu cấp khiến người ta phát thèm, chỉ là màu sắc chủ đạo lại là màu vàng.

Gấu chạy vào trong rồi quay cái mông tròn trĩnh về phía tôi, nằm ưỡn ra đất, không thèm quan tâm đó là chỗ đi lại của người ta.

Kha nhanh chóng quay trở ra với cái chìa khóa xe cùng với một cái áo khoác màu đen.

Cậu ta đưa cho tôi: “Mặc đi, tôi lạnh.”

Tôi cười khê, trong lòng ám áp: “Không cần đâu.”

“Không cần thì giữ giùm tui đi, lười quay lại vào trong cất đi quá.”

Kha chép miệng rồi đóng cửa.

Nhìn cánh cửa lặng lẽ khép lại, tôi lại cười, nụ cười mà tôi cho là dịu dàng nhất: “Cảm ơn nha.”

Tôi đưa tay nhận lấy cái áo khoác rồi mặc vào. Đúng là áo con trai, to lớn cỡ kèn, tôi mặc vào như mấy con tinh tinh quấn lá chuối quanh người.

Kha bảo tôi xuống chỗ ban nãy đợi cậu ta, còn mình thì đi lấy xe.

Đứng chờ Kha với những cơn gió lạnh khi trời chuyển sang đông, tôi vô thức rúc vào trong cái áo khoác, thầm cảm ơn vì ban nãy mình đã nhận.

...

Mùa thi đến, chúng tôi bị xoay vòng trong mớ bài tập. Tôi cũng quên bém mình đang mắc kẹt trong vấn đề tình cảm, vấn đề bình tĩnh học hành, bình tĩnh thi cử. Dù tối nào cũng phải thức đến khuya để làm mấy bài tập do anh Uy giao, tôi vẫn cố gắng không ngủ hết cả năm tiết khi học chính thức trên trường.

Facebook của tôi dạo gần đây tràn ngập vấn đề về thi cử, đại loại như những biện pháp phao hữu ích, hoặc cách bấm random để trả lời trắc nghiệm... tôi từ facebook từ thời điểm này.

Thật ra cũng không phải tôi chăm ngoan gì, đại loại là nếu bạn đã lấy điểm của mình ra để cá cược với gia đình thì bạn sẽ phải cố gắng thôi. T^T

Nếu lần này tôi có tiến bộ, đạt được chỉ tiêu mà mẹ tôi đưa ra, tôi sẽ được thưởng một món quà, mà bây giờ tôi cũng không biết đó là cái gì.

(Thi cử trong truyện, cứ thế một giây mà êm đềm trôi qua, trong thực tế nó đau thương đến thế nào... :[[[)

Ngày thi cuối cùng...

Tiếng chuông kết thúc môn thi cuối cùng vừa reo lên là trường tôi như động khi. Tiếng gầm vang dội khắp nơi, sân trường ngay sau đó chỉ toàn giấy và giấy, phân là nháp, phân là đề cương mấy môn học bài găm nhăm tinh thần chúng tôi suốt một tuần thi căng thẳng.

Lớp tôi đã hẹn nhau, sau khi thi xong môn cuối sẽ kéo nhau đi quẩy, cụ thể là kéo ra karaoke.

Chúng tôi tập trung ở cổng sau trường, làm ùn tắc cả một quãng dài, bị mắng bị chửi, vẫn mặt dày đứng cản đường.

Sau một hồi chờ đợi, tôi mới biết là lớp tôi lại kéo theo tụi 11A1. Trời ạ! Lại có cả Khải và Băng, thật là đau đầu. Kéo đi quẩy thì cứ quẩy đi, có gì phải có thêm mấy người họ cho đông đúc, chui vào cái phòng ngập chét được.

Thấy tôi hằm hằm nhìn mình như đang hỏi thế quái nào lại có tụi nó ở đây, Jen cười gian hết cỡ phóng tới chỗ tôi: “Tao đang có ý muốn cưa Tuấn bên đó, đang tự tạo điều kiện ấy mà!”

Nghe xong lý do của nó, tôi có muốn tức giận cũng không xong. Nó làm vậy cũng đâu có gì sai, thích người ta thì công khai theo đuổi, còn chuyện khó xử của riêng bản thân tôi, nó đâu có biết... tôi không thể trách nó không biết nghĩ cho bạn bè.

Thế là tôi thờ dài, tự mình than thở tự mình nghe... nhưng nhờ vậy mà tôi chú ý một điều.

Lâm hôm nay vô cùng khác thường, nó không ở bên cạnh Minh nữa, mà sấp qua đám con gái. Tôi lập tức nhìn thấy rõ là có cái gì đó kì kì ở đây.

Tôi kéo nó qua một góc: “Ê, mày bị gì vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Tứ Ngờ Ngẩn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49

“Mày có chuyện gì hả?”

“Chuyện gì là chuyện gì, tao có gì đâu.” Nó nhún vai, lảng tránh ánh mắt của tôi.

“Ê, đã muốn giầu tao thì đóng cho đạt một chút, ai nhìn vào cũng biết là mày với Minh có cái gì đó.”

Lâm nhìn tôi một lát, mới cực nhọc mở miệng: “Một lát nữa tao sẽ kể cho mày nghe ở trên xe, chỗ này nói không tiện.”

Tôi nhìn nó quay sang cười với tụi con Jen mà trong lòng ngứa ngáy, rốt cục đã có chuyện gì xảy ra...

...

Từ khi có thông báo chính thức về lịch thi, ngoài nó và anh Uy cùng học nhóm thì Lâm và Minh cũng vậy.

Hai người chính xác là đôi bạn cùng tiến. Cả ngày ở trường bên cạnh nhau, sau khi về nhà lại kéo nhau đi học, ngày ở nhà Lâm, ngày ở nhà Minh, có ngày lại ra quán cafe, tuyệt nhiên học hành nghiêm túc chứ không có cà lơ phất phơ như Hạ.

Ngày hôm đó, Lâm bảo Minh cứ sang nhà cậu trước, còn mình có tí việc bên phong trào của lớp.

Vì sợ Minh sẽ chờ, Lâm cố gắng làm xong việc thật nhanh rồi phóng xe tới nhà cậu... nhưng đôi lại là gì, Minh không những không chờ đợi cô mà còn đang trò chuyện vui vẻ với một cô gái. Nếu chỉ đơn giản là cô gái bình thường thì không nói gì, đằng này đó lại là Miên... người con gái theo Lâm nhận xét là có một mối quan hệ vô cùng phức tạp với Minh.

Nhưng thật ra bản thân Lâm cũng là một người đang có mối quan hệ không rõ ràng với Minh, hai người không phải bạn bè, cũng không phải người yêu, dường như là cái gì đó ở giữa, lơ lửng không xác định... cơ bản là Lâm cho rằng Minh thích cô, và bản thân cô thích Minh là chuyện chắc chắn.

Cô lại cho là mối quan hệ như vậy cũng không sao, chỉ cần có thể ở bên cạnh Minh là được, nhưng bây giờ lại xuất hiện một người con gái như Miên, Lâm rơi vào vòng tròn vô tận không lối ra.

Lâm định quay đầu xe bỏ đi, nhưng suy nghĩ một lát lại thấy mình làm như vậy thật ngớ ngẩn, cứ hệt như mấy con nhò bánh bèo trong phim, kết quả là đẩy xe vào nhà Minh.

Cô vui vẻ chào hỏi: "Hello! Tui tới rồi nè!!"

Miên mỉm cười: "Xin chào đồng chí."

Lâm bật cười vui vẻ, nghĩ là Miên cũng rất đáng yêu và dễ gần: "Ừm, có còn nhớ tui là ai không?"

Miên giả vờ ngẫm nghĩ: "Bạn gái xinh đẹp nhất 11A4, Lâm??"

"Hehe, cảm ơn."

Minh mỉm cười: "Lâm qua đây ngồi nè."

Minh vỗ vỗ chỗ ngồi bên cạnh mình. Lâm mỉm cười, ít ra Minh có để dành chỗ bên cạnh cho cô.

"Miên sẽ học cùng hai người nha." Miên đột nhiên nói một câu khiến nụ cười trên mặt Lâm cứng đờ.

Cô quay sang nhìn Minh như đang hỏi, chờ từ cậu một cái khẳng định.

Minh hơi e dè: "Miên cần được phụ đạo... mẹ Miên đích thân nhờ và tui... nên là..."

Dù biết tính tình Minh vốn rất tốt, lại thích giúp đỡ người khác, nên chuyện nhận lời là đương nhiên, nhưng cô vẫn không khỏi thấy buồn. Có thể chẳng qua là cô suy nghĩ quá nhiều, nhưng thật sự Lâm không cảm thấy yên tâm.

Minh... nếu như thật sự thích cô, thì đã để ý đến quan hệ của mình đối với những cô gái khác, chính là để cho cô không lo lắng... nhưng cậu lại vô tư như thế, khiến cô hết sức đau đầu.

Lâm chỉ có thể mỉm cười dịu dàng: "Được thôi, ba người học cùng sẽ rất vui."

Vui cái gì gì chứ, bình thường cô được cùng Minh hai người ở cạnh nhau bình yên thế nào, hôm nay xuất hiện thêm một khối thịt có thân nhiệt chắn trước mặt như vậy, xem như khoảng không gian riêng tư của hai người họ bị khoét mất một lỗ.

Sau đó, nhóm bạn học tập trở thành một tổ ba người, ngày nào cũng hết sức huyên náo chỗ học.

Lâm... chính xác là đang e ngại Miên, cô nàng không biết là ngốc thật hay giả ngốc, những câu hỏi đơn giản gần như cơ bản, cô ấy còn không biết làm, lần nào cũng hỏi Minh, mà khi đã hỏi Minh thì cậu sẽ rời vị trí chạy sang ghế bên cạnh Miên cho dễ dàng chỉ bài.

Trong lòng Lâm lại cồn cào ngứa ngáy.

Lần đó, trong quán cà phê ngày xưa Minh từng làm thêm ở đó, Lâm gọi món cho cả ba: "Cho em ba ly này nha chị."

Miên lập tức xen vào: "Ồ... chẳng phải Minh rất ghét Matcha sao?"

Lâm quay sang nhìn Minh thăm dò, thấy cậu gượng gạo gật đầu, rồi tỏ ra bối rối: "Thật ra không phải là ghét, chẳng qua là không thích thôi."

Từ trước đến nay, Lâm không hề biết điều này. Lần nào đi uống với Minh, cậu cũng cho cô tùy quyền quyết định, và lần nào, Lâm cũng gọi toà Matcha, cơ bản là Lâm thích nó, không nghĩ đến Minh ghét nó mà không nói ra.

Trong lòng Lâm lại khó chịu một hồi. Tại sao Miên lại biết điều mà cô không biết, tại sao Minh không thẳng thắn nói với cô, phải chăng sự thân thiết giữa

hai người là chưa đủ,... và rồi, cô có cảm giác, mình thua Miên một nấc... chỉ một nấc thôi, nhưng mọi thứ xa quá.

Miên thay Minh chọn một loại khác, anh không nói gì, chỉ lặng lẽ đem ba lô của mình và Lâm đặt lên ghế, rồi ngồi xuống.

Lâm cảm thấy hơi khó chịu, nhìn Minh một lát lại thôi không nói gì, ngồi xuống đối diện anh, tự mình tạo ra một khoảng cách. Biết là tình huống vừa rồi không phải lỗi của anh hay của cô, thậm chí không phải của Miên, nhưng cô vẫn thấy rất buồn, rất khó chịu.

Miên vẫn vô tư nói chuyện, không tài nào đọc ra bầu không khí quái dị ở đây.

Thật ra, việc này chỉ làm Lâm buồn rầu một chút, đối với một cô nàng vô tư như cô thì chuyện này chẳng là gì, giống như một vết muỗi cắn nhỏ, chỉ qua vài ngày có thể nhờ Minh trêu cho cô cười.

Chỉ là, mọi chuyện không đơn giản như vậy. Có một lần đi chơi với Minh cùng với tụi Đăng, cô đã biết một chuyện động trời.

Cả đám trong phòng karaoke, hát hò um sùm, quấy đến không biết trời trăng, không khéo khủng bố ập vào còn rủ họ cùng chơi.

Lần này đến lượt cả đám con trai hát, Duy kéo theo người yêu là Chi lên cùng hát, Miên ngồi cách một khoảng chỗ Ngọc và Lâm. Cô bạn quay sang nói với cô: “Thật không ngờ có một ngày Miên với Minh có thể vui vẻ như vậy với nhau, tui cứ tưởng sau chuyện lần đó, đám tụi này không bao giờ có thể đi chơi cùng nhau được nữa.”

“Chuyện lần đó... là chuyện gì?” Lâm đột nhiên cảm thấy bất an, cô có linh cảm khi hỏi xong câu này, cô sẽ phải nhận lấy một đả kích thật lớn, nhưng sự tò mò đã chen ép lí trí. Sau khi hỏi xong, cô hận không thể tự tát mình một cái.

“Bà không biết hả? Minh không nói với bà sao?”

Ngọc tỏ vẻ ngạc nhiên, sau đó suy nghĩ một chút: “Nếu như Minh không nói, tui cũng không biết mình có nên nói hay không? Tui nghĩ vấn đề này bà nên tự mình nói chuyện với Minh.”

Sau đó, cô rơi vào trầm mặc, cô thật sự rất tò mò rốt cục giữa hai người họ đã có chuyện gì, nhưng sợ là Minh sẽ không chịu nói cho cô nghe, mà nếu có nói đi nữa, sợ là khi nghe điều đó từ chính Minh, Lâm sẽ chịu không nổi.

Sau một hồi ỉ ỏi Ngọc, cô bạn cuối cùng cũng chịu thua: “Được rồi được rồi, tui kể bà nghe, tuyệt đối không được nói với Minh là tui kể nha.”

“Ồ, biết rồi! Hứa luôn!” Lâm gật đầu liên tục, trong bụng còn cào khó chịu.

“Lúc trước, năm người tụi này lúc nào cũng dính lấy nhau, bởi khu nhà tụi này chỉ có năm đứa con nít tầm tuổi nhau. Tụi này ở bên nhau từ khi mới sinh, thân thiết đến tận trưởng thành. Sau đó, Minh với Miên đột nhiên tuyên bố là hai người họ đang hẹn hò. Khi biết hai người họ quen nhau, ai cũng sốc hết, nhưng nói chung là vẫn thấy vui lây.”

“...”

“Sau đó, vì lí do gì đó mà Miên nói chia tay với Minh. Minh một thời gian đầu khổ dần vật, sau đó không đi cùng với tụi này nữa, không lâu sau lại chuyển lớp, đến đầu năm nay thì chuyển trường luôn. Lần đó ở bên, tui cũng không nghĩ là mọi người có thể nói chuyện bình thường lại với nhau, cũng không nghĩ là có những tháng ngày bình yên như thế này đâu.”

Lâm rơi vào một cơn lốc lớn, liên tục chen ép tinh thần cô. Thì ra hai người họ lại có một quá khứ như vậy... cho nên Miên mới hiểu rõ Minh như vậy, cho nên, Minh với Miên mới khó xử như vậy...

Lâm ngẩng người, thì bài hát chấm dứt, ai nấy về chỗ ngồi.

Duy đột nhiên thả người xuống cạnh cô, vô tư ghé sát:

“Lâm này, tính cách của bà hết như Miên, không khéo Minh nó thích bà đó. Gu bạn gái của nó là như vậy mà.”

Duy đùa, nhưng khiến Lâm cảm thấy rất không vui. Cô thấy vô cùng thảm hại, giống như vừa thua cuộc vậy. Thì ra Minh chỉ thích cô như một bản sao của Miên, anh thích cô chẳng qua là vì cô giống cô gái lúc trước anh thích... chẳng qua cô chỉ là một vật thể thân mà thôi.

Bây giờ dù cho anh có thích cô, cô cũng không thể vui nổi... bởi lẽ chỉ là cô tình cờ có tính cách giống như Miên chứ không phải anh thích cô bởi vì cô là cô.

Hai chuyện dồn đến cùng lúc khiến cho Lâm không thể chịu nổi.

Nước mắt cô không tự chủ chảy ra, nhưng may là chẳng có ai chú ý đến, nên Lâm tự mình gạt nó đi, lí nhí: “Tui đi vệ sinh một chút.” rồi đi ra khỏi phòng. Ở trong nhà vệ sinh, Lâm khóc đến mức hai mắt bắt đầu sưng đỏ, đôi môi căng mọng bị răng nghiền chặt. Nước mắt trải dài trên gương mặt xinh như búp bê của Lâm.

Sau đó, cô nàng chạy nhanh vào phòng, lấy túi xách rồi phóng thẳng ra nhà xe, Minh lập tức đuổi theo, nhưng Lâm cố che đi khuôn mặt đầm nước. Cô quay lưng về phía Minh: “Tui có chút công việc, khi nào xong sẽ liên lạc với ông.”

Giọng nói run rẩy tố cáo Lâm đang khóc, Minh cảm thấy được hình như Lâm khóc là do mình. Hiểu tính Lâm quá rõ, Minh chậm rãi bỏ tay ra để cô chạy đi. Anh hy vọng cô có thời gian suy nghĩ lại và nói rõ cho anh biết, anh đã làm gì khiến cho cô phải khóc.

Sau đó, Lâm giữ một khoảng cách nhất định với Minh... cho là mình cần có một khoảng thời gian để xác định rõ mọi thứ... chính điều này đã tạo ra một mối quan hệ kì lạ và khó xử giữa Minh và Lâm.

Minh có vài lần đến tìm Lâm hỏi chuyện, nhưng lần nào cô cũng nói dối rồi tìm cớ chuồn đi... Hành động và thái độ của Lâm khiến cho Minh hết sức đau đầu, cậu còn không biết được rốt cục mình bị giận vì lí do gì.

Minh nhìn theo bóng Lâm đi thẳng mà thờ dài. Có phải... cậu đã tổn thương Lâm... bằng một cách nào đó?

Lâm biết rõ Minh đang nhìn mình với ánh mắt như thế nào, nhưng cô không thể đối diện với Minh, đứng trước cậu, cô chỉ có bối rối với hồi hộp, hoàn toàn không thể bình tĩnh.

...

Tôi im lặng nghe Lâm kể. Nó kể xong cũng rơi vào im lặng.

Tôi chốt ý: “Ý của mày là... Minh nó thích mày vì mày giống người yêu cũ của nó?”

“Tao thậm chí còn không biết Minh có thích tao hay không?”

“Mày không thấy mày làm như vậy rất giống đang chạy trốn sao? Thay vì thẳng thắn đối mặt với Minh, mày giống như đang giận dỗi nó vô cớ. Minh chắc đang rất rầu rĩ vì không hiểu chuyện gì đang xảy ra mà mình lại bị bỏ.”

“Ừ. Tao đang lo không biết mình làm vậy là đúng hay sai nữa.”

“Mày, thử nói chuyện với nó đi. Sẵn tiện, bày tỏ tình cảm luôn đi. Cho Minh biết mày nghĩ gì, rồi hỏi tình cảm của nó dành cho mày luôn.”

“Tao không làm được đâu.”

“...”

“Cho tao một ít thời gian. Tao cần phải bình tĩnh lại đã.”

“...” tôi lưỡng lự một lát mới gật đầu “Được.”

Tự ngẫm lại, tôi thấy bản thân mình cũng chính là đang chạy trốn chứ quang minh chính đại gì hơn Lâm đâu, cười nhạt.

Cả đám kéo nhau đi hát hò... à không, đúng ra là hết hò.

Lâm thay vì ngồi cạnh Minh lại ngồi kế đám con gái chúng tôi, nó với tôi chọn một bài hát để song ca, nhưng còn tới mười mấy bài mới tới lượt chúng tôi, thế là đám con gái ngồi trò chuyện. Giữa chừng, Jen kéo tôi ngồi sang bên ghế nó để cho nó khỏi ngại ngừng tiếp cận Tuấn. Tôi thờ dài ngồi nhìn nó cười hớn hở với người ta, nhưng một lát nhìn lại chỗ ngồi của mình đã không thấy Lâm ở đó nữa.

Trong lòng tôi háo hức một hồi, đảo mắt quanh cũng không thấy Minh đâu. Tôi cười toe toét lảng lạng rồi chỗ ra ngoài tìm hai người họ.

Vừa ra ngoài, cánh cửa sau lưng đóng lại, tôi có cảm giác như mình vừa bước vào thế giới khác. Ở ngoài sáng hơn bên trong nhiều, hơn nữa, tiếng ồn ào như thú rừng gào thét trong phòng gần như biến mất.

Vừa ra khỏi phòng, tôi đã trông thấy hai người bọn họ. Ở trên hành lang có mấy hàng ghế dài, và tình hình là Minh và Lâm đang ngồi đối diện nhau ở đó.

Minh nhìn Lâm và Lâm nhìn Minh, hai người họ cứ nhìn nhau mà không nói gì, tôi còn thấy sốt ruột theo.

Bầu không khí kì quái. Đột nhiên phía sau tôi có một hơi ấm. Tôi xoay người thì môi tôi chạm phải cái gì đó mềm mềm ẩm ẩm.

Tôi tròn mắt theo phản xạ lùi người lại, đập thẳng vai vào bức tường mà tôi đang nép vào.

Khái đứng đó vẫn giữ nguyên tư thế khom người ghé sát tôi, khuôn mặt đơ ra không chút cảm xúc... sau cái hôn vừa rồi.

Một tay đút túi quần, một tay hấn rút ra, khẽ chạm vào gò má vừa bị tôi hôn trúng.

Tôi nhỏ giọng lắp bắp: “X... xin lỗi.”

Cả người tôi nóng hừng hực, nóng đến mức tôi sợ mạch máu sẽ vỡ ra luôn. Tôi lùi lại sát tường để tăng khoảng cách mình với Khải ra... càng nhiều càng tốt.

Lúc này, Khải mới đứng thẳng người dậy, hơi nghiêng đầu nhìn tôi: “Bà đang làm cái gì vậy?”

Tôi lúc này mới nhớ ra mình đang làm gì, lập tức kéo Khải đẩy vào tường, chính xác hơn là vào góc khuất rồi tiếp tục công việc, tuy cả người vẫn còn rất nóng, nhưng ít ra tôi bình tĩnh hơn ban nãy: “Đang rình hai người họ.”

Tay tôi vô thức chạm vào môi mình... vừa rồi đã chạm vào Khải.

Tôi nghe tiếng cười khẽ. Tôi quay đầu lờ mờ nhìn một cái: “Vậy ông làm gì mà tự nhiên đứng ngay sau lưng tôi?”

“Tôi ra ngoài một chút, bên trong ồn quá nhức đầu.”

“À thì ra vậy.” Tôi nói cho có lệ rồi tiếp tục quan sát... dưới ánh nhìn chăm chú của Khải, cả người tôi cứng đờ.

Khải không nói gì, chỉ lẳng lẳng đứng sau lưng tôi không biết là đang làm cái gì đó.

Nhưng bây giờ không phải là lúc để tôi tò mò, tôi cần phải chăm chú lắng nghe và quan sát hai cái người kia.

Lâm là người lên tiếng trước: “Ông kéo tôi ra đây có chuyện gì? Không có gì thì tôi vào trong trước.”

Cô nàng còn định đứng dậy thì Minh lên tiếng: “Bà đang tránh mặt tôi hả? Tại sao vậy, tôi làm gì cho bà giận sao?”

“Không phải tôi giận ông.” Lâm lí nhí, cúi đầu nhìn đất.

Minh đột ngột rời khỏi chỗ ngồi, bước sang đứng trước mặt Lâm rồi nửa quỳ xuống, nhìn thẳng vào mắt Lâm.

“Vậy thì tại sao? Sao dạo gần đây bà cứ tránh mặt tôi?”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Tư Ngó Ngẩn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50

Lâm ngẩng đầu nhìn Minh mà không biết nói gì.

Minh lại lần nữa hỏi: “Tại sao?”

Lâm thờ dãi: “Ông có bao giờ thích người nào chưa?”

Dường như cảm thấy có chuyện không ổn, và cuộc trò chuyện này sẽ rất nhiều gay go, Minh dè chừng, lột bỏ phong thái thoải mái hằng ngày.

“Rồi.”

“Vậy nếu như người con gái đó thích ông, chỉ vì ông giống bạn trai cũ của cô ấy?” Lâm né tránh ánh mắt của Minh “Ông sẽ làm gì?”

“Bà nói vậy là có ý gì?” Minh bắt đầu cau mày, cảm thấy đúng thật là đã xảy ra chuyện gì đó mà cậu không hay biết.

“Tôi hỏi ông sẽ làm gì?”

“Việc đó thì liên quan gì tới tôi với bà?”

Lâm cười nhạt “Ừ thì... chắc không liên quan tới ông, chỉ liên quan tới tôi thôi.”

Minh như mất bình tĩnh: “Bà... đang thích một người?”

Lâm không nói gì chỉ gật đầu.

“Người đó thích bà vì bà giống như người yêu cũ của hắn ta?” Minh chau mày, nhìn như thể sắp nổ tung. Lâm vẫn còn đang cúi đầu không thể thấy vẻ mặt đáng sợ của cậu ta lúc này.

Tôi nghiêng ngàng... Lâm à, mày đang làm cái trò gì vậy, đừng có khiến mọi việc thêm rối tung lên như vậy.

Tôi bước ra, nhưng vai ngay lập tức bị chộp lấy. Khải kéo tôi lại chỗ cũ, liếc tôi một cái: “Định làm gì đó?”

“Nói rõ cho hai cái người đó biết. Nhìn ức chịu không nổi.”

Tôi ngẩng đầu nhìn thẳng vào Khải, đã lâu lắm rồi kể từ khi tôi có can đảm này, hình như là từ khi tôi phát hiện ra tôi thích hắn ta.

“Đừng có can thiệp vào chuyện của người ta.” Khải nhìn chằm chằm vào tôi.

“Nhưng...”

Khải đột nhiên bịt miệng tôi lại, bàn tay ấm áp to lớn của Khải chạm vào môi tôi khiến tôi nóng hết cả người, đã vậy hắn còn tình bơ ghé sát tôi nói nhỏ: “Suyt, nhỏ thôi bị phát hiện bây giờ.”

Tôi tròn lón hai mắt dùng tay đẩy hắn ra. Khải lúc này mới nhận ra bản thân vừa làm một việc hơi quá, liền buông tôi ra.

Tôi nuốt nước bọt xoay người che đi khuôn mặt... ngó tầu của mình, lại nấp vào góc nhìn về phía hai người kia.

Oách!!! Gì đó!!

Tôi há hốc mồm quay lại nhìn Khải. Hắn thấy mặt tôi có vẻ bực bực, liền biết đã có chuyện gì đó, nhú mày một cái rồi chồm người ra nhìn.

Mình... đang đê con người ta ra hôn kìa!!!

...

“Nếu đã biết hắn ta chỉ xem bà là bản sao của người yêu cũ thì tại sao bà vẫn còn thích hắn làm gì?” Minh cau gắt, trong giọng nói có chút đay nghiến.

Lâm cúi đầu, chẳng biết phải trả lời câu hỏi này làm sao... Minh thậm chí còn chẳng nhận thức được là cô đang nói về anh. “Tui cũng đâu có biết. Mà tui còn chưa biết cậu ấy có thích tui không nữa.”

Minh im lặng thật lâu, Lâm ngẩng đầu nhìn Minh, chỉ thấy anh đang gườm gườm nhìn cô. Chưa bao giờ Lâm nhìn thấy một Minh như thế này ngoại trừ lần cô bị mấy tên biến thái chạm vào hồi ở Vũng Tàu... Anh đang tức giận?? Tức giận cái gì?

Thấy Lâm nhìn mình với ánh mắt hoang mang xen chút lo lắng, Minh mới dịu xuống một chút, đôi mắt thêm mấy phần dịu dàng.

Trước đây Minh thường cho là, chỉ cần hai người có thể ở bên cạnh nhau mỗi ngày là được, trên cương vị hai người bạn thân cũng được, anh cũng không mong được chạm vào Lâm hay là gì đó, bởi khả năng kiểm chế của anh thật sự rất đáng ngưỡng mộ, nhưng... hôm nay thì không thể nữa rồi. (hai người này suy nghĩ hết nhau ý) Cậu khó nhọc hỏi, cảm thấy cổ họng mình bỏng rát.

“Bà... thích hắn lắm hả?”

“Tui không nghĩ... tui có thể ngừng thích người đó.” Lâm thờ dãi, cái thờ dãi đó khiến cho Minh không thể bình tĩnh được nữa.

“Có khi hắn chỉ lợi dụng bà thôi, bà đừng có dại dột mà giao bản thân cho một tên không ra gì như hắn chứ! Không thích người ta mà lợi dụng kiểu đó thật không đáng mặt đàn ông!” Minh lầu bầu.

Lâm đứng hình... Minh đang thay cô tức giận? Có phải cô đã nghĩ sai về anh rồi hay không? Nhưng mà Minh này... nếu biết tui đang nói về ông thì ông sẽ phản ứng như thế nào... khi ông tự chửi bản thân một cách hăng say như thế...?!

Lâm so vai, hơi cúi đầu lí nhí nói: “Nhưng tui thích cậu ta...”

Lâm nghe thấy tiếng Minh nghiến răng, vừa ngẩng đầu đã thấy anh đột ngột tiến tới, hai tay cậu nắm chặt hai tay Lâm, hơi ảm đột ngột phủ xuống khiến Lâm không kịp thích nghi, không kịp phản xạ. Minh ghé sát, chạm môi mình lên môi Lâm.

Chỉ một nụ hôn bên ngoài thôi, nhưng cũng đủ để khiến Lâm chết trân tại chỗ.

Cả hai giữ nguyên tư thế một lúc lâu, Minh không rời đi, cũng không đổi tư thế, Lâm cũng không đẩy anh ra.

Trong khi đó, Hạ bên kia đang há hốc mồm, định chạy ra nhào một trận thì bị Khải giữ chặt hai khuỷu tay, lườm cho một cái, nhép miệng chứ không nói thành tiếng: “Bà định làm cái trò gì đó?!”

Hạ ảm ức không thể chạy ra, nhưng ngấm thấy hắn nói cũng đúng nên đứng yên một chỗ mà ray rứt.

Quay lại bên đó, Minh hôn Lâm thật nhẹ nhàng rồi rời ra, trở về vị trí cũ, nửa quỳ nửa ngồi trước mặt Lâm, nhưng hai bàn tay to lớn vẫn đang nắm chặt hai tay Lâm.

“Tui chắc chắn là tui thích bà hơn thằng đó... nên, hẹn hò với tui đi.”

Lâm không biết phải nói gì, chỉ cảm thấy người mình nóng hừng hực như đang sốt, cô giương mắt nhìn Minh chằm chú.

Anh cũng không nói gì nữa, chỉ lặng im nhìn cô.

Hai người nhìn nhau một lúc lâu, Lâm mới mở miệng, lắp ba lắp bắp: “T... tui... thật ra... người mà tui nói... ừm, là... là ông.”

Lần này đến lượt Minh là người rơi vào trầm mặc... anh bận suy nghĩ, xem từ nãy đến giờ anh đã rửa xả bản thân bao nhiêu câu. Lại mất một lúc lâu, Minh mới tròn mắt: “Tui?”

Lâm lại ngại ngại ngừng ngừng gật đầu.

Lúc này đột nhiên Minh đứng thẳng người dậy, ngồi vào chiếc ghế bên cạnh Lâm, kéo cô nàng nhìn thẳng vào mắt anh: “Ai nói với bà, tui coi bà là bạn sao của người khác?”

Lâm lí nhí như chẳng muốn Minh nghe thấy.

“Kh... không có ai nói cả, tại tui tự nghĩ như vậy.”

“Không thể nào, không ai nói làm sao bà biết... người yêu cũ của tui?”

“...” Lâm không biết phải nói gì, chỉ có thể im lặng, bầu không khí lại trở nên khó xử.

Minh nhận thấy lúc này là lúc thích hợp để xác nhận lại một cách rõ ràng mối quan hệ của hai người.

“Tui không thích bà vì bà giống Miên, chẳng qua là thích bà vậy thôi, nên đừng có suy nghĩ lung tung.”

Lâm cúi gằm mặt, khẽ gật đầu. Minh cười dịu dàng siết chặt hai tay Lâm, anh vươn người hôn khẽ lên đỉnh đầu cô, một cách chậm rãi...

Bao nhiêu khó chịu trong lòng anh mấy ngày qua bây giờ hoàn toàn tiêu tan, cả người nhẹ thênh, giống như lúc này anh là người hạnh phúc nhất trên thế gian.

Một nụ hôn thật dịu dàng khiến Lâm không kiềm được nở một nụ cười mỉm đầy ngượng ngùng.

...

Kì thi đi qua, giáng sinh đến một cách nhanh chóng. Lâm lại bắt đầu mè nheo tôi: “Đi mà, Noel đi chơi với tao đi.”

“Phải nói rõ hơn, đi chơi với tao với Minh đi có phải không?”

“...” nó cười toe toét.

“Mày bớt đi. Đi thi cứ đi với Minh, tự nhiên bảo tao đi theo làm gì, làm bóng đèn cho sáng chắc?” tôi tròn mắt nhìn nó, cùng lúc, màn hình điện thoại tôi hiện lên Game Over. Tôi lầm bầm: “Shit.”

“Chẳng qua tao không muốn mày cô đơn đêm giáng sinh thôi, hơn nữa... hôm đó còn là sinh nhật của mày...”

“Khỏi cần mày quan tâm đi, dù gì hôm đó tao cũng định về nhà.”

“Ba mẹ mày gọi về hả?”

“Không có, tự về thôi. Nói thiệt đó, mày cứ đi với Minh đi. Tao không buồn đâu.”

“Nhưng từ khi có nhận thức tới giờ, toàn là tao với mày đón giáng sinh chung, lần này tao thấy tội lỗi quá.”

“Mày còn không im là tao cắt lưỡi. Đi chơi thì đi đi, nghĩ ngợi chi cho lăm vào.”

Nó không thèm cãi nữa, chỉ nhìn nhìn tôi, rồi cúi đầu nhìn tin nhắn mới trong điện thoại. Cùng lúc, điện thoại tôi cũng có tin nhắn... Nó mở ra xem thì cười toe toét rồi nhắn lại cho Minh, trong khi tôi mở ra xem chỉ thấy Bán sim số *****.

Đây chính là sự khác nhau giữa một đứa đã có người yêu và một đứa vẫn còn cô đơn... như tôi.

Tôi thở dài một hơi.

Sắp đến giáng sinh, không khí Noel tràn ngập khắp nơi. Lớp học của tôi dạo gần đây trống tiết liên miên, vừa thi xong nên giáo viên cũng chẳng thêm dạy cái gì. Jen mua một đồng hồ lắc nhặng dây nhợ với mấy thứ lấp lánh đem vào lớp trang trí. Năm ngoái, lớp tôi được mệnh danh là lớp xung nhất trường, trang trí cái lớp thành một cái động lớn, gây chú ý nhất trong toàn thể khuôn viên trường.

Năm nay tất nhiên Jen không để thua thiệt so với năm ngoái, nó mua mấy thứ nhìn còn kinh dị hơn.

Nó giao cho tôi nhiệm vụ treo mấy quả châu lên cửa lớp.

Đang tiết tin, thầy Anh chẳng thèm quan tâm chúng tôi đang làm gì, kê ghế ngồi cạnh Anh Nhảy nói chuyện với nó, trong khi nó đỏ mặt tía tai.

Tôi chép miệng, tự mình kéo cái bàn ra cửa lớp, chặn ngay đó, dù thấy kì kì, mà thầy kê, nếu tôi không đặt cái bàn ở đây thì làm sao tôi có thể treo mấy quả châu lên đây.

Mấy đứa tụi nó vừa đùa giỡn vừa căng sợi dây kim tuyết lấp lánh, cười ha hả.

Tôi chỉ yên phận treo năm trái châu lần lượt theo màu đỏ xám xen kẽ.

“Xong.”

Sau khi trái châu thứ năm đã yên vị trên cửa lớp thì tôi nghe cái rầm một tiếng, chưa kịp định thần lại thì dưới chân mình như sụp đổ.

Cả mặt đất nghiêng qua một bên... à không, lúc này chắc phải nói là mặt bàn nghiêng qua một bên, chính xác là cái bàn tôi đang đứng trên bị đổ sang một phía, trời đất đảo lộn, mọi thứ trở nên lộn xộn. Tôi chỉ kịp hét lên một tiếng “A!” trước khi ngã xuống sàn.

Sau đó... không phải tôi bất tỉnh, nhưng tôi thà bất tỉnh còn hơn. T^T

Chân tôi đau kinh khủng, đau đến mức khiến tôi muốn khóc. Thà ngã đi thì mất ý thức, sẽ không cảm nhận được cơn đau này.

Lúc ngã xuống, đầu gối tôi bẹp mạnh một cái vào tường, rồi sau đó còn đập mạnh xuống sàn nhà đau điếng. Tay tôi chống xuống đất để đỡ toàn thân hình như hơi đau.

Tôi nhăn nhó đưa tay lên xem thì hoảng hồn. Trong đó có một mảnh đá nhỏ đâm sâu vào, làm da tôi có một khoảng đỏ ửng, không đến mức chảy máu, mà nó đau! Hơn nữa, cổ tay tôi hình như ban này vừa kêu rắc một cái.

Đau chân đau tay, còn bị một đám vây quanh không thở nổi, tôi tự mình đứng dậy, nhưng khi chống tay xuống đất thì tay đau, đứng dậy thì không đứng dậy nổi.

Đầu gối tôi vừa đau vừa nhức, giống như có thể rời ra bất cứ lúc nào, chân tôi không thể điều khiển được.

Xung quanh cứ: “Sao rồi?” “Có sao không?” “Mau đỡ dậy.” “Có sao không?” “Thấy đau không?” “Ồn không?”

Tôi nhức cả đầu: “Tụi bây yên lặng chút coi. Đỡ tao dậy giùm đi.”

Lâm đưa tay ra còn chưa kịp chạm vào tôi thì Bảo Đô đã từ xa chạy tới sà lại trước mặt tôi quỳ gối đập đầu lạy như sùng bái thần linh: “Tao xin lỗi. Tao ngàn lần xin lỗi mày. Tao xin lỗi nha, tha lỗi cho tao đi.”

Jen lập tức đập cái bốp vào đầu Bảo, lớn giọng chửi bới: “Thằng kia mày chơi giỡn kiểu gì làm con người ta té như vậy. Giết mày không hà giận chứ tha lỗi cái gì!”

Đám xung quanh lại nhao nhao lên đập Bảo Đô... trong khi tôi ngồi một đống đó chẳng ai quan tâm.

Tụi nó nhồi hết cả lên, quên mất là cả đám đang tụ tập ở hành lang, bị giáo viên ở lớp kế bên đi ra nhắc nhở, sau đó cô điều động mọi người vào lại trong lớp, cử ra một người đem tôi xuống phòng y tế.

Bảo Đô xung phong: “Đỡ tao!! Tao đi cho.”

Tôi vẫn còn ngồi một đống ở đó nhăn mặt nhăn mày vì đau, nhìn nó rồi gạt đầu một cái. Dù gì thủ phạm đẩy ngã cái bàn chính là tên ngốc xit này, tôi không trả thù không được mà!

Lâm cũng đứng dậy: “Tao đi nữa. Có gì giúp được thì tao giúp cho.”

Thật ra, chắc cũng không nghiêm trọng đến mức phải xuống phòng y tế, nhưng tôi sợ mình bị nứt xương hay gì đó ngay cổ tay lại khổ, cứ đi kiểm tra trước cho chắc ăn.

Sau khi tôi yên vị trên lưng Bảo Đô, nó dễ dàng đứng lên, nâng người tôi lên cao. Lúc đầu có hơi sợ vì chiều cao khác với bình thường, nhưng sau đó lại thấy trò này rất vui... mặc cho thằng nhỏ có học hơi bên dưới. Nó lèm bèm: “Mày ăn cái gì mà nặng dữ vậy con kia?!”

Lâm cười cười: “May cho mày là người ngã không phải con Tú Ú.”

Bảo rùng mình một cái: “Ờ, công nhận.”

Dù đang rất đau, nhưng tôi vẫn thấy buồn cười, không nhịn được nhoen miệng nở một nụ cười.

Sau đó, tôi nhanh chóng được đưa đến phòng y tế. Băng bó này nọ, tay chân tôi cứ như xác ướp, một tầng khăn trắng.

Tôi khập khiễng bước ra khỏi phòng y tế, nhìn Lâm với Bảo bên ngoài ngồi chờ mà thấy có lỗi sao đó. Chỉ vì tôi bị ngã mà phá hỏng không khí vui vẻ sôi nổi của lớp, đã vậy còn khiến cho mọi người lo lắng.

Tôi cười với Lâm: “Xin lỗi hai đứa bây nha, phiền tội bây đưa tao xuống đây.”

Lâm nhìn cái tướng đi cà nhắc của tôi rồi liếc sang Bảo một cái. Thằng nhỏ đi thẳng tới chỗ tôi mặt hầm hầm lại quỳ xuống đưa lưng về phía tôi.

“Lên đi mày.”

Tôi nhìn nhìn có chút ngại ngùng: “Khỏi cần đi, tao cũng ổn rồi, đâu có thảm hại đến mức không đi được.”

“Bảo lên cứ lên đi. Tao quyết định rồi, nguyên tuần này tao đảm nhiệm việc đưa đón mày đi học.”

Tôi đập đầu nó một cái: “Mày điên hả? Tao đã nói tao không cần, phiền chết được.”

Tôi vừa lau bầu vừa đi thẳng qua người nó. Lâm thấy vậy liền giữ tay tôi lại: “Cho mày 3s để leo lên lưng nó, không thì đừng trách tao.”

Tôi mếu máo nghe theo lời Lâm như một con mèo nhỏ, ngoan ngoãn leo lên lưng Bảo để nó cõng.

Tôi đúng là dễ ăn hiếp!!

Ở ngã rẽ hành lang, chúng tôi dừng mặt một người...

“Khải.”

“Hạ... bà... bị gì vậy?” khuôn mặt hắn đầy lo lắng.

“Aha, ngã có chút xú à, cũng ổn rồi. Tại tui nó làm quá.” Tôi trả lời Khải, cũng như chửi xéo hai cái đứa cứng đầu kia. Dù không thấy được mặt Bảo, nhưng tôi nghĩ là nó đang quan sát thật kỹ Khải. Còn Lâm bên cạnh cứ thoải mái cười cười như trong đầu nó đang toan tính rất nhiều thứ.

“Ngã? Bắn bỏ nhiều chỗ như vậy, có thật là không sao không?” Khải ngang nhiên cầm bàn tay tôi lên xem.

Ặc... tôi phát hiện từ hồi đi karaoke, hắn có rất nhiều hành động... có thể xem là thân thiết một cách tự nhiên. Hắn chạm vào tôi mà không thêm suy nghĩ, giống như đó là một quyền lợi đặc biệt.

Chẳng lẽ đối với đứa con gái nào, hắn cũng có loại thói quen này?

Tôi lại nhớ tới cái cảm giác khi môi tôi chạm vào làn da mềm mại của Khải.

Tôi lắc mạnh đầu, khẽ rút tay ra: “Thật mà, không sao hết... chắc là... hơi khó đi một chút thôi.”

Khải đột nhiên trầm giọng: “Đúng là đồ ngốc, tan học chờ tui một lát, tui qua lớp đưa bà về nhà.”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Tứ Ngờ Ngẩn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51

“Đề tui đưa bà về nhà.” Câu nói của Khải cứ văng vẳng trong đầu tôi khiến cho hai tiết học còn lại tôi cứ ngơ ngác ngác.

Ban nãy sau khi nói ra một câu không những khiến tôi sốc, còn khiến cho Lâm ngơ ngẩn ra đó, Khải một bước quay đi thẳng.

Trong khi đó Bảo Đô là người lên tiếng trước tiên: “Vậy là sao?”

Lâm trầm ngâm một lát rồi huyếch tay nó một cái: “Tức là mày không cần phải làm xe ôm miễn phí cho con Hạ.”

“Nhưng cái đó là tao tự nguyện.” Bảo áp ứng.

“Người ta cũng tự nguyện, mày cũng lạ, thời gian bỏ ra đi đưa gái còn không có, ở đó lo cho bạn gái người ta.”

“Mày nói bậy bạ gì đó?” tôi trừng mắt nhìn Lâm một cái, nó lè lưỡi tinh nghịch rồi nhếch mép nói luôn.

“Cho nên mày không cần phải hộ tống nó.”

Bảo Đò im lặng một lát, lại nhìn Lâm: “Nó quen thằng đó thiệt hả?”

Tôi định lên tiếng phản bác đã bị Lâm chen vào: “Ừ. Đừng nói mày có ý với con Hạ nhà tao nha, bít cửa rồi!”

“Ê mày nói lung tung gì đó.” Tôi với Bảo đồng thanh.

Sau đó, Lâm lại lên lút liếc tôi mỉm cười.

Tôi chỉ có thể lờ nó một cái. Con nhỏ lúc nào cũng làm cho tôi tức điên.

“Mày không cần phải đưa rước tao đâu.” Tôi hơi ngă người nói với Bảo.

“Ồ, không cần thì đây không ép. Tao cũng không phải có máu M, thích bị người khác sai khiến.”

Sau đó, Bảo đưa tôi về lớp học, chỉ vì chuyện lộn xộn ban nãy mà một tiết nữa lại trôi qua nhanh chóng. Tôi ngồi trong lớp mà hồn phách treo tận đầu.

Lâm nó cứ khều khều để tiện trêu chọc: “Sướng nha.”

“Khải rước nha.”

Tôi sắp điên lên được, vừa ngượng vừa rồi, chẳng biết giấu mặt đi đâu.

Nó cà ròn như vậy thôi, nhưng tôi biết nó đang rất vui bởi vì tôi cũng đang vui.

Vui thì vui thật, nhưng tôi lại có cảm giác sợ hãi... bởi rất đơn giản, mỗi khi niềm vui đến bất chợt, tôi lại có cảm giác nó thật mong manh và yếu đuối, dễ dàng tan vỡ bất cứ khi nào. Tôi chỉ sợ rằng sẽ có một chuyện gì đó bất ngờ xảy ra, khiến cho tất cả hào hứng của tôi quay lại làm một con dao hai lưỡi khiến cho tôi bị tổn thương.

Lâm cười cười với tôi: “Quả thật là Khải có gì với mày rồi, nếu không sẽ không tỏ ra quan tâm như vậy.”

“Mày đừng nói bậy, tao không muốn thất vọng.” Tôi trừng nó một cái. Lâm thờ dài gật đầu.

Tan học nhanh chóng đến, cả lớp, kể cả Lâm đều đã về hết, chỉ còn một mình tôi ngồi trong lớp chờ Khải..

Thật ra nó cũng không phải ngoan hiền gì, chẳng qua là bị Minh mắng cho một trận, nào là: “Bà không hiểu tình huống gì hết, bà ở đây thì làm sao tụi nó có thể tự nhiên được.”

Lâm cãi bướng: “Nhưng tui muốn rình!!”

“Rình cái gì, Khải không có gốc đâu, người ta nhìn một cái liền biết bà đang trốn.” Lâm cuối cùng cũng mếu máo trở về nhà.

À, cái cảm giác muốn rình rập chuyện tình của bạn bè này tôi hiểu rất rõ... không thể trách nó chỉ có thể cười cười nhìn theo dáng nó từ phía xa.

Tôi ngồi trong lớp một mình, buồn chán không có việc gì làm liền lấy điện thoại ra chơi game, chơi mãi mê quên trời đất, có một người từ nãy đến giờ đứng ngay cửa lớp nhìn mình chăm chú cũng không hay.

Đến tận khi màn hình xuất hiện Game Over tôi mới thờ dài ngẩng đầu.

Thấy người con trai đứng ngay cửa lớp, trong lòng tôi như bom dội trúng một hơi.

“Về thôi.” Kha mỉm cười dịu dàng, trong đôi mắt có chút u buồn.

“Ờng...”

“Bà định hỏi Khải ở đâu đúng không? Đừng hỏi tui, Khải sẽ tự mình giải thích cho bà.” Kha vẫn cười nhưng chân đang tiến về phía tôi.

Cậu ta đứng trước mặt tôi, xách ba lô của tôi lên: “Đi được hay không? Có cần tui cõng không?”

“Đi được. Về thôi.”

Tôi chống bàn đứng dậy, cố gắng làm cho nụ cười gượng trở thành nụ cười bình thường.

Kha đưa tay choàng sang dìu tôi ra ngoài... tôi nuốt nước bọt, cố gắng cười.

Thật ra trong lòng tôi đang rất đau khổ.

Nói nghe có vẻ đáng ghét, nhưng toàn thân tôi như rã ra khi thấy người đó là Kha... mà không phải là Khải.

Thà đừng tạo cho người ta hy vọng, quan tâm cho nhiều vào kết quả lại đâm tôi một nhát. Cũng may là tôi tự nhận thức được mức độ xui xẻo của bản thân, nên đã sớm vo tròn một phần hy vọng thành bọc rác vứt đi, nếu không sẽ càng đau khổ hơn nữa.

Lâm mà biết chuyện này chắc sẽ xé xác tôi ra rồi luôn miệng mắng nhiếc tôi đại trai này nọ. May là nó về rồi, nếu không chẳng biết cục diện nó sẽ loạn đến mức nào nữa.

Tôi thờ dài, lại cố gắng thông suốt bản thân, nghĩ là đến lúc tôi nên từ bỏ rồi. Tôi không đủ can đảm để theo đuổi mối tình này nữa, dù cho hẳn có thi thoảng lại quan tâm đến tôi, khiến cho tôi ảo tưởng rồi tự nhận ra đó là tự mình đa tình thôi.

Kha đưa tôi về tận nhà, thậm chí còn có ý muốn đưa tôi lên phòng ngủ, nhưng tôi từ chối. Lúc này tôi chỉ muốn một mình.

Kha biết rõ tôi đang nghĩ gì, liền tạm biệt rồi đi.

Tôi đi thẳng vào nhà tắm xả nước lạnh vào người, bật khóc ngon lành.

Mấy dải băng trắng trên tay và chân tôi ướt đầm, tôi giặt mạnh nó ra luôn. Để đó cũng thật vương vãi.

Tắm xong, khóc đã thôi, tôi cũng cảm thấy đỡ hơn nhiều. Vốn là cái cảm giác bị tổn thương này đâu có gì xa lạ đối với tôi. Tôi đã sớm thích nghi với nó từ lâu.

Tôi lau sơ tóc rồi ngồi lên giường mở điện thoại. Đầu tiên hiện lên trên màn hình khóa là tin nhắn của Khải.

'Tui xin lỗi, tui đột nhiên có việc nên không đưa bà về nhà được. Xin lỗi nha.' Sau đó, gần như ngay lập tức, cuộc gọi đến của Lâm hiện lên: 'Mày sao rồi? Tao nghe nói ban nãy Khải đưa Băng vào bệnh viện, có ai tới rước mày chưa?'

Cái tên Băng như cứa vào da thịt tôi một đường sâu hoắm. Đừng tàn nhẫn như vậy đi...

Tôi cúi đầu: 'Tao về nhà rồi, Kha đưa tao về.'

Nó í ới bên kia đầu dây: 'Mày có sao không? Đang ở đâu vậy tao tới liền.'

'Không cần đâu, bây giờ tao đang ở nhà xem phim. Đừng phá hoại không gian riêng tư của tao nha.' Tôi cố tình cười giỡn với nó.

Lâm im lặng một lúc lâu rồi thờ dài: 'Cần gì cứ gọi tao, tao đến liền.'

Tôi cảm động: 'Ừm'

'Tao cúp đây.'

Tôi là người tắt máy, sau đó nằm dài ra giường nhắm hờ mắt.

Tôi năm lớp 10 vui vẻ đến chừng nào, tại sao bây giờ cứ phải đau khổ như vậy, từ khi nào mà Hạ đã thay đổi rồi.

Khải thấy tôi online, liên tục nhắn tin: 'Xin lỗi nha, trả lời tui một câu đi.'

'Bà chờ lâu không?'

'Tui xin lỗi.'

'Tui không có ý.'

'Cho tui xin lỗi đi.'

'Tui thật sự gặp chuyện gấp.'

Tôi chịu không nổi khi tưởng tượng ra khuôn mặt buồn bã như đứa con nít của Khải, phải nhấn lại một tin: 'Không sao đâu, tui bình thường, cũng đã về tới nhà rồi. Đừng xin lỗi nữa.'

Tự hứa với lòng, sau câu này sẽ không liên can gì tới Khải nữa, nhưng chỉ mới nghĩ tới nó thôi cũng khiến bụng tôi đau không chịu được.

Tôi bắt giấc thờ ra, sau đó vì sợ Khải sẽ trả lời lại mà tắt máy luôn.

...

Ở bệnh viện, Khải ngồi trước phòng cấp cứu trong lòng không yên. Hẳn sốt ruột vô cùng, thứ nhất là do người con gái đang nằm bên trong. Đang yên đang lành, đột nhiên Băng lăn đùng ra ngất xỉu, làm thầy chủ nhiệm hoảng loạn còn hơn cả mấy đứa trong lớp.

Sau khi biết là Băng đã ổn, hấn mới thờ dài và bắt đầu nhắn tin cho nó. Một tin nhắn chỉ vòn vẹn mấy dòng, mà hấn đã bỏ ra hơn nửa tiếng để viết.

Người thứ hai khiến cho hấn như ngồi trên đồng lửa chính là cô gái hấn đang chờ một tin nhắn đáp lời. Hấn là người bảo nó chờ, nhưng hấn lại thất hứa. Hấn không thể chu toàn cho cả hai bên khi bản thân hấn tự đặt mình vào giữa, không thể xác định rõ ràng quan hệ. Đó hoàn toàn là lỗi của hấn khi khiến cho nó tổn thương.

Hấn biết nó sẽ rất buồn, nhưng lúc này hấn không thể làm gì khác ngoài nhờ Kha đến đón Hạ giúp hấn. Hấn chỉ mong là nó không giận hấn.

Đợi thật lâu nó mới trả lời, nhưng sau đó lại off.

Kha từ xa đi tới, nhìn hấn bằng ánh mắt lạnh lùng: “Mày là thằng khốn.”

“...” Khải cúi đầu, không cần Kha nói, Khải cũng biết điều đó.

“Mày có còn là một thằng con trai không? Đi làm cho người con gái mà mình thích phải đau lòng như vậy?!” “Bà không thích tui thì việc gì phải đau lòng?” Khải lầm bầm.

Kha nghiêng răng túm cổ áo Khải kéo hấn đứng dậy, sau đó tung một cú đấm như trời giáng vào mặt Khải. Hấn loạng choạng bước về sau vài bước lại bị đấm cho một cái ngã ngửa ra sau.

Mấy cô y tá gần đó thấy cả hai làm loạn liền hét lên một tiếng rồi chạy đến can ngăn.

Kha gạt tất cả lại nắm cổ áo Khải siết mạnh, cậu day nghiêng:

“Thằng hèn! Mày không xứng đáng làm một thằng con trai. Là bạn lâu năm tao nói cho mày biết, mày chỉ đang chạy trốn thôi. Mày chạy trốn khỏi tình cảm của mày, mày không dám đối mặt với cái gì hết! Mà kết quả lại khiến cho người con gái đó phải đau khổ, vui lắm hả? Mày cảm thấy mày làm như vậy sẽ được cái gì? Vừa kéo vừa đẩy, mày có biết Hạ hoang mang như thế nào không?”

Khải giật mình... dù bên ngoài hấn đang kịch liệt phủ nhận, giả vờ là mình không phải như vậy, nhưng thật ra tận sâu bên trong, Khải đã tự cho là Kha nói đúng.

Thật ra hấn biết hấn đang chạy trốn, chẳng qua là hấn không đủ dũng cảm đối diện với Băng cùng với gia đình hai bên.

“Tao cho mày cơ hội cuối. Nếu mày còn không tận dụng thì tao tuyệt đối sẽ đưa Hạ ra xa khỏi mày!”

Khải giật mình nhìn Kha, mấp máy môi không thành tiếng.

“Hạ thích mày đó thằng chết tiệt!”

Kha gào lên rồi vút mạnh Khải, sau đó rời đi, để lại Khải ngồi một mình trên hành lang nhìn theo bóng thằng bạn ngày càng xa mà vẫn chưa hoàn hồn.

N... Nó thích hấn?!

Là thật hay đùa đây?!

Nếu nó thật sự thích hấn thì xem đi, hấn đã làm gì nó chứ, nó tổn thương biết bao nhiêu rồi... Hấn đúng là rất đáng trách!

Nghĩ tới hình ảnh nó đau khổ vì hấn mà rúc người vào góc khóc đến mức hai mắt sưng tấy, lòng hấn đau như cắt. Hai tay hấn siết thành nắm đấm, hận không thể tự mình đánh mình.

Kha đánh hấn là đúng, người con gái đó đã phải chịu biết bao nhiêu tổn thương.

Biết được tình cảm của nó giống như một động lực thúc đẩy hấn, lần này, hấn nhất định sẽ không giấu diếm tình cảm của mình nữa. Hấn hứa với lòng sẽ mang lại hạnh phúc cho nó, nhất định sẽ xóa mờ hết tất cả những đau đớn mà từ trước đến nay hấn đã gây ra.

...

Sáng hôm sau, tôi lết ra khỏi nhà đã thấy trễ giờ, vốn định nghỉ học luôn cho lành đời, kết quả thấy Khải đang đứng trước nhà tôi bên cạnh chiếc xe. Trong lòng tôi không ngừng rung động trước cảnh tượng ngọt ngào này.

Vừa thấy tôi, cậu ta đã cười: “Thế nào, tui giữ lời hứa rồi nè.”

Nụ cười hiếm hoi hiện lên trên khuôn mặt điển trai của Khải, nó phù hợp một cách lạ thường, khiến trái tim tôi đập không yên.

Sự xuất hiện của Khải ở đây là hoàn toàn nằm ngoài dự đoán, tôi không ngờ cậu ta lại đích thân đến đây tìm tôi, trong chốc lát, tôi chẳng kịp chuẩn bị tâm lý nên khuôn mặt có chút khó coi. Dù cho không khí giữa hai đứa có vài phần gượng gạo. Tôi mỉm cười đáp lại.

“Tui định nghỉ học hôm nay...”

“Tại sao vậy? Bà đã thay xong đồng phục rồi...?” Khải cười gượng, có thể hấn cho là tôi đang từ chối sự giúp đỡ của hấn.

“Ừ, tui không được đi trễ nữa, nếu đi trễ thì tiêu chắc luôn. Lần trước anh Uy đã đảm bảo rồi. Thà nghỉ học còn hơn đi trễ.” Tôi mỉm cười trấn an. Trong lòng ngập tràn ảm áp.

Chết đi Hạ... hôm qua mày đã tự hứa như thế nào chứ?

Tôi cười cười: “Nên ông đi học một mình đi. Tui vào nhà trước.”

Vốn định xoay người bước đi, nhưng ngay lập tức Hạ bị gọi giật ngược lại, Khải áp ứng: “Khoan hãy đi đã... tui cũng nghỉ học luôn vậy, bà muốn đi đâu chơi không?”

Tôi lưỡng lự một chút mới gật đầu: “Được, tui mình đi chơi.”

Hạ đòi vô đối!

“Vậy đi thôi, bà đi được không?”

“Ừ, được.”

Đồ thê thảm!!

Nhưng mà... không biết.

...

Khải đưa tôi đi khá xa, hơn một tiếng mới đến nơi.

Nơi chúng tôi đến là một căn nhà rất rộng lớn, bốn bức tường đều làm bằng kính, nhưng không vì vậy mà khiến cho bên trong bị nắng rọi gắt gao. Xung quanh căn nhà gần như bao phủ bởi cây cối, cùng với những đồng cỏ rộng lớn xanh rì gió lộng.

Nơi đây vô cùng trong lành và yên bình, đứng ở đây ngắm cảnh giống như có một dòng chảy ảm áp vừa đi qua tim mình vậy.

Tôi cảm thấy vô cùng thoải mái, giống như tất cả mọi lo lắng và buồn bã từ hôm qua trở thành làn hơi mỏng bay đi mất.

Khải mỉm cười, sau khi gửi xe xong thì kéo tôi vào trong nhà.

Toàn bộ khu này không có lấy một bóng người, mọi thứ vô cùng yên tĩnh, đến tiếng xe cộ vốn là một thứ âm thanh rất phổ biến thường ở thành phố cũng không tồn tại.

Tất cả chỉ có tiếng gió và tiếng côn trùng.

Tôi và Khải bước vào trong, hấn khẽ gật đầu mỉm cười với một cụ già trung niên ngồi ở cửa nhà. Cụ ấy cũng gật đầu cười đầy phúc hậu.

Tôi lập tức gặp người chào hỏi. Bà ấy mỉm cười dịu dàng.

Khải với cụ bà trao đổi với nhau bằng ánh mắt một lát rồi hấn lại kéo tôi vào trong.

Bên trong vô cùng rộng rãi, với những giá sách cao gần như chạm trần nhà, mặc dù trần nhà đã cao gấp mấy lần những căn nhà bình thường khác. Tòa nhà chỉ có một tầng, nhưng nó lại rất cao, khiến không khí bên trong như giãn rộng ra vô cùng tự do.

Tôi mãi ngẩng đầu nhìn ngắm mà hấn dừng lại khi nào không hay, đầu tôi đập cái bốp vào lưng hấn.

Ặc, trong phim nào là cảnh tượng lãng mạn gì đó, tự mình trải nghiệm thử mới thấy nó như trời giáng, cái đầu muốn bẻ ngược ra phía sau luôn.

Khải quay người nhìn tôi một cái, dạng như muốn hỏi vừa rồi bà làm gì?

“Đây là nơi tui rất thích, yên tĩnh và ảm áp, bà tìm sách đọc đi... bình thường mỗi khi muốn giết thời gian tui đều chạy đến đây.”

Hấn giải thích sơ qua tại sao lại đưa tôi đến đây.

Tôi gật đầu hơi giằng tay ra khỏi cái nắm của hấn xoay người ngoan ngoãn tìm sách đọc: “Ừm.”

Cổ tay tôi ban nãy vẫn còn hơi ảm bây giờ mất đi đột nhiên thật lạ lẫm, dù tôi chính là cái người đã đẩy Khải ra khỏi mình. Tôi tự cười mình một cách nhạt nhẽo rồi nhìn trên các giá sách, chọn một cuốn tiểu thuyết ngôn tình, chui vào một góc ảm áp đọc. Cái chân cà thọt cà nhấc của tôi thật sự rất phiền phức.

Góc nhỏ của tôi chính là một cái bệ nhỏ bên cạnh cửa kính nhìn ra bên ngoài, cây xanh gió thoảng nắng nhàn nhật vô cùng tươi đẹp. Kế bên có một cái bàn nhỏ, trên đó có một tách trà thơm lòng tôi vừa đặt lên.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Tứ Ngổ Ngẩn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52

Tôi chui vào đó đọc sách, Khải có đi ngang vài lần, chỉ mỉm cười rồi về chỗ ngồi của mình, cách xa tôi một khoảng nhỏ, vẫn là bên cạnh cửa kính nắng sáng lấp lánh rực rỡ. Hắn ngồi trên ghế trước mặt là một cái bàn màu trắng thanh tao nho nhỏ, phối hợp với dáng ngồi của hắn càng khiến không gian xung quanh bừng sáng.

Trên bàn cũng có một cái tách nhỏ bốc khói, hoa văn chiếc tách hết như của tôi.

Tôi đưa tách trà lên nhấp môi, mắt nhìn về phía hắn, đột nhiên Khải ngẩng đầu nhìn về phía tôi.

Bị bắt gặp đang nhìn trộm, tôi bối rối cúi đầu nhìn cuốn sách.

Tôi từ đó không mần tới xung quanh, chìm vào cuốn truyện, những lời văn thu hút kia khiến tôi quên hết tất cả.

Mãi đến khi Khải đứng trước mặt tôi: “Hạ?”

Tôi giật mình ngẩng đầu, Khải mỉm cười: “Đi ăn không? Trưa rồi.”

“À, ok.”

Tôi gạt đầu rồi nhảy xuống, nhưng vì từ nãy giờ toàn ngồi kiểu hơi tựa người về sau, chân gấp khúc trước mặt nên bây giờ tê không chịu nổi, hơn nữa tôi còn quên mất chân mình ngày hôm qua vừa bị cái gì.

Tôi mất thăng bằng ngã về phía trước, Khải nhanh chóng đỡ lấy.

“A!”

Chúng tôi ngã lăn ra sàn, mà đúng hơn là tôi nằm phía trên Khải. Vì sợ đè nặng nên tôi lập tức lăn sang một bên, kết quả là hai đứa nằm cạnh nhau trên sàn, may là bên dưới có lót thêm tấm thảm lông dày, vô cùng mềm mại, nếu không tôi không biết đầu của Khải có bị gì không đây.

Tôi ngồi dậy, xoa xoa chân: “Xin lỗi, ông có sao không?”

Tôi hơi liếc sang bên đó, chỉ thấy Khải nằm ngay đơ ra luôn.

“Này.”

Khải nghe tôi gọi mới giật mình ngồi dậy.

“Bà bị sao vậy?”

Tôi lắc đầu: “Không có gì đâu, tê chân bình thường thôi.”

Xoa nắn chân tôi một lát cho nó bình thường, tôi mới để ý thấy mặt hắn hơi đỏ. Nghĩ là do ánh sáng bên ngoài tạo hiệu ứng đỏ mặt nên tôi cũng không quan tâm lắm.

Tôi xoay người, cố gắng đứng dậy: “Đi ăn thôi.”

Khải thấy vậy lập tức đứng dậy trước tôi, một tay kéo cả người tôi đứng lên.

Nhận thức về sự khác biệt sức mạnh khiến tôi thấy hắn thật nam tính, trong lòng tôi lại có một chút rung động.

Một lần nữa, Khải lại là người phá vỡ cái không khí gượng gạo kì lạ này: “Đ... đi ăn thôi.”

Tôi gạt đầu, một lần gạt tay mình ra khỏi cái nắm của Khải.

Hắn lặng người một lát lại quay người bước đi.

Hình như Khải đang có chuyện gì đó, nhìn hắn không giống với Khải bình thường một chút nào.

Tôi có linh cảm không ổn, nhưng vẫn im lặng chứ không nói gì. Khải kéo ra ngoài tản bộ. Trên con đường đất không có chút hơi hướng hiện đại này, chúng tôi im lặng bước đi cạnh nhau dưới những bóng cây râm mát.

Gió thổi mạnh mang theo không khí nóng áp vào da khiến nhiệt độ cơ thể tôi cũng tăng theo.

Vì tôi bị đau chân hôm qua nên đi thật chậm, Khải cũng thấy vậy mà đi chậm cùng tôi, hai người sóng vai không có một tạp âm.

Khải đột nhiên lên tiếng: "Nghĩ xem nếu sau này có thể cùng với gia đình mình chuyển đến đây sống thì như thế nào? Rời xa chốn thành thị tấp nập và xô bồ, rời xa những gò bó chật hẹp. Còn người ta vốn không hề tự do, trong cuộc sống bốn bề mưu tính lừa gạt, xiềng xích xuất hiện khắp nơi. Nếu có thể thật sự rũ mình một cái trở nên tự do, sống một cuộc sống thật an nhàn, hưởng thụ đúng như những gì thượng đế đã ban tặng, thật là khiến tâm hồn con người ta trở nên thư giãn..."

"Ờ... trùng tà hả? Sao nói chuyện như nhà thơ thế?" tôi phì cười trước khuôn mặt 'lãng tử' của Khải.

Hắn chỉ cười trừ không đáp, hình như vừa nãy là hắn đã nghiêm túc... ách! Vậy là tôi sai!

"À, thì... chuyện đó, tui thấy nếu được vậy thì tốt quá, thật ra không hẳn sống ở thành phố sẽ tốt hơn nông thôn." Tôi liếm môi trả lời.

Khải đột nhiên dừng lại, khiến tôi cũng dừng lại, nhìn sang hắn: "Gì vậy?"

"Vậy,..." ngập ngừng thật lâu, vài lần như có như không, Khải mở miệng định nói gì đó rồi lại quay lại trạng thái im lặng ban đầu.

"Có chuyện gì sao?" tôi gắng hỏi, mãi vẫn không thấy Khải trả lời, tôi chép miệng nhún vai, quay lưng bước đi trước.

Đột nhiên một cơn gió mạnh thổi qua khiến tôi lạnh sống lưng.

"Sau này, tui cùng bà với con đến đây sống?"

Câu nói đột ngột của Khải khiến tôi giật mình, tò tính?! Là tò tính kiếm cầu hôn phải không? Tôi quay đầu nhìn Khải, chỉ thấy hắn cười khẩy: "Đùa thôi."

Tôi như chết đứng... trong lòng đột nhiên ngứa ngáy, cảm thấy khó chịu như bị kiến cắn. Khải vẫn vậy, thật tàn nhẫn. Dù trong cả lời đùa hay sự cố vô tình, hắn vẫn rất tàn nhẫn với tôi... đừng cho tôi thêm niềm tin và đùa giỡn tôi như một con nòng nọc! Tôi ghét hắn!!

Cảm xúc bùng nổ, tôi trở nên cộc cằn với Khải, nhún mày: "Đùa kiểu đó không vui đâu."

Tôi sau khi thể hiện thái độ thì quay lưng bỏ đi trước.

Khải vội đuổi theo: "Khoan khoan đã, tui chỉ đùa thôi mà."

Tôi im lặng không nói, vẫn bước đều về phía trước.

Khải lại nhanh chóng nắm được cổ tay tôi, kéo tôi đối diện hắn. Khải nhìn vào mắt tôi thẳng thắn nói:

"Tôi xin lỗi. Sau này sẽ không đùa như vậy nữa. Thật xin lỗi."

Tôi đau khổ... trước khuôn mặt này, tôi thật sự không thể nào lạnh lùng, nhưng cứ tiếp tục tiếp xúc với Khải, tình cảm của tôi dành cho hắn chỉ có ngày càng tăng chứ không có giảm... tôi phải làm như thế nào mới tốt đây.....

Khải đưa tôi đi ăn phở... một quán ăn bình dân gần căn nhà sách ban nãy.

Từ sau sự cố kia, chúng tôi chỉ có thể im lặng, người nào mở miệng trước đều có thể khiến bầu không khí càng quái dị hơn nữa, nên tôi và Khải đều đang biến mọi thứ trở lại bình thường... chỉ ít theo tôi là như vậy.

"Cho tui con hai tô." Khải nói với anh bồi bàn. Người đó mỉm cười gật đầu "Có ngay."

Tôi và hắn trong lúc chờ đợi vô cùng khó xử.

Tôi đành lấy điện thoại ra xem... sáng giờ bỏ nó vào một xó, còn để chế độ im lặng, mười tám cuộc gọi nhờ với ba tin nhắn từ Lâm...

"Mày sao không đi học?"

"Thấy tin nhắn gọi liền cho tao."

'Mày đang ở đâu, sao mày không có nhà.' 3 phút trước.

Tôi liền gọi lại cho Lâm.

Chuông nhạc chờ còn chưa kịp nổi lên, bên đầu dây kia liền bắt máy. Tôi theo giác quan thứ sáu đưa điện thoại ra xa khỏi tai mình, quả thật, bên kia hét lớn: “Mày đang ở đâu hả con kia?!!!”

Tôi nhìn Khải nhỏ giọng hỏi: “Chúng ta đang ở đâu vậy?”

Khải trầm ngâm một lát, trả lời bằng chất giọng, bà đang hỏi cái gì vậy: “Quán phở?”

“Không phải, ý tui là... tui mình có còn ở trong thành phố hay không?” tôi phì cười trước khuôn mặt ngớ ngẩn của Khải.

“Không. Đây là Bình Dương.”

Tôi gạt đầu rồi nói vào điện thoại, nhưng chưa kịp mở miệng đã bị Lâm bên đầu dây kia chen ngang: “Uawaah!! Gì vậy? Mày đang ở với Khải hả?”

“Ồ.” Tôi cực nhọc trả lời.

“Uwahhh!!! Haha!!! Hạnh phúc nhá!! Mày đi với Khải là được rồi, tao không quản nữa. Còn tưởng mày đi tự sát... con Hạ nó đang...” nó hét toáng lên rồi lăm bầm rồi tắt luôn...

Tôi hoảng hốt che điện thoại theo phản xạ vì sợ Khải sẽ nghe thấy cái thái độ hào hứng của nó.

Sau khi nói chuyện điện thoại xong, hai tô phở nghi ngút khói được đưa ra.

Tôi và hấn bắt đầu ăn, và vấn đề nghĩ xem nên nói cái gì để phá vỡ bầu không khí kì quặc này ngay lập tức bay mất.

Sau khi ăn xong, chúng tôi lại chậm rãi tản bộ về phía căn nhà đầy sách và nắng đỏ.

Khải thở một hơi mạnh: “Hồi trước, lúc tui mới bảy tuổi... vì cãi nhau với gia đình mà tui bỏ nhà ra đi.”

Tôi bất ngờ trước quá khứ huy hoàng đó, che miệng cười thầm: “Đi bụi...”

Khải xấu hổ nên trở nên cau có: “Hừ... sau đó tui lên xe buýt, thậm chí còn chẳng biết mình sẽ đi về đâu, chỉ biết là mình muốn rời đi thật xa khỏi nhà. Sau đó, chiếc xe đó đưa tui tới đây.”

“...”

“Lúc tui xuống xe thì trời đã tối, là cụ già ban nãy cho tui thức ăn và để tui ngủ lại. Sau đó, tui trở về nhà, nhưng mỗi khi buồn chán tui đều đến đây chơi. Không khí nơi đây rất tốt cho những tâm trạng đang buồn chán.” Hèn gì ông rất thích nơi này...”

“Ừ... nó với tui cũng rất gắn bó đó. À đúng rồi, thật ra có một thứ khiến tui thích chỗ này nữa. Đi thôi.”

Khải đột nhiên nắm tay tôi kéo đi... á... là tay đó!! Nắm tay đó!! Bình thường chỉ là nắm lấy cổ tay tôi, nhưng lần này lại là nắm tay!! Ôi tôi bị cảm xúc của mình khủng bố chết mất thôi!!!

Khải kéo tôi đến một căn biệt thự rất lớn, căn nhà trồng đầy hoa, cả hàng rào cũng bị dây leo vây lấy, nhưng không vì vậy mà nơi đây trở nên u ám, ngược lại càng khiến căn nhà đầy sức sống. Xung quanh vô cùng vắng vẻ, không có đến một bóng người.

Khải một chân gác lên hàng rào... ê khoan!! Tôi theo phản xạ nắm lấy vạt áo Khải: “Ê đang làm gì đó?”

Hấn tinh bơ đáp: “Không thấy sao, đang leo rào đó. Chờ chút tui vào trong mở cửa cho bà vào.”

Khải nhanh chóng trèo được vào trong nhà trước ánh mắt tròn to của tôi... ách... từ khi nào mà Khải trở nên bá đạo như vậy? Nhìn dáng vẻ thành thực của hấn thì hình như đây không phải là lần đầu tiên hấn leo vào căn nhà này.

Sau khi vào được bên trong, hấn mở cửa cho tôi... thậm chí còn bước ra khỏi nhà kéo mạnh tôi vào trong. Tôi quan ngại hành động hiện tại của mình la oai oái bị hấn bịt miệng.

“Suyt, muốn bị bắt lắm hả?”

Tôi đẩy tay hấn ra lùi về phía sau: “Nhưng làm vậy là xâm nhập bất hợp pháp!”

Khải nhú mồm luôn tay sang ôm eo tôi kéo vào sát người hấn, giữ cho tôi khỏi lùi lại hơn nữa, hơi nhú mồm: “Mình chỉ đang lén lút vào nhà người khác thôi, thế nào lại là xâm nhập bất hợp pháp?”

Đại ca à, suy nghĩ của anh rất cực là lệch lạc đến mức độ như thế nào mới có thể nghĩ ra được cụm từ lén lút vào nhà người khác??!

Nhưng mà cái đó không quan trọng, quan trọng hơn là tay hắn đang đặt ở eo tôi!! Ách!! Là đang đặt ở eo của tôi ấy!!

Cái tay ngay eo ấy!!

Tôi giật mình đẩy hắn ra theo phản xạ, nhưng vòng tay càng ngày càng chặt, còn mặt tôi thì càng ngày càng đỏ, rốt cục hắn có thể nhận thức được bản thân đang làm cái gì không?

Tôi rút rề: “Này...”

Câu nói còn chưa có thốt ra, hắn đã kéo tôi một mạch đến bên một cái nhà nhỏ ở giữa sân. Từ bên trong, có một con cún xông ra... nhảy bổ vào lòng Khải.

Hắn lập tức buông eo tôi ra ôm con chó vào lòng... này có xem như con chó còn quan trọng hơn tôi không? Sao tôi có cảm giác vừa rồi tôi bị xem nhẹ hơn con chó...

Đúng là tôi cảm thấy vô cùng nhột khi hắn ôm ngang eo tôi, nhưng mà bị bỏ ra một cách... phũ phàng như vậy tôi lại có chút khó chịu a.

Hắn vui vẻ xoa xoa con chó, ôm chặt nó vào lòng. Giờ tôi mới để ý đến cục bông màu nâu vàng trong lòng hắn... ôi thôi dễ thương chết mất!! Con cún này y hệt như con cún của Kha, chẳng qua là nó có màu nâu vàng.

Nhưng quan trọng hơn hết, hắn đang cười hết sức vui vẻ, nụ cười vô tư như một đứa trẻ lần đầu tiên tôi nhìn thấy ở Khải. Tôi ngẩn ra một lúc lâu, khi hoàn hồn lại đã thấy Khải đang ngồi trên cỏ, vô tư chọt chọt con cún, trong khi con cún chạy loanh quanh người hắn như đang chơi đùa.

Tôi cười hờ hờ ngồi xuống bên cạnh hắn: “Này là gì đây?”

Trên mặt Khải lại xuất hiện thêm một biểu cảm từ trước đến giờ tôi chưa bao giờ nhìn thấy, một cái bĩu môi: “Gì mà này? Nó là em tui.”

“Dễ thương quá!” con cún dường như biết tôi đang khen nó, lập tức rời khỏi Khải chạy về phía tôi, dụi dụi cái đầu nó vào bàn tay đang buông thõng của tôi.

Tôi ngồi hẳn xuống cỏ vỗ vỗ đùi mình. Con cún thông minh lập tức nhảy vào cuộn tròn trong lòng tôi... ầy, nó mềm...

“Tôi thấy tên của nó trên chuồng là King. Hình như hai ba tháng tuổi gì đó. Mới thấy nó dạo gần đây thôi.” Hắn giới thiệu King cho tôi.

Tôi ôm nó vào lòng... cha mẹ ơi nó mềm!

Tôi lúc này đá Khải qua một bên, thậm chí những thứ hắn nói, tôi hoàn toàn để ngoài tai, lọt vào thính giác của tôi chỉ có mấy từ ừ ừ.

Tôi tập trung đùa giỡn với King. Con cún vô cùng thông minh và thân thiết... chắc cuồng chết quá...

Sau đó... sau đó chừng nửa tiếng, Khải phải vất vả lắm mới túm được tôi ra khỏi căn nhà... cơ bản là tôi không muốn phải xa King!!

Hắn lăm bắm: “Bà với nó cứ như keo dính, kéo mãi không ra.”

Tôi hừ giọng: “Ai bảo nó dễ thương hơn ông, chơi với nó vui hơn nhiều.”

Hắn đứng lại, nhướn mày quay sang nhìn tôi: “Cái gì?”

Tôi chớp chớp mắt, sau đó cười trêu: “Đừng để ý đi... chúng ta đi thôi.”

Nắng vàng sắp tắt... Khải mới chở tôi về lại thành phố. Sau khi tôi yên vị trước nhà thì bầu trời đã hoàn toàn không còn một tia sáng nào.

“Tạm biệt.” Tôi mỉm cười với Khải sau khi trả nón lại cho hắn.

Hắn chỉ nhếch mép đón lấy chứ không nói.

“Cảm ơn vì ngày hôm nay.” Tôi lại đọc thoại, vốn định nói xong câu này liền quay lưng đi vào nhà, không ngờ Khải lại nói một câu khiến tôi chưng hửng.

“Cảm ơn không vậy à?” cái chất giọng của hắn hôm nay, sao tôi nghe ra thêm ba phần lưu manh hai phần lẳng lơ đang tán gái vậy?

“Chứ... ông muốn sao?” tôi tròn mắt nhìn Khải.

“Ra chơi ngày mai bao tui đồ ăn sáng đi.”

Tìm tôi đập mạnh, không phải chứ... hoặc là điều kiện này của hắn rất lợi cho tôi, hoặc là tôi thật sự điên rồi, tại sao bị người ta xem như nô lệ lại thấy vui thế này?!

“Cũng được. Vậy mai hẹn ông dưới căn tin.”

“Không, tui sẽ chạy sang lớp bà, hết tiết hai chờ tui.” (hết tiết hai là đến giờ ra chơi)

Khải nói một hơi rồi khẽ cười, nhìn có vẻ rất vui vẻ: “Ngủ ngon.”

Không để tôi kịp chúc ngược lại hắn, Khải đã chạy mất.

Tôi trở vào nhà với cái linh hồn lơ lửng đâu đâu mấy tầng mây trên cao, thậm chí lúc đi tắm, trong đầu tôi chỉ có vang vọng mấy lời của Khải 'ăn sáng...' '...chờ tui...'

Có phải là... hắn đang tạo cơ hội cho tôi không? Là đang bật đèn đỏ cho tôi? Là đang cố tăng sự thân thiết giữa hai đứa?

Những gì hôm qua tôi suy nghĩ gì mà hắn vừa kéo vừa đẩy tôi thật không chịu nổi, gì mà giữ bản thân kiên quyết không được để hắn xoay nữa, gì chứ... rốt cục bị một tí quan tâm của hắn xóa mờ tất cả, mấy cái đó chỉ là phù du... tôi lúc này chỉ biết tận hưởng niềm hạnh phúc nhỏ nhoi có thể biến mất bất kì lúc nào đó...

Tôi trèo lên giường với một nụ cười mỉm, tắt đèn đắp chăn, nghĩ nghĩ một hồi lại ngồi dậy lấy điện thoại ra mở hộp tin nhắn đến Khải. Tôi type hai chữ:

'Ngủ ngon.' vốn định gửi đi, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, tôi lại chèn thêm một icon mặt cười mới gửi, sau đó tắt máy, trên môi không giấu nổi nụ cười tủm tỉm kéo chân lên chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Tư Ngó Ngán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53

Sáng hôm sau, việc đầu tiên tôi làm chính là mở điện thoại lên xem, chỉ với một cái icon cười gửi lại từ Khải cũng đủ khiến môi tôi nở một nụ cười.

Thế này quả thực không ổn, phải nói là cực kì không ổn, tâm trạng của tôi lúc này thật sự có thể so với khi trúng vé số giải độc đắc.

Tôi bước thẳng vào nhà vệ sinh, sau khi đứng trước gương, nhìn bản thân mình trong đó mà thấy giật cả mình... rằng tôi có khả năng sẽ rơi luôn ra ngoài nếu như miệng tôi cứ tiếp tục toé toét như thế này.

...

Sau khi ra khỏi cửa, lại một điều khiến tôi ngạc nhiên, người đứng bên ngoài không phải là Lâm hay Kha hay Uy, lại là người hôm qua đã đưa tôi đi chơi, khiến cho tôi cười đến mức mỏi cả mặt như thế này.

Vừa thấy bóng dáng hắn, tôi lại không nhịn được cười toé toét. Hắn đứng quay lưng về phía tôi, nhưng chính cái góc độ này lại khiến tôi nghĩ đến cảnh tượng Băng ở bên Khải, những lúc hắn lạnh lùng đẩy tôi về phía sau, một mình tiến lên phía trước. Trong đầu tôi lại hiện lên mấy suy nghĩ tiêu cực.

Tôi cười gượng, đi thẳng về phía Khải, vốn định hù hắn từ phía sau, nhưng không ngờ Khải đột ngột quay người lại, giống như đã đoán trước từ kiếp nào tôi sẽ chơi trò trẻ con này.

Hắn nhanh chóng chụp được cả hai cổ tay tôi, kéo mạnh một cái tôi dính luôn vào hắn.

Ở cự ly gần, mùi hương của hắn càng nồng nàn hơn hẳn bình thường, làm tôi... choáng váng.

Hắn ghì mạnh, cười khẩy: “Định làm gì đó?”

Tôi đỏ hết cả mặt, lí nhí: “Th... Thì bị bắt tại trận... r... rồi... còn hỏi gì nữa?”

Hắn nhếch mép kiểu ngạo, chậm rãi thả tay tôi ra “Đi thôi, trễ bây giờ.”

Sau đó, hắn đưa tôi đến trường, ngồi trên xe, tôi hoàn toàn không thể nào bình tĩnh. Khải có thói quen rất... đáng ghét. Hắn rất thường thẳng gấp, nếu như phía trước có xe mà hắn thẳng gấp thì tôi không nói, đằng này là đang đi trên đường bằng phẳng vắng tanh, hắn đột nhiên thẳng một cái làm tôi chúi về phía trước. Sau đó tôi nghe thấy giọng hắn cười ở phía trước.

Tôi dè chừng Khải, hoàn toàn không đoán ra được hắn nghĩ gì, điều này càng khiến tôi thấy chóng hết cả mặt.

Hắn đưa tôi đến bãi giữ xe, rồi bảo tôi xuống xe cho hắn vào trong gửi xe. Như bình thường tôi sẽ chờ Khải cùng ra rồi hai đứa đi lên lớp, nhưng hôm nay thì không, trước khi hắn đẩy xe vào trong, tôi mở miệng nói: “Tui lên lớp trước nha, có chút việc phải làm gấp.”

Khải nhìn tôi một lát mới gật đầu: “Ồ, đi đứng đàng hoàng coi chừng ngã.”

Tìm tôi đập mạnh một cái... không hiểu sao, hẳn là đang quan tâm tôi, nhưng tôi lại cảm thấy vô cùng khó chịu.

Tôi lết lên lớp, vừa ngồi xuống ghế, tụi nó đã bầu lại thành một cục, láo nháo hết cả lên.

“Sao hôm qua mày nghỉ học vậy?” “Tay chân đau đến vậy hả?”

“Đau đến mức nghỉ học luôn hả?”

“Thằng Bảo lo cho mày lắm đó, nó còn sợ mày bị cái gì.”

Trước sự chào đón nồng nhiệt của nguyên một đám tụi nó, tôi choáng váng, cười khi: “Tao đâu có, sáng hôm qua ngủ quên.”

Lâm đang nói chuyện với Minh nghe thấy vậy quay phắt sang nhìn tôi, nhướn mày ý trêu chọc tôi vừa điều cái gì đó.

Tôi đỏ mặt lờ mờ nó, chủ đích là để đe dọa nó không được nói ra.

Lâm nhếch mép một cái rồi lại tiếp tục nói chuyện với Minh.

Cô Hương chủ nhiệm có hỏi thăm tôi vài câu. Ra chơi ngày hôm đó, tôi bị bắt phải ở trên lớp, không được xuống sân... nên trên lớp lúc đó chỉ có tôi với Jenifer... với vai trò là tổ trực ngày hôm nay.

Nó là lớp trưởng, vốn không phải trực lớp, nhưng nó lại xin ở lại với tôi để tám chuyện.

Jen gác hai chân lên ghế: “Mày nghĩ coi Tuấn thích con gái như thế nào?”

Tôi tưởng tượng ra một lượt hình ảnh của Thiên Tuấn lớp bên đó, rồi nhả mồm: “Tao thấy ông không thích mấy con nhỏ đàn ông đâu, nhìn thư sinh vậy chắc thích mấy nhỏ ngoan ngoan.”

“Vậy là chết tao rồi...” Jen trầm xuống vài phần, cái mặt nó đen thui đi.

“Thật ra đó chỉ là suy nghĩ của tao thôi, mày đi hỏi trực tiếp Tuấn ấy.” Tôi lẩm bẩm, tay lúi điện thoại ra, thuận tay trượt đến tấm hình tôi chụp hình màn hình lại tin nhắn mặt cười của Khải.

“Mày nghĩ ông có thích tao không?”

“Mày thể hiện tình cảm rõ ràng như vậy, nếu như không thích đã phải bài xích mày rồi.” Tôi nói như vậy hoàn toàn là để an ủi nó. Không thích với thể hiện sự khinh bỉ thì có liên quan gì tới nhau đâu. Chẳng qua tôi nói như vậy cho nó không buồn nữa.

Nhưng gì đây, tư vấn tình cảm? Tôi cũng thật là nực cười, chuyện của bản thân còn chẳng đâu vào đâu, bây giờ lại lo cho chuyện của người khác.

Tôi có kinh nghiệm gì hơn nó mà lên tiếng giáo huấn ở đây?

Tôi thờ dãi ngồi chơi game, lắng nghe Jen nói, lâu lâu... lờ miệng bồi cho nó mấy câu phũ phàng làm nó trợn mắt ếch đau khổ.

...

Hôm nay Lâm cùng với Minh xuống thư viện chứ không sang căn tin như mọi khi. Cô vẫn còn tức điên Jenifer... nó ý nó là lớp trưởng, xin một tiếng, cô chủ nhiệm liền cho phép nó ở lại lớp, đuổi một con nhỏ thường dân là cô xuống sân, rõ ràng cô cũng đã rất tha thiết khoản rồi... không được ở lại mọi chuyện từ Hạ, cô tức không chịu nổi.

Dạo gần đây Lâm rất hay có cái loại cảm giác kì quái như sau... rất muốn ở bên cạnh Hạ, nhưng lại phải cật lực chạy trốn để tạo điều kiện cho nó và Khải bên nhau... vô cùng khó chịu.

Thấy Lâm thờ dãi, Minh mỉm cười chìa ra trước mặt cô chai nước suối: “Uống đi.”

Cô cười yếu ớt, giống như cả người không có sức sống. Chắc là dạo gần đây, không có mọi được chuyện tình của hai người đó làm cô khó chịu vô cùng! Cả hai ngồi bên cạnh nhau trên chiếc bàn đọc sách dài trong thư viện, lúc này chỉ có hai người họ cùng tiếng quạt trên đầu, xung quanh chỉ toàn giá sách và sách.

Minh lại cười dịu dàng xoa xoa tóc cô: “Suy nghĩ lung tung gì vậy?”

“Không có gì.”

“Tò mò lắm phải không?”

Bị nói trúng tim đen, cô đỏ hết cả mặt, quay sang anh lườm một cái: “Tò mò là chuyện đương nhiên.”

“Chuyện của họ cứ để họ tự giải quyết đi, người ngoài xen vào cũng không giúp gì được, có khi càng làm cho mọi thứ rơi vào một vòng rối rắm.”

Cô gật đầu: “Biết là vậy, nhưng tui không có ngồi im được, thấy nó cứ sao sao đó...”

“Sao sao? Tui chỉ đang khuyên bà đừng xen vào.”

“Ừ, nếu vậy tui không nhiều chuyện nữa.” Cô ưỡ ỏi gục đầu xuống bàn, lại thở dài, Minh cười hiền xoa đầu cô.

Anh phát hiện từ khi chính thức công khai hẹn hò với Lâm, Minh có thêm một thói quen kiêm sở thích là thường vuốt tóc Lâm, bởi nó cực kì mềm mại lại có một mùi hương thoang thoảng.

Nói ra lại thấy anh cứ như mấy tên biến thái bệnh hoạn, nhưng nếu đã thích thì anh không ngần ngại thể hiện ra.

Đang ngồi, Lâm đột nhiên đứng phắt dậy, chạy vụt đi, không quên để lại lời nhắn cho Minh: “Ông ở đó chờ tui một chút, tui về ngay.”

Vội đôi mắt mười trên mười của Lâm, bóng dáng Khải cùng với Kha hai mình ra chỗ vắng người không tài nào lọt khỏi tầm nhìn của cô.

Phía sau thư viện là một khoảng sân trống, nhưng thông thường học sinh không có ai lui tới chỗ này hết.

Nguyên nhân vô cùng đơn giản, kích thước của khoảng sân này rất ba chấm, không đủ lớn để chơi thể thao, lại không đủ sạch để ngồi hàn thuyên tâm sự, kết quả nó như vùng cấm địa của trường, chẳng ma nào bén mảng đến.

Chính vì vậy, có hai thằng con trai đột nhiên kéo nhau đến chỗ vắng người như vậy thì chỉ có thể là nói chuyện bí mật, mà bí mật giữa hai người này, Lâm có cảm giác nó sẽ liên quan đến Hạ, vậy thì với cương vị là một người bạn thân, cô nhất định phải đi hòng giúp nó.

Cho nên, cô đã quên mất ban nãy mình hứa hẹn gì với Minh, để anh ngồi một mình ở đó, trong khi bản thân chạy như bay xuống cầu thang đuổi theo hai người kia để không bỏ lỡ bất kì một chi tiết nào trong cuộc đối thoại của họ.

Lâm đứng phía sau một gốc cây ở gần chỗ hai người họ đang đứng, nín thở chờ đợi, giống như là đang cố gắng nghe chuyện của chính bản thân mình.

Kha là người mở miệng đầu tiên: “Mày gọi tao ra đây làm gì?”

Khải chậm rãi suy nghĩ thật lâu mới trả lời: “Tao có chuyện muốn nói.”

Thật không thể nghĩ đây là cuộc trò chuyện giữa hai thằng bạn thân bởi không khí nó thật là quá nghiêm trang và trầm trọng.

“Biết là có chuyện muốn nói, mày nói đi. Tao nhớ mày đâu có thích quanh co như vậy?”

“Được thôi, tao không vòng vo nữa. Tao chỉ muốn thông báo cho mày biết, tao sẽ cura Hạ.” Nghe xong câu này, Lâm há hốc mồm, thò đầu ra nhìn về phía hai người họ, để chắc chắn là mình không có đi theo nhầm người.

Không chỉ có cô mà Kha cũng rơi vào trạng thái ngác nhiên cùng im lặng không biết nên nói gì.

Kha không nói gì Khải cũng không nói, hai người đó im lặng... còn Lâm bên này như đứng trên ổ kiến lửa, toàn thân háo hức muốn chạy ngay lên lớp báo cho Hạ nghe.

Mãi thật lâu, Kha mới khó khăn cất lời: “Mày có xác định chắc chắn là mày thích Hạ?”

Khải không đáp mà gật đầu, Kha cười cười: “Được thôi, mục đích của tao từ lâu cũng chỉ có vậy. Mày làm ơn đã quyết cái gì thì chắc chắn một chút, đừng dờ dờ ương ương tội nghiệp người ta.”

“Lần này tao chắc chắn.” Giọng của Khải đầy kiên định.

Lâm háo hức đến mức suýt chút nữa là hét lớn, phải dằn lòng lắm mới lí nhí trong miệng.

Là chuyện tốt của Hạ, là của người ta, mà Lâm cảm thấy còn háo hức hơn cả mấy khi chuẩn bị đi chơi cùng với Minh ấy.

“Nói vậy đủ rồi, chỉ hy vọng mày nói sao làm vậy, đừng để tao phải thất vọng.”

Kha nói rồi lướt qua Khải đi trước... lúc đi ngang Lâm còn vô cùng chu đáo ân cần ghé vào cô, khẽ giọng nhắc nhở: “Chuyện của hai người họ bà đừng có nói gì với Hạ hết. Cứ để hai tụi nó tự đến với nhau.”

Lâm mơ màng gật đầu.

Như cô không làm thì hình như Kha cũng rất là thích Hạ.

Con người này không biết là tốt bụng hay là ngốc nghếch đây. Người con gái mình thích cùng một tên con trai khác, đã không ngại ngần thì thôi còn trải đường cho hai người họ bước. Lâm hoàn toàn không thể hiểu nổi.

Lâm thờ dài, cuộc sống này đúng là rất bất công.

...

Sau đó lên lớp, Lâm phải kiềm lòng lắm mới không nói cho Hạ về những gì mình đã nghe thấy. Thật sự rất khổ sở, trong khi Hạ cứ ngo ngoe ngẩn ngẩn nhìn vô cùng đáng thương.

Cô thờ dài.

Điện thoại cô, nó và Minh đồng loạt run nhẹ một cái, khiến cái bàn kêu rè một tiếng.

Cả ba nhanh chóng lấy ra xem. Băng nhắn tin: 'Chủ nhật này tui tổ chức tiệc sinh nhật, mong mọi người đến tham dự đầy đủ.'

Chủ nhật này... Hạ tính nhắm trong đầu... hình như cũng chính là Noel cũng chính là sinh nhật tôi.

Nó nhắn lại một tin: 'Ok.'

Lâm nghĩa sang thấy vậy thì giật mình hỏi: "Hả? Đồng ý á? Sao không tìm cơ chuẩn đi. Mày cũng biết mày đi đồng nghĩa với cái gì mà?"

Dù cho cô có chắc chắn là Khải thích Hạ đi chăng nữa, cũng không có gì đảm bảo Băng sẽ không bày trò trong bữa tiệc sinh nhật này. Hôn nữa, chưa chắc gì Khải đã từ chối Băng một cách rõ ràng, nếu như cô ta vẫn còn ngộ nhận không khéo lại có mấy thứ sắp xếp trước thật kì quặc. Đồng ý đi, giống như một vụ cá cược mà trong đó, mình ở thế bị động." "Tao chuẩn làm gì, dù sao hôm đó cũng là Noel, cứ coi như đi chơi đi. Ở nhà cũng chỉ có buồn chán."

Lâm suy nghĩ một lát, nhú mày: "Mày tính sao thì tính, đừng để bản thân bị bắt nạt."

"Ồ. Tao không có hiện." Biết Lâm đang lo cho mình, Hạ mỉm cười trấn an.

"Nếu mày đi thì tao đi."

Minh nghe vậy giật mình, anh vốn định rủ cô ngày hôm đó hẹn hò... Noel đầu tiên của hai đứa, chẳng lẽ lại cam lòng ở nhà Băng tham dự tiệc sinh nhật?

Nhưng nếu Lâm đã quyết định như vậy thì anh không phản đối, dù gì đối với anh, niềm vui của Lâm chính là tất cả, nếu cô nàng thích làm gì, anh tuyệt đối phục vụ không một lời than thở.

"Không cần mày theo làm cận vệ cho tao đâu. Đi chơi với Minh đi."

"Không phải tao đi theo mày, chẳng qua là tao ham vui thôi."

Lâm nói như vậy, nhưng Hạ biết thừa nó muốn đi hẹn hò riêng với Minh đến như thế nào.

Nó thờ dài: "Thật ra hôm đó tao muốn tạo một bất ngờ cho ba mẹ tao, định nhờ mày nếu mày không đi tiệc thì làm gì em tao."

"Làm cái gì?"

"Tặng hai người đó một món quà, ngay giờ ăn chiều."

Lâm suy nghĩ một hồi lâu, biết rõ Hạ chẳng muốn mình đi, chỉ là đang viện cớ. Quen biết nhau bao nhiêu năm nay, chẳng lẽ cô còn không hiểu rõ con nhỏ bạn thân của mình.

"Được rồi, tao giúp mày."

Lâm gật đầu. Hạ thờ phào nhẹ nhõm, nhìn lại một lần nữa thời gian và địa chỉ trên điện thoại.

Ngay lúc đó, tin nhắn của Khải hiện ra: 'Một lát chờ tui đưa về cho.'

Hạ nở một nụ cười thanh thản hiếm hoi, nhưng ngay lập tức lại trở nên nghiêm trang như lúc ban đầu.

Được hân quan tâm cảm thấy rất vui, nhưng ngay sau đó lại tự mình vỗ má mình... thật ra mọi chuyện không như mày nghĩ đâu Hạ à, đừng có ảo tưởng nữa.

Nó thờ dài chán nản. Rốt cục nó còn phải lăn tăn trong cái hoàn cảnh này tới khi nào.

...

Trước khi đến Noel, trường chúng tôi phải trải qua một thảm cảnh, chính là họp phụ huynh...

Mấy đứa giỏi giỏi như Lâm với Minh thì khỏi nói đi, đối với tôi mà nói chính là địa ngục.

Dù bài thi đã được phát trước đó, nhưng cộng lại với các điểm còn lại mới chính là cái quan trọng nhất.

Lần trước cá cược với ba mẹ tôi, nên mấy cái điểm trung bình trong cuốn sổ liên lạc càng làm tôi hải hơn nữa.

Họp phụ huynh vào sáng chủ nhật... vốn là tôi định đến trường với mẹ, nhưng chẳng hiểu sao lại ngủ quên mất... Cái số phận của tôi chính là cái số lúc nào cũng toàn xui xẻo... ngủ quên hôm nào lại vào ngày hôm nay!

Giật mình tỉnh dậy đã là mười giờ mấy, trong khi đó cuộc họp đã kết thúc lúc chín giờ rưỡi.

Tôi lập tức gọi cho mẹ, với một tâm trạng hết sức ba chấm, thậm chí còn không có xuống giường đi vệ sinh cá nhân này nọ.

Đầu dây bên kia nhanh chóng bắt máy: “A lô.”

Vẫn là chất giọng bình thường như mọi ngày nhưng không hiểu sao hôm nay nó lại khủng bố kinh khủng!

“A... lô mẹ à... thế nào rồi?”

“Fail rồi chứ sao, con nghĩ mẹ sẽ cá cược với con khi mà mẹ chắc chắn mẹ sẽ thua?”

“...” mẹ à đừng có càng ngày càng bá đạo như vậy nữa đi...

“Cho nên đừng mơ tới nó nữa con ạ.” Mẹ tiếp tục nói.

“VẬY... cho con biết mẹ định tặng con cái gì?”

“Mẹ đã biết con sẽ không làm được, nên ngay từ đầu mẹ đâu có mua.”

“...”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Tư Ngó Ngẩn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54

“Mẹ đã biết con sẽ không làm được, nên ngay từ đầu mẹ đâu có mua.” Đây là... cái thể loại gì đây... T^T

Tôi có quyền đòi mẹ không???

“MẸ!!”

“Mẹ đùa thôi, điểm của con rất tốt, còn quà thì mẹ chưa có chuẩn bị. Con thích cái gì nói đi mẹ mua cho?”

Oa... điểm tốt á? Thật là đáng sợ... có khi nào hiện tượng siêu nhiên kì bí đã thật sự xảy ra ở tôi!

“Thật á?”

“Ừ.”

“Để con từ từ suy nghĩ.” Tôi cười nói, trong lòng vô cùng dễ chịu.

Tôi với mẹ nói chuyện với nhau một hồi thì tắt máy. Tôi bò xuống giường chạy đi làm vệ sinh cá nhân. Đến lúc mọi thứ xong xuôi đầu đó, tôi lấy điện thoại nằm dài ra giường bấm.

Khả nể tin cho tôi: 'Lát nữa đi mua đồ với tui không?'

'Uhm. Tui cũng cần mua quà cho Băng.'

'=]' Khải tiếp 'Bà đọc được suy nghĩ của tui hả, tui là định rủ bà đi mua quà cho Băng đó.'

Tôi nhướn miệng cười, trước Khải, quả thật tôi không có khả năng chống cự. Nhưng bên cạnh đó... tim tôi nhói lên một cái... hôm nay cũng là sinh nhật tôi mà. Không biết hẳn có nhớ không.

'Hẹn nhau ở đâu?'

'Tui qua đón bà, ba giờ nha.'

'Ok.'

'Bà ăn sáng chưa?'

'Chưa, tui mới ngủ dậy.'

Tin nhắn của Lâm hiện lên: 'Muốn tao mua cái gì cho ba mẹ mày?'

Tôi thờ dãi, không biết trước tình hình như thế này thì nên cười hay nên khóc: 'Mày biết rõ ý đồ của tao khi nói câu đó mà giả vờ làm gì :)'

'Chịu thua mày con ạ, từ trước đến giờ hình như tao chưa bao giờ thắng nổi mày ở mấy khoảng troll nhau đó nhì.'

'Tao có khả năng thiên phú.'

'Ừ' thì cung cứ ở đó ảo tưởng đi nhé. Tao đi chơi đây.'

'Đang ở với Minh hả?'

'Ừ'. Sáng nay từ đâu nhảy ra đứng trước cửa nhà tao.'

'Từ nhà ông chứ đâu.'

'Thôi không nhảm với mày nữa, đi đây. Pp'

'Pp, đi chơi vui vẻ, nhớ có quà cho tao.'

'Ờ rồi đi đây.'

Sau đó nó off, tôi mới chạy sang khung chat của Khải, lúc này mới phát hiện ở đó có một tin nhắn đã gửi đến từ ba phút trước: 'VẬY tui sang nhà đi ăn với bà?'

Tôi mừng hết lớn, còn không kịp suy nghĩ, tay đã type: 'Ok.'

Tôi lại bắt đầu thả lỏng bản thân trước hẳn... thế nào sau đó cũng sẽ hối hận vì một phút nông nổi này của mình.

Bây giờ tôi thật sự đang cho là hẳn thích mình thì phải làm sao...

Tạm thời bỏ qua chuyện đó, tôi nhanh chóng đi thu thay quần áo, dành ra thêm vài phút đứng trước gương chỉnh trang. Noel mấy năm trước, tôi cùng đón với Lâm, nhưng năm nay nó đi chơi với bạn trai, cứ tưởng tôi chỉ có một mình, không ngờ Khải xuất hiện như một vị cứu tinh kéo tôi ra khỏi trạng thái chán chường lỉ ra không nên có ở một đứa mới mười mấy tuổi.

Khải sang nhà đưa tôi đi ăn. Thật ra mà nói thì không khí giữa hai đứa chúng tôi có vài phần rất... kì dị.

Nói chuyện thì thấy ngượng ngượng, mà im lặng thì thấy kì kì, không biết nên làm gì mới phải.

Đột nhiên hẳn ngừng đầu từ đĩa trứng: "Dù gì thì bây giờ đang là buổi sáng, đi tới chỗ đó không, trong lúc chờ thời gian?"

"Chỗ đó...?"

...

Trên con đường trải nhựa dài, gió thổi áp vào mặt tôi vô cùng thoải mái.

Căn nhà ánh sáng mặt trời lần trước nhanh chóng hiện ra trước mặt.

Tôi liền nhướn miệng cười. Quả thật, nếu muốn đốt thời gian thì chỗ này là địa điểm lí tưởng.

Tôi nhanh chóng đi tìm cuốn sách lần trước mình còn đọc dở. Cũng không biết tay tôi lựa sách kiểu gì, mà cuốn sách đó lần trước lấy trứng còn đang đọc dở, sau đó rất muốn đọc tiếp xem kết cục thế nào, nhưng tuyệt nhiên tìm không ra, ở tiệm sách, trên mạng... hoàn toàn không thấy tăm tích. Thật sự có

chút quái lạ, nhưng càng làm cho tôi thêm tò mò về cái kết của nó.

Vốn định hôm nào tôi một mình trở lại đây tiếp tục đọc, nhưng không ngờ hôm nay Khải đã rủ tôi đến đây.

Hôm nay nơi đây có trang trí thêm một vài thứ, tạo không khí Giáng sinh vô cùng ấm áp.

Tôi mỉm cười: “Chào bà.”

Bà ấy nhìn tôi cười đầy phúc hậu: “Ừ, chào con, Giáng sinh vui vẻ.”

“Vâng, Giáng sinh an lành.”

Tôi cúi đầu chào. Khải đi theo sau thấy vậy chỉ mỉm cười với bà cụ một cái rồi kéo tôi vào trong.

Tôi đi về kệ sách lần trước, hôm nay không biết sao cuốn sách lại ở trên tầng cao hơn, tôi với mãi không tới.

Thật là... cái số người lùn...

Tôi xoay người định đi tìm ghế thì một cái gì đó màu đen chắn ngang trước mắt.

Tôi “A!” một tiếng đồng thời vô thức lùi về sau theo phản xạ.

Một cái gì đó nhanh chóng ôm lấy eo tôi kéo tôi giật ngược lại phía trước. Cả người tôi dính vào bức tường màu đen trước mặt. Một mùi hương nam tính thoang thoảng ngang qua.

Sau khi định hình lại, tôi mới biết vừa rồi chuyện gì đã xảy ra, ngẩng đầu nhìn Khải. Còn hắn... mắt thì nhìn tôi, trong khi một tay đang với lên lấy cuốn sách giúp tôi, một tay ôm ngang eo tôi.

Khuôn mặt kẻ sát của hắn làm tôi thứ nhất là giật mình... thứ hai là tim đập chân run.

Ai nói những tình huống như thế này sẽ rất lãng mạn đâu... tiểu thuyết chỉ mãi là tiểu thuyết. Khi đã tự mình trải nghiệm thì chỉ có khiến tim người ta như chết đi sống lại. Khải thấy tôi tròn mắt nhìn mình liền giải thích: “Không nên tựa vào giá sách, đồ một cái sẽ rất nguy hiểm.”

Tôi ngo ngắc gật đầu, Khải chậm rãi buông tôi ra, đưa ra trước mặt tôi “Cuốn này phải không?”

Tôi liếc qua bìa sách rồi lại gật đầu, dường như khả năng ngôn ngữ của tôi đang bị tạm thời đóng băng.

Khải lùi xa tôi một đoạn, đưa cho tôi cuốn sách, khẽ vuốt mặt tôi. Tôi càng chết đứng ở đó, cả người cứng đờ lại.

Hắn háng giọng: “Có vết bụi ở đó... Hèm...”

Giải thích (?) xong thì hắn quay lưng bước đi. Chỉ có tôi ở đó vẫn còn chưa hoàn hồn, đầu vẫn cúi gằm không dám ngẩng lên nhìn xem hắn đã thật sự rời đi hay chưa. Cả người tôi nóng hừng hực, cảm giác còn hơn cả những khi bị sốt.

Khải... sau một màn như vậy bỏ đi để lại tôi nóng như phát sốt.

Tôi nhìn xung quanh, thờ phào khi thấy không có người. Chỉ có vài động tác như vậy thôi, nhưng không hiểu sao tôi lại có cái cảm giác kì dị như thể mình vừa mới làm gì đó... không đúng đắn với Khải xong.

Tôi vẫn còn nóng hừng hực, chậm rãi bước ra góc nhỏ lần trước tiếp tục đọc cuốn sách, cố gắng để những tình tiết trong đó gạt qua cái cảm giác này.

Chẳng là... không hiểu tại sao trong cuốn sách lại lòi ra thêm một nhân vật mới tên Khải... mỗi lần đọc đến tên của nhân vật này, tôi lại không thể nào bình tĩnh được!!

Hận bản thân...

Thoáng thấy bóng dáng của Khải lướt qua trong tầm nhìn, tôi lại chết đứng, cả người cứng đờ lại, đến thờ cũng quên mất làm.

Khải chậm rãi tiến lại trước mặt tôi: “Chuyện ban nãy...”

“À,... sao cơ?” tôi ù ù cạc cạc ngẩng đầu, động tác vô cùng gượng gạo.

“Tui xin lỗi, thật ra không phải là vô tình mà cuốn sách lại nằm trên cao đó.”

“...” tôi thộn mặt ra vì vẫn chưa hiểu cái mô tê gì. Về trước về sau của Khải rốt cục có gì liên quan tới nhau?

“Không nhận ra sao?” Khải hơi nhướn mày.

Tôi lại ngu ngu lắc đầu.

Hắn thở dài một hơi rồi nhếch môi: “Thôi thì đừng để ý. Bà sẽ biết sớm thôi.”

Hắn nói xong lại một đường đi thẳng.

Tôi lại ngu ra.

Tự hỏi tại sao hôm nay hắn cứ thần thần bí bí.

Tự hỏi tại sao mình lại ngu ngơ đến vậy.

...

Sau khi mua quà cho Băng, Khải đưa tôi về tận nhà, trước khi lái xe đi còn chu đáo ân cần hỏi tôi: “Một lát nữa tui qua rước bà?”

“Thôi không cần đâu, nhà ông với nhà Băng cạnh nhau mà phải không, tốn công ông chạy sang đây nữa, tui qua đó một mình cũng được.”

“Phiền gì đâu?”

“Không cần đâu, về cẩn thận nha.” Tôi mỉm cười rồi quay lưng vào nhà trước. Đây là lần đầu tiên tôi không nhìn theo bóng lưng Khải khuất xa ở bên kia cửa rề.

...

Tôi tắm rửa chuẩn bị đầu đó rồi quay người đi về phía tủ quần áo... lấy một cái áo thun trơn màu xám với chân váy đen, khoác hờ bên ngoài sơ mi ca rô... không biết có hợp với mình hay không..

Đứng nhìn mình trước gương một lát, tôi lấy quà với túi,... đi thẳng tới nhà Băng.

Bình thường vốn là tôi thích theo chủ nghĩa bảo vệ môi trường, dùng phương tiện công cộng như xe buýt, nhưng hôm nay xem ra không nên.

Tôi gọi taxi đến nhà Băng.

Căn nhà rộng lớn này tôi đã từng vào một lần, ngày hôm nay được trang trí lộng lẫy như một tòa lâu đài trong phim.

Hôm nay vừa là Noel vừa là sinh nhật của con gái ông chủ, cả tòa nhà như bừng sáng, từ cánh cổng mở lớn tới lối mòn vào trong nhà, từ hàng cây đến bức tường căn nhà như mang đậm không khí tung bừng háo hức.

Đúng là khác biệt đáng cấp... nhà tôi dù cho có là ngày lễ gì đi chăng nữa cũng chẳng khác gì ngày thường, không có lấy một chút không khí.

Băng đứng ở cửa nhà đón khách. Cô nàng hôm nay mặc một cái đầm lộng lẫy như công chúa, phần trên đính những viên đá lấp lánh ánh sáng, phần chân váy xòe rộng dài ngang gối vô cùng đáng yêu. Phong thái đoan trang nho nhã, quả thật rất đúng với cái danh Thiên Thần.

Có một cô bạn từ nhỏ xinh đẹp giỏi giang lại hoàn hảo ở mọi mặt như thế này, làm sao mà Khải có thể không đem lòng yêu mến đây?

Băng mỉm cười với tôi: “Tới rồi hả? Vào trong nha, mấy bạn đang ở đó.”

“Quà của bà nè.” Tôi chia món quà được gói một cách kĩ lưỡng cho Băng.

“Quà gì chứ... tui mời bà đến chủ yếu cho vui thôi.” Băng cười tí mắt “Cảm ơn nha, tui rất thích.”

Òa... cái nụ cười thiên thần này, tới khi nào tôi có thể dịu dàng được như Băng...

“Ừ.”

Tôi gật đầu rồi bước nhanh vào trong. Đứng ngoài này cứ có cảm giác như là mình làm nền cho công chúa bên cạnh.

Vào trong, tôi đã thấy Khải đứng đó, đang nói chuyện với Kha, một xúc cảm đặc biệt nào đó phần chủ tùy ý dâng lên.

Tôi cứng đờ người đảo mắt nhìn quanh một lần nữa, trông thấy Jen đang ngồi trên ghế với li nước trái cây lập tức định hướng thẳng về phía nó mà tiến.

Thình lình, Khải xuất hiện trước tầm mắt tôi: “Ừm... Hạ. Tới rồi hả?”

“Ừ?” tôi dè phòng nhìn cậu ta... hỏi như vậy... lại có ý đồ gì đây?

“Một lát nữa... để tui đưa bà về nhà, có được không?”

Khải ngập ngừng, nhưng khuôn mặt vô cùng nghiêm túc.

Tôi lại bắt đầu rạo rức trong lòng, cảm thấy có chút hớn ha hớn hở, nhưng ngoài mặt cố giữ lạnh lùng: “Ừm. Không cần đâu tui tự đi về được mà.” Nhưng ban đêm mà để con gái về nhà một mình thì thật không ra gì.”

Nghe hắn nói vậy, tôi cũng gật đầu... cứ liên tục từ chối người ta nói mình chẳng!

Nhưng tôi thật sự không hiểu... nguyên nhân của mấy cái quan tâm đó là gì đây?

Tại sao dạo gần đây hắn cứ đối tốt với tôi như vậy, chẳng lẽ thật sự như tôi ảo tưởng là... hắn thích tôi?

Chắc không có đâu...

Tôi ngồi xuống bên cạnh Jen, nhếch môi cười trêu nó: “Tuần đâu rồi? Sao không xuất hiện bên cạnh Lọ Lem vậy?”

“Mày im ngay. Có tin tao up ngay ảnh đêm của mày không?”

“Khốn nạn...” bạn tôi là một lũ... hình dím của tôi chiếm hắn một thư mục riêng trong điện thoại của tui nó... hở ra là lôi nó ra ăn hiếp tôi.

“Tao đang kiểm người ta, mà người ta hình như chưa tới?” Jen thờ dài.

Tôi thờ phào, ngoài mặt tỏ vẻ thương cảm cho nó, nhưng trong lòng chỉ mong Tuần lâu lâu đến một chút.

Nhìn qua nhìn lại chỗ này tôi đâu có thân thiết với ai ngoài nó.

Nếu Tuần mà xuất hiện chắc chắn một con trọng sắc khinh bạn như nó sẽ ngay lập tức bay đến bên người ta, để lại tôi ngồi đây một mình như con dờ.

Nên là... Tuấn ơi khỏi đến cũng được.

Băng có mồi hết lớp tôi, nhưng được cái lớp tôi toàn là thành phần giờ đây thun với chả câu giờ, đúng chất người Việt Nam!

Tôi thờ dài một tiếng... thật sự, nhiều lúc không có Lâm ở bên cạnh, tôi chẳng làm được cái tích sự gì cả.

Jen kêu tôi: “Ê, từ này đến giờ, Khải với Kha cứ nhìn mày hoài.”

Tôi nghe mà vờ như không nghe, giả lơ: “Ồ, Noel mày có ai tặng quà không?”

“Quà hả, đối với tao...” mắt nó long lanh, môi nó cong lên, nó hướng về một chân trời xa xăm nào đó giống như đang thả tâm hồn đi đâu đâu “Chỉ có từ Tuấn mới là quà thôi...”

“Ờ rồi, tao biết mày là diễn hình của mấy đứa đang yêu... coi con mắt có mỗi một trái tim màu hồng, mày sắp mù rồi biết không?”

“Nói quá... còn mày không kiếm một bạn nam đi! Khó tính như bà già rồi ba năm cấp ba của mày đi tong.”

“Gì đây, được quân sư tình yêu giàu kinh nghiệm tình trường chỉ giáo, ta xin đa tạ.”

“Haha... này thì đa tạ, mà nói này nghe. Sao Khải cứ nhìn mày hoài vậy?”

Nó lại quay trở về chủ đề ban đầu mà tôi không muốn đề cập tới. Tôi cười trù: “Chẳng có gì đâu... chắc là... thấy tui mình nói chuyện lớn tiếng quá nên nhìn vậy thôi.”

Nó gật gù ậm ừ cho qua.

Tôi thờ phào... len lén nhìn về phía Khải. Quả thật, hắn là đang nói chuyện với Kha, nhưng chốc chốc lại liếc sang tôi, dù thấy tôi đang nhìn hắn, nhưng Khải chẳng có vẻ gì là ngại ngùng, tiếp tục... nhìn tôi.

Hẹn nhau là sáu giờ, mà bây giờ tiệc mới bắt đầu. Lúc này, tui lớp tôi đã đến đông đủ nên tôi thả con Jen đi với trai.

Anh Nhảy lại ngồi than thở với tôi về thầy Anh.

Thầy cũng lạ... cứ như ông thầy có máu S, tại sao cứ hành hạ con gái nhà người ta như vậy, nhìn vào ai chẳng biết ông cũng có ý đồ với nó... chẳng qua là nó ngốc quá không nhận ra, chẳng lẽ vì chuyện này mà ông chơi nó mấy trò nặng nề như vậy,... cũng đã mạn quá đi!

Thấy nó kể cũng tội, mà tôi chẳng biết phải làm gì hơn ngoài lắng nghe.

Sau khi nhập tiệc, Băng mướn cả một ban nhạc, giữa nhà có một cái sân khấu nhỏ cho họ chơi trên đó, lúc thì balad du dương, lúc thì EDM sôi nổi.

Cả căn nhà lúc này chỉ có mình đám lo chơi chúng tôi, đến người làm cũng không thăm tích, cha mẹ Băng lại càng chẳng thấy đâu.

Nghe tại nó nói, vì muốn chúng tôi được tự nhiên chơi đùa mà sáng nay, hai bác đã bay sang Singapore chơi rồi. (==')

Thức ăn bày sẵn trên bàn tròn, mỗi đĩa chúng tôi là tự phục vụ, cứ nói trắng ra là buffet đi.

Sau khi ăn xong, chúng tôi bày trò chơi, nhưng thật sự vì ở đây khá đông người, nên phần ổn định hơi bị chiếm thời gian. Dù gì tôi cũng không có hứng thú với mấy trò như vậy, liền nhân lúc hỗn loạn bỏ ra ngoài sân hóng gió.

May là tôi mặc hai áo, vậy mà gió vẫn khiến tôi hơi rét.

Bao bọc quanh căn nhà là khoảng sân rộng rãi, cây cối khiến cho không khí vô cùng trong lành, hít thở cũng thấy thật dễ chịu.

Nhưng... dễ chịu đó không kéo dài bao lâu, khi tôi nhìn thấy cảnh tượng mà tôi không nên nhìn thấy.

Ở một góc khuất trong sân, Băng tựa vào tường, hai tay nắm lấy cổ áo của Khải... quan trọng hơn là... môi của hai người đang dính vào nhau.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Tư Ngó Ngẩn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55

Sân nhà Băng lộng gió, không khí trong lành mát mẻ... nhưng tôi không hề cảm thấy thoải mái một chút nào... vô tình thấy cảnh tượng đó... giống như mình bị đẩy một cái rơi thẳng xuống địa ngục vậy.

Khải không phản kháng, chỉ đứng yên để Băng làm gì thì làm... nụ hôn của bọn họ chỉ đơn giản là phớt nhẹ ở ngoài... nhưng đã lâu lắm rồi, hai người họ vẫn chưa có dứt ra... hoặc đối với tôi mà nói, thời gian đã ngưng đọng ngay giờ phút này, không thể trôi tiếp được nữa... nên mãi mãi hai người đó vẫn hôn nhau.

Không cần biết hai người họ vừa làm gì, hay là tôi có hiểu làm cái gì hay không, tôi tuyệt vọng quay lưng bỏ đi.

Rõ ràng tôi đã ảo tưởng rồi, là ảo tưởng rất nặng... cực kì nặng. Bệnh ảo tưởng được xem là bệnh nan y đi, không bao giờ có thể chữa được.

Tôi đi thẳng vào nhà lấy túi rồi nói nhỏ với Jen: "Tao về trước."

Không để nó nói năng gì, tôi một đường lùi thẳng, mặc kệ mọi thứ... bây giờ tôi đang cực kì không ổn. Chỉ sợ còn đứng ở đây thêm một chút nữa, tôi sẽ bật khóc trước mặt toàn dân thiên hạ.

Ra được khỏi nhà Băng, một con đường vừa dài vừa tối xuất hiện, nếu là bình thường, chắc chắn tôi sẽ rất sợ, nhưng hôm nay thì không, tôi cần một không gian như thế này để thỏa thích khóc lóc. Việc đầu tiên tôi làm chính là tắt nguồn điện thoại.

Tôi biết Jen nó sẽ không để yên khi thấy tôi tự nhiên đi về như vậy, chắc chắn nó sẽ khủng bố cái điện thoại của tôi. Tốt nhất là cứ tắt nguồn, để không gì có thể phá vỡ tâm trạng của tôi thêm được nữa.

Noel năm nay của tôi thật thảm hại.

Giờ này chắc đang là tám giờ, mọi người cũng nhau ra đường chơi, tôi lại đang lê từng bước về nhà, khóc tức tưởi.

Trách ai bây giờ, chỉ là tại tôi tự mình đa tình... đều là lỗi của tôi!

Nếu là những tình huống như thất tình như thế này, tôi sẽ gọi điện cho Lâm, nó sẽ ngay lập tức đến bên cạnh an ủi tôi, nhưng bây giờ nó đang đi chơi cùng với Minh, tôi không nỡ phá vỡ cuộc vui của nó, kết quả là tự mình gặm nhấm nỗi đau.

Nhưng đau quá, buồn quá, tôi phải làm sao mới được, phải làm sao thì cái cảm giác này mới biến mất.

Tìm tôi đau kinh khủng, giống như có cái gì đó bóp nghẹt... đã từng thấy trên phim... đã từng xem trong truyện... nhưng bản thân trải nghiệm lại thấy không ổn tí nào.

Tôi thật sự rất ngưỡng mộ những người con gái có thể dùng nụ cười che lấp nỗi đau, bởi vì bản thân tôi đây để che lấp nước mắt bằng một khuôn mặt cười gằn cũng đã như địa ngục.

Lúc này, hình ảnh Khải và Băng đang hôn nhau cứ liên tục xoay vòng trong đầu tôi như một thước phim chiếu chậm.

Tôi cảm thấy như đất dưới chân mình đang vỡ vụn, bàn tay chơi voi không biết phải nắm lấy cái gì.

Tôi tự an ủi: “Mây buồn gì chứ... chẳng qua là thất tình thôi... dù cho mây có thất tình một trăm lần, có khóc một trăm lần, thì trái đất này vẫn hững hờ xoay, không có dừng lại để quan tâm đến mây đâu con ngốc...” Tôi đi một hồi đã ra tới đường lớn, ngẫm nghĩ một lát, thay vì quay người hướng về phía nhà tôi, tôi lại đi sang nhà ba mẹ mình.

Đứng trước cổng nhà, tôi trầm mặc.

Nước mắt đã khô, khóc thỏa thích... tâm trạng tôi cũng tốt hơn được một chút.

Gió thổi lạnh run... cơ mà tôi không vào nhà.

Không phải vì tôi không dám vào, mà là tôi không thể vào...

Hình như trên đời này tôi là con nhỏ ngu ngốc nhất rồi... có ai đời chỉ vì giận gia đình mà quảng chìa khóa nhà ba mẹ vào lọ hoa ở nhà họ rồi sau đó quên bằng đi mất không?

Bây giờ tôi không có chìa khóa, mà nhấn chuông đến mức tay tôi sắp mòn đến nơi cũng không có ai ra đón.

Gia đình tôi đâu rồi??

Tôi gọi điện cho ba mẹ thì gần như ngay lập tức, mẹ tôi bắt máy: “A lô, con gọi có gì không?”

“Ba mẹ có nhà không?” tôi xoay người đến dựa vào cây cột điện đối diện căn nhà, nhìn vào trong tìm kiếm một chút ánh sáng. Khu nhà tôi tối hù, có lẽ đều đã đi chơi giáng sinh hết thấy.

Tôi lại bắt đầu trầm trọng, cảm thấy sao mình thật cô đơn, bóng tối nhốt tôi lại trong một cái hộp nhỏ, khóa lại, còn chìa khóa lại bị vứt xuống dưới gầm bàn.

“Haha... con không biết hả? Ba mẹ đi Nha Trang mấy ngày rồi mà.”

“...”

“...”

“...”

“Con gái? Có chuyện gì hả?”

“Không có gì đâu.”

Tôi nói rồi lạnh nhạt tắt máy.

Hình như ngày hôm nay đang chống lại tôi thì phải, rốt cục trên đời này có ai là đang quan tâm đến tôi hay không, cô đơn chết mất thôi...

Thật đúng như tôi dự đoán... ha ha... Noel nay năm... a... sinh nhật năm nay tôi phải trải qua một mình rồi.

Tôi nắm chặt điện thoại trong tay, lại xoay người ưỡn oải bước về nhà. Sau khi tôi ngồi xuống xe buýt, điện thoại tôi rung lên.

Giờ mới nhận ra, tôi quên mất mình chưa tắt nguồn điện thoại, nó rung liên tục, lại reo um sùm.

Tôi lấy ra nhìn, chỉ thấy tên Khải liên tục nhấp nháy.

Tôi tắt màn hình rồi cho vào túi, đợi đến khi nó tắt rồi thì lập tức lôi ra để chế độ máy bay. Vừa lúc đó có tận mấy tin nhắn đến:

Đầu tiên là từ Jen: 'Mây bị gì vậy? Tự dưng bỏ về giữa chừng, ai cũng lo cho mây hết.'

Sau đó từ Kha: 'Bà bị gì vậy? Sao lại bỏ về rồi? Có phải có chuyện gì xảy ra không? Tại sao điện thoại cũng gọi không được?'

Sau đó... là từ Lâm, chẳng hiểu tin tức nó lan truyền bằng phương thức nào và tốc độ gì mà con nhỏ đã biết chuyện tôi bỏ bữa tiệc về giữa chừng: 'Mây lại bị cái gì nữa đây? Tụi nó tự nhiên nhắn tin hỏi tao mây có đang ở bên cạnh tao không? Mây đang gây chuyện cái khi gì, đừng làm người khác lo lắng nữa.' Sau đó... là từ Khải: 'Bà đang ở đâu, sao tự dưng lại về, không vui hả? Tui gọi bà không được, rốt cục là có chuyện gì, thấy tin nhắn này lập tức gọi cho tui.'

Tôi đọc mấy tin nhắn, ngẫm nghĩ một hồi lại mở điện thoại, nhưng tuyệt nhiên không gọi cho ai.

Vài giây ngắn ngủi sau khi hình cái máy bay màu trắng ở góc điện thoại biến mất, điện thoại tôi lại rung lên.

Tôi chậm chạp bắt máy, hít một hơi sâu: “A lô.”

“Bà đang ở đâu, về nhà chưa?” giọng Khải hấp tấp, bên kia ngoài giọng hần ra thì không còn tiếng động nào khác... ý của tôi chính là không có tiếng tụi nó um sùm đùa giỡn... chẳng lẽ hần đã rời khỏi bữa tiệc.

Nghe giọng hần khiến tôi thấy rất khó xử, vừa giận hần lại vừa muốn nói chuyện với hần, muốn hỏi cho ra lẽ... nhưng tôi không làm được cái nào cho ra hồn. Mồ hôi tuôn ra ướt cả tay tôi. Hình ảnh nụ hôn đó lại xoay vòng trong đầu tôi.

Tôi nói dối: “Đang ở nhà, có chi không?”

“Sao nãy giờ gọi cho bà không được vậy? Nhà bà không có sóng hả?” hần thở ra một hơi. Tim tôi thót lại.

“Ừm. Vậy... gọi tui có việc gì không?”

“À thì... tại không thấy bà ở đây, mà lại rời đi không nói tiếng nào, nên tui hơi lo.”

Lo cái gì... lúc này mắt tôi lại nóng ran lên. Khải đang cố làm cái gì chứ? Giờ phút này mà quan tâm đến tôi chỉ tổ chọc cho tôi khóc to hơn. Nếu là trước ngày hôm nay, nếu là trước khi tôi thấy nụ hôn giữa hần và Băng, thì có lẽ tôi đã tí mắt với mấy câu hỏi han quan tâm này rồi.

Như giọt nước tràn ly, nước mắt tôi nặng trĩu từ từ rơi xuống, trượt trên má tôi.

“Ừm... vậy tui tắt máy nha.” Giọng tôi khàn khàn, dù tôi đã cố khiến cho nó trở nên bình thường.

“...”

“...”

“Khóc hả?”

“Đâu có, mới uống nước lạnh nên giọng nó vậy. Vậy tắt nha, tui đi ngủ.”

Nói rồi không để hần kịp làm gì, tôi tắt máy, sau đó nhìn chằm chằm vào màn hình điện thoại...

Hần không nói gì với tôi về nụ hôn của hần và Băng.

Hần vẫn cư xử với tôi như bình thường.

Điều này khiến tôi thấy vô cùng khó chịu, đúng hơn là đau đớn, giống như hần chẳng thèm để tôi vào mắt.

Tôi bực dọc với buồn bã lết về nhà.

Điện thoại tôi rung nhẹ một cái, tin nhắn từ Khải: 'Ngủ ngon.'

Sau đó... là một đồng cuộc gọi của tụi con Jen, tôi chỉ nhấn lại cho mỗi đứa tụi nó hai chữ: 'Tao ổn.' rồi cất vào túi về nhà, thật sự sau khi về nhà tôi chỉ đủ sức để đi tắm rồi bò lên giường ngủ.

...

Sáng hôm sau, tôi ngáp một cái thật dài rồi bước vào trong lớp... hình như tối hôm qua tôi chỉ có ngủ chập chờn tới hai giờ sáng là tỉnh luôn tới lúc đi học. Bây giờ buồn ngủ chết đi được! Jen nó chặn đường tôi: “Ê!”

Tôi ưỡn ỏi: “Tao không có hứng giỡn với mày.”

Nó tròn mắt nhìn tôi đi ngang qua mình.

Lâm nó đang ngồi ở chỗ nó, thấy tôi vừa đặt mông xuống ghế, liền gom hết tập vở trên vai tôi quăng hết cho Minh rồi lôi tôi ra ngoài hành lang, tôi còn chưa kịp thích ứng gì nó đã huyền thuyên cái mồm: “Mày bị gì vậy? Có gì xảy ra vậy? Rốt cục mày bị cái gì vậy?”

Tôi hít một hơi sâu mới bình tĩnh nói: “Hôm qua, tao thấy Khải hôn Băng.”

“Hả?” nó tròn mắt thiếu chút rớt luôn cái tròng ra ngoài.

“Mày làm gì mà kinh khủng vậy.” Tôi cười phì trước cái biểu cảm bực bực của nó “Ngậm mồm lại, ruồi bay vào bây giờ.”

“Khoan khoan, mày vừa nói gì đó nói lại tao nghe. Mày có chắc chắn Khải hôn Băng không?”

“Chính mắt tao thấy.” Tôi thở dài.

“Hay mày nhìn nhầm?” nó tỏ ra nghi ngờ, thậm chí còn lăm bầm “Là mày thì dám lăm...”

“Mây sao vậy?” tôi khó hiểu quay sang nhìn nó... Lâm đột nhiên trở nên lúng túng. Bọn bè thân thiết từng ấy năm như chị em, nhìn thấy biểu hiện của nó, tôi liền nhìn ra nó đang giấu tôi cái gì đó “Tự nhiên mây lại bẽn lẽn như vậy?”

“Không có, tại tao rõ ràng nhìn vào là thấy Khải rất quan tâm đến mây, tại sao có thể hồn người khác?” Lâm nói nhanh, đến mức ngôn ngữ hơi bị bất thường.

“Quan tâm một người và hôn một người khác nó chẳng có liên quan gì tới nhau hết, mây đang nói cái quái gì vậy?” tôi cau mày liếc Lâm một cái làm cho nó rung mình.

“Ý tao là... tao thấy Khải phải thích mây mới đúng.” Nó lại lắp bắp... hình như là đang rất muốn nói, nhưng đồng thời cũng rất muốn giấu, tạo nên hai tầng suy nghĩ và phản xạ trong Lâm, khiến cái kiểu nói chuyện của nó hơi gây hoang mang.

“Mây thôi đi Lâm, tao không ảo tưởng thì thôi, tại sao còn cần mây ảo tưởng giùm tao.”

Tôi cười nhạt, lại nhớ đến cái ngây thơ ngu xuẩn của mình.

“Tao không ảo tưởng đâu, nhất định là có chuyện gì rồi! Sao mây không hỏi thẳng ông xem đã có chuyện gì xảy ra?”

Tôi cảm thấy buồn cười... rõ ràng là chuyện buồn của tôi, mà Lâm xoắn lên hết như nó mới là nhân vật chính trong cái bi kịch này.

“Mây bảo tao hỏi ông với danh nghĩa gì? Một người thích ông, hay một đứa con gái chẳng liên quan gì đến ông vô tình trông thấy cảnh tượng kia?”

“Thả như vậy còn hơn bây giờ đi. Mây đang tự ngược hả?”

Lâm nổi nóng. Tôi nhìn nó quát vào mặt tôi mà sừng sốt, không quát lại nó như bình thường, tôi chỉ lẳng lặng cúi đầu: “Tao sẽ từ bỏ Khải, tao sẽ không thích ông nữa. Tao sẽ ngừng việc tìm kiếm ông. Tao...”

“Đủ rồi, mây nghĩ mây làm được hay không? Bỏ là bỏ hả? Dễ như vậy sao? Chơi với mây từ nhỏ tới giờ tao còn không hiểu mây? Tính tình quái đản, đã thích cái gì phải có cho bằng được, còn không cứ mãi dính vào nó tới khi có mới thôi. Mây cứng đầu không phải dạng vừa đâu. Chắc là dễ quên ha!”

Tôi im lặng không nói, chỉ ngẫm nghĩ... tôi nghĩ là tôi hiểu nó, mà quên mất là nó cũng rất hiểu rõ tôi.

Tôi cười cười: “Ừ thì... không gấp nữa, tự nhiên sẽ quên thôi.”

“Mây...”

“Sáng sớm đừng nói những chuyện như vậy nữa, vào lớp đi mây.” Tôi nói xong không để nó kịp phản xạ đã vội vàng vàng chạy vào lớp trước, để lại nó hậm hực dậm chân bước theo sau.

Sau khi vào trong lớp và yên vị trên ghế thì tôi lôi điện thoại ra vốn để chơi game, nhưng tin nhắn của Khải nhanh chóng lọt vào tầm mắt.

'Một lát nữa ra chơi tui gặp bà một lát có được không?'

Tôi cười khỏ... vừa nói sẽ không thích hẳn nữa, đồng nghĩa với không tiếp xúc với hẳn nữa, nhưng hẳn lại là người gọi tôi ra nói chuyện như thế này thì tôi phải làm sao?

...

Sân sau trường học vắng hoe, chỉ có những ngọn cây cao nghiêng ngả trong gió cùng với tiếng xe cộ vọng lại từ xa.

Khi Hạ đến thì Khải đã đứng sẵn ở đó, cả người lười biếng tựa vào thân cây, một tay bỏ vào túi quần, tay còn lại cùng cái eo giữ một hộp quà rất lớn... điều này làm cho nó vô cùng kinh ngạc, nhưng lúc này lại không có đủ bình tĩnh để suy nghĩ xem rốt cục hẳn đang làm gì. Đôi chân Hạ nhanh chóng bước về phía Khải.

Thấy Hạ từ xa, Khải lập tức mỉm cười, đợi nó đứng trước mặt mình rồi mới đứng thẳng người, hẳn đưa hộp quà cho nó:

“Quà noel của bà... cũng là quà sinh nhật... tui vốn định đưa nó cho bà từ ngày hôm qua, nhưng đột nhiên bà lại đi về nên...”

Thật ra hẳn còn thiếu một vé ở phía sau. Hẳn đã lên kế hoạch sẽ đem cô nàng đến cầu Ánh Sao rồi tặng quà cho Hạ, sau đó tỏ tình với nó luôn, nhưng không ngờ được nó lại bị gì đó rồi đi về sớm...

Hạ chỉ đứng im không nhúc nhích động đậy, chỉ nhìn chằm chằm vào Khải với vẻ mặt kinh ngạc. Không phải chứ... hẳn đang tặng quà cho nó... chẳng qua cũng chỉ là quà noel kiêm sinh nhật, nhưng nó thiết nghĩ... bọn bè bình thường thì có cần tặng những món quà như quà noel? Thậm chí nó và Lâm còn chẳng có quà cho nhau thì tại sao hẳn lại tặng quà cho nó?

Phải chăng hẳn thật sự có ý gì đó với nó?

Suy nghĩ đó nhanh chóng bị đá một cái lăn long lóc... Hạ à, mày nhất định không được ảo tưởng nữa.

Nó đứng im lặng để tự trấn an tinh thần mình trước khi nó tự nổ tung.

Thấy Hạ mãi vẫn không chịu đưa tay nhận, thậm chí còn không nói lời nào mà cứ ở đó im lặng cúi đầu, vẻ mặt vô cùng đau khổ. Khải nhú mày một cái, lại giờ giọng lưu manh đã lâu rồi nó không nghe: “Giờ đây, lại suy nghĩ ngốc nghếch gì đó? Tui không có ý gì đâu... chẳng qua là... có mấy lần... bà giúp tui...”

“Tui đâu có nói gì đâu. Thì... cảm ơn nha. Nhưng mà tui không có chuẩn bị quà cho ông, nên nhận thì kì lắm, tui nhận tấm lòng được rồi.”

“Tui tặng bà vật dụng của con gái, bà không lấy thì tui để dành dùng hả?”

Vật dụng... của con gái... trong đầu nó liên tục xuất hiện nhiều hình ảnh rất không nên hiện ra, trong thoáng chốc, mặt nó đỏ hết cả lên. Hắn thấy vậy liền nhếch mép trêu chọc: “Nghĩ gì nữa mà mặt đỏ ửng vậy?”

“Nghĩ... nghĩ gì đâu!” nó bối rối hết lớn.

“Vậy đây...” hắn nói khẽ, đưa món quà ra trước mặt nó “Lấy đi.”

Hạ lưỡng lự một lát rồi gật đầu, nhận lấy món quà, lí nhí thêm một câu: “Cảm ơn.”

Khải gật gù hài lòng:

“Vậy, thay vì quà giáng sinh, cùng đón giao thừa với tui đi.”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Tư Ngó Ngẩn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56

Bước vào thời gian thi hk2 rồi, nên là Mi chúc các bạn thi tốt nhaa :)))

...

“Tui không có chuẩn bị quà cho ông, cho nên tui không nhận được.” Hạ nói vậy thật ra cũng không có ý gì, chẳng qua là nó muốn từ chối khéo món quà này của Khải.

Nó cảm thấy nếu mình nhận món quà này, nhất định sẽ không thể hoàn toàn dứt khỏi hắn. Mắc nợ người ta một món lớn như vậy thì làm sao để rời xa Khải, bỏ mặc Khải.

Nó không thể ngờ được, Khải lại nói: “Vậy, thay vì quà giáng sinh, cùng đón giao thừa với tui đi.”

“Hả? Ông không đón giao thừa cùng gia đình à?”

“Gia đình tui chỉ quan trọng đêm 30 âm lịch thôi, đối với họ 1/1 là một ngày hết sức bình thường, nên là... nhà tui thường không đón giao thừa đêm 31. Nếu bà bận ở cùng với gia đình thì...”

“Ừ. Xin lỗi nha.” Nó lại nói dối, thật ra ngày hôm đó, nó không bận gì hết. Mẹ nó còn nói là bà sẽ đi chơi tới tận ngày 3, 4 gì đó mới về thì lấy đâu ra gia đình cho nó bận chuyện. Khải không hề biết, để mỉm cười được sau câu nói của hắn, nó đã phải cố gắng đến thế nào. Dù rất muốn nhưng lại không thể vui về gật đầu, tại sao nó lại rơi vào tình cảnh thảm hại như thế này.

Còn hắn chẳng biết cái gì hết, lúc nào cũng làm những hành động khiến cho người khác phải hiểu lầm, lúc nào cũng vậy, nó không biết mình còn có thể chạy trốn tình cảm này tới khi nào.

Hạ vô thức oán hận lườm Khải một cái, hắn mỉm cười đầy lưu manh: “Ồ vậy tui muốn quà noel như thế nào bây giờ nhỉ? Đã là quà trẻ thì phải đặc biệt hơn chứ ha.”

“Vậy, tui trả quà lại cho ông.”

“Bảo tui dùng đồ con gái làm sao?” hắn nhú mày nhìn vào hộp quà to tướng trên tay tôi.

“...”

Ờ thì nó nhận ra, hấn chỉ nói vậy cho có thôi, nó hoàn toàn không thể từ chối.

“Chuyện này...”

“Quyết định vậy đi. Tui sẽ hẹn giờ lại với bà sau. Đi trước.”

Khải quay người đi, để lại Hạ đơ mặt ra ở chỗ cũ, cả năm phút sau cũng không thể di chuyển.

Sau khi đi được một đoạn, Khải quay người len lén nhìn Hạ. Thấy nó vẫn không nhúc nhích, hấn thờ dài.

Hấn thừa nhận, làm vậy có hơi không quân tử, nhưng ít nhiều hấn đã thể hiện ra rõ ràng mục đích của mình như vậy. Nếu quả thật như Kha đã nói với hấn là nó thật sự thích hấn, tại sao nó lại có vẻ mặt đó, không tỏ ra vui mừng thì ít ra cũng phải tùm tùm cười hay gì đó.

Hấn cho rằng nó ngại mới không tỏ ra vui vẻ trước mặt hấn, nhưng tại sao khi Khải đã rời đi rồi, nó vẫn giữ vẻ mặt khó xử đó?

Quả thật, ngày hôm qua và hôm nay, Hạ có gì đó rất không bình thường.

Thật ra... hấn cũng đã làm vài hành động rất không bình thường... vô cùng khốn nạn... cũng rất có lỗi với Hạ... cho nên... hấn chắc chắn sẽ sửa lỗi, chắc chắn sẽ không để nó phải buồn....

Tôi thờ dài ôm hộp quà về lớp. Trên hành lang lúc đó, dường như ai cũng nhìn về phía tôi và hộp quà khủng bố trên tay tôi... tôi lúc đó thậm chí còn chưa đủ bình tĩnh mở nó ra để xem bên trong vật dụng của con gái là cái gì.

Tôi lại thờ dài... có thấy ai được người mình đơn phương rủ đi chơi... à không, nói đúng ra là cưỡng ép phải đi, lại đau khổ như tôi không. Tại sao lại có tình huống oái oăm này xảy ra.

Không ngờ hấn có thể bình tĩnh đối mặt với tôi như vậy sau khi hôn Băng. Điều này càng chứng tỏ tình cảm của hấn dành cho tôi chẳng có đáng giá xu nào.

Tôi vẫn không hiểu tại sao hấn lại cố gắng tiếp cận tôi như vậy, đã không có tình cảm gì với tôi thì tại sao còn cố khiến cho tôi phải hiểu lầm!

Nhưng đầu tiên tôi phải nhanh chóng trở về lớp giấu nhem hộp quà đi, nếu không, chắc chắn sẽ bị tụi lớp tôi xâu xé đến không còn mảnh thịt.

Nhưng đáng tiếc là khi tôi trở về lớp, lớp tôi đã tề tụ đông đủ.

Nó vừa thấy tôi bước vào đã làm như khủng bố.

“Ê gì đó?”

“Con kia khai liền.”

“lược bỏ một trăm từ”

Tôi còn chưa kịp làm gì đã bị tụi nó giật luôn hộp quà, bu lại một cục xâu xé, đẩy tôi lăn ra ngoài.

Tôi nhớ tới lời hấn nói, đây là vật dụng của con gái... ặc, lập tức hét lớn, đứng lên từ mặt đất, cố gắng chui vào trong đám đông hỗn loạn: “Ê tụi mày mau dừng lại, không được mạnh động! A!”

Tôi bị đá văng ra ngoài không thương tiếc.

“Ê tụi mày...”

Lâm từ sau lớp lon ton chạy lên: “Sao rồi sao rồi? Hẹn nhau nói gì rồi? Đừng nói hộp đó là của ông nha?! Chu choa... ghê ta.”

“Tao đang điên lên được đây này, mày còn tâm trạng để mỉa mai tao vậy hả?” tôi buồn rầu đi sang một bên, cụ thể là chỗ yên tĩnh hơn để than thở với con bạn thân.

“Mía mai gì đâu, không vui hả?” nó hớn ha hớn hờ, hoàn toàn đối lập với khuôn mặt của tôi bây giờ.

“Nghĩ đi, ví như mày đang muốn tránh mặt Minh, mà cậu ta cứ mặt dày theo mày thì phải làm sao... đằng này, tao lại thật sự không muốn tránh Khải!”

“...”

“Thật ra mọi chuyện cũng không tới mức nghiêm trọng như vậy, chỉ cần tao có thể chấm dứt, tao sẽ không phải tiếp tục đau khổ như thế này.”

“Dù sao đi nữa, nguyên nhân mọi việc đều từ phỏng đoán của mày mà ra, thay vì tự mày đau khổ, sao mày không hỏi rõ mọi chuyện... rồi tỏ tình luôn đi.

Dù gì mày cũng định sẽ rũ bỏ tình cảm này, không gặp Khải nữa, vậy nếu có tỏ tình thất bại đi nữa, mày cũng đâu có thiệt gì.”

Tôi từ trước đến nay là người hoàn toàn không kiên định, dù cho mình có suy nghĩ thật lâu, thật kĩ đi chăng nữa, thì khi nghe người khác thuyết phục, tôi thường nhanh chóng bị cuốn theo người ta, bỏ mặc suy nghĩ mình đã dày công xây dựng và phát triển. Bây giờ nghe Lâm nói vậy, tôi mơ màng gật đầu: “Vậy cũng được.”

Nó mỉm cười xoa đầu tôi: “Vậy mới ngoan, giỏi lắm”

Tôi trừng lớn mắt: “Ê cái con kia, tao không phải chó nhà mày.”

“Hạ!!!!”

Một giọng nữ thật lớn gọi vang tên tôi.

Tôi vô thức nhìn về phía đó theo phản xạ, chỉ thấy con Jen ôm hộp quà lớn với nắp hộp đang để một bên, bên trong có một con gấu bông thật lớn.

Bên dưới con gấu lót rất nhiều giấy vụn xén thành dây dài phòng phòng lên thành nhiều lớp nhiều màu vô cùng bắt mắt.

Con gấu vô cùng đáng yêu, chỉ nhìn thôi cũng đủ thấy nó mềm tới mức nào.

Mãi tập trung vào con gấu với đôi mắt hình trái tim to tướng, tôi không hề chú ý đến những khuôn mặt đáng sợ xung quanh.

Tại nó nhìn tôi rồi nhìn con gấu, sau đó trêu chọc tôi một hồi mới vui vẻ về chỗ ngồi tiếp tục giờ học, trong khi tôi đã bị vắt kiệt sức lực, không còn một đường máu nào.

...

Những ngày cuối năm trôi qua nhanh chóng, nói là nhanh chóng bởi vì vào trường không học toàn chơi, về nhà cũng chơi. Mà mỗi khi con người ta vui vẻ, không phải thời gian sẽ trôi qua rất nhanh hay sao?

Quầy thì quầy nhưng cuộc hẹn của tôi với Khải cứ xoay vòng trong tâm trí tôi, khiến mọi thứ lúc nào cũng bị phủ xuống một lớp màu xám xịt.

Sáng 31, Khải nhắn tin cho tôi: 'Ê đừng quên cuộc hẹn tối nay.'

Tôi xoa thái dương như mấy cụ già, gục đầu xuống bàn, hồn tôi như vừa hóa thành một cột khói bay ra khỏi người.

“Làm sao mà quên được, khi tấm tui vẫn nhớ đến nó.”

Lâm như biết trước, giật điện thoại của tôi, vừa đọc tin nhắn vừa lẩm bẩm: “Trường này cũng thiệt tình chứ, mai là tết dương lịch, tại sao hôm nay không cho nghỉ học luôn đi... bắt học sinh vác xác lên trường làm kiềng chăng, dù gì cũng đâu có học hành gì.”

“Mày hỏi hiệu trưởng ấy, không phải có quen biết sao?”

Nó lừ lừ nhìn tôi một cái, tôi nhếch mép bỏ người sang lấy điện thoại nó chơi game... thế là một sáng cuối năm đẹp trời, tôi và nó mỗi đứa một cái điện thoại ngồi trong lớp bấm.

Buổi chiều hôm đó, hán đã hẹn sẽ sang nhà rước tôi, mà sửa soạn đâu đó xong xuôi, chờ mãi, hán vẫn không đến, tôi bắt đầu sốt ruột... không phải hán bị tai nạn hay gì đó chứ???

Nghĩ là làm, việc đầu tiên tôi làm là lấy điện thoại ra gọi cho hán sau khi nghĩ đến cái tình huống đầy tiêu cực đó.

Đầu dây bên kia chỉ vang lại những tiếng reo dài không hồi kết, tôi đứng trước cổng nhà như đứng trên tổ kiến... mặt mày nhăn nhó nhìn xung quanh.

Trong lúc tôi sắp điên lên được thì từ phía xa xuất hiện bóng dáng của người tôi đang chờ đợi.

Tôi nuốt nước bọt nhìn Khải... đi bộ một cách thong dong đến chỗ tôi. Vừa thấy tôi đứng đó với cái điện thoại vẫn còn áp trên tai, hán liền mỉm cười: “Xin lỗi nha, hôm nay tui đi xe buýt, mà ban nãy kẹt xe dữ quá.” “À, ừ, không có gì đâu.” Không có gì con khỉ, lo chết người ta đi!!

Cứ mắc bệnh đại trai là không bao giờ có thể sống đúng!!

Sau đó chúng tôi lại tản bộ ra trạm xe buýt, tôi xót xa cho hán: “Từ trạm vào nhà tui cũng đâu có gần, sao không gọi tui ra đó luôn, dù gì bây giờ tui mình cũng đi xe buýt.”

“Xót tui hả?”

“Tui chỉ muốn đạp chân ông một cái...” vì cái tội bon chen tốn thêm một khoảng thời gian đi bộ vào nhà tôi và không chịu bắt máy.

Khải cười khẩy: “Xót thì cứ nói thẳng đi. Dù sao để bà đứng chờ tui như vậy tui cũng thấy rất xót.” Hán nhún vai nói tiếp: “Sao lại đứng ở ngoài mà

không vào nhà ngồi đợi, bên ngoài mà trúng gió thì phải làm sao?”

Chết tiệt nhà ông lại cái giọng điệu quan tâm khiến người ta phát hờn đó!

Tôi xì một tiếng, khuôn mặt không thể không ửng đỏ.

Hắn nhếch mép: “Con gái con đũa không biết tự bảo vệ bản thân, bà có đem theo áo khoác không vậy? Mặc mỗi cái áo thun vậy thôi hả?”

“...” phải đính chính lại là áo thun bên trong, thêm một cái quần yếm ở bên ngoài... nhưng nghĩ lại thấy hắn nói cũng không sai, cái quần chỉ dài ngang đùi tôi, tôi nay nếu có gió chắc chắn sẽ lạnh chết người!

Tôi nhìn trời nhìn trăng, nhìn một hồi lại thở dài, hắn nói đúng, tại sao hôm nay xe lại đông đến như vậy, không nghẹt thở đã là may mắn lắm rồi, ban này xe buýt của hắn lết được tới nhà tôi cũng quả thật là kì tích.

Bây giờ tôi và hắn đang ngồi trên xe... tôi có hơi khó xử khi giữa chúng tôi chỉ có im lặng, đã vậy, chiếc xe này như chẳng biết có gì xảy ra ở băng cuối của nó, cứ tiếp tục chậm rãi nhích đi nhích đi từng chút một trên đường.

Tai tôi đột nhiên bị bao phủ bởi một hơi ẩm khiến tôi giật mình, cả cơ thể theo phản xạ hơi rụt người lại.

Ngay lập tức, một thứ gì đó cứng cứng lọt vào trong lỗ tai tôi.

Sau khi định thần lại mới phát hiện nó là một cái tai nghe...

Sợi dây cầm gọn gàng trên điện thoại của Khải. Hắn ngồi nhích qua gần tôi, nghiêng cái màn hình điện thoại sang tôi. Với cái hành động đó, cả người hắn hơi đổ về phía tôi.

Tôi giật mình nên nhất thời trở nên ngớ ngẩn, tôi lùi về phía sau...

Hắn thấy hành động tránh né của tôi thì giật mình, hắn lùi ra xa sau đó cười gượng: “À... xin lỗi... bà coi cái này chưa?”

Tình huống này cũng thật kì quặc, rõ ràng tôi mới là đứa thích Khải, mới là đứa theo đuổi con người ta, vậy mà tôi lại đối xử với hắn như mấy tên biến thái bệnh hoạn đại loại vậy... cảm giác này thật sự quá là kì dị.

Tôi biết mình đã sai, nên ngẫm nghĩ một hồi, mình lại là người ngồi nhích về phía Khải: “Xin lỗi, tui không cố ý đâu, tui bị giật mình.”

Khải vẫn giữ nguyên bộ mặt không sao đâu, mỉm cười với tôi, không có ý nhích ra, cũng không có ý nhích lại gần, hắn đưa cái điện thoại về phía tôi: “Xem chưa? Movie mới của Conan?”

“Á! Tui biết nè, định xem mà chưa có thời gian nữa!”

“Hehe... biết trước là vậy nên tui mới tải xuống nè, chuyển từ đi xe sang đi buýt cũng có nguyên nhân.”

“Công nhận, kẹt xe như thế này thì vừa khói vừa bụi lại vừa nóng, ngồi xe buýt có thể tự do làm nhiều thứ hơn, phải không?”

Khải không nói gì chỉ gật đầu, ngón cái chạm nút play ảo trên màn hình.

Tôi và hắn ngồi trên xe buýt nín thở xem phim, cảm giác này là lần đầu tiên trải nghiệm, cảm thấy vô cùng thú vị.

Xem một lúc lâu, hắn ngẩng đầu nhìn tôi: “Ê, bà có bị say xe không vậy? Ngồi trên xe mà cứ cúi đầu như thế này rất dễ chóng mặt đấy.”

“Không sao đâu, tui khỏe lắm.” Tôi cười toe toét, cười đến mức, mắt tịt lại thành một đường thẳng.

Kết quả là... một tiếng sau... sau khi xuống xe... hai đứa tụi tôi mặt xanh như tàu lá, vừa nhức đầu vừa chóng mặt khiến mặt đất trở nên mờ ảo, cứ xoay tròn rồi nghiêng ngả qua lại vô cùng khó chịu.

Hắn choàng tay ngang vai tôi, hơi tựa vào tôi, nhủu mày: “Thế này là sao? Rõ ràng bình thường cũng đâu có bị gì, tại sao hôm nay lại thành ra thế này?”

“Haha... sau này rút kinh nghiệm, tuyệt đối đừng chơi đại.”

Hắn gật đầu tán thành.

Sau khi hết nhức đầu, tôi mới phát hiện chỗ mình vừa xuống xe là đâu.

“Chợ Bến Thành? Đến đây làm gì?”

Hắn nhếch mép: “Đi dạo.”

Tôi nhìn cái tháp đồng hồ, lăm bầm “Tám giờ tôi đi dạo chợ Bến Thành? Chắc, sở thích thú vị nhỉ?”

“Đi dạo chẳng qua là câu giờ để đến tiết mục chính mà thôi.”

“Tiết mục chính gì?”

“Ngắm pháo hoa.”

...

Sau đó hắn kéo tôi đi dạo quanh, bàn luận về một nửa bộ phim chúng tôi vừa coi, lòng vòng một hồi mới chạy ra phố đi bộ.

Thật ra lúc trước tôi thích Khải có lẽ là vì ở bên cạnh hắn rất bình yên, dù cho tôi và hắn vẫn còn đang trong tình trạng ngại ngùng đi nữa thì hắn có thể dễ dàng khuấy động không khí, khiến tôi cảm thấy vô cùng thoải mái. Cái cách của hắn không giống như Kha, một bầu không khí huyền ảo và âm ỉ, trái ngược với nó chính sự dịu nhẹ và bình an.

Hắn rất biết cách dẫn chuyện, dù cho tính cách hắn lúc mới gặp có vẻ cộc cằn và lạnh lùng, nhưng tiếp xúc lâu dài mới thấy... hình như Khải bị đa nhân cách.

Chúng tôi mua nước uống rồi tản bộ dọc Nguyễn Huệ, nhìn người ta đi chơi có đôi có cặp như thế này, khiến tôi cảm thấy rất tủi thân, dù đi bên cạnh tôi lúc này cũng là một bạn nam vô cùng... hoành tráng.

Đi bộ dọc Nguyễn Huệ, cầm trên tay ly nước, làm tôi nhớ đến lần tôi và Kha cũng đi bên cạnh nhau vui đùa như thế này, đột nhiên cảm thấy Kha thật đáng thương..

Lúc đó tôi đúng là đáng ghét, không ngờ được mình còn có thể lợi dụng tình cảm của Kha... bây giờ bị tình cảm của mình dành cho Khải hành hạ ra mức độ này thì cũng là nhân quả.

Tôi tự nhiên cười nhạt.

Vừa ra khỏi phố đi bộ, nhìn qua nhìn lại, tôi bị dọa cho giật mình, kẹt xe kinh khủng, đông như thể tất cả mọi người đều kéo nhau ra đường hết... Khải không đi xe quả thật chí lý.

Giữa con đường đông đúc, Khải đột nhiên nắm tay tôi, kéo tôi luồn qua dòng người đi thẳng.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Tư Ngó Ngẩn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57

Hai bàn tay nắm chặt nhau đi giữa con đường, chuyện này là ngoài sự tưởng tượng của tôi.

Người tôi nóng đến mức đầu tôi bắt đầu ong ong, cái gì cũng không còn nghe thấy rõ ràng nữa.

Hắn kéo tôi đi lòng vòng mà không nói gì, mất một lúc lâu, Khải mới định phải thử hắn muốn tìm, lập tức kéo tôi chạy như bay về phía đó.

“Cô ơi cho con hai bịch bánh trắng.” Sau đó quay sang ông chú bên cạnh “Chú ơi cho con hai cây kẹo bông gòn.”

Tôi há hốc mồm, thì ra hắn đã có kế hoạch ăn uống hoành tráng như vậy.

Tiếng rột rột phát ra từ cái ly trên tay tôi khi nước bên trong đã cạn, không biết là do tự nhiên hay cố ý mà hắn đưa tôi ly nước của hắn: “Uống đi.”

Tôi tần ngần nhìn nó chằm chằm, hắn ngăn người: “Sao vậy? A...” hình như tới bây giờ hắn mới nhận ra tại sao tôi lại có thái độ như vậy.

Khải ngẫm nghĩ một hồi, mở cái nắp ly ra, tôi thấy bên trong vẫn còn đầy, hắn cắn mạnh đầu ống hút của mình, rồi thản nhiên rút cái ống hút từ bên ly của tôi, ngang nhiên cắm vào trong ly của mình, sau đó mỉm cười: “Cái chưa cắn là của bà, cái bị dẹt đầu là của tui.”

Tôi đột nhiên thấy cảm động, mỉm cười nhận lấy hai bịch bánh trắng nhanh tay bỏ vào túi, rồi lấy luôn hai cây kẹo bông gòn bởi hắn hết tay cầm rồi.

Khải tròn mắt nhìn hai tay nhanh nhẹn của tôi rồi gật đầu: “Sau này bà có thất nghiệp mà đi móc túi cũng không ai biết đâu.”

Tôi liếc hắn một cái: “Mới nói gì đó?”

Khải kéo tôi lên cầu Khánh Hội, chọn một vị trí ở giữa cầu, leo lên lan can ngồi vắt vẻo hưởng thụ những cơn gió mát lạnh tự nhiên.

Người ta bắt đầu chặn xe lên cầu để chuẩn bị bắn pháo hoa.

Thật ra mà nói thì kế hoạch của Khải cũng thật là hoàn hảo quá đi, giờ này lục đục kéo nhau lên đây còn đỡ, nếu như một lát nữa mới mò lên cầu thì chỉ có nước ngồi bệt dưới mặt đường nhìn pháo hoa.

Gió mạnh tạt tóc tôi hết vào mặt tôi, tôi chỉ theo phản xạ có điều kiện mà lấy tay gạt nó qua một bên, rồi tiếp tục cùng với hấn gặm kẹo bông gòn, không ngờ hấn lại để ý đến chuyện đó. Ngồi một lát, tự nhiên hấn chống một tay lên lan can, cả người nhẩy qua một cách dễ dàng.

(Để giải thích cho bạn nào chưa đến cầu này nhé, trên cầu có bốn làn đường, hai làn cho người đi bộ bên ngoài, bên trong có hai làn xe. Lan can có tới bốn dãy, hai bên rìa với chỗ ngăn làn cho người đi bộ với làn xe nha. Khải là đang lo chơi ở cái lan can ở giữa cầu ấy, chứ không phải hấn muốn nhẩy xuống nước làm Tarzan đâu =)))

Hấn lẩm bẩm: “Quay người sang hướng này cho gió thổi tạt rồi tóc.”

Chỉ với vài động tác như vậy cũng có thể khiến tôi quần quéo hết lên, hai tay bấu chặt lấy nhau để kiềm chế một nụ cười thật tươi.

Tôi được hấn giúp đỡ trèo qua bên kia ngồi cạnh Khải.

Cứ như thế này thì làm sao tôi có thể từ bỏ hấn được, cho dù nếu như ngày hôm nay thật sự tỏ tình thất bại thì chẳng phải tôi tự đâm đầu vào bể tắc sao... người ta khi đơn phương người nào đó, không phải sẽ thích ở bên cạnh người đó sao, có lẽ chỉ có tôi là làm ngược lại thôi. Tôi thở dài, chếp miệng.

Ban nãy quay mặt về phía trong đường, bây giờ lại quay về phía dòng sông lấp lánh ở bên dưới, những ánh đèn trắng xanh mờ ảo tỏa sáng phía dưới.

Tôi nghe tiếng 'xèo xèo', lập tức quay người nhìn về phía âm thanh phát ra theo phản xạ.

Bên đó có mấy đứa choai choai chắc mới học cấp hai, cái người bé tí mà trang điểm ăn mặc như người lớn. Con gái con trai cùng một phong cách đi ra, tụi nó đang cầm cái gì đó trên tay, ống dài dài màu đỏ, có thêm mấy cây nhỏ hơn màu bạch kim.

Ánh sáng mờ mờ ở đây khiến mọi thứ có chút không rõ ràng. Sau khi được châm ngòi, mấy cái cây bạch kim một đầu phát sáng, roi ra những tia sáng lấp lánh có đuôi hình ngôi sao vô cùng đẹp mắt. Tôi bị mấy ánh sáng đó thu hút, nhìn chăm chăm với đôi mắt như đang cười.

Khải bên cạnh nhếch mép: “Giờ đây? Thì ra bà con nít như vậy hả?”

Tôi bấu môi một cái: “Mấy cái đó đẹp thiệt mà.”

...

Lúc đó, Khải đã tự động thêm một thứ vào trong list những vật dụng cần dùng cho đám cưới trong đầu của mình.

Sau màn pháo hoa dưới đất đó, Khải nhìn đồng hồ: “Còn năm phút nữa.”

Hạ đâm hoảng hốt, nó vốn định ngày hôm nay nói rõ hết với hấn về tình cảm của mình, bây giờ lại sắp hết ngày rồi mà nó vẫn chưa nói được một lời nào, thậm chí còn chưa kịp thể hiện ý tứ gì với hấn về quyết định sắp đến của mình.

Nó ngay lập tức vất óc suy nghĩ địa điểm thời gian tỏ tình... sau một hồi ngẫm nghĩ mới quyết định thở ra một cách nặng nhọc, nhìn sang Khải nuốt nước bọt.

Hấn nhìn biểu cảm của nó lúc này chỉ cảm thấy khó hiểu.

Trước khi pháo hoa được bắn lên, trên trời dội vang tiếng còi hú... (mà theo hiểu biết của Mi chính là để cánh báo máy bay... chẳng(?))

Một người trong đám đông đột nhiên hô vang: “10, 9...”

Xung quanh bắt đầu hòa âm đồng thanh “8, 7...”

Hạ và Khải nín thở chờ đợi, ngược lên trời nhìn những vệt mây mờ mờ trong bóng tối. Cảm giác khi lần đầu tiên cùng người mình thích đón chào năm mới thật sự rất kì diệu.

“2, 1, 0!!”

Tia sáng đầu tiên đã xuất hiện, kết hợp với một tiếng nổ 'bùm' vô cùng vui tai.

Sau đó, pháo hoa liên tục được bắn lên trời từ đất liền, tỏa ra thành nhiều tia sáng rực rỡ lấp lánh, đôi khi còn có vài mảnh pháo vụn rơi xuống nơi họ đang đứng, khiến mọi người một phen náo loạn rồi lại trật tự xem pháo hoa.

Người người nhìn lên trời ngắm pháo hoa, nhưng nó lại không có tâm trạng... nó đặt hai tay lên đùi siết chặt, tim đập mạnh như muốn nhẩy ra ngoài, ngoài tai nó lúng búng hết cả lên... cứ muốn mở miệng, nhưng mãi không thành lời, kết quả là hơn mười mấy phút pháo hoa sáng rực trên trời, nó chỉ có thể

nhìn Khải.

Ánh sáng đủ màu từ pháo hoa phản xạ trong đôi mắt Khải khiến nó thật lấp lánh, như diu diu một màn sáng khiến người ta mê mẩn. Tiếng pháo hoa nổ lớn trên đầu, nó lấy hết can đảm lí nhí (=): “Khải, tui thích ông.”

Chẳng qua là... đó cũng chính là đợt pháo hoa áp cuối.

Khải quay sang nhìn nó, làm nó hoàn toàn bất ngờ. Nó không nghĩ hẳn có thể nghe thấy âm thanh nhỏ tí của nó trong đồng tạp âm xung quanh.

Vì bị bất ngờ nên mặt nó bây giờ có vẻ rất ngu, dù nó mới là người đang gây ngạc nhiên cho Khải.

Hắn thật sự không thể tin được, người nói ra điều đó trước lại là nó, hắn còn đang chuẩn bị kế hoạch đi tỏ tình với nó...

Khải chỉ nhìn Hạ chứ không nói gì, bầu trời cũng một hồi im lặng, chuẩn bị cho đợt pháo cuối cùng, cũng là đợt pháo hoành tráng nhất.

Hắn đột nhiên siết eo nó kéo về phía mình, đặt lên môi nó một nụ hôn, cùng lúc đó, tiếng 'bùm bùm' cuối cùng của đợt pháo hoa cũng vang đến.

Hạ tròn tròn mắt đến mà ngốc nghếch không biết phải phản xạ ra sao trước tình huống này. Nó đã dựng sẵn trong đầu mình rất nhiều trường hợp nó bị từ chối trong đầu để chuẩn bị trước tinh thần, nhưng tình huống này hoàn toàn ngoài dự đoán, nó không biết phải làm sao mới đúng. Hắn vẫn hôn nó... cho đến khi quả pháo cuối cùng bắn lên trời... một chớp sáng rực trên trời, chỉ thu vào tầm mắt nó một chút.

Rõ ràng pháo hoa rất đẹp, nhưng cả nó và hắn ngày hôm nay đều không thấy có tí cảm xúc nào trước cái đẹp đó.

Sau khi pháo hoa kết thúc, mấy đũa nhóc ban nãy đốt khẩu pháo cuối cùng của tụi nó, để lại một tiếng động lớn, từ trong ống màu đỏ, bắn ra những sợi kim tuyến đầy màu sắc cùng những mảnh giấy bạc lấp lánh bay khắp nơi trong gió.

Nghe tiếng động lớn, nó mới giật mình đẩy hắn qua một bên.

Sau đó, mặt nó đỏ khỏi bàn.

Quan trọng hơn là, sau cái nhếch mép của Khải, nó gần như té ngã khỏi lan can.

Xung quanh người ta bắt đầu kéo nhau về nhà, chỉ có nó và hắn còn bình tĩnh ngồi ở đó, khu vực đông người như thế này mà ban nãy cả hai hôn nhau, quả thực có gây chú ý với một số người. Nhưng họ chỉ ngoái đầu nhìn mặt hai người bọn họ rồi bình tĩnh đi về.

Nó vô cùng ngượng. Ngượng thứ nhất là ngượng trước mặt toàn dân thiên hạ đã làm một chuyện... vô cùng ba chấm. Cái ngượng thứ hai chính là, trước mặt Khải, người vừa hôn nó, nó hoàn toàn không thể bình tĩnh được, cả người nó cứng đờ lại.

Trái ngược với nó, hắn không những không ngại, còn ngang nhiên ôm eo nó lần thứ hai, kéo nó sát vào người hắn. Lần này không phải là một nụ hôn, nhưng là một lời nói: “Thật ra, tui cũng thích bà lâu rồi.”

Nó ngạc nhiên đến độ nói chuyện cũng thành ra lắp bắp: “Không... thế nào, lần trước, rõ... rõ ràng là... là...”

“Lần trước?” hắn nhíu mày.

Nó tự nghĩ mình tốt nhất không nên hỏi về vấn đề này, lập tức cúi đầu.

Được người mình thích tỏ tình chắc chắn rất vui, mà nó lại là người vô cùng tự ti, cứ ngỡ ngày hôm nay chắc chắn sẽ bị từ chối, không ngờ hắn thật sự đồng ý... nó càng vui hơn niềm vui bình thường gấp trăm lần! Chẳng qua là vì bây giờ vừa vui vừa xấu hổ nên nó không biết phải cư xử như thế nào.

Khải lập tức nhảy xuống đường, đưa tay ra cho nó đỡ lấy: “Về thôi.”

...

Khải nắm tay tôi đi trên đường, không phải là kiểu nắm vội vàng như ban nãy, mà lại chuyển sang thành đan tay vào nhau vô cùng thân mật, không quen với chuyện này làm tôi vô cùng xấu hổ, lúc bước đi cũng cố gắng lùi về phía sau để hắn không thấy được khuôn mặt đang đỏ bừng của mình.

Nhưng kế hoạch hoàn toàn thất bại khi hắn cứ chốc chốc lại nhìn về phía sau xem tôi đang làm cái gì mà im như thóc.

Tôi lại được dịp ngượng ngừng cúi gằm đầu.

Tôi đang hoang mang bởi vì tôi vẫn còn đang thắc mắc, rốt cục thì mối quan hệ giữa tôi và hắn đang là quan hệ như thế nào. Cứ không rõ ràng như thế này, tôi lại cảm thấy rất khó chịu, nhưng hỏi lại không dám hỏi.

Mãi lần tản trong đầu, tôi đến tận bây giờ mới nhận ra, Khải đang dắt tôi đi trong vô định. Ngắm lại, xe buýt chỉ hoạt động đến quá lắm là chín giờ, bây giờ tôi và hắn về nhà bằng cái gì?

“Bây giờ đông thế này làm sao gọi được taxi?”

Khải đứng im lặng quay người nhìn tôi chăm chăm, giống như đang suy nghĩ, sau đó hần chép miệng: “Dù cho có gọi được taxi tui cũng không để bà về nhà đâu.”

“Thì bởi... cái gì?”

Tôi tròn mắt nhìn hần.

Khải chậm rãi kéo tôi đi tiếp, cũng chậm rãi cùng kiên nhẫn giải thích: “Bà nghĩ tại sao ở thành phố này có hàng tá nơi bắn pháo hoa, tui lại chạy đến đây?”

“Vì nó... gần nhà ông?”

Khải không đáp mà đứng lại, sau đó hần quay sang mỉm cười với tôi, với cái vẻ mặt vô cùng thỏa mãn: “Thông minh lắm.”

Tôi nuốt nước bọt. Đột nhiên nhìn thấy nụ cười đó của Khải làm tôi cảm thấy vô cùng đáng sợ. Hần chọn nơi này chứng tỏ hần đã chuẩn bị để tôi qua đêm hôm nay ở nhà hần... mặc dù ngay từ lúc đầu, hần không hề biết tôi sẽ tỏ tình với mình?

Hần đang nghĩ cái gì... tôi hoàn toàn không thể đoán ra... chỉ biết một điều, Khải không phải là một người đơn giản, sau này không khéo tôi sẽ bị quay vòng đến mức chóng mặt nhưc đầu..

Tôi lo ngại bị hần đưa về nhà từ khi nào không hay... mà khi đã đến nhà hần, chân tôi lại giờ chứng run rẩy.

Đứng trước cửa nhà, hần lấy chìa mở cổng, sau đó lại nắm tay tôi định đi vào, nhưng thay vì đi theo như ban nãy, tôi không hề cử động, thành ra hần bị giật lại, lập tức khó hiểu quay lại nhìn tôi: “Có chuyện gì vậy?”

Tôi liền lắc đầu: “Không có gì.”

Hần chớp mắt một cái rồi trầm tư, sau đó lại kéo tôi vào nhà.

Lần trước bước vào nhà hần hình như đã từ lâu rồi, lần này căn nhà có rất nhiều thứ đổi mới.

Có mấy thứ y hệt như ở nhà tôi, phát hiện này khiến tôi rất hào hứng: “Oa, con voi này ở nhà tui có một con ấy.”

Khải đang rót nước trong bếp khẽ cười: “Ừ, lần trước sang nhà bà, tui thấy mấy thứ đó rất đáng yêu nên cũng mua một bộ.”

“Hèn gì lần trước thấy ông cứ nhìn chăm chăm nhà tui.”

“Mắt thẩm mĩ của bà không tòi đâu, thật ra sau này tui định thi vào thiết kế nội thất.” Khải nói rồi đưa cho tôi ly nước.

Căn nhà rộng lớn chỉ có hai đứa, dù cho ánh sáng có rọc rờ từ ngoài cổng vào tới trong nhà kho, nhưng tôi vẫn cảm thấy rất kì lạ... cái cảm giác nó... rất khó tả... nhất là câu nói của hần dường như vang thẳng vào tai tôi khi xung quanh không có đến một tạp âm nào.

Nhận ly nước từ tay của Khải, tôi gật gù lặp lại trong vô thức: “Thiết kế nội thất...”

Tôi để ý thấy, mấy tấm ảnh Khải chụp cùng với Băng từ lần đầu tôi đến đây đã không cánh mà bay, trên tủ lạnh bây giờ không còn lại gì... trong lòng thấy một chút hồi hộp lẫn mong chờ.

“Ừm, mệt chưa? Buồn ngủ chưa?” hần tựa người lên bàn ăn khoanh hai tay trước ngực hỏi tôi... chất giọng trầm trầm

“Chưa, mà tui hình như hơi đói. Nói nghe nè, lần trước qua nhà ông, thấy ở đây chẳng có quán ăn lẻ đường nào hết, buổi tối mà đói thì làm sao?”

Hần tự nhiên cười phì, quay lưng lục trong tủ cái gì đó. Quen biết hần lâu rồi mới thấy hần cũng cười nhiều phết, chẳng qua từ trước đến giờ toàn là cười khinh miệt người khác mà thôi.

Hai gói mì tôm chằm chằm trước mặt tôi. Tôi chép miệng: “Tui lục tủ lạnh của ông một chút nha?”

“Ừ, cứ tự nhiên.”

Hần gật đầu rồi ngồi vào bàn ăn nhìn tôi chăm chăm

Tôi mở tủ lạnh hần nhìn quanh, lấy ra hai cái trứng gà... sau đó bắt đầu nấu mì.

Khải để tôi làm gì thì làm, tôi liền vô cùng tự nhiên làm gì thì làm, nhưng việc hần cứ nhìn chăm chăm làm tôi vô cùng khó chịu, lập tức quay qua bĩu môi: “Đừng nhìn nữa đi, lưng áo sắp thủng rồi!”

Hần chống tay lên bàn, cầm gác lên lòng bàn tay: “Cứ thích nhìn.”

Tôi chép miệng, với tay lấy sợi chun búi tóc cho gọn rồi mặc kệ hấn làm gì thì làm, chẳng qua là toàn thân tôi nóng đến bức người, còn động tác thì cứng đờ ra đó.

Đầu tiên tôi đun nước sôi, rồi cho mì vào, chờ mì mềm mềm thì vớt ra tô lớn, sau đó đổ phần nước đó đi, tiếp tục nấu thêm một nồi nước sôi mới cho trụng vào, cho bột nêm vào. Cuối cùng mới cho mì.

Hấn nhìn tôi chăm chú: “Sao lại phải làm như vậy?”

“Cách ăn tốt cho sức khỏe. Nếu ông cứ đói rồi ăn mì thì nên trụng mì bằng một nồi nước trước, sau đó mới ăn bằng phần nước khác.”

“Ồ.”

Tôi tắt bếp rồi bung nguyên cái nồi ra, lấy thêm cái lót nồi với hai cái chén hai đôi đũa.

Hấn lại nhìn tôi chăm chú, còn khuyến mãi thêm nụ cười nhếch mép mang đậm chất lưu manh:

“Cảm giác vợ mình thật đảm đang... quả thực không tồi.”

“...”

,

Bạn đang đọc truyện *Bộ Tứ Ngổ Ngẩn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58

“Không tồi.”

Phong cách khen người của hấn làm tôi thấy vô cùng ba chấm. Không phản đối, cũng không nhắc lại, tôi tự mình bỏ đi câu nhận xét đó của Khải.

“Ăn đi để nguội.” Tôi nói theo thói quen.

Khải kín đáo nhếch mép: “Lấy ra chén giùm tui.”

Tôi liếc hấn một cái rồi im lặng đứng dậy, cho mì và một ít nước ra chén giúp hấn... tự nhiên cảm thấy giống như mình đang phục vụ cho Khải vậy.

Hấn cười vô cùng vui vẻ, nhận lấy cái chén từ tay tôi, ăn một cách ngon lành, chèn thêm một câu nhận xét: “Từ trước đến nay, tui chưa bao giờ ăn mì có bỏ thêm trứng. Béo hơn bình thường, cũng không đến nỗi tệ.”

Hấn bắt đầu giờ giọng kiêu căng như hồi mới gặp... tôi không quan tâm đến cái thái độ đó của Khải, đứng dậy lấy cái tròng đồ cho vào chén cho hấn: “Thử đi.”

Hấn gạt đầu, định cho nó vào miệng, nhưng lại nhếch mép nhìn tôi: “Chu đáo quá nhỉ? Sau này sang chăm sóc cho tui luôn đi.”

Câu này sao cứ giống như câu của mấy thằng con trai đang cưa cẩm con gái nhà lành người ta...?

“Ồ, ăn đi rồi tính.” Tôi chép miệng cho qua chuyện, dù gì tôi cũng chẳng quan tâm mấy đến biểu lộ của hấn.

Ăn xong, hấn giành lấy việc dọn dẹp, trước đó còn chu đáo đưa tôi lên phòng ngủ, một lần nữa chỉ tôi nào nhà tắm nào quần áo để thay,... “Tối nay bà cứ ngủ ở phòng này, tui ngủ dưới phòng khách cũng được.”

Ày, nữ lòng nào tôi để hấn ngủ một mình dưới đó?!

Tôi tắm lại lần nữa, mặc cái áo thun của hấn dài tới nửa đùi... tự nhiên cả người nóng ran.

Tôi hé hé mở cửa phòng, đưa mắt về phía nhà dưới, thấy đèn vẫn còn sáng.

Đừng nói với tôi hấn còn đang dọn dẹp?

Tôi liền chạy xuống tầng, phóng thẳng vào nhà bếp. Khải quả thật đang lau chén cho ráo nước, khuôn mặt chăm chú yên tĩnh đó khiến người ta rất mất máu.

Thấy mình đứng đó cả nửa ngày mà hấn vẫn không thèm quan tâm đến, tôi liền tăng hắng một tiếng.

Khải quay đầu nhìn thấy tôi, lập tức dời tầm nhìn cuối xuống cái chén trên tay: “Chưa ngủ hả?”

“Chưa.”

“Không mệt hả? Đi chơi từ chiều đến giờ.”

“Ừ thì, tui tò mò phần kết của bộ phim.”

“...”

Cái đó... thật ra chỉ là tôi bịa ra lí do như vậy để không phải chui vào căn phòng kia ngủ một mình. Hiếm lắm mới có dịp ở cạnh hấn như thế này, tôi không thể nào không tận dụng.

Hấn phì cười, cũng là lúc cái chén trên tay hấn được để một cách gọn gàng vào tủ. Khải quay lại cười tôi: “Không ngờ bà con nít thế. Đi xem.”

Hấn kéo tôi lên phòng khách, rồi ngồi lên sofa... sau đó lại gặm nghĩ gì đó, quăng cho tôi cái điều khiển ti vi rồi quay lưng đi đâu đó. Tôi thả người lên ghế, cái tướng lười nhác nửa nằm nửa ngồi, mờ ti vi, chuyển kênh chuyển kênh liên tục vì giờ này chẳng có cái gì xem, tay tôi ngừng bấm

HBO đang chiếu phim kinh dị gì đó, màn hình đen ngòm, thỉnh thoảng có tiếng nước chảy róc rách.

Tôi nín thở chờ đợi tình tiết tiếp theo, đột nhiên từ trên trời phủ xuống người tôi một lớp màn màu đen. Làm tôi giật mình hét toáng lên, còn đạp chân quơ tay như con dờ.

Tôi ngồi thẳng người dậy theo phản xạ, vẩy lung tung cái tay để đẩy mảnh vải kia ra.

Sau khi thoát khỏi cái mảnh vải màu đen đó, tôi mới bình tĩnh nghe ra tiếng cười ở phía sau lưng, liền quay phắt lại với khuôn mặt đen thui: “Cười cái gì?”

“Vui... nên cười.”

Mặt tôi lại đen thui.

Hấn chống tay nhảy qua lưng ghế, đáp gọn xuống chỗ bên cạnh tôi.

Cảm giác kề bên lún xuống làm tôi mất thăng bằng hơi nghiêng người về phía hấn.

Khải nhanh chóng chen hai cái gối vào sau đầu tôi và hấn, đưa tay sang khoác vai tôi, kéo tôi ngồi gần hấn, tay còn lại gọn gàng lấy được cái điều khiển trong tay tôi, một nút nhấn chuyển sang movie ban nãy chúng tôi đang xem dở.

Sau khi mở phim xong, hấn mới kéo cái chăn màu đen ban nãy đắp ngang người chúng tôi.

Sau đó, Khải chỉnh lại tư thế, thành ra chúng tôi đang nằm dài vô cùng thoải mái trên cái sofa tiện dụng.

Chẳng qua là... nằm thì cứ nằm, tại sao lại phải kéo tôi vào hấn như vậy...

Mặt tôi nóng ran cả lên, nghe tiếng tim đập như thể sắp nổ tung đến nơi.

Tôi còn chẳng có đủ bình tĩnh để xem phim nữa là.

Tôi nhẹ nhàng đẩy cánh tay ở phía sau lưng của mình ra, nhưng hấn chỉ siết nhẹ tay tôi một cái ý bảo im lặng tập trung xem phim. Tại sao cái tên này lại như vậy chứ?!

Bây giờ nếu tôi còn có ý chống cự, chắc chắn tình hình chỉ có tồi tệ hơn chứ không khả quan lên được một chút nào.

Sau đó, tôi thật sự ngoan ngoãn xem phim... sau đó, vì phim hay quá nên tôi chẳng quan tâm đến hấn đang làm cái gì nữa.

Sau đó... tôi và hấn luyện từ movie này sang movie khác, dường như chúng tôi đã xem lại hết ba bốn cái gì đó.

Tôi xem thêm một lát, mi mắt nặng trĩu, giống như giữa mi trên và mi dưới có dính keo, cuối cùng ngủ luôn từ khi nào không hay.

Sáng hôm sau, lúc tỉnh dậy, tôi theo thói quen ngáp thêm hai cái.

Cả người tôi nhúc nhích kinh khủng, chống hai tay gượng dậy, tôi mới phát hiện ra điều kì lạ.

Bên cạnh tôi nó mềm mềm, xung quanh tôi nó lạ lạ... mà tại sao tôi lại...

Tôi lúc này mới mở mắt, dù cho nó vẫn đang dính chặt vào nhau vì còn buồn ngủ.

Nặng từ bên ngoài hắt vào làm tôi cứ nheo suốt, mãi một lúc lâu sau đó mới có thể mở mắt ra nhìn rõ xung quanh. Tôi việc đầu tiên tôi làm là hét toáng, rồi giật mình nhảy lên theo phản xạ, liền roi thẳng ra khỏi ghế, đáp luôn xuống sàn nhà một cái thật ê ẩm.

Tôi vừa hoang mang vừa đau đớn xoa mắt, mắt không ngừng nhìn về phía người con trai đang nằm cạnh tôi, đôi mắt nhắm nghiền, ngủ vô cùng ngon lành.

Nghe tiếng hét kèm tiếng rầm, chân mày Khải nhíu lên, sau đó hàng mi lay động, chậm rãi tách ra như một thước phim ngắn, kéo tầm mắt tôi vào nó.

Đến tận lúc này tôi vẫn chưa nhớ ra là đêm hôm qua đã có chuyện gì xảy ra.

Khải ngồi trên ghế, mắt nhắm mắt mở, tóc tai bù xù, quần áo xộc xệch, nhưn mày nhìn tôi, khuôn mặt này lần đầu tiên tôi nhìn thấy.

Trong mắt tôi từ trước đến nay, Khải luôn là một con người gọn gàng nghiêm túc, chưa bao giờ tôi nhìn thấy khuôn mặt trẻ con như vậy. Đột nhiên trong lòng tôi cảm thấy rất vui, giống như chỉ có mình mình mới được nhìn thấy khuôn mặt thú vị này ngoại trừ gia đình của hắn.

Hắn ngồi trên ghế, tôi ngồi ở dưới sàn, hai đứa đưa mắt nhìn nhau... hình như mọi thứ còn đang load...

Mất một lúc, hắn mới mở miệng: “Dậy rồi hả? Sao sớm vậy?”

Hắn bình tĩnh như vậy, tôi càng phải ép mình cho thật bình tĩnh theo: “Ừ...”

Hắn gật đầu, mắt vẫn lơ đãng như cũ đứng dậy, thuận tay kéo tôi đứng lên theo.

Khải đứng trước mặt tôi, hơi hướng người về phía trước, khuôn mặt đáng yêu kề sát với tôi. Hắn cười ngây ngô: “Nụ hôn buổi sáng!”

Tôi tá hỏa, lắp ba lắp bắp lùi về sau vài bước, bị hắn túm lấy khuỷu tay, nhanh chóng kéo tôi về lại chỗ cũ.

Khải đưa ra khuôn mặt... giống như tôi thật bất công: “Sao vậy?”

“Chuyện này là chuyện ông... làm với vợ... tui...”

Hắn tiến tới hôn lên trán tôi... xong.

...

Tôi ngậm ngùi đánh răng với một khuôn mặt nóng ran, nhìn bản thân mình trong cái gương trước mặt như tổ cáo hết mọi cảm xúc trong lòng tôi lúc này.

Hình ảnh ban nãy xoay vòng làm tôi càng nóng hơn!

Đang lau mặt thì tôi đột ngột nghe thấy tiếng 'xoảng' thật lớn bên phía phòng của Khải.

Sau vài giây hoảng hồn thì tôi lập tức chạy về phía đó, thờ dốc vì lo lắng. Đứng trước cửa phòng hắn, tôi như đứng trên lửa, liên tục đập cửa gọi lớn: “Khải, có chuyện gì vậy?”

“Không có gì đâu... cái ly bị rơi.” Giọng hắn từ trong phòng vang ra ngoài nghe có chút gì đó hơi kì quái, nhưng tôi chắc không nên tò mò.

Sau đó, tôi về phòng sửa soạn đầu đó rồi xuống phòng khách. Khải đã ở đó từ khi nào. Hắn ngồi trên ghế sofa.

Mặt hắn đỏ ửng, thậm chí còn chẳng dám nhìn thẳng vào tôi... hình như hành động ban sáng của hắn là xảy ra lúc hắn vẫn còn mơ ngủ, sau khi ý thức được mọi chuyện, bây giờ tình hình nó mới thành ra như thế này. Tôi tiến tới, hắn không nói gì mà tránh nhìn tôi, hắn cúi đầu cắm mặt vào tờ báo.

Tôi tăng hăng: “Hèm... tui về nhà nha.”

Sau khi tôi chấm dứt câu nói, hắn mới lập tức buông tờ báo xuống, liền đứng dậy:

“Đi thôi.”

Tôi tròn mắt nhìn hắn xoay lưng bước ra sân, nhanh chóng đuổi theo, đồng thời hỏi: “Đi đâu?”

“Tui đưa bà đi ăn sáng, rồi hộ tống bà về nhà.”

Tôi vẫn còn rất ngại chuyện ban sáng, nên nói chuyện với hắn cũng không thể nào tự nhiên như bình thường... trên xe chỉ có vài đoạn đối thoại ngắn ngủi.

Chỉ là, không lâu sau, không khí giữa hai chúng tôi lại trở về bình thường, vô cùng vui vẻ... đôi khi tôi không biết được rốt cuộc từ khi sinh ra đến giờ, mấy cái chính kiến của mình đã lên được tới con số mấy rồi.

Sau khi ăn xong, hắn thật sự đưa tôi về tận nhà... trước khi tôi vào nhà, hắn còn nắm cổ tay tôi kéo lại.

Tôi nhìn hần thắc mắc, chỉ thấy một cái bữu môi trẻ con: “Không sang nhà tui thiệt hả?”

Thái độ này là biểu cảm gì đây. Tôi khóc không ra nước mắt: “Vừa mới từ đó về còn gì.”

“Vậy lại gần đây một chút.” Hần tỏ vẻ thần bí nói với tôi.

Tôi nhú mầy khó hiểu nhìn hần, một lát sau cũng ngoan ngoãn lại gần Khai. Hần nghiêng người qua hôn lên má tôi một cái rồi cười tươi rói: “Tạm biệt.”

Tôi còn chưa kịp nói gì thì hần đã phóng xe chạy mất, để lại một bức tượng sừng sững giữa đường.

A...

Rất cuộc bây giờ đối diện với cổng nhà mình, tôi mới nhớ ra ngày hôm qua mình đã lên kế hoạch cho việc gì, để bây giờ kết quả là kế hoạch hoàn toàn chệch đi thành một hướng nào đó, hơn nữa, quan hệ giữa tôi và hần ngày càng rắc rối. Tôi thậm chí còn không biết tôi đang là cái gì của hần... mà hần lại đối xử với tôi như thế.

Đột nhiên tôi cảm thấy rất hoang mang, phải chi niềm vui này cứ giữ vững như thế... tôi có thể hoang mang lâu hơn nữa, chỉ để sống trong ảo tưởng bản thân mình tự kì vọng nên.

...

2/1, trường tôi quay trở về những ngày thường, mặc dù lúc này, tâm lí của toàn thể những cá nhân tập thể có mặt trong trường này chính là, trông chờ nghỉ tết Nguyên Đán.

Cơ mà tôi vừa lò mặt vào trường lập tức bị Lâm kéo vào trong góc, mặt nó nghiêm trọng kinh khủng: “Sao rồi sao rồi? Kể tao nghe chơi.”

“Choi cái khi.” Tôi nhếch mép, âm thầm đánh giá một vòng xem xung quanh ngoài chúng tôi có còn ai nữa không.

“Sao hôm qua gọi mầy không được?” nó nhú mầy đầy khó chịu “Tao qua nhà mầy, mà cô Năm (hàng xóm) nói mầy đi chưa về.”

“Chắc lúc tao về nhà, cô không thấy. Còn... điện thoại tao hết pin mà tao quên sạc, xong hình như mệt quá nên ngủ luôn tới tối.”

“Làm tao lo cho mầy sốt vó. 1/1 mà chạy nháo lên đi tìm mầy, con nhỏ ăn hại.”

Tôi nhếch môi: “Xin lỗi ha, tại tao mà mầy không đi hẹn hò được.” Thôi không nói nhảm nữa, vô chủ đề chính đi, rốt cục mầy với Khai sao rồi?”

Tôi ngấm ngấm một lát mới kể hết cho nó nghe.

Nghe xong câu chuyện của tôi, nó đưa ra bộ mặt thể hiện cái thái độ như là mầy vừa nói cái mớ gì nghe hư cấu thế... đại loại như vậy.

“Tao nói thật, không thêm bớt dù là một chi tiết.”

Nó há hốc mồm, sau đó cười lớn, nắm chân nắm tay tôi quờ loạn hết cả lên: “Mầy thấy chưa, tao đã nói ông thích mầy. Ông thích mầy đó. Tao nói lâu rồi không chịu nghe!!”

Tôi chép miệng liếc nó một cái, cũng không khỏi nở một nụ cười.

“Nhưng mà kể chuyện vui như vậy, sao cái mặt của mầy như cái bánh bao chiều vậy?”

“Không phải là không vui, mà chẳng qua tao còn đang suy nghĩ. Tại tao như vậy có chính thức là người yêu chưa mầy? Tao thấy nó cứ lung chừng sao đó, giống như mấy mối quan hệ mờ mờ không rõ ràng.”

“Mầy còn không rõ ràng gì nữa, mầy tưởng người ta thích nhỏ khác, thì thành ra mầy đơn phương. Còn bây giờ hai đứa bây đều thích nhau, mà đã tỏ tình rồi thì không là người yêu sẽ thành cái gì bây giờ? Hỏi vậy cũng hỏi. Bộ mầy hết chuyện để suy nghĩ tới rồi hả?”

“Mày nghĩ sao...” tôi cười nhạt “Nếu ông thật sự thích tao, vậy nụ hôn với Băng mấy ngày hôm trước tao thấy thì sao?”

“Mầy chưa hỏi Khai vụ đó hả?”

“Tao vẫn không dám mở miệng hỏi.” Tôi cúi đầu, chậm rãi lên tiếng.

“Thì mầy phải hỏi đi. Mà tên này cũng lạ... không khai gì với mầy chuyện đó hả?”

Tôi lắc đầu: “Mắc mớ gì hần phải khai báo cho tao khoảng thời gian trước khi tại tao tỏ tình với nhau?”

Nó không nói gì, mà lẳng lặng kéo tôi về lớp. Nhìn cái mặt của nó, tôi còn đang lo sợ nó sẽ bày trò làm mọi chuyện cho ra lẽ.

Cả ngày hôm đó, lớp tôi như chạy loạn, không có một đứa nào học hành bình thường, không chơi bài thì chơi lô tô, không lô tô cũng mở nhạc quẩy. Học hành mà nói chẳng là gì.

Chỉ có tôi là con người lặng lẽ nhất trong đồng hồ tạp này, bởi cơ bản là tôi đang ngồi nhắn tin với Khải.

'Bên lớp bà cũng vậy hả?'

'Ừ. Có đứa nào thèm học hành gì đâu :))'

'Vậy, lớp tui kéo qua lớp bà chơi nha?'

'Chờ chút.'

Tôi lớn tiếng: “Ê tụi mày.”

“Hử?” cả lớp đang nháo nhào lập tức nhìn về phía tôi.

“11A1 kéo qua đây chơi nhá.”

“Càng tốt! Haha, được đó được đó.” Jen lập tức sáp lại tôi hơn ha hơn hơ “Ai đưa ý kiến thông minh dữ đội.”

Tôi nhếch mép nhắn tin cho Khải: 'Qua đây đi.'

Chưa đầy năm phút sau, ngoài cửa xuất hiện mấy bóng dáng lén lút lút bước đi với tư thế khom người vô cùng hài hước.

Một lát sau khi hai lớp đã nhập lại thành một, Khải chui xuống góc cuối lớp ngồi với tôi.

Ban nãy nhìn quanh, tôi không thấy Băng ở đâu hết. Thấy hắn ngồi xuống cạnh mình, tôi liền xem hắn như là nguồn tin của mình mà moi móc: “Băng đâu rồi? Không đi học sao?”

“Bả nghỉ học mấy ngày rồi.” Mặt Khải có vẻ khó xử khi nói về Băng, nhưng tôi lại không thể giấu được tò mò tiếp tục hỏi.

Tôi tròn mắt: “Tại sao vậy?”

“Ờ thì, tui cũng không biết, dạo này không liên lạc với Băng, mà sao bà hỏi vậy? Băng nợ tiền bà hả?” đến đoạn cuối, hắn nhếch mép khiêu khích.

Biết hắn đang đánh trống lảng, nên tôi tạm thời bỏ qua vấn đề này, lập tức chuyển đề tài, dù sao đi nữa, khi nào hắn muốn kể với tôi về chuyện của hắn và Băng, tôi sẽ lắng nghe, bây giờ cứ tạm thời giấu đi tò mò của mình vậy:

“Làm cái trò gì mà phải đi với tư thế như vậy?”

Hắn cười cười: “Ban nãy gặp giám thị, bả nhìn tụi này, tụi này nhìn bả, sau đó cả đám bỏ chạy tán loạn.”

“Rồi sao nữa không có ai bị bắt?”

“Tất nhiên, bà nghĩ lớp tui là lớp như thế nào, kinh nghiệm chiến trường không thiếu.”

“...”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Tư Ngó Ngẩn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59

Không gian xung quanh như đặc quánh lại vài phần, ánh sáng le lói từ bên ngoài hắt vào càng khiến bóng tối trở nên dày đặc, cả người đột nhiên cảm thấy lạnh toát, cánh cửa gỗ cứng ngắc cũ kĩ từ bật mở một cách khó khăn. Tia sáng le lói truyền tới một cảm giác kì quái.

Từ bên ngoài, một bàn tay đen ngòm thỉnh thoảng đẩy mạnh cánh cửa, phía sau đó xuất hiện một người phụ nữ đôi mắt đỏ ngòm với cái lưỡi thè dài bị khuyết mất vài chỗ, cùng với âm thanh kinh tởm vang lớn trong phòng học đóng kín.

Cả bọn giật mình hét lớn một phen... phim này, dù tôi đã xem rồi, nhưng vẫn không khỏi giật mình.

Khải ngồi bên cạnh tôi, nhếch mép.

Kế bên tôi nữa, là Kha, cũng cười cười khi thấy hai vai tôi giật lên.

Cửa lớp tôi tự nhiên kêu cọt kẹt, thu hút sự chú ý của cả đám, tình huống này có phải hơi bị giống tình huống vừa rồi trong phim?

Chẳng qua là để tiện việc xem phim qua cái máy chiếu với cái màn chiếu ở trên bục giảng, tụi nó đã đóng hết cửa, tắt hết đèn để chặn ánh sáng từ bên ngoài, và sẵn tiện loại bỏ luôn tạp âm.

Còn thầy Anh, là người mở máy tính, copy phim vào đó cùng chúng tôi xem.

Cả lớp hoàn toàn ngập chìm trong bóng tối, chỉ có ánh sáng mờ nhạt phát ra từ máy chiếu. Hiện tại... cánh cửa không ai động vào lại đột nhiên bật mở kia quả thật khiến cho người ta chết khiếp.

Hơn nữa, phim còn đang liên tục phát ra những âm thanh khiến người ta cảm thấy hồi hộp.

Cánh cửa đột ngột mở ra, ánh sáng từ bên ngoài rọi vào, như thể ánh sáng mặt trời gay gắt đột nhiên chiếu thẳng vào động dơi, khiến cho cả bầy nháo nhào cả lên.

“A!!!!!!!!!!!!”

“Aaaa!!!”

“AAA!!”

Tập hợp những tiếng hét thất thanh, hét kiểu nào cũng có.

“Im lặng!!!” tiếng của cô tổng giám thị vang lên, như giáng thêm một đòn vào tinh thần đang bị bóp méo của chúng tôi “Các em đang làm gì đấy?”

Tất cả thành viên bên 11A1 không nói không rằng không hẹn trước đồng loạt lặn xuống dưới gầm bàn.

Hình như cô không để ý, chỉ lo chăm chăm nhìn cái mặt của con ma vừa hiện ra trên màn hình.

Anh Anh liền đứng dậy cười xòa: “Tiết này là tiết tìm hiểu về điện ảnh, để tụi nhỏ xem phim là quá hợp lí rồi mà cô.”

Sau khi bị bà cô liếc một cái, Anh liền sải bước dài ra cửa lớp, kéo bà cô ra khỏi đó, rồi thuận tay đóng cửa lại.

Cả hai lớp chúng tôi cả thầy hoàn toàn không nhúc nhích, mắt chăm chú nhìn về phía cửa lớp, không một đứa nào nhúc nhích rục rịch.

Sau một hồi, Anh mới bước vào với nụ cười toe toét trên môi, vui vẻ nhấn nút play... một người phụ nữ tóc ngắn với cái trán đầy những đôi mắt xuất hiện....

'Đang làm gì đấy?'

'Mới ăn cơm xong, nên đang chán đây.' Tôi đáp lại tin nhắn của Khải.

Vừa mới nhấn nút gửi thì chuông cửa nhà tôi vang lên.

Tôi bỏ điện thoại xuống bàn rồi chạy ra mở cửa.

Anh Nhảy đứng bên ngoài bĩu môi khóc lóc, khuôn mặt vô cùng đáng thương:

“Ê mày, cho tao ở nhờ đêm nay đi, ông Anh ổng sẵn tao.”

“Tại sao ổng lại sẵn mày?”

Nó không thèm trả lời mà đẩy tôi qua một bên, đi thẳng vào trong nhà, trong khi tôi còn ngo ngoe ngắc ngắc nhìn theo nó. Mất thêm một lúc, tôi mới đóng cửa lại để chạy vào trong theo nó.

Anh Nhảy đang nằm dài trên ghế sofa, nó mặc mỗi cái áo thun với short jean.

Tôi lập tức mở miệng: “Mày làm cái trò gì mà tám giờ mấy tối chạy qua nhà tao? Còn nói cái kiểu như vậy?”

Nó bĩu môi, khuôn mặt méo mó khó coi hết sức: “Tao khổ quá mày.”

Tôi lấy chân đạp nó một cái: “Mày khổ kệ mày, kể tao nghe coi.”

Vừa lúc, điện thoại tôi rung lên một cái.

Tôi nhắn tin nhanh lại cho Khải rồi tiếp tục tra hỏi nó: “Giờ sao, nói mau.”

Anh Nhây liếc tôi một cái, vẻ mặt đăm chiêu suy nghĩ của nó khiến tôi thấy lạnh sống lưng.

“Được, vậy trao đổi thông tin đi. Tao nói cho mày nghe tại sao. Mày nói cho tao nghe mày đang nói chuyện với ai.”

Tôi cười khẩy: “Mày cũng nhiều chuyện quá đi. Đây là nhà tao, mày không nói thì tao không cho mày ở lại, không có trao đổi gì hết.”

Nó xoay người nằm sấp lại, gục đầu xuống cái gối kê lưng trên ghế: “Đến cả mày cũng ăn hiếp tao!!”

“Rốt cục là mày bị cái gì? Nhảy vừa thôi nha, tao hỏi thì cứ kể đi. Giấu giấu điểm điểm làm quái gì?”

“Được rồi, tao kể cho mày nghe, mày tuyệt đối không được kể cho ai nghe hết.”

Tôi lập tức gạt đầu: “Biết rồi, kể đi.”

Trong lòng tôi, bản tính tò mò như cào xé ruột gan phèo phổi...

Nó mở miệng định nói gì đó thì màn hình điện thoại tôi sáng lên, đồng thời nó rung lên một cái, khiến sự chú ý của cả hai dời hết sang nó.

Chỉ Khải cùng với dòng tin nhắn khiến cả người tôi nóng ran.

Nó lập tức bắt thóp được tôi: “Ê, ờ, cái đó là tên ai đó, còn không chịu khai hả?”

Thấy tôi im lặng nhìn chằm chằm vào màn hình, tay liên tục type, nó liền thần thờ: “Ê đừng nói... là Khải bên 11A1 nha?”

Bị nó nói trúng, mà tôi cũng không thể nói dối, chỉ có thể cười trừ.

“A!! (loại bỏ một nghìn câu không quan trọng) WTF! Làm sao mà...”

“Mày có cần làm lố vậy không? Chỉ là nhắn tin với nhau bình thường thôi mà.”

Nó lại đăm chiêu: “Mày lại điều rồi, nếu chỉ là nhắn tin bình thường, tại sao lúc đầu tao hỏi, mày không trả lời luôn đi. Phải có cái gì đó mới giấu giấu điểm điểm như thế này chứ... rõ ràng bất bình thường, hai đứa bày...” “Được rồi, tối nay mày muốn ở đâu?”

Nó lập tức thu vuốt, để ra cái mặt nịnh bợ: “Ok, không trêu mày nữa, tao hứa luôn. Cho tao tá túc... nha...”

Nó chớp chớp đôi mắt mà nó cho là vô tội.

Tôi xì một tiếng, ngoài mặt thì cười hiền lành: “Ok.”

Nhưng tay tôi nhanh chóng gửi tin nhắn cho thầy Anh: 'Nó đang ở nhà em.'

Thầy ấy nhanh chóng rep lại: 'Ok. Giữ nó ở lại đó cho anh.'

'Nhớ thưởng.'

'Một cây kem'

'Ok.'

Tôi quay sang cười với nó: “Mày đi tắm đi.”

“Ờ thôi khỏi, cho tao ngủ nhờ được rồi.” Nó cười toe toét, vô cùng tin tưởng tôi nằm dài ra ghế, tự nhiên như đang ở nhà mình “Mày cứ làm gì thì làm đi, tao nằm đây tí rồi đi ngủ sau.”

Để mặc nó xem ti vi, tôi ngồi tiếp tục nhắn tin cho Khải: 'Dù gì đi nữa, cảm giác lúc đó cũng rất thích.'

Hắn ngay lập tức trả lời: '(y)'

Chuông cửa nhà tôi reo ầm lên.

Anh Nhây lập tức ngồi bật người dậy, tôi giật mình, cứ tưởng nó đã biết gì đó, ai ngờ nó lại nhếch mép: “Quào... đêm hôm thế này mà người ta không ngại đường xa chạy đến tận nhà mày như thế này thì thật là... tao như kì đà nhỉ? Vậy tao lên phòng mày ngủ trước nha. Đa tạ.”

Nói xong, nó lập tức chạy thẳng lên tầng trên, để lại tôi đứng đó không biết nên khóc hay nên cười trong cái tình huống ba chấm này.

Tôi chạy ra mở cửa cho Anh đi vào, Anh vừa xuất hiện liền nở một nụ cười lạnh khiến tôi cảm thấy giật mình...

Không biết lần này, giữa hai cái người rắc rối này lại xảy ra cái chuyện tầm cỡ gì nữa.

Sau đó... nó bị lôi đi trong cái nhìn đầy miệt thị của tôi.

“Đinh Nguyệt Hạ! Chờ đó, tao không trả thù mày, tao không bị gọi là Nhây!!!”

Tôi thờ dài... tại sao trong lớp có bao nhiêu đứa, nó không chạy đi tá túc, lại tá túc ở nhà tôi, để mang họa vào thân như vậy.

Tôi lắc đầu, đóng cửa rồi vào nhà tiếp tục nhắn tin với Khải.

Dạo này hình như tôi đang mắc chứng bệnh gì đó, cứ hễ xa hần một chút liền thấy nhớ, mà nhớ là phải cầm điện thoại lên nhắn tin ngay cho hần.

Nhìn thấy hần thì thôi, mà lúc rời xa lại không muốn đi... hình như tôi đang bị nghiện.

Tôi bất giác thờ dài... thích người ta đúng là hành xác!

...

Sáng hôm sau, vừa vào lớp, tôi đã bị bầu kín không còn một lối thoát.

Khó khăn lắm mới làm tụi nó bình tĩnh lại được, tôi nuốt nước bọt trước mấy cái ánh mắt sẫm soi đến mức da mặt tôi sắp lủng đến nơi.

“Tụi mày... đang làm cái trò gì vậy?”

Như là chỉ chờ cho tôi nói ra câu này, cả đám tụi nó lập tức nhào lên lần nữa, thử hỏi, cái này có còn là cái lớp học hay không...”Mày đang quen Khải hả?”

“Thiệt không? Là quen thiệt hả?”

Jen với Bảo Đô hét lên um sùm... cộng thêm miệng của mấy đứa kia nữa, mà vì tụi nó không địch lại hai đứa này nên thôi tạm bỏ đi.

“Tao nói này... cái tin đó mọc ở đâu ra vậy?” tôi nhúu mày khó chịu.

Danh Cục nhanh chóng chen lời: “Con Anh Nhây ấy.”

“Nghe nói tối nào ông cũng qua nhà mày hả?” Phúc Lúc Nhúc phán thêm một câu nữa, khiến cho không khí trở nên thật quái dị.

“...”

“...”

“Tin đó...” tôi khó khăn nuốt nước bọt “Lại ở đâu ra vậy?”

“Tao làm chứng nè, ngày hôm qua tao qua nhà nó ở kè, tận mắt chứng kiến Khải sang nhà nó. Tao bị nó đá cho một phát ra đường...” Anh Nhây đứng lên bàn than thở, chủ yếu là để tập trung mọi sự chú ý lên nó. Nó vờ chấm nước mắt “Chứa trai mà đá bạn nó ra ngoài đường. Ngày hôm qua tao lăn long lóc dưới gầm cầu mà không có ai giúp đỡ hết... hức...”

Tôi vừa khóc vừa cười gào lên: “Ê, con kia, mày bịa chuyện chuyện nghiệp như thế thì đi mà viết tiểu thuyết ấy!!”

Sau đó, nó lặn mất tăm, để lại tôi với cái đám lố nhỏ.

Lâm có mấy lần muốn nhảy vào giải vây cho tôi, nhưng bất lực.

Tôi chịu không nổi phải gào lên: “Tao với Khải không có quen nhau!!!!”

Cả lớp im lặng trong chốc lát...

Vài giây sau,...

“Thôi mày xạo quá mày...”

“Điều!”

“Quen hotboy mà xí hỏ gì, cứ thẳng thẳng khoe ra đi!!”

Tôi nuốt nước bọt, dù bên ngoài tỏ vẻ im lặng, nhưng tận sâu trong thâm tâm lại đang âm thầm nguyện rửa cái cặp đôi đáng chết đó hại tôi ra thành nông nỗi này.

Nếu anh Anh không sẵn lòng Anh Nhảy như vậy, thì nó đã không chạy đến nhà tôi rồi bị bắt. Nhưng mà là tại nó chạy sang nhà tôi chứ đâu phải tôi bảo nó phải sang nhà tôi, sau đó tại sao bây giờ người bị hại lại là tôi.

Hôm qua tôi nói sai rồi, không phải nó tự chui vào hang cộp để chuốc họa vào thân... tôi quên mất nó là cái dạng đã bị ăn thịt liên khiến đũa khác cũng bị xé thành từng mảnh nhỏ.

Tôi làm gì mà đắc tội với nó để bây giờ thành ra thế thảm như thế này chứ...

Sau một hồi tra tấn tinh thần tôi bằng những hành động vô cùng bạo lực, vắt kiệt hết thông tin từ tôi, tụi nó mới buông tha cho tôi, nó đá tôi về chỗ ngồi không thương tiếc sau khi giảo viên vào lớp.

Đi theo cô Hương là hai thầy nữa, ấn tượng đầu tiên của tôi là...

“Trẻ và đẹp trai.”

Thằng Huy làm bầm.

Đúng vậy, vừa trẻ vừa cao, vừa đẹp trai nam tính thế này... sao lại có dạng người hoàn hảo đến như vậy?

Hai thầy mỉm cười thân thiện với lớp tôi. Cô Hương đứng một bên vui vẻ giới thiệu: “Chào mấy em, đây là hai thầy trong đoàn giáo viên thực tập được điều đến trường chúng ta. Hai thầy sẽ phụ trách công tác chủ nhiệm cùng với bộ môn toán cho lớp, các em làm quen với các thầy đi.” Không đề cô nói, cả lớp tôi lập tức nhao nhao lên, hỏi tới mức hai thầy không biết phải trả lời như thế nào.

Sau cùng, Jen đứng ra đại diện lớp tôi hỏi chuyện: “Thầy giới thiệu tên đi thầy.”

“Thầy là Tấn, còn đây là Hùng. Thầy hy vọng có một học kì vui vẻ với mấy đứa.”

“Vậy mấy đứa cứ thoải mái trò chuyện làm quen với mấy thầy ha, chắc cả nửa năm thấy mặt tui ngán lắm rồi phải không?”

Sau câu nói đầy trẻ con đó thì cô Hương ra khỏi lớp, cả lớp tôi lại được dịp nháo nhào lên một lần nữa.

Đang vui vẻ thì điện thoại tôi rung lên. Tôi vừa cười vừa mở xem tin nhắn của Khải: 'Lớp bà có thực tập sinh không?'

'Có. Hai thầy cực kì đẹp trai.'

Hắn mất một lúc lâu để type, nhưng tin nhắn chỉ vồn vện mấy chữ: 'Chụp hình tui xem'

Tôi tròn mắt 'Như vậy rất bất lịch sự.'

'Chỉ chụp lên cho tui xem thôi mà.'

Tôi bất đắc dĩ phải mở vào cam của mess.

Tôi len lén giờ điện thoại lên chụp hình, nhưng khi hai ông vừa vắn trong tầm thì tôi tá hỏa khi thầy Hùng hướng thẳng ánh mắt về phía tôi.

Tôi giật mình hạ điện thoại xuống theo phản xạ... sau đó thầy Hùng đang đứng trên bục giảng đột nhiên kéo thầy Tấn hướng về phía tôi mà bước.

Trong lòng tôi khóc lên khóc xuống: 'Thôi chết chắc rồi, mình bảo đảm không bảo toàn tính mạng. Mới ngày đầu gặp mặt đã khiến cho người ta có ấn tượng không tốt như thế này, sau này làm sao cứu vãn nổi...'

Cứ ngỡ hai thầy sẽ sặc cho tôi một trận, không ngờ thầy Tấn choàng tay ngang vai tôi kéo tôi sát ông, còn thầy Hùng cầm cái điện thoại của tôi giờ cao, nhắm đúng vị trí thấy được mặt của cả ba chúng tôi đang vô cùng thân thiết.

Giọng của thầy Hùng trầm trầm lần đầu tiên cất tiếng từ nãy đến giờ: “Cười nào.”

Tôi chỉ kịp ngơ ngác cười mỉm một cái, thầy đã chụp lại rồi tiện tay bấm nút gửi đi, sau đó đưa lại điện thoại cho tôi với một nụ cười dịu dàng: “Được rồi chứ?”

Tôi thật sự không dám nhận lấy cái nụ cười này...!!

Tôi cũng cười lại, nhưng mà là nụ cười méo xẹo.

Cả lớp tôi ồ lên đầy ngạc nhiên.

Sau khi hai thầy đã quay trở lại bục giảng để tiếp tục làm con mồi cho tụi con gái lớp tôi thì con Lâm quay sang mặt nặng mày nhẹ với tôi: “Ê con kia, mày làm như vậy là không có được đâu nghe chưa, đang quen với Khải còn mê trai trắng trợn như vậy...”

Tôi quăng cái điện thoại qua cho nó. Minh cũng đọc cho vui... sau khi xem xong tấm hình hai thầy mới gửi... Khải seen và vẫn chưa rep.

Minh bật cười: “Không nhìn ra tên này cũng như vậy.”

Tôi và Lâm cùng nhún mày: “Như vậy là như thế nào cơ?”

Minh cười đầy ẩn ý, cúi xuống tiếp tục nghiên cứu cuốn sách viết bằng tiếng Anh trên tay: “Bí mật của tụi con trai, mà bà sẽ biết sớm thôi.”

Tôi khó hiểu chờ hần rep.

'Sao ba người thân thiết như vậy? Làm thân nhau nhanh quá ha...'

Tôi phì cười, chẳng hiểu sao lại thấy cái giọng này của hần nó hơi bị dễ thương, có phần giống như đang ghen??

Tôi liền nhấn lại: 'Bị thầy bắt gặp đang chụp lén, nên ổng lấy máy tui chụp luôn.'

'Bà nói lại coi, hai thầy đó đẹp trai hả?' lại hơi bị dễ thương rồi... càng làm tôi muốn trêu Khải.

'Ừm, dễ thương vậy mà xxxxxx'

Rất lâu... rep rất lâu, như là đã xóa và type liên tục.

'Vớ tui thì ai đẹp trai hơn?'

A! Dễ thương!! Ghen rõ ràng luôn kia!!

Tôi nhớ tới lời Minh nói ban nãy, không nhìn ra tên này cũng như vậy. Từ cũng... tức là Minh cũng hay ghen... mà ghen kiểu này chắc là đáng yêu chết người!!

Tôi thấy trong lòng vô cùng ấm áp, bao nhiêu lo lắng về chuyện quan hệ giữa hai chúng tôi một phát bay mất, cảm giác này rất an tâm và bình yên, nhưng tôi không nghĩ đến... một mối quan hệ giữa người và người, nó không đơn giản như tôi nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Tứ Ngổ Ngẩn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60

Lần sau đó tôi gặp hần lại vô cùng tình cờ.

Tôi đang chờ Lâm đi lấy xe ở bãi giữ xe thì thấy Khải đang lững thững tiến lại gần, khuôn mặt vô cùng lạnh lùng, tôi cũng không biết, tại sao hồi đó tôi có can đảm nói chuyện với hần bằng cái giọng điệu không giống ai kia.

Vừa thấy tôi, Khải liền mặt mày chủ ị một đồng, nhanh chóng đứng trước mặt tôi: “Lốp bà hai giáo sinh nam thôi hả?”

Theo tôi thì hần vẫn còn cay cú lắm: “Ừ.”

Tôi gật đầu rồi còn cười toe toét.

Hần lườm tôi một cái, tiến lại sát, hai tay đưa lên véo hai bên má của tôi, nhếch mép lưu manh: “Ờ ờ... rõ ràng biết thái độ của tui là cái gì còn dám tiếp tục nói như vậy hả?”

Tôi bị đau, nhăn nhó đẩy tay hần ra, nhưng càng đẩy càng đau chứ không có tác dụng gì: “A!! Đau, đừng!!”

Tôi với hần còn tiếp tục nhây thêm một lát thì một giọng nữ nhẹ nhàng vang lên: “Ông chưa lấy xe xong nữa hả Khải?”

Tôi bàng hoàng sững sốt khi nhận ra chủ nhân của giọng nói đó. Tôi run run nghiêng người nhìn người phía sau lưng Khải... chỉ hy vọng mình đã nghe nhầm nhận nhầm. Nhưng sự thật không bao giờ như người ta tưởng tượng ra, Bống đứng phía sau Khải sáng bừng như ánh mặt trời, trái lại, tôi cười vô cùng gượng gạo: “Hello.”

Bống mỉm cười dịu dàng: “Hello Hạ, hai người đang nói chuyện hả?”

Tôi miễn cưỡng gật đầu.

Khải quay lại nhìn Băng: “Bà chờ chút, tui đi lấy xe.”

Nói xong, hai tay vẫn còn đang đặt trên má tôi rồi đi nhanh chóng. Nhìn mặt Khải làm tôi thấy vô cùng lo lắng, hẳn có vẻ buồn, cũng có chút khó xử... giống như sợ là Băng đã trông thấy cảnh vừa rồi.

Biểu cảm của hắn thật sự làm tôi thấy lo lắng.

Tại sao hắn lại không muốn Băng thấy tôi và hắn thân thiết? Đây không phải là biểu hiện điển hình nhất của tình trạng ngoại tình trong hôn nhân hay sao.

Nhưng mà, hôn nhân cái gì... chẳng phải tôi đã từng dặn lòng mình không nên ảo tưởng về mối quan hệ của tôi và hắn mà, tự mình hứa như vậy, cuối cùng vẫn không làm được. Đâu phải chỉ vì một nụ hôn mà hai người có thể ở bên nhau mãi mãi, đâu phải vì một lời tỏ tình mà có thể trở thành người yêu.

Tôi đã suy nghĩ quá đơn giản, ảo tưởng để bây giờ bị một đòn phủ đầu như vậy cũng không thể trốn tránh.

Đang lúc tôi rối một đồng thì Băng mỉm cười với tôi. Tôi cười lại, hỏi: “Khải chở bà về hả?”

“Ừm.” Băng cười tỏa sáng, nụ cười khiến tôi thấy vô cùng tự ti.

Nhìn Băng lúc này làm tôi nhớ lại cái đêm trong khuôn viên nhà Băng, Noel thê thảm nhất từ trước đến nay của tôi. Nụ hôn đó của họ là sao... còn nụ hôn của hắn với tôi là như thế nào... nếu hắn thích Băng, sao có thể hôn tôi rồi ở bên cạnh Băng như chưa có gì xảy ra... còn nếu như hắn thích tôi, sao có thể hôn Băng rồi chạy sang tỏ tình với tôi như vậy... Rốt cuộc tại sao hai người họ vẫn có thể ở bên cạnh nhau... và tại sao hắn vẫn có thể đối với tôi tự nhiên như vậy. Hắn vẫn có nhiệm vụ đưa Băng về nhà hằng ngày hằng ngày...

Mỗi ngày trên chiếc xe của hắn sẽ có hơi ấm của Băng bao phủ.

Trong đầu tôi lại xuất hiện quá nhiều những nghi vấn, nhưng tất cả chúng đều chìm tôi đến tận cùng của tuyệt vọng, có quá nhiều thứ đáng sợ.

“Lâm chở bà về hả?” lần này Băng lại là người mở miệng trước, sau một khoảng im lặng dài.

“À, ừ, nó làm gì mà lâu dữ vậy không biết nữa, để tui vào trong xem, bà đứng chờ Khải đi nha.”

“Ồ, bye.”

Dường như Băng đã nhận ra, tôi không muốn nói chuyện với mình, nên cười gượng rồi vẫy tay chào tạm biệt tôi.

Tôi xoay người đi vào trong bãi giữ xe, tâm trạng vô cùng tệ. Bao nhiêu niềm vui của tôi trong thời gian vừa qua đều bị thái độ của Băng và Khải làm cho tổn thương nghiêm trọng.

Dù biết mình có hơi ích kỷ và có những suy nghĩ quá đáng, nhưng tôi không thể kiềm chế được mình, ngăn mình không có những suy nghĩ đó.

Tôi vừa vào bên trong đã thấy Khải đứng nói chuyện với Lâm bên cạnh hai chiếc xe. Họ trò chuyện có vẻ vô cùng vui vẻ, tôi len lén quay người chuẩn thì vô tình nghe thấy câu nói của Khải:

“Bà thân với Hạ lắm phải không? Cho tui mấy điểm yếu của bà đi. Sau này tiện...”

“Tiện quản vợ hả?” Lâm đùa. Cứ ngỡ hắn sẽ chối, nhưng lại không trả lời mà chỉ cười nhẹ.

Tôi siết chặt hai tay thành nắm đấm. Những cảm xúc tiêu cực đã nhanh chóng đẩy sự tức giận của tôi lên đến đỉnh điểm.

Tàn nhẫn!! Sao hắn có thể làm loại việc như là kéo một lần hai người con gái chứ!

Tôi cười lạnh, nhả cho con Lâm một tin: 'Tao về trước.'

Sau đó đi thẳng ra trạm xe buýt, tôi không nghĩ mình có đủ bình tĩnh để nói chuyện với hắn, nếu một lát nữa hắn từ bên trong ra ngoài cùng với Lâm.

Sau khi đi buýt về đến nhà, tôi gần như cạn kiệt sức lực, đến nằm ra giường ngủ cũng thấy khó khăn. Tôi ngủ một giấc tới tối, sau khi bị cái bụng đói meo đánh thức, tôi mới lê lét đi tắm.

Cảm giác này, cứ như thất tình vậy. Tôi không thể hiểu nổi suy nghĩ của Khải, rốt cuộc mối quan hệ của chúng tôi sẽ về đâu.

...

Lớp tôi dạo gần đây có một trò rất nhây, cứ chơi mãi cũng không chán.

Thử nghĩ khi bạn đang buồn chuyện tình cảm, mà xung quanh cứ trêu chọc bạn theo cái kiểu như bạn và người bạn đơn phương có tình cảm với nhau ấy.

“Hello Khải phu nhân.”

“Khải phu nhân.”

“Ê Khải cho tao mượn cuốn bài tập hóa.”

'Khải cái đầu mày! Tao là Hạ! Đùa kiểu đó chẳng có gì vui hết...'

Rất muốn hét lên câu đó... nhưng không thể, tôi chỉ có thể lặng lẽ đưa cho Thủy cuốn tập rồi nằm dài ra bàn tiếp tục vui mình vào giấc ngủ... chỉ có đi ngủ tôi mới cảm thấy lòng mình nhẹ nhõm hơn một chút. Lâm kêu kêu tôi: “Mày lại có chuyện gì nữa vậy, thấy mày cứ ừ ừ sao đó.”

Tôi cười cười lắc đầu: “Không có gì đâu, chẳng qua là tao hơi nhức đầu, chắc là cảm nắng thôi.”

“Đã bệnh rồi hôm qua còn về bằng xe buýt! Nào mày đúng là chỉ để trong đầu cho có.”

“...”

“Cho nên, lát nữa chờ tao chở mày về.”

“Ồ.” Tôi gật đầu, lại nhắm chặt mắt, để cho tụi nó không tới Khải ơi Khải à trước mặt tôi.

Tình huống này thật oan nghiệt, làm sao để tôi có thể thoát khỏi tình trạng buồn chán chết tiệt này!!

Ra chơi ngày hôm đó, thấy Khải và Kha đi cùng nhau, con buồn bực trong tôi lại dâng lên, tôi né hai người đó, lảng đi chỗ khác, mặc cho Lâm và Minh chẳng hiểu cái mô tê gì... cũng vẫn phải đi theo tôi.

Tôi chạy vào căn tin mua hai ổ bánh mì rồi phóng nhanh lên lớp, không quên quay sang nói với Lâm: “Mày thích làm gì làm đi. Hôm nay tao muốn ở một mình.”

“Ê...”

Tôi đã chạy đi mất trước khi nó kịp níu tôi lại.

Tình cờ thế nào mà tôi lại chạm mặt Kha... may mắn cho tôi cậu ta chỉ đi có một mình, dường như Khải đã đi đâu đó.

Kha thấy tôi, tôi cũng thấy cậu ta, nhưng tôi chỉ gật đầu thay cho lời chào rồi bước nhanh đi qua Kha.

Cậu ta đột ngột giữ lấy cổ tay tôi: “Khoan đã.”

Giọng nói đã lâu rồi tôi không nghe vang lên chậm rãi: “Bà đang tránh mặt Khải hả?”

Tôi giật mình, cười qua loa: “Tui có tránh mặt ai đâu?”

“Ban nãy không phải bà đã trông thấy tui tui dưới sân trường lập tức quay người bỏ đi sao?” Kha nhú mày, nhìn thấy vẻ mặt khó xử của tôi lại buông tay “Được rồi, nếu bà không muốn nói thì thôi, tui không ép, dù sao chuyện cũng không liên quan gì đến tui.”

Không hiểu sao tôi lại nghe ra trong giọng của Kha có vài phần tổn thương. Khi cậu ta đã rời đi, tôi lại là người giữ tay Kha.

Cậu ta quay người nhìn tôi: “Sao vậy?”

Dù biết hỏi như vậy rất là khốn nạn, nhưng tôi vẫn không thể giấu câu hỏi này ở trong lòng được: “Khải... có biết tui đang tránh mặt cậu ta không?”

“Không. Hai người mau làm lành đi.” Kha nhếch mép, đẩy tay tôi ra rồi quay lưng bỏ đi. Nhìn tấm lưng cô đơn nổi bật trong ánh nắng sáng làm tôi cảm thấy vô cùng tội lỗi.

Tôi quay người bước về lớp, đến hai cái bánh mì trên tay tôi còn chẳng buồn động vào.

Điện thoại tôi lại run lên, từ ngày hôm qua đến giờ, cứ mỗi lần nhận tin nhắn từ Khải, tôi chỉ có 'Ồ.' không cũng 'Ừ.'

Tôi thật sự không biết phải đối mặt với hắn như thế nào khi mà trong đầu mình chỉ toàn những suy nghĩ không có căn cứ... tiếp xúc với hắn chỉ càng làm cho suy tính của tôi lệch hẳn về một bên... chính xác là bị cảm xúc chi phối.

'Bà đang ở đâu, tui mình ăn sáng chung đi.'

'Hôm qua tui cày game khuya quá nên không ngủ, bây giờ đang buồn ngủ lắm, hôm khác nha.' Nói dối không chớp mắt...

Tôi thờ dãi, nhìn sang dãy phòng học lớp của Khải.

...

Cả tuần rồi tôi vừa buồn vừa rầu, lúc nào cũng trốn tránh Khải. Hắn tất nhiên không ngốc nghếch đến mức không nhận ra điều đó... nhưng hắn cũng không nói gì khi thấy tôi cứ im im.

Điều này càng khiến tôi thấy buồn hơn.

Tôi mâu thuẫn như vậy đấy, vừa muốn tránh mặt hắn, nhưng đồng thời cũng muốn được hắn quan tâm.

Đôi khi tôi còn không thể hiểu được mình đang nghĩ gì.

Lâm nó thấy tôi buồn cả tuần, liền bị xuống tâm trạng theo.

Lâm chịu không nổi cuối cùng đã gắng hỏi tôi cho ra lẽ, mà tôi trước nó hoàn toàn không có sức đề kháng, cuối cùng đã kể hết tất tần tật.

Nó nghe vậy lại trừng mắt, sau đó thở dài: “Chuyện này của mày chắc tao phải để cho mày tự xử thôi, tao không can dự được đâu, chỉ có thể khuyên mày một điều nên nói chuyện thẳng với hắn xem rốt cục là đã có chuyện gì xảy ra.”

“Tao đang chờ ông tự mình giải thích cho tao.”

Lâm không nói gì chỉ chăm chú nhìn tôi.

...

Tối hôm qua...

Lâm đang nằm dài trên giường chat với Minh thì tin nhắn từ Khải nhảy vào.

'Hạ đạo gần đây làm sao vậy, bà có nói gì với bà không? Bà giận tui hả?'

Lâm suy nghĩ một lát rồi đáp lời: 'Tui không biết, nhưng đúng là bà đang tránh mặt ông.'

'Tại sao vậy?'

'Chuyện đó ông phải tự nói chuyện với nó đi.'

'Tui biết rồi.'

'Mau lên đi, nếu ông còn tiếp tục làm nó buồn nữa, tui sẽ không để yên cho ông đâu.'

'Ừ.'

...

Điện thoại tôi lại rung lên. Tin nhắn của Khải nhảy lên vùn vụt: 'Tui muốn nói chuyện với bà.'

'Tui phải nói chuyện với bà.'

'Tui cần nói chuyện với bà.'

'Trong hôm nay phải gặp tui.'

Tôi nhủ mày: 'Tui không có tâm trạng.'

Đợi thật lâu, Khải cứ type và type, cuối cùng chỉ có dòng chữ: 'Vậy khi nào bà mới nói chuyện với tui được đây?'

'Khi nào được tui sẽ nói.'

'Đừng tránh mặt tui lâu quá.'

Tôi nuốt nước bọt, còn chưa nhắn lại thì tin tiếp tục đến: 'Nếu không tui sẽ nhớ.'

Tìm tôi đập mạnh một cái, cả khuôn mặt nóng lên...

Tôi càng ửng oải hơn nữa gục đầu xuống bàn... hồn lìa khỏi xác... xong.

...

Tối một lần nữa bỏ Lâm về trước bằng xe buýt, tôi thật sự không muốn mò sang khu vực giữ xe của trường, đơn giản là vì tôi không muốn gặp mặt Khải. Leo lên xe buýt, tôi ngồi bên cửa sổ, tựa đầu vào cửa kính nhìn ra đường xe chạy tấp nập. Hôm nay trời không nắng vừa trong vừa mát, làm con

buồn ngủ của tôi ập đến.

Tôi nhắm mắt ngủ luôn từ khi nào không hay.

Trong cơn mơ, tôi cảm thấy như mình đang rơi trong một thứ ánh sáng vô cùng ấm áp... vô cùng dịu dàng.

Điện thoại trên tay tôi rung lên làm tôi giật mình tỉnh giấc, nhưng vấn đề là tỉnh thì tỉnh chứ vẫn còn cơn mơ màng lắm.

Tôi bắt máy mà không màng xem người gọi là ai.

“A lô.”

“Mau chuẩn bị đi... sắp tới trạm rồi.” Giọng nam trầm ấm quen thuộc khiến tôi nhớ nhưng vang lên bên cạnh tai, khiến cho tôi có cảm giác vô cùng kì quặc.

Tôi giật mình hoảng hốt đứng dậy theo phản xạ, nhìn kĩ mới thấy quả thật sắp đến trạm xuống của mình rồi.

Tôi nhíu mày nhìn xuống đường.

Xe buýt của tôi đang dừng đèn đỏ, bên cạnh có một người con trai lái chiếc SH đang cầm điện thoại hướng thẳng ánh mắt vào trong xe buýt.

Người đó chẳng qua đang nhìn chăm chăm tôi.

Tay cầm điện thoại của tôi run run, chỉ có thể đứng đó nhìn lại Khải.

Khuôn mặt buồn bã và tổn thương của hắn làm tôi cảm thấy vừa buồn vừa giận, tôi như rơi xuống tận cùng tuyệt vọng.

Đột nhiên Khải liếc mắt sang chỗ khác, rồi lạnh lùng tắt máy phóng xe chạy trước, thậm chí còn không thèm nhìn về phía tôi thêm một lần nào nữa.

Một thứ gì đó hụt hẫng trong tôi.

Tôi tản bộ về nhà, trong lòng hỗn độn bao nhiêu cảm xúc, khiến đầu tôi gần như nổ tung khi cứ phải suy nghĩ.

Tôi quyết định phải nói chuyện rõ ràng với hắn, liền lấy điện thoại ra nhắn cho Khải: 'Chiều nay tui với ông nói chuyện đi.'

...

Tôi đẩy cánh cửa kính nặng nề, hơi mát từ bên trong ủa ra ngoài bao lấy tôi như một dòng nước mát xoa dịu một ít khó chịu của cái nóng bức đầu năm.

Khải ngồi phía trong góc, khuôn mặt lạnh lẽo nhìn ra đường, dường như vẫn chưa biết là tôi đã đến.

Tôi gọi nước rồi tiến tới chỗ hắn đang ngồi.

Thấy cái ghế trước mặt đột ngột bị lấp đầy, Khải ngược mắt nhìn một cách lạnh nhạt, vừa thấy tôi, hắn liền cười một cách yếu ớt.

“Tôi rồi hả?”

Tôi cười gượng: “Tôi lâu chưa?”

“Chưa, tui cũng mới tới thôi.”

“...”

Từ khi nào mà bầu không khí giữa chúng tôi đã trở nên khó xử như vậy.

Tôi nắm chặt hai tay mới dám mở miệng:

“Chuyện đó...”

“Nước của chị.”

Cô phục vụ đặt ly nước xuống bàn, bao nhiêu can đảm của tôi một giây trước còn đầy bây giờ tuột nhanh xuống zero.

Tôi méo máo nhìn chị ấy xoay người bỏ đi.

Tôi len lén nhìn Khải, chỉ thấy hắn đang nhìn chăm chăm tôi.

Tôi nuốt nước bọt cười cười: “Tui...”

“Tui...”

Hai đứa đồng thanh, không khí lại rơi vào khó chịu.

“Tui xin lỗi.” Tôi chưa kịp nói đã bị hắn giành mất.

Tôi tròn tròn mắt: “Xin lỗi cái gì? Tui mới phải xin lỗi vì đã tránh mặt ông.”

“Thật ra trước khi chúng ta hẹn hò, tui đã hôn Băng.”

Tôi im lặng, không nhìn hắn mà cúi xuống nhìn bàn tay mình đang mân mê nhau.

“Bà biết rồi hả?” hắn chẳng có vẻ gì ngạc nhiên, dù đây là một câu hỏi. Giống như hắn đã đoán ra lí do tại sao tôi tránh mặt hắn.

“Ừm.” Tôi miễn cưỡng cười, tỏ vẻ mình ổn. Dù đã biết trước, nhưng thật sự tôi không thể cười một cách tự nhiên được, nghe qua lời kể của Khải càng khiến tôi buồn hơn.

“Đó cũng chính là lí do bà tránh mặt tui?”

“Ừ.” Tôi không trốn tránh, ngược lên nhìn thẳng vào Khải “Cũng không hẳn là vì tui giận nộ hôn đó, chẳng qua tui cần thời gian suy nghĩ về quan hệ giữa chúng ta.”

“Xin lỗi đã làm bà phải phiền lòng đến như vậy.”

Tôi cười nhạt lắc đầu: “Không có gì đâu, đừng nghĩ lung tung. Dù sao, tui nghĩ ông cũng đang muốn giải thích cho tui?”

“Ừ.” Khải khuấy ly cà phê trước mặt mình.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Tứ Ngổ Ngẩn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61

Tối hôm đó...

Băng gọi Khải ra sân sau nhà, nói là có chuyện quan trọng cần nói.

Khải lúc đó cũng định là sẽ thẳng thắn cự tuyệt tình cảm của Băng dành cho mình để có thể một cách quang minh chính trực đến với Hạ, nên không suy nghĩ gì nhiều cũng đồng ý... chẳng qua hắn không nghĩ đến Băng có thể làm những việc khiến cho hắn sau này cứ nghĩ đến lại vô cùng hối hận.

Băng thở dài, mỉm cười với Khải: “Hôm nay là sinh nhật tui,... có thể tặng cho tui một món quà không?”

“Quà...? Tui đã tặng cho bà một món quà thật lớn...”

“Không phải. Đừng nói với tui, ông không biết tui thích nhất là cái gì.” Băng cười buồn, khuôn mặt thanh tú vài phần buồn bã.

“...” Khải im lặng không thể nói lời nào trước khuôn mặt đầy tổn thương của cô.

Dù cho không thích Băng, nhưng không đồng nghĩa với việc hắn ghét cô. Băng vẫn là cô em gái bé bỏng cạnh nhà của hắn mãi mãi, dù cho trong mắt cô, hắn có thay đổi thành ra như thế nào đi nữa.

“Tui biết ông đang thích Hạ, và muốn công khai theo đuổi bà.”

Tim Khải thót lại một chút, Băng làm Khải vô cùng lo lắng. Không phải lo lắng tình cảm của mình đã bị phát hiện, mà là lo lắng cho tâm trạng của Băng bây giờ. Nhìn cô nằng cười buồn chỉ khiến hắn cảm thấy mình thật tội tệ.

Lúc đầu nếu hắn một câu dứt khoát, hướng thẳng về Hạ mà không dối lòng mình thì đã không để cho Băng nuôi thêm hi vọng. Cũng chỉ vì bản thân hắn lúc đó suy nghĩ không thấu đáo, kết quả bây giờ ai cũng tổn thương chỉ vì hắn.

“Tui sẽ không nuôi thêm tình cảm của mình cho ông nữa, chỉ cần ông tặng cho tui một thứ...”

Hắn nhìn thẳng vào mắt Băng, lặng lẽ trả lời, dù hắn biết, có lẽ hắn sẽ hối hận vì một lần nữa nói mà không suy nghĩ: “Được, bà muốn gì cũng được.”

Điều tiếp theo Băng làm, là thứ duy nhất hắn không nghĩ đến.

Một cô gái bé nhỏ lúc nào cũng yếu đuối, lúc nào cũng nép sát cạnh hắn, từ khi nào lại trở nên mạnh dạn như vậy. Điều duy nhất mà hắn có thể làm chính là đứng yên để Băng làm gì thì làm, nhưng trong phút chốc đó, hình tượng của cô đã hoàn toàn sụp đổ bên trong hắn.

Hắn không thể xem Băng như một cô em gái bé nhỏ được nữa.

Sau này, hắn tuyệt đối không thể cùng với Băng trở lại thân thiết như xưa.

Trong phút chốc đó, toàn thân hắn như bị giằng xé, bởi tình cảm mà hắn dành cho Băng, như một người bạn thân từ nhỏ đáng thương, và tình cảm hắn dành cho Hạ, như một người con gái... chính xác hơn là người con gái quan trọng nhất trong cuộc đời hắn.

Hôn Băng, khiến cho hắn cảm thấy vừa có lỗi với Hạ, vừa có lỗi với Băng... điều đó đã dẫn dắt hắn bao nhiêu ngày đêm kể từ cái ngày đó.

Hắn lại càng không ngờ đến, Hạ đã trông thấy cảnh tượng đó, và một lần nữa, thêm một người phải đau khổ vì hắn...

“Hôm đó chẳng qua chỉ là một phút nhất thời... chỉ là tai nạn thôi, người tui thích là bà.”

Hắn chỉ giải thích đơn giản như vậy, trong một câu thôi.

Hắn không nói tai nạn đó là như thế nào... tai nạn thế nào mà hai người họ có thể hôn nhau chứ...

Tôi im lặng không nói.

Không phải lỗi của hắn...

Không phải hắn không thích tôi...

Hạnh phúc chứ...

Nhưng tôi vẫn cảm thấy có gì đó nghẹn ở cổ... hình như tính ích kỷ của tôi đang quá quá lên rồi.

Dù gì thì lần trong sự mất mát đó vẫn hơn một nửa là hạnh phúc.

Dù cho hắn có nói gì đi nữa, tôi vẫn sẽ tin hắn tuyệt đối, dù gì thì đây cũng là một sự thật tôi muốn nghe.

“Tôi thật sự xin lỗi, tui đã không đúng.” Hắn liên tục xin lỗi.

Tôi nuốt nước bọt mỉm cười: “Hôm...”

“Hôm đó là sinh nhật mẹ của Băng, dù gì thì tui và bà vẫn là bạn thuở nhỏ, không thể dứt hẳn quan hệ được, cho nên bà đừng giận tui, cũng đừng lo lắng nữa... tui sẽ cố gắng tránh mặt Băng.”

“Ý của tui không phải như vậy!” tôi lập tức giải quyết hiểu lầm “Ông không cần phải tránh mặt Băng.”

Dù cho tôi có thật sự muốn như vậy đi, thì tôi cũng không thể ích kỷ như vậy thêm một lần nào nữa.

“Ý của tui là chuyện hôm nay ấy... sáng nay...” tôi nói mà lắp ba lắp bắp, sau đó xấu hổ cúi đầu “Cảm ơn ông đã gọi tui... nếu không tui đã ngủ quên trên xe buýt mất rồi.”

Khái phì cười, đột nhiên chồm người tới bẹo má tôi: “Cái vẻ mặt này là gì đây? Cảm ơn người ta mà đau khổ đến vậy sao?”

“Cái này là xấu hổ.” Tôi lí nhí biện luận cho hành động của mình.

Hắn ngồi xuống ghế, vẻ mặt như thỏa mãn lắm: “Tôi giấu chuyện đó suốt mấy ngày hôm nay... bây giờ nói ra cảm thấy thật nhẹ nhõm. Ồ... cái đó, không phải tui cố tình giấu bà đâu, chẳng qua là tui lần nào cũng tìm cách thú tội với bà, nhưng không làm được, tui không đủ can đảm.”

“Tôi biết rồi, tui không có giận ông chuyện đó đâu.”

Khái khẽ cười: “Vậy thì hôm nào rảnh, tui mình đi hẹn hò đi.”

“...” Này này chúng ta có thể nói chuyện liên quan tới nhau một chút được không, với cả đừng đẩy nhanh tiến độ như vậy đi. Não tôi không load kịp.

“Được không?” hắn khẽ nghiêng đầu... làm tôi muốn phụt máu.

Hắn lấy đầu ra cái biểu cảm đáng yêu chết người như thế này... tại sao từ trước đến giờ tôi không bao giờ trông thấy...

Không lẽ hắn thật sự là người đa nhân cách a...

Tôi gật đầu trong vô thức.

Khải liền nhếch mép, hắn đột nhiên đứng thẳng dậy. Cái dáng người cao ráo nổi bật của hắn khiến cho không chỉ tôi mà cả quán cùng quay lại nhìn Khải. Hắn chậm rãi và bình tĩnh đi sang ghế của tôi, nhướn mày dạng như ra lệnh tôi nhích sang bên kia một chút.

Tôi còn chưa hiểu trời trăng gì cũng nhích qua cho hắn ngồi.

Khải lập tức ngồi xuống ghế, còn cô tình nhích người sang sát tôi.

Hắn tựa ra lưng ghế, một tay đặt phía sau lưng tôi, một tay với lấy ly cà phê đặt ở bên kia bàn.

Tôi nhìn khoảng cách giữa hai đứa mà cả người cứng đờ, nuốt nước bọt lo sợ nhìn theo từng hành động của hắn.

Đây lại là nhân cách quyến rũ gì nữa đây... Cứ đối vèo vèo không báo trước như thế này thì tôi biết cư xử làm sao cho đúng.

Hắn nói nhỏ bên cạnh tôi: “Ngồi bên kia rất không thoải mái, ngồi cạnh bà thực sự thích hơn nhiều.”

“...” máu mũi ối, làm ơn đừng phản chủ chảy ra vào lúc này nhé.

Tôi run run nhìn bàn tay nam tính của Khải xoay vòng cái muỗng nhỏ trong ly cà phê, giống như đang nhấn tâm xoay vòng tâm trạng của tôi lúc này.

Chỗ tôi ngồi hoàn toàn có thể nhìn ra đường lộ phía trước qua bức tường kính trong suốt.

Sự sống tấp nập phía ngoài đều có thể thấy hết từ đây... nhịp sống làm tôi thấy mình ở đây thật bình yên.

Đột nhiên có một tiếng rầm thật lớn.

Tôi đứng phất dậy theo phản xạ, hai mắt trừng lớn, miệng vô thức mở ra.

Khải thấy vậy liền đứng lên theo, lăm bắm “Tai nạn.”

Vừa dứt lời, hắn liền chạy vụt ra ngoài.

Tôi nuốt nước bọt chạy theo... dừng... dừng... làm ơn dừng!

Dừng là người đó!!

Chạy đến hiện trường, tôi như không thể thở được.

Hai chiếc xe vắng ra xa nằm dài trên mặt đường, kính xe vỡ nát văng khắp nơi trên đường.

Hai người đàn ông nằm dài trên đường bất động.

Những người xung quanh bu lại, nhưng có vẻ chẳng ai muốn giúp đỡ.

Tôi run rẩy cố gắng chen chân vào trong, nhưng cứ mãi bị đẩy ra... một bàn tay mạnh mẽ từ đâu nắm lấy bàn tay tôi, kéo một cái tôi đã vào được bên trong.

Nhưng khi tôi vừa bước chân vào được trong vòng người, còn chưa kịp nhìn xem hai nạn nhân đó có ai là người mà tôi đang lo sợ, tôi bị xoay một vòng cả người yên ổn trong vòng tay của ai đó, mặt áp vào vòm ngực của ai đó. Trên đầu tôi vang lên giọng nói đều đều của Khải: “A lô, làm ơn cho hai chiếc xe cứu thương đến đây.”

Tôi có cảm giác bàn tay mạnh mẽ kia đang cố gắng áp trán của tôi sát người đó.

Sau khi tắt điện thoại, Khải lại siết nhẹ: “Dừng nhìn.”

“Ban nãy... tui thấy anh Uy... có phải anh ấy...”

“...” hắn siết nhẹ rồi im lặng thật lâu.

Tôi bắt đầu hoảng sợ, đẩy hắn ra, đầu ngoái về phía sau: “Buông ra, có phải anh Uy không? Buông tui ra!”

Vẫn là chưa kịp làm gì đã bị hắn ôm lại vào lòng, lần này thậm chí còn chặt hơn lần trước. Cả hai tay của hắn đều đã vòng qua ôm lấy tôi. Giọng hắn trầm xuống: “Dừng nhìn.”

Trong đầu tôi xuất hiện một thứ hình ảnh gì đó, cả người run rẩy, nước mắt tôi không tự chủ rơi xuống.

Tôi hoảng loạn. Đây là lần đầu tiên trong đời tôi tận mắt chứng kiến một vụ tai nạn... thật không ngờ đó lại là tai nạn của người mà tôi yêu thương.

Hai tay tôi siết chặt áo Khải... dường như cảm nhận được tôi đang vô cùng khó chịu, hắn liền ôm chặt hơn nữa.

“Bình tĩnh bình tĩnh, sẽ không sao đâu.”

Đừng nói không sao đâu... ban nãy tôi trông thấy tên kia chạy với tốc độ chóng mặt đâm thẳng vào Uy... lúc đó... lúc đó... cả hai người cùng văng ra khỏi xe...

“Hức... hức...”

Càng nhớ đến, tôi càng sợ hãi, bụng tôi một cảm giác buồn nôn dâng lên, nước mắt vẫn như điên trào ra.

Lát sau, tiếng còi xe cứu thương vang lên. Khải trèo lên đầu tôi cái áo khoác của mình, vỗ nhẹ, liên tục thì thầm: “Đừng nhìn, đừng nhìn. Sẽ ổn thôi.”

Uy... anh tuyệt đối phải không có vấn đề gì hết!

...

Tôi thần thờ trước phòng cấp cứu, bên cạnh là Khải đang nắm chặt tay tôi.

Vì khóc mà hai mắt tôi sưng húp cả lên, dù bây giờ nước mắt đã không còn chảy nữa, nhưng nó đỏ hoe hết lên rồi...

Chị Quỳnh chạy vội đến với khuôn mặt hốt hải xanh ngắt: “Anh Uy đâu em?”

Khải không để tôi trả lời mà xen vào: “Vẫn chưa ra.”

Chị ấy hoảng hốt quỳ xuống trước mặt hai đứa tôi, nhìn sâu vào ánh mắt tôi như tìm kiếm một sự thật: “Đã có chuyện gì xảy ra?”

“Tên kia đi ngược đường, còn vượt đèn đỏ, nên anh Uy bị đâm trúng...” tôi lí nhí.

‘Rắc...’ tôi nhìn mảnh kim loại trên cái bốp trong tay chị Quỳnh vỡ nát mà giật cả mình.

“Tên chết tiệt đó đang nằm ở phòng nào?”

“Hắn cũng bị đưa vào cấp cứu...” Khải nuốt nước bọt trước sức mạnh kinh dị của chị ấy.

“Hừ...”

Chị Quỳnh chuyển từ khuôn mặt lo lắng sang một bộ dạng sát khí ngút trời khiến tôi không kịp thích ứng... tạm sống một thời gian.

Ấy... như thế này mà sau này khi chị ấy phát hiện ra mình bị anh Uy cầm súng sẽ bùng nổ đến như thế nào nữa.

...

“Bà về nghỉ ngơi đi. Khóc cả ngày rồi.” Khải kéo theo tôi vào tiệm cháo đối diện bệnh viện.

Dường như trong một năm mà tôi đã đến đây hai lần rồi.

“Ông ăn không? Hai tô nha?” tôi hoàn toàn bỏ đi câu nói trước đó của Khải.

“Ồ.” Hắn tặc lưỡi rồi ngồi vào bàn đối diện tôi.

Tôi mỉm cười thích thú trước khuôn mặt nửa đen nửa đỏ của Khải: “Cho con hai tô cô ời.”

“Chờ chút nha con.” “Dạ.”

Khải chinh ỉnh một đồng trước mặt tôi với khuôn mặt khó coi vô cùng... giống như bắt lức hơn là khó coi.

“Tui đến là bó tay với bà.”

“Sao vậy?” tôi ngẩng đầu với một miệng đầy cháo.

“Không có gì.”

Hắn lăm bằm gì đó rồi bắt đầu ăn cháo.

Sau khi ăn xong, tôi chu đáo mua thêm hai phần đem vào phòng bệnh của anh Uy.

Vừa mở cửa bước vào phòng, nhìn hai cái người một nam một nữ một gọt vỏ một ăn... ngứa mắt chết được.

Biết vậy tôi đã chẳng thèm nghĩ đến họ mà mua thêm hai phần cháo...

Khải chỉ im lặng đi phía sau tôi.

Tôi đặt cháo lên bàn: “Hai người chưa ăn gì hết thì ăn đi.”

Anh Uy thì nằm dài trên giường, giương mắt đánh giá Khải, trong khi hắn chẳng có vẻ gì là quan tâm, thân nhiên bước đến ngồi vào chiếc ghế sofa đặt giữa phòng.

Chị Quỳnh lại ngoan ngoãn như một con mèo nhỏ gọt vỏ táo cho anh Uy.

Tôi tiến tới gần giường bệnh, giơ tay búng một cái vào cái chân bị bó bột trắng toát của anh, nghiêng răng ken két: “Gãy có mỗi cái chân cũng sợ đến mức bất tỉnh nhân sự, làm người ta lo đến mức không ăn nổi cả bữa trưa. Anh có cần phải như vậy không!”

Anh gào lên đau đớn: “A!! Nó vẫn còn đau đấy nhé! Nó vẫn thấy đau!!”

Tôi nhếch môi khinh bỉ, rồi quay sang mỉm cười với chị Quỳnh: “Chị cần gì nữa không? Em giúp cho.”

“Em... về nhà của anh chị gom giúp anh chị ít đồ dùng đem vào đây nhé.” Chị ấy cười tươi rói, nhờ vả với giọng điệu như thế này thì ai mà từ chối cho nổi.

Tôi gật đầu: “Vâng em đi đây.”

Tôi quay sang Khải, cười thật tươi: “Bye bye, ở chơi vui về.”

Trong phút chốc, tôi thấy mặt hắn đen thêm vài phần.

Thú vị...

Tôi cười tươi:

“Haha! Tui chỉ đùa thôi. Tụi mình về.”

...

Đứng trước nhà anh Uy... tôi hừ giọng nhìn Khải mở cửa nhà bước vào, hậm hức nguyên rửa ảnh tại sao dám giao chìa khóa nhà cho một tên lạ hoắc lạ huơ như hắn, còn tôi đứng một đồng kè bên lại không nhờ vả gì.

Chết tiệt!

...

Khải nhìn khuôn mặt phụng phịu của Hạ chỉ thấy buồn cười.

Cô gái này lúc thì như mấy cụ già cái gì cũng biết, lúc lại như mấy đứa con nít hờ ra là dối... mà toàn dối vì mấy chuyện đầu đầu.

Hắn vô cùng thích biểu hiện này của Hạ, liền đưa tay ra vẹo má nó, bị nó lườm cho một cái chứ không có đẩy ra...

Í... biểu cảm lạ... mặt đỏ đỏ, còn phồng má ra... hắn thề hắn sẽ không để bất cứ một thằng nào trông thấy khuôn mặt này của Hạ ngoài bản thân.

Khải thích thú vòng tay qua ôm vai Hạ kéo vào trong nhà sau khi cánh cửa bật mở.

Ha... cái cảm giác này rất tuyệt vời...

(đọc giả làm ơn đừng nhìn Khải với ánh mắt khinh bỉ, đa tạ =))

...

Kha lại tình cờ trông thấy cảnh tượng gì đây, ruột gan cậu như cùng lúc co thắt, hơi thở ra cũng trở nên thật khó khăn.

Ừ thì đó là nhà của anh Uy và chị Quỳnh, nhưng tại sao thằng bạn thân của cậu lại có chìa khóa... hai người họ... một nam một nữ làm gì trong phòng khi chỉ có hai người và bên ngoài trời đã tối.

Kha hiểu Khải, có lẽ hẳn không làm gì, nhưng đâu có gì chắc chắn. Đến nghiên cứu y học cũng chỉ có 99% chắc chắn, vẫn còn 1% rủi ro.

Nhưng khoan... cậu đang làm gì chứ... rõ ràng chuyện của Hạ đã không còn liên quan gì đến cậu nữa.

Là Kha đã tự chọn cho mình con đường đau khổ này mà bước tiếp... chẳng qua cậu thà rằng chính mình là người phải chịu đau khổ, còn hơn là để Hạ phải có những cảm xúc như của cậu lúc này.

Liệu rằng cậu có thể vượt qua được hay không? Đến khi nào tình cảm của cậu dành cho Hạ mới hoàn toàn chấm dứt.

Đau khổ quá rồi...

Tại sao càng cố không thích nó, chỉ khiến cậu thêm đau khổ. Càng cố gắng không nhớ đến nó, hình ảnh của nó lại xoay vòng như xoáy nước lớn nhấn chìm tất cả.

Phải chi cậu có một nút delete... xóa hết những kí ức cùng kỉ niệm vui vẻ với Hạ.

Rốt cuộc, cậu còn phải chịu đựng nỗi đau này đến khi nào nữa.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Tứ Ngổ Ngẩn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62

“Anh Uy!!!” Lâm từ bên ngoài đá tung cửa phòng chạy vào.

Tôi đang thay chị Quỳnh sắp xếp quần áo trong khi chị ấy đi tắm thì giật cả mình.

Khải liếc mắt về phía cánh cửa.

Lâm cũng ngạc nhiên không kém liếc mắt về phía Khải.

Một khoảng lặng...

Anh Uy là người đầu tiên lên tiếng phá vỡ cái bầu không khí kì quái đó: “E hèm.”

Ý là... mấy đứa đừng có bỏ anh qua một bên rồi ở đó diễn sâu như vậy đi... deep quá làm căn phòng này chịu không nổi.

“Anh làm sao lại chạy vào đây nằm vậy?” Lâm tạm thời không tra cứu tôi vì sao Khải lại ở trong phòng này, nhưng cái mặt nó quay sang hỏi thăm Uy rõ ràng là miễn cưỡng. Hình như nó còn tò mò về Khải hơn là tại sao anh nó lại vào đây.

“Thằng nào đó tông phải anh của em” Giọng chị Quỳnh oang oang cả lên, dù hình bóng chị ấy còn chẳng thấy đâu.

“Anh của em chói lòa như vậy mà vẫn bị người ta không trông thấy tông trúng sao?” nó mĩa mai xía xói anh Uy.

Không đợi ai trả lời mà nó nói luôn: “À... phải rồi, lóa quá làm người ta không thấy đường để đi mà.”

Anh Uy dùng chân còn lại cố gắng đá nó... chỉ hận không thể nhảy luôn xuống giường đè nó ra đánh cho bỏ tức.

“Con này hôm nay tới đây để chọc điên người ta đó hả?” tôi lên tiếng bênh vực cho anh.

Mình bình tĩnh đi đến ngồi cạnh Khải, thản nhiên nhìn bốn người chúng tôi um sùm hết cả một căn phòng.

Náo nhiệt một hồi, ngược nhìn đồng hồ đã hơn mười giờ khuya, tôi mới kéo cả bọn về nhà, trả lại yên tĩnh cho cặp vợ chồng son kia thích thể hiện tình cảm như thế nào thì làm.

Vừa bước ra khỏi phòng, Lâm đã lập tức thay tôi tạm biệt Khải và Minh: “Bye bye, hai người về cẩn thận, tụi này đi trước.”

Tôi còn chưa kịp mở miệng nói một câu với Khải, dù gì cũng là hẳn ta giúp tôi cả ngày hôm nay, bận rộn rộn như thế này, bây giờ đã bị nó kéo một phát chạy xa tám dặm.

Tôi chỉ kịp nhắn tin cho Khải: 'Xin lỗi vì con Lâm nó tùy tiện quá. Cảm ơn ông ngày hôm nay giúp tui nhiều như vậy... thiệt tình thì... trong vòng tay ông cảm thấy rất ấm áp. Cảm ơn nhiều. Ngủ ngon.'

Sau đó, cả đêm tôi mất ngủ vì bị Lâm quay mò mò hỏi chuyện của tôi và Khải. Đến khi nó thấy tôi gần như phát điên đến nơi mới cười tủm tỉm cho tôi ngủ yên. Sau này... tuyệt đối không cho nó qua nhà ngủ nữa!!

Sau đó, anh Uy mất đến gần một tháng trời nằm trong bệnh viện dưỡng thương, chị Quỳnh thì khỏi nói, chỉ cần chúng tôi vào viện thăm anh đều sẽ thấy chị ấy đứng cạnh bên tận tình chăm sóc. Chăm kỹ đến mức, có khi sau lần này, anh tăng thêm vài ki không chừng.

Một tháng sau đó, cũng là khoảng thời gian mà ai ai cũng... 'Yay... sắp nghỉ tết rồi, tết đến rồi.' nên hầu như vào trường, tôi đi đâu cũng nghe thấy tiếng rao lô tồ với xì dách, không cũng bài cào với tiền lên,... còn có một số thành phần cá biệt thậm chí còn đem cả ô ăn quan lên lớp chơi, tụ một đám lại, một bên cờ tướng, một bên cờ vua. Đến giám thị nổi tiếng hà khắc trong trường còn thần nhiên nhuộm một quả đầu cam lê đi lòng vòng trong trường khoe thành quả.

Ngẫm đi cũng phải nghĩ lại... ngày mai hình như là tròn một tháng kể từ khi trong thâm tâm tôi xác định chúng tôi chính thức hẹn hò.

Cái này gọi là... kỉ niệm một tháng quen nhau??

Giờ mới để ý, hôm qua tự nhiên Khải gọi cho tôi, bình thường chỉ có nhắn tin, không thì hẳn sẽ chạy sang lớp tôi kéo tôi đi đây đó trong trường tán dóc, gọi điện là một hành động vô cùng kì dị.

“A lô, Khải hả?”

“Ừ, ngày mốt tan học bà có bận gì không?”

Tôi nằm dài trên ghế sofa liếc nhìn lại tấm lịch treo tường: “Không, có gì hả?”

“Được rồi.”

Chỉ hai chữ liền cúp máy...

Tôi còn thần thốt nhìn vào màn hình điện thoại với ánh mắt không thể nào tin được đang có chuyện gì xảy ra... giờ ngẫm nghĩ lại mới thấy quả thật hình như hẳn nhớ đến ngày hôm đó...

Ha... dễ thương ghê, tôi còn chẳng nhớ. Nếu không nhờ anh Uy tình cờ lăm bắm: “Thế là tui trong này tròn một tháng rồi, tới khi nào cái chân này mới khỏi đây?”

Bị con Lâm nó xia: “Anh đừng ngại biện. Đã ăn cướp còn là làng đi. Bị gãy chân vẫn có thể sinh hoạt bình thường, tại anh lười đi làm nên mới lằng nhằng trong đây chứ gãy chân cần quái gì nhập viện.”

“Mày là em tao mà con kia!!”

“Vì là em nên mới hiểu nhau như vậy.”

“(Sau đó lược bỏ lược bỏ)”

Nhìn đồng hồ, đã trễ như vậy rồi... tôi tắt đèn đi ngủ, nằm trên giường mà môi không giấu được nụ cười. Từ khi biết là hẳn lên kế hoạch rủ tôi đi chơi thì tôi cứ tủm tỉm cười mãi.

Bao nhiêu viễn cảnh tươi đẹp đều được tôi dựng ra hết trong đầu, với cả phải phản ứng lại làm sao cho thật là dễ thương...

Giống như tất cả mọi niềm vui trong cuộc đời này của tôi đều dồn hết vào ngày mai vậy.

Ngày mai à... tới nhanh một chút.

...

Tôi và hẳn hẹn nhau ở cổng sau trường sau giờ học... mà thật ra, lớp tôi so với lớp hẳn gần cổng sau hơn... bảo tôi ra cổng sau chẳng phải là lo cho tôi hay sao.

Hắn còn dặn dò trước với tôi nhất định phải bỏ hết tập vở lại trường, nhất định phải xách có mỗi cái người đi thôi.

Dễ thương ư chịu nổi!!

Tôi đứng ngay cổng sau, bên cạnh là Jen đang nhìn về xa xăm.

Tôi nuốt nước bọt khều nó: “Ừa sao hôm nay mày về bằng cổng này vậy, thấy mấy hôm trước mày về bằng cổng chính mà?”

“À, tại vì hôm nay tao phải sang nhà ngoại ăn giỗ, nên mới về bằng công này.”

“À...”

Tôi à ờ cho có lệ, chứ thực ra trong lòng đang thầm cầu mong cho người nhà nó đến trước khi Khải chạy đến, không thì ngày mai tôi một lần nữa lên đũa... với cái tội trong lớp. Jen tự nhiên nhìn tôi, soi từ trên xuống dưới: “Còn mày không về với con Lâm tự nhiên đứng đây chi vậy?”

“Haha... hôm nay tao cũng có việc. Nhiều chuyện!” tôi lăm băm cộng cười trừ cho qua...

Nói gì thì nói, trước mặt tôi lúc này chính là Jen, có thể xem là con nhỏ cầm đầu của hệ cầm đầu... nguy hiểm nhất mà cứ thể hiện như mình ngây thơ nhì.

Trước nó, mọi hành động lời nói cứ y như rằng cần phải suy nghĩ thật nhiều trước rồi mới nên đưa ra.

“Việc gì? Hẹn hò với trai hả?”

Tôi chết đứng... tôi rất muốn hỏi nó bộ trên mặt tao có in mấy chữ đang đợi trai hả?

Sao nó tỉnh thế chứ...

“Đâu ra... mày cứ tò mò.” Tôi liếm môi.

“Ờ... để tao điều tra ra là mày chết chắc, không chỉ lớp mình biết mà cả trường cùng biết nghe con.”

Lúc này chẳng lẽ tôi lại lòi điện thoại ra nhắn tin cho Khải bảo hấn đừng đến đây?? Thật nhục đầu...

Đứng cạnh nó như đứng cạnh cái loa phóng thanh sắp tới lúc nghỉ hưu mà vẫn còn yêu nghề... để yên thì thôi, mà động vào rồi lập tức nguy hiểm hơn gấp bội lần so với đồng bào khác.

Tôi thở dài... cứ phải dính vào con này tôi mới chịu yên hay sao ấy...

Thở dài xong, tôi tìm cách cứu bản thân: “Mày với Tuấn dạo này sao rồi?”

Bên ngoài, trời nắng gắt gao đến mức khiến mặt đường trở nên lấp lánh, hắt những tia nắng vào đây cũng đủ khiến tôi nóng chết được.

“Tuấn hả? Gez... hình như ông đề ý đến con này rồi ấy... tao như con dờ thất tình.”

Một vài chiếc xe chạy ngang, tạo những tiếng động lớn thu hút ánh nhìn.

Tôi chưng hửng, vậy mọi khi thấy ánh mắt của Tuấn len lén liếc về phía nó là ảo giác sao?

“Thôi nhà tao tới rồi, tao về đây.”

Tôi còn đang bận suy nghĩ thì nó đã chạy mất. Lúc này tôi mới thở phào vì mình không lên đũa, nhưng ngẫm đi ngẫm lại, sao Tuấn lại thích người khác được?

Với cả... Khải làm gì mà lâu vậy chứ? Dù cho hấn có chạy đi lấy xe trước rồi bị kẹt trong đồng hồ tắc đó thì cũng đâu thể nào để tôi chờ tận nửa tiếng đồng hồ.

Ban này nguyện mong hấn đến trễ bao nhiêu, bây giờ tôi lại càng sợ hãi... ngỡ như hấn đã xảy ra chuyện gì...

Tay tôi run run lòi điện thoại ra, thật ra mà nói thì dù bình thường chúng tôi thường nhắn tin với nhau bằng messenger, nhưng số điện thoại của hấn tôi vẫn nằm lòng.

Cơ mà những lúc như thế này, cứ vào danh bạ lướt qua mục yêu thích là tốt nhất.

Tiếng reo cứ kéo dài kéo dài, làm nổi lo sợ của tôi càng tăng lên.

Nắng bên ngoài vẫn vậy, vẫn khiến da thịt người ta sôi lên từng cơn... như thể không biết được tâm trạng tôi phút trước phút sau đã thay đổi đến độ như thế nào. “A lô.” Giọng nói một mối của Khải phát ra, làm hai mắt tôi sáng rỡ.

“Có chuyện gì vậy? Ông đang ở đâu?” tôi chen ngang, còn hét to theo phản xạ.

“...”

“Khải? A lô? Không có sóng hả? Bên tui đầy sóng mà, chắc bên ông bị gì đó.”

“Bà bình tĩnh đi. Tui xin lỗi, hôm nay chắc không đi cùng bà được rồi.”

Tôi nuốt nước bọt... khuôn mặt lập tức biến sắc: “Ông bị gì hả? Có ổn không? Có bị đau không?”

“Không... không phải tui đau... mà... mà là người khác đau.”

“Cái gì? Ai đau?”

“Băng... mới nhập viện sáng hôm nay.”

“...” cổ họng tôi như bị ran lên. Một làn gió lùa qua, khiến không khí nóng rung lên từng hồi, dội vào mặt tôi những hơi nóng.

“Tôi xin lỗi, tôi rối quá nên không kịp báo cho bà. Vốn định nhắn tin thì bà gọi tới.”

“À. Không sao, xin lỗi gì chứ, cứ lo cho Băng trước đã, sức khỏe quan trọng hơn mà.”

Nói thì nói như vậy...tôi biết phải làm sao khi trong lòng mình cứ dậy sóng mỗi khi thấy Khải đi bên cạnh Băng... hoặc là những khi hấn lo lắng đến cô ấy nhiều như vậy.

Tôi thở dài. Không biết Khải là thật sự ngây thơ hay đang giả vờ ngây thơ, nếu tôi là Băng, với sự quan tâm của hấn như vậy, muốn không thích cũng không thể nào không thích được.

Thật là tàn nhẫn... Khải thật sự rất tàn nhẫn.

Nhưng nếu xét trên phương diện của hấn, đặt người ta vào tình huống như vậy, là tôi cũng sẽ quan tâm Băng, hết như những gì bây giờ hấn đang làm.

Cả đêm hôm qua tôi suy nghĩ... những việc chúng tôi sẽ làm trong hôm nay... kết quả thật khiến người ta buồn cười.

Tôi mỉm cười mà miệng thấy đắng ngắt: “Xử lý xong hết mọi việc thì gọi cho tui nha... tui cũng lo cho Băng lắm.” câu này là thật lòng.

“Được. Cảm ơn và... xin lỗi.”

Liên tục xin lỗi như thế này, chắc hấn cảm thấy tội lỗi lắm. Dù sao đây cũng không phải là lỗi của hấn, cũng không thể nào trách Khải được.

Chưa kịp nói gì thêm hấn đã tắt máy.

Tôi một mình đi giữa trời nắng ra trạm xe buýt. Cũng may là tôi đi vác có mỗi cái thân mình thôi... chỉ vậy thôi cũng đủ khiến cả người tôi mệt mỏi không chịu được... lên được xe buýt, máy lạnh từ trên phả thẳng xuống đầu làm tôi thấy hơi choáng.

Xe buýt hôm nay đông, tôi phải đứng, mỗi khi xe thắng lại nghiêng qua nghiêng lại, tôi có cảm giác mình sắp ngã tới nơi, cái cảm giác như là sắp không thể chịu được nữa.

Cả buổi trưa hôm đó, tôi cứ ngẩn ngơ nằm dài trên ghế sofa nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại, chỉ cần nó sáng lên cũng đủ khiến tôi nháo nhào lên ngồi thẳng dậy mở lên xem, kết quả chỉ có thất vọng khi tất cả đều là tin nhắn của tổng đài, hoặc tin rác bán sim bán nhà...Tôi đã không mua mà tại sao cứ nhắn!!

Tôi thở dài chép miệng lại nằm vật ra ghế... dù bữa trưa của tôi chỉ có mỗi gói mì... dù gì tôi cũng chẳng có tâm trạng để ăn gì cả.

Tại sao những ngày quan trọng đối với tôi đều trở thành thảm họa như thế này. Giáng sinh lần trước cũng vậy, ngày kỉ niệm hôm nay cứ ngỡ sẽ có nhiều thứ hay ho lắm, kết quả là năm chèo queo cô đơn như thế này.

Giống như cuộc đời tôi phải nhấn chìm mọi hạnh phúc của tôi mới được ấy.

Màn hình lại sáng lên lần nữa, vốn dĩ tôi định là sẽ bỏ đi... vì cho rằng nó là tin rác, nhưng tò mò không chịu nổi, cuối cùng tôi cũng phải mở lên.

Tin nhắn từ Jen: 'Ủa? Tao tưởng mày đi chơi với Khải...'

'Sao mày hỏi vậy?'

'Tại tao thấy ông đang ở trong bệnh viện với Băng.'

Tụi mày có thể thôi cái trò sát muối vào tim người khác như vậy đi không?

'Ừ!'

Tôi tắt máy luôn.

Đi tắm!!!

Những lúc như thế này, cứ đi tắm xả stress là tốt nhất đi!

Đứng dưới dòng nước mát, tôi còn đang ngâm nga hát thì tiếng chuông cửa nhà vang vọng khắp nơi...

Trên người tôi vẫn còn bọt xà phòng... bây giờ phải làm sao đây?

Tôi dội sơ nước cho tạm gọi là sạch, lấy khăn lau qua.

Nhưng tiếng chuông cứ ngày một dồn dập rồi bấm như thể chưa từng được bấm, bấm đến mức dường như không có khoảng thời gian nghỉ nào giữa hai tiếng chuông liên nhau.

“Ai mà gấp rút quá vậy chứ!!” tôi vừa lăm bấm vừa mặc quần áo trong tình trạng cả người vẫn còn ướt mềm.

Tôi chạy vội xuống nhà, thậm chí còn mèm trượt chân ngã.

Tôi thở dốc mở cửa, nhìn thấy Khải ở bên ngoài thì hoàn toàn sững sốt.

Hắn thấy tôi càng sững sốt hơn nữa, khuôn mặt đen lại đỏ, không đỏ cũng thành đen.

Khải có vẻ gấp, khuôn mặt lo lắng hiện hữu với mồ hôi chạy dọc thái dương... giống như hắn rất vội đến đây.

Khải nhíu mày.

Ánh mắt hắn... không biết là vô tình hay cố ý mà lướt một lượt từ trên xuống dưới người tôi.

Tôi bất giác lùi lại nuốt nước bọt...

...

Để hắn chờ dưới nhà, tôi lên tầng một lần nữa tắm lại rồi lau khô người mới thay bộ quần áo khác xuống nhà với Khải.

Vừa thấy tôi từ trên tầng len lén bò xuống, hắn lập tức liếc mắt:

“Bộ dạng ban nãy là sao?”

“Tui đang tắm dở.” Tôi cười trừ giải thích.

CHẳng hiểu sao, bao nhiêu cô đơn với buồn bực từ hồi trưa đến giờ chỉ cần nhìn thấy mặt hắn lập tức biến mất hết.

Tâm trạng tôi vui vẻ hẳn lên.

“Tại ông bấm chuông... điên cuồng, tui tưởng có việc gấp nên...”

“Sau này mặc kệ có ai bấm chuông điên cuồng, cũng không được... ăn mặc cái kiểu đó ra mở cửa nghe chưa?” hắn một lần nữa liếc tôi từ trên xuống dưới rồi thở dài dặn dò.

Tôi cười gian: “Lo lắng đó hả?”

“Tại sao lại không được lo?” hắn hừ giọng... ơ...

Cứ tưởng hắn sẽ đỏ mặt rồi chối, sao lại nhận luôn thế này, làm người đỏ mặt ngược lại là tôi...

Thấy mặt tôi hơi đỏ lên, hình như hắn cũng hơi ngại nên cả hai cùng im lặng.

Đang ngượng ngượng ngừng ngừng thì hắn đột nhiên nói:

“Tui còn sợ bà sẽ buồn... vẫn còn bình tĩnh chán.”

“Vậy là sợ tui buồn nên mới đến hả?”

Tôi mặt cười tươi rói, mắt sáng rực... để xem hắn còn có thể tỉnh bơ nữa không?

Khải đang nhìn tách trà trên bàn thì đột nhiên nhìn sang tôi, hắn nghiêng người gần sát, nhếch mép: “Bà nghĩ sao?”

Báo động báo động...

Tui sắp thăng rồi...

Tui sắp...

Tôi cười méo xẹo, lách người qua một bên thì Khải nhanh chóng dùng cánh tay chặn lại...

Kì này không ổn thật luôn...

Bạn đang đọc truyện *Bộ Tứ Ngổ Ngẩn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63

Khi người thấy mùi nguy hiểm thì bạn sẽ làm gì?

Việc đầu tiên tôi làm chính là cụng một cái thật mạnh vào đầu của hắn, rồi chạy ra khỏi đó, hướng tới nhà bếp mà nấp.

Khải sau khi xoa đầu lập tức nhìn tôi với một khuôn mặt... hài không đỡ nổi, giống như hắn rất muốn cười nhưng lại không cười.

Khải ngồi thẳng người, đưa tay chỉnh cổ áo sơ mi... mắt lại nhìn về phía tôi đầy ý tứ... nhìn hắn lúc này thấy quấy rầy làm sao đó.

Khải vỗ ghế cạnh mình: “Qua đây đi, tui không làm gì đâu, chỉ đùa một chút thôi mà.”

Tôi nhú mồm đề phòng từng bước một đi lại gần hắn, giống như con nhím xù lông tròng mắt.

“Tui chỉ mới đùa bà đã phản ứng đến vậy, nếu như tui làm thật thì phải làm sao đây?”

Hắn vừa dứt câu, tôi đã lập tức chạy lại chỗ cũ nấp sau bức tường, làm hắn phì cười.

“Đùa thôi đùa thôi. Đây là nhà của bà, tui có thể làm gì?”

Ý nói... sau này khi nào sang nhà tui chơi, bà phải cẩn thận một chút?

Tôi lại nhìn hắn đề phòng... cả hai cứ nhìn nhau như vậy không nói... tính cũng nhây thật!

Tôi là người lên tiếng trước: “Băng... ổn rồi chứ?”

“Ừ. Cơ thể của Băng như vậy, lâu lâu lại dờ chừng.”

Sau đó... lại im lặng..

Khải sau cùng cũng thu lại vẻ mặt cà rồn kia, hắn nghiêm túc: “Chuyện từ sáng đến giờ, tui thật sự xin lỗi... tối nay tui mình đi chơi đi.”

Thấy tôi im im không nói gì, hắn lại hỏi: “Thật sự là không giận tui?”

“Được.” Tôi gật đầu... thật ra tôi do dự là vì... tôi chỉ sợ rằng bản thân mình lại một lần nữa thất vọng... khi đó... chắc sau này tôi không bao giờ dám tổ chức những ngày kỉ niệm như thế này với Khải mất.

“Được, vậy tối nay tui đón bà.” Khải mỉm cười, đứng dậy rời đi.

Như nhớ lại điều gì chưa nói, hắn quay lại nói với tôi: “Ăn xong tui sẽ báo thời gian với bà... tui mình đi xem phim đêm.”

...

Tám giờ hơn, hắn lò dò chạy sang nhà tôi... hôm nay không bấm chuông mà chơi trò nhá máy gọi tôi xuống... đôi khi hắn cũng thật là lém lẻo...

Tôi lò mò ra, ngay lập tức bị hắn soi một lượt từ trên xuống dưới, sau đó lèm bèm: “Mau vào nhà lấy áo khoác choàng vào đi cô nương, dạo này trời tối lạnh.”

“Thôi khỏi đi, làm biếng lắm.” Vừa nói tôi vừa leo luôn lên xe.

Hắn chép miệng, cởi áo khoác của mình, cộng thêm cái nón bảo hiểm đưa cho tôi.

“Nè.”

Nhìn thấy mấy thứ đó yên vị trên tay mình, đột nhiên chỉ muốn chồm lên phía trước ôm siết lấy eo hắn từ phía sau.

Kiểm chế...

Mẹ dặn, khi ngồi trên xe đang lưu thông trên đường, không được đùa giỡn, nhất là không được chơi đại. Tôi hạnh phúc cười tít mắt, hai tay len lén nắm chặt vạt áo Khải.

Hắn có một style bắt hủ áo thun bên trong với sơ mi khoác bên ngoài... hôm nay bên trong hay bên ngoài gì cũng có màu đen, đến quần cũng đen... làm hắn như cao thêm lên vài cm.

Tôi nhìn nhìn lưng Khải một hồi, cảm thấy sắp không chịu được.

Đột nhiên tay tôi đang nắm vạt áo hắn bị nắm chặt... bởi một bàn tay vừa to vừa ấm.

Hắn kéo tay tôi vòng ra phía trước, ôm chặt lấy eo hắn.

Tôi bị bất ngờ liền chồm người lên phía trước theo lực kéo của hắn, cả người dính chặt vào lưng Khải.

Còn chưa kịp làm gì, tay bên kia cũng bị nắm nốt.

Sau đó... tôi thành ra bám chặt vào Khải như là mấy con gấu trúc đu cây.

Hai cơ thể sát vào nhau như thế này làm tôi thấy cả người nóng ran dù gió đêm có đang bạt vào mặt như thế nào...

Tôi kiểu gì cũng không thể giấu nổi nụ cười mãn nguyện...

Cả trưa hôm nay bị hắn cho leo cây... chỉ cần vậy thôi cũng đủ để xí xóa hết đi.

Khải cứ như chẳng muốn để tôi rời hắn một bước, đến cả đi gửi xe hắn cũng bảo tôi vào trong theo mình, giống như hắn sợ là để tôi ở bên ngoài một giây phút cũng sẽ chạy đi mất.

Hắn kéo tôi đi xem phim, lại là suất cuối... chỉ có thể là phim ma.

Hắn mua một đồng bắp, hai ba bịch snack với hai li nước lớn... nhưng sau khi vào trong rạp lại gạt hết tất cả chúng ra mà nắm lấy tay tôi...

Cảm giác này... rất không thoải mái, nhưng cũng vô cùng dễ chịu.

Một tay tôi bị nắm, chỉ có thể dùng tay còn lại để bóc bắp. Còn hắn, một tay nắm tay tôi, tay còn lại cầm hộp bắp... chẳng còn tay để ăn, thế là tôi kiêm luôn nhiệm vụ dứt cho hắn ăn.

Theo thói quen và sở thích bình thường, tôi sẽ lại chơi cái trò khốn nạn kia... hét lên mỗi khi gần đến hồi gây căng, để lúc cao trào ngồi cười nắc nẻ nhìn người ta la hét.

Mỗi lần tôi hét toáng lên như vậy, dường như tay Khải siết lại một cái.

Tôi quay sang nhìn hắn, chỉ thấy hắn đang nhìn mình. Tôi liền thắc mắc: "Gi vậy?"

Khải bỏ câu nói của tôi mà quay sang tiếp tục xem phim.

Tôi đực mặt ra một hồi vẫn chẳng hiểu có chuyện gì đang xảy ra.

Trên màn hình lớn đang đến cảnh cô gái một mình bước lên tầng trên, xung quanh tối mịt không có lấy một ánh đèn, từng bước một từng bước một cô tiến tới cửa sổ... nhạc nền nổi lên từng hồi gây căng.

Đột nhiên bên tai tôi có một làn gió ấm thổi qua.

'Phù.'

"Gyaaaaa!!!"

Tôi giật mình hét toáng, thậm chí còn đứng dậy rồi nhìn sang bên đó theo phản xạ... chỉ thấy khuôn mặt điềm tĩnh của Khải vẫn còn để nguyên ở chỗ cũ không thêm giấu vết tích. Hắn liếc sang tôi, nhếch mép, giống như vừa rồi là một trò trêu chọc gì đó.

Tôi há hốc mồm nhìn người con trai ngồi cạnh mình, ngạc nhiên đến độ quên cả ngồi xuống.

Đến khi phía sau tôi bắt đầu xôn xao, tôi mới nhận ra mình bất lịch sự đến mức nào, nhưng chưa kịp ngồi xuống thì Khải đã kéo một cái tôi nằm luôn ra ghế.

Sau khi ngồi lại bình thường, tôi quay sang lờm lờm Khải: “Ông chơi cái trò gì vậy?”

Hắn lại nhếch mép rồi nhìn lên màn hình, buông tay tôi ra, bắt đầu ăn bắp...

Cảm giác khi bị buông tay, nó rất... không thể nói nổi.

Giống như mình vừa bị tạt một gáo nước lạnh vào mặt, dù chuyện này cũng chẳng có gì phải làm quá lên như vậy, chẳng qua tôi đang cảm thấy hụt hẫng.

Sau khi xem phim xong, tôi cứ lẳng nhằng đòi hắn phải giải thích cho mình hành động đó là ý gì. Hắn cứ nhếch mép, xong lại nghiêm mặt, sau đó lại nhếch mép.

Thậm chí còn chẳng thèm nắm tay tôi, mặc dù lúc đầu hắn chính là người dính tôi như đĩa... một giây cũng không muốn tách ra.

Tôi sắp phát điên lên đến nơi rồi, đứng giữa sảnh to hét lớn: “Ê! Sao lại như vậy? Ông giận tui cái gì hả?”

“Đâu có.” Hai chữ duy nhất và đầu tiên từ nãy đến giờ... khuôn mặt hắn hơi khó chịu... cũng là biểu cảm đang hoảng nhất từ nãy đến giờ.

“Vậy chứ biểu cảm vậy là như thế nào. Tui có sai cái gì ông phải nói để tui còn bi...”

Đang xả giận thì đột nhiên bị nắm tay làm tôi im bật.

Hắn cúi xuống nhìn tôi, ánh mắt lạnh lùng quét từ trên xuống dưới: “Nói ra không được cười nghe chưa, bà mà cười là tui phạt đó.”

“Ừ, nói đi, không cười đâu.”

Hắn ậm ừ một lúc lâu mới dám mở miệng:

“Tui ghen đó. Không phải là lỗi của bà, mà là lỗi của tui.”

“Gh... ghen?”

“Ai bảo bà có sở thích giống với Kha đến vậy?” hắn nói câu này, mà không dám nhìn tôi, giống như đang xấu hổ nên đưa ánh mắt sang hướng khác.

Tôi trừng lớn mắt nhìn hắn... oa... biểu cảm này là gì đây... đáng yêu chết mất!!! Thì ra hắn ghen!

“Haha...”

Tôi cười không ngừng được.

Cười xong mới thấy hắn đang nhìn tôi.

Hắn đang nhìn tôi với ánh mắt thập phần nguy hiểm.

“Ồ... mười giờ rồi, về thôi.” Tôi cười xéo xẹo quay người định bỏ đi, tay đang bị nắm.. tiếp tục bị một lực kéo giật lại phía sau, làm tôi cũng giật mình không kịp phản xạ, bị kéo về sau.

Tay bị buông, cả người tôi nhanh chóng bị ôm lấy.

Khải vòng tay ngang vai ôm tôi.

Tôi giật mình ập a ập úng nhìn người người đi ngang, dù cho giờ này đã trễ rồi, nhưng biết sao được khi Sài Gòn là thành phố không ngủ, càng về khuya nhịp sống càng đông đúc. Hai đứa chúng tôi tự nhiên trở thành vật thu hút ánh nhìn nhất, xung quanh ai cũng ngoái đầu lại nhìn chúng tôi.

Tôi nuốt nước bọt: “K... Khải... ông... ông, có thể... buông buông tui...”

‘Phù.’

“Gyaaaah!”

Tôi giãy nảy khi hắn thổi nhẹ vào tai tôi.

Sau đó... tôi nhảy lên ngồi chồm hổm, hai tay che tai theo phản xạ.

Sau khi bình tĩnh lại, tôi nghiêng răng nghiêng lợi liếc Khải đang đứng một bên cười nắc nẻ. Hắn nhếch mép: “Đã nhắc nhở trước là không được cười mà.”

“Tui đâu có cười...” tôi mắt to tròn làm nũng với hắn.

“Vây haha nghĩ là gì?” Khải kéo tay tôi dậy.

Tôi đứng lên ngại ngùng nhìn xung quanh, cười méo xẹo: “Haha.”

...

Tết Nguyên Đán đến gần. Trường tôi gần như vỡ tung.

Cái tuần trước khi nghỉ tết, giáo viên lẫn học sinh chẳng ai muốn học hành gì.

Thầy Tấn, thầy Hùng với thầy Huy cùng tụ họp lại nói chuyện, vô cùng vui vẻ.

Chẳng hiểu làm sao mà một người dạy tin lại hợp gu với hai người dạy toán như vậy.

Hơn nữa tính cách mấy người này hình như là giống hệt nhau, gom lại một chỗ khiến cho người khác nhức cả đầu.

Jen hôm nay cứ xáp lại gần tôi hỏi thăm về quan hệ của tôi và Khải, làm tôi nhức cả đầu, cuối cùng lờ miệng nói với nó: “Ừ đó, tao với Khải đang quen nhau. Mày vừa lòng chưa.”

Sau đó nó vừa lòng thật, và cả lớp cùng biết chuyện tôi quen Khải.

Tôi hối hận tột cùng khi vô tình nói cho nó biết... bởi cái lớp của tôi đùa nhây không phải dạng vừa.

Ngày trước còn phu nhân Khải, bây giờ nó gọi luôn tôi thành Khải rồi.

Nhiều khi đang ngồi chơi bài với tụi con Lâm, mà từ xa tụi nó “Khải!” làm tôi tưởng Khải sang lớp tôi chơi, đưa ra cái mặt hớn ha hớn hồ nhìn quanh tìm kiếm hình bóng ai kia, kết quả... không có ai còn bị tụi nó trêu cho mặt đỏ tía tai.

Thật ra dạo gần đây, hình như Lâm và Minh đang cãi nhau chuyện gì đó, mà tôi hỏi nó lại không chịu trả lời, mãi rồi tôi chẳng biết phải làm sao với cái cặp này. Cuối năm rồi tức là sắp đầu năm đầu tháng rồi đừng giận nhau chứ.

Tôi nhắm đi nghĩ lại chỉ thấy nếu mình dại dột dấy vào chuyện của người ta chỉ khiến người bị thiệt là tôi. Nhưng thật ra mà nói, chính vì cái tật hay lờ tai nghe lén mà tò mò của tôi bị khơi dậy đến đỉnh điểm.

Ra chơi hôm đó, tôi tình cờ đi ngang lớp học, bên trong có Minh đang nói chuyện với Huy Gay.

Lớp học lúc đó chỉ còn có hai người, mà hành lang lại vắng nên âm thanh xem như vô cùng rõ ràng, rót vào tai tôi những lời mật ngọt 'Hãy đến nghe đi.'

Hai người này không biết từ khi nào đã trở thành đôi bạn thân thiết đi đâu cũng có nhau. Huy Gay bám theo Minh thì tôi hiểu, nhưng tại sao Minh lại đồng ý để Huy ở bên chính là điều tôi thắc mắc. “Lâm giận tao cả tuần rồi, nghe lời mày đúng là chẳng được tích sự.”

“Thì bình thường tụi tao giận nhau quá lắm cũng chỉ một tuần. Mày cứ chờ cho bà nguôi giận rồi xán tới làm lành.”

“Mày nói nghe hay lắm, chờ thêm một tuần nữa chắc Lâm từ tao luôn quá.”

“Vây chứ mày định làm gì?” Huy Gay thờ dãi giùm thẳng bạn... có bồ chỉ cho khổ, cứ thông thả như nó đi dạo từ làng trên xóm dưới là được rồi.

“Tao không biết nên mới hỏi mày. Tao bây giờ rồi lắm.”

“Bình tĩnh bình tĩnh.”

“Bà giận ông vụ gì vậy?”

“Thì bữa kể rồi đi...” Minh đang nói thì im bặt quay sang tôi, người đang chịu không nổi tò mò đã chạy vào trong hỏi câu trên.

Huy Gay thấy tôi ở đó cũng giật mình, lập tức ngậm miệng nhìn về phía Minh.

Tôi chép miệng ra lời thuyết phục: “Tui với nó là bạn thân, chẳng phải người hiểu rõ tính nó nhất là tui sao? Sao không kể cho tui nghe xem tui có giúp được gì không?”

“Có lí.” Huy Gay gật gù.

Minh ngược nhìn tôi một hồi mới thờ dãi: “Thật ra là tụi bạn cũ của tui không có biết tui đang quen Lâm, nên tụi nó mới bày mưu ghép đôi tui với Miên. Hôm đó tụi nó hẹn đi xem phim với và cà phê, tui cũng đồng ý, tưởng là nguyên một nhóm đi, sau khi đến đó chỉ thấy có một mình Miên. Nhỏ cũng chẳng biết gì lời điện thoại ra gọi tụi nó, đưa nào cũng nói đột nhiên bận chuyện. Nghe là hiểu tụi nó đang muốn làm gì rồi. Nhưng đằng nào cũng đã đến rạp, không lẽ đi về, nên tui định xem phim xong rồi về...”

Tự nhiên nói tới đó, Minh dừng kể, làm tôi tò mò chết được: “Tiếp đi.”

“Sau đó, không biết tình cờ làm sao mà Lâm cũng đi xem phim ngày hôm đó, bắt gặp tui đi hai mình với Miên, rồi bả giận. Tui mới kể kế hoạch của tui bạn cho Lâm nghe. Tui nói tui nó không biết tui với bả quen nhau, chuyện đó càng làm bả nổi giận hơn. Lâm cho là tui giấu mối quan hệ của hai đứa, thật ra chẳng qua tính cách tui đó giờ là không có tự khoe ra.”

“Chà... vụ này căng. Sao tui nó lại bày trò ghép ông với Miên vậy?”

“Tui nó nói Miên vẫn còn thích tui.”

“Thật ra nếu tui là Lâm, tui cũng có cảm giác như vậy, nhất là... Miên còn là bạn gái cũ của ông...”

“Vậy tui phải làm sao?”

“Đừng nói với tui, ông nghe lời cha Huy cả tuần không nói chuyện với Lâm nha.” Tôi bấu môi nhìn Huy rồi tròn mắt với Minh.

Hai tên đó... hai tên đó lấp ba lấp bấp rồi không thèm trả lời mà gật đầu.

Tôi chỉ muốn kí cho mỗi người một cái. Trời ơi là trời, một người ngốc nghe một người ngốc! Hai người này thành một cái liên minh những tên ngốc rồi còn gì nữa.

“Gez... ông có biết... khi con gái giận, tốt nhất ông nên ngay lập tức chữa cháy hay không?”

“Không.” Cả hai người cùng gãi cằm lắc đầu.

“Nếu ông không chủ động bắt chuyện với nó, nó sẽ nghĩ là ông giận ngược lại nó, hoặc nghĩ là... ông cho rằng mình không có lỗi, nên bản thân không phải là người cần phải xuống nước trước.” Tôi tỏ ra tâm lý để tư vấn.

“Vậy là...”

“Tức là ông đã gián tiếp châm ngòi cho lửa giận của nó ngày càng bốc mãnh liệt hơn.” Tôi gật gù trả lời.

“Ặc...” cả hai nhìn nhau bối rối, làm tôi phì cười.

“Hèn gì lần trước đất nó đi chơi, tự nhiên nó đòi mua xu chơi đầm bốc, đầm một phát đứt luôn bao cát của người ta...” tôi thờ dãi miên man kể lại, đối với tôi là chuyện hết sức bình thường, nhưng xem ra đối với hai tên trước mặt là chuyện rất đáng sợ.

Hai người họ nhìn nhau một hồi mới quay sang tôi: “Vậy bây giờ phải làm sao?”

“Ừm... ông biết sinh nhật nó không?” tôi nhún mày dò hỏi, ít ra cũng phải thăm dò xem tên này có thật sự thích bạn tôi hay không.

“Có.” Minh gật đầu cái rụp “14/2, ngay valentine.”

Tôi gật gù, tỏ ra vẻ mặt 'học sinh của ta rất tốt rất chăm ngoan rất thuộc bài' để nói: “Ừm, vậy chúng ta cần phải tạo cho nó một bất ngờ, khiến cho nó quên mất là mình đang giận ông.”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Tứ Ngổ Ngẩn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64

Một buổi sáng trong lành với nắng mai lấp lánh qua tán cây. Valentine năm nay tình cờ rơi vào chủ nhật, khiến không khí càng sôi nổi hơn bao giờ hết. Hơn nữa, kể từ ngày hôm nay xem như chỉ còn ngày mai là chúng tôi bắt đầu nghỉ tết... dễ hiểu hơn thì ngày mai là ngày cuối cùng đi học đi, bảo đảm một trăm phần trăm trường tôi sẽ loạn như chưa từng được loạn.

Chẳng qua tôi cứ nghĩ trường mà mình đang theo học là một ngôi trường đầy những thanh niên gương mẫu ưu tú, không ngờ ngày cuối năm của năm ngoài, mọi người khiến tôi ngạc nhiên đến mức đơ ra cả ngày cũng không thể hòa nhập. Năm nay nhất định phải cùng con Jen cầm đầu đi quẩy.

Người người tấp nập (xem qua ti vi), cái gì cũng tấp nập (qua ti vi luôn).

Cơ bản là tôi đang nằm nhà, cố dụ cho con Lâm nó ở nhà luôn.

Rủ nó qua được nhà tôi hôm nay là một đại cực hình... bởi từ khi giận Minh, hình như nó thấy xung quanh đâu đâu cũng tầm tới, đến con bạn nói khổ là tôi cũng chẳng có mấy phần tin tưởng.

Nhìn nó nằm phè trên giường xem ti vi vào ngay cái hôm sinh nhật nó cũng chính là valentine, trong khi nó có một người bạn trai vì nó hết mực... tôi chỉ muốn chèn gối cho nó chết.

Từ sáng đến giờ, Khai liên tục nhắn tin làm nũng í ới.

Biết trước tính cách hần lúc thì trẻ con lúc thì bá đạo không ai đỡ nổi, tôi đã cố tình thông báo trước với hần mấy ngày hôm trước, bảo hần theo luôn kế hoạch của tôi, vậy mà hần cứ không chịu, nằng nặc đòi đi riêng... hần còn đưa ra bằng chứng lí luận gì đó là lần trước ani một tháng vì có một số vấn đề nên không được trọn vẹn, valentine nhất định phải bù đắp cho tôi.

Tôi nghiêng rằng: 'Này, rốt cuộc có chịu làm theo hay không?'

Hần tốn một thời gian dài để type, sau đó chỉ đưa một icon khóc, rồi cam chịu 'Được rồi được rồi, nghe theo là được chứ gì.'

Tôi nhếch mép, phải công nhận một điều, đi bắt nạt người khác cảm giác vô cùng sung sướng.

Tôi ngồi nhìn Lâm một hồi, nó hình như cảm thấy nhột khi có người cứ nhìn mình, liền quay sang nhủ mày: “Mày làm cái gì mà ngấm tao dữ vậy?”

Tôi chép miệng: “Đâu có gì.”

“Mày biết hôm nay ngày gì không?” nó tự nhiên hỏi một câu trót quớt, với khuôn mặt hớn ha hớn hở.

Tôi biết... nó đang đòi quà... thông lệ mỗi năm của chúng tôi.

Tôi tất nhiên cũng hớn ha hớn hở: “Valentine chứ ngày gì.”

Nó bủn môi, biết là tôi đang trêu nó, liền trêu ngược lại: “Khai của mày đâu?”

“Khai của tao con khỉ...” mày không biết là nhờ mày mà hôm nay tao không được đi chơi với hần hay không...??

“Không của mày thì của ai?”

“Hôm nay mày không đi chơi với Minh hả?”

Cảm thấy khi mình cố gắng tránh né chủ đề này, giống như tôi đã nhận ra được hai người họ đang tránh mặt nhau. Thì thà giả vờ hỏi còn hơn... chẳng qua là câu trả lời của nó khiến tôi vô cùng ngạc nhiên: “Đang giận nhau thì đi đâu?”

Đây được xem là lần đầu tiên nó chịu giải bày tâm sự với tôi đi.

“Giận nhau... chuyện gì?” đã lẽ hỏi phải hỏi cho trót. Chẳng hiểu sao tôi có cảm giác như là mình đang lừa dối nó??

“Giận nhau gì hả...” nó lẩm bẩm “Thật ra lúc đầu là tao giận ông, nhưng sau đó nghĩ lại, thật ra ông đâu có sai cái gì đâu, tại tao làm quá mọi thứ lên. Sau khi phát hiện ra người sai là mình mới đúng thì ông đã không thêm nói chuyện với tao nữa. Hình như là giận tao luôn rồi.”

Trời đất ơi...

Tình huống này là cái thể loại tình huống như thế nào... hai người này tại sao lại biến thành ra như thế này. Rõ ràng bình đều có trí thông minh vượt trội so với người ta, tại sao chỉ cần dính vào chuyện tình cảm thì cái đùng lại trở thành người ngốc nghếch vậy.

“Tao nói mày nghe...”

“Đu rồi, tao không cần mày khuyên gì hết, chuyện của tao, làm ơn để tao tự xử lí. Nếu không thì tao không thể trưởng thành được.” Nó nói theo kiểu vừa nói vừa đùa giỡn...

Cái gì mà trưởng thành!!!

Phát cáu với cái cặp này mất thôi.

“Được rồi. Chuyện của mày, mày thích làm gì thì làm.” Dù gì kế hoạch của tao cũng đã triển đến mức độ này, có muốn rút ra để mày tự xử cũng chẳng còn kịp nữa.

Tôi nhìn đồng hồ, hẹn nhau 5 giờ chiều sẽ thả cho nó về nhà, mà bây giờ mới 12h trưa, còn tận 5 tiếng tôi thật không biết mình có thể làm được điều đó hay không.

Tôi nhìn nó một hồi: “Gọi pizza ăn nha.”

“Ừ, mày gọi đi, tao đang coi phim hay.”

“Ừ.”

Tôi len lén xuống bếp gọi điện thoại cho Minh trước: “Alo, bên đó sao rồi?”

“À, tụi nó đang làm loạn đây, biết thế này từ đầu chỉ để một mình tui chuẩn bị còn nhanh hơn, rủ cả lớp đến chỉ tổ làm cho mọi thứ rối rắm thêm.”

Minh thờ dãi, nhưng trong giọng nói lại có chất cười.

“Haha, con Jen đâu nói nó đứng ra điều động mọi việc đi.” Tôi cười nhẹ, trong đầu đang vẽ ra những trò kinh dị của tui nó, có khi tối nay Lâm không còn nhà để về ngủ nữa.

Minh im lặng, hình như mọi mở loa ngoài, âm thanh bên ngoài nhanh chóng bị hút vào.

Giọng tui nó í ới bên đó, tui con gái thì: “Jen! Mà làm cái gì đó, đừng cho cái đó vào... phần ra ngoài nhanh.”

Sau đó thì giọng tui con trai: “Mày ra đây làm gì, vào trong bếp phụ tui con gái đi! Ấy! Đừng đụng vô, cái đó mới treo lên chưa có khô. 'Soạt' O...”

“...”

“Ừ thôi cố gắng nhé.” Tôi cười trừ với Minh rồi tắt máy.

Thì ra nhiệm vụ giữ con Lâm ở lại nhà tôi còn đỡ khó khăn hơn việc chuẩn bị tiệc bên kia.

Tôi gọi pizza, rồi chạy lên nằm dài xem ti vi với Lâm

Sau đó nó cũng không nói gì nữa, không đá động gì về vấn đề kia. Không khí có phần khó xử, mãi đến khi pizza được giao đến, chúng tôi mới nói chuyện với nhau vài câu.

Thật ra bạn thân bao nhiêu năm, nó thích cái gì tôi đều biết, tôi thích cái gì nó cũng biết luôn. Thức ăn bình thường gọi cũng chẳng cần hỏi ý nhau mà tự biết nó thích cái gì.

Chẳng qua tình cờ sở thích của tôi với nó cứ như một, tôi thích cái gì tự động nó sẽ thích cái đó.

Nó là đứa đi nhận pizza, cũng tình cờ lúc đó Minh gọi cho tôi: “Bà có rù thêm ai không? Để tui này biết còn chuẩn bị thức ăn.”

“11A1.” Tôi trả lời ngắn gọn, mắt vẫn dán vào ti vi.

“Ok.” Minh gật gù rồi tắt máy.

“11A1 gì vậy?” giọng của Lâm ở phía sau vang lên làm tôi hết cả hồn.

“Hả?” tôi nuốt nước bọt quay lại nhìn Lâm, dù đã nghe rất rõ câu hỏi, nhưng vẫn cố tình hỏi lại để suy nghĩ câu trả lời.

“Tao hỏi 11A1 cái gì?”

“À, con Jen tự nhiên gọi hỏi tao Khải học lớp mấy nó quên rồi, cái này bảo đảm hứng lên chọc tao chứ quên cái gì. Mà mà lên đây rồi pizza đâu?” Tôi chém như thánh phán... cũng may nó không nghi ngờ gì nhiều.

Nó sai bước dài tới cái túi xách nằm lổn nhổn trên bàn học của tôi: “Tao quên đem theo tiền xuống trả.”

“Ờ.” Tôi trả lời mà nổi hết da gà trước thái độ lạnh lùng của nó.

Không khéo bị phát hiện rồi ấy chứ.

Tôi nuốt nước bọt tắt nguồn điện thoại luôn chứ để một hồi Minh lại gọi thì bị phát hiện mất.

Tôi không ngờ được rằng, khi mình vừa tắt nguồn điện thoại, cũng vừa vặn là lúc Khải gọi đến.

Tôi nằm dài ra giường xem ti vi chờ Lâm đem pizza lên.

Hai đứa con gái... nuốt hết hai cái lớn... rồi nằm phè ra tiếp tục cày phim

Người người nhìn vào chắc không nghĩ đây là con gái... nhất là Lâm có một vóc dáng vạm vỡ người mê.

Chuông cửa nhà tôi đột nhiên vang lên inh ỏi.

...

Hạ bước ra mở cửa thì giật cả mình khi nhìn thấy Khải đứng thờ dốc trước nhà mình. Cảnh tượng này thật sự rất quen thuộc.

Nó mở cửa thì hần xông thẳng vào nhà nắm lấy vai nó hét lớn:

“Cho tui số điện thoại nhà bà.”

Hạ trợn mắt ra nhìn chứ không biết phản xạ như thế nào... hỏi như vậy nghĩa là sao chứ?

Khải nuốt nước bọt, nhìn cô gái trước mặt vẫn còn an toàn thì thở dài. Không phải tự nhiên hần lại muốn xin số điện thoại để bàn của Hạ.

Chẳng qua là ban nãy khi hần gọi điện mà nó lại tắt máy, hần bắt đầu lo lắng không biết có phải nó gặp chuyện gì hay không? Tức tốc chạy đến đây, thấy nó vẫn an toàn thì thoải mái vô cùng.

Nhưng đã tìm đến nhà nó không lẽ lại đi về, hần liền nghĩ ra việc xin số điện thoại nhà để sau này khi nào không gọi được bằng điện thoại di động thì gọi vào số nhà... đỡ phải hoài công lo lắng như thế này, bởi cơ bản là nó rất có tài khiến người khác phải quan tâm.”À, ờ... mà tự nhiên chạy qua nhà tui xin số điện thoại nhà? Không để tối nay lấy cũng đâu có muộn? Đừng nói với tui, tối nay ông không đi sinh nhật Lâm?” Hạ trợn mắt, trong lòng cảm thấy một chút mất mát.

“Có mà, thì bây giờ tui qua đó luôn đây.” Khải khẽ cười, hần đưa tay vuốt nhẹ tóc mái của Hạ, bởi vì nằm dài nãy giờ mà nó chia ngang chia dọc.

“Sớm vậy sao?” nó thắc mắc cực kì với hành động của Khải ngày hôm nay.

Đột nhiên hần không nói gì mà lăm li tiến sát Hạ. Nó bị động tác này làm cho giật mình, vô thức lùi ra sau, nhưng bị tay Khải giữ lại ngang eo. Hần đưa mặt lại gần, thủ thủ vào tai nó: “Suyt, chắc là bà không muốn Lâm đang đứng ở trên ban công nghe thấy chứ?”

“À, ừ, nên buông ra đi. Để nó thấy cái này cũng không có nên...”

Khải liền buông nó ra, nhìn nó rồi cười dịu dàng, nụ cười làm cho nó thấy vô cùng rung động.

Có trời mới biết hần chỉ đang cố tình đánh trống lảng vì quá xấu hổ với lí do thật sự của mình.

Sau một hồi dây dưa qua lại, Khải cũng rời đi.

...

Lúc bước lên bậc cầu thang đầu tiên để lên tầng, nơi con Lâm đang chờ mình ở trong phòng, mà tôi có cảm giác như là mình đang bước vào địa ngục.

Bao nhiêu câu trả lời cho câu hỏi của nó đã được tôi dựng sẵn ở trong đầu.

“Haha... Lâm à... cùng ăn nào.” Tôi thò đầu vào phòng qua cánh cửa hé hé.

“Vô đây nhanh.” Nó nằm dài trên ghế với cái tướng đứng chất like a boss hất hàm ra lệnh cho tôi.

Ồ... hình như đây là nhà tôi mà...

“Hehe, vui vẻ quá nhỉ? Là con nào mới nói Khải con khi đầu nà...” nó nhếch mép.

Tôi cười cười: “Haha... nào đầu... tao nói cho mày nghe... Tao không có Khải gì hết, tui tao gây nhau rồi. Tao chính thức thành người độc thân chính hăng. Cho nên là...” tôi nhìn sang nó với ánh mắt quyết tâm “Chiều nay tao với mày đi hẹn hò đi.”

Nó nhìn tôi vẻ dè chừng nhưng cuối cùng cũng tin tưởng mà lèm bèm:

“Ờ được đó, nhưng tại sao phải là chiều nay mà không phải là ngay bây giờ?”

“Tất nhiên là vì...” tui nó chưa chuẩn bị xong chứ còn gì nữa “À, ờ, thì tại tao với mày mới ăn xong, bây giờ còn đi ăn nữa hả? Tao không có muốn mình trở thành một con heo.”

Nó liếc tôi.

“Mày đã là một con super heo rồi còn sợ mập à?”

Tôi đập nó một cái.

...

Chiều hôm đó, tôi với nó diện qua diện lại, cuối cùng cũng chịu rời khỏi nhà. Cũng may là tôi với nó có mấy cái áo cặp còn để ở nhà tôi, nếu không nó đã đòi về nhà mình với một bộ dạng nhếch nhác, nếu tình huống đó thật sự xảy ra, tôi không biết mình nên làm gì luôn...

Tôi khó khăn lắm mới dụ nó leo lên xe cho tôi đeo.

Nó nhìn tôi nghi hoặc: “Hôm nay mày bị cái gì vậy? Lạ lắm nha... có phải mày có ý đồ gì không? Tự nhiên lại đòi chạy xe nữa.”

“Có ý đồ gì đâu, tại vì tao muốn tập chạy xe thôi mà.” Tôi nói mà nuốt nước bọt, hai tay gài dây nón, quay sang làm mặt bặm trợn: “Bây giờ mày có chịu lên hay là không?”

“Ồ có.”

Nó nhìn nhìn tôi đề phòng cuối cùng vẫn ngoan ngoãn leo lên xe.

Tôi chạy nhanh sang nhà nó.

Tất nhiên nó ngồi phía sau cảm thấy rất kì quặc: “Ê mày... sao đường này quen quen vậy?”

“Ồ, khu nhà mình mắc gì không quen.” Tôi hờ hững đáp.

“Ừ rồi, mình đang đi đâu?”

“Cứ chờ khi nào tao dừng xe rồi biết.”

...

“Đây là nhà tao mà? Mấy giờ hả?” Lâm tròn mắt nhảy phốc xuống xe, rồi dường như cảm thấy bên trong nhà mình có cái gì đó không ổn, liền quăng cho tôi cái nón bảo hiểm chạy vào trong “Mấy ngoài này chờ tao một chút.”

Tôi tất nhiên không ngoan ngoãn làm theo lời nó, liền tắt máy xuống xe dắt nó vào nhà.

Chẳng hiểu sao mọi khi nó có thể dắt được chiếc này lên cái dốc như thế này chứ!!

Đang vất vả thì phía sau có một lực đẩy mạnh. Chiếc xe nhanh chóng vượt qua được con dốc yên vị trong sân nhà Lâm.

Tôi quay sang cười tí mắt: “Cảm ơn.”

Cười xong mới mở mắt ra thì giật mình khi thấy Kha đứng đó mỉm cười nhìn tôi.

Tôi vô thức lặp lại câu: “Cảm ơn.”

Kha xoa đầu tôi: “Không có gì đâu, nhưng ở những chỗ như thế này, thông thường bà sẽ rò ga chạy lên chứ... làm sao một đứa con gái có thể đẩy chiếc xe nặng như thế này lên dốc?”

“À... ông... đến đây bằng cách nào?” tôi hỏi khi thấy xung quanh Kha không có chiếc xe nào.

“Đi buýt.”

“Vậy tui mình vào trong đi.”

Cậu ta gạt đầu, định sải bước vào trong, nhưng nghĩ gì đó lại quay sang đẩy tôi ra: “Để tui dắt xe cho, bà cứ vào trước đi.”

“À, ờ. Cảm ơn một lần nữa.”

...

Lâm rón rén bước vào nhà, trong lòng không khỏi nghi hoặc. Không lẽ nhà mình có trộm, rõ ràng ban nãy mình đã tắt đèn đóng cửa hết cả rồi, tại sao bây giờ cửa sổ lại mở còn đèn lại sáng như thế kia.

Cô vừa bước vào trong nhà, mắt liền bị một bàn tay to lớn bịt kín. Xung quanh nháo nhào hết cả lên.

Trong cô chỉ có một suy nghĩ... nhà mình bị cả một băng cướp chiếm lĩnh rồi.

Việc đầu tiên cô nghĩ đến là dùng một đòn judo quật ngã cái tên đang chụp lấy cô.

Chỉ tiếc là hấn cũng có võ, nhanh chóng bắt gọn tay cô, cũng như dùng lực của cô để vật ngã cô xuống. Thật ra hấn cũng rất nhân đạo, còn vật cô xuống một chỗ êm ái như ghế sofa.

Lâm định ngồi dậy đã ngay lập tức bị đè xuống, nhưng vì mắt không còn bị che nữa, nên cô nhanh chóng thấy được mặt của thủ phạm.

Cái người con trai khiến cô cả tuần này sắp phát điên lên được, đang gọn gàng nằm bên trên cô, cười rất dịu dàng: “Còn giận tui không?”

Lâm đẩy Minh ra để tiện ngồi dậy khi mà xung quanh có... quá nhiều cặp mắt đang xem phim, làm cả người cô nóng ran tê dại.

“N... ngồi dậy đã rồi tính.”

Cô không ngờ tay mình lại bị ép xuống ghế, không thể nhúc nhích.

Từ trước đến giờ cô tập đủ loại võ, không nghĩ có người có thể dễ dàng khuất phục mình như thế này...

“Ngồi dậy đi...”

“Không.” Minh nhú mồm nhìn Lâm, làm tim cô đập thình thịch nhất là đang ở trong tư thế như thế này...

Bạn đang đọc truyện *Bộ Tư Ngó Ngẩn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65

“Không.” Chưa bao giờ Lâm được thấy một Minh bướng bỉnh như thế này, cảm giác có chút lạ lẫm... nhưng không phải là ghét.

“Vậy... phải làm gì?” cô ngưng không chống cự ngoan ngoãn nằm im liếc một lượt mấy đứa kia đang lòi điện thoại ra quay phim.

“Trả lời tui bà còn giận tui hay không?” Minh nhú mồm hỏi, khuôn mặt không phải là một biểu cảm khó chịu, mà có chút tổn thương.

Hai đứa nằm nhìn nhau một hồi, Lâm mới khó khăn mở miệng: “Tui tưởng ông giận tui?”

Xung quanh bắt đầu nhao nhao lên, bị Jen liếc một cái im bặt: “Tui mày im để diễn viên tập trung tinh thần.”

Lâm và Minh thở dài.

Minh là người mở miệng kế tiếp: “Chuyện này... thật ra thì... tui tưởng là bà giận tui nên mới để bà có thời gian suy nghĩ để nguôi giận.”

Cả hai nhìn nhau trân trân, kết quả là cùng phì cười. Minh chống tay ngồi dậy, bên cạnh Lâm với vẻ mặt vô cùng đăm chiêu, như đang suy nghĩ mấy chuyện tầm cỡ.

“Chuyện này... thật là...”

Minh thở dài, nhưng trên môi không giấu được nụ cười hạnh phúc vì đã làm hòa với Lâm.

Jen từ phía sau chồm người lên: “Ồ, vì chuyện của hai đứa bây mà tui này phải huy động một lực lượng kinh khủng như thế này đó biết không?”

Lâm nhìn quanh nhà, lúc này mới thấy dường như cả 11A1 và 11A4 đều đang có mặt ở đây, phất chốc cảm thấy rất cảm động.

Minh đột nhiên nắm lấy tay Lâm, mỉm cười thích thú: “Happy birthday, sinh nhật vui vẻ.”

Đám xung quanh lấy câu nói của Minh như dấu hiệu, lập tức bay vào chúc mừng sinh nhật Lâm đến mức choáng váng. Cô còn không nghe được giọng của ai là ai.

Lúc đó, Hạ bước vào, lẳng lặng ôm lấy Khải từ phía sau... Hắn giật mình quay lại nhìn chỉ thấy khuôn mặt tinh nghịch của cô gái kia lộ ra, mỉm cười hạnh phúc, nắm chặt hai tay đang ôm trước bụng mình.

Hai người này bỏ mặc thiên hạ kéo nhau vào trong bếp để nó tiện ăn vụng.

Hồi trưa nó ăn ít quá, bây giờ phải ăn bù lấy sức, tôm chiên bột, gà chiên nước mắm,... cái nào cũng bị nó chồm lấy một cái trong nguyên đĩa.

Khải nhìn nó ăn nhồm nhoàm mỉm cười, tay đưa ra quệt ngang môi nó khi trên đó dính một ít tương ớt.

Cái này hình như đúng chất ăn vụng không chịu chùi mép, phải để người ta ngồi làm giúp.

Ăn xong thỏa thích, nó với hắn mới em ôm eo anh choàng vai vô cùng thân thiết ra phòng khách cùng với cả lớp tổ chức một tiệc sinh nhật thật lớn.

Ăn xong, Jen bày trò chơi, Hạ nghe loáng thoáng hình như chơi trốn tìm để chủ tiệc đi tìm... mà khuyến mãi thêm cho chủ tiệc một cộng sự vô cùng đặc biệt là Minh. Hai người họ đảm việc đi tìm cả bọn.

Nó kéo Khải đi, nhếch mép: “Haha, gì chứ căn nhà này mình rõ như lòng bàn tay, những nơi có thể trốn đều đã điều tra qua.” Hấn nhìn nhìn nó: “Điều tra những nơi trốn để làm gì?”

“À, để những khi nó đột nhiên lên con thì tui còn có đường chạy trốn.”

“...”

Hạ kéo Khải ra sân sau trốn trong lùm.

Nó ngồi tựa vào tường, nhìn sang hấn thờ đốc.

Mấy đứa kia chia nhau ra trốn trên tầng, trong nhà vệ sinh,...

Hạ đột nhiên kéo kéo vạt áo hấn: “Xin lỗi nha, hôm nay valentine mà tui mình lại phải chui trong lùm.”

Lúc đó có trời với hấn mới biết tìm hấn đang nhảy điên cuồng như thế nào, cái ánh mắt với vẻ mặt của Hạ đáng yêu như một đứa trẻ, nhìn thế nào cũng giống như nó đang quyến rũ hấn.

Khải chẳng thèm kiểm chế, liền tiến đến áp nó sát tường đặt môi lên môi nó.

Hạ ngạc nhiên. Tự nhiên mình đang hỏi chuyện hấn với một vẻ mặt vô cùng đáng thương, hấn lại như vậy với nó??

Có phải hấn nghe nhầm gì không?

Nó hoang mang đẩy hấn ra, với một khuôn mặt rất... ngu: “Ủa? Tui nói xin lỗi mà?”

Khải nhìn nó trân trân... sau đó nhếch mép... ngây thơ không đỡ nổi!

Hấn khẽ cười: “Coi như quà tạ lỗi.”

Đến tận bây giờ nó mới phát hiện ra ban nãy mình vừa bị hôn, lập tức mặt đỏ đến tận mang tai.

Hạ đỏ mặt im lặng, lặng lẽ nhìn mũi giày, thậm chí còn không dám nhìn thẳng mặt Khải.

Sau đó hai đứa rơi vào im lặng. Hạ thì ngồi đỏ mặt ngượng ngùng, còn hấn thì thích thú nhìn nó chăm chăm.

Dường như Khải rất thích mỗi khi thấy Hạ ngượng ngùng e thẹn.

Đề phá vỡ cái không khí kì dị đó, Hạ mỉm cười trêu chọc:

“Ông thích hôn nhau ở sân sau nhà của chủ tiệc nhỉ?”

“Này này... là ai đem tui ra cái chỗ vắng người như thế này? Không trách bà tội dụ dỗ tui thì thôi.” Khải nói ngang, nó quên mất hấn còn có một mặt bá đạo như thế này.

“Hả?” nó tròn mắt.

Khải cười gian, đưa tay áp sát má nó chạm nhẹ, miệng giải thích: “Có con muỗi.”

Chẳng qua hấn đột nhiên thích làm như vậy thôi, chuyện này cả nó và hấn đều biết.

Càng làm cho nó nóng ran hết cả người.

Hấn lại tự nhiên ôm nó.

Nó giật mình, lấp ba lấp bắp, còn cả người thì nóng ran: “A... ông... ông làm cái...”

“Suyt.” Tự nhiên hấn suyt nhỏ vào tai Hạ... càng làm cả người nó cứng đờ.

Nhiệt độ cơ thể nó bây giờ có làm hồng luôn cái nhiệt kế mắt thôi!!

Tìm nó đập mạnh đến mức nó có cảm giác trái tim mình đang đánh trống, từng hồi mạnh mẽ... nó rất sợ Khải sẽ nghe thấy!! Bởi cơ bản là... hình như nó đang suy nghĩ lung tung. Nếu bị hấn phát hiện ra sẽ ngượng chết mất!! Cơ mà nghĩ đi Hạ, tại sao hấn lại làm vậy, có khi nào Khải nhìn thấy Lâm đang tới nên mới như vậy??

Nghĩ đến đây, Hạ bình tĩnh hơn một chút thì Khải rời khỏi nó.

Hắn nhìn nó cười khẩy: “Đẹp.”

Hai tai nó lùng bùng, cái gì cũng không nghe thấy.

“Quà valentine của bà.”

Giờ Hạ mới ngáy ngộ nhận ra trên cổ của mình có xuất hiện một vật lạ.

Đưa tay sờ thử, là một sợi dây chuyền bằng bạc mảnh mai với cái mặt... ừm cái mặt hơi khó định hình, nhưng chắc chắn tối nay về nó sẽ đem ra xăm soi thật kĩ, kĩ đến mức chỉ nhắm mắt lại cũng có thể tưởng tượng ra nó.

Nó cười bẽn lẽn nhìn Khải: “Cảm...”

“Hạ!”

“Gyahhh!!” nó hét lớn khi có ai đó đột nhiên gọi tên nó.

Cái này là phản xạ tự nhiên, đến Khải đang ngồi bên cạnh còn phải giật mình.

“Tìm ra mày rồi nha.”

Sau đó thì sao? Tất nhiên là Hạ và Khải là hai đứa đầu tiên bị tìm thấy.

Sau khi báo cả hai vào phòng khách ngồi chờ hình phạt, Lâm còn để lại cho nó một câu: “Mày không biết hả, tao còn không hiểu rõ mày thì thôi. Mấy chỗ mày vạch sẵn trong nhà tao tao đều biết hết.”

“...” Cảm giác của nó lúc này rất ba chấm.

...

Tôi ngồi trên sofa, chờ từng đứa từng đứa một bị bắt, nhìn cái mặt tui nó hớn ha hớn hờ khi thấy tôi đã ngồi chính ịch một đồng ở đó, thật sự chỉ muốn tạt cho mỗi đứa một gáo nước sôi.

Tôi liếc qua tui nó một lượt rồi thảnh thơi nói chuyện với Khải như thể mình chẳng lo cái gì... thực ra đang rét chết đi được ấy.

Tôi quay sang Khải, trên môi không giấu nụ cười, với một khuôn mặt đỏ ửng: “Cảm ơn quà của ông.”

Hắn chỉ nhếch mép.

Lại một đứa đi vào, lại một đứa nhìn tôi nhếch mép, tôi khóc than trong lòng..

Tui này sở thích với suy nghĩ vốn rất bệnh hoạn với biến thái, lần này tôi rơi vào tay của tui nó chắc chắn không thể sống yên ổn.

“Mày hôn Khải đi.” Lâm chễm chệ trên ghế nhếch môi đầy kiêu ngạo, còn hất mặt lên giống như ông chủ ra lệnh cho tì nô.

“...” tôi.

“Óa!! Được nha!! Cái này được!!” đám xung quanh.

“Vô đi!”

“Hôn đi!!”

Tôi không dám nhìn sang Khải, một tí ti cũng không dám, chỉ có thể xấu hổ nhìn quanh tui nó, ghi nhớ như tạc mấy cái mặt dám đẩy tôi vào chỗ chết này để sau này ghi sổ trả thù từng đứa một.

Tui con trai bên 11A1 khích tướng Khải: “Thế nào, không dám hả?”

Tôi bất giác phát hiện, xung quanh chẳng thấy Kha với Băng đâu nữa rồi, đúng hơn là ngay từ lúc đầu nhập tiệc đã chẳng thấy sự tồn tại của Băng. Một thoáng lo sợ vụt qua trong lòng tôi.

Tôi vô thức nhìn sang Khải, thấy hắn đang nhìn chăm chăm mình, mặt tôi đỏ ửng hết cả lên.

Đám xung quanh lại nhao nhao lên: “Thực hiện hình phạt đi mày! Ai bảo mày chơi dờ quá để là đứa bị bắt đầu tiên chứ?”

“Tại mày xui con oi.”

“Thực hiện đi.”

“Hôn đi, câu giờ quá!”

Cả đám như bùng nổ, lúc này Lâm mới chậm rãi lên tiếng, giống như đòn đả kích cuối cùng: “Ban nãy thấy hai đứa bày hôn nhau tình bơ mà, sao bây giờ lại thành ra ngại rồi?”

Đám xung quanh càng nhoi hơn nữa: “Quát đờ, gì vậy?”

“Tụi nó mới hôn nhau hả?”

“Mấy đứa có người yêu đi chết đi!”

Tụi mày đang là cái lũ ép tao hôn người ta đấy... đừng có suy nghĩ bất logic thế đi...

Tôi bị tụi phía sau đẩy về phía Khải, vì bất ngờ nên mém ngã, may là tôi đứng lại được... nhưng đồng thời tay lại bị Khải giữ lại, hình như hấn sợ tôi ngã nên mới đưa tay ra đỡ.

Thấy hành động này của hắn, tụi nó càng hung hãn hơn nữa.

Khải chỉ dùng một câu với khí thế hơn người của mình cùng một cái nhếch môi đầy lảng tử: “Những chuyện như vậy chỉ nên làm ở những nơi vắng người.”

Câu này như một đòn bẩy thật mạnh làm tụi nó càng được dịp khủng hoảng tới.

Tôi nghi ngờ sau này tụi nó sẽ gọi tôi là Khải Nơi Vắng Người chẳng??

Dù gì tôi cũng chẳng thể hiểu được suy nghĩ biến thái của tụi nó.

Khải bồi thêm một câu trong lúc tình hình đang nóng nhất: “Và hình như cặp đôi chính ngày hôm nay không phải tụi này.”

Ngay lập tức câu nói này có sức ảnh hưởng, tất cả sự tập trung đều hướng về phía Minh và Lâm.

Tôi thờ phào trong lòng, mặc dù bây giờ bọn tôi đang gặp nguy hiểm. Ai bảo nó dám đặt tôi vào nguy hiểm làm gì.

He he...

Tôi quay sang Khải, bật ngón cái.

Tiệc tàn cũng tận 10 giờ, tụi con trai đảm nhận nhiệm vụ hộ tống tụi con gái về nhà.

Ngẫm nghĩ thấy con trai lớp tôi với lớp 11A1 dễ thương ghê nơi, chẳng ai bảo mà tụi nó vẫn làm. Mấy đứa không có xe thì hộ tống mấy nhỏ có xe, leo lên xe người ta chạy tình bơ.

Tất nhiên Minh vẫn ở đó với Lâm cho tới hết ngày, còn hai tiếng đồng hồ tụi nó làm gì có trời mới biết.

Đỗ xe trước cổng nhà, Khải mỉm cười xoa đầu tôi: “Ngủ ngon.”

Tôi từ đầu tiệc đến giờ đã thu hết can đảm vài lần, nhưng không có lần nào dám làm... lần này nhất định phải làm được!!

“Khoan đã...” tôi níu vạt áo Khải.

Hắn buông nón bảo hiểm quay người nhìn tôi: “Có chuyện gì sao?” “Ừm...” tôi nuốt nước bọt, thu hết can đảm... mãi vẫn không dám làm.

Khải tò mò nên mất kiên nhẫn: “Hửm? Sao vậy? Có gì khó nói?”

“Qu... Quà của ông, là... tui tự làm.” Tôi xấu hổ lấy từ trong cái túi đeo của mình ra một hộp vuông nhỏ nhỏ.

Khải nhìn hộp quà trên tay, im lặng không nói gì.

Tôi nhìn chằm chằm hắn chờ hắn mở ra, nhưng Khải lại không động đậy gì. Tôi thúc giục hắn: “Mở xem đi.”

“Tui nói... bây giờ, tui rất muốn ôm hôn bà... nếu mở ra tui sợ tui kiểm chế không được.” Khải dùng một khuôn mặt vô cảm để nói ra câu này.

Tôi nghe xong lập tức lùi về phía sau theo phản xạ... nuốt nước bọt nhìn hắn, hai tay chấn trước người mình, lắp bắp: “V... vậy thì không cần phải mở ra đâu.”

Khải nhếch mép: “Về nhà tui mở nhé.”

“Ừ, về đi về đi.” Nói xong mới thấy như mình đang đuổi người ta, liền thêm vào “Ngủ ngon.”

Hắn cười dịu dàng rồi chạy đi.

Tôi quay lưng bước vào nhà, tim vẫn còn đập thình thịch vì nụ cười của hắn.

Trước đó còn thấy hắn rất lạnh lùng, từ khi tôi và hắn hẹn hò, Khải cứ cười suốt, nhất là những khi ở bên cạnh tôi, dường như lúc nào trên môi hắn cũng là một nụ cười.

Con người thoải mái này với con người lạnh lùng trước kia của Khải, cái nào tôi cũng thích.

Vào nhà, tôi bay ngay lên giường, lấy sợi dây chuyền ra cầm trên tay.

Mặt là một hình chiếc lá cách điệu vô cùng tinh tế.

Không biết hắn đã lựa nó lâu bao nhiêu... đứng trước những ánh mắt dòm ngó của khách hàng nữ khác trong tiệm, hắn đã bối rối bao nhiêu.

Nhìn sợi dây chuyền thanh mảnh trên tay mình, tôi cảm thấy thật hạnh phúc, giống như hôm nay không phải sinh nhật Lâm mà chính là ngày cưới của tôi vậy.

Hon nữa, ngày mai đi học để chơi, sau đó cũng không có đi học, tôi cảm thấy tinh thần mình càng thoải mái hơn bao giờ hết!

Ngẫm nghĩ gì đó, tôi nhắn tin cho Khải:

'Băng không đi à?'

Gần như ngay lập tức, hắn nhắn lại cho tôi:

'Dạo gần đây, Băng hạn chế không nói chuyện với tui nữa, đi học có thấy mặt cũng không quan tâm tới. Sao vậy? Muốn tui làm bà ghen hả?'

'Làm gì có, chẳng qua tui thấy hơi lo.'

'Lo cái gì?'

'Không có gì.' Chẳng hiểu sao tôi lại thấy hai má mình nóng nóng. Chỉ là một tin nhắn thôi nhưng tôi có thể thấy ra giọng điệu của hắn trong ba chữ đó đang trêu chọc tôi với một nụ cười khẩy.

'Vậy sao? Thật không?'

'Ừm, thật mà, ngủ ngon.' Tôi nóng hết cả người, liền quăng điện thoại lên giường đi tắm.

Tôi đứng trong nhà tắm, cụ thể là trước gương, nhìn cái mặt mình trong gương ửng đỏ mà thấy càng ngày càng nóng, trên mặt không thể không cười.

Liếc mắt xuống sợi dây chuyền trên cổ mình vô cùng vừa vặn, tôi càng xấu hổ chết được, liền ngồi chồm hổ xuống sàn la hét... may là tôi sống một mình chứ không có khi bị ép vào viện sớm.

Tắm xong vô cùng sáng khoái, tôi chạy ra nằm dài lên giường, kiểm tra điện thoại như một thói quen.

Tin nhắn của Khải hiện lên làm lòng tôi cảm thấy vô cùng ấm áp:

'À, quà của bà... cảm ơn. Tui rất thích.'

Tôi đã tự tay làm chocolate tặng hắn, kể bên còn có một cái vòng tay đính tán mà khi tôi vừa nhìn thấy nó trong cửa hàng đã cảm thấy thật phù hợp với Khải.

Tôi mỉm cười toe toét, chui vào trong chăn, thỉnh thoảng điện thoại lại rung, một tin nhắn khác đến: 'Ngủ rồi hả?'

'Tui đang nằm trên giường.' Tôi nhắn lại với một nụ cười, không thể ngưng cười được.

'Tui cũng đang nằm trên giường.' Hắn nhanh chóng rep.

Tôi lại lần nữa toe toét: 'Vậy thì ngủ đi.'

'Không ngủ được, muốn nhanh đến ngày mai.' Ngôn ngữ lạnh lùng, ngắn gọn xúc tích.

'Để làm gì?'

'Đề gặp bà.'

Tôi chính thức quăng luôn cái điện thoại, úp mặt vào gối mà hét cho thỏa thích.

Khải nhăn tiếp 'Ngày mai vào lớp điểm danh rồi hẹn nhau ở thư viện đi.'

'Đề làm gì?'

'Hẹn hò.'

...

Tôi vỗ vai Jen với nụ cười tươi rói: “Bồ tèo à, tao có mặt rồi đây.”

“Ờ thì sao?” nó dùng khuôn mặt lãnh đạm vô cảm nhìn tôi.

“Sao là sao, tao là đang điểm danh đó!” tôi trừng lớn mắt, tỏ vẻ ức chế.

“Thì mày cứ vào chỗ ngồi, một lát nữa tao đếm rồi điểm danh luôn, mày nháo cái gì?”

“Nháo gì mà nháo... nói nhỏ nè.” Tôi choàng tay ngang vai nó, kéo nó sát mình nhếch mép, dùng chất giọng dụ khị con bạn “Một lát nữa tao cúp học, mày giúp tao điểm danh đủ đi.”

Nó cười gian: “Mày nghĩ tao rẻ tiền vậy hả?”

“Nhé Jen đẹp gái.” dụ dỗ...

“Không, tao là lớp trưởng gương mẫu chính trực, mày ở đâu chui ra mà...”

“Tao bao mày kem.” Tôi dùng chiêu thức cuối cùng.

“Được.”

“...”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Tứ Ngổ Ngẩn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66

Gió đột ngột thổi qua, lùa mấy chiếc lá về một phía.

Tôi ngồi nhìn mấy chiếc xe chạy ngoài đường, tâm trạng háo hức hẳn lên. Tết đến, người người về quê đón năm mới cùng gia đình, đường phố có lẽ đã bắt đầu thưa người.

Tôi buông thõng hai chân, lưng tựa vào lưng ghế, nghiêng người thư giãn, cảm nhận thiên nhiên, còn tự nhiên ngước mắt lên trời nhắm mắt hưởng thụ làn gió mon man làn da.

Đột nhiên có một thứ gì đó mềm mềm ầm ầm đặt lên trán tôi thật dịu dàng.

Không phải bị mấy con chim địa trúng rồi chứ?

Tôi giật thót mở mắt, chỉ thấy mái tóc đen lòa xòa của ai đó.

Khải cúi sát mặt tôi mỉm cười. Hai khuôn mặt ngược chiều nhau, tạo thành cái cảm giác gì đó thật ba chấu.

Tôi giật mình đứng lên, ngay lập tức đầu đập thẳng vào đầu Khải.

Cả hai sau đó mất một khoảng thời gian ôm đầu nhăn nhó khổ sở.

Khải vừa nhăn vừa cười ngồi xuống cạnh tôi. Tôi quay sang lườm hằn: “Sau này đừng chơi mấy trò như vậy nữa nha.”

Hắn mỉm cười dịu dàng xoa đầu tôi.

“Muốn làm cái gì đây? Hẹn hò à?” Khải mỉm cười.

“Đi ăn kem đi. Tự nhiên tui nhớ tới hồi nhờ ông giúp đỡ tui chuyện hẹn hò giả, tui có hứa sẽ rủ ông đi ăn kem... kết quả bị ông cự tuyệt... ông nói không cần khách sáo, chỉ cần sau này không nói chuyện nữa là được, biết lúc đó tui buồn tới mức nào không?” tôi nói ra câu này năm phần là rủ rê đi ăn kem, năm phần là xia hân chuyện lần đó... khuôn mặt tôi lúc này chắc đang sùng sĩa lắm.

Khải phì cười kéo tôi tựa đầu vào vai hắn một cách vô cùng tự nhiên: “Gi chứ? Chuyện xa xưa đó mà bà cũng nhớ nữa hả?”

Tôi bặm môi, tự mình ngồi dậy thôi không tựa hân nữa, quay sang nhìn thẳng vào mắt hắn mà ức chế: “Này!! Chuyện đó làm tui muốn phát điên lên được, ông chẳng lẽ đã quên rồi hả?”

Hắn không nói gì, trên môi cứ tức tức cười hiền, lại điềm tĩnh kéo đầu tôi tựa vào vai hắn, chậm chậm nói: “Làm sao quên được, mỗi lần bà ở bên cạnh tui, tui đều nhớ rõ.”

Mặt tôi bắt gặp đỏ lên, lảm bảm: “Đi ăn kem thôi.”

“Trước đó, xử lí mấy đứa kia cái đã.” Khải đứng thẳng dậy, gọn gàng liếc về bên kia một cái.

Tôi ngơ ngác quay sang nhìn theo hướng nhìn của hắn, cảm thấy mặt đỏ tía tai khi thấy cả lớp mình đang rình mò trong bụi cùng với tụi 11A1.

Chỉ có thể đứng đó ngêch mặt ra.

...

Jen nhếch mép nhìn bóng Hạ khuất sau dãy hành lang, lập tức điều động cả lớp: “Ê tụi mày, con Hạ cúp học đi hẹn hò kìa. Mau đi theo rình.”

Cùng lúc đó, bên lớp 11A1, Tuấn vươn vai bước ra hành lang, nhìn sang hành lang của lớp đối diện, thấy cả lớp 11A4 đang nhao nhao lên. Lớp cậu hôm nay đem phim theo định copy vào máy tính để xem, nhưng không ngờ tình cờ máy bị hỏng, Tuấn là người ngồi sửa từ sáng đến giờ vẫn chưa có tí động tĩnh, vì mệt mỏi nên cậu mới chạy ra đây đứng hóng gió cho đỡ mệt, không ngờ lại thấy một cảnh tượng thú vị đến như vậy.

Tuấn liền chạy vào lớp: “11A4 hình như đang có phi vụ gì đó, mà thằng Khải đâu rồi?”

Băng nhìn nhìn rồi cười nhẹ: “Chuồn từ hồi nào rồi.”

“Đi qua bên đi!” thằng Mẫn từ đâu chạy lại khoác vai Tuấn kéo đi trước “Dù gì cũng đánh rảnh rồi, chẳng có gì làm.

Cả lớp kéo đi hết, chỉ còn có Băng với Kha ngồi trong lớp, nở nụ cười buồn, hai người họ thừa biết, Khải đang làm gì và ở đâu.

Thờ dài một hồi, hai người này lôi bộ bài tây ra chia chơi xì dách... sau đó chán quá thì chuyển qua lô tô, vừa bóc hạt dẻ vừa chơi vô cùng nhàn nhã, Kha còn ra một đề nghị: “Lát nữa chán lô tô quá thì tụi mình chơi lô cò đi.”

Mấy đứa dỏ còn lại thì chạy hết qua dãy đối diện, sáp vào 11A4 như cá gặp nước.

Kết quả là vì quá nhộn nên bị Khải nhanh chóng nhận ra, còn cố tình diễn một màn tình cảm như vậy để trên cả bọn...

Thật ra mà nói thì thấy người ta tình tứ như vậy, cả đám FA này ai cũng gato, nhưng mà lại cứ thích đi rình trộm để mình được dịp gato... rất khó hiểu.

Thấy Khải liếc mình một cái, cả đám cười xòa, lập tức chạy ra cười ha hả, tình bơ khoác vai Khải kéo đi: “Đi, đi nào chúng ta ăn kem.”

Hắn không phản đối, Hạ cũng đành ngoan ngoãn đi theo, cơ bản là vì không biết phải phản đối như thế nào... nói là muốn đi chung với cả đám xô bồ này cũng sai, mà nói là muốn đi riêng với Khải cũng không đúng.

Nó đành đi cùng nguyên một đám.

Dù gì người lên kế hoạch buổi hẹn hò ngày hôm nay không phải nó mà là Khải, hắn đã mặc kệ thì tôi cũng chẳng có lí do gì để từ chối tụi nó.

Đi cùng với cả đám cũng có cái hay, ít ra sẽ không quá yên tĩnh, không quá cô đơn. Nháo một chút cũng không đến nỗi tệ.

Cả đám tụi tôi kéo xuống căn tin, tình cờ gặp lớp 11A7 của hot girl khối - Phuong.

Dù ngày hôm nay lí ra vẫn phải học hành bình thường, nhưng chẳng hiểu tại sao, mọi việc lại thành ra như thế này, tại sao lớp nào cũng có thể thoải mái kéo nhau đi lòng vòng trong trường như thế này chứ.

Riết rồi tôi chẳng còn biết kỉ luật của trường tôi nó lỏng lẻo tới mức độ nào...

“Chào...” tôi mỉm cười chào Phuong, cùng với lớp bên đó, đáp lại là nụ cười tỏa nắng thương hiệu hot girl.

“Ồ, 11A1 với 11A4 đi đâu chơi mà xôm vậy?” cô nàng toe toét cười.

Trong căn tin tự nhiên vang lên mấy bài nhạc hòa tấu, ngang nhiên trở thành một quán cà phê trong trường.

Cả ba lớp chúng tôi ngồi chung với nhau, bàn ghế đều đã bị chiếm hữu.

Các cô căn tin không những không đuổi chúng tôi về lại lớp học, còn tận tình quan tâm chăm sóc và phục vụ. Kem nhanh chóng được dọn ra, cả bọn lao vào công cuộc nhâm nhi.

Tôi ngồi nhìn tụi nó oanh tạc mà trong lòng hoảng sợ, cứ suy nghĩ như là nếu cả bọn này kéo đi ăn buffet chắc chắn không có đứa nào lỡ... ngược lại sẽ ăn đến mức sập gạch nhà người ta.

Tự tập... phạm vi lớn thế này, hầu hết chủ đề mà tụi nó nói tới chỉ toàn là về giáo viên, nhất là những giáo viên bá đạo ở trong trường.

Trường tôi nổi tiếng là trường chuyên, với cả giáo viên... hơi bất bình thường, được cái học sinh thông minh chăm chỉ nên mới có thể giữ vững thứ hạng cao trong bảng xếp hạng các trường trong thành phố.

“Nghĩ lại mới thấy... giáo sinh bên 11A4 là nam nhi? Hình như nguyên một đoàn giáo sinh năm nay chỉ có ba người là nam thôi đấy.” Phương đột nhiên quay sang mỉm cười với tôi, làm tôi hoang mang. Cô nàng này tự nhiên hôm nay lộ ra ý đồ muốn kết thân với tôi làm cái gì thế này?

Bình thường cô ấy chỉ quan tâm đến Lâm chứ có đoái hoài gì tới tôi đâu.

Hôm nay tự nhiên bắt chuyện với tôi như thế này, chắc chắn là có vấn đề luôn.

“À, thì hai thầy trẻ măng mà tính cách còn hơi... ấy. Cho nên nói chuyện hợp gu với tụi mình lắm”

Tôi cười toe toét giới thiệu hai thầy.

Phía sau tôi đột nhiên có một bóng đen phủ xuống, chất giọng quen thuộc cất lên, chẳng hiểu sao hôm nay lại khiến tôi rét run: “Là ai hơi ấy?”

Tôi giật thót quay lại nhìn, thầy Tấn, thầy Hùng với thầy Anh, ba ông đứng ngay phía sau nhìn tôi với ánh mắt giết người. Bên cạnh tôi, Khải che miệng, vai run lên... chắc đang rất muốn cười mà không dám.

Tôi lập tức chuyển sang chế độ nịnh bợ: “Haha... ấy ở đây là thông minh đẹp trai có sức hút thầy ơi... haha...”

Thầy Anh nhếch mép, không làm dịu thì thôi, ông còn châm dầu vào lửa, trời ạ không sợ bị lửa lấy sang dính chùm ư???

“Tại sao không nói thẳng ra còn dùng từ ấy để làm gì?” ông nói xong còn nhếch mép.

Tôi cười toe toét, tự cắn môi mình đến suýt chảy máu.

Tôi xoay người khuấy khuấy ly kem đang dần chảy ra.

Đột nhiên bên tai tôi có một hơi ấm, giọng nói thì thâm rớt vào tai tôi của thầy Tấn: “Định Nguyệt Hạ, sau tết em chuẩn bị lên bảng nhé.”

“Á, không!” vừa quay sang để phản bác đã thấy ba ông lon ton đi về phía ba cái ghế trống thân nhiên ngồi xuống, còn bình thân nói: “Mấy đứa cứ ăn nhiều vô, hôm nay bạn Hạ của chúng ta có lòng bao mấy đứa.”

“Đâu ra, không phải, tụi mày đừng nghe theo.”

“Yay!!! Hạ muôn năm”

“Hạ là số một.”

“...” tai tôi ù đi... hơn 60 đứa như thế này... bắt tôi bao??? Tôi có bán thân cũng trả không đủ tiền!!

Tôi liếc nhìn sang Khải, hắn lại đang nhử mày nhìn tôi đầy khó chịu, này tại sao lại khó chịu với tôi, tôi có làm gì đâu? Tôi đưa ra khuôn mặt bất mãn trước thái độ giận dữ của hắn. Khải cau có vừa ghé sát tôi, nói rất nhỏ chỉ đủ cho tôi nghe: “Sau này bà tránh xa hai ông thầy đó ra cho tui! Đừng dây dưa với người ta, lỡ như mấy ông thích bà thì sao?”

“...” Thì ra hắn có thể bá đạo đến vậy, thế mà đó giờ tôi không biết.

“Ờ thì...”

Hắn không nói gì, chỉ bằng một cái lườm có thể làm tôi im bật, bao nhiêu từ ngữ phía sau một phát thành ra câm lạng.

“Hứa không?” hắn chuyển sang chế độ trẻ con, dùng ánh mắt long lanh nghiêng đầu nhìn tôi.

Trước biểu hiện đó của hắn, tôi không hề suy nghĩ chỉ gạt đầu cái rụp một cách ngoan ngoãn: “Được được mà.”

“Tốt.” Khải mỉm cười xoa đầu tôi, lúc này tôi mới trở về hiện thực, một hiện thực ngoài hai đứa tôi ở đây còn có một đám nháo nhào như cái chợ, sẵn sàng sâu xé nhau bất cứ lúc nào.

Tôi nuốt nước bọt nhìn tụi nó. Lâm cười khẩy: “Cuối cùng cũng có người trấn át được nó... bây giờ tụi mày không sợ nó ăn hiếp nữa đâu, có người bảo kê cho chúng ta rồi.”

“Quan trọng là Khải bảo kê nó hay bảo kê tụi mình ấy. Haha...” Jen cũng cười thoải mái.

Tuấn ngồi bên cạnh mỉm cười: “Bà thì cần ai bảo kê hả? Tự một mình bà đã làm cho người ta lặn tăn hết cả lên rồi, thêm một người bảo kê nữa chắc sập luôn đài truyền hình.”

“Ồ này... tui không khủng bố vậy chứ?”

Thấy Tuấn cứ cười cười mà không trả lời lại mình, nó quay sang hỏi Long Lùn ngồi kế bên: “Bộ tao dữ dội vậy hả?”

Anh Long nhà ta rất muốn gạt nhưng lại không dám, rơi vào thế tiến thoái lưỡng nan chỉ có thể cười trừ.

Cả đám lại được dịp cười rộ lên.

Thấy thầy Anh, Trang Nhã đang ngồi cạnh Anh Nhảy lập tức đứng lên chạy sang ngồi với thầy Hùng nhường chỗ cho anh.

Lúc này Anh Nhảy ngây thơ của chúng ta vẫn còn chưa biết có chuyện gì đang xảy ra quanh mình, vẫn đang cười tít mắt trên con Jen... kết quả là thầy Anh ngồi bên cạnh mình hồi nào cũng không hay không biết.

Tôi thật chẳng hiểu nổi cặp đôi này, nhất là suy nghĩ của con Anh. Lúc thì nó thích thầy, theo đuổi thầy đến cùng trời cuối đất, mà lúc thầy quay lại thể hiện tình cảm với nó, thì nó lại thể hiện thái độ với người ta... rốt cuộc đây là cách hai người này yêu nhau, hay bản chất của cái mối tình này là hai chữ kì lạ??

Khải nhìn sang tôi, tự nhiên lại cười khẩy, ánh mắt thập phần mờ ám. Hắn chậm chậm mở miệng, vô cùng bình thản áp sát tôi hỏi: “Có muốn bỏ trốn hay không?”

“Ừm, có.” Tôi ngơ ngác gạt đầu, còn chẳng hiểu đã có chuyện gì xảy ra.

“Được.” Hắn lập tức về chỗ cũ, ánh mắt một lượt đảo qua tất cả tụi nó đang ngồi xung quanh, đột nhiên tôi cảm thấy Khải có vài phần nguy hiểm.

Hắn nhếch môi, nghiêng người nói nhỏ với Bình bên cạnh: “Ăn xong rồi, chúng ta bày một trò chơi đi. Trốn tìm lần trước chơi rồi, hay là chơi cảnh sát bắt cướp đi?”

“Được được, ý kiến hay.” Bạn Bình ngây thơ của chúng ta không hề dè phòng lập tức tán thành ý kiến của con sói bên cạnh, lập tức hét lớn thu hút sự chú ý của tập thể đang nháo sắp sập trường này “Tụi mình chơi cảnh sát bắt cướp đi.”

“Được.”

Lúc đó, chỉ có một mình tôi có thể trông thấy cái nhếch mép đầy kinh dị của Khải, hắn đưa ra vẻ mặt đã hoàn thành mục đích mà thậm chí còn chẳng thèm nhúng tay vào.

Tôi rùng mình một cái, nhìn hắn cười méo xẹo... trong lòng không khỏi than trách, có khi nào sau này mình thật sự rơi vào tay của tên đại ác ma như hắn...

Chồng mình thông minh quá cũng thật là không nên...

Tự nhiên trong lòng tôi, Khải ngang nhiên trở thành 'chồng mình', suy nghĩ này làm cho tôi cảm thấy có chút ngượng ngùng, cả người lại nóng ran hết lên.

Tất nhiên tôi hiểu tại sao hắn lại rủ cả bọn chơi trò chơi này, chẳng qua là tìm đường chạy thoát...

Chẳng cần hắn phải nhắc nhở, tôi vô cùng hiểu ý Khải, lập tức chạy về phía cửa sau sau hiệu lệnh bắt đầu trò chơi.

Hắn đã đến đó từ lúc nào, đứng yên một chỗ nhìn tôi chạy đến.

Tôi nhếch mép nhìn Khải, hắn cũng mỉm cười nhìn tôi.

Thấy cả hai hiểu ý nhau như vậy, đột nhiên trong lòng tôi lại ảm áp lạ thường, giống như mình và hắn tâm linh tương thông, không cần mở miệng nói ra cũng có thể hiểu hết những gì người kia đang cảm thấy.

Vừa thấy tôi, hắn liền nhanh chóng đeo lên cho tôi cái khẩu trang, cảm giác bàn tay to lớn của hắn đặt cạnh mặt mình... cảm thấy rất ngượng, mặt tôi lại đỏ lên. May mắn là sau lớp khẩu trang nên Khải không nhìn ra.

Hắn thật biết cách làm người khác chết đứng...

Nhanh chóng đeo xong khẩu trang cho tôi, Khải liền trượt tay xuống cổ tay kéo tôi đi ra khỏi trường.

“Đi thôi.”

Sau đó chúng tôi thật sự đi ăn kem..

Ngày đi học cuối cùng của năm, tôi trải qua như thế.

Một chút cảm xúc không tên cứ thay nhau len lỏi trong tôi... giống như mặt hồ tĩnh lặng bị một hòn đá nhỏ làm lay động, rung rinh, tạo nên những hình tròn lớn nhỏ trên bề mặt.

Hình như tôi lại thích hắn hơn một chút.

...

“Hạ ơi đi chơi!!”

Giọng của con Lâm khiến đầu tôi ong ong cả lên.

Sáng sớm vừa thức dậy tôi đã thấy đầu đau không chịu nổi, đến nhấc tay lên cũng thật khó khăn, lẩm bẩm trong đầu: “Thoải tiêu rồi, bệnh chắc luôn... 29 tết mà như thế này thì phải làm sao?”

Tôi hôm nay, tôi định về nhà ba mẹ cùng họ đón năm mới, bây giờ đến ngời dậy còn không nổi thì có thể đi đâu được?

Đã không đi đâu được đau xót rồi, con Lâm còn xát muối vào tim tôi như thế... cái quái gì mà đi chơi... tôi sắp đi bán muối rồi đây.

Tôi ho khù khụ, tức ngực không chịu nổi, môi cũng khô khốc, mũi nghẹt không thể thở được, mà thở bằng miệng thì bị vướng đàm ngay cổ, nói tóm lại cứ nằm lại khó thở.

Tôi phải làm gì đây... cũng tại mấy ngày trước, hôm thì đi công viên nước, hôm lại cùng tụi nó đang nằng chụp hình ngoài đường hoa. Bệnh thành ra như thế này cũng không có gì lạ.

Tôi nằm chờ con Lâm lết lên đến phòng mình để tiện than thở, không ngờ người mở cửa phòng lại là Khải.

Tôi giật cả mình nhìn người con trai trước mặt... trong khi tình trạng của bản thân vô cùng... thê thảm.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Tư Ngó Ngẩn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67

“Hạ?” giọng của Khải đều đều bên cạnh. Tôi giật mình chui vào trong chăn, bởi vì bây giờ khuôn mặt tôi không khác mấy con trong sở thú là bao nhiêu.

Giọng nói tôi cất lên, mà thậm chí tự bản thân mình còn không nhận ra đó là giọng của tôi: “Tui không đi chơi được đâu. Mọi người cứ đi thoải mái.”

“Được thôi.”

Giọng Khải nhàn nhạt cất lên, tiếng mở cửa phòng vang lên.

Chỉ có hai chữ cũng làm tim tôi nhói lên một cái.

Tôi biết là bản thân tôi rất mâu thuẫn, dù cho tôi có nói mọi người cứ đi thoải mái, nhưng khi hắn quay lưng bước đi, trong lòng tôi lại cảm thấy vô cùng khó chịu, giống như bản thân bị bỏ rơi, bị lãng quên. Cảm giác cô đơn không chịu nổi... giống như bọn họ vẫn có thể vui vẻ dù không có tôi. Tôi không đi cùng họ cũng chẳng cảm thấy mất mát.

Nhất là... tại sao cả Khải cũng vậy? Chẳng phải hắn là bạn trai của tôi hay sao? Có thể thân nhiên bỏ tôi đi như vậy...

Ghét... thật.

Tôi chậm rãi bò ra khỏi chăn, ánh sáng từ bên ngoài nhanh chóng rọi vào làm tôi phải nheo mắt một hồi, đột nhiên bên cạnh giường tôi lún xuống. Một tiếng 'cách' vang lên.

Tôi giật mình nhìn về phía đó, lại đang nằm sấp nên tư thế có hơi... ba chấm.

Khải nhanh chóng lật tôi lại, một tay hắn nhanh nhẹn vén mớ tóc mái của tôi lên, rồi áp tay lên đó, tay còn lại hắn... nắm chặt tay tôi.

Tôi còn chưa hoàn hồn, lấp ba lấp bấp nhìn hắn.

“Ồ... ông...” giọng tôi như giọng đàn ông...

“Tch... đừng nói nhiều quá, sốt rồi.” Khải buông trán tôi ra, cả người chồm sang cái tủ kê đầu giường, giờ tôi mới để ý ở đó có một cái thau nhựa lớn, bên trong có một cái khăn lông nhỏ đang lành bệnh.

“...” tôi nằm im để hắn làm gì thì làm, vừa khó chịu vừa nóng nực, tôi đập chăn ra, với tay chớp lấy cái remote máy lạnh chỉnh nhiệt độ thấp xuống.

Lúc này cả người Khải như cái tủ lạnh, vô cùng mát, sờ vào rất dễ chịu.

Tôi lại rơi vào trạng thái buồn ngủ, mơ mơ màng màng, chạm vào hắn một cách tự nhiên từ khi nào không hay biết.

Sau khi ôm cả cánh tay hắn áp vào mặt mình thì tôi ngủ luôn...

...

Khải ngồi nhìn người con gái trước mặt... cả người cứng đờ, khuôn mặt lúc này chắc khó coi lắm.

Hắn phải làm sao đây khi cô nàng này ngây thơ như vậy?

Mấy cái biểu cảm với hành động này chỉ có khi ở bên hắn, hay với ai nó cũng vậy...

Sau này mỗi khi nó bệnh, hắn tuyệt đối sẽ không để bất cứ thằng con trai nào ở cạnh nó ngoại trừ hắn.

Nói hắn tính độc chiếm cao hắn cũng chịu, dù sao ai nghĩ gì về hắn hắn cũng chẳng quan tâm.

Bàn tay hắn đang áp lên trán nó cảm thấy một hơi ấm đặc biệt làm hắn cứ muốn ngồi cạnh nó như thế này.

Ban này chỉ là hắn đùa với nó một chút, để chạy xuống nhà bảo tụi kia cứ việc đi chơi, để Hạ lại cho hắn là được... không ngờ khi trở lại phòng, nhìn thấy khuôn mặt âm ỉ của nó khi vừa chui từ trong chăn ra lại làm tim hắn lồi nhịp. Rót cuộc thì trong mắt hắn bây giờ, biểu cảm nào của nó cũng thật là dễ thương.

Nhìn nó ngủ say bên cạnh mình, trong hắn nảy sinh cảm giác muốn che chở bảo vệ, đồng thời cũng có một chút bình yên... vô cùng thoải mái.

Hắn chỉ muốn nhân lúc nó đang say ngủ, đem nó về nhà ra mắt ba mẹ, sau đó nhốt nó vào riêng một căn phòng để khi nào thích đều có thể nhìn thấy nó.

Mỗi người mỗi nhà như thế này thật sự làm hắn thấy nhớ nó.

Khải ngồi tự nhìn tự cười, cười một lát thì chậm chậm rút tay ra.

Lấy cái khăn trên trán nó ra, hắn nhúng nước một lượt, vắt khô rồi lau nhẹ mồ hôi trên tay nó... vốn như bình thường hắn còn lau khô ở cổ... nhưng... có vẻ không hay lắm.

Sau đó hắn lấy cái khăn khác lại xả nước rồi đắp lên trán nó.

Hắn cúi thấp, thì thầm vào tai nó, không cần biết nó có nghe hay không, hắn chỉ có cảm giác nếu mình làm như vậy, nó sẽ yên tâm hơn.

“Tui đi mua thuốc cho bà, ở nhà ngủ ngoan...”

Nói xong, hắn nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán nó... vô cùng dịu dàng.

Khải đứng dậy quay người bước đi.

...

Tối hôm đó, nó ngủ dậy nhìn sang đồng hồ đã hơn sáu giờ chiều.

Nó nhìn sang bên cạnh thấy Khải đang ngủ gục, khuôn mặt mơ ngủ hết như con nít, tự nhiên muốn nựng một cái.

Sau khi tay đã chạm vào má người ta, thì nó mới nhận ra từ nãy giờ mình đang làm thế loại hành động gì, lập tức xấu hổ rút tay lại, rồi ngồi đó nhìn hấn. Nó lại không kiềm được đưa tay vuốt nhẹ mái tóc xuề xòa trước trán Khải.

Dù cho không còn sốt nữa, nhưng cổ họng nó vẫn còn bỏng rát. Nó ho liên mấy lần liên tiếp... điều này đã làm cho Khải giật mình thức giấc.

Hấn lồm cồm bò dậy, nhìn sang nó đã thức và đang ngồi nhìn mình. Hấn liền nở một nụ cười hiền: “Đói không?”

...

Tôi ho mạnh một cái, cảm giác như lồng ngực mình sắp rách ra tới nơi ấy.

Khải từ phía sau đi tới, đặt tay lên vai tôi: “Vậy thì đưa đây tui nấu cho. Bệnh rồi còn giành làm.”

Tôi còn định mở miệng bảo cứ để tôi thì điện thoại tôi đúng lúc reng lên.

Tôi liền đưa cái muỗng cho hấn: “Vậy nhờ ông một lát.”

Nói xong tôi liền xoay người bước ra bắt điện thoại: “A lô, mẹ gọi con có việc gì không?”

“Tối nay con có về nhà không?” mẹ tôi hỏi.

“Ừm, có, nhưng con đang bệnh, không biết có đi được không?” tôi cười cười vào điện thoại.

“Ừm, không qua càng tốt đi. Ba mẹ đi nước ngoài chưa về, vốn là định đáp máy bay ngay bây giờ, nhưng chuyến bay bị gì đó nên hủy mất rồi.” Mẹ tôi nói nguyên một lèo. “Ba mẹ không về kịp hả?” tôi tròn mắt hết vào điện thoại.

“Ừ. Con có buồn thì qua nhà Lâm chơi đi, mẹ xin lỗi nha.”

“Dạ không có gì.” Tôi cười mỉm. Ít ra mẹ còn báo cho con... mấy năm trước có nói tiếng nào đâu.

Tôi nói chuyện xong thì quay sang chạy vào bếp cười với Khải: “Cần tui giúp gì không? Khụ.”

“Bệnh đấy.”

“Khỏi rồi mà.” Vừa nói xong, tôi lại ho liên tục thêm hai cái.

Chỉ có thể nhìn hấn cười trừ, nhìn gượng gạo gần chết.

Khải hai tay thoăn thoắt dọn chén đĩa: “Xong hết rồi, giúp tui dọn món ăn đi.”

Ngồi đối diện hấn trong bàn ăn, tôi chỉ có thể đỏ mặt.

Lúc trước hình như tình huống này đã từng xảy ra rồi, chẳng qua lần này, mối quan hệ giữa tôi và hấn đã thay đổi, mà còn là cả hai cùng dùng bữa... nên có cảm giác rất... ngượng!

Tự nhiên lại thấy... hai đứa tôi ngồi như thế này giống như vợ chồng son thế nào đó... mặt tôi không đỏ lên đã là hay lắm rồi.

Hấn đột ngột đứng dậy, với lấy cái chén của tôi: “Để tui lấy com cho.”

Tôi nhìn theo hấn gợn gàng, chột hời mà không thềm suy nghĩ: “Con trai mà biết nấu ăn là hơi bị hoàn hảo.”

“Bà thích không?”

Bị hỏi đột ngột như vậy, tôi liền thắc mắc: “Thích cái gì?”

“Thích con trai biết nấu ăn? Nếu bà không thích thì sau này tui có thể trở thành con trai không biết nấu ăn.” Hấn cười đáp, đặt chén com xuống trước mặt tôi.

“...” thế nào mà có thể trở thành không biết nấu ăn chứ... “Thích mà.”

“Vậy là thích tui?” hấn hỏi nhanh.

“Ờ.” Tôi đáp không suy nghĩ... cơ mà... hình như không ổn... tôi lập tức nhăn nhó trả lời lại “Ồ, không phải.” Tôi thảm than trong lòng, hình như vừa rồi bị hấn trêu rồi.

Tôi đỏ mặt cúi đầu... như thế này khác nào tỏ tình đây!!

Từ đó, tôi cúi đầu ăn cơm, không dám nói gì, thỉnh thoảng ngẩng đầu chỉ thấy hấn đang nhìn tôi cười dịu dàng.

“Ăn đi rồi lát nữa uống thuốc.” Giọng Khải vang lên chậm chậm.

“...”

Cứ thế này... làm sao tôi ăn nổi.

Tôi nhăn nhó nhìn hấn: “VẬY... ỜNG... ỜNG CŨNG MAU ĂN ĐI.”

“ĐƯỢC.” Hấn vẫn nhìn tôi, nhưng tay nhanh chóng cho một phần cá vào miệng..

Tôi ngưỡng mộ hấn, làm sao có thể làm được điều đó...

...

Khi cả hai đã dùng xong bữa, tôi nhìn đi nhìn lại cũng thấy đồng hồ nhà mình hình như có vấn đề. Tại sao chỉ mới ăn xong đã hơn tám giờ rồi?

VẬY LÀ HẤN SẮP VỀ, VÀ NĂM MỚI SẮP ĐẾN?

Khải liền đẩy tôi sang bên: “ĐỂ TUI DỌN CHO.” “Ồ, ỜNG NẤU ĂN RỒI THÌ ÍT RA ĐỂ TUI RỬA CHÉN.” Tôi liền đuổi theo hấn đang cầm chén đĩa bản trên tay một cách gọn gàng.

“Bà đang bệnh, đừng động vào nước lạnh... qua kia ngồi chơi đi.”

“Tui có gắng tay cao su mà.”

Thấy tôi kiên quyết quá, hấn liền thở dài: “VẬY CẢ HAI CÙNG LÀM.”

Sau đó hấn là người rửa bằng xà phòng, rồi quăng cái chén qua cho tôi rửa lại bằng nước.

Chà... hai người cùng làm hiệu suất thật cao.

Chưa gì đồng chén đĩa bản đã bóng loáng.

Xong việc, tôi còn chưa kịp uống một ngụm nước đã thấy Khải đi vội lên tầng, đem theo xuống một bịch lớn, bên trong toàn thuốc.

Thấy tôi cứ tần ngần một chỗ, hấn liền đưa cho tôi đồng thuốc: “UỐNG ĐI.”

Tôi vươn tay còn chưa kịp chạm vào cái bịch, hấn đã đi lướt qua tôi, vòng ra sau lưng tôi mở kệ bếp lấy một cái chén nhỏ, tỉ mỉ cho thuốc vào... có lẽ là sợ tôi uống nhầm một loại hai lần.

CÓ CẦN PHẢI CHĂM TÔI KỸ ĐẾN NHƯ VẬY HAY KHÔNG...??

Xem xem bây giờ tôi khác nào con nít?

Tôi cười cười nhìn sang hấn, nhận phần thuốc mà phì cười.

Uống xong, chúng tôi lết sang phòng khách xem phim.

Tôi thoải mái nằm dài trên ghế, Khải nhìn tôi một hồi, lại hỏi: “LẠNH KHÔNG?”

“KHÔNG. MAU NẰM XUỐNG CÙNG XEM ĐI.”

“MỆT KHÔNG? CẦN NGỦ KHÔNG?”

“KHÔNG...”

Khải nhếch mép ngoan ngoãn ngồi xuống... Ờ, NẰM XUỐNG, TÔI LẬP TỨC NGHIÊNG NGƯỜI QUA NẰM DÀI TRÊN ĐÙI HẤN.

Sau đó cười “He he.”

Khải thở dài “TRẺ CON.”

Nói thì nói, nhưng hấn lại vươn tay vén mái tóc lòa xòa trước trán tôi, rồi nhẹ nhàng vuốt vuốt đầu tôi.

Cảm giác vô cùng thoải mái... làm tôi bắt đầu buồn ngủ.

Tiếng nói của bà cô dẫn chương trình cứ văng vẳng bên tai, làm tôi càng thấy buồn ngủ hơn nữa... sau đó hình như ngủ luôn.

Đến khi tôi tỉnh dậy, chính xác là giật mình tỉnh dậy, thì ngồi vụt dậy một cái, đầu đập cái bốp vào tay Khải... hấn cũng giật mình nhìn sang tôi.

“Gi vậy?” hấn hỏi nhều mày nhìn tôi, mà nhìn thấy cái mặt ngơ ngác của tôi tự nhiên lại phì cười.

“Mấy giờ rồi?” tôi sốt ruột hỏi, vừa hỏi vừa nhìn quanh “Mười một giờ???!! Cũng trễ rồi, ông không về hả?”

“Không thích.”

“Tại sao?” tôi còn ở đây sốt ruột giùm hấn, sao đương sự tỉnh bơ vậy??

“Hôm nay ba mẹ tui không về nhà, tui có về nhà cũng chẳng có ai? Để tui ở đây với bà có sao không?” Khải điềm nhiên nói, tay đang cầm remote đuổi ra bấm chuyển kênh, giống như câu nói của mình chẳng có gì đặc biệt. Vừa nghe đã biết hấn đã nghe thấy đoạn đối thoại của tôi và ba mẹ mình ban nãy, mới viện cớ như vậy ở lại với tôi. Mà với lý do đó thì bây giờ có muốn từ chối cũng không tiện.

“Ừ, ông muốn sao cũng được.”

Dù nói như vậy, dù nghĩ như vậy, nhưng sâu trong lòng thấy được sự quan tâm của hấn, lại tự nhiên cảm thấy vô cùng ấm áp.

Khải chỉ nhìn tôi rồi cười.

Tôi quan tâm hấn, nhưng mắt vẫn dán vào màn hình tivi.

“Tắm không? Tui có mấy bộ quần áo của con trai...”

“Đồ của ai?” Khải nhều mày nhìn tôi nghi ngờ.

“Của tui.” Tôi thành thật trả lời, nhiều khi mặc quần áo con trai rồi túm gọn tóc lên cho vào nón lưỡi trai còn chẳng ai nhìn ra tôi.

“...” Khải không nói gì chỉ gật đầu.

Thế là tôi kéo hấn đi tắm... e hèm... kéo hấn vào nhà tắm, rồi đưa quần áo cho hấn.

Chẳng qua cái số phận nó trở trêu, tiếng nước chảy trong phòng tắm vừa vang lên thì điện thoại hấn rung lên.

Tôi nhìn màn hình chỉ có một chữ Kha.

Tôi liền cầm điện thoại tiến sát cửa phòng tắm, nói vọng vào trong: “Khải ơi, Kha gọi.”

Tôi nghe tiếng khóa nước, rồi nước không chảy nữa, giọng của hấn trong nhà tắm vang vang, nghe khang khác so với bình thường: “Bà bắt máy giùm tui, mở loa ngoài để tui nói chuyện.”

Tôi ngập ngừng: “Nhưng... như vậy có ổn không? Tui nghe hết đó.”

“Không có gì đâu, cứ bắt đi, tay tui vừa chạm vào xà phòng rồi, không bắt máy được.”

Tôi ngoan ngoãn làm theo lời hấn.

Giọng của Kha vang lên ở đầu dây bên kia: “Khải hả?”

“Ừ.”

“Giao thừa năm nay không qua nhà tao hả mày?”

Khải ngập ngừng một lát, mới cười nói: “Ừ.”

“...” tôi.

Tôi đã nói hấn chỉ viện cớ... trong lòng tôi một chút ấm áp.

“Ừ, tao chỉ gọi hỏi mày vì mẹ tao hỏi tại sao Khải không qua.” Giọng Kha mang đậm chất cười “Đừng nghĩ tao nhớ mày nha.”

“Tao chả thèm” Khải đùa lại. Lần đầu tiên tôi thấy hai người này đùa giỡn với nhau. Bình thường toàn là Kha trêu và Khải lạnh lùng đáp lại.

“Vậy thôi tắt máy đây. Mai đi chơi với nhà tao như mọi năm không?”

“Đề coi.” Khải lạnh nhạt trả lời “Bye bye, năm mới vui vẻ.”

“Happy new year.”

Kha cười lớn rồi tắt máy.

Tôi đứng ngay cửa, cầm cái điện thoại của Khải trên tay, bắt đầu trêu chọc hắn: “Giao thừa ông...”

“Thì ra sở thích của bà là đứng ở ngoài canh giúp người khác tắm... thú vị nhỉ?”

“...”

Tôi lạng ra khỏi phòng ngay và luôn. Nghĩ lại hình như hắn cũng không muốn nói, thì thôi cứ để mọi chuyện như vậy đi.

Tắm xong, chúng tôi tiếp tục nằm dài ra ghế xem phim, mở ti vi toàn những chương trình tết.

Nhìn đi nhìn lại cũng chỉ thấy có mấy bộ phim nhàm chán. Tôi và hắn rất muốn tắt ti vi, nhưng khi tắt ti vi đi cũng chẳng biết làm gì, bảo đảm cả hai sẽ rơi vào tình trạng khó xử.

Tôi suy nghĩ một hồi, mới đưa ra đề nghị: “Chơi bài không?”

“Được.” Khải gật đầu.

“Vậy chờ tui đi lấy bài.”

Ngồi dậy khỏi đùi hắn... một cảm giác cứng ngắc chèn ngang cổ tôi, chắc nằm với tư thế sai lâu quá, ảnh hưởng đến sức khỏe.

Tôi cười gượng nhìn hắn rồi chạy đi lấy bộ bài tây... lâu rồi không động vào, tôi còn chẳng nhớ mình để nó ở đâu, hay là đóng mấy lớp bụi rồi.

Sau khi lấy bộ bài xuống phòng khách, vừa vặn cũng là lúc điện thoại tôi rung lên một cái.

Tôi nhanh chóng cầm lên, là một thông báo của facebook.

Con Jen up một tấm hình chụp tầm rộng, bao quát cả một khu lớn, nhìn kĩ thấy toàn những gương mặt quen thuộc của 11A1 với 11A4. Cả đám tụi nó đang ở phố đi bộ chờ ngắm pháo hoa... mà trong đó, nổi bật nhất là cái mặt của tôi, Kha và cái mặt của Khải... tại sao tụi tôi lại có mặt ở đó... câu trả lời hết sức đơn giản.

Nó cắt cái mặt của tụi tôi ra từ xô nào đó rồi ghép vào, vì vậy nên trong cái ánh sáng nhiều màu ở đó, tụi tôi tự nhiên nổi bật hẳn lên... cái mặt... bựa không chịu nổi.

Đã vậy nó còn tag tôi vào...

Tôi liền cmt: 'Tụi mày xôm quá ha!'

Gần như ngay lập tức, Kha cũng cmt: 'Tụi mày xôm quá ha!'

Lúc này tôi chỉ muốn xóa cmt của mình đi... để không bị tụi nó trêu. Nhưng nếu xóa cmt đi... Kha sẽ nghĩ gì.

Tôi sắp điên lên được rồi, tại sao tốc độ type chữ của tôi lại nhanh đến như vậy, chậm hơn 3s là được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Tư Ngó Ngẩn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68

'Tụi mày xôm quá ha!' hai cái cmt của hai người khác nhau nhưng y hệt nhau ngay lập tức làm cho bên dưới bùng nổ.

'Oách! Hiện tượng gì đây??'

'Rõ ràng là hai người này đang ở bên cạnh nhau!!'

'*icon không thể tin nổi*'

'Kha và Hạ đang có ý gì khi cmt y hệt nhau??' giọng điệu nó như mấy ông tướng thuật trực tiếp bóng đá. Nhưng tụi tao mà thật sự có ý gì cũng chẳng

bao giờ dám cmt y nhau cho tụi mày soi.

Kha lập tức giải vây: 'Haha, trùng hợp thôi mà. Trùng hợp thôi mà.'

Cmt của Kha nhanh chóng bị nhấn chìm bởi lô lốc mấy cmt khác bên dưới.

'Hú hú, có gian tình!'

'Gian tình tụi mày ơi!'

'Sau tết hai đứa mày biết tay tao!'

'Không cần sau tết, mừng 1 đi chơi cho tụi nó biết tay!'

'Phải điều tra cận kề...'

'...' tôi. Tôi khóc không ra nước mắt, chỉ là vô tình thôi, tại sao lại thành ra như thế này, giống như vừa rồi có một trận cuồng phong bão táp vừa quét qua cuộc đời tôi vậy.

Tôi còn đang thần thờ trong lòng thì...

Khải: 'Tụi mày đi xem pháo hoa thì lo mà xem đi :)))'

Nhìn dòng chữ đó, tôi giật cả mình... tất nhiên tôi giật mình thì đám kia cũng chẳng khá hơn là bao.

Tất cả đều im lặng, chỉ còn mấy đứa bấm nút like hình với like cmt... còn lại không dám hó hé tiếng nào.

Lần đầu tiên tôi thấy hấn dùng icon, mà lại dùng ngay icon mặt cười đó... thật sự rất đáng sợ, rất mang tính chất hù dọa cùng khủng bố.

Tôi len lén nhìn sang Khải, chỉ thấy hấn đang nhìn vào điện thoại, đột ngột ngẩng đầu nhìn tôi, với một nụ cười đều...

A... Ác quỷ!

'Ông... hù dọa ai đó...' Nguyên Một Cục, nổi tiếng là thằng mập nhất béo nhất mỡ nhiều nhất da thịt đàn hồi nhất chịu đòn giỏi nhất trong lớp tôi, liền mặt dầy mày dạn cmt tiếp.

'Không phải hù dọa, mà là đe dọa :)))))' Khải liền đáp trả... tiếp tục dùng icon mặt cười truyền thống đó mà khủng bố người ta.

Sau đó, đến thằng trâu nhất cũng không còn dám hó hé gì nữa.

Tắt điện thoại, tôi và hấn chơi bài tới tận 12 giờ kém mười lăm, chơi chỉ có hai đứa, mà vừa chơi vừa nói chuyện, vui đến mức quên luôn cả thời gian.

Tận khi mẹ tôi gọi điện thoại đến, tôi mới nhận thức giờ giấc.

"A lô, mẹ gọi con có chuyện gì?"

"Con gái, con đang ở đâu vậy?" mẹ tôi hỏi bên đầu dây bên kia.

"Dạ ở nhà. Có chuyện gì không mẹ?"

"Ồ, con mở hết đèn với mở hết cửa nha... qua mười hai giờ rồi thì đóng cửa lại, cẩn thận ăn trộm nha con."

"Ồ, dạ." Tôi chẳng hiểu cái mô tê gì, nhưng cũng cùng với Khải ngoan ngoãn làm theo lời mẹ tôi dặn. Khải vừa mở cửa vừa làm bầm gì đó, mà tôi nghe thật kĩ mới ra là: "Như thế này hết như vợ chồng mới cưới..."

Nghe câu này, tự nhiên cả người tôi nóng ran hết cả lên.

Cả ánh mắt tôi nhìn hấn cũng tự nhiên trở nên kì lạ.

Cứ thế này... chắc tôi sẽ mất máu mà chết trước khi sang năm mới.

Khải nhìn tôi cười cười: "Nhìn cái gì mà nhìn ghê vậy, mặt tui dính gì hả?"

"Không có gì. Ở trên này nhờ ông hết." Tôi nói một hơi rồi chạy xuống tầng.

Đứng ở dưới chân cầu thang, tim tôi vẫn còn đập thình thịch thật mạnh.

Nhìn lên tầng trên, tôi vô thức mỉm cười.

Tôi bắt đầu đi mở mấy cánh cửa còn lại ở tầng dưới.

Chuẩn bị đâu đó xong xuôi, còn có năm phút là sang năm mới, tôi với Khải... hai cá thể cô đơn lại tiếp tục mở ti vi, chọn mấy bài nhạc tết, mở thật lớn rồi cùng nhau lên tầng thượng đón năm mới.

Tầng thượng lộng gió, gió ồ ạt thổi vào mặt, xung quanh chỉ một mảng trời tối đen, bên dưới đèn đường, đèn từ những căn nhà chỉ nhỏ xíu như hạt lựu.

Tôi quay sang quan tâm Khải: “Lạnh không, để tui lấy cho ông cái mền.”

“...” phải im lặng một lúc lâu, Khải mới meo meo “Cái đó không phải nên là tui hỏi bà...”

“Có gì đâu, tui hỏi thật, lạnh không tui lấy cho.” Tôi toan đi xuống tầng.

Khải đột nhiên vòng tay sang ôm tôi từ phía sau, cả người áp sát: “Đủ ấm rồi.”

“...” áy áy... tôi sắp phát điên rồi!!!

'Thịch.'

Tiếng tim của tôi lớn đến mức bản thân tôi còn nghe thấy, lỡ như cả hân cũng nghe thấy thì phải làm sao.

'Thịch.'

Tim của tôi sao lại từ sau lưng phát ra...?

“Hèm... bà, đừng nhúc nhích. Đang ngại chết được.”

“...”

Cảm giác lúc này rất thích, nhưng làm tim tôi sắp kiệt sức đến nơi rồi.s

Phía xa xa, pháo hoa bắn lên trời những vệt sáng đủ sắc màu.

Nhớ cách đây một tháng hơn, hình như hai chúng tôi cũng đã cùng nhau xem pháo hoa như thế này, cũng chính là ngày mối quan hệ của hai đứa tiến sang giai đoạn khác, bây giờ lại cùng nhau ngắm pháo hoa... có cảm giác như ngày hôm đó chỉ vừa mới hôm qua.

Một tháng nhanh chóng trôi qua, có quá nhiều thứ thú vị xảy ra... từ khi chính thức ở bên cạnh hân, hình như cuộc sống của tôi tràn ngập màu hồng.

Tôi khẽ đưa tay siết nhẹ bàn tay hân. Khải chẳng nói gì, chỉ lẳng lặng kê cằm lên đầu tôi.

...

Từ sân thượng của tôi có thể thấy rõ pháo hoa từ nhiều phía... nói gì thì nói, khu tôi ở rất ít nhà cao tầng, nên việc bị che khuất không nhiều. Pháo hoa khắp nơi lấp lánh màu sắc, lại gọi nhớ cho tôi nụ hôn hôm 1/1... mặt tôi càng được dịp nóng lên. Thế này cũng hay, dù cho có gió đến mức nào đi nữa thì tôi cũng sẽ không bị lạnh.

Sau khi pháo hoa hết bắn, chúng tôi mới đi bộ xuống tầng dưới, không khí có chút gượng gạo.

Chỉ là đột nhiên Khải lại giữ người tôi, kéo tôi đi về phía sau hân, hân đi nhanh xuống bỏ tôi còn ở đây ngơ ngác. Thấy tôi đuổi theo mình thì Khải quay lại nói nhỏ với tôi: “Bà đi kiểm cái cây nào đó thật to ôm chặt bên mình rồi đứng yên một chỗ cho tui. Hình như có ai đó bên dưới.”

Tôi nuốt nước bọt, nín áo Khải khi hân định đi xuống.

Dù cho lúc này có hân bên cạnh khiến tôi rất an tâm, thậm chí tôi còn thầm cảm ơn vì hân đã ở lại cạnh tôi, nếu chỉ có một mình tôi ở đây thì tôi thật sự chẳng biết phải làm sao. Nhưng quan trọng hơn hết là tôi lo cho hân, lỡ như hân có chuyện gì thì biết làm sao.

“Đừng đi được không?”

“Này này, lỡ như là trộm thì biết làm sao?” Khải đột nhiên xoa đầu tôi mỉm cười trấn an “Không sao đâu mà.”

Tôi run run buột tay, thấy hân đi xuống nhà, tôi không thể ở yên trên đây để hân xuống dưới đó đối mặt với nguy hiểm một mình được, thế là tôi lên đi lấy cây chổi rồi chạy vội xuống nhà.

Chỉ thấy... Khải đã quật ngã tên nào đó xuống đất, còn thân nhiên đè người ta nằm im lủn. Thấy tôi đứng ngay chân cầu thang, hân tỉnh bơ hỏi: “Nhà bà có dây thừng hay không?”

...

“Hai đứa xem xong pháo hoa trên tầng thượng, cảm thấy có người dưới nhà, nên mới xuống đó, và nhanh chóng chế ngự được tên trộm?” chú cảnh sát một lần nữa hỏi lại.

“Dạ.” Tôi nhanh chóng gật đầu khi thấy Khải chẳng có vẻ gì là sẽ trả lời lại câu hỏi của người ta.

“...”

Ông chú nhìn Khải, rồi lại nhìn tôi.

“Thế... ai là người đã trói tên trộm lại?”

“Là... con.” Tôi lí nhí “Là bạn này giữ hấn lại cho con trói.”

Là tôi vừa tưởng tượng ra, hay ông chú vừa mới nhìn tôi nuốt nước bọt.

“R... rồi, thủ tục vậy thôi, hai đứa có thể về, kiểm tra xem trong nhà có mất cái gì hay không.”

“Dạ.” Tôi gật đầu chào “Tạm biệt chú.” sau đó kéo Khải ra khỏi đó.

Việc gọi điện báo án, với cả ba cái thủ tục này nó ngốn hết của tôi và hấn cả buổi... lúc rời khỏi đã hơn bốn giờ sáng.

Tôi với hấn ai cũng buồn ngủ, cả đêm thức trắng làm cả hai tàn tạ như sắp chết.

Tôi vờn vai một cái. Từ đồn cảnh sát còn phải đi bộ về nhà tôi... thật đúng là ác mộng.

Trên con đường dài vắng tanh, thỉnh thoảng có vài cột đèn rọi ánh sáng vàng mờ ảo, xung quanh cứ như không có sự sống.

Gió lạnh lạnh thổi thỉnh thoảng làm tôi hắt xì một cái.

Khải quay sang tôi, khẽ mỉm cười, kéo tôi vào lòng, rồi nhẹ nhàng khoác vai tôi cả hai cùng bước đi, Khải thì thầm “Lạnh thì đi sát vào.” Tôi thật sự cảm thấy rất có lỗi với hấn... mừng 1 tết sang nhà tôi chơi, còn không được nghỉ ngơi đã phải giúp tôi bắt trộm... cả hai bây giờ bơ phờ hết sức... thật sự rất có lỗi.

“Xin lỗi nha...” tôi lí nhí.

“Lỗi gì?”

“Xin lỗi...”

“...” hấn chép miệng.

Tôi tự nhiên nhớ lại thái độ của ông chú, cảm thấy khó hiểu và bắt đầu lèm bèm.

“Ông ấy bị làm sao vậy?”

“Không phải ông ta có vấn đề, mà là vì cách trói của bà có vấn đề.” Khải điềm nhiên giải thích cho tôi như thế.

“Vấn đề gì?” tôi vẫn chả hiểu cái mô tê gì.

“E hèm... Nó... man rợ quá.”

“...”

Man rợ gì chứ...

...

“Hạ ơi đi chơi!!!” Cả lớp tôi loì chơi trước nhà tôi.

Nhức đầu chết được, có biết tối qua bà không ngủ được hay không, sức lực đâu mà đi chơi, tụi mày thích thì cứ đi đi!!!

Tôi nhú mồm lại chui vào trong chăn, trong lúc mơ màng nghĩ là để tụi nó nháo một hồi sẽ tự động đi luôn mà không phiền tôi nữa. Tôi hoàn toàn quên mất, con Lâm có chìa khóa, và Khải đang ngủ dưới phòng khách...

Một lát sau,...

“A!!!!”

“Á!!!”

“Aaa!!”

“Khải? Ông làm gì ở đây?” cái chất giọng thánh thót của con Jen kéo tôi ra khỏi giấc ngủ.

“Suyt, mấy bà nhỏ tiếng một chút, để yên cho Hạ ngủ, hôm qua thức tới năm giờ sáng, bây giờ chắc mệt lắm rồi.” Giọng của Khải lèm bèm.

“...”

“...”

Tôi lập tức chạy từ trên tầng xuống, đứng ở chân cầu thang, nhìn một lượt tụi bạn mình đang bao quanh Khải há hốc mồm, trong khi hắn đang thản nhiên trong chăn tiếp tục ngủ... chứng tỏ là câu ban nãy hắn nói trong lúc mơ màng, và tất nhiên không suy nghĩ gì nhiều.

Chẳng qua, may là đã không có ý đồ từ trước, vẫn có thể làm toàn dân thiên hạ ở đây sốc đến mức chết đứng tập thể.

Tôi lập tức minh oan: “Thực ra không phải như tụi mày nghĩ đâu!”

“...” tụi nó chỉ có chuyển ánh mắt từ Khải sang tôi, cái miệng đang há hốc vẫn hoàn há hốc...

Nhìn kĩ thì ở đây không chỉ có tụi lớp tôi, còn có tụi 11A1... đả này sau này tôi và Khải không thể yên ổn mà sống được...

...

Cuộc sống không khi nào giống như bạn tưởng tượng, nhưng toàn theo chiều hướng xấu đi...

Cứ tưởng tụi nó sẽ hòa nhau trêu chọc tôi và Khải đến tối tăm mặt mày, ai ngờ tụi nó hoàn toàn im lặng, mà im lặng kiểu của tụi nó là thản nhiên nhìn tôi và Khải đang đi cạnh nhau với ánh mắt... nhìn chỉ muốn cho ăn đập... còn nữa, ăn tiền nhất ở cái nụ cười đáng sợ của tụi nó. Thà tụi mày như ở trong lớp nháo nhào lên còn hơn... Lặng lạng mà nguy hiểm như thế này, tôi chỉ có thể khóc không ra nước mắt.

Tôi biết, từ nay về sau tôi với Khải coi như thành trò chơi của tụi nó luôn rồi. Bởi tôi biết rõ cảm giác khi bạn trêu chọc người ta đến tức điên lên.

Bình thường cùng tụi nó đi chọc người khác, cảm giác vô cùng vui vẻ, vô cùng hả dạ, bây giờ trở thành đối tượng cho tụi nó chọc rồi... lại chỉ biết chui đầu xuống đất, cảm giác vô cùng bất lực.

Bạn tâm đến tụi nó đã tiêu tốn hoàn toàn sức lực ngày hôm nay của tôi.

Cả ngày hôm nay đi chơi mà tôi vật và vật vạ, buồn ngủ không chịu nổi... kết quả là đi đứng loạng choạng, cả xem phim cũng ngủ gục trong rạp luôn.

Coi phim mà mắt tôi nó cứ nặng trĩu, giống như có gì đó đang đè lên vậy.

Kết quả tựa đầu vào vai Khải ngủ luôn từ khi nào không hay.

Sau này con Lâm mới kể lại, lúc đầu lí ra là tôi tựa đầu vào vai nó, nhưng Khải lại mỉm cười với nó, nhẹ nhàng kéo đầu tôi tựa sang vai hắn.

Nghe nó kể với cái giọng điệu chết tiệt chỉ làm tôi muốn chui xuống đất mà trốn.

Sau khi xem xong bộ phim... nghe nói là bom tấn, mà nó chẳng vào đâu tôi được một cảnh quay nào, thì cả bọn kéo nhau đi ăn. Phải nói tới ăn tôi mới hết buồn ngủ được.

Sáng vừa ngủ dậy, còn chưa kịp ăn sáng, đã bị tụi nó hối thúc đi làm vệ sinh cá nhân để lên đường cùng tụi nó tới rạp phim xem bom tấn... mà tụi nó nói là đã phải rất vất vả để đặt vé.

Tối tận bây giờ, tôi vẫn thù ghét đứa nào rủ cả lớp sang nhà tôi gọi tôi dậy, để thấy cảnh tượng đó... để nghe thấy lời nói đáng hiểu lầm đó...

(Đứa nào đó hắt xì..

Mà người ta không kéo đến nhà gọi chị dậy tới khi nào chị mới chịu dậy???)

...

Xem phim xong thì đi ăn, đi ăn thì tất nhiên việc từ rạp phim sang quán ăn là tự túc... tự kéo nhau qua. Chẳng qua có một sự việc như sau.

Vì không có đủ xe cho nên có một nhóm đi đến đó bằng taxi.

Đám còn lại vì nháo một hồi trong bãi giữ xe nên mãi đến lúc nhóm taxi người ta đến nơi rồi, đám đi xe máy mới ra khỏi cửa rạp phim.

Quan trọng hơn là... đứa nào đó lên kế hoạch chuyển đi hôm nay chẳng có kĩ lưỡng, quán người ta còn đóng cửa tới mừng bốn mới mở, bây giờ kéo cả bày đàn đến đây thì ăn cái gì.

Kết quả là Thủy Diệu, đại diện cho nhóm taxi đã gọi cho Jen bên nhóm xe máy: “A lô, mày hả, quán đóng cửa rồi, là đứa nào chọn quán mà ngu vậy?”

“...” bên kia im lặng hồi lâu “Là tao. Có ý kiến gì?”

Thủy Diệu nuốt nước bọt, cười trừ dù biết là Jen không thể thấy: “Haha... không có gì. Bây giờ mày tính đi đâu, quán không mở cửa.”

“Đề tao nghĩ coi...” Jen suy nghĩ một hồi, không để ý có mấy đứa chạy xe máy đã bon chen chạy đi trước, kết quả lại có thêm một nhóm rời ra... mà cảm đầu bên đó không ai khác ngoài Anh Nhảy... được thấy Anh chờ.

Thầy Anh xuất hiện ở nhà tôi là một chuyện hết sức hiển nhiên, không nhắc tới vì cái mặt thầy đã quá quen thuộc trong các chuyến đi rồi.

Nhưng điều kì diệu hôm nay là không biết tại con Anh Nhảy đang vui, hay hôm nay ăn nhầm bùa mê thuốc lú gì đó, nó vô cùng hào hứng leo lên xe cho anh chở chứ không có nháo như mọi hôm... đây tôi đã nói suy nghĩ con này không bình thường.

À mà lạc đề, quay lại Jen, nó suy nghĩ một hồi: “Chuyển qua chỗ bình thường tụi mình hay ăn mỗi khi học bơi xong ấy, chị chủ quán nói là không có nghĩ tết.”

Thủy Diệu cau nhàu: “Vậy sao ngay từ lúc ban đầu mày không chạy qua đó ăn luôn hả?”

“Định cho tụi bây thưởng thức món ngon vật lạ, mà xem ra tụi mày chẳng có số hưởng.”

“...”

Sau khi Thủy Diệu cúp máy, Jen mới ngơ ngác nhìn quanh. Dù biết rất rõ đã có chuyện gì đang xảy ra, nhưng nó vẫn cứng đầu bướng bỉnh, cố gắng hỏi lần cuối, trước khi nổ đò, giống như đang cố gắng níu kéo lấy niềm hy vọng cuối cùng: “Mấy đứa kia đâu hết rồi? Đi vệ sinh hả?”

Tôi chép miệng: “Lúc mày đứng nấu cháo điện thoại, cả đám tụi nó đã chạy đi mất rồi.”

“...”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Tứ Ngổ Ngẩn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69

Khi cả bọn lết qua được quán ăn đã hơn đầu giờ chiều một tẹo.

Cũng nhờ cái đám con Anh Nhảy đã tách nhóm rồi còn thân ai nấy chạy, mạnh ai nấy lo, cả đám chạy tứ phương tám hướng, theo phương châm đường nào cũng về là mã, nên có đứa còn đánh một cái vòng lớn giữa trưa nắng chang chang chỉ để đi... chụp hình hoa hồng bên đường.

Chờ tụi nó tập trung hết ở quán đã đóng cửa, rồi gọi điện nháo cả lên hết, Jen mới có thể tập trung đầy đủ quân số, tiến sang địa điểm cuối cùng của ngày.

Chỉ là đi ăn thôi, còn có thể nhận tới mức như vậy!

Khi vào trong quán, cứ như đem một hơi thở mới tràn vào phòng.

Ban này im ắng bao nhiêu, thì bây giờ âm thanh như vỡ òa, mà não loạn hết mức cần thiết, không đứa nào liên quan tới đứa nào... cụ thể là chửi con nhỏ sắp xếp kế hoạch ngày hôm nay.

Ban này chỉ là nói chuyện với Thủy Diệu, Jen nhà mình còn hung hăng được, bây giờ nếu là đối phó thì phải đối phó với hơn bốn mươi đứa, nó có ba đầu sáu tay cũng không địch lại, nên lặng thầm chui vào chỗ ngồi rồi khẽ lên tiếng: “Gọi món đi mấy đứa.”

...

Sau khi thức ăn vừa được đặt lên bàn, tụi nó như chết đói, nhào đến mà cầu xé không thương tiếc, thiếu điều gặm luôn cái đĩa nếu đĩa làm bằng vật liệu có thể ăn được.

Đang ăn thì điện thoại tôi rung, tôi vừa cho miếng thịt vào miệng vừa quẹt ngang khi thấy một chữ 'Mẹ'.

“Mẹ đang ở sân bay, khoảng hai tiếng nữa mẹ về, ra đón nha con.”

“Ok mom.” Tôi vừa nhai vừa trả lời.

“Nhớ ba mẹ không?” mẹ tôi cười.

“Ba mẹ nhớ con cứ nói, đừng ngại.” Nhai chóp chép.

“...”

“Giữ vậy ạ?” tiếp tục cho thêm cá... nhai chóp chép.

“Con đang ăn hả?”

“Con đang đi chơi với bạn.” Nhóp nhép.

“Hèn gì nó chẳng thèm nhớ ba mẹ nó...”

“...” dối rồi... mẹ tôi lại dối rồi, chỉ cần tôi đặt nặng gì hơn gia đình lập tức dối... nhớ là nhiều khi mẹ tôi đâu có trẻ con như thế này, vẫn khí thế ngút trời khiến người ta giật cả mình khi mới gặp lần đầu ấy chứ...

Nhớ lần tôi kéo Khải đi gặp ba mẹ... chính tôi nhìn biểu cảm của mẹ còn thấy rét thì huống chi là Khải.

“Được rồi, mẹ còn không đi chuẩn bị thủ tục này nọ, hai tiếng nữa con sẽ đón hai người.”

Tôi có cảm giác Khải vừa áp sát tôi thêm một chút.

“Mẹ đang ngồi trên máy bay.”

“...”

Bên đầu dây có tiếng nhắc nhở tắt máy, mẹ tôi mới cười hóm hớ: “Vây bye con, lát nữa gặp lại, mẹ có mua cho con mấy bộ đầm hoàng gia.”

“...”

Con có thể không nhận không? Lần nào nhận quần áo của mẹ xong về con cũng vứt vào xó tủ...Sau khi tôi tắt máy, Khải lập tức cười với tôi... bằng nụ cười nguy hiểm: “Để tui đưa bà đi.”

Tôi mơ màng gật đầu: “Được.”

Tôi cảm thấy chuyện này rõ kì lạ... bình thường bạn trai thường không thể bình tĩnh đối mặt trước mặt phụ mẫu của bạn gái, tại sao Khải không những không sợ sệt, mà còn tỉnh bơ xem chuyện đó như thú vui? Đòi đi gặp ba mẹ tôi??

Tôi dè chừng nhìn hắn: “Sao lại muốn đi?”

“Muốn tìm người chống lưng trước... hèm... sau này tiện đôi đường.” Lúc đầu còn có vẻ nghiêm túc... sau đó lập tức lòi đuôi cáo.

Hắn nhếch môi cười tinh ranh.

“...” thì ra là tìm đồng minh trước... mẹ tôi... chắc sẽ không bán tôi đâu nhỉ?

...

“Con muốn về nhà ngủ, tối hôm qua ngủ trễ buồn ngủ quá.” Tôi ngáp dài một cái.

“Hai bác mới về nước chắc rất đói, chúng ta cùng dùng bữa tối thì thế nào ạ.” Khải lịch thiệp mỉm cười với đáng phụ mẫu.

“Được được, chúng ta đi ăn.” Mẹ tôi lập tức đá tôi sang một bên cười toe toét với Khải.

“...” tôi. Thế là tiêu tủng mừng một của tôi!!!

Ngồi trên bàn ăn, ba cái người đó thân nhiên cười nói, ăn uống vô cùng vui vẻ, trong khi tôi ngồi một bên như chờ thời...

Ba mẹ tôi còn chẳng buồn thắc mắc tại sao hắn lại có mặt ở sân bay, thân nhiên đón nhận điều đó như là lẽ tất nhiên.

Có khi nào tôi sắp bị thay thế rồi hay không?

Trong cái nhà này, tôi có còn chỗ đứng nữa hay không...!!!

Bây giờ tôi mới hiểu cảm giác của những đứa con cả khi mà ba mẹ có thêm đứa nữa...

“Con ăn cái này nè.” Ba tôi gấp vào chén của Khải một ít thức ăn.

Tôi nhìn ba cái người đó vui vẻ hạnh phúc bên nhau chỉ cảm thấy rất nhức đầu... hấn không tốn chút sức lực đã khiến cho ba mẹ tôi về phe của mình rồi, hấn mà lên kế hoạch trước... chắc hai người đó còn được gả sang nhà hấn trước cả tôi.

Tôi nhìn cái cảnh tình thân quý hơn vàng của ba người họ, lặng lẽ ăn, ăn một mình chẳng ai để ý đến thì buồn. Mà khi ba người đó chú ý đến tôi, tôi chỉ cầu cho bản thân biến mất cho rồi.

Khải quay sang mỉm cười với tôi: “Sao im lặng vậy, ăn nhiều vào.”

Mẹ tôi liền thêm vào: “Ăn cho nhiều làm cái gì, chỉ có càng ngày càng mập.”

Ba tôi cũng thêm vào: “Con cứ ăn đi, kệ nó.”

“...” tôi.

Tôi bị chèn ép!! Tôi đúng là thảm thương!

Tại sao tôi lại bị chính ba mẹ của mình đàn áp như vậy.

Vậy mà hấn chỉ tùm tùm cười chứ không lên tiếng bênh vực cho tôi, thậm chí còn nhếch môi: “Béo phì quá thật không tốt, sẽ rất dễ bệnh.”

“...”

Sau khi ăn xong, ba mẹ tôi đi taxi về nhà, trong khi tôi và Khải đi riêng.

Thật ra, ba mẹ tôi ban nãy nói với tôi về nhà chuẩn bị qua nhà nội ngoại thăm ông bà chú bác, nên bây giờ chính xác hơn là tôi đang về nhà tắm rửa chuẩn bị này nọ để đi chúc tết. Quan trọng hơn, ba mẹ tôi còn vô cùng chu đáo dặn dò trước: “Khải con, muốn đi cùng không?? Nếu muốn thì cũng chuẩn bị đi rồi chúng ta hẹn nhau cùng đi.”

Cái con người đang có ý đồ đẩy mình kia tất nhiên không thể từ chối.

Có ba mẹ tôi chống lưng cho rồi, bây giờ còn muốn cả ông bà tôi... thật quá quái!

Tôi ngồi sau hấn trên xe, chỉ có thể lèm bèm: “Ê, lát nữa ở nhà đi.”

Còn nữa, để thể hiện thái độ chống đối của tôi dành cho hấn, tôi ngồi xa hấn cả khoảng lớn, thỉnh thoảng nói chuyện mới hơi chồm lên phía trước.

Khải chỉ im lặng không nói, nhưng không nhìn mặt hấn tôi cũng biết, hấn đang đắc chí tới mức nào.

Chỉ tại tôi xui xẻo, có một gia đình vô tâm... không cần đồng nào cũng có thể thân nhiên bán con gái mình đi..

“Nha... lát dừng đi mà... gia đình tui sẽ trâu cho chết luôn.”

Tôi lại hơi chồm người lên phía trước mề nheo.

Đột nhiên xe thắng gấp, tôi lao thẳng vào lưng hấn, cả người nhích lên một khoảng dính chặt người ta.

Tôi chỉ kịp “A!” lên một tiếng. Lúc đã bình yên lại rồi mới thấy là dừng đèn đỏ... nhưng hấn thắng gấp như thế rõ là cố tình còn gì!!

“Này!” tôi hét toáng.

Khải đột nhiên kéo tay tôi lên phía trước, ôm ngang bụng hấn.

Tôi giật mình, cả người nóng ran, mặt thì đỏ ửng. Tôi rút tay ra, nhưng Khải nắm gọn gàng tôi còn chẳng thể nhúc nhích.

Khải đột ngột quay sang, mặt liền áp sát tôi, tim tôi lúc này chỉ muốn nhảy ra ngoài. Hấn làm về mặt tội nghiệp: “Thật sự không muốn tui đi hà?”

“Ugh...” tôi không biết nên trả lời như thế nào trong cái tình huống trở trâu như thế này... rõ ràng, lúc này tôi rất kiên quyết với ý nghĩ ép buộc hấn ở nhà... tại sao bây giờ lại lung lay rồi...

“Im lặng được xem là muốn tui đi nha.” Khải mỉm cười rồi buông tay tôi ra, hấn rồ ga chạy khi đèn chuyển sang màu xanh.

Tôi vốn định rút tay lại, nhưng lại nghe loáng thoáng giọng của ai đó phía trước: “Ày, để yên đi, tui lạnh, cần giữ ấm”

“...”

Tôi ngay lập tức rút lại, dù cho hần có ý ới...

Bắt đầu từ bây giờ, tôi nên có kế hoạch lật ngược tình thế... cứ để như thế này, sau này chắc hẳn nói một tôi không dám làm hai.

...

Nhìn Khải đứng trước nhà tôi, chỉ cảm thấy một luồng hơi lạnh thổi qua sau lưng.

Hắn mặc áo thun quần bò đơn giản, nhưng mà thứ gì mặc lên người hắn cũng đẹp, nên nhìn hắn như người mẫu ấy... tôi thế nào cũng bị chìm cho chìm ngấm.

Dù cho bây giờ tôi có đang mặc một cái đầm... thậm chí còn chải chuốt một chút... phong cách xem như khác so với mọi khi... có lẽ vẫn chẳng thể sánh đôi với hắn.

Khải mỉm cười nhìn tôi, ánh mắt không hề giấu diếm soi từ trên xuống, làm tôi thấy nhồn nhột, lập tức nóng bừng cau có mắng hắn: “Đừng nhìn nữa!! A!! Đã bảo đừng nhìn nữa.” “Đẹp mà.” Hai chữ...

Chỉ hai chữ cũng đủ để làm tôi chết đứng.

Tôi cả người nóng hừng hực lại chui ra phía sau cửa nhà, để tránh tầm nhìn của hắn.

Khải không thèm quan tâm đến thái độ của tôi, cười toe toét, có vẻ rất vui, bình tĩnh tản bộ lại gần tôi.

Tôi đành nhắm nghiền mắt để tránh nhìn Khải, miệng lắp ba lắp bắp đánh trống lảng: “Ch... chờ Lâm một chút, n... nó đi chung với tui mình.”

Mọi năm, tôi vẫn thường hay cùng con Lâm với ba mẹ mình sang nhà ngoại nhà nội, năm nay còn có thêm một người nữa... người có lẽ sau này sẽ rất thường xuyên đến thăm ông bà nhà tôi.

Giọng Khải hình như có chút cười: “Được, ngắm bà đốt thời gian.”

“Này!!”

Phải làm sao cho hắn... chừng chặc lên một chút! Khải trẻ con này làm tôi cười không nổi mà khóc cũng không xong!!

Tôi với hắn đứng chờ một lát... đúng hơn là hắn tiếp tục trêu tôi, còn tôi vô cùng tốn calo nghĩ cách đối phó hắn, thì Lâm chạy xe đến, hôm nay nó cũng mặc một cái đầm cổ sơ mi dài ngang đùi vô cùng dễ thương...

Người ta với tôi cùng một phong cách... nhưng hiệu suất nó lại khác nhau một trời một vực...

Sau khi Lâm đến, chúng tôi cùng chạy sang nhà ba mẹ tôi, chờ hai người họ một lúc lâu mới bắt đầu đi.

Hai người đó... rõ ràng trong lúc ngồi trên xe để Khải chở sang nhà ba mẹ tôi, mẹ còn gọi hối tôi qua nhanh nhanh, kết quả qua rồi phải chờ tới tận nửa tiếng đồng hồ.

Ba đưa tôi cứ nghĩ sẽ nhanh lắm, nên đứng luôn bên ngoài cổng chờ, chẳng thể tin được chúng tôi phải ở ngoài đến tận nửa tiếng. Hàng xóm xung quanh đi qua đi lại, ai cũng nhìn chằm chằm về phía chúng tôi.

Lúc tới nhà nội thì trời đã tối.

Tôi tiên phong mở cửa, vừa bước vào trong nhà đã bị đột kích.

Cả đám nhóc tí bé tí chạy như bay đến, ôm chân ôm eo tôi kín mít. Dù cho tụi nó thấp thấp ngang bụng tôi, nhưng vì một lực lượng hùng hậu, cộng thêm tụi nó còn phân bố đều ra, khiến tôi chẳng thể nhúc nhích nổi.

Khải đi theo phía sau nhìn thấy chỉ mỉm cười.

Tôi quay sang cầu cứu: “Cứu tao Lâm...”

“Truyền thống hằng năm mà, mày ráng mà chịu, ai bảo được thương quá làm gì.” Mọi người thân nhiên đi lướt qua tôi vào phòng khách, để lại tôi đáng thương với lũ trẻ quậy phá không chịu nổi.

Tụi nó nháo nháo lên dưới chân tôi: “Chị Hạ, chị Hạ!!!”

“Chị Hạ qua chơi!!”

Đám nhóc này đều là con của chú bác tôi sống cùng nhà ông bà nội. Nếu không phải vậy thì tôi đã túm cổ từng đứa một đá văng ra khỏi cổng rồi.

Tôi cố gắng đẩy từng đứa ra, nhưng hề tách được đứa này ra khỏi người tôi, đứa kia lại bầu vào, ôm tôi chặt đến mức tôi có cảm giác xương mình hình như mới kêu lên cái rắc. Tôi hét cách phải hét lên: “Đứa nào muốn có tiền lì xì?”

“Em!”

“Em!”

Tụi nó ngược mặt lên, khuôn mặt hào hứng với ánh mắt lấp lánh.

“...” chẳng hiểu sao mấy cái bản mặt này làm tôi nhớ tới hồi nhỏ tôi cũng từng như vậy.

Thời hồi đó trong xóm tôi có tới hai ba tiệm tạp hóa gì đó, chuyên bán mấy cây kiếm nhựa súng nhựa vân vân,... Mà tôi lại cực thích chơi mấy cái đó, cứ có tiền lì xì lại chạy đi mua mấy cái đó chơi. Tôi với con Lâm đã từng giận nhau cả ngày vì nó thích kiếm xanh, trong khi tôi đang dùng cây kiếm xanh... Nó thích kiếm xanh tôi chẳng hiểu sao nó lại mua cây màu hường, để rồi tới lúc hứng thì giành giật với tôi.

Ngày xưa tiền lì xì hiếm hoi, hai mươi ngàn là cao lắm... tôi nhớ mình từng nhìn chú mình với ánh mắt như thể nhìn một vị thần khi chú cho tôi tờ hai chục. Mà thời ấy cái gì cũng rẻ, kiếm nhựa có năm sáu ngàn một cây. Bây giờ cái gì cũng treo giá trên trời. Kiếm nhựa biến mất thay vào đó là kiếm có đèn chiếu.

Thời đó lấy kiếm lấy súng đập nhau rầm rầm, bây giờ vì sợ hóng đèn mà không dám động đậy mạnh.

Thời đó đánh nhau chán lại ngồi chơi ô ăn quan, không thì lấy phấn vẽ đầy ra đất nhảy lò cò, để rồi bị bác tổ trưởng trong xóm đến nhà mắng vốn vì tội làm hỏng nét đẹp văn minh đô thị gì đó... Đúng thật thời đó khác với bây giờ rất nhiều.

Ờ lạc đề rồi.

“Đứa nào muốn tiền lì xì thì mau mau chạy theo mẹ hai.” Mẹ hai là mẹ tôi... Mẹ đã không cứu tôi, tôi không cam long chết một mình đâu!!

Tụi nó ngay lập tức hón ha hón hờ chạy vào trong bếp nơi mẹ tôi đang giúp bà nội nấu ăn... nháo một trận trong đó.

Tôi nhếch mép thỏa mãn ngồi xuống ghế sofa cạnh Khải.

Hắn đang điềm nhiên bỏ qua sự ồn ào, vô tư xem tin tức từ ti vi và uống trà cùng với ông nội và ba tôi.

Thấy tôi ngồi chính ỉnh cạnh Khải, ba tôi liền nhủ mầy: “Vào bếp phụ việc mau, còn dám ngồi đó?”

“Ồ...” tôi tỏ ra bất mãn, suýt nữa theo thói quen giầy đành dạch, chẳng qua tôi vẫn còn giữ hình tượng trước mặt Khải.

“Con gái con đứa... không thấy con Lâm vào trong đó rồi hả?” ông nội tôi cười nhẹ thêm lời.

“Nhưng Khải cũng đâu có phải phụ việc...” tôi kể tội, không ngờ lại bị một câu cho cứng họng.

“Người ta ban nãy vào trong bếp mới bị mẹ đuổi ra đấy.” Mẹ tôi từ trong bếp đi ra phòng khách, bám theo đó là một đám nhóc ồn ào.

“...” tôi... chắc mặt tôi lúc này... nó kì quặc lắm.

Khải bên cạnh che miệng cười.

“...”

Tôi xì một tiếng rồi chạy vào trong bếp, nghe loáng thoáng sau lưng có giọng Khải: “Để con phụ nữa.”

“Ồ, con ngồi đó đi.”

“Thôi ạ.” Giọng hắn cười cười.

Tên này lúc đầu nói chuyện với tôi rõ lạnh lùng, tại sao dạo gần đây có thể thay tính đổi nết như vậy...

(Không phải vì chị thì vì ai?? Người ta đang cố làm bạn trai ám áp cho phù hợp với gu bạn trai chị thích đấy!!!)

Bà nội tôi thấy tôi vào bếp liền vui vẻ ôm tôi một cái xoa xoa vài cái, nựng nịu vài cái: “Ui! Cháu gái của tui năm nay lớn quá rồi.”

Tôi đỡ lấy cái nắp nồi trên tay bà nội, cười toe toét: “Nội ra ngoài đi, để con làm cho.”

“Ừ, làm giỏi nha con.” Nội tôi vỗ đầu tôi rồi cũng ra phòng khách, thấy Khải, bà chỉ cười: “Chào con trai.”

“Thưa bà.” Khải khẽ cười, rồi vào trong bếp giúp tôi với Lâm.

Nấu nướng một lát thì mẹ tôi gọi vọng vào từ phòng khách: “Hai đứa ra đây lấy tiền lì xì này!”

Tôi liền hớn hờ quăng hết mọi thứ cho Khải, kéo Lâm ra ngoài, đứng xếp hàng trước mặt mẹ tôi... bị bà quăng cho một câu đứng hình: “Ừa mẹ đâu gọi con, mẹ gọi Khải với Lâm mà?”

“...”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Tứ Ngổ Ngẩn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70

“Ừa mẹ đâu gọi con, mẹ gọi Khải với Lâm mà?”

Xem xem mẹ tôi có còn là mẹ của tôi nữa hay không???

Mấy đứa nhóc xếp hàng phía trước bắt đầu trêu chọc tôi. Còn bé Ruy chạy vào bếp kéo Khải ra.

Hắn ngơ ngác nhìn cái mặt chủ ụ một đồng của tôi, cùng với khuôn mặt mỉm cười của mẹ tôi, cả thố mẫn của Lâm có lẽ đã hiểu ra đôi chút.

Mẹ tôi không chờ lâu liền nói với Khải: “Con mau qua đây, cô có cái này muốn tặng cho con.”

Khải nhanh chóng đứng trước mặt mẹ, bà đưa cho hắn một bao lì xì đỏ chót: “Lì xì cho con, tuổi lớn hạnh phúc nhé.”

“Cảm ơn cô, chúc cô năm mới vui vẻ.” Hắn mỉm cười thân thiện, nhanh chóng nhận bao lì xì từ tay mẹ tôi.

Lâm đã có, Khải cũng có, mấy đứa nhỏ cũng đã có, tôi liền chạy tới mề nheo: “Mẹ ơi... còn con nữa!!”

“Con lo cho cái nồi trong bếp kia.”

“Ặc...” tôi và Lâm đồng thanh.

...

Sau khi nấu ăn xong thì ba mẹ tôi từ biệt nhà nội, chạy sang nhà ngoại.

Nhà ngoại tôi ở ngoại ô, nên có phần hơi xa, được cái nhà rất to. Sân vườn phía trước cũng rất lớn, mà mấy anh em họ bên nhà ngoại của tôi phần lớn là cỡ tuổi tôi, chơi với nhau rất hợp rơ... bình thường sang ngoại, tôi chẳng muốn về nhà, kết quả mừng một nào cũng ngủ luôn ở đó, sáng hôm sau mới bắt xe về nhà đi chùa...

Khải dừng xe trước nhà, một lượt nhìn vào sân.

Nhà ngoại tôi chỉ có một tầng trệt, nhưng rộng rãi thoải mái, từ cửa trước đến cửa sau đi bộ muốn mỏi cả chân. Nhà ngoại có vườn cây rất lớn, bên trong đó có một cái giếng đã bị lấp, có thêm một cái ao nhỏ nhỏ, phía dưới có cá bảy màu, cá vàng....

Phía trước nhà còn có cái xích đu bằng sắt. Khu nhà gió lộng, mỗi tối ra xích đu ngồi đung đưa cũng rất thích. Dù cho sóng điện thoại ở đây có hơi yếu, nhưng tôi thích, là được!

Ngoại tôi có nuôi hai con chó cao ngang bụng tôi, một con tên Vàng vì nó có lông màu vàng, một con tên Trắng vì nó màu trắng... còn giống hã... tôi còn chẳng biết nó thuộc loại gì, chỉ cần biết tại nó có khuôn mặt rất dễ thương, cũng na ná nhau dù cho chẳng cùng mẹ cùng cha.

Hồi đó ngoại tôi nuôi chó là để bắt trộm, chỉ tiếc là Vàng với Trắng ngoan hiền quá, gặp người lạ có khi còn quấy đuôi chào!

Mỗi khi tôi xuống chơi đều là hai đứa nó ra chào tôi đầu tiên.

Tôi nhảy xuống xe, ngay lúc đó, Lâm cũng chạy đến ngay phía sau.

Ba mẹ tôi đã dắt xe vào trong từ khi nào.

Như mọi năm, Vàng với Trắng nháo hết cả lên, quanh quẩn bên chân tôi đòi ôm... hồi xưa tụi nó nhỏ xíu, bế bằng một tay còn được, bây giờ muốn ôm tụi nó vào lòng chắc phải dùng thêm cái ghế kê bên dưới cho tụi nó đứng lên.

Tôi cười toe toét quỳ xuống ôm ghì tụi nó vào lòng. Lòng dày mềm mại ôm thích chết đi được ấy!!!

Cơ mà bầu vào tôi một hồi, tụi nó tự nhiên bỏ chạy đi đâu đó. Hai tay đang có cục bông mềm mại đột nhiên biến mất, tôi liền ngo ngác nhìn theo. Khải vừa dựng xe một góc, liền bị tụi nó quẩn lấy.

Bên cạnh, Lâm đen thui mặt mày nghiêng rảnh rảnh lợi: “Xem như ông có sức hút, mọi năm người thứ hai phải là tui mới đúng!!”

Khải cười cười, cúi xuống vỗ vỗ đầu tụi nó. Vàng với Trắng cọ đầu vào quần Khải vô cùng thích thú. Hấn nhìn tụi nó với ánh mắt dịu dàng.

Chẳng biết tôi đã từng nghe ở đâu... những chàng trai thích chó đều là người tử tế, cách họ đối xử với nó, chính là tính cách thật sự của họ. Tôi khẽ cười nhìn hấn chơi đùa với hai con chó... bạn trai của tôi rõ là tốt bụng...

Khải đột nhiên chuyển từ khuôn mặt vui vẻ dịu dàng sang vui vẻ lưu manh.

Hấn ngừng đầu nhìn tôi, dù cho tay vẫn vuốt ve hai con chó, nhưng lại nhếch môi cười khẩy.

Cái nụ cười đó... chính xác là đang trêu chọc tôi.

“...”

Định chính lại, tên này từ trong ra ngoài đều vô cùng xấu xa... chẳng qua khả năng giả làm người tốt của hấn quá cao siêu, người ta nhận không ra bản chất thật của hấn. Dù cho bây giờ có trở thành hot boy ấm áp đi chăng nữa cũng không thể bỏ được cái máu lưu manh trong người.

Nhìn hai con chó bên cạnh Khải, tôi có cảm giác như mình vừa bị cướp hết mọi thứ.

Bạn bè, ba mẹ, thậm chí đến hai con chó đã từng xem tôi như nữ thần (???) cũng chạy về phía Khải.

Tôi chỉ còn ngoại thôi!!

Bà ngoại với ông ngoại ngồi bên hiên ăn dưa hấu đang trò chuyện với ba mẹ tôi. Tôi vừa vào đến nhà lập tức lao đến ôm hai người họ vào lòng.

Bà ngoại ông ngoại mỉm cười vỗ vỗ lưng tôi: “Ngoại! Con về chơi với ngoại!”

“Vậy hả...? Hay là về chơi với mấy đứa nhóc?”

“Một công đôi chuyện mà ngoại.” Tôi cười toe.

Bên kia, Lâm vừa nói nhỏ vào tai Khải cái gì đó, khiến cho Khải cười nhẹ... tôi liếc mắt lờm con Lâm một cái, nó chỉ nhếch môi.

(Chị ấy nói với anh ấy rằng: “Đó là tuyến phòng vệ cuối cùng của con Hạ, nó chẳng còn ai để dựa dẫm ngoài ông bà ngoại đâu. Cưa được bà ngoại ông sẽ áp đảo tuyệt đối.”)

“Mấy anh chị đâu rồi ngoại?” tôi nghiêng đầu hỏi.

“Tụi nó đi sang nhà hàng xóm hết rồi, lát nữa về ngay thôi, ăn dưa đi con.” Bà tôi đẩy đĩa dưa về phía tôi “Hai đứa qua ăn nè.”

“Cảm ơn bà.”

Lâm cười toe toét chạy về phía bà, cho một miếng dưa vào miệng, trong khi Khải chỉ đứng yên cho hai tay vào túi quần cùng nụ cười nhạt.

“Cảm ơn bà.” Khải chỉ nói vậy. Tôi liền đánh trống lảng, làm nũng với ngoại.

“Con chưa được ăn nữa...”

“Lại nũng nịu.” Ngoại xoa đầu tôi “Được rồi, vào nhà ăn cơm đi. Ngoại dọn cho ăn.”

“Yêu ngoại nhất luôn!!” “Còn mẹ mày quăng đi đâu?” mẹ tôi trề con giận dỗi.

“Xì, tại mẹ không chịu li xì cho con.” Tôi có ngoại làm điểm tựa, liền liên tiếp làm nũng.

“Tại thái độ mày như vậy nên mẹ mới không thêm li xì cho...” mẹ tôi xì một cái rồi vào nhà trước.

Ngoại tôi quay sang vỗ vai Khải: “Bạn Hạ hả con?”

Khải hơi cúi đầu chào: “Dạ thưa bà.”

“Được rồi được rồi, không cần phải khách sáo, cứ tự nhiên như ở nhà là được.” Ngoại tôi cười thoải mái “Con là bạn cùng lớp hả?”

“Dạ không, lớp con đối diện lớp Hạ.” Hấn lễ phép đáp.

Cách hấn nhìn ngoại rất dịu dàng, hình như hấn rất thương bà của mình.

“Vậy sao hai đứa...”

“Lớp con chung cụm trại với lớp Hạ ạ.”

“Ồ, được rồi được rồi.” Ngoại vỗ vai hấn cái bốp “Bạn Hạ cũng như bạn ngoại. Con cứ tự nhiên nha.”

“...” câu này hình như sai sai sao đó...

Khải khẽ cười...

Lâm liền ôm ngoại: “Ngoại quên con rồi?”

Bà ngoại còn chưa kịp phản ứng thì ông ngoại đã ngoắc ngoắc Lâm: “Con qua đây ông lì xì cho.”

Lâm lập tức đưa ra bộ mặt hồn hờ đuối theo. Tôi liền la lớn: “Tiền lóa mắt té bây giờ.”

“Có té cũng kéo mây cùng té.”

“...”

Bà ngoại mỉm cười đi vào nhà trước “Hai đứa cứ ngồi đây chơi, khi nào dọn cơm xong ngoại gọi.” Ngoại đi rồi để lại tôi với Khải ở ngoài sân... một khoảng im lặng.

Con Vàng từ xa chạy tới, nhào vào Khải, hấn liền ngồi xuống hiền xoa đầu nó, đã vậy còn ngước đầu nhìn tôi như thể bảo tôi ngồi xuống cho vui.

Tôi nhìn vào trong nhà thấy Lâm đang cùng mẹ với ba tôi nói chuyện, mới ngồi xuống cạnh Khải.

Hấn có vẻ hài lòng với thái độ của tôi, vừa vuốt con Trắng vừa nói: “Nhà của bà vui vẻ thật đấy.”

“Tất nhiên, lúc nào cũng um sùm như vậy mà.”

Hấn nhếch môi, câu nói có vẻ bình thường, nhưng chẳng hiểu sao tôi có cảm giác giống như hấn đang mưu tính gì đó, nghe nó gian gian: “Vậy sao...”

“Ông không về nhà chúc tết ông bà hả?”

Thấy Khải im lặng một hồi lâu, tôi tò mò nhìn sang hấn, chỉ thấy Khải đang lặng lẽ vuốt con chó, như không nghe thấy câu hỏi vừa rồi.

Sợ rằng mình đã đụng trúng chỗ không nên đụng, tôi liền lấp bắp: “A... có phải là có chuyện gì không? Tui... tui xin lỗi.”

Đột nhiên hấn phì cười: “Ha ha, biết ngay bà sẽ phản ứng như vậy mà.”

Từ xoa đầu con chó, hấn chuyển sang xoa đầu tôi, nói tiếp: “Tui chỉ trêu bà thôi, không có gì đặc biệt đâu, chẳng qua là nội ngoại đều ở Hà Nội rồi, ba mẹ không về nên tui cũng không có về.” “Hả? Quê ông ở Hà Nội?”

“Ừ, ba mẹ tui hồi xưa ở Hà Nội, đến khi cưới nhau mới chuyển vào đây sống.”

Tự nhiên thấy có chút ảm áp. Giống như tôi đang giữ trong tay một thông tin mà chẳng đứa nào lớp tôi biết... giống như tôi với hấn vừa gần nhau hơn một chút.

Lại tự nhiên thấy muốn điều tra hấn một lượt từ sở thích đến sở ghét, đến gia đình người thân,... vậy có lẽ sẽ bị cho là tò mò quá đáng, tôi đành lặng lẽ giấu niềm vui bằng cách đưa cho hấn một miếng dưa hấu đỏ ngọt.

Khải cầm lấy rồi cho vào miệng.

“Ngọt vậy?” Khải trầm trồ, lấy thêm miếng nữa.

Tôi mỉm cười đẩy đĩa dưa vào giữa tôi và hấn: “Nè. Dưa hấu này nhà tui trồng đó.”

“Ngọt.” Hấn không nói gì, chỉ lạnh lùng nhả ra một chữ.

“Muốn đi xem vườn dưa không?” tôi mỉm cười.

“Ừ.” Hắn gật đầu, tay lấy thêm một miếng nữa... nhìn khuôn mặt thỏa mãn của hắn tôi phì cười.

Khải nhanh chóng cho vào miệng, tiện liếm môi.

Tự nhiên cả người tôi nóng lên... lập tức đứng dậy: “Đ... đi xem đi, tui đưa ông đi.”

“Ồ.” Hắn vừa nói vừa chống tay đứng dậy.

Đột nhiên giọng của mẹ tôi từ bên trong vọng ra: “Vào đây ăn cơm đi hai đứa.”

“Dạ.” Tôi và hắn đồng thanh.

Nhìn nhau một hồi mới bật cười.

Vừa quay lưng định vào nhà thì phía sau có tiếng hét lớn: “Chị Hạ tới chơi!!!”

Tôi vừa nghe giọng con bé Míp, lập tức trên môi nở nụ cười, ánh mắt sáng rỡ. Quay người lại tìm kiếm thì tôi thấy có cả thằng Múp, cu Ten, anh Lay với chị Vũ.

Cả đám nhanh chóng đánh úp tôi, chạy lại ôm theo kiểu, đề tôi luôn xuống sàn. Khải bên cạnh giật cả mình, vô thức túm lấy tay tôi... tất nhiên cũng bị té.

Bốn thằng lớn với ba thằng nhỏ đề nhau nằm dài ra sàn... chẳng biết có quen nhau hay không...

Bảy đứa sau khi đề nhau cười phá lên (tất nhiên ta phải loại trừ bạn Khải) lập tức lăn ra dàn hàng nằm luôn dưới sàn cười toe toét... ôi cái cảm giác mọi năm...

Lâm từ bên trong nhà vừa lèm bèm vừa đi ra, nó nhìn thấy cả đám nằm thành đều đều thành lớp lập tức hét lớn: “Ya!!”

Sau đó, nó nhảy lên nằm đè lên cả thầy tụi tôi...

Vì tụi tôi là đang nằm cạnh nhau, chỉ cần nó nằm vuông góc một cái là cả đám chẳng ai đứng dậy được.

Đập, đá, đập, đẩy,... cộng với la hét một hồi mà con Lâm vẫn lì lợm nằm yên đó không thèm đi ra.

Bà ngoại tôi từ trong nhà chạy vội ra ngoài vội về mặt hoảng hốt: “Gì vậy?”

“Không có gì đâu ngoại, chỉ là tụi con đang chơi trò chơi thôi. Hự...” Lâm nó cười lớn trả lời.

“Vậy hả?” Nó điều đó ngoại, kéo nó ra giùm tụi con. Đứng dậy...” vừa la vừa hét.

“Ngoại ơi, nó đề!!”

...

Vào bàn ăn, cứ như Khải không phải là người ngoài, cũng không phải là bạn của tôi và Lâm, mọi người trò chuyện cứ như đúng rồi, giống như quen biết thân thiết lắm. Anh Lay còn tỉnh bơ choàng vai hắn: “Làm bạn với con nhỏ này, khổ lắm phải không?”

“Anh!!!” tôi đá chân anh một cái... lườm anh một cái... ngồi đối diện tôi mà còn bon chen! Có mấy lần vì mách lẻo chuyện tôi trốn đi chơi đêm với mẹ tôi mà bị tôi kéo cả bọn đi quánhội đồng một lần vẫn không sợ.

Khải trả lời: “Khổ từ khi chưa làm bạn rồi anh.”

“...” tôi hậm hực đâm mạnh cái nĩa xuống miếng thịt bò trên đĩa trước mặt.

Ba mẹ tôi cười cười, Khải thì chắc là biết rõ quá rồi, chỉ có ông bà ngoại tôi vẫn còn mơ hồ: “Ồ Khải... quan hệ của con với Hạ... chắc không phải bạn bình thường đâu hả?”

“...” ông à, tại sao ông có thể hỏi mấy câu tầm vốc như vậy?? Không phải bình thường gia đình sẽ nghiêm cấm con cháu có người yêu trong khi vẫn còn học tập à?

Rõ ràng giọng điệu của ông không phải là dò hỏi mà chính xác hơn là trêu ghẹo nha.

“Ông ngoại...”

Khải không trả lời chỉ cúi đầu cười nhẹ... giống như hơi xấu hổ vì bị nhìn thấu tâm can.

Cái này khác nào cầm loa lớn thừa nhận giữa tôi và hắn thật sự có cái gì đó đây...

Tôi cười khỏ: “Haha, ông ngoại ăn cá nè, đừng quan tâm đến chuyện mấy đứa nhỏ tụi con.”

Bà ngoại cười đầy ẩn ý: “Ông ngoại đừng chọc ghẹo mấy đứa nhỏ nữa, hỏi chuyện làm ăn ba mẹ con Hạ đi, cho tụi nhỏ tự chơi với nhau.”

Ngay sau đó, bốn người lớn vừa ăn vừa nói chuyện với nhau, để đám tụi tôi được tự nhiên.

Múp với Múp là hai anh em song sinh, tụi nó nhỏ hơn tôi một tuổi, cũng xem tính cách như đã trưởng thành đi.

Cu Ten bằng tuổi tôi, nhưng cứ thêm chữ Cu vào là tại vì anh Lay gọi nó như vậy. Con trai mà lùn hơn cả tôi, được cái học rất giỏi, vô cùng giỏi. Học giỏi đến mức tôi cảm thấy này rõ không phải là người.

Đến chị Vũ, chị ấy lớn hơn tôi một tuổi và nhỏ hơn anh Lay một tuổi. Điển hình gái ngoan, thạo tất cả mọi thứ việc nhà, đôi khi tôi không biết trên đời này có chuyện gì mà chị ấy không làm được.

Cuối cùng là anh Lay, còn được gọi là anh Lầy, giống như leader của nhóm. Anh ấy chính là người chỉ huy mọi trò đùa của cả đám, mà hễ cả đám bị la, anh ấy sẽ là người đứng ra gánh vác hết toàn bộ trách nhiệm vào mình, cuối cùng chỉ có bản thân bị phạt, trong khi chúng tôi bình yên vô sự.

Bình thường thì ngoan ngoãn như vậy, nhưng đó là những khi ảnh vui. Hứng thì chơi bẻ.

Chơi bẻ thì chơi tới bẻ nát bét... có mấy lần mách chuyện của tôi cho mẹ tôi nghe, làm cho tôi với mẹ tôi giận nhau mấy ngày liền.

Thật ra thì... về nhà ngoại, thích nhất là được cùng anh em lăn lộn ngoài vườn.

Vườn nhà tôi ấy, vừa râm vừa mát, buổi trưa nằm lăn ra cỏ ngủ là thích nhất.

Lâm mỉm cười: “Một lát ăn xong tụi mình làm gì?”

“Thiếu gì trò chơi... tết nhất hay đánh bài đi.” Chị Vũ ra kế hoạch.

“Được. Khải biết chơi bài không?” tôi quay sang hỏi.

“Không...” hần lắc đầu, cho com vào miệng.

Nghe hần trả lời, tôi há hốc mồm: “Không biết loại nào luôn?”

“Ừ, hoàn toàn không?” hần gật đầu.

...

“Xi dách.” Khải hạ bài... con một cơ và con già bích.

“...” cả đám còn lại.

“Cái này... là xi dách phải không?” hần có chút cứng đờ nhịp tay trên hai lá bài đang đặt dưới đất.

“Không biết chơi rõ ràng là nói dối!! Chơi bài cào thì toàn chín nút, chuyển qua xi dách thì bốn lần xi dách một lần ngũ linh... đồ nói dối!!!” tôi hét toáng ức chế quăng luôn lá bài xuống đất.

Khải lạnh lùng đáp: “Cái này không phụ thuộc vào biết chơi hay không... phải nói là tui may mắn.”

“...” tôi.

Thấy tôi như sắp bùng cháy đến nơi, anh Lay liền đưa ra lời đề nghị mới... nhằm hạ hỏa con bé sắp nổi khùng tới nơi.

“Đi nghĩa địa chơi không?”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Tứ Ngổ Ngẩn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71

Gần nhà ngoại tôi có một cái nghĩa địa, mà nghĩa địa đó nó rộng...

Tôi mấy năm trước, có lần cả đám chúng tôi trốn ông bà ngoại ra nghĩa địa chơi, sau đó tôi dọa thằng Múp một cái, nó la toáng lên rồi chạy đi mất, vấp cục đá té u đầu chảy máu.

Kết quả là sáng hôm sau cả năm đứa bị ngoại lấy cây đánh, anh Lay lại là đứa bị đánh nhiều nhất, bởi vì anh nói anh là đứa bày đầu rủ đi chơi.

Hồi nhỏ cảm thấy nghĩa địa thật lớn, mấy năm sau đó lớn rồi lại đến thì cảm thấy nó chẳng còn hoang vắng và đáng sợ như hồi xưa nữa, nhất là vì có Khải kề bên.

Nghĩa địa lí ra là nằm trong rừng, nhưng người dân ta chặt cây,... nên cây cối cũng không rậm rạp lắm, chẳng qua từ nhà tôi muốn đến nghĩa địa, phải băng qua một con đường lớn, đi thẳng theo đường mòn mới đến được.

Dù đã trải qua nhiều năm, tôi vẫn còn nhớ hồi đó khu này tối đến mức nào, lại đáng sợ tới mức nào. Nhất là nhớ cái khí trời lạnh lạnh, sương bay lơ lửng trong không gian có mấy phần giống khói trắng.

Lúc đó, sợ nhất là nhìn xung quanh, cả nhìn lên trên đầu, bởi vì mấy tán cây trong bóng tối nhìn rất chi là kì dị, giống như mấy bàn tay lớn màu đen.

Tôi với Khải là hai người đi sau cùng, gió từ phía sau lùa tới lạnh cả gáy, Khải cẩn thận đi sát vào tôi thì thầm: “Ban này sao không đem theo áo khoác.”

“Đem theo làm gì?”

“Chín giờ hơn rồi, còn đi lòng vòng như thế này, không sợ trùng cảm à?”

“Ờ mà... nhắc tới chín giờ... ba mẹ tui về thành phố rồi, ông không về cùng họ mà đi ra đây, vậy có nhớ đường về không?”

Khải không nói gì chỉ cười.

“Cười gì vậy? Cười là nhớ đường hay không?”

“Nước nè uống đi.” Hắn móc từ đâu ra một chai nước suối ướp lạnh, trên vỏ chai còn lấm tấm nước.

“...” có ai đòi đi nghĩa địa lại đem theo nước uống... tôi vừa cười vừa cầm lấy chai nước “Có cần phải chu đáo như vậy không???”

Khải lạnh lùng nói: “Tôi còn đem theo bánh snack nữa, ăn không?”

Vừa nói hắn vừa đưa ra trước mặt tôi một bịch bánh thật.

“Ông đi đã ngoại hả?” tôi lại phì cười.

Khải thật sự vô cùng thú vị. Mà cũng tại vì như vậy, tôi hoàn toàn quên mất đi câu hỏi lúc ban đầu của mình cho đến sau đó.

Nhìn quanh thì tôi phát hiện đã đến nghĩa địa.

Không khí lạnh thêm vài phần.

Tôi nhìn sang Khải, hắn có vẻ vô cùng bình tĩnh.

Tôi lẳng lặng thò tay ra sau lưng hắn định vỗ một cái hù dọa cho hắn thay đổi sắc mặt thì tay đột ngột bị nắm lấy...

Lúc này... tôi mới chính là đứa hét lớn, làm cả đám đang đi phía trước cũng giật mình la toáng lên nhìn về phía tôi như phản xạ. Sau một hồi la toáng với hoảng hốt, tôi mới nhìn lại tay mình... chẳng ai khác ngoài Khải đang nắm chặt lấy nó.

Ví như hắn xoay người để nắm tay tôi tôi còn không nói, ít ra còn thấy được cái người bên cạnh mình vừa chuyển động, còn có thể phản xạ trước, đằng này hắn lẳng lẽ luồn tay ra phía sau... tôi... chịu thua!!

Tôi ức chế ngược lên liếc hắn một cái... Khải chỉ nhìn chỗ khác nhếch mép cười... cười theo kiểu... rõ ràng là rất vui, nhưng lại không muốn cười, không muốn để cho người khác thấy mình đang vui.

Tôi rút tay lại, Khải nhanh chóng đưa tay của tôi từ bàn tay bên này sang bàn tay bên kia của mình, rồi tinh bơ nắm chặt.

Nhìn một lượt mấy người ở phía trước còn đang đầy sọc đen trên trán mỉm cười: “Đi thôi, đứng ở đây làm gì?”

Tôi nghe anh Lay lầm bầm: “Lâm, anh với em hẹn hò đi, nhìn tụi nó tình tứ không ngứa mắt hả?”

“Xin lỗi anh, em có bạn trai rồi.” Nó lạnh nhạt trả lời, với giọng điệu thản nhiên, cùng ánh mắt khinh bỉ “Anh chưa có bạn gái hả?”

Múp còn thêm vào: “Em còn có bạn gái nữa là...”

“Cái gì? Mày có bạn gái á?” Cu Ten hét lớn... lần này là cậu ta làm cho tôi giật cả mình “Tại sao mình vẫn chưa có...”

“...” tôi và Khải. Dù cho là mấy cái người này đang trêu chọc tôi, nhưng tại sao lại không kiềm chế được mà phì cười.

Hồi đó đi đến nghĩa địa trong trạng thái căng thẳng cực độ, bây giờ tự nhiên thành ra thông thả như đi dạo, vô cùng thoải mái.

Tôi len lén nhìn người con trai bên cạnh... có phải vì hấn lo là tôi sẽ sợ... nên mới nắm chặt tay tôi như thế này...?

Tự nhiên thấy vui vui...

Kết quả là tôi cứ cười miết.

Đang vào trong khuôn viên nghĩa địa, xung quanh tối thui, chỉ có ánh sáng mờ mờ lập lờ từ xa.

Đột nhiên tôi trông thấy một ánh sáng trắng vụt ngang qua, lập tức thu người lại, siết chặt tay Khải.

Hắn liền nhận ra tôi có gì đó rất kì lạ, liền kéo tôi vào sát hấn, nhìn sang hướng nhìn của tôi.

Tôi đứng trong lòng hấn cảm nhận hơi ấm, vẫn không giấu được tò mò nhìn về phía ban nãy.

Quả thật, ánh sáng trắng vẫn vụt qua đều đặn.

Tôi còn chưa kịp hét lên thì chị Vũ đã la toáng: “Cái đó là cái gì vậy?!!”

Anh Lay liền nhủu mày kéo chị Vũ với đám nhóc ra sau lưng, đứng chắn lên phía trước: “Ch... chạy nổi không?”

Ảnh mới quay ra đằng sau... đã chẳng còn đứa nào ở đó ngoài bản thân...

“Mấy đứa kia, sao lại bỏ anh mà chạy hết vậy??!”

Ảnh hét lớn rồi đuổi theo... sau lưng vang lên một tràn những tiếng chân nện xuống đất.

Cả đám chỉ có thể cầm đầu chạy, cả Khải bên cạnh cũng vừa chạy vừa cười (?). Tại sao hấn lại cười, trong khi tất cả tụi tôi đều mặt mày tái mét.

Sau này hỏi ra hấn mới chịu tiết lộ: “Lần đó là lần đầu tiên tui cùng bạn bè nháo như vậy, bình thường tui toàn để mặc tụi nó muốn làm gì thì làm.”

Anh Lay đột nhiên la lên một tiếng.

Tôi giật mình quay lại nhìn... thấy anh ấy đang nằm dài dưới đất, nhưng lại là nằm ngửa.

Nếu là bị vấp cái gì đó té ngã, cũng không thể nằm ngửa như thế này chứ... giống như có gì đó kéo anh ấy lại bật ra phía sau.

Tôi dù sợ nhưng vẫn chạy đến đỡ Lay dậy.

Thấy tôi quay lại, cả bọn cũng không chạy nữa mà quay lại nhìn.

Tôi đỡ Lay đứng dậy thì trước mặt đã xuất hiện một bóng đen to lớn, trên tay cầm theo... cái đèn pin.

“...” cả đám.

“...” cả đám n giây sau.

Đợi một lúc lâu sau khi anh Lay đã đứng dậy an toàn, anh mới hỏi: “Sao chú kéo vai con...”

“Chứ mấy đứa đến đây làm gì?” ông chú không trả lời mà hỏi ngược lại chúng tôi... thật ra mà nói từ xưa đến giờ, tôi ghét nhất thể loại này. Nếu người ta đã đặt câu hỏi và nêu ra điểm nghi vấn của người ta trước thì làm ơn trả lời giúp...

“Tụi con... có việc cần đi ngang qua thôi chứ không có gì đâu ạ.” Chị Vũ thể hiện ưu điểm của mình, thoát một cái liềm trở thành cô nàng ngoan hiền gương mẫu trong mắt mọi người.

Tôi nhìn cái thái độ thay đổi 180 độ đó chỉ có thể trừng mắt liếc xéo chị ấy một cái.

“Vậy hả? Mấy đứa về nhà ngủ sớm đi nghen.” Ông chú mỉm cười vỗ vai tôi. Tôi cười toe toét.

“Dạ...” cả đám dạ ran.

“Chú ở căn nhà bên kia... mấy đứa có rảnh thì qua chơi hen.”

Tôi còn chưa kịp phản ứng thì anh Lay đột nhiên vọt chạy.

Cả đám còn lại cũng vọt chạy. Kết quả chỉ còn tôi với Khải, cùng với ông chú.

Tôi chỉ bận nhìn về phía mấy đứa kia la toáng: “Ê, vụ gì vậy?” nên không để ý đến người đàn ông trước mặt mình.

Thấy tụi nó chạy, tôi cũng định đuổi theo, còn chưa kịp phản ứng gì đã bị Khải kéo một cái mạnh về phía hấn.

“Chạy!”

Giọng Khải như ra lệnh, trong thanh âm có vài phần kì quái.

Tôi chỉ ngơ ngác chạy, cảm giác lúc mình quay người đi, bàn tay đang đặt trên vai tôi của ông chú vô tình chạm vào cổ tôi... một cảm giác lạnh gáy ủa đến.

Tay ông ta lạnh ngắt, tôi có cảm giác như mình vừa chạm phải một xác chết!!

Trong khoảnh khắc, không biết sao tôi có cảm giác như mình hiểu tại sao mấy đứa kia lại tức tốc chạy như vậy... suy nghĩ đó vừa xẹt qua đã bị tôi nhấn tâm đầy cho rơi xuống tận cùng, vì tôi không dám nghĩ đó là sự thật!!!

Tôi tức tốc chạy, hai tay siết chặt.

Sau khi cả đám chạy đến đường lớn, nơi có một ít ánh sáng, mới dừng lại thở dốc. Tôi vừa thở vừa hỏi: “Mấy đứa bị sao vậy?”

Thằng Múp thở hồng hộc nhìn tôi, rồi nhủ mày nhìn về phía sau lưng, nó nói mà như đang méo.

“Căn nhà đó là nhà hoang, đâu có ai sống ở đó...”

“...” trong phút chốc, tôi cảm thấy toàn thân run rẩy... trong lòng dâng lên hạ xuống một cảm giác buồn nôn, còn cảm thấy lạnh cóng..

...

Chín giờ rưỡi...

Tôi cứ nhìn Khải đi ra đi vô mà trong lòng như sục sôi, còn sốt ruột giục hấn về nhà, tôi sợ hấn ở lại về trễ quá đường đêm nguy hiểm.

“Sao ông còn chưa về thành phố?” tôi cười khổ hỏi.

Bà ngoại tôi từ trong buồng đi ra: “Con làm gì cứ như đuổi bạn về vậy?”

“Con đâu có... bộ ông tính ngủ đây hả?” tôi bất quá nói bừa... chỉ là tôi không nghĩ đến cái điều phi lí này lại thật sự có thể xảy ra.

Khải gật đầu: “Ừ, tui xin ngoại từ hồi này rồi.”

“...” tình huống WTF gì đây. Cơ mà... khoan đã, từ khi nào xưng ngoại ngọt xót vậy???

“Con ra sau nhà tắm rửa đồ đi.” Ngoại tôi cười vui về vỗ vai Khải một cái, chỉ về phía nhà sau.

“Dạ.” Khải mỉm cười vác ba lô đi theo bà tôi... để lại tôi đứng đó trống mắt ra nhìn theo.

Lâm từ phía xa chạy ù đến, in tôi một cái muồn té ngựa, cái mặt nó lúc đó vừa nham nhở vừa hăm hở nhìn như con dõ.

“Chời chời, ngủ lại luôn kìa!! Hiện tượng gì vậy???”

“T... tao đâu có biết.” Tôi vẫn còn đang ngơ ngác nhìn về phía Khải đang đi xa dần về phía sau nhà cùng với bà ngoại tôi... mà có cảm giác như hình như cũng sắp thành bà ngoại Khải rồi.

Anh Lay, chị Vũ, Cu Ten, Múp, Míp từ phía sau phóng đến đề lên người tôi, nháo hết cả lên: “Con kia, sao chưa gì đã dắt chồng tương lai về nhà ngủ rồi? Có nhanh quá không?”

“Mày còn nhỏ, đừng làm bừa nha Hạ.”

“Tương lai mày còn đó, đừng có chơi đại, có làm gì cũng phải suy nghĩ trước khi làm, đừng có để bị vẻ đẹp trai của người ta cám dỗ!!”

“Này này, mấy người đừng có nói chuyện giống như tối nay tui qua nhà người ta ngủ lại đi. Là Khải ngủ ở nhà mình đó!!! Nhà mình đó trời ơi!!” tôi vừa

cười vừa khóc... không biết biểu cảm có thể kinh dị tới mức nào.

“Kiểu gì chả như nhau.”

“...”

Bình thường cả đám con nít sẽ cùng với ba mẹ chia phòng ra ngủ. Căn nhà rộng lớn của ngoại tôi chẳng thiếu gì phòng... mà phòng trống lại càng nhiều gấp bội.

Mẹ tôi có mấy lần nói ngoại không đập mấy bức tường giữa mấy căn phòng ra cho nó rộng, mà ngoại kiên quyết không chịu, nói là để mấy căn trống đó cho mấy đứa bây có gì về ngủ đột xuất thì có phòng để ngủ.

Nghe xong câu đó, tôi cảm động hết sức, bởi vì có vậy đêm nay tôi với Khải mới có phòng riêng để ngủ.

Hôm nay, mấy cô chú đều đi vắng hết, cả căn nhà rộng lớn chỉ có đám nhóc với ông bà ngoại. Tôi tự nghĩ may là còn có tụi tôi, nếu không chắc ông bà buồn lắm, cả căn nhà to lớn chỉ có hai người.

Chẳng qua là... mấy năm trước chẳng có vấn đề gì, mà năm nay, chúng tôi lại vừa trở về từ nghĩa địa... hơn nữa còn giao lưu với nhân vật không nên tiếp xúc, nó làm tôi rất ám ảnh.

Giường tôi đặt trong một căn phòng vô cùng rộng lớn, chân hướng thẳng về phía cửa sổ, rèm cửa mỏng tênh bị gió từ bên ngoài lùa vào cứ lơ lơ lửng lửng.

Tôi tắt đèn ngủ thì ánh đèn mập mờ từ bên ngoài rọi vào cái bóng rèm khiến nó càng kinh dị hơn. Còn nếu mở đèn, lại vì quá sáng mà không ngủ được.

Tôi rón rén kéo phẳng cái rèm qua một bên, khung cảnh tối hù bên ngoài càng làm tôi khiếp hơn.

Từ cửa sổ phòng tôi có thể trông ra được con đường nhỏ dẫn ra nghĩa địa... tối thui.

Tôi nuốt nước bọt, lặng lẽ ôm cái gối lớn chạy qua phòng của Múp với Míp.

Hai đứa nó đang trằm mền xem phim ma bằng cái điện thoại nhỏ xíu.

Hai cái đứa này đúng là trời không sợ, đất không sợ, chỉ sợ mỗi ba mẹ mình.

Ban nãy gặp chuyện kinh thiên động địa thế kia, bây giờ còn có thể bình tĩnh xem phim kinh dị được chứ... Tôi lừ mắt nhìn tụi nó: “E hèm...”

Míp quay sang tôi, khuôn mặt từ căng thẳng chuyển sang cười toe toét: “Chị Hạ qua đây chơi hả?”

“T... tụi mình ngủ chung đi.” Tôi ấp úng... nói ra chỉ sợ sẽ bị hai cái đứa này cười cho tởm mặt mày.

“Sợ chuyện ban nãy hả?” Múp nhếch mép... biết ngay. Cái nhà này bây giờ chỉ còn con bé Míp thương tôi.

“Ừ...” tôi run run, rồi nhảy luôn lên giường, quăng cái gối qua một bên, ôm con pikachu của con Míp vào lòng.

Tôi ngồi đó lấy điện thoại ra nghịch, dù sao cũng mới có mười một giờ, thức với tụi nó cũng được.

Trong căn phòng lúc này hoàn toàn im lặng, chỉ vọng lại tiếng đé kêu ngoài đường, với cả tiếng phim kinh dị phát ra từ cái điện thoại nhỏ xíu.

Bình thường xem phim ma chẳng có tí cảm giác sợ hãi nào, bây giờ là vì ảnh hưởng của chuyện ban nãy, nên tôi cảm thấy tiếng động trong phim càng sợ hơn nữa.

Tôi lên tiếng phá vỡ cái không gian im lặng đáng nguyên rủa đó: “Mấy đứa coi phim gì vậy?”

“À, phim này á hả... lí ra là coi mấy năm trước rồi, tại vì ban nãy gặp ông chú đó, nên em tự nhiên nhớ tới phim này, cảm thấy muốn coi thôi.”

“Gặp... ông chú đó thì liên quan gì đến cái này?” tự nhiên tôi có cảm giác không lành...

“Chẳng là nữ chính cùng với cả đám bạn đi chơi ở một hòn đảo nhân dịp mới thi xong. Cả đám cùng ở trong một căn nhà lớn, buổi tối cũng đi thử thách tính gan dạ.

Tình cờ họ gặp một bà cụ ở nhà hàng xóm... sau đó mới phát hiện ra đó là ma.

Mà bà đó đã mấy lần vuốt tóc nữ chính, kết quả là nữ chính bị nguyền. Người phát hiện ra bà là ma cũng chính là nữ chính, thế rồi chỉ mới nói cả đám về thành phố, mà bạn bè cô nàng chẳng ai chịu tin, kết quả là tụi đó cả đám bị cướp mất linh hồn, trở thành mấy cái xác như búp bê để bà cụ điều khiển, bà cho cả đám kéo nữ chính sang nhà mình... sau đó kết quả thì tất cả đều chết.

Chị có thấy giống với ban nãy không?”

“Đ... đừng dọa chị sợ...” tôi nuốt nước bọt, tay siết chặt con gấu trên tay. Sao lại có thể giống với tình huống ban nãy như vậy...

“Tôi cũng sợ, nên cho tôi ngủ chung... hen.” Khải từ đâu nhảy ra lò mặt vào phòng, làm tôi giật cả mình suýt nữa là hét lớn.

Tôi liếc hần một cái, biết chắc là hần chỉ đang đùa, sợ cái khi gì... rõ ràng là đang ý đồ lưu manh gì đó...

(Phí công tôi tạo dựng hình ảnh của anh ban đầu như lạnh lùng boy... sao càng ngày càng lưu manh vậy?!?!)

Bạn đang đọc truyện *Bộ Tư Ngó Ngẩn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72

Nhưng thật sự từ khi có sự xuất hiện của Khải trong phòng, lo lắng của tôi vội dần đi rồi gần như bị lãng quên, trong lòng chỉ lo suy nghĩ về mưu đồ của hần, làm tôi trong phút chốc quên mất mình đang lo sợ cái gì.

Khải không để Múp với Míp với cả tôi nói gì, thân nhiên đi vào phòng, ngồi lên giường cạnh tôi.

Căn phòng này có hai cái giường, ở giữa hai cái giường có một tấm màn lớn giăng ngang thích thì kéo qua chia căn phòng ra làm hai, không thì thôi để đó cho đẹp, một bên là giường của hai vợ chồng chú năm, một bên là giường của Múp với Míp. Hiện tại thì hai chúng tôi đang ngồi trên giường của hai đứa nó, trong khi hai đứa nó lại đang nằm dài trên giường của cô chú.

Múp nhếch mép: “Hai người có muốn ngủ chung thì qua phòng khác mà tình tứ.”

“Ê!!!” tôi đỏ mặt hết lớn... đâu có phải như vậy!!

“Ô hô, cái phòng này vui nè!!!!” Lâm từ bên ngoài chạy ù vào trong cười toe toét.

Tôi ghét nó... ban nãy không chịu sang phòng tôi ngủ, cứ nặng nề chạy qua ngủ với chị Vũ, nên mới thành ra tôi tự mình dọa cho mình chết khiếp.

Đằng sau con Lâm còn có sự hiện diện của Anh Lay và chị Vũ... như hai hồn ma bầu theo con Lâm.

Ba người họ thân nhiên chạy vào phòng tiện tay khóa trái cửa lại, anh Lay trên tay linh khinh những đồ dùng phục vụ cho nhu cầu giải trí của cả đám... cụ thể là bài bạc này nọ.

Vì thua nhiều quá nên ức chế không chơi nữa, tôi ngồi nhìn mấy người đó chơi bài... vạch đen đầy trán.

Sao Khải có thể may mắn đến vậy... toàn bốc trúng mấy con nhỏ nhỏ, kết quả toàn ngũ linh.

Hần mà xì dách thì chẳng có ai ngũ linh, mà đã ngũ linh thì chẳng ai có thể đánh bại... rốt cuộc toàn thắng thì có hứng thú gì để chơi tiếp???

Mà đang chơi thì điện thoại hần reng lên.

Khải lôi điện thoại ra khỏi túi, nhìn vào màn hình một lúc rồi hạ bài, miệng buông hai chữ: “Xì dách nhé.”

Sau đó hần đứng dậy bỏ ra ngoài nghe điện thoại, nhìn dáng vẻ bất cần đời của hần khiến tôi chỉ muốn khóc.

Tôi lén lút đuôi theo hần ra ngoài, nghe trộm điện thoại... chẳng hiểu sao, tôi lại có cảm giác nếu tôi nghe cuộc nói chuyện này, tôi có thể khám phá ra ở Khải những điều tôi chưa biết... lại không nghĩ là mình đang tò mò đời tư của người ta.

Giọng của Khải lạnh lùng: “A lô.”

“...” bên kia nói gì đó rất lâu. Hần chỉ lạnh lùng nhả ra thêm mấy chữ, phong thái với giọng điệu hoàn toàn khác với Khải của vài giây trước vẫn còn rất vui vẻ chơi bài.

“Tôi đã nói hôm nay tôi không về, chị cứ nói với ông bà như vậy đi.”

“...” lại một hồi lâu, chắc bên kia mắng nhiếc dữ lắm. Nếu đổi lại là tôi bị nói như vậy, cá chắc cũng chẳng tốt hơn là bao, có khi chì chiết người ta cả ngày.

“Bây giờ tui có bắt đầu chạy xe về nhà cũng hơn bốn tiếng. Cũng qua nửa đêm rồi, bữa ăn xum vầy gì chứ, nực cười, đừng có diễn trò. Cũng... đừng có cố gắng thuyết phục tui làm gì, không được gì đâu.” Tất nhiên cái này hần điều, nhà ngoại tôi đâu có xa trung tâm thành phố đến vậy, quá lắm chỉ có một tiếng chạy xe... đầu móc ra thêm ba tiếng không biết.

“...” bên kia lại một hồi dài.

“Chỉ... làm ơn đi, ngày đầu năm của tui, tui không muốn quay về căn nhà đó, cho tui một ngày vui vẻ trọn vẹn có được không?”

“...”

“...”

Không còn ai nói gì nữa.

Hần chậm chậm hạ điện thoại xuống rồi ngẩng đầu nhìn ánh trăng mờ mờ trên cao. Hai chân hần đẩy nhẹ một cái, chiếc xích đu khẽ đu đưa.

Khải thở dài.

Tôi không biết từ khi nào mà mình lại bước đến trước mặt Khải rồi, tự nhiên ngồi xuống bên cạnh hần.

Khải chẳng có vẻ gì giật mình hay ngạc nhiên vì sự xuất hiện của tôi lúc này.

Nhưng hần cũng chẳng nói gì.

Tôi ngồi im lặng bên hần, nhẹ nhàng đẩy cái xích đu cho nó chạy...

Lúc này, Khải mới tăng hăng: “Không chơi nữa, tui với bà ngồi như thế này đi.”

Dù trong lòng tôi đang gào thét ỉn ỏi... mười hai giờ rồi còn ngồi ngoài này thì hóng gió độc à... mà tại vì thấy hần đang tâm trạng quá lại không nỡ, liền gật đầu: “Ừ.”

Khải với tôi lại ngồi im lặng một hồi.

Tự nhiên không khí thập phần khó xử.

Tôi lại đưa chân khẽ làm cái xích đu rung rinh.

Tự nhiên bên vai tôi nặng trĩu.

Tôi giật mình, cảm thấy cổ mình có cái gì đó chọt chọt vào nhón nhột... trong phút chốc đã đoán ra chuyện gì.

Từ góc nhìn của tôi, chỉ thấy được hàng lông mi vừa dày vừa cong của hần... tôi còn chẳng biết hần có đang ngủ hay không, chỉ cảm thấy, hần đôi khi dựa dẫm vào tôi thế này... thật rất thích... dù hần có đang buồn, nhưng tôi vẫn có cảm giác an tâm, giống như hần rất tin tưởng mình.

Khải đột nhiên cất lời: “Không tò mò hả?”

“Tò mò.” Tôi trả lời nhanh “Nhưng nghĩ là không nên hỏi.”

Dường như hần thờ phào một cái, giống như thể hiện sự yên tâm: “Ừ... khi nào được, tui sẽ nói cho bà nghe, nhưng bây giờ có lẽ chưa phải lúc.”

Tôi không nói gì, chỉ lặng lẽ ngồi thẳng lên cho hần dựa, đừng đưa chiếc xích đu cũ kĩ kêu lên những tiếng cọt kẹt.

Một cơn gió mạnh thổi qua, khiến tóc tôi bay tứ tung, đang vươn tay định vén gọn nó lại thì vai tôi tự nhiên nhẹ tênh.

Cảm giác khác biệt đối lập đó làm tôi cảm thấy vai mình mõi mừi, chẳng biết các chàng cảm thấy thế nào khi có bạn gái tựa vai chứ tôi thì mõi gần chết đây...

Khải đưa tay vuốt nhẹ tóc tôi, vén nó ra sau vành tai, hành động đột ngột này làm hai tai tôi nóng rực.

Khải chăm chú nhìn tôi, tôi lại không biết giấu mặt mình đi đâu, chỉ có thể lảng tránh sự bối rối bằng cách đưa ánh mắt sang nơi khác. Khải vén xong tóc tôi đầu đó gọn gàng rồi đứng dậy: “Vào trong nhà đi.”

Tôi gật đầu đi theo hần vào phòng của Múp với Míp, vừa mở cửa vào phòng đã nghe tiếng hét thật lớn của anh Lay: “Trời ơi mấy đứa này đã oản tù xì thua còn ý kiến gì nữa!!”

“Tại vì anh ra sau mà, ăn gian còn cãi nữa.” Cu Ten nghiêng răng đáp.

“Không phải anh ăn gian ra sau, mà tại em bon chen ra trước. Phải là lỗi của em chứ.” Lầy ơi là lầy... đúng với cái biệt danh của ông..

“Vụ gì vậy?” tôi tò mò hỏi.

“Oán tù xì xem ai sẽ được ngủ trên giường.” Míp chạy lại kéo tôi lên cái giường lớn hơn của ba mẹ Múp Míp. Chị Vũ đã ngồi sẵn trên đó.

Tôi nhìn quanh: “Vậy Lâm đâu?”

“Nó nói phòng này chật chội quá, nên chạy sang phòng khác ngủ rồi.” Chị Vũ giải thích cho tôi nghe.

Tôi liền hỏi một câu... ngu thật là ngu để bị chửi: “Vậy tại sao mấy người này lại oán tù xì, sao không sang phòng khác mà ngủ ấy.”

“Tất nhiên vì ham vui chứ sao, đông vui như thế này còn gì.” Anh Lay trả lời rồi cốc đầu tôi một cái “Thứ nhất, con gái phải được ưu tiên, hương quyền lợi, nên anh nhường cái giường to bên đó cho mấy đứa. Thứ hai, vì Khải là khách quý của nhà mình, nên cũng được hưởng ưu đãi luôn. Bây giờ thì tụi này đang oán tù xì tìm bạn cùng giường với Khải.”

Nói rồi anh hớn hờ rời khỏi chỗ đứng cạnh tôi, chạy qua áp sát Khải cười nhún nhún, còn tỏ ra thân thiết khoát vai người ta: “Bạn nhỏ, chắc là bạn không dị ứng khi ngủ cùng giường với một người khác đâu nh?”

Khải im lặng một lát rồi lạnh nhạt trả lời với một khuôn mặt gấn liền hai chữ nghiêm túc: “Nếu là con gái thì sẽ không.”

“...” tất cả mọi người cùng trầm mặc sau khi nghe xong thể loại câu trả lời đó.

“Ê...” tôi bậm môi gợn chân định đá hấn một cái thì Khải nhếch môi “Chi là đùa thôi.”

“...”

Khải ấy mà... rất ít khi đùa, mà khi đã đùa chỉ có khiến người ta từ chết đứng đến chết ngồi, cảm giác bị hấn troll vô cùng đáng ghét.

Rốt cục là ba đứa con gái, chen nhau nằm trên cái giường nhỏ xíu.

Anh Lay bon chen chui lên giường nằm cùng với Khải... còn lại Múp với Cu Ten phải trải chiếu nằm dưới đất...

Sáng hôm sau, tôi bị đánh thức bởi một giọng la kinh hoàng.

“Aaaa!!! Hai đứa tụi mày đang làm gì vậy?”

Tôi nhú mồm khó chịu... sáng sớm mà anh Lay lại lầy gì đấy...

Tôi bị đánh thức, đang vô cùng bức bối thì giật cả mình khi mở mắt ra.

Khuôn mặt phóng to của Khải đập vào mặt tôi.

Tôi là còn lớn hơn anh Lay: “Aaa!!”

Hơn nữa, còn theo phản xạ chống người ngồi dậy.

Sau khi tôi đã ngồi dậy nhìn quanh mới phát hiện tất cả những người trong phòng lúc đó đều đang ngơ ngác nhìn về phía tôi, chỉ có con Lâm đang khoanh tay đứng ở cửa ra vào là đã tỉnh ngủ, đưa ánh mắt lưu manh cùng nụ cười gian chính hiệu về phía tôi và Khải. Chẳng hiểu thế quái nào... trước khi ngủ thì tôi trên giường tôi, hấn trên giường hấn, sau khi ngủ dậy lại thấy cả hai đang ôm nhau nằm ngủ dưới đất.

Chẳng lẽ tôi bay xuống giường mà không hề hay biết, còn bình tĩnh ngủ tiếp.

À thì... đó giờ tôi lúc ngủ có rất nhiều tật xấu, cái đó chắc cũng không ngoại lệ. Nhưng không ngờ cả Khải cũng vậy? Ngã xuống giường vẫn không tỉnh... thậm chí bây giờ còn đang nhắm mắt thờ đều đều, dù cho từ nãy đến giờ cả đám thay nhau làm loạn.

Không phải chứ... nhìn không ra hấn là kiểu người mê ngủ như thế này nha. (hình tượng lạnh lùng của anh ấy cứ từ từ sụp đổ...)

Khải thờ đều đều, nhìn như thể không có gì có thể làm hấn tỉnh giấc, giống như nàng công chúa ngủ trong rừng chờ nụ hôn của hoàng tử... (này thì so sánh...)

Tôi quay sang cảnh cáo mấy người kia: “Ê, lát nữa cậu ta mà tỉnh dậy thì cấm không ai được nói ra cái chuyện ban nãy nha!!”

Tất cả đồng loạt gật đầu, nhìn về mặt vô cùng ngoan ngoãn cộng cam chịu, giống như tôi bắt ép mấy người đó làm cái gì kinh khủng lắm vậy.

Tôi trước khi gọi hấn dậy, còn chu đáo lờm cả bọn tụi nó một cái, mới lay người Khải.

Tôi vừa lay lay vừa gọi tên người ta: “Khải... Khải, dậy mau.”

Gọi mãi hần mới có chút nhúc nhích. Khài lần qua một cái, xong tiếp tục ngủ.

“...” tôi.

Giờ tôi mới hiểu cảm giác của con Lâm khi bình thường tôi ngủ mà nó gọi hoài tôi chẳng chịu dậy... nó ức chế lắm... giống như mình chỉ muốn tốt cho nó, mà nó lại bơ mình, cái cảm giác mình cứ phải cố gắng vì lợi ích của nó, trong khi nó cứ thông dong thả nhiên chạy vào vườn hoa thăm thú cảnh đẹp vậy.

“Thôi để anh đỡ thẳng nhóc lên giường nằm, lát nữa để nó tự dậy.” Anh Lay chắc không ngờ nhìn tôi ức chế, đành để nghị.

Tôi gật đầu, nhìn Cu Ten với anh Lay vác Khài quăng lên giường.

Sau đó hần vẫn bình thân xoay người ôm gối ngủ tiếp.

“...”

Thế giới này, đáng sợ nhất không phải những thứ hiện hữu rõ ràng trước mắt mình, mà kinh khủng hơn hết chính là nguy hiểm mà giấu...

Mãi đến khi tôi đã vệ sinh cá nhân xong hết đâu vào đó, cả mấy người kia cũng đã thay xong quần áo, tôi mới chạy vào phòng Múp với Míp gọi hần dậy.

Nhưng điều ngạc nhiên là khi tôi vừa mở cửa phòng đã trông thấy Khài ngồi trên giường, lặng lẽ... Hai mắt hần hướng về phía cửa sổ, bên ngoài... những ngọn cây xanh thẫm đang rung động trong gió.

Tự nhiên nhìn hần thật là buồn, tôi lại nhớ đến chuyện ngày hôm qua, ý tôi cuộc điện thoại của hần.

Không biết có phải là hần đang suy nghĩ về gia đình hay không??

Giống như mấy nhân vật tôi xem trên ti vi, tính cách thành ra lạnh lùng hay còn đồ cũng chỉ vì hoàn cảnh gia đình đưa đẩy...

Tôi chăm chú nhìn hần mà trong lòng đột nhiên có một cảm xúc gì đó... giống như vừa tò mò vừa không muốn hỏi ra... chỉ sợ sẽ làm hần buồn.

Giờ đây trong lòng tôi rồi thành một mớ hỗn độn.

Khài đột nhiên quay sang nhìn tôi... ánh mắt mơ hồ của hần làm tôi giật mình... cũng chẳng hiểu tại sao mình lại có những cảm xúc trái ngược trong lòng.

Khài mỉm cười: “Chào buổi sáng.”

...

Trước khi ra về, Lâm cười toe toét đề nghị.

“Gia đình mình cùng chụp một tấm hình nào.”

Tôi ngu ngơ bay vào chụp hình, thậm chí còn chẳng nghĩ ngờ gì mà cười hăm hở... từ đó về sau mới biết, không được tin tưởng ai một cách vô tội vạ, kể cả bạn thân hay bản thân bạn. Bình thường nó dễ thương vậy thôi, ai biết được nó nghĩ cái gì. Tự nhiên kế hoạch đó xuất hiện trong suy nghĩ của nó, thì nó làm... bạn gốc gác ghét tự chui đầu vào rọ thì chỉ có thể ngồi đó cười khi mọi chuyện đã rồi.

Lúc đó tôi ngây thơ lắm... không nghĩ gì xa xôi, sau này lại thấy hối hận.

Lúc đó là sáng mừng hai, trong khoảng sân... nhỏ trước nhà ngoại... ông ngoại bà ngoại tôi cùng với Múp, Míp, Cu Ten, anh Lay, chị Vũ, Khài, Lâm với tôi cùng kéo nhau chọn góc chụp hình.

Sau một hồi nháo cả góc sân, chúng tôi cuối cùng cũng chọn được một chỗ, nền phía sau là một thảm lá xanh mướt.

Lâm cầm cây gậy selfie đứng đầu, hét lớn: “Một, hai, ba.”

Chụp một tấm nghiêm túc, một tấm phớt, một tấm bựa, một tấm dân đại ca. Sau khi chụp xong, nó liền up lên facebook, tag tôi vào, tag Khài vào... lúc này tôi mới nhận ra tầm quan trọng của vấn đề...

Nó up xong liền đưa điện thoại của nó cho tôi... điều kì diệu xảy ra...

Jenifer bay vào cmt ngay tắp lự 'Ế ế, này là sao đây?'

Lam Lười trả lời 'Hình như là Cu Ten kia.'

Ày, các bạn đừng thắc mắc vấn đề này, chẳng qua là lớp tôi biết hết mặt của mọi người trong nhà tôi rồi...

Có một thời gian con Jen còn có ý định cưa cẩm anh Lay vì nhan sắc của anh cũng thuộc hàng hot boy. Sau đó... tội nghiệp nó, mới đi chơi cùng nhau có một ngày đã bị dọa cho chết khiếp.

Nó sau khi về còn vỗ vai tôi: “Chả hiểu sao mày chịu được ổng... thật sự vô cùng đáng sợ.” Tôi chỉ biết thở dài giùm cho nó.

Tuần cmt 'Tại sao Khải lại chụp chung với gia đình nhà Hạ?'

Khánh bên 11A1 'Mày ngu quá, còn hỏi nữa, Hạ đưa người ta về nhà ra mắt đó.'

Sau đó... sau đó... phía bên dưới bùng nổ.

'Oát đờ phắc!!! Hạ mạnh động quá!!'

'Hai đứa mày làm sao thì làm, đừng để con Hạ nghỉ học giữa chừng vì thai nghén.'

'O thế là hôm qua đi chơi xong tụi nó về nhà Hạ luôn hả?'

'Á... cái này còn nguy hiểm hơn nữa!!!'

'Tối qua có gì xảy ra không vậy, lót dép hóng chuyện à nha.'

“...” tôi đành quay sang đánh cái bóp vào vai Lâm với cái biểu cảm nghiến răng nghiến lợi “Mày! Chết! Vớ! Tao!!!”

Sau đó thì sao... một chuỗi hành động vô cùng vui vẻ xảy ra... tôi rượt con Lâm chạy khắp sân, trong khi nó vừa chạy vừa la lối: “Ơ đâu phải tao bắt ép mày gì đâu, cái này là mày tự chụp mà, còn vấn đề um sùm trên mạng cũng không phải lỗi của tao!! Là tại tụi nó nháo quá!!”

“...” nó nói đúng... nhưng tôi vẫn cần chỗ để trút giận!!! Thế là màn mèo đuổi chuột vẫn tiếp diễn.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Tỉ Ngó Ngẩn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 73

Tôi nằm ườn trên giường, dưới nhà, con Lâm liên tục hò hét: “Hạ!!! Nhanh xuống đây nghe không???”

“Tao mệt...” tôi hét xuống.

“Mệt cái gì, lẹ lẹ xuống đây đi chùa nè mày!!” giọng nó ngày một lớn hơn, giống như nó đang chạy lên đây.

“Tao không đi đâu...” tôi nhủ mày tiếp tục úp mặt xuống gối hét lớn.

“Khải đã dặn mày cái gì? Tắm rửa chờ cậu ta qua rước, sao mày tỉnh vậy? Dám cãi lời chồng hả?”

“Chồng cái đầu mày...”

“Ừa Khải tới rồi hả?” giọng nó ngạc nhiên.

“...”

'Bịch' 'Soạt' 'Keng' 'Rầm'

“Khải tới rồi hả?” tôi cười toe toét nhìn xuống phòng khách khi đứng trên hành lang.

“...” chẳng có ai... biết là mình vừa bị troll.

Đứng một bên, con Lâm ôm bụng cười sặc sụa.

Tôi liếc nó, mà xem ra Lâm nhà ta chẳng hề sợ.

Kể từ hồi cùng nhau tạo thành một cụm trai đi chơi Vũng Tàu, nhất là khi những thành viên hai bên đang dần dần có mấy mối quan hệ mập mờ bí ẩn... hình như lớp 11A1 với 11A4 sắp gộp lại thành một luôn rồi.

Diễn hình là ngày hôm nay, tụi nó kéo nhau đi chùa.

Mọi năm chỉ có lớp tôi ù ù đi, năm nay còn có thêm sự góp mặt của toàn thể 11A1, phải nhấn mạnh từ toàn thể, bởi vì chẳng có mống nào chịu ở nhà

vào mấy dịp như thế này.

Tụi nó hẹn nhau ở trước cổng chùa.

Thật ra mà nói, chùa là nơi tôn nghiêm, tôi chẳng hiểu nếu cả đám nháo nhào này cùng kéo nhau vào chùa, nhất là vừa rồi đã có... e hèm... một số chuyện hot xảy ra trên facebook, thì chúng nó còn có thể loạn đến mức nào.

Khải qua nhà chờ tôi đến đó cùng với Lâm, vừa mới xuống xe chạy vào trong kiểm tụi nó, tôi đã bị cả đám con gái tha đi như chó tha xương. (lại một phép so sánh khác...)

“Mày với Khải đang là cái gì vậy?” một bạn nữ 11A1.

“Chính thức đem về nhà vậy luôn đó hả?” một bạn nữ 11A4.

“Mọi chuyện... không phải như tụi mày nghĩ...” tôi ú ớ.

Có một sự thật là... dù cho cái đám nháo nhào này đang là bu vào hỏi chuyện tôi, ấy mà tôi mở miệng nói chuyện chẳng đưa nào nghe, cứ xông vào hỏi tới tấp...

Chúng mày không để tao trả lời thì hỏi làm cái gì...!!

“Ờ rồi tụi mày làm gì chưa?”

“Ngủ chung không?”

“Bậy đi, nhà ngoại con Hạ lớn lắm, chắc không cho tụi nó ngủ chung đâu.”

“Mày mới bậy, nhà nó có ông ngoại bà ngoại với mấy đứa nhóc kia, cô chú nó tết nào chẳng đi công việc.”

“Ồ ha, vậy càng dễ lộng hành còn gì nữa.”

“Vậy rất cuộc là làm chưa??”

Mọi ánh mắt đều hướng về phía tôi.

“Tụi mày có thể buông tha cho tao không? Như vậy còn đi chùa tích đức làm cái gì...” Tôi khóc không ra nước mắt.

...

'Boong...' tiếng chuông thỉnh thoảng vọng ra khắp khuôn viên chùa.

Tôi ngồi trên ghế đá, xung quanh vắng lặng đến mức tiếng chuông như kinh động khắp nơi.

Bên trong ngột ngạt quá, nên tôi mới chạy ra đây chờ tụi nó... ngồi mãi vẫn chẳng thấy có móng nào.

Biết sao được khi cái chùa này quá rộng, mà tôi lại chẳng thể chịu nổi sự ngọt ngào của mùi nhang.

Tôi ngồi im một chỗ, đung đưa chân. Làn gió thổi ngang thoang thoang mùi thơm của hoa trong khuôn viên chùa.

Phía sau tôi đột nhiên vang đến tiếng bước chân, cùng với một giọng nói dịu dàng trầm ấm: “Sao bà ngồi đây?”

“À, bên trong ngột quá, nên tui ra ngoài này.” Tôi mỉm cười trả lời.

“À... vậy... tui ngồi kế bên được không?” Kha mỉm cười dịu dàng.

“Ừm, tất nhiên, cứ việc ngồi đi.” Tôi gật đầu, tự nhiên cảm thấy thật ngượng ngùng khi cậu ta cứ khách sáo như vậy.

Kha lại là người mở miệng đầu tiên, sau một khoảng thời gian im lặng giữa hai đứa: “Ừm.. ngày hôm qua, Khải nó không về nhà... tức là thật sự ngủ lại ở nhà bà hả?”

“Ừm... chuyện đó... chẳng qua là...” tôi đâm chiêu, đang nghĩ là nên nói dối hay nói ra sự thật.

“Cũng chẳng có gì kì lạ, dù gì hai người cũng là người yêu với nhau.” Kha cười nhạt nói chen vào lời của tôi.

“Nói vậy cũng không đúng, đâu phải là người yêu thì muốn làm gì thì làm đâu, tự do như vậy...”

“Ừ.” Kha đột nhiên cắt ngang lời tôi, giống như sợ hãi câu nói sau đó.

“...” cảm thấy cậu ta bắt đầu kì lạ, tôi im lặng

“Xin lỗi vì tự nhiên nói mấy câu như vậy.”

“À, ừ...” lại thập phần khó xử, tôi nhớ hồi đó, bầu không khí giữa tôi và Kha đâu có đến mức như vậy... tại sao càng ngày càng khó khăn rồi.

“Bà có biết về gia đình Khải không?”

“Không.” Tôi lắc đầu, ánh mắt như lóe lên một cái bởi vì tò mò, nhưng ngay lập tức bị tôi chìm xuống thật sâu... cái sự tò mò kia...

“Nó... à, mà thôi. Ngày mai, như mọi năm thì 11A1 tụi này sẽ kéo nhau qua nhà thầy cô chủ nhiệm ăn hại bên đó, 11A4 có đi không?” Kha chuyển chủ đề một cách nhanh chóng. Tôi cũng nhanh chóng quên đi câu hỏi ban nãy mà bị cuốn theo chủ đề mới của Kha.

“Có chứ, ờ hình như cô Hương chủ nhiệm lớp tui có dạy lớp ông???”

“Ừ. Tính còn một cách trùng hợp thì hình như chủ nhiệm lớp tui dạy Anh Văn lớp bà...” Kha xoa cằm suy tư “Vậy mai hai lớp chúng ta cùng đi.”

“Ừ, cái này ông bàn bạc lại với con Jen ấy, nó là leader lớp tui.”

Câu này chỉ là tôi vô tình nói ra, nhưng sau khi nghĩ lại lại cảm thấy giống như mình đang thể hiện cái loại thái độ không muốn nói chuyện với cậu ta, mà đang cố đặt người khác vào vai trò của mình, liền sửa lại: “Chứ năm ngoái tụi tui cũng đi thăm thầy cô mà.” “À, ừ.”

Đánh chết mảy đi... lại làm mọi thứ rơi vào im lặng rồi...

Tôi nghe thấy tiếng của đám lớp tôi vắng lại từ xa... giống như đang bàn luận về một vấn đề gì đó vui vẻ lắm.

Tôi ngoái đầu tìm kiếm tụi nó, xem như tụi nó là cứu tinh của tôi, lần đầu tiên cảm thấy tụi nó có ích...

Jen nhìn thấy tôi ngay lập tức, nó cười toe toét chạy lại vỗ vai tôi: “Đi xin lộc!!”

Tôi gật đầu: “Đi.” Sau khi đứng lên rồi, tôi còn vô cùng chu đáo quay sang nhìn Kha: “Đi thôi.”

Cậu ta nở một nụ cười thỏa mãn... giống như gượng ép từ nãy đến giờ đã không còn nữa... cảm thấy vô cùng thoải mái.

Jen kéo tôi với đám con gái đi xin lộc, tôi nhìn quanh cũng chỉ thấy có mỗi Kha là con trai, liền thắc mắc: “Ừa, tụi con trai đâu rồi?”

“Kiếm Khải thì nói đại đi, còn gộp chung tụi con trai làm cái gì??” tụi nó bắt đầu xúm vào trêu tôi, làm người tôi giật thót một cái.

Là bình thường trêu thì không sao, nhưng ở đây còn có Kha... chẳng qua là tôi đang sợ... tôi sợ sẽ lại làm cậu ta tổn thương...

Kết quả là tôi bắt đầu nổi quạu: “Tụi mày thôi đi, đùa kiểu đó không vui đâu.”

“Mày... bị gì vậy Hạ? Làm gì căng dữ vậy, có gì đâu.” An Ợo xoa xoa lưng tôi, nó nhủu mày khó hiểu.

Jen lập tức nhận ra tôi đang kì lạ, liền nhảy vào cười trêu: “Haha, thôi bỏ qua, tụi tao giỡn thôi, không thích thì thôi... đừng nhắc đến làm gì... cũng chẳng vui về gì ha.”

Nó nói xong cười cười kéo tôi đi nhanh hơn.

Tôi len lén liếc về phía của Kha, cậu ta đang lững thững đi phía sau chót đoàn người, hai tay cho vào túi quần, như là nãy giờ không nghe thấy gì, nhìn về phía xa xa bên kia...

Tụi tôi kéo cả đám đi xin lộc, ló nhỏ ló nhỏ một hồi mỗi đứa trên tay một cái vòng chuỗi hạt màu đen đều đặn vô cùng bắt mắt, trên tay còn thêm một cái nữa cho đám con trai.

Thấy tụi nó mỗi đứa lấy hai cái, tôi mới nhớ ra tụi nó vẫn còn nợ tôi một câu trả lời, mà thấy lại phiền quá, nên thôi bỏ qua. Xin lộc xong, tụi nó kéo nhau đứng chờ trước cổng chùa.

Mấy thằng con trai từ xa chạy lại, mỗi thằng lấy một cái vòng từ chúng tôi, rồi kéo nhau ra về...

Đến tận sau đó nữa, tôi mới biết tại sao tụi nó đồng loạt biến mất... chẳng qua là vì ngại đi xin lộc, kiểu như giữa hình tượng, với cả một thằng muốn đi vệ sinh, rú cả đám đi cùng cho vui...

Sau khi đi chùa xong, mạnh ai về nhà nấy, kéo nhau lộc cộc đi về.

Tôi chỉ có thể đen mặt... chỉ có vậy thôi tụi nó cũng ráng kéo nhau đi cho bằng được, giống như một ngày không gặp nhau tụi nó sẽ chết không chừng, dù cho chỉ một giây phút cũng muốn tụ tập đông đông cho vui.

Lâm kêu tay tôi: “Như mọi năm hả?”

“Ừ.” Tôi gật đầu.

“Vây chờ tao đi lấy xe. Đứng đó chờ nha, đừng đi lung tung.” Nó nói rồi quay lưng đi, tôi còn tưởng rằng hôm nay Minh chở nó đi chứ...Jen từ phía sau bá vai tôi: “Như mọi năm là sao vậy?”

Tôi chép miệng đẩy nó ra: “Thì nó với tao đi chúc tết nhà nó rồi chạy qua nhà tao chúc tết. Mà mày tránh ra coi, nặng quá.”

Khải từ xa chạy đến: “Đi thôi.”

Tôi còn chưa kịp phản ứng, hắn đã quay sang vẫy tay với Jen: “Bye.” rồi kéo tôi đi khỏi Jen.

Nó ngơ ngác nhìn theo, tôi cũng chả hiểu mô tê gì, sau một hồi đi theo hắn theo phản xạ, tôi mới nhớ ra liền giật tay lại: “Ông định làm gì, hôm nay tui đi với con Lâm rồi.”

Khải lạnh lùng lúng lúng đáp kiểu mập mờ: “Bà khỏi lo, Lâm với thằng Minh đang chờ tui với bà ngoài kia kia.”

“Hả? Là sao?”

“Ra đó rồi biết.”

Tôi ngoan ngoãn đi theo Khải, cổ tay trong tay, ra tới tận ngoài cổng ngoài ngoài, tôi mới thấy Lâm đang ngồi phía sau xe của Minh, đầu đó đã sẵn sàng hết, náo nức bảo hiểm, nào khâu trang... còn gọn gàng một tay đặt ngang eo Minh như đang ôm người ta.

Bên cạnh là chiếc AB màu đen của Khải.

Thấy tôi từ xa đi tới, nó vẫy tay kịch liệt: “Ê nhanh lên con kia, trễ rồi.”

“...”

...

Địa điểm đầu tiên là nhà Lâm. Tôi khá ngạc nhiên khi Minh cũng đi cùng... cái này khác nào đem bạn trai về nhà công bố với gia đình, sao hai cái người này chẳng có vẻ gì là hồi hộp nhỉ??? Chẳng lẽ...

Nghĩ gì nói nấy, tôi kéo con Lâm qua một bên khi hai người kia dắt xe vào nhà cát: “Ừa, Minh đã tới nhà ba mẹ mày rồi hả?”

“Ờ, có mấy lần... sao vậy?”

“Tôi làm gì?” tôi trở mặt trong khi nó tỏ vẻ vô cùng thần nhiên... giống như chuyện tôi nói chẳng là gì.

Ừ thì mặc dù Khải đã đến gặp ba mẹ tôi rồi thật, nhưng cái đó được coi là... trường hợp cá biệt đi... không phải khi con rể đến ra mắt bố mẹ vợ thường rất lo lắng sao... có thể bình thường như vậy, rõ ràng hai cái người này không được bình thường!!!

“Ba mẹ tao gọi tao tới ăn tối... bảo là phải kèm bạn trai.”

Tôi phì cười: “Đúng là tác phong bác gái, nghe cứ như bạn trai mày là món hàng vậy...”

“Thiếu điều cột nơ lên đầu Minh thôi...”

“...”

Trong lòng tôi thầm tội nghiệp cho Minh... nhất định một ngày nào đó gần đám cưới của hai người này, tôi phải chạy đi nói cho Minh nghe về tính cách thật sự của mẹ con nhà này... khuyên nhủ cậu ta sau này tuyệt đối đừng ở rể... nếu không nửa đời sau của Minh đừng hòng yên ổn.

“Thôi vào trong.” Lâm khẽ tăng hắng.

Tôi ôm cánh tay nó chạy vào trong, vừa vào tới nhà đã hét lớn: “Thưa hai bác con mới qua!!!”

Ba Lâm đang ngồi trên ghế đọc báo, còn mẹ nó đang ở trong bếp, nói vọng ra: “Mấy đứa đến rồi hả? Ra ngồi chơi tự nhiên như ở nhà nha.”

“Cái này mẹ khỏi cần dặn trước.” Lâm chép miệng rồi chạy đến ôm chầm ba nó vào lòng nũng nịu “Ba!! Con gái về nhà chơi nè.”Bác trai không nói nhiều với Lâm, chỉ đưa tay xoa đầu nó, ngược nhìn ba đứa tôi mỉm cười: “Mấy đứa ngồi ghế đi, cứ tự nhiên như ở nhà, toàn mấy gương mặt quen quen còn gì.”

Tôi gật đầu: “Ba nói chỉ có đúng.”

Thật ra mà nói, nhiều khi tôi và Lâm vẫn thường hay gọi ba mẹ nhau là ba mẹ, hứng thì bác, không thì cô chú... nói chung có thể nói đại từ xưng hô vô cùng đa dạng và phức tạp.

“Ba, đây là Khải, bạn trai con.” Tôi cười nói với bác trai.

“Ồ... nói cho bác, tức là ba mẹ con biết rồi phải không?”

“Dạ... đi ăn cùng vài lần rồi ạ.”

“Vây là được rồi, chỉ cần con thích, thì chắc chắn đó là người tốt.”

Chỉ có một câu nói của bác lại có thể đồng loạt làm tôi và Khải cùng ngượng ngùng nha...

Lâm thấy mình đang bị bơ, liền nhảy cẫng lên: “Ba! Đây là Minh, bạn trai con.”

“Chẳng phải con đã nói câu này một tháng trước sao?” mẹ Lâm từ bên trong bếp bê ra đĩa dưa hấu đồ rục, thêm một cái chén nhỏ nhả hột.

“...” nó.

“Haha!!” tôi.

Chỉ có ba mẹ con Lâm mới có thể trị được nó thôi.

Mẹ Lâm mỉm cười với Khải: “Con học chung lớp với hai đứa này hả?”

“Dạ không, lớp con ở khu đối diện.”

“Khu đối diện là khu lớp chuyên hả? Giỏi quá ta!” mẹ Lâm có vẻ thích Khải.

Tôi chép miệng... lớp chuyên lớp chọn... chưa chắc là lớp ngoan.

Trong thế giới của người lớn, học sinh lớp chuyên chính là những thành phần lúc nào cũng ngoan ngoãn, phấn đấu trong học tập, chính là dạng người vạm vỡ, ở khía cạnh hay thể loại nào cũng giỏi.

Thật ra... tụi nó chẳng qua chỉ là một đám những đứa học đến mức thần kinh không được bình thường, hoặc là loại người vì đã quá giỏi nên chẳng cần học, mà vì quá giỏi nên thần kinh cũng không được bình thường nổi. Suy ra, những đứa trong lớp chuyên đều là những đứa không bình thường!! Mặt nghĩa y mặt chữ, không phải suy nghĩ xem nó là nghĩa đen nghĩa bóng gì đó.

Khải cười... một cách dịu dàng, làm tôi phát hoảng: “Dạ đâu có gì, con học cũng tạm thôi.”

“Trong lớp con đứng hạng bao nhiêu?”

“Dạ...” Khải liếc sang tôi, hình như nụ cười trên môi hẳn lúc này đang là cười nhạo “Hạng hai ba gì đó.”

“...” tôi.

Được rồi, tôi phải thừa nhận là ở đây có quá nhiều nhân tài... tôi ở đây như bị tách biệt... bởi điểm của tôi chỉ vừa đủ để được học sinh giỏi, từ đó đến giờ chưa bao giờ ước mơ mình được đặt chân vào top 10 của lớp chứ nói chi đến hạng hai ba gì đó của hần.

Được lắm, con người sống ở đời phải có chí lớn, nhất là có ý chí cầu tiến luôn luôn phấn đấu. Mấy người tự đi mà phấn đấu lấy... tôi chẳng cần! Cuộc sống tồn tại chẳng phải để người ta hưởng thụ ư.

Thật ra, tôi biết đây chỉ là suy nghĩ của mấy con lười.

Sau khi nháo một hồi ở nhà Lâm, chúng tôi kéo sang nhà Minh.

Tuy quen biết Minh đã lâu, nhưng tôi chưa một lần đặt chân đến nhà cậu ta.

Nhà Minh cách nhà ba mẹ Lâm không xa mấy, chỉ tốn khoảng mười phút chạy xe.

Nhờ Lâm tôi mới biết, Minh sống cùng với gia đình, chứ không có ở riêng như ba đứa tụi tôi.

Tôi nhếch môi nhìn về phía hai người họ đang chạy trên đường, mỗi lần dừng đèn đỏ, Minh lại nghiêng người ra phía sau nói chuyện với Lâm.

Nhìn hai đứa nó vui vẻ như vậy, tôi cũng vui lây.

Khải ở phía trước đột ngột nắm tay tôi, hỏi giọng quan tâm, nhưng lại giống như đang cười cười: “Chuyện gì vậy?”

“Đâu có gì.” Tôi trả lời, tay hơi rụt lại.

“Ban nãy tại sao không đem theo áo khoác, nắng chết người thế này.” Khải xoa xoa tay tôi, tỏ vẻ đau xót.

“...” tôi lẳng lặng đỏ mặt, rụt rè cúi đầu xuống.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Tứ Ngổ Ngẩn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 74

Ba mẹ Minh cũng không có xa lạ đối với tôi. Dù gì cũng đã nói chuyện với nhau thông qua mấy bữa tối.

Nhưng mà tự nhiên bây giờ gặp lại lại cảm thấy hơi ngượng..

Tôi cúi đầu chào: “Thưa hai bác.”

“Hạ đó hả?” không những không thái độ, mà còn vô cùng lịch sự với vui vẻ đón tiếp tôi.

“Dạ.” Tôi cười toe.

“Đây là Khải phải không?” mẹ của Minh mỉm cười chào Khải.

“Dạ, chào bác.”

Lâm ngơ ngác: “Bác biết Khải ă?”

“Ừ, có lần Hạ đưa Khải đi ăn cùng hai bác với Minh.”

“Dạ, thì ra vậy...” Lâm nó gật gù.

“Mấy đứa ngồi chơi thoải mái nha.”

“Dạ...”

Sau khi lê lét ở nhà Minh rồi cả ăn đằm nằm dề đến đầu giờ chiều thì tụi nó bắt đầu kéo qua nhà ba mẹ tôi.

Chẳng qua vừa lúc đất xe ra cửa thì mẹ tôi gọi bảo là đang ở nhà nội nên kế hoạch phá sản... nhà ai nấy về.

Khải đội nón bảo hiểm, hơi nghiêng người về phía tôi: “Qua nhà tui chơi không?”

“Ừ.” Tôi gật đầu ngay lập tức. Dù gì tôi cũng đang chán, có về nhà cũng chẳng làm gì. Nếu là mấy năm trước thì đã có con Lâm ở cùng với tôi, hai đứa lầy lội này nọ, nhưng năm nay tôi biết chắc bây giờ nó sẽ đi cùng với Minh.

Khải chở tôi về nhà hấn... con hẻm quen thuộc, con đường quen thuộc.

Chẳng biết từ lúc nào mà đường về nhà Khải lại thân quen như thế này.

Cánh cổng nhà màu đen xa xa dần hiện ra trước mắt.

Tôi sẽ không tự nhiên miêu tả thật rõ quá trình về nhà Khải... nếu không có gì đặc biệt.

Ở trước cổng nhà, có một người phụ nữ đứng đợi, dựng bên cạnh có chiếc xe.

Tôi nhìn cô gái đó, dù cho cô có đang đeo một cái kính râm to bản gần như choáng hết cái mặt thì tôi vẫn cảm thấy người này có gì đó rất quen.

Khải dừng xe bên cạnh cô gái, còn chưa kịp bỏ nón bảo hiểm ra thì bị người ta nhảy ra trước mặt, hất hàm: “Ngon quá ha, sao sáng giờ gọi em không được?”

“Em để điện thoại ở nhà.” Khải lười biếng đáp lời.

'Reng reng..'

Tiếng nhạc chuông điện thoại phát ra từ túi quần của hắn... như tiếng chuông từ thần.

Có vài tiếng reo ngắn ngủi, nhưng cũng đủ để đưa cái không khí ở đây căng thẳng đến cực điểm..

Sát khí ngùn ngụt.

Khải còn chẳng biết xấu hổ tăng hắng một tiếng rồi xoay người lấy cái nón bảo hiểm từ tay tôi: “E hèm, chị đến đây làm gì?”

“Mày giỏi ha.”

Chị ấy dùng cái túi xách đánh vào người hắn một cái bốp... “...” tôi..

Hắn nhú mày, không thèm đếm xỉa đến hành động vừa rồi mà thần nhiên đẩy chị ấy ra một bên, đi thẳng đến cổng nhà, vừa đi vừa lèm bèm: “Phiền phức.”

Tôi nuốt nước bọt nhìn sang người phụ nữ bạo lực kia... lại thấy người ta đang nhìn mình chằm chằm.

Nhìn một hồi, chị ấy mới gỡ cái kính to tướng ra khỏi mặt, mỉm cười với tôi một cái: “Chị đi đây.”

Tôi bị bất ngờ trước hành động của chị ấy, chưa kịp định hình, chỉ biết lắp ba lắp bắp: “Tạm biệt chị...”

Mà chẳng ngờ tôi còn chưa nói hết câu đã bị chị ấy nắm lấy cổ tay lôi đi.

Tôi giật mình “A.” lên một tiếng, nhưng chị ấy lực tay quá khỏe, tôi không thể phản kháng, nên là phải đi theo.

Khải lúc đó đang dắt xe lên dốc nhà, thấy chị ấy kéo tôi đi cũng không thể làm gì kịp... chỉ có thể hét lên: “Chị mà làm gì cậu ấy thì đừng trách em ác!!”

Chị ấy kéo tôi đi bộ ra tới tận đường lớn, mới tìm đại một quán cà phê chui vào.

Thả mình xuống cái ghế êm ái mềm mại, chị ấy hướng mặt về phía cái máy lạnh trên tường, hơi giữ cổ áo, vô cùng thần nhiên lẩm bẩm: “Nóng chết người mất thôi. Sao Việt Nam nóng thế không biết.”

“...” tôi vẫn im lặng vì không dám nói gì.

Nhìn thấy chị ấy tinh bơ đánh một người lạnh lùng đáng sợ như Khải... thì trong lòng tôi đã tự quy chị ấy vào hàng ngũ nhóm người không nên chạm vào... những con người đáng sợ nhất thế kỉ.

Chị ấy thấy tôi ngồi im re, chỉ nhìn mình chằm chằm thì mỉm cười định mở miệng nói gì đó, nhưng ngay lúc này, người phục vụ đem đến hai tờ thực đơn với nụ cười thương hiệu.

Tôi nhìn một lượt rồi gọi món, nhìn sang đã thấy chị ấy gọi xong, đang nhìn tôi cười cười.

Cái nụ cười nhìn bên ngoài có vẻ vô cùng vui vẻ vô tư, nhưng bên trong lại nguy hiểm khôn cùng này... sao tôi lại thấy nó giống của Khải đến kì lạ.

Sau khi người phục vụ đi mất, chị ấy mới đưa tay ra trước mặt tôi: “Chào em, chị tên Như, là chị hai của Khải.”

Giờ thì tôi đã hiểu tại sao tôi lại thấy người ta thật quen mắt. Chẳng qua là vì người ta có nét nhìn giống với người con trai mà hằng ngày tôi quan sát nhìn ngắm còn nhiều hơn cả nhìn bản thân mình trong gương.

“Chào chị.” Tôi đưa tay bắt... cảm giác có chút kì quái, vì từ trước đến giờ tôi chưa từng làm quen với người khác bằng cách này.

“Chị mới từ Mỹ về, nên chị có gì lạ thì em đừng để bụng nhé.” Chị ấy mỉm cười.

Tôi gật đầu “Dạ.”

“Em là bạn gái của Khải hả?” chị ấy hỏi.

Tôi dè chừng nhìn chị ấy một hồi, còn đang lưỡng lự không biết có nên nói ra không thì chị ấy cười phá lên: “Em nghi ngờ cái gì chứ, sợ là chị sẽ giống mấy con nhò vai phản diện trong phim ra sức ngăn cản hai đứa hả?” “Dạ?” vì tư duy của tôi thường rất chậm nên chẳng bao giờ theo kịp người khác đang nói gì, thường biểu lộ một khuôn mặt rất ngu để bày tỏ là mình chẳng hiểu gì hết.

“Thật ra... có lẽ là thằng nhóc cao ngạo như nó sẽ chẳng nói gì với em về gia đình nó đâu có phải không?” chị ấy đột nhiên tắt đi nụ cười mà thờ dài.

“Dạ...”

“Chuyện đó... nó đã không nói, chị cũng sẽ không nói, nếu em tò mò thì hỏi thẳng nó nhé... chắc chắn nó sẽ không từ chối đâu.”

“Nếu cậu ấy không nói gì, em cũng sẽ không hỏi đâu ạ.”

“Dù gì thì em gái nhỏ.” Chị ấy đột ngột thò tay sang nắm chặt hai tay tôi, kéo sự thu hút của tôi vào ánh mắt long lanh như đang trao hết trách nhiệm cho tôi “Tối nay em dụ nó về nhà ăn cơm với gia đình có được không? Chị sắp phát điên với nó rồi, tét nhất mà nó cứ bỏ nhà đi biệt tăm, ba mẹ bảo chị gọi nó về ăn cơm, mà chị gọi đến mức điện thoại chị sắp hết pin luôn rồi, nó vẫn không chịu nghe, có nghe cũng chẳng chịu về.”

“...”

“Em gái. Chị nói cho em nghe, từ bây giờ, chị sẽ ở lại Việt Nam luôn. Nếu bây giờ em chịu giúp đỡ chị chữa cái đầu cứng như đá của thằng Khải, sau này khi em gả về nhà chị, em đã có sẵn một chỗ dựa vững chắc là chị đây, không sợ bị mẹ chồng ăn hiếp như trong phim, ok?” Vừa nói, chị ấy vừa vỗ ngực thùm thụp.

Sau khi nói chuyện với chị ấy suốt cả buổi... đúng hơn là chỉ có chị ấy nói, còn tôi chỉ có thể “Dạ...” “Vâng...” “Chuyện đó em làm không...” “Dạ, vậy để em làm”

Đại loại như là tôi không thể từ chối, toàn bị nhảy vào miệng người... mà đã bị chặn ngang câu nói thì sẽ không thể tiếp tục từ chối được nữa.

Sau một buổi chiều, tôi mới đúc kết được vài điều...

Thứ nhất, hai chị em nhà này y chang nhau từ ngoại hình đến tính cách... đã mở miệng thì chỉ có thể khiến người ta câm nín. Chính nhờ như vậy nên mới sở hữu kèm theo cái tài khiến người khác phải làm theo ý của mình.

Thứ hai... chị này đam mê phim Hàn phim Ấn Độ phim Thái Lan phim Mỹ phim Nhật... đại loại là cuồng phim, bởi vì hờ ra là lấy tình tiết trong phim làm dẫn chứng cho lập luận của mình.

...

Chị ấy một tay nắm lấy tay tôi, một tay thản nhiên đẩy cánh cửa ra, đi thẳng vào trong nhà.

Lúc này, Khải còn đang pha một ly cà phê trong bếp, nghe tiếng đẩy cửa, hần vội đi ra ngoài, trên tay còn giữ ly cà phê, tay còn lại khuấy đều.

Chị ấy nhếch mép: “Chị đã đe dọa con bé rồi, em mà còn tiếp tục bướng, mỗi ngày chị sẽ đến làm phiền hai đứa ba lần. Em liệu làm gì thì làm”

Khải nhúm mày khó chịu: “Chị...”

Chị ấy cắt ngang câu nói của Khải, với thái độ vô cùng kiêu ngạo “Chị về đây.”

Chị ấy xoay người đi, thuận tay vơ lấy cái chìa khóa xe của mình đang nằm trên bàn tiếp khách.

Tự nhiên thấy chùm chìa khóa nằm ở đó, tôi lại thấy Khải thật dễ thương... Dù cho hần có giận chị Như đến mức nào, vẫn ngoan ngoãn dắt xe vào nhà cho người ta. Tình cảm chị em này thật khiến cho người khác ngưỡng mộ.

Tôi đứng im một chỗ nãy giờ chẳng dám nhúc nhích.

Khải bên cạnh cũng chỉ tiến lại gần tôi rồi im lặng đứng bên cạnh tôi nhìn theo chị Như... giống như không biết nói gì, nhưng cũng không thể để tôi đứng một mình, sợ rằng chị ấy sẽ lại hứng lên rồi kéo tôi đi một mạch với tốc độ kinh hoàng, hần không thể phản ứng kịp.

Sau khi cánh cổng nhà khép lại, cùng với tiếng xe ngày một nhỏ hơn rồi biến mất, Khải mới quay sang hỏi tôi: “Bà uống sữa nhiều hay ít?”

Tôi mất ba giây mới nhận ra hần đang nói gì, lập tức trả lời: “Ngọt.”

Khải xoay người đi vào trong bếp. Tôi lờ đờ theo hần.

Sau đó Khải chỉ im lặng cho thêm sữa nóng vào ly cà phê, chứ không hỏi gì tôi về cuộc trò chuyện giữa tôi và chị Như.

Điều này khiến tôi khá khó xử, nếu hần hỏi hần, tôi mới có chủ đề để dẫn vào lời đề nghị của chị ấy... hần cứ im lặng như thế này, tôi biết phải nói gì...

Đang lúc tôi ngơ ngác ngẩn ngơ bên cạnh bàn ăn, thần thờ nhìn lên cánh quạt đang chậm rãi quay đều trên đầu, thì Khải lại thờ dãi: “Tui biết chị ấy đã nói gì với bà...”

“...”

“Nên bà cũng không cần phải phí sức đâu, cũng đừng lo chị ấy sẽ trách bà... Cái con người đó, chỉ cần xem xong một bộ phim liền quên hết cả ngày hôm đó mình đã làm gì.”

“...”

Này cậu em trai dễ thương... có cần phải khiến cho hình tượng của chị hai mình trong lòng cô bạn gái tan thành bọt biển như thế này hay không?

Tôi cười cười: “Thật ra, tui thấy tết nhất ít ra cũng phải về nhà một lần đi... Cái này không phải lời của chị ông, mà là tui tự mình thấy như vậy đó...”

“...”

“Đón năm mới một mình không buồn sao??”

Tôi tiếp tục thuyết phục hấn... mà không để ý hấn đã cầm ly cà phê vòng ra sau lưng tôi từ khi nào.

Khải đặt ly cà phê lên bàn, vừa lúc tôi chú ý đến nó thì hấn đã vòng hai tay bao quanh người tôi, tôi như vô thức rụt vai, thu mình nhỏ xiu, hai tay đang để trên đùi liền nắm chặt lấy nhau.

Giọng của Khải vang đều trên đầu tôi, nhưng dường như càng ngày càng gần lỗ tai tôi...

“Không phải đã có bà ở bên cạnh tui sao...”

Tôi theo phản xạ hơi hơi nhích người qua một bên... nhưng hơi thở của hấn không buông tha cho cái lỗ tai của tôi... truy cùng giết tận tôi.

Ấy lại là đang bắt nạt tôi á...

Tôi cứ nghiêng mãi cho đến khi đầu chạm phải bắp tay hấn, lúc này tôi mới cảm nhận được Khải ở gần mình đến mức nào.

Tôi nuốt nước bọt vờn tay định lấy ly cà phê để chữa ngượng thì một bàn tay ấm áp nhẹ nhàng đáp lên mu bàn tay tôi.

“Đừng động vào, còn nóng lắm, để tui đi lấy đá cho bà uống.”

Tôi cứng đờ người, nhưng may mắn là ngay lập tức, cái tên kia rời đi, một bước sai dài qua tủ lạnh, mở ngăn đá. Sau khi làm xong đâu có cho tôi, hấn lại pha thêm một ly cho mình.

Và... hấn cũng đã thành công trong việc đánh trống lảng... dù biết tổng ý đồ của hấn, tôi vẫn không thể chống lại... thật thảm hại...

Càng ngày tôi càng tò mò về chuyện gia đình hấn, nào là câu hỏi lấp lửng của Kha, cũng như sự nhờ vả của chị Như, cùng với thái độ phản kháng của Khải...

Thật ra thì nhà hấn như thế nào...

...

Mùng hai tết cha, mùng ba tết thầy.

Hai lớp kéo nhau đi thăm thầy cô.

Tôi xách túi lên chuẩn bị xuống nhà, nơi con Lâm đang nằm dài trên ghế đọc báo, thì điện thoại tôi reo lên từng hồi.

Tôi bắt máy: “A lô.”

“Hạ hả? Tui Kha nè.” Giọng nói bên kia ngập ngừng.

“Ừ, có chuyện gì sao? Tui tui đang chuẩn bị đi.” Tôi phì cười trước thái độ dè chừng của Kha, đối xử với tôi như thể chỉ cần lỡ miệng sẽ bị tôi xử trăm ẩy.

“À, thầy chủ nhiệm tui nói, nếu hôm nay 11A1 với 11A4 cùng nhau đi thăm thầy cô thì cứ kéo hết qua nhà thầy rồi tui mình cùng quẩy, khỏi phải chạy qua chạy lại, nói cô Hương qua nhà thầy luôn.”

“Ồ... ok. Vậy để tui báo cho tui nó.”

Tôi nói rồi cậu ta tắt máy.

Tôi liền chạy xuống tầng: “Mau chở tao qua nhà cô Hương, có chuyện cần thông báo cho tui nó.”

...

“Qua nhà thầy Quốc hả?” cô Hương nhú mồm, tỏ vẻ tiếc nuối nhìn về phía mấy thùng bia đặt trong góc nhà. “Vậy phải làm sao với cái đồng này đây??”

“Cứ đem hết sang đây cũng được mà cô.”

Trang Nhã nói một cách vô cùng nhã nhặn.

Tôi thấy nó lên tiếng mới chú ý đến sự vắng mặt của một đứa trong đám lớp mình: “Ủa, con Uyên đâu rồi?”

“Ừa mày chưa biết gì hết hả? Tối hôm mừng một nói hết rồi còn gì?” Anh Nhây trong cái áo hoodie đen tuyền với quần sọt, tỏ vẻ ngạc nhiên.

Tôi nghiêng đầu ngẫm nghĩ lại, lục lại trong kí ức của mình khoảng thời gian tối mừng một...

“À, tối mừng một tao đâu có onl. Sáng hôm sau thấy tụi mày để lại mấy ngàn tin, lười quá nên bỏ qua luôn.” Tôi vỗ tay cái bốp.

Nhã Nhão khề trách tôi: “Cái con này, đã nhiều chuyện còn không chịu nhiều chuyện cho ra nơi ra chốn.”

Kết quả là tụi con trai khuôn thùng bìa ra xe, phân phối thẳng nào chở cái nào chở con nào.

Còn con gái tụi tôi thân nhiên ngồi trong nhà trước cây quạt vô cùng mát mẻ kể chuyện nhau nghe.

Jen là đứa mở đầu: “Đây, để tao kể cho mày nghe, chuyện là vậy nè.”

Tú Ú chen vào: “Lần trước con Uyên với ông Chí (Chí Phèo ấy nhè) đang hẹn hò thì trời mưa, mà hai đứa lại đang đi bộ, không có xe, cũng không biết trú ở đâu. Chí bèn thò thẻ vào tai nàg 'Nhà anh ở gần đây, về nhà anh rồi tính.' Con Uyên giật cả mình, còn đang lo sợ thì đã bị kéo đi mất.”

Linh Lé đẩy Tú Ú ra giành phần kể: “Mày nên biết, nhà của ông là một căn biệt thự to chà bá ở trung tâm thành phố, bên trong còn có gara xe, mà trong gara xe lại có vài chiếc xe đua. Nhà ông có cả dàn người hầu hùng hậu, con Uyên nó kể là, nó vừa bước vào đã bị dọa cho giật cả mình khi mấy người đó cứ thấy nó là cúi gập đầu, nó nói nó mà đứng gần thêm một chút liền bị đập đầu.”

“Mày đừng tào lao nữa coi, vô chủ đề chính.” Anh Nhây bịt miệng con Linh lại để chen vào “Nó tay trong tay với ông Chí, bị mẹ ông bắt gặp... Nó còn tưởng sẽ bị nằng gi đó, ai ngờ mẹ ông còn cho người ngăn không cho nó với ông ra khỏi nhà, nó giống như bị bắt cóc vậy. Cả một buổi chiều, nó phải ngồi trò chuyện tâm tình với mẹ ông Chí, lâu lâu lại là người đứng ra giảng hòa khi ông với mẹ ông gây lộn.”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Tỉ Ngó Ngẩn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75

“Mẹ ông Chí với nó ngồi nói chuyện hết cả buổi, kết quả là bây giờ nó chính thức trở thành dâu nhà họ Đinh trong lòng mẹ của ông Chí rồi.”

“Ày... chuyện này thật là...” tôi còn đang cảm thán đã bị nhảy vào miệng ngồi.

“Bây giờ nó thăm lắm, mỗi tuần phải ghé thăm nhà ông ít nhất một tuần để bồi dưỡng tình cảm của mình với mẹ chồng, mà được cái theo con Uyên kể thì ba mẹ ông tốt lắm, chiều chuộng nó còn hơn cả ông Chí nữa.” Jen chêm thêm vào “Hôm nay nè... mẹ của ông bảo nó qua nhà dùng bữa, đâu có chối được...”

“Bời vậy nó mới không có ở đây hả?” Lâm chốt lại câu cuối.

“Ừ.” Jen gật đầu.

“Mà mày nghĩ coi, ông giàu như vậy sao không tiếp quản việc kinh doanh của nhà ông, lại đi làm hướng dẫn viên như vậy, lương tháng đâu có bao nhiêu.” Anh Nhây thắc mắc.

Và như vậy, một cách nhanh chóng, từ chuyện tình của con Uyên, tụi nó đã nhanh chóng lạng sang điều tra vấn đề của ông Chí.

“Ồ, mày nói đúng, mà hay hơn nữa là gia đình ông không cấm cản gì ha... trong phim bình thường hay như vậy mà.” Văn Mơ Mơng cười hơ hơ... tâm hồn như treo ngược trên dây điện.

“Mấy cô nương tám xong chưa, đi qua nhà thầy Quốc thôi, trễ rồi.” Khang Áo từ bên ngoài chạy vào, khoác vai Văn Mơ.

Nghe xong câu nói của Khang, tụi nó bắt đầu xách túi lên đứng dậy chạy ra ngoài... có mỗi mình tôi vẫn luôn dõi mắt theo hai cái đứa khoác vai đứng thì thăm nhau nghe kia.

Ai nói gì thì nói nha, tôi vẫn cảm thấy hai cái đứa này rất hợp nhau... một đứa thì tối ngày ảo tưởng, một đứa tối ngày mơ mộng... còn không hợp nhau à.

Nhiều khi tôi đưa ra ý tưởng nên ghép đôi hai cái đứa này với nhau, lại bị tụi nó gạt phăng như xua đuôi mấy con hủi.

Tụi mày cứ chờ đó, một ngày nọ hai đứa này thành cặp thì ngồi đó mà ầm ức...

Ngày hôm đó,...

Trên đường lớn có một đoàn người xe trước xe sau nối nhau thành một hàng dài, hò hét í ới kéo nhau đi thăm thầy cô... trong đoàn người đó, có cả một giáo viên năm nay đã 25...

Khi đến nhà thầy Quốc, cả đám đứng choáng hết cả con đường bên ngoài, bấm chuông liên tục mà chẳng thấy ai ra mở cửa... trong khi người đi đường cứ liên tục lên tiếng khó chịu khi bị cản lối đi: “Mau tránh ra!” “Làm cái gì mà đứng tụ tập một đồng vậy?” “Thật là thất đức, mới sáng sớm mùng ba đã kéo đi đòi nợ. Tính làm cho người ta cả năm không ngủ được hay sao vậy không biết.”

“...” Thầy Quốc à, thầy mà không mau chóng bước ra đây mở cửa, không khéo 11A4 tụi em hôm nay đến đây thật sự để đòi mạng thầy đấy!!

Cô Hương lấy điện thoại ra: “Đề cô gọi thầy thử xem.”

Cô vừa dứt lời đã thấy Kha từ bên trong lon ton chạy ra: “Haha, để các bạn đợi lâu rồi, mau vào nhà vào nhà đi.”

Cậu ta vừa mở cửa xong đã bị cả bọn nhào vô hội đồng, Kha la oai oái: “Không phải tui ra mở cửa chậm chạp, mà tại thầy Quốc làm lạc cái chìa khóa nhà, cả đám phải túa ra đi tìm cho ông, có chửi thì chửi ông ấy, đừng chửi tui!” “...”

Vừa vào nhà, chúng tôi đã trông thấy thầy Anh đang ngồi trên ghế hàn thuyên với thầy Quốc, trong khi mấy đứa còn lại đang phân bố rộng rãi trong nhà thành từng nhóm. Cùm đánh bài, cùm chơi lô tô... không khí vô cùng náo nhiệt vui vẻ.

Con Anh Nhảy vừa thấy thầy Anh ngồi đó, cứ như động phải tổ kiến, lập tức xoay người tránh thầy.

Chẳng hiểu hai người này đang trong cái mối quan hệ như thế nào... dạo trước thì con Anh là người cứ chạy nháo lên đi tìm thầy Anh, hôm nào thấy người ta không dạy lập tức xối tung cả cái trường lên, vẫn không thấy thì moi cho bằng được địa chỉ nhà thầy từ ông thầy giám thị già chạy đến nhà người ta tìm

Bây giờ lại là loại quan hệ, chỉ cần thấy thầy, con anh sẽ trốn chui trốn nhủi, trong khi thầy lại là người mặt dày chạy đến tiếp cận con nhỏ.

Thật sự mà nói, tôi nhìn hai người này mà cảm thấy rất nhức đầu.

Anh Nhảy chạy ra sau lưng tôi đứng trốn thầy. Mà dễ gì trốn được. Con nhỏ vừa bước qua khỏi cánh cửa đã rơi thẳng vào tầm mắt của thầy, cũng như đã vô tình bước thẳng vào cái bẫy, bây giờ muốn chạy đi đâu cũng không được nữa rồi.

Thấy thầy Anh bình tĩnh đứng dậy, nở một nụ cười lưu manh nhìn về phía này, tôi chậm rãi nhích người qua một bên, để lộ nó đang co ro một đồng.

Thầy Anh thản nhiên cho hai tay vào túi quần đi thẳng về phía nó... không biết là ngẫu nhiên hay đã dặn dò từ trước... mà thầy cũng mặc một cái hoodie màu đen.

Tôi thấy thầy đi đến, liền lặn ra chỗ khác, mấy đứa xung quanh thầy vậy cũng chạy mất dép, để lại nó nghiêng răng nhìn từng đứa một.

Sau đó... sau đó thì... một cảnh tượng cực kì hoành tráng đã xuất hiện.

Anh bình tĩnh nắm tay con Anh Nhảy, lại nắm vô cùng chặt... còn ngang nhiên kéo nó đứng ngang tầm với mình, nhìn về phía chúng tôi đang trở mắt nhìn... kể cả cô Hương cũng không thêm giấu vẻ ngạc nhiên của mình, há mồm đến mức hàm răng sắp rớt ra ngoài luôn rồi.

Khải không biết từ khi nào đã thản nhiên đứng bên cạnh tôi, chỉ nhìn về phía đó nhếch mép cười, chứ không quan tâm gì đến tôi.

Tôi vẫn còn chưa tiêu hóa kịp... cái này là thể loại tình huống gì đây nhỉ.

Anh Nhảy đỏ mặt cúi gằm, trong khi thầy Anh tuyên bố: “Thầy với Quỳnh Anh chính thức quen nhau... ba ngày rồi.”

“HẢ???”

Tất nhiên đây là phản ứng của tất cả mọi người ở đây, chỉ trừ hai thầy cô vẫn còn bình tĩnh lắm, chỉ có nuốt nước bọt một cái.

Câu nói của thầy như khiến không gian ở đây bùng nổ, tụi nó sấn tới đê Anh Nhảy ra tra khảo...

Nhìn tình trạng con Anh bây giờ thì tôi mới nghĩ lại... hồi đó khi tụi nó tra khảo mối quan hệ của tôi và Khải... cũng không đáng sợ gì mấy.

Tôi đứng ngẫm nghĩ một hồi: “Vậy là... hai người chính thức quen nhau hôm mùng một à?”

“Ừ.” Anh Nhảy cười khổ. “Quen người ta mà sao mày nhìn đau đốn thế kia?”

“Á, con này káo... bla bla...”

Nó lại tiếp tục bị đê ra...

Thầy Anh... thấy vợ mình bị ăn hiếp dữ quá, liền dùng quyền lợi của giáo viên, trừng mắt nhìn chúng tôi: “Còn không mau tránh ra, nếu không đừng trách

tại sao tháng sau trong cột điểm của mỗi đứa có thêm một con 0.”

Nghe xong câu này, tụi nó trong một giây chạy ra xa 2m theo phản xạ, sau đó đứng ngậm ngùi xé nhẹ vạt áo:

“Thầy chơi ăn gian.” Có đứa bấu môi.

“Thầy thật quá đáng.” Có đứa thè lưỡi... tỏ vẻ bất công.

“Là mấy đứa quá đáng với Quỳnh Anh trước.” Thầy Anh đưa tay kéo Anh Nhây đứng sát cạnh mình.

“...” thầy à!!!!

Trước đây thầy lúc nào cũng con bé này... con khi này... bây giờ thầy mà mở miệng thì lại một tiếng Quỳnh Anh, hai tiếng cũng Quỳnh Anh. Thầy có biết, cái tính cách của nó chẳng phù hợp với cái tên đó một chút nào!!!

Tất nhiên, tôi chỉ có thể rửa xả thắm trong lòng cái ông thầy việc công việc tư trộn lẫn vào nhau kia...

Hồi lâu sau đó, con Anh nó mới kể với tôi, thật ra ngày hôm nay, là do anh bảo cả hai cùng mặc hoodie đen, nó còn vô cùng hào hứng hưởng ứng lời đề nghị này cơ... nhưng mà đến khi thấy anh trong cái hoodie nhìn vô cùng trẻ trung đó... nó lại cảm thấy ngượng ngùng không dám đối mặt với anh... tính của nó đó giờ rất hay xấu hổ, chẳng qua là thích thể hiện cho mọi người thấy nó là một con nhỏ nguy hiểm để che đậy tính cách thật thôi.

Đôi khi tôi cảm thấy con này rất đáng yêu... giống như mấy con mèo cứ xù lông lên mỗi khi có ai nó không thích vuốt ve vậy.

Sau đó... chúng tôi chuyển sự chú ý từ cặp đôi Anh Anh sang sự biến mất của Băng.

Hôm nay Băng lại không đến... dạo gần đây đi học cũng chẳng buồn đi.

Tôi hỏi nhỏ Khải: “Băng không đi à?”

Khải chỉ nhún vai: “Băng chuyển trường rồi.”

Tôi im lặng một lúc, mới nhỏ nhẹ hỏi: “Dù cho có chuyển trường đi chẳng nữa... cũng không phải là muốn hoàn toàn cắt đứt với trường mình đấy chứ, những dịp như thế này mà cũng không thèm đi sao...?”

Khải khẽ đưa tầm mắt về phía xa, giống như đang hồi tưởng “Không. Bản thân cô ấy vốn rất yếu... bình thường cũng rất hạn chế ra khỏi nhà. Tất cả bạn bè cô ấy có, đều là những người tốt, có thể kiên trì ở bên cạnh một cô bạn... có thể gạt xiu bất cứ lúc nào. Mà nói ra lại thấy, thật ra Băng rất đáng thương.”

“Vậy... nếu tui muốn làm thân với Băng... liệu có được không?”

Tôi ngập ngừng hỏi, vì ngượng nên cúi đầu nhìn hai bàn tay đang nghịch vạt áo của mình.

Thấy Khải không nói không rằng, tôi chậm rãi khẽ đưa mắt nhìn hấn, chỉ thấy hấn đang nhìn tôi chăm chăm với ánh mắt hết sức dịu dàng, cùng với mép môi hơi nhếch lên... ánh mắt đen ngòm như xoáy sâu vào người tôi, nụ cười như ngưng đọng thời gian. Dù là hấn chỉ ngồi im, nhưng qua ánh mắt đó, tôi lại có cảm giác giống như bàn tay ấm áp của hấn đang nhẹ nhàng vuốt ve tôi... vuốt đến nơi sâu thẳm trong tâm hồn, làm trái tim tôi rung động mãnh liệt.

Khải đột ngột vươn tay, vuốt nhẹ phần tóc rối bù vương bên má tôi... sau đó... sau đó lại chuyển dần sang má tôi, áp sát tay mình vào. Hơi ấm từ bàn tay hấn nhanh chóng truyền sang, làm tim tôi đập thình thịch.

Tôi hơi hoảng hốt lên tiếng: “Khoan... khoan đã...”

Cái phần ‘...tụi nó thấy bây giờ...’ của tôi bị nuốt lại vào miệng bởi câu nói chặn ngang của Khải: “Chuyện đó... tại sao lại không?”

“Ừm...”

Tôi gật đầu một cái rồi lại im lặng, rơi vào ánh mắt của Khải. Hấn và tôi chỉ im lặng nhìn nhau không nói gì.

Đột ngột, Khải phì cười thò ra một cái, lập tức áp sát khoát vai tôi, kéo tôi hơi tựa vào người hấn: “Bạn gái tui đúng là người tốt.”

Hai má tôi cảm thấy nóng nóng.

Tôi xấu hổ nhìn sang tụi nó, chỉ thấy tụi nó đang thật xôm tụ nói chuyện đùa giỡn với thầy cô.

Nhìn vào chẳng khác nào đây là một buổi tụ tập của đám nhóc, chứ không hề có sự tồn tại của ba thầy cô.

...

Thảo Mai (thiệt ra con người ta tên Thảo, bị tụi nó thêm chữ Mai) bên 11A1 đột nhiên khoát tay tôi, ghé sát cười toe toét: “Vừa rồi có phải Khải vừa

cười hay không?”

Tôi vừa gặm cây kem vừa gật đầu... mắt hướng về phía Khải đang cùng tụi con trai loay hoay trong bếp làm cái gì đó.

“Hehe... bà tạo nên kì tích rồi đó, trong mắt 11A1 tụi này thì bà là thần tượng rồi.” Thảo Mai tiếp tục cười, và tiếp tục nói những lời khiến tôi bị xoay vòng vòng.

“Ý bà là sao?” tôi ngạc nhiên nhìn Thảo... cô nàng cũng hướng mắt về phía Khải, uống một ngụm nước.

“Bình thường cậu ta như cục đá trôi giữa thau nước. Lệnh bà lệnh bênh, chẳng bao giờ chịu cười, lúc nào cũng lạnh lạnh lùng lùng, đám tụi tui cứ tưởng, Khải chỉ có một vẻ mặt, một biểu cảm duy nhất... cứ tưởng cậu ta sẽ sống cả đời với cái mặt than đó, không ngờ bà lại xuất hiện. Chỉ có ở bên bà, Khải mới biểu lộ ra nhiều cảm xúc như vậy.”

“...”

“Nói bà nghe, có nhiều khi tụi nó xúm vào chọc cười Khải, chọc đến mức, tui là đứa ngồi kế bên còn cười đến mức đau bụng, đau bụng đến mức phải ôm bụng... mà đang khoanh tay ôm bụng, bị con Mai nó đẩy cho lọt xuống ghế, cả đám kia như bị động kinh cười ầm lên... vậy mà Khải vẫn không hề rầy áy.”

“...” biểu cảm lạnh lùng này của hần tôi hiểu rất rõ... Dù cho chỉ là qua lời kể, tôi vẫn còn thể tưởng tượng ra được ánh mắt khinh bỉ cùng nội tâm phức tạp của hần lúc bấy giờ... khi phải học chung với mấy đứa có vấn đề thần kinh như thế này.

Thảo Mai tiếp tục cười nói: “Cho nên áy mà... mỗi khi Khải cười, giống như một hiện tượng lạ vậy. Bà không cần làm gì, cũng có thể khiến cậu ta cười dịu dàng như vậy, làm tụi này chết khiếp áy... còn tưởng hôm nay hần bị ai nhập rồi.”

“...” tôi chẳng biết phải nói gì, ngoài tùm tùm cười, trong lòng vô cùng vui vẻ.

“Khải áy... hình như người ta thích bà lắm, trân trọng nha.”

“Cảm ơn nha.” Tôi cúi đầu mỉm cười, vừa hạnh phúc vừa xấu hổ,... cả người tôi nóng hừng hực lên.

Tuần từ trong bếp bước ra, tay áo vốn dài đến cổ tay được kéo lên gọn gàng, nhìn vô cùng khỏe khoắn, cậu ta cầm trên tay hai bịch nylon lớn: “Đi ra sân ăn đồ nướng.”

Tụi tôi liền chạy vào bếp xem có gì làm giúp được thì giúp, tụi nó phân cho tụi tôi đem chén đĩa này nọ ra sân, để lên cái bàn lớn.

Sau đó, công cuộc đánh chén bắt đầu.

Chúng tôi vừa uống vừa ăn, quấy tụi tụi... khi mà trời đã không còn đủ sáng để có thể nhìn thấy rõ cảnh vật xung quanh, tụi nó mới lục đục kéo nhau dọn dẹp rồi vào nhà làm tăng hai.

Tăng hai cũng chẳng có gì nhiều, chỉ là một nhóm mở karaoke trong phòng khách của nhà thầy lên hát, đám xung quanh nhảy múa quay cuồng, cầm lon bia trên tay tu ừng ực.

Hát xong thì tụi nó chuyển sang mở nhạc, gầy sòng.

Hình như tối hôm đó... tôi ngủ luôn ở nhà thầy vì say quá không đi nổi... chỉ nhớ trong mơ màng hình ảnh cô Hương say bí tỉ, một tay khoác vai thầy Quốc, một tay khoác vai thầy Anh, cười toe toét.

...

Sáng mừng bốn đẹp trời...

Tiếng điện thoại của thằng điên nào đó với bài hát mở đầu của phim Doraemon vang vọng vào tai tôi.

Tôi nhú mày chống tay bò dậy, mắt không ngay lập tức thích nghi được với ánh sáng chói lóa bên ngoài nên đưa tay lên che mắt theo phản xạ, ngay lập tức giật mình vì nhận ra cái gì đang diễn ra.

Tôi ngay lập tức ngồi thẳng người dậy, gần như há hốc mồm.

Bản thân tôi đang ngồi trên ghế sofa, xung quanh tôi, trên bàn, gầm bàn, ghế sofa đối diện, dưới sàn tụi nó nằm lê lết gác chân gác tay lên nhau như một mớ hỗn độn.

Nam nữ không phân biệt, tuổi tác không phân biệt, tướng nham dáng nham khuôn mặt khi nằm đầy đủ góc cạnh kiểu dáng vô cùng phong phú, trên sàn, vỏ lon bia vương vãi khắp nơi.

Ha... chắc đây là cảnh tượng ngàn năm có một. Tôi liền quay người tìm cái điện thoại của mình, bắt đầu đứng lên ghế chụp hình... zoom nè, chụp nè... đôi góc nè... chụp nè... haha.

Nhờ chụp hình tôi lại phát hiện... con Lâm với Minh đã biến mất... chắc lại lên lút đi đâu rồi.

Tôi chụp hình xong mới để ý thấy bên cạnh mình còn có cái áo khoác màu đen của ai đó... sáng nay đã trùm lên người giữ ấm cho tôi.

Nhớ ra thì... hình như hồi sáng hôm qua có trông thấy nó trên người Khải.

Mặt tôi lại hơi nóng lên, nhìn về phía hán đang nằm dài dưới sàn, ở một vị trí cực kì gần tôi, thì tôi lại cảm thấy cảm động không thôi. Cơ mà đừng nói, lên được trên ghế nằm cũng là nhờ hán đem tôi lên đấy nhé...

Mặt tôi càng ngày càng đỏ, càng ngày càng nóng..

Tôi lại vô thức nhìn sang Khải, khuôn mặt lúc ngủ của hán ngây ngô hết như trẻ con... tay tôi đang cầm điện thoại xoay về phía hán... trong vô thức, nhấn chụp hình một cái.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Tư Ngó Ngẩn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 76

Trên trời từng gợn mây trắng hững hờ trời, mặt trời từ từ nhô lên cao, đang lan tỏa những ánh nắng đầu tiên của ngày.

Minh và Lâm ngồi bên cạnh nhau trên ghế đá ngoài vườn.

Lâm lặng lẽ tựa đầu vào Minh cậu ngủ, Minh đang bấm điện thoại.

Khung cảnh vô cùng yên bình... đột nhiên điện thoại của Minh reng lên một cái.

Cậu giật cả mình, không phải là giật mình vì tiếng chuông, mà giật mình vì sợ rằng tiếng chuông sẽ đánh thức nàng công chúa bên cạnh mình.

Minh lập tức bắt máy, nhưng chỉ một tiếng chuông nhỏ cũng đủ làm Lâm giật mình thức giấc.

Nó ngẩng người, dụi dụi mắt... hình ảnh này làm tim cậu rung rinh không thôi... trong phút chốc, trong suy nghĩ của cậu hiện lên việc mình sẽ bắt cóc Lâm đem về nhà, để sáng nào cũng có thể trông thấy cái bộ dạng buồn ngủ đáng yêu này.

Cũng may là ban nãy đã đem Lâm ra đây, nếu mấy đứa con trai trong kia nhìn thấy hình ảnh này... thật không biết cậu có thể làm ra những chuyện như thế nào để làm tui nó quên đi... kể cả đập đầu tui nó vào tường cho đến khi nào tất cả kí ức này đều văng ra hết, cậu cũng chẳng ngán.

Đôi khi Minh tự thấy bản thân mình thật đáng sợ...

“A lô.”

Minh có chút thái độ tức giận khi nói chuyện với người ở đầu dây bên kia.

“Minh á?” giọng của Duy ới ới bên đó. Đầu dây bên kia rất ồn, giống như xung quanh rất đông người. Dù ở đây, nhưng Minh vẫn có thể cảm nhận thấy sự náo nhiệt đó.

“Gọi tao có gì không?” vừa nói, Minh vừa trong vô thức khoác vai Lâm, kéo nó tựa vào mình... phút chốc đó, cô nàng cứng đờ người.

“Ừ, rủ mày đi chơi.” Duy háo hức.

“Đi đâu?” Minh hỏi, tay lại vuốt vuốt tóc Lâm... đã thế, cậu còn nói nhỏ xuống với chất giọng dịu dàng, giống như đang nhỏ nhẹ hỏi ý Lâm, làm mặt nó càng nóng lên.

“Cái đó, tui tao cũng chưa biết nữa. Đang ở nhà con Miên bàn bạc nè. Định rủ được mày rồi tính gì thì tính.”

“À...” Minh đột nhiên quay người, hơi cúi xuống nhìn Lâm, ngay lập tức chạm phải ánh mắt nó đang ngược lên nhìn.

Nó ngượng ngùng định quay mặt đi, lại nhìn thấy nụ cười dịu dàng của Minh... tim đứng lại trong vài giây.

Minh với nụ cười nhàn nhạt trên môi, dịu dàng hỏi Duy (??), nhưng lại nhìn Lâm, cứ như đang hỏi nó: “Dắt bạn theo được không?”

“Tại sao không, mày dắt theo gái tao còn mừng ấy.” Duy hào hứng gào to bên đầu dây bên kia... Minh lạnh nhạt đưa cái điện thoại ra xa tai mình một

chút.

Cậu khẽ cười trước cái nhún nhit của lũ bạn: “Để tao hỏi.”

Nói xong, Minh quay đầu sang nhìn Lâm chăm chăm: “Đi không?”

“Đi... với ai?” Lâm ngập ngừng hỏi.

“Đi với ai?” Minh lặp lại y chang vào điện thoại. “Miên, Ngọc, Chi, Đăng... vậy thôi.” Duy ngẫm nghĩ rồi liệt kê... (ừ... tiền điện thoại...)

“Miên, Ngọc, Chi, Đăng... vậy thôi.” Minh quay sang kiên nhẫn lặp lại lời của Duy, y hệt từ câu chữ đến ngắt nghỉ nhịp.

“Ồ... đi thì đi.” Lâm gật gù “Rủ thêm Khải với Hạ nha...”

“Được thôi.” Minh gật đầu, rồi nói vào điện thoại “Vậy tụi tao có thêm bốn người nữa.”

“Được rồi, hẹn nhau chỗ cũ, chắc mày chưa quên đâu hả?”

“Ừ. Hai tiếng nữa tao tới.”

“...” một khoảng im lặng thật lâu. (ôi, tiền điện thoại...)

“Được rồi, tụi tao chờ mày.” Duy cam chịu, ngậm ngùi nói rồi cúp máy. Sau khi tắt máy... cái không khí sôi nổi ban nãy so với không gian yên tĩnh khác một trời một vực này làm tâm trạng Minh thay đổi một tí... cảm thấy thật bình yên.

Minh cười khẽ, tắt điện thoại xong lại kéo đầu Lâm vào vai mình: “Ngủ tiếp đi.”

“...” Lâm

Sau đó, để Lâm ngồi ngủ, Minh tiếp tục bấm điện thoại... nhưng làm sao mà nó ngủ được.

Lâm ngẩng đầu nhìn Minh, nhỏ giọng hỏi: “Sáu người chơi với nhau từ khi nào?”

“À... hồi cuối cấp một tui chuyển sang trường học của năm người họ, nhanh chóng trở thành bạn thân. Đến cấp hai cả đám cũng cố gắng thi vào cùng một trường... học chung với nhau suốt bốn năm cấp hai, thi... có vài chuyện xảy ra giữa tụi này. Dù vậy, lớp mười vẫn cùng thi vào cùng một trường.

Nhưng sau đó, nhà tui lại lừa tui chuyển sang trường mình.”

“À... buồn không?” Lâm cảm thấy sự cô đơn của Minh... tự nhiên lại thành ra cảm thấy mình cô đơn luôn.

“Trước lúc quen bà thì buồn. Nhưng sau đó thì ngày nào cũng có động lực đi học.”

“...” Lâm lặng thầm đỏ mặt.

“Dù sao thì lần trước mọi người cũng có gặp mặt nhau rồi, chắc là bà sẽ không cảm thấy khó chịu đâu hả?”

“Ừ.” Lâm gật nhẹ đầu.

“Tui chỉ sợ bà không cảm thấy thoải mái.”

“...” Lâm lại lặng thầm đỏ mặt.

Sau cùng thì khi hai người trở lại vào nhà, tất cả tụi nó đều đã tỉnh ngủ...

Lúc đó, Khải và Hạ đang đứng đánh răng cạnh nhau trong nhà vệ sinh.

Bạn à đừng thắc mắc tại sao ở đó lại có sẵn bàn chải,... chẳng qua là thầy Quốc hiểu tâm lý tụi nó quá rồi, biết lắm thể nào cũng rượu chè bết nhè, nên đã mua sẵn mấy chục cây bàn chải dùng một lần để trong nhà vệ sinh.

Lâm vỗ vai Hạ từ phía sau: “Đi chơi đi.”

Hạ quay người lắc đầu, nói: “Không được rồi, hôm nay tao về nhà nội.”

“À, vậy thì thôi.” Lâm gật gù rồi lùi ra sau, đi một bước ra nói với Minh đang đứng đợi bên ngoài: “Nó bận rồi, tui với ông đi.” “Được.” Minh gật đầu kéo Lâm ra phòng khách, tụi nó lại đang gầy sòng bãi ở đó, nghe tiếng Jen hét toáng lên “Ăn gian, làm sao có thể bốc trúng mấy con đó!!!”

Lâm nhẹ lắc đầu...

...

Công viên Tao Đàn gió thổi lay động những nhánh hoa nhỏ nhẩn bên đường, Minh và Lâm tay trong tay rào bước vào trong.

Bên trên đầu, những tia nắng nhàn nhạt trải xuống đường những vệt tròn nhỏ nhỏ.

Lâm cười toe toét vừa đi vừa trò chuyện với Minh: “Sau đó, con Hạ chạy vội về phía cửa phòng đóng sầm nó một cái.”

Minh nở nụ cười dịu dàng nhìn người con gái bé nhỏ cạnh mình... những câu chuyện từ bờ môi đáng yêu đó lúc nào cũng có thể khiến cậu cười vui vẻ không thôi. Chính vì vậy mà ở cạnh Lâm lúc nào cũng rất dễ chịu.

Lâm đột nhiên đứng lại, nhìn thẳng về phía Minh. Cậu giật mình xoay người nhìn cô.

Lâm cười khúc khích, áp sát Minh. Sự thay đổi khoảng cách một cách đột ngột làm Minh giật mình, khuôn mặt cậu dường như hơi đỏ lên.

“C... có chuyện gì?”

Lâm đang nhìn vào mắt Minh, ánh mắt đột nhiên chuyển lên phía trên, tay vươn lên chạm vào mái tóc đen mềm mại của Minh.

Lâm lấy xuống một chiếc lá nhỏ xú màu vàng.

Dường như cơn gió vừa rồi đã gửi lên tóc Minh một chiếc lá bé bỏng.

Minh thấy chiếc lá nhỏ nhỏ trong bàn tay Lâm, chỉ cảm thấy vô cùng hạnh phúc, đưa tay xoa xoa đầu cô.

Một buổi sáng bình yên đi cạnh Lâm như thế này, tâm trạng của Minh đột nhiên tốt hẳn lên... cái gì lọt vào mắt cậu bây giờ cũng thành ra thật đẹp, thật lung linh... cả thấy cảnh vật đều rực rỡ màu hồng, lấp la lấp lánh.

Bên cái chòi nhỏ, Duy và Đăng đang đứng chờ ở đó, nhìn thấy hai người lập tức chạy đến: “Hello.”

Lâm nở nụ cười tỏa nắng: “Xin chào.”

“Á... thiên thần...” Duy với đôi mắt hình trái tim to lớn.

Minh lừ mắt nhìn Duy một cái rồi tăng hắng, hơi đưa cao bàn tay đang lồng vào tay Lâm: “Nhìn cho kĩ nha mày.”

Duy há hốc mồm, nhìn Minh chằm chằm: “Mày...”

Từ phía xa, ba cô gái rạng rỡ như ánh nắng tươi cười nắm tay nhau dung dăng dung dẻ bước đến: “Minh hả? Năm mới vui vẻ.”

“Năm mới vui vẻ.” Minh mỉm cười gật đầu.

Miên cười khê: “Chào Lâm.”

“Ừ. Chào Miên.” Lâm mỉm cười.

“Vây... tập trung đông đủ rồi, ta đi thôi.” Đăng cười rồi nắm tay Chi kéo đi.

“Khoan, đi đâu vậy?” Minh hỏi.

Duy ngẩn người: “Ừa, chưa ai nói gì với mày hết hả?”

Minh giờ nắm đầm đũa giỡn: “O cái thằng, mày là đứa rù tao đi, mày không nói thì làm sao tao biết, còn nói với cái giọng đó. Tao đá mày ra đường bây giờ tin không?” Cả bọn cười ồ lên. Lâm liền đứng ra bên vực cho Duy: “Vây rốt cuộc tụi mình đi đâu vậy?”

“Escape room.”

...

Tôi và Khải cùng về nhà nội... chỉ đơn giản là vì nội gọi tôi về chơi... trong điện thoại, nội dùng một chất giọng vô cùng trẻ con nũng nịu với tôi, bảo là lần trước nhìn tôi chưa đủ, muốn tôi về lại chơi với nội.

Tôi và hân đứng trước cổng nhà đứng bấm chuông thật lâu cũng chẳng có ai ra mở cửa. Mà hân một điều ở trước cổng nhà nội không có mái che. Nắng rọi thẳng lên đầu hai đứa, nóng nực vô cùng.

Tôi xót hân ghê gớm... con người ta trắng trẻo đẹp trai mà bị phơi thịt phơi da dưới nắng như thế này, mồ hôi nhễ nhại như thế kia. Thấy hân như vậy, khó chịu như vậy làm sao tôi chịu nổi.

Tôi xót xa, mắt hết kiên nhẫn gọi điện thoại cho nội.

Nội tôi ngay lập tức bắt máy, giọng của nội đậm chất cười, giống như đang rất vui vẻ, rất hào hứng: “Hạ đó hả con... haha.”

“Nội đang ở đâu vậy, mở cửa cho con vào nhà.” Tôi lèm bèm

“Con qua nhà bà Tường đi, nội với cả nhà đang ở bên này.”

“Con còn đến với Khải... với chiếc xe của Khải.” Tôi liếc qua một lượt người đứng bên cạnh, với cả chiếc xe dựng bên cạnh.

“Có Khải nữa hả?? Haha, vậy càng tốt càng tốt.” Nội cười thoải mái vào điện thoại, mà sao tôi có cảm giác rung mình “Bảo nó qua đây luôn đi. Nhớ chải chuốt cẩn thận vào. Hai đứa dắt tay nhau vào nhà tình tứ vào cho nội.”

“...”

...

Nhà bà Tường cách nhà tôi không xa, chỉ có một hai căn gì đó, cũng khá lâu rồi tôi chưa đến thăm bà.

Bà Tường với bà nội tôi từ ngày xưa đã cùng nhau sống ở khu này, hai người là bạn chí cốt, bao nhiêu năm học đều cố gắng thi vào cùng trường. Ngày ngày cùng nhau đến lớp, xông pha ra trận. Mỗi khi có bài kiểm tra, cả hai đều cùng nhau học nhóm, giúp nhau học tốt hơn.

Khoảng thời gian đó, nước ta còn nghèo. Hai bà dính nhau như sam, bên cạnh nhau mọi lúc mọi nơi, giúp đỡ nhau mọi chuyện. Có một hôm, nội tôi đang tắm thì nước bị cúp đột ngột, bà liền gọi với ra ngoài, bà Tường lập tức chạy ù ra sông múc nước cho nội.

Có mỗi câu chuyện như thế, mà nội tôi cứ nhắc đi nhắc lại suốt, đến mức dù là tôi không có mặt ở đó, vẫn có thể tưởng tượng ra được tình cảm của hai bà sâu đậm đến mức nào.

Hồi nhỏ tôi cũng thường được bố mẹ chở sang nhà nội, lần nào sang nhà nội cũng thích chạy sang nhà bà Tường, bởi trong sân nhà bà có một giàn hoa giấy rất đẹp, bên dưới bóng râm đó còn có một cái xích đu nhỏ xíu. Hoa giấy leo lên đó, ngồi dưới xích đu cứ như lạc vào thế giới thần tiên khi xung quanh có rất nhiều hoa...

Những bông hoa màu hồng nhạt đến tận bây giờ vẫn ngưng đọng trong ký ức của tôi.

Tôi với Khải dắt xe đi cạnh nhau chưa gì đã đến nơi. Tôi còn chưa kịp bấm chuông thì bên trong đã có người chạy ra mở cửa.

Tôi vừa thấy rõ mặt người ta đã cười tươi rói: “Chị Huyền.”

Chị Huyền thấy tôi cũng mỉm cười, nhanh tay mở cửa: “Hai đứa vào trong đi. Cả nhà em đang ở bên trong chờ hai đứa.”

“Dạ.” Tôi gạt đầu rồi chạy vào trong trước, ôm lấy cánh tay chị Huyền, cười toe toét.

Cả hai đứng chờ Khải dắt xe vào nhà rồi mới đóng cửa, lon ton chạy vào.

Tôi ôm chị Huyền cứng ngắc, còn chưa kịp vào nhà đã bị Khải giữ lại.

“Khoan đã.”

Tôi ngăn người buông tay chị, chị Huyền vào nhà trước.

Tôi với hấn đứng ở bên ngoài.

Con gió nhẹ thổi qua, mang theo hương thơm của giàn hoa giấy, nơi cánh mũi tôi một mùi hương quen thuộc dịu dàng gợi nhớ đến ký ức thời trẻ thơ. Trong trái tim mình đột nhiên cảm thấy thật hoài niệm.

Khải cầm chặt tay tôi, nhìn chăm chăm tôi.

Khung cảnh xung quanh rực rỡ như tranh vẽ, vậy mà hấn lại phang vào mặt tôi một câu: “Chẳng phải ban nãy, nội nói tui với bà tình tứ vào trong sao?”

“Sao ông nghe thấy?” tôi tròn mắt ngạc nhiên.

“Lúc đó, tui đứng kế bên bà mà, còn nghe thấy rõ từng chữ từng chữ.”

Ừ thì tôi hận cái thói quen thích mở âm thanh cho thật lớn của mình.

Tôi từ phía dưới ngước mắt lên nhìn Khải.

Không phải tôi cố tình bỏ đi lời dặn dò của nội, chẳng qua là tôi quên thôi. Nội nói thì tôi không có cảm giác gì, nhưng khi lời nói đó xuất phát từ Khải...

tôi lại cảm thấy cả người mình đang lặng lẽ tự tăng nhiệt độ.

Tôi cười trù: “Haha, lời đùa của nội, ông nghe theo làm cái gì?”

Khải đột nhiên chuyển sang gương mặt cún con: “Bà,... làm vậy không sợ nội buồn sao??”

“...”

Sao tôi lại có cảm giác, câu nói hần nói ra thật sự không có ý nghĩa như vậy?? Lại thấy đúng hơn là 'Bà,... làm vậy không sợ tui buồn sao?'

Cơ mà... nội tôi chứ nào phải nội hần... hần nội nội ngọt xót như vậy từ khi nào chứ!!!

Nhân lúc tôi không chú ý, Khải bình tĩnh nắm lấy tay tôi bước vào trong nhà.

Tôi vừa xấu hổ vừa không biết phải làm sao, bối rối cúi đầu đi theo hần. Rõ ràng là tôi đã qua nhà bà Tường chơi rất nhiều lần, nhưng hôm nay lại cảm thấy sao sao đó... chắc là tại vì cạnh bên còn có một người nữa.

Người này thì mặt dày quá rồi, chỉ tội cho tôi, bị kéo vào trò của ai đó, mà không thể chống cự.

Ông nội bà nội tôi đều có mặt ở đây, kể bên còn có vợ chồng bác hai, vợ chồng chú út, thằng Tũn, chị Huyền cháu bà Tường, Bà Tường, ông Tường, ba mẹ chị Huyền.

Khải tạm thời buông tha cho bàn tay nhỏ nhắn của tôi, vô cùng lễ phép nghiêm nghị cúi đầu chào: “Thưa cả nhà, con đến chơi.”

Tôi đứng một bên, lí nhí, cả người rụt lại: “Con qua chơi ạ.”

Tôi chào xong, hần lại thò tay sang nắm chặt. Tôi chỉ biết cười khổ. Hần không ngại chúng tôi đang ở trước người lớn hay sao...

Nhưng mà... hoặc là tôi không bình thường, hoặc là cả thầy mấy người ở đây ngoại trừ tôi ra đều không có được bình thường!!!

Thoáng thấy ánh mắt của tất cả mọi người đều đang chú ý vào hai bàn tay đang nắm chặt lấy nhau này... tôi run rẩy cố rụt ra, nhưng trái với suy nghĩ của tôi, mọi người vô cùng vui vẻ, còn tỏ vẻ như rất hứng thú với chuyện tình cảm của tôi vậy.

Bà Tường nhìn nhìn Khải rồi mỉm cười: “Thằng bé này... đừng nói là...”

“Cháu rể tương lai của tui đó... haha...” bà nội cười lớn, còn chạy đến vỗ vỗ vai Khải, giống như hần và bà vô cùng thân thiết. Giống như tôi từ lâu đã đặt Khải về nhà ra mắt bà... giống như tôi và hần đã bắt đầu từ rất lâu, chuẩn bị cưới rồi.

Thì ra hôm nay gọi tôi đến là để khoe cháu rể... với bà bạn thân.

“...” nội à... đúng là đang cố tình trêu cho tôi đỏ hết cả mặt.

Nội vỗ vai bà Tường: “Thấy sao, thằng nhóc đẹp trai học giỏi, hoàn hảo quá chừng.”

Bà Tường bật ngón cái, rồi quay sang chị Huyền: “Con xem, em con có bạn trai rồi, sao con vẫn còn ế vậy? Có phải vì con kén chọn quá không?”

Tôi nhớ... hình như trong phim, tình yêu lúc nào cũng trải qua một thể loại sóng gió như là gia đình ngăn cấm mà... sao gia đình tôi ngược lại, lại quá hào hứng như vậy...

Bạn đang đọc truyện *Bộ Tư Ngó Ngẩn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 77

Mình công Lâm đi trên con đường vắng, dưới lòng đường, những chiếc xe qua lại thừa thớt.

Cô ở trên lưng cậu cảm thấy vô cùng bức rứt khó chịu khi bắt người ta phải công mình đi như thế, đã vậy, Minh lại còn bày trò...

“Tui không nặng hay sao mà còn công tui đi lòng vòng như vậy, không phải bãi giữ xe ở phía bên kia hay sao??” Lâm vừa nói vừa hát hàm về phía tòa nhà giữ xe ở bên kia đường.

“Gez, nếu bà nặng tui đã không làm trò này. Chẳng có té bào lãng mạn gì cả!!” Minh lâu bầu, xóc người Lâm lên một cái, cô giật mình ôm chặt cổ người ta.

“...”

Mình ngẫm nghĩ gì đó lại phì cười: “Chẳng hiểu sao bà có thể vấp ngã được... còn ngã từ trên cầu thang xuống nha.”

“Tại cái cầu thang chỗ đó tối quá, đèn còn xẹt qua xẹt lại nhức hết cả đầu.”

“May là cầu thang ngắn chỉ dễ tượng trưng, bà mà ngã cầu thang thật... tui chẳng biết phải làm sao...”

“Tui ngã thì liên quan gì tới ông??” câu này là Lâm cố tình hỏi, cô muốn nghe mấy lời ngọt ngào từ Minh, vậy mà cậu ta bình tĩnh đáp lời.

“Bà ngã gãy chân thì tốn công tui phải đưa bà vào viện, còn phải đi nói chuyện với gia đình của bà... vì đã không trông con gái họ cho thật tốt!”

“Ừ... tui có gãy tay gãy chân cũng chẳng liên quan tới ông...” cô bấu môi buông tay ra khỏi cổ Minh, hơi ngời thẳng người dậy chứ không tựa vào lưng anh như ban nãy nữa.

Mình lại phì cười, xóc người Lâm lên một cái nữa, cô nàng ngã hẳn vào lưng anh.

Mình dừng bước, xoay mặt sang, khiến cho khuôn mặt của cả hai áp sát, làm cả người Lâm nóng lên. Anh khẽ cười: “Đừng đổi.”

“Ai thèm đổi...” Lâm lại bấu môi.

Mình khẽ cười: “Được rồi, không trêu bà nữa... tụi mình về ha.”

“Ừ, về nhà đi tui nấu cho ăn.” Lâm gật đầu, khẽ siết lấy Minh.

Ban nãy lí ra thì chơi xong còn có tăng đi ăn uống, nhưng Minh lại từ chối vì sợ là chân Lâm sẽ đau thêm. Còn bảo mấy người bạn họ cứ đi chung với nhau, để Minh và Lâm về trước cũng được.

Lâm cảm thấy có lỗi khi vì sự hậu đậu của mình mà phá hỏng cuộc vui của họ... nên là... cô muốn chuộc lỗi.

Được Minh cõng trên lưng, Lâm mới cảm nhận được sự khác biệt của con trai và con gái. Minh có một cái lưng rất rộng... khiến cô cảm thấy vô cùng an tâm... giống như anh có thể lúc nào cũng che chở cho cô vậy. Thấy mồ hôi bắt đầu lấm tấm trên khuôn mặt điển trai kia... Lâm lấy trong ba lô tờ khăn giấy ướt, thò tay ra phía trước, nhẹ nhàng lau mặt cho Minh. May là trời không nắng lắm, nếu không chắc Lâm sẽ bứt rứt về chuyện này đến tận cả tháng sau mất.

Lúc Minh đưa Lâm về đến nhà đã là buổi chiều. Cô khép kiếng vào trong nhà, đi thẳng xuống bếp nấu ăn... để Minh dắt xe vào nhà.

Ở một nơi nào đó, Anh Nhảy với thầy Anh, hai người nắm tay nhau đi dạo trên đường, ăn kem, nói chuyện...

Lại ở cách đó không xa, Uyên và Chí Phèo cùng nhau đi mua đồ tặng cho bố mẹ hai bên. Mấy đứa còn lại rải rác khắp thành phố, nằm ở nhà ăn hại gia đình...

Mùng bốn của tụi nó trôi qua êm ả... như một con gió nhẹ... lay động nhánh cây dưới ánh nắng mùa xuân ấm áp.

Hai tuần nghỉ tết nhanh chóng trôi qua... tụi nó lại cấp sách đến trường.

Ngày đi học đầu tiên... Hạ đã bị sốc... khi trường năm nay tổ chức một lễ hội mà từ trước đến giờ chưa bao giờ có...

...

Nhìn dòng chữ 'Lễ ăn mừng năm nhuận.' to lớn trên tấm bảng tin cuối lớp, hắc tuyến tụi nó nổi đầy đầu.

Hình như trường tụi nó hết chuyện để làm rồi hay sao ấy.

Lâm đứng bên cạnh chép miệng: “Đúng là rồi hoi.”

Tòe liếc thấy lễ hội này có rất nhiều hoạt động nha.

Từ bây giờ đến ngày hội, chúng tụi nó sẽ có một cuộc thi bình chọn ra gương mặt xuất sắc của trường... cứ nói trắng ra là tìm hot boy hot girl vậy, tuần cuối cùng còn có phần thi tài năng. Phần thưởng dành cho hai người cuối cùng sẽ được trao giải vào ngày diễn ra lễ hội.

Bên cạnh đó, lễ hội còn có mấy tiết mục âm nhạc,...

Tòe với tụi nó đứng bên cạnh tấm poster trao đổi sôi nổi.

“Lớp mình đăng kí thi hết cả lớp đi.” Con Jen ham vui nói.

“Mày khùng hả?” Bảo Đô cốc đầu Jen một cái.

“Vui mà, dù gì thì lớp mình cũng toàn mĩ nam mĩ nữ ấy!” nó cười lớn... có vẻ vô cùng tự hào.

“Mĩ nam thì có, nhưng mĩ nữ thì không.” Khang Áo nhếch mép, bị cả đám con gái xúm vào hội đồng.

Sau đó, tôi bỏ về chỗ ngồi, bên cạnh cái cặp đôi tình như cái bình kia... trong lòng chỉ mong mình được chuyển sang chỗ khác.

Điện thoại tôi run nhẹ.

Là tin nhắn từ Khải, chỉ có ba chữ gọn gàng 'Ăn sáng chưa?'

Tôi ngay lập tức nhấn lại, không để hần chờ lấy một phút giây nào 'Chưa. Có chuyện gì không?'

Vậy mà hần chẳng thèm trả lời, để tôi chờ trong mòn mỏi, nằm dài ra bàn nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại... cho đến khi nó tự tắt vào 2 phút sau đó.

Đang lúc rầu rĩ, trong đầu tôi tự vẽ ra một đồng những việc hần có thể đang làm vào lúc này, một cảm giác lạnh lạnh roi lên má tôi.

Tôi giật mình bật người dậy, thì thấy Khải đang đứng trước mặt mình mỉm cười dịu dàng, đưa cho tôi hộp sữa lạnh.

“Uống đi.” Hần đặt vào tay tôi hộp sữa.

“Nãy giờ ông đi mua cho tui đó hả?” tôi cầm hộp sữa trong tay. Hộp sữa thì lạnh, nhưng tôi lại cảm thấy vô cùng ấm áp.

“Đ... đâu có, tui đâu có rảnh. Nó nằm trong cặp tui, tui đem qua cho bà, tại vì nghe là bà chưa ăn sáng. E hèm...”

“...” tôi im lặng không nói, chỉ lẳng lẳng nhìn Khải, xong lại nhìn hộp sữa. Hộp sữa lạnh ngắt, đến mức bên ngoài vỏ hộp còn có li ti lấm tấm vài giọt nước... không thể nào là đem từ ở nhà lên trường được.

Bằng chứng rõ ràng thế này mà hần còn định gạt tôi??

Lần đầu tiên tôi hiểu được cái cảm giác khi bị gạt mà vẫn hạnh phúc như thế này.

Khải tăng hăng thêm một cái, đưa tay ra nhẹ nhàng xoa xoa đầu tôi: “Tui về lớp đây, sắp vào tiết rồi.” im lặng một lát, lại tiếp “Sữa còn mát uống liền đi nha.”

Xoa xong, nói xong, hần không để tôi kịp phản ứng, quay lưng một bước đi thẳng không thèm ngoái đầu lại nhìn dù chỉ một lần.

Tôi cầm hộp sữa trong tay chỉ hận không thể ôm nó vào lòng.

Từ đây phòng học của hần sang căn tin thì đúng thật là gần. Nhưng từ căn tin qua đây phòng học của tôi lại rất xa. Hần có thể đến với tốc độ như thế này, rõ ràng đã đi rất khẩn trương.

Chắc tôi chết vì quần quéo vì độ dễ thương của Khải mất thôi!!

Như mọi khi, nhân vật tâm cỡ kia vừa khuất dạng, cả lớp tôi lại hét lên, làm loạn một lát mới vào chỗ ngồi chờ giáo viên vào lớp.

Lâm ngồi bên cạnh từ nãy giờ im lặng, cho mấy đứa kia hoành hành, bây giờ nó mới chính thức nhảy vào hành tôi.

“Lãng mạn quá ha, không phải mày đã từng muốn có người đến tận lớp dâng đồ ăn cho mày sao?”

Quay lại hỏi lớp 6...

Tôi ngồi trên bàn, ngẩng đầu nhìn trời, nói với con Lâm ngồi trước mặt mình: “Mày nghĩ xem, tới khi nào mới có một người con trai đem thức ăn đến lớp cho tao ăn lúc tao đói?”

“Mày đang mơ à?”

“Tới lúc đó... tao chắc chắn sẽ cưới cho được người con trai đó về làm chồng.”

“Hay đem về làm hầu gái cho mày?”

“...”

Quay lại hiện tại... tôi nhớ tới khoảng khắc ngây ngô thời xưa đó, khẽ mỉm cười... thật ra cưới Khải cũng không phải không được nha.

Thấy cái nụ cười kinh khủng của tôi, con Lâm nó rùng mình chép miệng: “Mày thôi cái giọng cười đó giùm tao một cái, thật là kinh dị! Tao khuyên mày

sau này đừng bao giờ cười như thế trước mặt Khải, nếu không sẽ dọa người ta sợ mà chạy mất giày!”

Tôi bấu môi đẩy nó một cái.

Nó cười phì.

Tôi hỏi: “Mày có định tham gia cái gì đó không?”

“Tham gia?”

“Cuộc thi hot girl hot boy gì gì đó...” tôi hát hăm về phía bảng thông báo ở sau lớp.

“Trò vớ vẩn, tao không ham.” Nó lắc đầu nguầy nguậy, tôi nhìn nhìn một hồi lại cảm thấy nó nên đi thi, ấy vậy nhưng vẫn nói...

“Ừ, tao không ép mày.”

“Tao cho mày hai sự chọn lựa, muốn nghe cái nào trước, tin tốt hay tin xấu?” “Tin xấu đi.” Tôi chống cằm, cằm ổng hút vào hộp sữa ngồi hút.

“Ok, tin xấu là tuy mày không ép tao đi thi, nhưng tao lại muốn mày đi.” Nó nhếch mép, nhìn khuôn mặt lưu manh kinh khủng.

“Ok, có thể bỏ qua loại tin tức này. Tiếp.” Tôi chép miệng làm lơ trước cơn sự.

“Tin tốt thì, tao có quà cho mày.”

“Quà gì?” tin tốt của nó làm tôi cảm thấy rất không an lòng... tại sao là quà cho tôi mà tôi lại có cái cảm giác như là nguy hiểm sẽ ập lên đầu mình bất cứ lúc nào ấy.

“Cái này.” Nó quăng qua cho tôi cái điện thoại của mình.

Trên màn hình chính ình tấm hình tôi với Khải nằm cạnh nhau ngủ ngon lành.

Trong vài giây đầu tiên, việc tôi làm là ngạc nhiên cộng hoảng loạn, vì nhất thời chưa biết cái tấm hình này ở đâu chui ra... thậm chí khi vừa nhìn vào tôi chỉ để ý thấy Khải nằm cạnh con nhỏ nào đó... còn đang định rủ Lâm đi đánh ghen, thì phát hiện ra kẻ bên chính là mình.

“Làm sao mà mày...” trong đầu tôi hiện lên hình ảnh sáng mừng hai ở nhà ngoại... tôi.

“Thế bây giờ mày muốn sao?” nó hát hăm.

“Mày... mày đe dọa tao!” tôi nổi cáu... tay vô thức bóp nát hộp sữa đã cạn sạch sẽ, tay còn lại nhanh chóng xóa nó đi.

“Không phải là đe dọa, hình ảnh dễ thương như vậy mà.” Nó nhận lại cái điện thoại, trên môi vẫn nở nụ cười nhàn nhạt khi nhìn thấy tấm hình đã biến mất.

“Mày mau xóa hết hình cho tao!!!” tôi cười khỏ.

“Không phải mày đã xóa rồi sao?” Nó còn vờ như không biết, quơ qua quơ lại cái điện thoại trước mặt tôi.

“Mày đừng có giả ngu, tao còn không biết mày sao?? Mày bản sao đâu hết rồi?” tôi liếc nó.

Nó tỏ ra ngạc nhiên... “Mày thật là thông minh.”

“Sao mày cứ muốn ép tao vào đường cùng?” tôi khóc ròng...

“Vì mày là trò tiêu khiển của tao... A... cô vào lớp rồi, mau đứng lên chào cô đi.”

“...”

Thế thì mấy tấm hình làm sao...??

Hình như tôi vừa bị đánh trống lảng...

...

Rất cuộc thi lớp tôi có mỗi mình tôi và Huy Gay đi thi... nhìn cái tên mình trên danh sách thí sinh mà tôi trợn mắt hoảng loạn, bởi cơ bản là trong tiềm thức của tôi, không hề có bất cứ khoảnh khắc nào là Hạ này tự mình đi đăng kí...

Cái này bảo đảm, con Lâm cùng đồng bọn hợp tác troll tôi!! Ngặt nỗi bây giờ tôi có muốn đi xin rút lui cũng không được, bởi cơ bản là con Lâm nó đang nắm trong tay điểm yếu của tôi.

Tầm hình đó nó mà tung ra cho quần chúng nhân dân cùng xem thì tôi chỉ có từ chết đến cắm đầu xuống đất mà đi thôi.

Sao cái số tôi nó khổ thế này...

Tôi lừ mắt một lượt mấy đứa tụi nó, đáp lại chỉ có cái thái độ giả lơ. Trưa hôm đó, Khải đưa tôi về nhà.

Thấy trời nắng quá, nên tôi xốt xa: “Ê, vô nhà đi, tui với ông cùng ăn trưa rồi về cũng được, giờ này về nhà thì nắng lắm.”

“Thôi khỏi.” Hấn phẩy tay, xoay người đẩy xe đi, tỏ vẻ không cần, tỏ vẻ như hấn thật sự không cần!

“Vào đi mà.” Tôi nắm nắm tay áo hấn.

“Không biết tui đã chờ câu này bao nhiêu lâu rồi...” hấn tỉnh bơ xuống xe, đẩy xe vào nhà, thậm chí quay lại nhìn tôi như thể sao tôi không vào nhà?

“...”

Tôi thở dài, đóng cửa rồi quay người vào trong.

Khải thấy tôi vừa vào nhà đã chạy thẳng xuống bếp: “Cùng nấu đi.”

Tôi gạt đầu, tiến đến gần hấn, thú thật: “Thật ra tui cũng không biết nấu nhiều thứ đâu. Nếu ông thật sự giao bữa trưa cho tui, tui mình sẽ cùng ăn mì gói.”

“...”

Tôi cười toe toét, cảm giác troll người khác thật là không tệ tí nào. Thật ra tôi cũng không có biết nấu gì nhiều, chỉ đơn giản là biết làm mấy món.

“Vậy tui làm bếp chính, bà làm bếp phụ, cẩn thận một chút.”

Tôi gạt đầu ngoan ngoãn. Hấn đi lại bồn rửa tay, nhìn sang tôi, khẽ giọng vô cùng nhẹ nhàng: “Qua đây.”

Tôi đi về phía Khải, hấn khẽ nhích qua một bên cho tôi đứng vào: “Rửa tay đi.”

Chỉ có mấy từ đơn giản cũng khiến tim tôi đập nhanh... chắc là tại trong nhà chỉ có hai đứa... chắc là vì tôi đang đứng ngay cạnh hấn.

Dưới sự chỉ đạo của hấn, tôi chạy qua chạy lại như mấy con tì... sau nửa tiếng thì món ăn đã được dọn ra bàn.

Dù gì tôi cũng phải ngưỡng mộ hấn, khả năng nấu ăn của Khải thật là không có tầm thường. Tôi ăn thử một miếng, liền nước mắt chảy ròng ròng...

Không lẽ thật sự như con Lâm nói, không phải là tôi cưới chồng về nữa, mà là đem nô tì về nhà chăm sóc cho tôi thì đúng hơn!!!

Không thể để cho tình huống oái oăm này xảy ra chứ...

Tôi nhìn hấn sầu sầu: “Này này, dạy tui nấu ăn đi.”

“Được. Nhưng như vậy là trưa nào cũng có thể ở đây ăn trực nhỉ?” Khải nhếch mép cười, đưa tay cầm cái muỗng trong ly nước chanh.

“Ông... bắt đầu trở thành lưu manh từ khi nào vậy?” tôi liếc hấn một cái.

Hấn không nói chỉ khẽ cười, ánh mắt đáp lên ly nước, tay khuấy đều. Đá trong ly xoay vòng xoay vòng theo từng nhịp hấn khuấy. Một giọt nước đọng lại bên ngoài thành ly chậm rãi trượt xuống.

Sao tôi có cảm giác, sau này tôi cũng bị hấn xoay vòng vòng như vậy... một cảm giác hoang mang và bối rối.

“Nhắc tới tập luyện, có muốn tui tập cho bà lái xe không? Lần trước thấy bà lái, tui cảm thấy bà có thể gây tai nạn...!” Khải nói đều đều, cho một con tôm vào miếng.

“Ừ.” Tôi gạt đầu... được người ta quan tâm như thế này không nắm vật ra cười toe toét đã là giữ hình tượng lắm rồi.

...

'Hôm nay tui qua nhà anh Uy có việc, ông không cần đưa tui về đâu.' Tôi nhắn tin cho Khải, sau khi nhận được tin nhắn của anh Uy... trong giờ học.

'Tại sao?' Khải ngay lập tức trả lời.

'Phiền lắm. Ông bị ngược đường mà phải không? Tui đi xe bus được rồi... :)))' tôi trả lời... trong giờ học.

'Ừ, vậy tui không ép bà.' Khải.

'Ừ. Chạy xe cẩn thận.' Tôi... trong giờ học.

'Lên xe nhớ chú ý ba lô điện thoại.'

'Ừ, ông... nhớ áo khoác, kem chống nắng, khẩu trang này kia đầy đủ vào.' Trong giờ học.

'Bà xem tui là con gái à? :)))'

'Tui đùa thôi. :)))' Tôi nhả lại cho hần trong giờ học.

Tại sao tôi cứ phải lặp đi lặp lại cụm từ trong giờ học??

Vì ngay sau đó tôi bị phạt vì tôi làm việc riêng trong lớp, trực vệ sinh một tuần liền.

Tôi thì thầm đeo ba lô đi bộ ra trạm xe buýt, từ phía xa đã trông thấy một bóng hình thật quen mắt... nhưng tôi chỉ cho là mình nhìn nhầm.

Và ngay sau đó, xe buýt từ phía sau chạy tới, tôi không có thời gian để nhìn xem người đó có phải là người quen của tôi hay không, lật đật chạy lên xe...

Sau khi lên xe rồi... tôi mới thấy là người đó cũng vừa lên xe.

Không bao giờ nghĩ mình có thể gặp Kha ở đây.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Tư Ngó Ngẩn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78

Không sai, người vừa rồi tôi nhìn thấy quả thật là Kha... bởi bây giờ tôi đang đứng cạnh cậu ta trên xe buýt.

Xe giờ cao điểm đông người vô cùng, trên xe chỉ toàn mùi nắng, mùi mồ hôi. Người người đứng sát vào nhau, tôi liền đem ba lô đeo lên phía trước ngực, thỉnh thoảng còn có người ngả vào tôi.

Tôi quay sang gượng gạo với Kha:

“Ông...”

“Hello.” Kha nở nụ cười tỏa nắng, nụ cười mà tôi đã không được thấy ở cậu ta từ rất lâu rồi... hình như là kể từ sau khi tôi và Kha bắt đầu không nói chuyện nữa...?

“Hello, hôm nay đi xe buýt hả?” tôi cười toe toét, tỏ vẻ thân thiện.

“Ừ, xe tui hư rồi.” Kha cũng vô cùng tự nhiên, thờ dãi nói với tôi.

“Tại sao hư vậy?” tôi nghiêng đầu.

“Tui bạn mượn chạy đi chơi, sau đó bị tai nạn.” Cậu ta khẽ cười, ánh mắt dịu dàng như đang nói về đàn con ngộ nghĩnh của mình “Chiếc xe của tui vắng một khoảng, sau đó hư luôn.”

“Trời ạ...”

“Haha, dù sao vậy cũng tốt, ba mẹ tui đang suy nghĩ đến việc mua cho tui một chiếc xe khác.”

“Chẳng bù với tui còn chẳng có chiếc xe nào.”

“Ừa, tại sao hôm nay bà lại lên chuyến này?? Qua nhà anh Uy hả?”

“Sao mà thông minh vậy.” Tôi cười khẽ.

“Đưa ba lô đây tui xách cho.” Kha vừa nói vừa đặt tay lên cái quai ba lô của tôi.

“À, không cần đâu.” Tôi vừa nói xong thì xe thắng gấp một cái. Người phía sau tôi theo quán tính ngã về phía trước... cụ thể là ngã vào người tôi.

Tôi tay vịn không chắc, ngã vào người Kha.

Mùi hương của Kha như nổi bật hẳn lên so với cái mùi ngọt ngào của không khí nóng ẩm trong xe.

Cậu ta đưa tay ra đỡ tôi theo phản xạ. Tôi lọt thỏm trong lòng Kha, bàn tay hắn đang đặt hờ lên vai tôi, kéo tôi đứng sát vào người cậu ta.

Tôi cảm thấy sau lưng mình vừa bị cạ trúng cái gì đó, ngay lập tức Kha đẩy tôi đứng ngang với hắn... mắt lờm người đứng phía sau tôi.

Tôi run run nhìn sang phía đó theo Kha, chỉ thấy một tên mặt mũi như lưu manh đang liếc xuống mông tôi.

Ách... không thể tin được là gặp phải yêu râu xanh nha!

Còn là trước mặt Kha nữa... thật xấu hổ.

Tôi cúi đầu, cả người đã nóng nay lại càng nóng hừng hực.

Kha cúi xuống nói nhỏ với tôi: “Có làm gì bà chưa?”

Tôi còn chẳng dám trả lời, chỉ lắc nhẹ đầu rồi quay sang lờm tên kia một cái. Hắn ta thấy tôi nhìn mình, không những không cảm thấy hổ thẹn, còn tỉnh bơ cười khẩy.

Tôi nghiêng răng ken két... hận không thể nhào đến đây hắn ngã xuống xe.

Kha xem ra cũng chẳng vui về gì. Xe lại lần nữa thắng gấp, hắn ta theo đà nghiêng lên trước. Trong phút chốc, tôi nhìn thấy cái nhếch mép của Kha. Liên cảm thấy chắc chắn sẽ có chuyện không lành.

Quả thật, Kha cố tình đưa cùi chỏ về phía đó, mặt tên kia đập thẳng vào cùi chỏ của Kha...

Nhìn có vẻ rất đau!

Hắn ta phát tiết gào lên: “Thằng chó kia mày làm cái trò gì đấy?”

“Tôi đâu có làm gì anh.” Kha nhún vai, đẩy tôi đứng hẳn lên phía trên, còn bản thân mình chen vào giữa tên kia với tôi.

“Mày cố tình còn gì.”

Xung quanh bắt đầu xì xầm bàn tán, còn có người lớn giọng cảm râm: “Mấy đứa nhỏ đừng gây nhau được không? Xe đã nóng với khó chịu lắm rồi!”

Tên đó tức điên, có vẻ rất khó chịu, hình như một thứ chất lỏng màu đỏ đang khẽ khàng chảy ra từ lỗ mũi hắn.

Tôi nuốt nước bọt... trong lòng chỉ hy vọng Kha đừng làm căng mọi chuyện.

Thật không ngờ cậu ta lại bình tĩnh đáp lời tên kia: “Thế à... không phải anh mới là người đặt mặt của mình lên tay tôi sao?”

“Nói vậy mà nghe được hả? Mày đúng là cố tình!” hắn gào lên.

“Vậy, tôi có thể nói anh cố tình đụng chạm cô bạn tôi được không?” Kha nhỏ nhẹ trả lời.

“Mày!!!”

Nhìn hai người này lúc này như một con cáo già cùng một con chó nhỏ xú vẫn còn non nớt.

Ồ đây... ý của tôi cáo già là Kha.

Tôi thấy tình hình có vẻ căng thẳng quá, mà tôi cũng chưa có bị gì, liền nắm nắm vạt áo Kha, để hắn quay sang chú ý đến mình.

Kha thật sự quay sang nhìn tôi. Tôi khẽ nhún mày lắc đầu. Kha thờ dài rồi kéo tôi xuống xe: “Đến trạm rồi, đi xuống.”

Tôi bị cậu ta kéo mạnh xuống xe. Nhìn ra ngoài cửa sổ, thì tòa chung cư của anh Uy thật sự đang hiện diện sừng sững ở đó.

Sau khi hai chúng tôi đã xuống xe, Kha vẫn còn nhìn theo chiếc xe buýt lăm bằm gì đó.

Sau đó cậu ta quay lại nhìn tôi: “Để tui đưa bà lên phòng anh Uy.”

“Ừ.” Tôi gật đầu, cũng chẳng dám làm trái ý bạn Kha đang giận đối vợ này.

Vào thang máy, Kha bấm luôn tầng của anh Uy chứ không về tầng mình... không khéo cậu ta thật sự đưa tôi đến trước phòng của anh Uy.

Trong thang máy lúc này chỉ có mỗi tôi và Kha, không gian đột nhiên lại trùng xuống. Cậu ta đứng tựa người vào tường, khẽ ngẩng đầu hỏi tôi: “Trước giờ đi xe, có bao giờ bà bị quấy rối giống như vậy chưa?”

“Chưa bao giờ... chắc hôm nay xui.” Tôi cười phì cho giảm bớt tình trạng căng thẳng lúc này.

Kha khẽ cười: “Sợ không?”

Tôi chép miệng “Không, chỉ thấy tức thôi.”

Kha nhếch môi.

Hôm nay anh Uy tự nhiên lên con, bảo tôi qua nhà anh... kết quả là gì, vừa bước vào nhà đã thấy mẹ của anh ngồi một đống. Bác quay sang nhìn tôi, ánh mắt có vài phần kì bí.

Tôi nuốt nước bọt nhìn bác gái... khẽ cười: “Mẹ!”

“Con qua đây.”

“Dạ.”

“Con ngồi đây làm chứng cho mẹ.” Mẹ của anh Uy, cũng chính là mẹ của Lâm, nhìn tôi chăm chăm.

Tôi nhìn chị Quỳnh ngồi cạnh anh Uy, nét mặt có vài phần căng thẳng, tự nhiên tim tôi cũng đập thình thịch, trong lòng cứ cảm thấy không ổn.

Anh Uy liền nói: “Mẹ... không cần phải làm lớn chuyện như thế chứ. Con đã nói thì con sẽ làm mà.”

“Mẹ vẫn cần có nhân chứng, con rất không đáng tin.” Bác gái nhìn sang tôi “Uống trà đi con.”

“Mẹ! Ai lại bôi nhọ con trai mình trước mặt con dâu bao giờ!!” anh Uy khóc không ra nước mắt.

“Dạ, không cần đâu mẹ.” Tôi lắc đầu.

“Rồi, nói đi... đã có chuyện gì xảy ra giữa hai đứa.” Mẹ anh Uy nghiêm nghị.

“Chuyện gì chứ... thì... chẳng qua là Quỳnh có thai rồi.” Anh Uy lí nhí.

Tin động trời đập vào tai tôi, như một tiếng sấm rền mạnh mẽ... cùng lúc này, ngoài trời đổ mưa.

Tôi há hốc một cái. May là ban nãy không nghe lời mẹ của anh uống trà... uống một ngụm đó rồi chắc tôi phun ra hết.

Tôi hơi run quay sang người phụ nữ bên cạnh.

Mẹ của anh thật sự rất hiền, tính cách hòa nhã dịu dàng, từ khi quen thân con Lâm đến giờ mười mấy năm rồi, số lần tôi thấy bác gái nổi giận chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, à không, còn chưa hết một bàn tay nữa... tuy nhiên, chuyện gì cũng phải có giới hạn của nó.

Tôi biết, bác gái có tính cách hơi cổ hủ... chỉ sợ sẽ có cái nhìn xấu đối với chị Quỳnh.

Chị Quỳnh ấy mà, dù cho tôi mới gặp có vài lần, cũng chẳng tính là thân thiết, nhưng tôi vẫn cảm thấy chị ấy tính cách rất mạnh mẽ độc lập, làm cái gì cũng tỏa ra một làn khí quý phái dễ chịu.

Tôi chỉ sợ người sau này được sánh vai với anh Uy lại không phải là chị Quỳnh, đơn giản là do gia đình ngăn cấm.

Tôi run run giùm cho hai người bọn họ, nghiêng đầu nhìn bác gái, mà bác ấy lại đang nhìn anh Uy: “Vậy thì con sẽ...?”

“Con sẽ cưới cô ấy ngay mà, mẹ cứ yên tâm.”

“Vậy thì tốt, nói lời phải giữ lấy lời.” Mẹ anh thở ra... không phải thở ra vì sâu não phiền muộn, mà thở ra này giống như vừa trút được gánh nặng hơn “Hôm nay mẹ còn gọi thêm con bé Hạ đến làm chứng cho mẹ, làm anh làm chị thì không được thất hứa trước mặt mấy đứa nhỏ. Hai đứa không được kiếm chuyện tiếp tục dỗi ngày làm lễ nghe chưa.”

“...” thì ra công dụng của tôi ngày hôm nay là như vậy... nhưng mà này, chuyện gia đình nhà họ Nguyễn... sao không bảo con Lâm ấy lại kéo tôi đến đây chứ...

Dù rất thối nể nhưng tôi vẫn chẳng dám hé răng hỏi câu này.

Ày... tôi lại đi lo chuyện bao đồng rồi, rõ ràng vấn đề đâu có hề phức tạp và nghiêm trọng như những gì tôi nghĩ. Bác gái dễ thương thế cơ mà. Mẹ anh quay sang cười với tôi: “Hôm nay phiền con quá, vốn mẹ đã định bảo con Lâm, mà nó chỉ tuyên bố cho một chữ vớ vẩn rồi tắt máy... mẹ mới nhờ đến con gái thứ hai của mẹ.”

“Đạ...” tôi cười méo xẹo.

Nhưng ngay sau đó, cảm giác rầu rĩ nhanh chóng bay mất, tôi cảm thấy háo hức lạ thường. Dù gì tôi cũng là người thứ hai ngoài cuộc biết được tin là hai người này sẽ làm đám cưới, vẫn cảm thấy rất tự hào nha!!

“Con ở lại dùng bữa luôn đi, dù gì ngoài trời cũng đang mưa.” Bác gái khẽ cười.

“Thôi khỏi ạ.” ở đây toàn người lớn, tôi ở lại có vẻ không tiện lắm “Con về nhà luôn.”

“Sao vậy con, bận gì hả?”

“Đạ. Con có chút chuyện.” Tôi mỉm cười, rồi đứng dậy hơi cúi người “Thưa cả nhà con về.”

Sau khi tôi ra khỏi cửa rồi, vẫn còn nghe thấy tiếng của bác gái bên trong: “Con bé thật ngoan ngoãn, chẳng bù cho con Lâm nhà mình cứng đầu cứng cổ.”

...

Dạo gần đây, trong lớp tôi đang có một bầu không khí hơi bị quái dị.. Hình như Văn Mơ với Khanh Áo đang giận nhau.

Hai cái đứa này mọi khi vẫn hay nhí nha nhí nhố, làm rộn cả một góc, làm con bé lớp phó kỉ luật Trang Nhã cứ phải gào thét tên tụi nó.

Sự khác biệt rõ ràng này tất nhiên được mấy đứa kia chú ý rất kĩ.

Trước đây tụi nó còn cho là hai đứa này là một đôi, thật không ngờ bây giờ tình huống này lại xảy ra, phe cuộc là hai đứa này sẽ thành đôi ngay lập tức lặng lẽ rút tên mình ra khỏi trò cá cược.

Thình thoảng nhìn thấy mặt nhau trong lớp, tụi nó chỉ lạnh lùng đi lướt qua nhau. Rõ ràng là rất bất thường!!

Tôi ngồi ở cuối lớp, vô cùng tiện lợi có thể quan sát một lượt những đứa nháo nhào trên kia... chính vì vậy, theo dõi hai đứa này hiện nay là thú vui hàng đầu của tôi.

Lâm ngồi bên cạnh đột nhiên kêu tay tôi: “Ê.”

“Gì?” tôi hỏi, nhưng mắt vẫn dán lên hai cái đứa tụi nó.

“Chủ nhật này rảnh không?” nó hỏi.

“Chi vậy?” tôi ngẩng người.

“Đi với tao.”

“Sao tao nghe thấy mùi nguy hiểm... nói cho tao biết trước đi làm gì đi thì tao đi với mày.”

Nó nhìn cái vẻ mặt đầy nghi ngờ của tôi mà vạch đen vạch đỏ nổi khắp trán.

Tôi nhủ mày: “Không trả lời là thái độ gì?? Rõ ràng rất đáng nghi.”

Nó cốc đầu tôi một cái: “Con ngốc này! Thì tao với mày đi chụp hình được chưa?”

Tôi bị nó cốc một cái, trở thành ngậy ngốc: “Hả? Đi chụp hình làm cái gì? Đó giờ không chụp, khi không lại chụp?”

“Sao mày tò mò nhiều thứ quá vậy? Từ đó giờ tao với mày làm bạn thân, chẳng có lấy một bộ ảnh đôi... với cả sẵn tiện bây giờ mày sắp đi thi, nên sẵn tiện đi chụp luôn. Mày chẳng có tấm nào ra hồn.” “À... cái cuộc thi kia...” tự nhiên nó lại chạm vào nỗi đau của tôi, bây giờ tôi cảm thấy tay chân ngứa ngáy chỉ muốn đi một vòng quanh lớp tấn hết mấy đứa lên kế hoạch ghi danh giúp tôi.

Lâm tự nhiên nói lái sang chủ đề khác: “Mày biết chuyện của chị Quỳnh rồi đúng không?”

“Ừ.”

“Cũng biết về đám cưới rồi phải không?”

“Ừ. Mà khi nào định tổ chức đám cưới vậy?” tôi vô thức đưa ngón tay nghịch nghịch cây bút chì trên bàn.

“Anh Uy đã nghỉ làm rồi, hôm bữa nay đang chạy đôn đáo đi chuẩn bị đám cưới trước khi chị ấy có bụng.”

“Mày nghĩ có kịp không?”

“Mày nghi ngờ khả năng của ông hả?” nó cười khẩy, tuy rằng là đang khen ngợi anh trai mình, nhưng chẳng hiểu sao tôi lại có cảm giác như thể nó đang chửi xéo người ta “Không khéo tuần sau có thiệp cưới gửi tới cho tao với mày ấy.”

Tôi thở dài: “Mày nghĩ coi, hai người đó sau khi cưới sẽ ở đâu, vẫn ở căn hộ bé tí đó hả?”

“Bé tí nhưng đủ tiện nghi mà.” Nó cười xòa, sau đó áp sát tôi nói nhỏ: “Mà tao nói cho mày biết một tin, bí mật nha.”

Nó cứ âm à âm ừ, tôi phải hỏi thúc “Ồ, nói đi, mày rề rà quá!!”

“Nhớ là không được nói với ai hết đó. Mẹ tao chỉ mới nói cho có một mình tao thôi. Mẹ còn định để cho hai người đó có bất ngờ, mày đừng có nói với ai hết.” Nó lại nháy...

“Rồi, biết rồi, nói đi.” Tôi cúi.

“Haha, đùa chút thôi, làm gì căng vậy.” Nó cười lớn rồi nói “Mẹ tao có mua cho hai người đó một căn nhà ở trong khu của mình đó. Mày nhớ bà dì hung dữ đầu đường không? Cái bà mà mấy lần mắng vốn ba mẹ chỉ vì tội mình chạy xe ngoài đường buổi tối ấy.”

“À... rồi sao?”

“Thì nhà của bà đó đó. Bà ấy có việc phải chuyển đi, nên mẹ tao mua lại. Để cho bốn anh em mình ở gần nhau, có gì tiện giúp đỡ lẫn nhau.”

“Mẹ mày cũng nghĩ sâu xa ghê...”

“Gez... mẹ tao mua nhà, mà hành hạ tao, suốt ngày bắt tao chạy qua nhà đó ngóng chừng...”

“À, nhắc tới ngóng chừng. Hôm qua tao gặp yêu râu xanh trên xe buýt.” Tôi đưa ra khuôn mặt đăm chiêu... giống đang suy nghĩ chuyện đại sự.

“Ghê vậy. Rồi sao? Có gì vui không?” mắt nó sáng rỡ...

Cái này có tính là thấy bạn bè gặp nạn mà vui như thấy hội hay không?

Tôi liếc nó một cái: “Thái độ của mày là gì đó.”

Nó chỉ cười. Tôi kể tiếp: “Có Kha ở đó.”

“Ông hành động như thế nào?” mắt nó sáng thêm vài phần.

“Nhìn cứ như sắp giết người đến nơi ấy.” Tôi nhún vai.

“Là Kha thì sắp giết người, nếu là Khải có khi thật sự giết chết người ta đấy.” Nó cười toe toét.

“Mày cứ nói quá.” Tôi chép miệng.

“Tao nói thật. Nhưng mà thật ra thấy Kha vậy là còn bình tĩnh lắm rồi.”

Nó vừa nói xong thì giáo viên vào lớp, chúng tôi phải tạm dừng đề tài, đứng dậy chào cô.

Con Lâm làm tôi tự nhiên tò mò... nếu rơi vào trường hợp đó, không phải là Kha mà là Khải, thì hẳn sẽ làm gì.

...

Cuối cùng, sau một tuần hóng hót, tôi mới biết được rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra giữa hai cái đứa kia.

Jen nó gửi một đoạn chat của nó và Văn Mơ cho tôi, dặn kèm theo là con Văn không cho nó nói đâu, chẳng qua nó không kiềm chế được cái miệng.. nên là tôi phải giữ bí mật.

Văn Mơ: 'Thật ra tao với Khang Áo quen nhau ba tháng rồi.'

Jen: 'WTF?'

Văn Mơ: 'Thì đó... không phải tự nhiên tao với nó cãi nhau đâu.'

Jen: 'Vậy chứ rốt cuộc là tại sao?'

Văn Mơ: 'Nó hình như có con khác mày ơi.'

Jen: 'Chuyện tình cảm của tụi mày tại sao lại hỏi tao. Đi mà nói thẳng với nó đó.'

Văn Mơ: 'Tao mà nói thẳng với nó được đã chẳng xảy ra có sự như thế này.'

Jen nó còn bình luận thêm một câu: “Khi nào tụi nó làm lành với nhau, nhất định phải bắt tụi nó khao lóp mình một châu thật hoành tráng vì dám qua mắt cả lóp tới tận ba tháng.”

Tụi tôi đồng tình gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Tứ Ngổ Ngẩn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79

Nắng rọi dài trên con đường gồ ghề khiến mặt đất như thêm phần lấp lánh, bên cạnh, thảm cỏ xanh mượt như từng lớp từng lớp phủ thêm màu bàng bạc nổi bật.

Tôi ngồi trên đó, gió thổi nhẹ, từng lọn tóc tôi khẽ đung đưa.

Cảnh vật xung quanh đẹp như tranh vẽ, nào cây nào hoa, chỉ có duy nhất cái mặt của tôi là chẳng ra gì...

Tôi cười gượng, lăm bầm: “Mày xong chưa?”

“Chưa, mặt mày nhìn gớm quá, mau đổi biểu cảm cho tao.”

“...” tôi lại phải nhoen miệng cười, trong khi con Lâm ở trước mắt mình cứ cầm cái máy chụp hình trên tay, lượn qua lượn lại, hết đưa lên ngắm chụp lại hạ xuống, thậm chí còn nằm dài ra đất, nhìn vô cùng thâm thương.

Sau một hồi, nó mới hạ luôn cái máy xuống, nhấn nhó với tôi: “Mày có thể hợp tác với tao một chút được không? Cái biểu cảm đó của mày mà đem đi thi thì có mà đi thi vào tổ chức sát thủ ấy.”

“Tao đâu có cố tình. Bình thường chụp hình chẳng phải vẫn dễ thương đó sao.” Tôi bĩu môi, bị nó lờm cho một cái, lại lập tức mỉm cười “Thì đó, mày cứ lấy mấy tấm đó đem đi nộp cho rồi.”

“Hình cận mặt thì có nhiều rồi, nhưng cần thêm mấy tấm toàn thân nữa. Nếu không, tại sao tao lại phải hạ mình đi chụp hình cho mày!! Mau cười!!” nó nói rồi đưa cái máy chụp hình lên.

“...” để chụp hình cho tao mày phải hạ mình... haha...

Tôi cười...

Nó lại bỏ cái máy xuống, cười nụ cười ác quỷ: “Đổi kiểu ngồi cho tao... mày qua đây.”

Tôi theo sự chỉ đạo của nó... chụp cả buổi mới được vài ba tấm mà nó cho là ưng ý nhất.

Cuối cùng, tôi mệt mỏi nằm dài ra cỏ. Con Lâm cũng thờ ra nằm đối đầu với tôi.

Tự nhiên nó nghĩ nghĩ gì đó lại đưa máy lên chụp.

Bức hình được chụp trong vô tình đó vậy mà trở nên thật nghệ thuật..

Trong hình, nền cỏ xanh mượt, tôi và nó cả hai đứa nằm cạnh nhau trên cỏ, xoay mặt nhìn nhau... khẽ cười.

Sau khi chụp hình, đương nhiên chúng tôi không phí cả tối chủ nhật chỉ để ở nhà xem ti vi. Đã sẵn tiện ra ngoài, tôi với nó kéo nhau đi hẹn hò.

Từ khi nó và tôi có bạn trai, hình như tần suất đi chơi cùng nhau đang suy giảm một cách nghiêm trọng.

Hôm nay cứ xem như ngày cải thiện tình bạn đi.

Tôi với nó chạy qua Diamond gửi xe rồi đi bộ ra hồ con rùa ăn vặt.

Mua cho mỗi đứa một cái bánh tráng nướng, chúng tôi ngồi xuống thả chân tự do đung đưa.

Bên ngoài xe cộ tấp nập, đường phố lên đèn rực rỡ, nhưng tôi và nó ngồi đó cảm thấy vô cùng bình yên.

Đôi khi ngồi nhìn xe chạy cũng là một loại thư giãn.

“Phần thi tài năng mày định thi cái gì?” Lâm nó hỏi.

“Mày nghĩ tao có thể vượt qua vòng loại à... Tao chỉ đi thi cho có, tụi mày sau này đừng có cảm đèn chạy trước chân tao. Đăng kí cho đã rồi bắt tao đi thi...” tôi lầm bầm. “Đi thi không vui sao?? Bên 11A1 Khải cũng đi thi đó.”

“Cái gì? Thiệt hả??” tôi trở mặt quay sang nhìn nó, giật mình đến nỗi thiếu chút đã quăng luôn miếng bánh trắng trên tay xuống hồ.

“Ngạc nhiên lắm chứ gì... nói nhỏ cho mày nghe. Thật ra bên đó, cũng là tụi nó tự động đi đăng kí cho Khải, chứ hẳn ta đâu có ham gì mấy cái này.” Nó cười toe toét.

“...”

“Tụi nó tường thuật lại với tao như vậy nè... nguyên văn của thằng Khánh là: 'Lúc thằng Khải biết tụi tao lén lút đi đăng kí cho nó, đã nổi trận lôi đình, đòi đi rút tên, dọa là sẽ chẳng thêm quan tâm đến cuộc thi nữa, mọi chuyện tới đâu thì tới, hẳn sẽ không thêm tham gia. Mà sau đó nghe nói có mày đi thi, Khải lập tức thay đổi thái độ, còn tự động cống nạp hình cho tụi nó đem đi nộp.' Sau đó, cậu ta còn nhờ tao cảm ơn mày đã cứu sống lớp bên đó một mạng.”

“...” tôi thật sự không thể hiểu được tư duy cùng suy nghĩ của mấy cái người này.

Rõ ràng biết Khải rất đáng sợ, vậy mà vẫn đem tên người ta đi ghi danh... tại sao cứ thích làm mà không nghĩ đến hậu quả như vậy...

Tôi thầm thở dài một tiếng, tại sao số phận của tôi và hẳn đều phải chịu loại cảnh tượng như vậy...

Còn đang tám chuyện với nó thì tôi nghe thấy tiếng khóc.

Tiếng khóc của một đứa con nít.

Tôi với con Lâm lập tức nhìn quanh, thấy có một thằng nhóc đang đứng cạnh bên chúng tôi khóc nức nở... thằng nhóc nhìn chừng ba tuổi là cùng, mỗi đi thôi cũng còn hon loạng choạng. Thằng nhóc ăn mặc cũng chỉnh chu bảnh bao, quần áo trắng tấp... nhưng chỉ đứng có một mình.

Tôi hoảng loạn nhìn nó, nó chỉ nhìn quanh rồi khóc... khóc đến mức cả khuôn mặt đỏ hết lên.

Tôi vội đi sang bên đó, khẽ nhủ mày: “Em sao lại khóc?”

Nó thấy tôi hỏi chuyện càng khóc lớn hơn.

Lâm đi lại gần, nó cũng vẫn khóc.

Tôi với nó loay hoay mãi cũng chẳng biết phải làm sao, trong khi mọi người xung quanh ai cũng nhìn chúng tôi như thể bọn bắt cóc con nít.

Tôi hoảng hốt thật sự... chỉ muốn kiếm gì đó bịt miệng thằng nhóc lại rồi bỏ chạy.

Lâm nó thờ dài: “Thôi đi kiếm người lớn đến giúp đi, mình không biết chăm con nít, chỉ tỏ làm nó khóc lớn hơn.”

Tôi gật đầu nhìn quanh, vừa vịn nhìn thấy có một cô đang dắt con đi dạo, chắc sẽ biết cách chăm con nít. Tôi kéo con Lâm đi về phía đó.

Nhưng ngặt nỗi... khi chúng tôi rời đi, thằng bé lại đi theo. Lại còn vừa đi vừa khóc mới đau...!

Tôi với Lâm khó xử nhìn nhau, nhìn cái dáng thằng nhóc đi theo cứ loạng choạng, nên chúng tôi chẳng dám đi nhanh, vừa đi vừa nhìn về phía nó. Cuối cùng đành phải bế luôn thằng nhóc lên tay, đi về phía bà mẹ kia... nhưng lúc đó, bà ấy đã đi mất.

Tôi nhìn xung quanh cầu cứu, thằng nhóc trên tay cứ khóc không ngừng.

Xung quanh mọi người cứ nhìn về phía chúng tôi... việc này càng làm tôi phát hoảng hơn nữa, mồ hôi mồ kê nhễ nhại. Trước mặt, Lâm liên tục dỗ dành thằng nhóc: “Em là con của ai? Ba mẹ em đâu?”

Nó vẫn khóc.

“Sao em đến đây được? Ban nãy em bị lạc ở đâu? Nói chị nghe... chị sẽ đưa em đi tìm bố mẹ.”

Chẳng qua là thằng nhóc cứ khóc và khóc... chứ một tiếng nói cũng không chịu hé răng.

Tôi quay sang con Lâm nhủ mày: “Mày đừng có làm nó sợ, nhiều khi thằng nhóc còn chưa biết nói đâu. Hét vào mặt nó không khéo dọa nó sợ chết

khiếp ấy.”

Nó gật đầu đồng tình với tôi. Tôi nhủ mày: “Đem thằng nhóc đi lòng vòng khu này tìm thử ba mẹ nó ở đâu.”

Nó lại gật đầu: “Mày bế nó đi, khi nào thấy mỏi thì đổi sang cho tao bế cho.”

“Ừ.”

Kết quả là nhờ có thằng nhóc này mà chúng tôi trở thành tâm điểm của sự chú ý cả chiều hôm đó... nó cứ khóc liên tục mà không có dấu hiệu sẽ nín.

Ôi trời. Tôi nhớ ngày xưa, tôi mà khóc một chút thì ruột gan phèo phối đều xoắn hết cả lại. Thằng nhóc này khóc lâu như vậy không có cảm giác gì sao??

Chúng tôi đi lòng vòng khu đó từ nhà thờ Đức Bà sang Diamond sang công viên... cả một buổi tối, đến khi tìm được thấy mẹ cho thằng bé thì đồng hồ đã chỉ chín giờ.

Mẹ thằng nhóc liên tục cúi đầu vừa cảm ơn vừa xin lỗi, vừa khóc vừa cười um sùm cả lên... thậm chí còn định thưởng cho chúng tôi vì đã giúp cô ấy tìm lại được đứa con... nhưng làm sao chúng tôi nhận được... Kết quả là cô đưa số điện thoại địa chỉ nhà cho chúng tôi, bảo chúng tôi nhất định phải qua chơi. Cô ấy còn nói, cô có thêm một đứa con gái, chắc là cũng bằng tuổi chúng tôi.

Thật sự là một ngày mệt mỏi... chí ít đối với tôi là vậy.

Trong khi con Lâm sau khi đã về nhà vẫn còn năng lượng sửa hình chỉnh hiệu ứng vân vân mây mây để ngày sáng hôm sau đem đi nộp cho nhà trường...

...

Một ngày đẹp trời nọ, Khang Áo tự nhiên nhắn tin cho tôi: 'Mày hỏi xem Thụy Văn (Văn Mơ) rốt cuộc giận tao chuyện gì mà chẳng thèm nói chuyện với tao... thật sự chịu hết nổi rồi.'

'Không phải mày cũng giận nó hả?' tôi há hốc... nhớ không lầm thì mấy hôm trước hai đứa này cùng cách mặt nhau mà...

'Giận cái gì... tao để cho Văn có thời gian nguôi giận thôi.' Nó trả lời ngay lập tức với tốc độ chóng mặt. Vài ngày sau đó, nó đến đòi tôi tiền bồi thường vì điện thoại nó hư. Tôi hỏi điện thoại nó hư thì liên quan gì tới tôi, nó liền trả lời vào giờ phút này, nó vì quá ức chế tôi nên type chữ với tốc độ cao, kết quả làm rớt điện thoại xuống đất, vài ngày sau, màn hình mở không sáng nữa...

Thật là tôi cảm thấy nó rất là liên quan đến tôi...

'Rồi sao? Mày muốn tao làm gì?'

'Mày là thứ bạn vô cảm!'" nó trả lời.

Nhìn tin nhắn đầy cảm xúc phần nộ này của nó, tôi cảm thấy vô cùng thoải mái, nhếch môi: 'Thì tao đang hỏi mày muốn tao làm gì? Tao làm cho.' 'Mày giúp tao làm hòa với Thụy Văn đi.' Rep với tốc độ kinh hoàng, giống như nó đã sao chép sẵn tin nhắn này từ trước, bây giờ chỉ có dán vào.

Chỉ nhìn dòng tin nhắn thôi cũng đủ biết bây giờ tâm trạng của nó đang hùng hục đến mức nào, ấy vậy mà tôi vẫn nhây, vẫn còn muốn trêu chọc nó, lại nhắn:

'Tao được gì?'

'Nếu mày giúp tao, tao cam đoan sẽ không giết mày.' Nó rep tôi... cộng thêm hàng chục icon giận đến sôi máu.

Tôi được một trận cười thỏa thích, mới tạo một nhóm chat nhỏ, với tiêu đề: 'Dự án nghiên cứu tâm sinh lý cặp đôi Mơ - Áo'.

Đó là đoạn quá trình hết sức gian nan dẫn đến việc lớp chúng tôi bắt đầu bày mưu tính kế giúp hai cái người kia làm lành.

Trong khi đó... đương sự vẫn không hay biết gì về việc mình đang đứng gần một cái lốc xoáy thật lớn, cả việc con bạn thân của mình từng bước từng bước bán thông tin cho cả lớp, khiến cho tương lai của mình ngày càng trở nên mịt mù.

...

Đôi khi tôi phải nhìn lại, rốt cuộc mình đã làm cái gì nên tội, rốt cuộc là có phải vì tôi ăn ở thất đức quá, mà tất cả mọi công việc khó khăn, tội nó đều đổ hết lên đầu tôi.

Ví như việc thăm dò tâm trạng của Văn Mơ... một công việc vô cùng nguy hiểm, bởi nhiệm vụ của mình là phải moi móc thông tin một cách thật khéo, nếu không khéo thì là đang gián tiếp tự mình chặt bay đầu mình.

Một lần nào đó tôi đã từng nghe về lịch sử hào hùng của Văn Mơ... cô gái có cái tên vô cùng gái tánh Thụy Văn đã từng là đầu gấu hời cấp hai. Lúc đó, nó là đại ca trong trường, xưng bá thiên hạ, sau đó vì một giây phút lơ lãng đã sa chân vào lưới tình. Tính yêu sét đánh đó khiến cho nó sống dở chết dở

bởi vì gu bạn gái của người ta là con gái dịu dàng ngoan hiền... trong khi nó có chút ba chấm.

Kết quả là gì, sau ba tháng hè năm lớp tám, nó hoàn toàn lột xác trở thành một mỹ nhân dịu dàng.

Nhưng cũng đầu năm lớp chín, khi nó cứ cố tình lạng qua lạng lại trước mặt cậu ta để cậu ta để ý đến mình thì... đã có một ngày, tên đó hỏi nó: “Cho mình hỏi đường đến lớp 9A2.”

Nó còn đang gào thét trong lòng thì từ xa, một mỹ nhân xinh đẹp thướt tha đi đến, sà vào lòng người ta mà nũng nịu: “Tìm đến lớp em làm gì hả?”

Lúc đó, đất dưới chân của nó hoàn toàn sụp đổ... nhưng vì đã đổi phong cách nên cũng lười trở lại làm đầu gấu đi thu nhận mấy đứa đồ đệ.

Sau khi nghe hết cái quá trình trở thành bây giờ của nó đó, cảm thấy bạn tôi thật là đáng sợ, có thể vì tình yêu mà làm tất cả mọi thứ. Mà tôi còn sợ nó hơn vì trước đó nó đã là đàn anh đàn chị của hơn mấy chục đứa... nó mà làm gì tôi, chắc tôi chỉ có không toàn mạng mà trở về... lúc đó, xin mọi người hãy tìm di chúc của tôi để trong ngăn tủ thứ hai từ dưới đếm lên.

Chính vì vậy, muốn nói chuyện với nó, phải thật là khéo.

“Mày với Khang Áo rốt cuộc có chuyện gì vậy?”

'Bốp...' tôi tự vả mặt mình trong lòng... Hạ ơi là Hạ!!

Bao nhiêu câu hỏi tôi đã chuẩn bị sẵn trong đầu, tự nhiên lúc này kéo nhau bay đi hết cả, chỉ còn lại duy nhất câu hỏi này.

Tôi với Văn Mơ lúc này đang ngồi ở trên ghế đá trong sân trường, xung quanh chẳng có ai, chỉ có tiếng chim réo rắt trên đầu.

Nó nhìn tôi với vẻ mặt ngạc nhiên và trang trọng nhất, sau đó thở dài: “Mày biết rồi hả? Biết rồi thì tao kể.”

Tôi gật đầu đồng tình.

Nó suy tư nói “Hôm trước lúc ông đi tắm, tao vô tình thấy điện thoại của ông có tin nhắn.”

“...” mày làm cái quái gì mà ở cạnh Khang Áo lúc nó đi tắm thế kia...

“Tin nhắn của con nhỏ nào đó hỏi là cuộc hẹn buổi chiều hôm đó vẫn không bị hủy đúng không. Tao chỉ thấy chữ cũng chẳng nghĩ gì nhiều.

Vậy mà chiều hôm đó, ông lại viện cớ có việc mà bỏ tao cù bơ cù bất.”

“Mày sao mà đa nghi.” Tôi chép miệng bình luận.

“Không có đâu... có vài lần sau đó, khi ông đi chơi với tao, mỗi lần cái số đó gọi đến thì một lát sau ông lại kiếm chuyện để đi về. Tao không nghi ngờ cũng không được.”

“Sao mày biết đó là con gái, có bao giờ nói chuyện với người ta đâu?”

“Có... có rồi. Lúc đầu nhìn cách nhắn tin tao chỉ nghi ngờ thôi, sau đó, tao tình cờ nghe thấy tiếng của con gái ở đầu dây bên kia lúc Khang Áo nói chuyện điện thoại.”

“Thế là mày liền cho là nó coi trọng cái con đó hơn mày? Lỡ như là em gái thì sao? Hay là dì nó, cô nó gì đó?”

“Nếu người đó không có gì cần phải giấu thì tại sao lại không chịu lưu tên người ta lại? Mày có bao giờ thường xuyên liên lạc với ai đó mà chẳng lưu số lại chưa, trừ trường hợp mày với người đó lén lút lút lút làm gì đó!”

Đà này không ổn, nó càng nói tôi càng thấy nó hợp lý, càng lúc tôi càng nhích về phe của nó rồi!! Khang à, rốt cuộc tại sao mày lại bí bí mật mật cho con người ta phải khổ thế hả??

“Mày... thấy đó. Chuyện là... tao nghĩ mày đi nói thẳng với nó đi.” Tôi nói lí nhí trong miệng.

“Tao không phải không muốn nói, mà mỗi lần nhìn thấy Khang, tao lại không thể nhìn thẳng vào người ta, chỉ có thể liếc một cái xong bỏ đi...”

“Thật là...” tôi thở dài “Muốn tao giúp mày không?”

“Tao không cần mày giúp, lỡ như Khang thật sự có con khác thì...”

“Thì tao cùng tất cả mấy đứa con gái 11A4 sẽ cùng mày đi đánh ghen con nhỏ đó, ừm... sẵn tiện đánh luôn thằng Khang cho tới khi thằng nó không còn khả năng sinh sản nữa thì thôi.” Tôi chen ngang miệng nó, lấy khí thế của mình lấn át câu nói của nó.

“Thật ra thì... Hạ nè.” Nó đột nhiên chuyển sang chất giọng khê khàng nhẹ nhàng.

“Hở? Có chuyện gì?”

“Mày biết tao là cự đầu gấu phải không?”

“Ừ... thì sao?” tôi nuốt nước bọt... không khéo nó thật sự định giết tôi vì tôi đã chen ngang lời nó nói???

“Thì đó... dù tao đã là đầu gấu, nhưng vẫn thấy câu nói vừa rồi của mày thật đáng sợ... mày có máu giang hồ hơn tao.”

“...”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Tứ Ngổ Ngẩn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 80

Vào ngày đẹp trời nọ cách cái ngày tôi nói chuyện với Văn Mơ không bao lâu, một âm mưu kinh hoàng đã được thực thi.

Văn Mơ và Khang Áo bị dân chúng rập tâm hăm hại, còn chẳng hay biết gì, ngây thơ đi theo mấy con sói già trước mặt. Vốn là lớp tôi có hai cửa.

Tụi con trai cùng với Khang Áo đang ở trong lớp nói chuyện rôm rả, thì tụi con gái bước vào.

Ngay lập tức, tất cả tụi nó đều chạy hết ra ngoài, để lại trong lớp hai cái người đó. Còn lại thì thay phiên nhau giữ cửa cho hai cái đứa ở trong không chạy ra được, tốp còn lại chạy đi lấy ổ khóa khóa luôn cửa ra của người ta.

Một nhóm khác đứng bên ngoài cửa sổ, nhanh chóng đóng chặt cửa.

Kết quả là hai người kia bị nhốt trong phòng kín. Hai người bọn họ... cả đến khi chúng tôi đã an toàn ở phòng bên cạnh dùng thiết bị nghe lén của Huy Gay để nghe ngóng tình hình vẫn chưa nhận ra có chuyện gì đang xảy ra.

Cứ đà này thì sau này lúc có thiên tai ập đến, việc đầu tiên tụi tôi phải làm là thức tỉnh hai cái đứa này trước. Ngu ngơ cũng phải có mức độ!! Mãi ngơ ngẩn như thế thì biết phải làm sao?

Sau một hồi ngượng ngượng ngừng ngừng vô cùng khó xử thì cuối cùng Khang Áo là đứa mở miệng đầu tiên.

Bên cạnh tôi, con Jen búng tay một cái: “Đúng rồi, con trai phải vậy chứ!!”

Tôi chép miệng, im lặng nghe ngón tiếp tình hình bên kia.

...

Khang Áo nói nhỏ xiu: “Bà giận tui hả?”

“...”

Rất lâu nhưng vẫn không có câu trả lời vừa Văn Mơ, nó nói tiếp: “Bà... tui không có chuyện như bà nghĩ đâu.”

Văn Mơ cuối cùng cũng lên tiếng: “Tui nghĩ cái gì?”

“Không phải là bà nghi ngờ tui có con khác sao?”

“...” Văn chỉ nhìn xuống sàn nhà, cách chỗ nó đứng một đoạn, có vài con kiến nhỏ đang tha một mẩu bánh vụn.

“Bà muốn tui phải làm gì bà mới tin là tui không có người khác đây?”

“Tui không biết.” Nó vẫn không dám đối mặt, đưa tầm mắt về phía xa... thật sự lúc này, nó không thể nhìn thẳng vào mặt của Khang.

Đột nhiên, vai bị nắm nhẹ làm nó giật mình... nó nhìn về phía trước mặt theo phản xạ... Khang ở rất gần Văn... đang nhìn chăm chú vào khuôn mặt đáng yêu của nó.

“Nhìn vào mắt tui... rồi nói.”

Văn run run trước ánh nhìn của Khang, khi mà ánh mắt đó quá chính trực... nó khiến cho Văn tin tưởng. Nó sợ hãi, nó sợ rằng mình sẽ sai lầm, lại càng sợ quyết định sai lầm của mình sẽ khiến cho mình bị tổn thương.

Nó nghiêm chỉnh nhìn Khang: “Ông có thể làm cho tui tin tưởng?”

“Ừ. Chắc chắn tui sẽ làm được.”

“Vây, tui tin ông... sau này, nếu có chuyện gì xảy ra đi nữa, hãy nhìn thẳng vào tui, rồi bảo tui tin ông. Tui chắc chắn sẽ tin ông.” Lúc đó... cả đám ở phòng bên cạnh đưa nào đưa nấy da gà nổi thành lớp thành lớp.

Con Jen lại bình luận: “Cha mẹ ơi, giờ mới biết con Văn nói chuyện sến chảy nước.”

Sau đó... khi đã thấy hai đứa kia làm hòa rồi, lớp tôi mới thùng thảng đi mở cửa cho tui nó, ngắt nôi, chìa khóa đút vào, mà khóa không có nhúc nhích, tui nó tá hỏa hết cả lên khi mà hai đứa bị nhốt ở bên trong mặt nặng mày nhẹ liếc từng đứa một bên ngoài.

Kết quả là phải nhờ đến bác bảo vệ... cửa luôn cái khóa mới có thể mở được cửa cho hai đứa kia... sau đó, cả đám bị xách tai lên phòng giám thị, nghe chửi cho một hơi vì tội chơi đại.

Bị chửi ấy mà đứa nào đứa nấy cười toét cả miệng.

Sau vụ đó, hai đứa tui nó chính thức làm hòa, chính thức công khai mối quan hệ của tui nó cho mấy đứa trong lớp, mà... cái gì có lợi nó luôn luôn tồn tại thêm cái hại.

Chúng tôi bỏ chất xám bỏ công sức ra để giúp cho hai cái đứa đó làm hòa với nhau. Làm hòa với nhau để tui nó thể hiện tình cảm cho ai xem thế kia!!

Trong lớp thì nắm tay nắm chân, thân thân thiết thiết. Ra khỏi lớp thì kè kè bên nhau 24/24, chúng nó dính nhau như sam. Đến mức mà con Lam Lười bạn thân con Văn, với thằng Bảo bạn thân thằng Khang phải ôm nhau than trời vì hình như mình đã hoàn toàn biến mất khỏi thế giới của đứa bạn.

Rõ ràng mục đích ban đầu của chúng tôi đâu có phải như vậy. Chẳng qua là tôi nhớ mấy cái lần tui nó chỉ chóc với nhau, chọc cho cả lớp cười um cả lên... bây giờ tại sao lại thành ra như vậy rồi.

Đến con Jen còn phải thờ dài: “Tao nguyên rủa cái đứa nào hời đó bảo tao nghĩ cách giúp hai đứa này.”

“...” tôi.

Trải qua năm tiết học dài đằng đẵng, cuối cùng tôi cũng được thả về nhà. Đạo gần đây vì trường tôi đang bước vào giai đoạn kiểm tra một tiết nên lượng bài tập không thể đưa được... mà vào lớp không khí cũng vô cùng căng thẳng.

Tiếng chuông reo kết thúc giờ học, chính là vị thần cứu tinh mà tôi vô cùng thờ phụng.

Tôi chờ Khải ở bãi giữ xe... trời nắng gắt gao đến mức tôi cảm thấy bao nhiêu nước trên da mình đều đã bị hút đi hết rồi.

Hắn dắt xe lại từ xa nhìn thấy tôi đã nhúu mày, quăng lên vai tôi cái áo khoác màu xám của mình.

Mùi hương của hắn thoang thoang xộc vào mũi vô cùng dễ chịu. Khải nhúu mày: “Tối hôm qua tui đã nhắn tin bảo bà đem theo áo khoác mà, trời thì nắng như thế này... mà đứng phoi người ra đó.”

Tôi vừa mặc cái áo vào đã cười lớn... nó dài tới tận đầu gối của tôi, còn tay áo thì khỏi nói thùng thà thùng thình.

Trước đó đã từng mượn áo của Khải mặc mấy lần, nhưng mà tại sao cái áo này nó lại to đến vậy nha!!

Khải im lặng trước nụ cười của tôi, nhẹ nhàng đặt cái nón bảo hiểm lên đầu tôi, lạnh lùng ra lệnh: “Lên xe.”

Tôi gạt đầu lon ton leo lên xe, ngồi sau lưng Khải ôm ngang eo hắn.

Bụng hắn run run, hình như đang cười...

Sau một tuần học hỏi tài nấu ăn của Khải, tôi đã có thể chính thức nấu một bàn ăn truyền thống, đầy đủ ba món mặn, một món canh.

Khải nhìn học trò của mình... e hèm, cũng chính là tôi đứng trong bếp thành thực làm tất cả mọi thứ thì khẽ cười, xoa nhẹ đầu tôi một cái lại trở ra phòng khách xem ti vi.

Tôi càng ngày càng thấy chúng tôi cứ như đang sống chung. Khải lúc nào cũng ở lại nhà tôi ăn trưa, ngủ trưa, ăn chiều, hèm... thiếu cái ngủ lại nữa.

Đôi khi tôi rất muốn hỏi tại sao hắn cứ thích ăn dầm nằm dề ở nhà tôi mặc bị tôi đuổi tới tấp, nhưng thấy khuôn mặt ngây thơ của hắn mỗi khi tôi định mở miệng... lại không có từ nào lọt ra được.

Tôi xốc xốc rửa tôm cho ráo nước, bắt đầu lột vỏ. Ăn uống cùng với Khải một thời gian, tôi mới biết hắn ghét ăn bầu, tình cờ tôi cũng ghét ăn bầu. Khải ghét ăn tôm có vỏ, tôi cũng ghét ăn vỏ tôm... dường như gu ăn uống của chúng tôi trùng hợp một cách đáng kinh ngạc.

Đang lơ lửng vô tâm thì điện thoại trong cái túi trước tạp dề của tôi vang lên... tôi không tiện rửa tay, định gọi Khải giúp tôi bắt máy thì hắn đã đứng ở bên cạnh tôi từ khi nào... bình thần thò tay vào trong túi lấy cái điện thoại ra, đưa ra trước mặt tôi.

Một dãy số hoàn toàn xa lạ hiện lên. Tôi gạt nhẹ đầu: “Bắt máy giùm tui.”

Khải gạt đầu, quẹt ngang màn hình lại áp nó vào tai tôi.

Lúc đầu, vì bất ngờ với bàn tay đột nhiên áp vào da thịt, tôi run run, cả mặt nóng lên, sau đó cố điều chỉnh nhịp tim: “A lô.”

“A lô, có phải con là cô bé lần trước giúp cô tìm lại con trai không?” giọng của một người phụ nữ, nghe vừa quen mà cũng vừa lạ.

“...” tôi mất ba giây để ngẫm nghĩ, mới nhớ ra... à, cô gái ở hồ Con Rùa “Đạ... là con. Cô có việc gì ạ?”

“À... tại vì cô thấy lâu quá mà con không gọi đến, cũng không đến thăm cô.” Giọng cô ấy vô cùng vui vẻ...

“Ồ, chuyện lần đó cũng đâu có gì đâu cô, cô làm vậy tui con mới ngại chết...” thật ra câu trả lời là... 'đơn giản là vì tôi đã hoàn toàn quên mất việc đó'.

“Cô ở nhà với thằng nhóc cũng buồn lắm, nên con với bạn con hôm nào rảnh thì sang chơi nhé.” Cô ấy tiếp tục nài nỉ tôi.

Nếu như lần đó tôi không trò chuyện với cô ấy, mà nghe cuộc trò chuyện này, còn cứ tưởng cô ấy nằm trong đường dây buôn người gì đó, đang dụ dỗ tui tôi đến nhà để bày mưu hãm hại..

Nói chuyện với cô ấy thêm chút nữa, phòng chừng Khải đứng bên cạnh giữ điện thoại cũng đã mỏi hết cả tay, mà rõ ràng tôi cũng đã lơ lửng vô tâm hết cả thì tôi tạm biệt cô ấy, rồi tắt máy.

Khải tựa người vào bàn bếp, khẽ cúi đầu, tay nghịch game trong điện thoại tôi, hắn khẽ hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Tôi vừa làm vừa trả lời: “Ừ thì... lần trước tui với con Lâm có giúp người ta tìm lại thằng con trai nên là...”

Môi Khải lập tức vẽ thành một vòng cung tuyệt hảo. Đôi mắt thâm trầm nhìn chăm chăm vào tôi, tay đưa lên xoa đầu tôi vô cùng dịu dàng: “Giỏi lắm.” Chẳng hiểu sao dù cho không khí lúc này vô cùng lãng mạn nhưng tôi lại cảm thấy Khải giống như đang khen ngợi con thú cưng của mình hơn là đang khen bạn gái mình thật giỏi.

Tôi phì cười: “Là ai cũng làm vậy thôi, mà tui này chỉ kéo thằng nhóc đi lòng vòng chứ đâu có làm gì nhiều.”

Hạ à... phải tự thấy tại sao hôm nay mày khiến tốn thế hả.

Khải nhìn tôi vừa làm vừa thở ra, đẩy tôi về phía bồn rửa tay: “Thôi lên nghỉ đi, để đó tui làm cho.”

“...” tôi làm hết rồi mà.

Ăn trưa xong, tôi với hắn đi thay quần áo cho thoải mái.

Khải vài ngày trước đem theo cả một va li quần áo sang nhà tôi, bỏ lại một câu: “Bà cho tui để nhờ, sau này qua đây còn có đồ mà dùng.”

Tôi khóc không ra nước mắt bởi sự vi diệu của hắn, nói đùa: “Vậy có cần tui cũng soạn một va li đồ đem sang nhà ông để hay không?”

“Ồ... sao biết hay vậy?” hắn dùng một bộ mặt thật nghiêm túc để trả lời câu nói đùa của tôi... nếu không nhìn khuôn mặt hắn bây giờ, tôi đã nghĩ hắn chỉ đùa...

Thay quần áo xong, tôi với hắn nằm dài trên sofa đọc conan, đọc xong thì ngủ quên khi nào không hay.

Đến lúc tôi giật mình thức giấc thì đồng hồ đã điểm ba giờ chiều. Tôi ngáp một cái dài, lại ôm gối, vốn định ngủ tiếp, nhưng chất giọng nhàn nhạt của Khải trên đầu cắt ngang con buồn ngủ của tôi: “Mai bà kiểm tra mười lăm phút toán hả?”

“Sao ông biết?” tôi thở dài, dụi đầu vào gối. Kiểm tra gì chứ, chán chết đi được!! Mấy cái con số cứ lùng bùng lùng bùng, tung tăng chạy nhảy trong đầu tôi như sắp điên.

Khải chỉ cười nhạt, túm vai tôi kéo dậy: “Cùng nhau ôn bài nào.”

Sau khi ngủ dậy, tôi có thói quen sẽ đi thẳng một mạch vào trong bếp, mở tủ lạnh bắt đầu tu nước.

Trước đó tôi còn vô cùng nhả nhặn, trước mặt Khải nhất định sẽ giữ hình tượng, nên nào là đổ ra ly, uống nhỏ nhẹ... bây giờ thì khô đi, tôi cầm chai nước lớn tu ừng ực.

Sau khi trở ra phòng khách đã thấy mấy cuốn conan của tôi không cánh mà bay, trên bàn bày ra la liệt nào tập toán nào sách toán cùng với hộp bút,...

Tôi nhất thời thờ dài... không phải chứ, hắn thật sự muốn học cùng tôi kìa. Nhất định sẽ tức chết vì mất kiên nhẫn cho xem.

Tôi ngồi xuống đối diện Khải, hần mỉm cười nhìn tôi: “Đừng nhìn tui, nhìn cuốn tập kia.”

Tôi thờ dài nhìn mấy con số, bắt đầu cầm viết lên làm bài... thỉnh thoảng chẳng biết phải làm sao, thì gặm gặm đầu bút, hoặc là với tay lấy ly nước bên cạnh tu thêm một hơi cho hết, sau đó đứng dậy đi hứng nước thêm.

Tôi nhìn con người ung dung trước mặt cảm thấy có chút tủi thân.

Mặc dù hần đang đọc sách, vậy mà nhất cử nhất động của tôi đều thu hết vào tầm mắt hần, mỗi khi tôi thể hiện cái bộ mặt không biết làm, hần sẽ ngay lập tức giúp đỡ tôi.

Ưc thêm một cái là dù hần không đang làm bài tập, vậy mà câu nào hần cũng biết làm, trong khi tôi quần quật cả buổi chiều, nhìn đi nhìn lại cái đề vẫn thấy nó thật lạ lẫm.

Đây đích thị là sự khác biệt giữa người IQ ba chữ số và hai chữ số.

Mãi lâu sau đó, hần mới tiết lộ cho tôi biết: “Thật ra, mẹ bà có bí mật liên lạc với tui, nhờ tui giúp bà học. Tui nghĩ nếu thành tích của bà có thể cải thiện, thì mẹ bà sẽ có thêm thiện cảm với tui.”

...

Sau vài tuần bình chọn, cuối cùng cuộc thi 'sắc đẹp' cũng đến ngày thông báo kết quả danh sách những thí sinh được vào vòng trong.

Đứng trước cái bảng thông báo dán chỉ chít tên và tên... đầu tiên tôi chạy sang bảng nam xem trước, ngẫm nghĩ tên của bạn trai tôi chắc chắn sẽ xuất hiện trên bảng này, và không ngoài dự đoán. Hần thật sự ở đó.

Sau đó, con Lâm tí ta tí tòn chạy đến từ bên bảng nữ: “Oa!! Oa!! Có tên mày kia Hạ ơi!! Thật không tin nổi là mày thật sự đậu vào vòng trong kia!!”

“...” tôi thật sự muốn chạy sang đá nó một cái ngã đập đầu vào góc tường bên cạnh nha.

Từ xa, tôi thấy Luân bên 11A1 đang hớn hờ chạy tới, bên cạnh có Khải điềm tĩnh bước đi, hai tay bỏ vào túi quần, khí chất lung linh lóng lánh không chịu nổi.

Hần ngáp dài một cái, sau khi ngáp xong, hần đã đứng trước mặt tôi.

“Đậu không?”

Tôi gật đầu. Chẳng hiểu sao dù là đã được lọt vào vòng trong rồi, nhưng tôi lại chẳng thấy vui vẻ gì, chỉ thấy tình hình là mình phải chuẩn bị thật kĩ cho phần thi tài năng, không lại trở thành trò cười cho thiên hạ. Thế là cứ vậy, một gánh nặng khác lặng thầm đè lên người tôi.

Tôi thờ dài.

Khải xoa đầu tôi: “Thi theo cặp đấy, tui với bà chung một nhóm.”

“Sao ông biết?” mắt tôi sáng rõ.

“Bạn tui nằm trong ban tổ chức.”

“...” nói vậy là đi cửa sau à?

Khải lại nhếch mép: “Ăn kem không?”

Tôi hơi liếc qua con Lâm định nói là tôi sẽ đi với nó, chứ không bỏ nó để đi với hần được, thật không ngờ nó đã chạy đi đâu mất tiu, mà Luân cũng không còn dấu tích.

Tôi với Khải vào căn tin mua hai cây kem ăn.

Tôi phải thừa nhận một điều, dạo gần đây tôi cảm thấy Khải càng ngày càng đáng yêu chết đi được.

Mỗi việc tôi thích ăn kem như thế nào, thậm chí thích ăn từ phần rìa vào trong hần cũng hiểu vô cùng, chu đáo chuẩn bị thêm cho tôi tờ khăn giấy, vì kiểu ăn của tôi rất dễ làm kem chảy ra ngoài.

Hần đôi khi còn chu đáo đem đến nhà tôi ít thức ăn để nấu bữa trưa cho cả hai.

Hần còn đem cả cái bịt mắt ướp lạnh cho tôi dùng.

Mỗi buổi sáng hần còn đem sang lớp tôi một hộp sữa... tôi vừa cảm thấy ngán hương vị này, ngày hôm sau lập tức hần đưa cho tôi hương vị khác, dù cho tôi chẳng nói gì với ai, thậm chí với hần. Vậy mà chẳng hiểu sao hần có thể hiểu ý của tôi đến vậy.

Kể cho con Lâm nghe, nó chỉ tặc lưỡi: “Tiêu thật rồi. Quả nhiên là Khải gả sang nhà mày để phục vụ mày.”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Tỉ Ngó Ngẩn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81

Khải đứng trên tầng nhìn Hạ vui vẻ với tụi bạn dưới sân.

Chẳng biết từ khi nào mà trong đám đông, hắn có thể dễ dàng nhận ra Hạ... nhất là nụ cười rực rỡ đó. Mà sau đó, ánh mắt hắn lại bị cuốn theo cô nàng, hoàn toàn không chút khả năng chống cự.

Cô gái của hắn thật dễ nở nụ cười, chính nụ cười hồn nhiên đó đã khiến cho trái tim hắn lệch đi một nhịp. Nhưng cũng chính vì quá dễ nở nụ cười, cho nên không ai có thể biết được trong cái đầu bé nhỏ đó đang suy nghĩ điều gì.

Hạ của hắn vui cũng cười mà đang buồn cũng cười, liệu có một ngày hắn có thể trở thành nơi mà nó trút mọi tâm sự vào... là người mà nó thật sự biểu hiện rõ biểu cảm của mình, vui ra vui, buồn ra buồn...

Hắn đột nhiên cảm thấy mình càng phải xây dựng một hình tượng thật vững chắc trong lòng Hạ.

Trong khi đó ở dưới sân, Hạ thỉnh thoảng lại len lén nhìn lên tầng trên, nơi có người con trai đứng đó suy tư gì đó.

Thật ra nó thấy Khải từ nãy đến giờ, chẳng qua nó quá ngại để có thể giơ tay xin chào, nên chỉ lặng thầm đùa giỡn với đám bạn cho bớt ngượng. Mà nó càng đau khổ hơn khi người ta cứ nhìn chăm chăm vào mình chứ.

Thấy nó chốc chốc lại nhìn đi đâu đó, tất nhiên cả đám đều chú ý... bắt đầu công cuộc nhây!

Con Jen là đứa đầu tiên để ý đến Khải, lập tức giơ tay vẫy chào.

Đám xung quanh cũng nhìn về phía Khải, ní na ní nần vẫy tay kịch liệt.

Hắn trở mắt nhìn cả đám bên dưới đang vẫy tay chào mình. Mọi người xung quanh lúc đó cũng đều nhìn hết về phía tụi nó đây tò mò, sau đó ngược nhìn lên hắn đầy ngạc nhiên.

Khải lạnh nhạt quay người bước vào trong chẳng thèm đoái hoài gì tới tụi dưới này, làm tụi nó sừng cò lên, cuối cùng người hứng chịu là Hạ.

Mà nó vô cùng rõ lý do hắn lạnh lùng bước đi như vậy.

“Người ta không thích bị chú ý mà!!” nó vừa cười vừa khóc la lớn khi bị tụi kia đề ra xử lý thay cho Khải.

...

Hôm nay là chủ nhật, một ngày chủ nhật đẹp trời... trời ít nắng, không khí thoáng đãng dễ chịu. Cơ mà... hình như sẽ mưa.

Hôm nay là chủ nhật, sáng sớm, Khải đã chạy sang nhà tôi.

Bình thường buổi trưa đi học về hắn hay sang nhà tôi cùng ăn trưa thì ai cũng biết rồi, nhưng đôi khi tôi về trước, còn hắn đi chợ mới về sau, nên nếu tôi còn chạy ra chạy vào mở cửa thì có chút nản, nên tôi lại lần nữa cho Khải mật khẩu nhà.

Sáng hôm nay, hắn sang nhà tôi mà không báo trước, cũng chẳng hẹn trước gì cả, cứ ngang nhiên đi vào như vậy.

Lúc Khải đến, hắn còn chẳng buồn bấm chuông, mà khi đó tôi là đang nằm dài trên giường ngủ không chút phòng bị.

Ngang nhiên vào nhà tôi, hắn lại tỉnh bơ mở cửa phòng tôi bước vào.

Mặt tôi lúc mới thức dậy, ta phải nói là nó ngu... mà nó ngu... mà mà nó còn sừng húp cả lên...Hơn nữa khuya hôm qua, tôi vừa mới xem một bộ phim tình cảm buồn suốt suốt. Nhân vật nam với nhân vật nữ phải chia tay nhau để đạt được ước mơ riêng của mình.

Tôi khóc bù lu bù loa, nước mắt nước mũi tèm lem, khóc cho mệt rồi mới ngủ thiếp đi, nên có thể xem là sáng nay mặt tôi sẽ sừng kinh dị hơn thường lệ.

Ý của tôi là... bao nhiêu mặt xấu của tôi đều bị Khải thấy hết rồi!! Xấu hổ chết đi được.

Chẳng biết hắn đã ngồi nhìn tôi bao lâu... mà khi tôi vì quá khát nước mới giật mình ngồi dậy đã thấy hắn ngồi bên cạnh đang nhìn tôi chăm chú.

Tôi tá hỏa giật mình lập tức chui vào chăn theo phản xạ. Hắn dường như vừa cười nhẹ một cái, tiến lại gần, một chân quỳ lên giường, một chân chống xuống đất, cả người hơi hướng về phía tôi.

Tay hắn đặt lên cái cục chặn tròn tròn trên giường, mà bên trong cục đó đang có tôi.

Tôi đột ngột đứng dậy thật nhanh, quay sang trùm cái chăn vào người Khải, rồi nhanh chóng phóng xuống giường, chạy thẳng vào nhà vệ sinh. Sau tiếng đóng cửa thật lớn, tôi còn nghe thấy tiếng của hắn vọng lại từ bên ngoài: “Đã nhìn suốt nửa tiếng rồi còn muốn che giấu cái gì nữa?”

Tôi lúc này mới thầm cảm ơn vì bản thân không có thói quen ngủ khóa thân.

Tôi đứng trong nhà vệ sinh thật lâu, dù đã đầu đó xong xuôi hết rồi, vẫn không dám lò mặt ra nhìn Khải.

Đứng tới độ mỏi hết cả chân, Khải mới nói: “Bà giận hờn đủ chưa, tui chưa ăn sáng, đang rất đói đây.”

Giọng của hắn chứng tỏ hắn đang ở rất gần. Tôi run rẩy... hình như là Khải đang đứng ngay trước cửa phòng tắm.

Nhưng cụm từ 'giận hờn' của hắn làm tôi ngay lập tức mở cửa chạy ra hét lớn để đính chính: “Tôi không có giận ông!”

Chạy ra rồi tôi mới quay lưng định một lần nữa chui vào trong nhà vệ sinh... nhưng tay lại bị Khải nắm chặt lấy. Hắn chỉ dùng một lực vừa phải để kéo tôi, nhưng vì đang không chú ý, tôi lập tức rơi vào lòng hắn.

Khải sau khi thành công kéo tôi ra khỏi phòng vệ sinh, liền luồn tay vào tóc tôi vuốt vuốt, cười khê: “Đủ chưa? Còn không chịu đi ăn à?”

Tôi lí nhí, hơi đẩy hắn ra: “Đói thì đi ăn. Ôm ấp cái gì?”

Nhưng hắn lại chẳng chịu buông ra, dường như còn hơi cúi đầu xuống: “Hửm... bà mới đói dầu gội hả?”

Tôi cảm thấy toàn thân nóng hừng hực, ngôn ngữ ngay lập tức bị ảnh hưởng, thành ra nói lắp: “U... ừ.”

Lúc này hắn mới buông ra, khê cười: “Mùi này thơm dễ chịu hơn.”

Tôi lại lần nữa đỏ hết cả mặt, liền quay người bỏ đi trước, để Khải cười nhàn nhạt lưng chừng đuổi theo sau.

Chúng tôi đi bộ đến quán ăn gần nhà tôi. Sau khi gọi món chờ thức ăn được đem ra, tôi mới quên mất điều hết sức quan trọng: “Ủa mà, hôm nay ông chạy qua nhà tui làm gì vậy?”

Dường như trong tiềm thức của tôi, việc hắn có thể tự nhiên vào nhà mình đã là chuyện hết sức bình thường. Hắn không chạy sang mới là lạ, chắc chắn ngày hôm đó tôi sẽ ăn không ngon, ngủ không yên.” Qua nhà bà để ngắm bà ngủ.” Hắn bắt đầu lấy chanh chà muống dừa.

“Đừng trêu tui nữa!!!” tôi hét lớn, cả người nóng ran, chỉ biết vừa khóc vừa cười.

Hắn cười lớn, xoa xoa đầu tôi như xoa đầu một đứa trẻ bướng bỉnh, rồi đưa cho tôi cầm một đôi đũa với một cái muỗng. Dường như sáng nay Khải rất vui vẻ, nụ cười lưu manh của hắn cứ luôn túc trực. Nhìn cái nụ cười đó chỉ tổ làm tôi xấu hổ thêm.

“Hỏi nghiêm túc đó. Có gì sao?”

Khải ngưng lau đôi đũa trên tay mình, ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt tôi, trong giây phút đó, nụ cười trên môi hắn đột ngột biến mất, giống như đã vào chế độ nghiêm túc.

Hắn đang định mở miệng nói gì đó thì điện thoại kêu lên.

Khải cau mày nhìn cái tên hiện lên trên màn hình. Tôi loáng thoáng thấy chữ chị hai.

...

Hắn tỏ ra khó chịu, quăng luôn cái điện thoại lên bàn, rồi tiếp tục nụ cười lưu manh nhìn nó.

Điện thoại tắt, sau đó lại nhanh chóng kêu lên lần nữa từng hồi dồn dập.

Nhưng lần này không phải của chị hai nữa, mà là của Băng. Hạ ngồi đối diện, chỉ kịp thấy chữ B trước khi Khải đưa lên tai nghe.

Trong lòng nó có chút nhói. Thì ra Băng còn quan trọng hơn gia đình hắn??

Thật ra mọi chuyện không như Hạ nghĩ. Sở dĩ Khải bắt máy là bởi vì hắn biết, không phải là tự nhiên mà hôm nay cả Băng cùng chị hai mình lại gọi điện

gần như cùng lúc như vậy.

Chắc chắn là bà chị hai lưu manh đã có kế hoạch từ trước, chẳng hạn như gọi cho Băng than thở cầu mong Băng giúp mình gọi cho Khải, cho nên là hai cái người này sẽ gọi cho đến khi nào hấn bắt máy thì thôi.

Khi đó sẽ rất phiền cho kế hoạch đi chơi của hấn ngày hôm nay... tốt nhất là cứ nghe máy luôn cho lành đời.

Đúng như hấn dự đoán, đầu dây bên kia là giọng của Băng khề thờ dài: “Ông làm ơn bắt máy của chị ấy đi.”

“Ừ.” Hấn gạt đầu, vốn định tắt máy, nhưng câu nói kế tiếp của Băng lại khiến bàn tay đang xoay nhẹ vỏ chanh vô thức bóp mạnh hơn một chút.

“Sao không cho chị ấy số điện thoại của Hạ đi!”

Chất giọng chất chứa biết bao nhiêu cảm xúc, chỉ với một câu Băng đã có thể truyền đạt hết cho Khải biết cảm giác của mình lúc bấy giờ. Là Băng đang rất nhớ Khải, nhưng lại không dám gọi đến hỏi thăm. Là Băng rất muốn quan tâm Khải, nhưng cứ phải nghĩ đến cô gái đáng yêu hiện đang ở cạnh hấn. Là Băng rất muốn được nói chuyện với Khải, nhưng những gì cô có thể làm chỉ là nhớ mong...

Lời nhờ vả của chị hai Khải, vừa giống như cơ hội để cô được nói chuyện với hấn, vừa giống như sát muối lên vết thương đang rỉ máu trong trái tim Băng. Nhưng chính vì gieo rắc cho cô những cơ hội mong manh đó, nên tình cảm cô cố gắng làm cho phai nhòa ngày càng khắc sâu.

Tình yêu đau đớn không biết sao cứ luôn kéo dài dai dẳng như vậy. Rõ ràng cô đã không còn ở bên cạnh Khải, cơ sao cô vẫn còn thích hấn đến như vậy. Đôi khi cô cảm thấy, trái tim của mình cũng thật là cứng đầu. Đang miên man trong dòng suy nghĩ, Băng nghe thấy tiếng nói âm áp của Khải:

“Được rồi, tui xin lỗi...” giọng của hấn dịu dàng và nhẹ nhàng lay động trái tim bé nhỏ của Băng.

Cảm xúc của cô như vỡ òa.

Hấn vẫn như vậy, vẫn luôn biết suy nghĩ cho người khác, vẫn luôn vì cô mà chống lại thế giới. Vẫn luôn luôn âm thầm bảo vệ cho tình cảm của cô, dù hấn không thích cô như một người con gái.

Nước mắt lặng thầm rơi. Băng tắt máy, để Khải không nghe thấy được tiếng nấc của mình.

Ở đâu đó bên kia quả đất, có một người con gái, đang ngồi bó gối bên cửa sổ, ánh mắt mơ màng hướng ra bầu trời phía xa. Trong ánh sáng mờ ảo lúc đó, nước mắt của cô hết những viên pha lê trong suốt từng giọt rơi xuống vỡ tan tành.

...

“Chị vừa phải thôi. Lớn tuổi rồi mà làm việc không suy nghĩ gì hết vậy? Em với Băng đang trong giai đoạn khó xử, chị còn bảo người ta gọi cho em?” Khải tức giận hét lớn.

“Vậy em cho chị số của bé Hạ đi.” Chị hai của hấn ở bên kia đầu dây vô cùng thần nhiên nói.

“Chị còn có thể mặt dày hơn không?”

Khải khề liếc ra ngoài, nơi Hạ đang ngáp dài ngáp ngắn nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại chơi game chờ hấn.

“Được rồi, đó là lỗi của em vì đã không chịu bắt máy.”

“Tức là chị làm phiền em vì em không bắt máy?” hấn như gần từng chữ một, nghiêng chặt răng.

“Chị mày đâu có khùng.” Chị ấy cười cười bên kia đầu dây, sau đó im lặng tận một thời gian dài mới khề thờ dài: “Sao hôm nay không về nhà... hôm nay là ngày...”

“Tự tôi nhớ, không cần chị phải nhắc.” Giọng hấn trầm đi vài phần, như đang suy nghĩ chuyện gì đó vô cùng rắc rối.

“Nhớ mà em...”

“Tạm biệt.” Khải cắt ngang câu thét của chị mình... rồi thần nhiên tắt máy.

Hấn bỏ điện thoại vào túi quần. Hai tay chống lên bồn rửa tay, trọng tâm người hơi nghiêng về phía trước.

Hấn nhìn bản thân mình trong gương, dường như khóe mắt có hơi nóng lên. Hấn bắt đầu xả nước lạnh, dùng tay tạt nước vào mặt. Trong phút giây ngắn ngủi đó, hấn cảm thấy mình thật yếu đuối.

Sau khi toàn bộ khuôn mặt đều đã đắm nước, hấn lại nhìn mình trong gương. Tại sao... tại sao khuôn mặt này của hấn lại giống người đó đến như vậy. Mỗi lần nhìn thấy bản thân mình trong gương, hấn lại nhớ đến người đó... chính gương mặt hấn vô tình trở thành lưỡi dao đâm nát vết thương cũ. Cứ như vậy, từng nhát từng nhát một khiến đau khổ của hấn cứ mãi quấn quanh một vòng... vô cùng đau đầu.

Đột nhiên Hạ thò đầu vào phòng tắm: “Ông làm gì mà lâu quá vậy?”

Khải giật mình lập tức lấy tay vuốt mặt. Cũng may khuôn mặt hắn lúc đó đắm nước, nếu không Hạ đã có thể thấy giọt lệ trong suốt hiem hoi chảy ra từ khóe mắt người con trai kia.

Khải không trả lời câu hỏi của Hạ, chỉ lặng lẽ buông một câu rồi quay lưng ra ngoài trước “Đi với tui tới một nơi...”

Thấy tâm trạng hắn đột nhiên trầm hẳn xuống, Hạ không dám bước bình hỏi thêm nữa, chỉ ngoan ngoãn leo lên xe ôm ngang eo hắn.

Khải vừa thở ra vừa rồ ga chạy thẳng.

...

Hắn lại đưa tôi ra căn nhà sách ở ngoại ô.

Chuyện, cứ tưởng đi đâu, ở đây thì tôi với hắn chẳng phải vẫn thường xuyên đến chơi sao.

Như thường lệ, xe vừa dừng lại, tôi đã phóng xuống xe, quăng cái nón bảo hiểm cho Khải định chạy vào trong trước, nhưng hôm nay hắn lại gọi tên tôi ngay khi tôi vừa quay bước: “Hạ.”

“Hửm?” tôi xoay người nhìn Khải.

Biểu cảm của hắn lúc này làm tôi trở nên hoảng hốt... trên khuôn mặt điển trai của Khải có vài nét gì đó thật đau thương... giống như vừa nhưng nhớ vừa đau khổ.

Hắn lặng lẽ nhìn tôi, giống như đang chờ đợi một điều gì đó.

Không biết sao lúc này, tôi cảm thấy hắn thật cô đơn.

Lúc này, tôi cũng tự nhiên trở nên buồn theo hắn. Giống như muốn bảo vệ hắn, muốn hắn mãi mãi không còn biểu cảm này trên mặt nữa, một chút gì đó len lỏi trong lòng tôi.

Khải dựng xe rồi đi về phía tôi: “Hôm nay chúng ta không đến đây để đọc sách. Tui muốn bà cùng tui đi đến một chỗ...”

Tôi im lặng nhìn theo từng hành động của hắn. Khải bước đến chỗ tôi, rồi kéo tay tôi bước đi nhanh.

Dưới con đường dài bóng cây râm mát, tôi và hắn cùng nhau tản bộ trong im lặng. Mọi thứ trở nên thật chậm rãi, đến cả tiếng chim cũng khiến cảnh vật trở nên thật tràn ngập màu sắc.

Tôi vốn định không hỏi, nhưng lại không nén được tò mò mà hơi kéo kéo tay hắn để đòi sự chú ý của hắn sang tôi: “Vậy, hôm nay tui mình đang đi đâu?”

“Đi rồi biết.” Khải nhếch mép.

Tôi vẫn còn tò mò: “Nói đi.”

Khải tiếp tục giữ im lặng, với gương mặt hết sức nghiêm chỉnh... làm tôi lại bắt đầu thấy lo sợ.

Thái độ của Khải hôm nay rất kì quặc.

Từ cổ tay, Khải đột nhiên trượt xuống nắm lấy tay tôi... bàn tay to lớn nóng ấm khiến tôi rùng mình.

Hắn khẽ siết chặt tay, kéo tôi rẽ cua.

Trước một nắm mồ lớn giữa cánh đồng cỏ rộng lớn bao la, Khải chỉ im lặng nhìn người phụ nữ trong bức hình đặt ở kia.

Người phụ nữ này có nét vô cùng giống với Khải, dù có lẽ tấm hình được chụp lúc bà ấy đã ngoài năm mươi, nhưng ánh mắt đó rất giống ánh mắt của Khải những khi dịu dàng nhìn tôi.

Bà ấy có một nét đẹp cuốn hút, cùng với nụ cười ấm áp tựa ánh mặt trời.

Tôi lặng lẽ nhìn theo ánh mắt của hắn, tạm thời không biết nói gì.

Khải quỳ gối trước ngôi mộ một thời gian thật dài. Sau đó, hắn đứng dậy quay sang tôi, khẽ cười: “Chào bà ngoại của tui đi.”

“Đây là... bà ngoại của ông?” tôi lặng lẽ hỏi... dường như là lí nhí trong miệng.

Khải không nói, chỉ lặng lẽ đi vòng ra sau lưng tôi, hơi đẩy người tôi ra phía trước ngôi mộ.

Chương 82

Người phụ nữ hiền lành đó cứ nhìn tôi chăm chú. Tựa như trong đôi mắt đó chỉ chứa những niềm vui, những hiền từ. Sống cuộc sống dẫu dang với đời, với những người xung quanh.

Chỉ có nhìn cử chỉ của Khải thôi tôi cũng thừa biết hắn yêu bà của mình đến mức nào.

Tôi có rất nhiều chuyện muốn hỏi, nhưng lại không thể mở lời... tôi sợ chính mình sẽ là người cầm dao đâm thẳng vào vết thương của Khải.

Khải khẽ giọng ngay sát tôi: “Bà ngoại... đây là bạn gái con.”

“...”

“Hồi nhỏ ngoại có nói khi nào con tìm được người con gái con thích nhất... đầu tiên là phải khoe cho ngoại xem. Ngoại thấy cô ấy như thế nào?”

Hắn lại im lặng thêm một lúc: “Bà... cô ấy rất đáng yêu. Năm sau, con nhất định sẽ lại đưa cô ấy đến đây.”

Tôi đưa tay sang nắm lấy tay hắn.

Khải dường như siết chặt hơn: “Bà... con đang sống rất tốt, bà ở thiên đàng không cần lo cho con nữa. Bên cạnh con có rất nhiều bạn tốt... con cũng... tìm ra cho mình mục tiêu để phấn đấu sống rồi.”

Tôi khẽ cười: “Con chào bà, con là bạn gái của Khải... Con... không biết trước đây Khải đã sống như thế nào, nhưng sau này, con nhất định sẽ giúp đỡ và quan tâm đến cậu ấy. Sẽ không khiến cho Khải phải buồn đâu ạ. Hoặc nếu Khải có đang buồn, con sẽ làm cho cậu ấy hạnh phúc trở lại.”

...

Lại thả bộ trên con đường mòn rợp bóng mát... tôi và Khải đi bên cạnh nhau.

“Hôm nay là giỗ của bà ngoại tui.” Khải thấp giọng nói.

“Ừm...” tôi chỉ ngắn gọn một từ, rồi im lặng. Tôi sợ nếu mình nói quá nhiều, thì bản thân sẽ không kiềm được mà hỏi hắn thật nhiều thứ.

“Tui biết bà có rất nhiều điều muốn hỏi.” Giọng của hắn vô cùng nghiêm túc.

“Nhưng... có lẽ ông không thể trả lời... phải không?” tôi hỏi nhỏ... giọng nói không chút trách mắng, ngược lại còn có nhiều phần cảm thông.

Khải ngừng bước, quay sang tôi.

Hắn nhìn tôi một lúc rất lâu, như đang tạc từng đường nét trên mặt tôi vào kí ức, khuôn mặt hắn có phần đau khổ.

Đột ngột, Khải ôm chầm lấy tôi.

Tôi giật mình, cả người cứng đờ.

Hắn hít sâu một hơi, cục cựa hơi siết thêm một chút:

“Tui xin lỗi nhưng, bà đừng buồn. Không phải là tình cảm của chúng ta không đủ để tui dựa dẫm bà, mà chẳng qua là tui chưa đủ can đảm để khẳng định sự thật này cho người nào khác biết...”

“Ừ. Tui sẽ không buồn. Chỉ cần hứa với tui, khi nào có thể kể, thì hãy kể với tui đầu tiên. Được không?” tay của tôi dần dần đưa lên, níu lấy lưng áo hắn, đứng sát vào Khải hơn một chút.

Khải nở nụ cười nhợt nhạt trả lời “Ừ.”

...

Sau khi trở về thành phố, một Khải lạ lẫm từ hồi sáng hoàn toàn biến mất. Hắn trở lại thành Khải của mọi hôm... một Khải... dường như lúc nào cũng che

giấu nỗi đau một mình, chuyện đau buồn của bản thân sẽ không bao giờ chịu chia sẻ, chỉ luôn ôm nỗi đau vào mình... ngoài đau khổ vì chuyện của bản thân, hẳn còn lo lắng luôn cả về chuyện của người khác, nên trên vai Khải lúc nào cũng tràn đầy gánh nặng. Nghĩ đến việc hẳn phải một mình gánh vác tất cả khó khăn, tôi vô thức siết nhẹ tay hắn.

Khải khẽ cười: “Đây là lần đầu tiên... vào ngày giỗ của bà mà tui không khóc.”

“...”

“Tất cả là nhờ bà đó. Cảm ơn.”

Tôi bắt đầu đùa giỡn: “Muốn cảm ơn thì phải có hành động cụ thể chứ. Nói không như vậy coi sao được?”

Khải như vừa trút đi được một nỗi đau, hắn khẽ cười thanh thản: “Muốn tui làm gì?”

Tôi lắc nhẹ đầu “Tui chỉ đùa thôi. Đừng bận tâm.”

Ai ngờ Khải lại kéo tôi vào lòng, hơi thở chậm rãi phả trên đỉnh đầu.

“Ngủ ngon.”

“...” ngủ ngon cái gì... giờ này mới có năm giờ chiều?

Vốn định nói như vậy, nhưng tôi không mở lời được trong cái giờ phút lãng mạn nghiêm trang như thế này.

Dường như sau ngày hôm nay, tâm trạng của Khải khá là kì quặc, hắn bắt đầu có những suy nghĩ và hành động đáng sợ,... thậm chí là đáng sợ hơn cả bình thường.

“Được rồi... ông về ngủ... ngon.” tôi vỗ vỗ lưng Khải.

Cảm nhận được sự đáp trả của tôi, hắn vừa lòng buông ra.

Tôi chỉ có thể đưa cái mặt than nhìn Khải, cố gắng để không phá lên cười.

Khải xoa đầu tôi: “Đùa chút thôi. Mau vào nhà, nhớ ăn tối đầy đủ. Tui về đây.”

Khuôn mặt hắn lúc này cực kì cô đơn, làm tôi vô thức nín vạt áo Khải. Đến lúc hắn quay lại nhìn, thì tôi không biết phải làm sao.

Khải vừa cười vừa nhiu mày hỏi “Sao vậy?”

“Ừm... thì... sao ông không vào nhà tui dùng bữa tối?” tôi cúi đầu xuống đất, hơi liếc liếc lên nhìn mặt hắn.

Mép môi Khải nhếch lên, một đường cong hoàn hảo. Đường như tâm trí tôi đều bị hút hết vào đó.

“Thấy trông vắng hả?”

Tôi khẽ tăng hắng, lại cúi đầu nhìn ra xa: “Ừm... chuyện đó.”

“Tui chỉ ừ...”

“Ừ... sẽ thấy nhớ.” Tôi cúi đầu lí nhí, xen ngang câu nói của hắn.

Không hiểu sao hôm nay tôi rất sợ nụ cười đó của Khải, thấy nó có gì đó thật giả tạo... có gì đó thật gượng gạo, tôi thật sự không muốn nhìn thấy nó.

Thấy mãi mà Khải vẫn không có tí động tĩnh, tôi len lén ngược nhìn.

Khuôn mặt của Khải đỏ bừng trong cái nắng nhạt của buổi chiều, tôi tròn mắt ngạc nhiên.

Khải chữa ngượng bằng cách tiếp tục xoa đầu tôi “Về đây, tạm biệt.” rồi xoay người đi luôn, không để cho tôi có bất kì phản ứng nào với cái biểu hiện ban nãy của hắn.

Tôi đứng một chỗ ngó người nhìn theo bóng của chiếc xe đang dần khuất dạng, trong lòng có một nỗi niềm gì đó dâng lên, rồi ứ lại ngay cổ họng, trở thành một nụ cười tủm tỉm...

Khải đẩy cửa bước vào nhà, bên trong, không khí hoàn toàn khác biệt so với bên ngoài. Hắn có cảm giác như là oxi ở đây không đủ để hắn có thể thở được.

Khải đưa tay nói cổ áo, nhanh chóng bước vào phòng khách, nơi duy nhất có tiếng động trong căn nhà ngột ngạt này.

Ba mẹ hần ngồi trên ghế, nhìn vào chị hần đang ngồi trước mặt hai người họ.

“Vậy tại sao không gọi thằng em con về?” ba của hần chậm chậm nói.

Chị Như nhíu mày: “Ba không biết lí do hay sao còn hỏi con. Có lần nào nó về đâu. Ba cứ làm như hôm nay lạ lắm không bằng.”

Chị Như đó giờ là vậy, luôn tỏ ra lưu manh, nhưng thật ra lại yêu thương hần vô cùng, chẳng qua là chị ấy ngại thể hiện ra ngoài mà thôi. Điều này hần biết rất rõ, người khác nhìn vào sẽ cho là chị ấy ghét hần, thực chất ra hai người trong cuộc đều biết rằng, tình cảm mà mình dành cho đối phương vô cùng sâu sắc.

Ông Nguyễn cúi gắt “Con với cái.”

“Tìm tôi có việc gì?” Khải từ bên ngoài bước vào, lười nhác thả người xuống cái ghế bên cạnh chị mình.

“Mày cũng còn nhớ đường về nhà nữa hả?” bà Nguyễn nhếch mép khinh miệt.

Khải cười nhạt. Từ khi nào mà hần cảm thấy ghét cái gia đình này đến như vậy? Chẳng phải trước đó, gia đình bốn người của hần vẫn còn rất ấm áp và vui vẻ sao... chẳng phải vào mỗi tối, hần đều có một bữa tối thật ấm áp... sáng chủ nhật nào hần cũng được đưa đi chơi à.

Khải cay đắng nhớ về quá khứ của mình, trong lòng vô cùng khó chịu, giống như đang tiếc nuối về một khoảng thời gian tươi đẹp.

“Không có việc gì thì tôi đi.” Khải đứng dậy, toan quay bước thì bị chị Như giữ tay.

Cô ngược nhìn hần đang mặt mày hăm hăm, hàng chân mày nhíu chặt, hơi lắc nhẹ đầu tỏ ý không nên.

Bà Nguyễn lại lên tiếng: “Chúng ta đi.”

Khải lạnh nhạt: “Tôi vừa trở về từ nơi đó. Có đi thì đi đi, tôi không đi.”

“Nhưng...” chị Như níu tay Khải.

Ông Nguyễn chen ngang “Được thôi. Đã không muốn thấy mặt tao thì tao cũng không ép. Cho nó đi đâu thì đi đi.”

Bà Nguyễn liếc ông một cái: “Ông làm ba mà như vậy đó hả? Con cái như vậy cũng không thèm quan tâm, đúng là lúc nào cũng chỉ biết chăm chăm vào công việc. Đồ vô tâm”

“Bà cũng biết nói như vậy nữa hả? Vậy tôi hỏi bà có bao giờ bà quan tâm tới nó chưa? Việc nó thành ra như vậy còn không phải là do bà sao?”

“Ông nói vậy mà nói được...”

'Rầm'

Khải đập mạnh cái bàn trước mặt, khiến nó văng ra xa một đoạn. Sau đó cười khẩy đứng dậy: “Tôi thành ra như vậy còn không phải do hai ông bà sao?”

Hần quay người bỏ đi. Chị Như lại lần nữa nắm lấy cổ tay Khải... hần lại xoay người nắm luôn cổ tay chị Như, kéo chị ấy đi theo mình ra khỏi nhà, để lại ông bà Nguyễn vẫn còn cãi nhau. Ở sân trước căn nhà, Khải lặng im nhìn chị mình đang ở trước mặt. Chị Như cũng không nói điều gì... không gian trở nên thật quái gở.

Đến tận một lúc sau đó, khi con chó nhà bên sủa lớn, chị Như mới khẽ hỏi: “Em đến thăm bà rồi sao?”

“Ừm... sáng nay.” Khải gật đầu.

“Em đến đó một mình hả?” chị Như ngẩng đầu nhìn.

“Không...” nghe thấy chữ này, dường như trong mắt chị Như lóe lên một tia sáng.

“Vậy chứ...”

“Em đi với Hạ.” Khải nói nhỏ, ánh mắt khẽ cười, trong phút chốc, gương mặt hần hoàn toàn giãn ra, tia hạnh phúc lấp la lấp lánh.

Chị Như giật mình trước sắc mặt này của Khải. Từ trước đến giờ, hần vốn là người nhạy cảm, nhất là vào ngày gỗ ngoại hằng năm, dường như là ngày hần trở nên khó chịu nhất. Không ngờ hôm nay còn có thể thấy vẻ mặt này của Khải... có lẽ là thằng em của chị đã trưởng thành rồi.

Chị Như mỉm cười: “Sao không gọi chị cùng đi.”

“Để chị đi cùng thì còn gì là chuyến đi lãng mạn của hai đứa tụi em”

“...”

“...”

“Từ khi nào mà em lại trở nên như vậy?”

“Chị hãy quên những gì em đã nói.” Khải thở dài, quay người bước đi.

Hắn cũng phải tự nhận thấy, hình như từ khi quen Hạ, hắn đã thay đổi rồi, mà còn việc thay đổi theo chiều hướng tốt hay xấu thì hắn vẫn chưa xác định được.

Như hôm nay, vốn dĩ tâm trạng đang xấu, hắn còn chẳng muốn về đây, chỉ tổ khiến cho hắn thêm buồn bực, nhờ Hạ mà hắn mới có thể tìm thấy niềm vui, mới có cảm giác như mình không hề cô đơn, có cảm giác như mình có người ở bên che chở.

Nhờ Hạ, mà hắn mới có can đảm bước vào ngôi nhà này.

Cùng lúc Khải dắt xe ra ngoài cửa thì từ trong nhà, chiếc xe hơi đưa mẹ và ba hắn đi ra, lướt ngang qua hắn như không hề nhìn thấy thẳng con trai này.

Chị Như mở cửa xe, trước khi bước vào trong, chị ấy còn nhìn về phía Khải đang đứng cô đơn một bên với ánh mắt xót xa mới ngồi vào trong xe.

Khải nhìn chiếc xe khuất bóng rồi mới nổ máy chạy đi.

...

Cuộc thi đến hồi gay cấn nhất, các cặp đôi khác đã chuẩn bị sẵn từ lâu chờ tới khi trình diễn vào tuần sau, trong khi tôi với Khải... thậm chí còn chưa biết mình sẽ làm cái gì.

Con Jen thấy tôi và hắn phê phờ quá, lập tức tổ chức một buổi họp mà thành viên gồm có 11A1 và 11A4.

Cả đám kéo nhau ra quán cà phê đối diện trường tôi.

Quán xá người ta đang im lặng, chúng tôi ủa vào như một làn gió mới, mang đến nơi đây sự náo nhiệt giữa cái nắng trưa gay gắt.

Con Jen là đứa đứng ra phán như đứng rồi, mặc dù hai người đi thi là tôi và Khải: “Hai cái đứa này xem như là đại diện cho lớp của chúng ta đi thi, không thể để tụi nó làm sơ sài, khiến tụi mình mất mặt.”Ồ... dường như tôi quên chưa nói... Huy Gay đã rút từ vòng loại, thẳng nhỏ cứ cay cú về điều đó.

“Ừ.” Không ngờ Khải lại gạt đầu đồng tình. Cả đám được dịp nhìn hắn như người ngoài hành tinh.

Vốn dĩ... việc hắn đến những buổi tụ họp như thế này đã là chuyện hết sức phi lí. Thật không ngờ hắn còn lòi ra tiếng vào nha.

Tôi cũng vô cùng ngạc nhiên, chăm chăm nhìn cái người ngồi bên cạnh mình.

Kha thấy không khí có phần kì quặc khi hắn đã làm toàn thể mọi người ở đây câm lặng chỉ bằng một chữ cái, liền cười xòa: “Haha... xem ra người trong cuộc đã có hứng thú đi thi rồi, vậy chúng ta cũng nên có một kế hoạch đặc biệt nào đó để giúp hai cái người này đi.”

Anh Nhây gạt đầu: “Đúng đó, nhìn mấy lớp khác chuẩn bị mà thấy hoảng hồn nha... tụi nó không đùa được đâu, vô cùng đầu tư luôn.”

“Vậy mới nói, nếu chỉ dựa vào hai cái bạn lười nhác này thì còn lâu chúng ta mới thắng được.”

Tôi có thể lên tiếng hay không?? Tôi không muốn bản thân mình chiến thắng đâu.

Tôi biết nhan sắc của tôi vô cùng có hạn, cho nên dù cho có chiến thắng cũng sẽ chẳng có ai công nhận, ngược lại có khi còn bị phỉ báng không chừng. Còn nữa, nếu nghiêm trọng hơn có thể sẽ bị mắng là dựa hơi của người khác đó!

Tôi khóc lóc ỉ ôi bên này...

Khải ngồi kế bên nhìn khuôn mặt khổ sở của tôi mỉm cười: “Không thấy vui sao?? Mấy bạn chuẩn bị cho chúng ta thật chu đáo.”

“Không hề... chỉ càng làm người ta thấy áp lực thêm.” Mà tụi nó chắc cũng rảnh, không phải về nhà giúp gia đình dọn dẹp nấu ăn gì đó, lại rồi rôi chạy đi nghĩ kế hoạch cho tôi và Khải chứ...

Tôi thở dài một hơi, cùng lúc này, Lam Lười lên tiếng: “Ồ, vậy thôi tụi mày hát đi.”

“Ý tưởng sáng ngời của mày đó hả?” Trang Nhã chép miệng, đồng thanh với Bình bên 11A1.

Tôi để ý hai cái đứa này là thường xuyên có tư tưởng giống nhau nha. Họp nhau đến vậy còn không chịu tiến tới luôn cho rồi.

Mấy đứa xung quanh như bùng nổ: “Hát cái gì mà hát, hát thì thường quá. Nấu ăn đi.”

“Mày ngu nữa đi, nấu ăn phải chuẩn bị này nọ tốn kém lắm.”

“Vậy thì múa võ cũng được.”

“Thôi bỏ qua.”

“Hay múa cột thoát y đi.”

Thấy mấy cái nội dung thi tại nó đề cập đến bắt đầu trôi xa với thực tế, hơn nữa còn trôi xa theo phương hướng khiến cho tôi choáng váng, tôi lập tức can ngăn: “Hát thì hát.”

Dù gì đối với tôi mà nói, giữa hát, múa, diễn kịch, làm trò,... này kia nọ thì hát có vẻ là việc làm đơn giản nhất rồi. Chủ yếu là... tôi thi cho xong chuyện.

...

Tôi ngẩng đầu nhìn trời, trong xanh, những gợn mây trắng thi nhau nổi đuôi thành hàng.

Hôm nay là ngày chúng tôi thi loại phần tài năng để vào đêm chung kết. Tại sao một ngày chủ nhật đẹp trời như thế này của tôi lại bị hao phí vào mấy cuộc thi nhảm nhảm như thế này chứ!! Không phải là tại cái đám xô bồ lớp tôi hay sao... hôm nay còn dám ló mặt đến đây để làm loạn.

Tôi nhìn tụi nó nháo một góc, hận không thể lột da từng đứa một.

Lúc này đây, trong tôi ngoài cái cảm giác muốn giết người đang rạo rức thì còn một cảm giác khác đang từ từ lan rộng, khiến tay chân tôi bắt đầu quờ quạng.

Run!

Khái nhìn tôi ngồi trên ghế mà cả người không yên, cứ run bần bật thì phì cười. Dường như cái tên này rất thích nhìn thấy điệu bộ khổ sở của tôi.

“Sao vậy? Hồi hộp hả?” Hấn tiến đến dịu dàng hỏi.

“Ừ. Công tụi nó giúp đỡ mình, hôm nay lại còn kéo đến đây cổ vũ, nhờ như tui làm không tốt thì biết làm sao đây.”

Khái mỉm cười, đột ngột cúi xuống hôn lên môi tôi.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Tư Ngó Ngẩn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83

Cả hội trường lúc này được một phen náo loạn vì nụ hôn vừa rồi... nhất là khi người vừa thực hiện cái trò nổi bật đó lại là một chàng đẹp trai.

Còn nữa... lúc này, mọi người đều đang chờ đến lượt để trình diễn, nên trong hội trường có rất nhiều người... vừa rồi dường như chúng tôi đã gây chú ý với tất cả mọi người đang ở đây rồi.

Ngoài những người không quen biết kia, thì vừa rồi hình như chúng tôi vừa hôn nhau trước 11A1 và 11A4.

Khái đột nhiên quỳ xuống trước mặt tôi, hỏi một câu vô cùng không liên quan: “Thấy sao rồi? Còn run nữa không?”

Cả người tôi lúc này cứng đờ, tim tôi đập như đánh trống, thần kinh căng như dây đàn. Tôi thậm chí còn không nhớ nổi là mình đang hỏi hộp, đến nói còn không nói được, chỉ biết lắc đầu.

Khái lại xoa đầu tôi dịu dàng: “Tốt.”

Hấn hôn tôi... là để cho tôi không hồi hộp nữa?

Tôi chẳng biết nên cười hay nên khóc trước tình huống như thế này... là hấn quan tâm tôi, nhưng tại sao lại quan tâm tôi bằng cách như thế a!! Nhìn xem, người người nhà nhà đều đang nhìn về phía chúng tôi với ánh mắt vô cùng ba chấm... khiến tôi cảm thấy rất ngượng.

Nhưng quả thật, vì cú sốc ban nãy mà tôi đã không còn run nữa, chỉ là cả người nóng hừng hực như bị sốt, dù sao cũng đỡ hơn nhiều rồi.

Sau khi hấn diễn một màn khiến cho mọi người bàng hoàng sững sốt hết thấy thì thần nhiên bỏ đi qua một bên, lấy chai nước tu ừng ực.

Dân tình 0104 tất nhiên không dám làm gì Khải, nên chuyển sang bủa vây tôi.

Một đứa con gái thấp người còn đang ngồi trên ghế cư nhiên lọt thỏm giữa dòng dư luận.

Tụi nó chia micro đèn flash về phía tôi: “Oa!! Hành động vừa rồi là gì vậy?”

“Hai đứa bây đang chơi trò tình cảm à?”

“Có biết làm vậy khiến mọi người sốc lắm hay không?”

“Khai mau, rốt cuộc là làm sao mà tự nhiên nó hôn mày???”

“Mày nên biết là tụi mày khiến cho mấy cặp đôi khác run lấy bấy luôn kìa!!”

“Thật phi diệu... Khải thật sự biến thành một con người hoàn toàn khác rồi.”

Bao nhiêu tiếng ồn xung quanh cộng thêm lời ra lời vô của tụi nó... thêm cả bị kẹt giữa một mớ người, tôi bắt đầu khó thở. Trên khuôn mặt bắt đầu xuất hiện mồ hôi... hàng chân mày nhíu lại đầy khó chịu. Tôi bắt đầu thấy chóng mặt.

Dù cho tụi nó có đang đổ dồn hết mọi ánh mắt về phía tôi đi chăng nữa, nhưng mà là do tụi nó đang bận la hét, nên hoàn toàn không để ý đến sắc mặt của tôi đang thay đổi.

Trong phút chốc, tôi cảm thấy hoa mắt, trước mặt bắt đầu thành một màu đen.

Trước khi ngất đi, tôi chỉ kịp nghe thấy giọng của Khải hét lớn: “Tụi mày mau tránh hết ra!...”

Khi tôi tỉnh lại thì thấy đầu tiên là khuôn mặt Khải đang phóng lớn.

Phía sau là một đám hồ lớn đang nhón nháo nhìn chăm chú tôi.

Sau một hồi định hình lại thì hình như chúng tôi vẫn còn đang ngồi trong hội trường, không ngoài tụi lớp tôi mà tất cả mọi người đều đang nhìn về phía này... Sao tôi có cái cảm giác, dù chưa thì thố gì hết nhưng tôi và Khải đã cư nhiên trở thành tâm điểm của sự chú ý nhỉ.

...

Kéo cái ghế và cây đàn ghi ta lên sân khấu, tôi và Khải bắt đầu phần dự thi của mình.

Bài hát chúng tôi trình bày ngày hôm nay là: “Beautiful in white.”

Tuy tôi và Khải là cặp áp chót của buổi thi ngày hôm nay, nhưng thật may mắn là từ nãy giờ chưa có nhóm nào hát bài này... Tôi đã sợ sẽ bị đụng hàng.. thành ra bị đem đi so sánh với cặp kia. Dù cho lần này là thi cho có, tôi cũng không muốn mình bị xem như cái tấm lót nền cho người ta đâu.

Thật ra thì tới tận tối hôm qua, Khải mới nhắn tin cho tôi: 'Beautiful in white bà thuộc không?'

'Có.'

'Vậy tui gửi bà bản phân lời.' Sau đó là một file đính kèm...

Tôi nhìn vào đó tự phân lời cho mình, hát qua một lần rồi kéo chăn đi ngủ. Thậm chí, tụi tôi còn chưa có một buổi tập chính thức nào.

Tôi còn cứ tưởng cả hai sẽ trình bày thành ra thảm họa, nhưng khi tiếng đàn của Khải vừa vang lên, tôi giật mình nhìn sang hắn.

Khải ngồi trên ghế, một chân duỗi thẳng, ôm cây ghi ta gãy chậm rãi... ánh mắt hắn thâm trầm nhìn vào cây đàn, nhưng tại sao tôi lại có cảm giác hắn đang quyến rũ tôi chứ!!!

Cơ mà Khải biết đàn ghi ta??? Sao tôi không hay biết gì hết!!

Lại nói, phần đầu do hắn bắt nhịp vào, giọng ca của Khải vừa cất lên, tóc gáy tôi một phát dựng lên hết cả.

Sao giọng hắn hay vậy?!! Giọng hát như chạm đến trái tim người khác... chất giọng trầm trầm truyền cảm, phối hợp với tiếng ghi ta lại càng vô cùng hoàn hảo, như đang rót mật vào tai, khiến tôi quên cả mình đang ở đâu, ngơ ngẩn nhìn Khải.

Nghĩ lại thì quả thật từ trước đến giờ chưa nghe Khải hát bao giờ. Mấy lần đi karaoke chung với lớp, hắn cũng chẳng hó hé tiếng nào. Sau này nhất định

phải bắt hần hát cho mình nghe thường xuyên hơn.

Không chỉ mình tôi, mà tụi 11A4 cũng có vẻ rất ngạc nhiên trước tài lẻ này của Khải, trong khi 11A1 vô cùng tự hào giới thiệu: “Tài năng của soái ca lớp tụi này đây.”

Tôi ngăn người nhìn hần, thù người ra như bị ngu đi... tôi còn chả nhớ mình đang thi, nhưng cũng còn may là lúc gần đến đoạn hát của tôi, Khải ngừng đầu, nhìn về phía tôi.

Tôi như bưng bình, bắt đầu hát với một khuôn mặt đỏ ửng.

Trước đó, hần là người giúp tôi thoát khỏi cái cảm giác hồi hộp chết tiệt... bây giờ Khải lại là người làm cho tôi tay chân run rẩy, ngồi trên ghế như ngồi trên gai. Nhưng càng hát càng cảm thấy thích, nhất là những lúc hòa âm với Khải. Tôi chỉ có cảm giác muốn mãi mãi ngồi ở đây, bên cạnh hần, cùng hần hát những lời ca bay bổng.

Cũng chẳng biết khả năng hát hò của tôi đến đâu, mà sau khi rời khỏi sân khấu, con Lâm chỉ cho tôi một lời nhận xét: “Phải nói là hai đứa mày diễn deep... cứ như tình nhân hát cho nhau nghe, xem cả thế giới như không khí đấy.”

Sau cuộc thi, tôi định về nhà ngủ thì Khải kéo tôi sang một góc: “Đi chơi đi.”

Tôi gật đầu, nghe tụi đi chơi tất nhiên mắt sáng rờ.

Nhưng ngay lúc đó, trong bụi rậm, cả đám 0104 nhảy ra, bao vây hai đứa chúng tôi, cười ha hả: “Định đánh lẻ hả? Hai đứa bây hôm nay phải đi cùng với tụi tao.”

Tôi nghe thấy Khải tắc lưỡi một cái... chỉ cảm thấy hần thật đáng yêu, nên phì cười.

Khải dường như hiểu tôi đang cười điều gì, hơi bặm môi đưa tay nhéo má tôi.

...

Sau khi quấy thỏa ga với tụi nó ở Hồ Con Rùa, tôi mệt là người, ngồi sau lưng Khải về nhà trong tình trạng nửa tỉnh nửa mơ... sau khi đi vào nhà đóng cửa lại, tôi mới phát hiện ra, Khải cũng vào nhà từ khi nào. (thế nào mà... chị không phát hiện ra ngay từ lúc đầu chứ...)

Tôi nhìn hần với ánh mắt có hình dấu chấm hỏi.

Khải gạt chống xe, cời nón bảo hiểm, từng động tác một đều vô cùng thư thái. Đợi đến khi tôi sốt ruột lên tiếng thì hần mới trả lời, mà là loại trả lời vừa đi vào nhà vừa nói, không cho tôi có cơ hội để mời hần ra về: “Ông... không về hả?”

“Tui sợ bà sẽ nhớ tui.” Vừa đi vừa nói... như tôi đã kể ở trên.

Hần quay lưng về phía tôi đi vào nhà, nên lúc này tôi không thể nào nhìn được biểu cảm trên mặt hần là loại biểu cảm như thế nào... chỉ biết có thể hần không cảm thấy gì khi nói vậy, nhưng người nghe là tôi đang mặt đỏ đến tận mang tai đây này!!

Đứng đó ngẩn ngừ cũng chẳng được tích sự gì, tôi lon ton theo sau hần vào nhà.

Tôi nhìn đồng hồ chỉ bảy giờ tối... hần chẳng lẽ ở đây đến tối luôn sao? Vốn định hỏi... mà thấy kì kì, nên thôi.

“Chẳng phải ngày mai bà có bài kiểm tra một tiết Anh hay sao?”

Đầu tiên là: “Sao ông biết?”

Người ta ngay lập tức trả lời: “Bí mật.”

Thứ hai là: “Vậy thì sao?”

Hần lại trả lời: “Để tui kèm bà học.”

Tôi gật đầu, ngẫm nghĩ một lát: “Ông sẽ phát điên đó.”

Khải phì cười, xoa đầu tôi, hỏi: “Nhà bà có cuốn sách Anh Văn nào không?”

“Không...” nhưng ngẫm nghĩ lại “Ồ... hình như có.”

Chẳng qua là con Lâm có mấy lần túm tôi đi đến hiệu sách cũ gom sách vở này nọ... hình như nó có quảng cho tôi mấy cuốn sách Anh Văn.

Tôi chạy vội lên tầng, lấy xuống nhà cuốn sách.

Khải cầm lấy rồi lật lật... nhìn mấy trang bài tập trống hươ trống hoắc, tự nhiên tôi cảm thấy có chút xấu hổ. Khải lại mỉm cười dịu dàng: “Xem xem... bà

chưa đựng vào dù chỉ một chữ.”

Tôi nuốt nước bọt: “Tui rất lười.”

“VẬY... kiểm tra unit 8, 9, 10?”

Nhìn thấy cái điệu bộ như thể tui biết hết của hần, tôi cảm thấy vô cùng ngạc nhiên “Sao biết?”

“Ừa.” Không trả lời... không hỏi lại... chỉ một từ để cho tôi biết là hần có nghe tôi nói. Khái nhà tôi sao mà bí ẩn quá đi.

Tôi tự hỏi sau này, liệu rằng tôi còn có thể phát hiện ra nhiều góc độ khác của hần nữa hay không, tất nhiên tôi rất mong chờ điều đó.

Tôi ngồi bệt dưới đất, để sách lên bàn để làm bài. Trong khi Khái nằm ườn trên ghế sofa ngay sau lưng tôi đọc Conan.

Tôi làm bài trong khi hần lười biếng thì không nói làm gì... nhưng trong phòng này có tận bốn cái ghế, tại sao hần lại chọn ngay cái ghế sau lưng tôi chứ.

Thi thoảng tôi đang suy nghĩ cái gì đó, hần lại hơi chồm người sang nhìn xem tôi đang bí ở chỗ nào. Lúc đó, khuôn mặt hần áp sát khuôn mặt tôi... việc này vô cùng gây mất tập trung. Hần nhìn bàn tay tôi đang nắm chặt cây bút, mặt lại có vẻ vô cùng căng thẳng, thì cười khể rồi tiếp tục đọc truyện.

Tôi vừa làm bài vừa dò từ mới, mãi đã hơn một tiếng trôi qua.

Khỉ! Bài tập gì mà làm mãi không xong. Tôi len lén liếc liếc ra sau lưng, hần vẫn đang chăm chú đọc truyện... tôi chuyển từ từ điện sang facebook, bắt đầu lướt ngón tay để thư giãn một lát.

Không ngờ cứ kéo kéo và kéo... kéo có một tí, đã hơn mười lăm phút rồi.

Thời gian là vậy, lúc ta đang làm những thứ khiến ta ghét thì nó cứ thật chậm thật chậm... trong khi ta đang lướt facebook vô cùng thoải mái thì nó nhanh...

Mà đó lại chẳng phải vấn đề chính... Lúc tôi phát hiện ra mười lăm phút đã trôi qua, cũng là lúc Khái đang nhìn tôi chăm chú.

Tôi nuốt nước bọt tắt màn hình điện thoại, rồi quay sang hần cười trừ... tìm cho mình nụ cười ngây thơ vô tội nhất mà cười cho hần xem.

Bờ môi của Khái cong lên một đường thật ngọt, rồi hần đưa tay lấy cuốn sách trên bàn tôi. Khái lật lật giờ giờ một hồi, liền xuống ngồi cạnh tôi.

Tieu rồi... không phải là hần xuống đây ngồi để canh chừng tôi cho dễ đó chứ!!

“Để tui chỉ cho bà... những chỗ bà cần phải rèn luyện lại.” Giọng của Khái khàn khàn như phá vỡ bầu không khí kì quặc.

Tôi gật đầu. Hần ngồi sát tôi thêm một lát, hơi nghiêng người.

Cuốn sách lúc này đặt giữa hai đứa. Khái một tay luôn ra sau lưng tôi đặt trên ghế, một tay hần xoay nhẹ cây bút bi trong vô thức... miệng lại đặt gần tôi mà nói.

Hần chỉ cho tôi thấy những phần tôi còn yếu... những thế mạnh của tôi. Hần bảo tôi nhớ dai... học từ vựng rất dễ... hần còn soạn ra thêm cho tôi một danh sách từ, thêm một mớ ngữ pháp. Sau đó, hần còn giúp tôi mấy phần nhấn âm... Nghe hần nhấn âm mà tim tôi muốn rớt ra ngoài luôn rồi. Chỉ có mỗi nói tiếng Anh mà cũng có thể quỵến rũ đến vậy, quả là khiến người ta mất máu...

Cũng may tôi vẫn còn đủ bình tĩnh để nghe hần giảng cho xong bài.

Sau khi hần nói hết, lại xuống bếp tu nước ừng ực. Tu xong lại lục tủ bếp, lấy mấy bịch snack hần đem đến bước lên phòng khách, tiếp tục nằm vào chỗ cũ vừa đọc truyện vừa ăn bánh.

Này!! Có cần nhân nhả vậy không?!!

Thấy tôi vẫn còn nhìn hần, Khái hừ giọng: “Lau nước dãi kia! Lau xong tiếp tục làm bài.”

Tôi vô thức đưa tay chạm mép... có cái gì đâu.

Biết là vừa rồi mình đã bị troll, tôi lừ mắt... Khái thấy hết mấy hành động của tôi, phì cười. Tay nhanh chóng bỏ vào miệng tôi một miếng bánh: “Ăn rồi đó, giờ học đi.”

Tôi gật đầu...

Tôi với hần cứ trong cái tình cảnh đó đến tận tối. Sau khi tôi làm xong hết mớ bài tập thì đồng hồ đã chỉ chín giờ, mà cái người sau lưng tôi cũng biến mất từ khi nào không hay. Tôi liếc nhìn ra sân, thấy chiếc xe của hần đã biến mất.

Hần về nhà rồi sao?? Trong lòng tôi có chút gì đó mất mát, trống trải, cô đơn... còn có hơi giận dỗi... đứng lên vươn vai, miệng lẩm bẩm: “Đồ đáng ghét!

Về rồi cũng chẳng nói với ai tiếng nào.”

Tôi ngập dài một cái, quyết định đi tắm. Tôi có một thói quen kiểm sở thích, mà tôi nghĩ là hầu như ai cũng có.

Chính là vừa tắm vừa nghe nhạc vừa hát hò. Tôi đặt điện thoại trên cao, mở chế độ ngẫu nhiên rồi bắt đầu xả nước tắm... Tình cờ làm sao đó, bài hát kế tiếp được mở lên lại là Beautiful in white.

Điệu nhạc nhẹ nhàng vang lên, hòa với tiếng nước chảy, làm tôi chợt nhớ đến Khải, nhớ đến buổi trình diễn sáng nay...

Nhớ đến... cái điệu bộ của hắn khi chơi đàn, cái giọng ca của hắn... cái ánh mắt đó, làm tim tôi khẽ rung động. Cả người tôi tự nhiên nóng hừng hực lên, tôi vịn vòi nước sang chế độ nước lạnh. Dù đang xả nước lạnh thẳng vào người, nhiệt độ của tôi cũng không khá hơn là bao.

Tôi tắt nước, lấy khăn quấn ngang người như thường lệ rồi mới mò ra ngoài phòng lấy quần áo mặc vào. Nhưng vừa ra khỏi phòng tắm, tôi nghe có tiếng sột soạt dưới phòng khách. Có ai đó khác ngoài tôi đang ở trong nhà!

Tôi nuốt nước bọt... không phải chứ! Không lẽ lại là ăn trộm sao?

Hình như dạo này tôi rất có duyên với ăn trộm, mừng một tết cũng gặp... mừng một tháng hai âm lịch cũng gặp là thế nào chứ!

Tôi vơ lấy cây chổi, rón rón rén rón đi thẳng xuống nhà, tay cầm sẵn điện thoại để màn hình ở chế độ sẵn sàng gọi cho mẹ.

Từng chút từng chút, tôi bước thẳng xuống nhà bếp.

Càng tiếng gần đến tiếng động, tay tôi càng siết chặt cây chổi. Dù đã chuẩn bị sẵn tinh thần, nhưng khi thấy có bóng người đứng bên cạnh bàn bếp, tôi vẫn giật mình la toáng lên: “Á!”

Người đó đang quay lưng lại phía tôi, nên tôi chưa kịp nhận ra đó là ai, cho đến khi người ta quay người lại.

Khải đứng đó nhìn tôi chăm chú, một tay cầm con dao, một tay cầm củ hành.

Thấy hắn, tôi trút một hơi thở dài, nuốt nước bọt khẽ than thở:

“Thì ra là ông. Làm tui giật cả mình.”

“...” Khải đang im lặng nhìn tôi... không chớp mắt.

Thấy hắn kì kì, tôi nghiêng đầu hỏi “Ông đi đâu vậy?”

Khải nhìn có vẻ căng thẳng, tăng hắng một cái rồi quay người đi, lại đưa lưng về phía tôi, hắn trả lời: “Tui ra chợ mua đồ ăn nấu bữa tối, thấy bà làm bài căng thẳng quá cũng không muốn làm phiền.”

“À...”

“Nhưng mà... bà có thể mặc quần áo vào được không?”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Tứ Ngổ Ngẩn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 84

“Nhưng mà... bà có thể mặc quần áo vào được không?”

Tôi nhìn xuống...

1s... 2s... 3s...

“Á!!!”

...

Tôi cắn cùi ăn cắn cùi nhai, không dám ngẩng đầu nhìn lên hắn dù chỉ một lần... chính xác là hoàn toàn không thể đối diện Khải.

Thật ra... làm sao mà hắn vẫn có thể cư xử như bình thường sau khi... đó đó đó chứ.

Hắn tỉnh bơ dùng bữa, ăn xong thì đứng dậy dọn dẹp chén bát, còn vô cùng bình tĩnh nói chuyện với tôi: “Để tui rửa chén cho, bà cứ tiếp tục làm hết mấy bài tập còn lại đi, một lát nữa tui xem.”

Còn có một lát nữa hắn xem á? Tôi còn tưởng hắn sẽ vì chuyện ban nãy, xấu hổ mà về nhà sớm rồi...

Tôi gạt đầu, ngoan ngoãn nghe lời, đi lên phòng khách cùng với chai nước lạnh cạnh bên tiếp tục làm bài.

Sau khi tôi buông bút, cũng là lúc Khải đặt cuốn Conan tập mới nhất xuống bàn.

Cả hai nhìn nhau chăm chú... tôi ngưng ngừng đưa cho hắn cuốn sách bài tập.

Khải nhìn chữ tôi, thờ ra: “Chẳng lẽ tui còn phải cho bà một khóa luyện viết chữ?”

Tôi chỉ biết cười khổ.

Làm sao được khi chữ của tôi từ khi mới sinh ra đã như gà bới nha.

Nhưng cũng may là nhờ câu nói đùa đó của Khải, bầu không khí kì quái của chúng tôi đã trở lại bình thường.

Hắn chấm bài một lượt, trong khi tôi ngồi cắt tóc.

Khi hắn hạ cuốn sách xuống, cũng là lúc tôi buông con dao... trên chiếc đĩa đặt trên bàn có đầy những miếng táo cắt gọn gàng.

...

Tôi vờn vai. Không biết là vì lần này đề thực sự dễ, hay vì tôi có một bạn trai kiêm gia sư vô cùng tài giỏi mà đề bài kiểm tra một tiết bình thường tôi cần đến 40' để làm và 5' còn lại nhìn xem mình đã đánh đúng đáp án chưa... lần này chưa tới 25' tôi đã xong bài. Kiểm tra lại một lượt vẫn còn dư giờ, thì nằm ườn ra bàn ngủ.

Tôi ngáp dài, nhìn sang con Lâm bên cạnh. Khuôn mặt với nụ cười đắc chí đó làm tôi vừa nhìn đã biết nó làm bài rất tốt.

Tôi cũng làm bài tốt. Cả hai ngồi nhìn nhau cười, tôi cao hứng rủ nó đi ăn kem, nên tan học, hai đứa chúng tôi hẹn nhau đi ăn.

Đi ăn với con Lâm đồng nghĩa với việc tôi không về nhà cùng với Khải, nên tôi nhắn tin qua cho hắn: 'Lát nữa ông về một mình nha.'

Ngay lập tức, hắn trả lời: 'Bà bận gì sao?'

'Không, tui đi ăn với Lâm.'

Hắn im lặng. Tôi nghĩ hắn đã đồng ý rồi nên quay sang đùa giỡn với tụi kia.

Chừng năm phút sau, hắn lại nhắn cho tôi: 'Bây giờ tui qua lớp bà có được không?'

Tôi hơi nhú mày. Chẳng lẽ đã có chuyện gì xảy ra rồi sao? Tôi ngay lập tức trả lời: 'Không cần qua đây, xuống thư viện đi.'

Nhắn xong tôi quay sang nói với Lâm: “Nói con Jen tao cúp tiết Địa.”

“Ồ. Mày đi đâu vậy?” Nó giật tay tôi khi tôi quay người bước đi.

Tôi nháy mắt “Đi hẹn hò.”

...

Tôi nhìn dòng chữ thật lớn trên tấm thiệp mời được trang trí vô cùng công phu... đứng hình.

Mãi một lúc sau, tôi mới há hốc mồm quay sang nhìn hắn “Sinh... sinh nhật chị Như á??”

“Ừ. Đi với tui.” Khải gạt đầu.

Khoan khoan... chuyện này không ổn! Rất chi là không ổn.

Tôi nuốt nước bọt giải thích với Khải: “Ông có hiểu điều này nghĩa là gì hay không? Không đơn thuần là đến dự tiệc sinh nhật của chị Như đâu, còn là... ra mặt bên gia đình chồng đó!!”

Khải ngẩn người một lát. Tôi phát hiện mình bị lơ lửng, lập tức sửa lại: “Là... là... tui chưa có chuẩn bị tinh thần để gặp ba mẹ ông đâu. Ý tui là...”

“Haha!!!”

Giọng cười thoải mái của hắn lấn át câu nói lấp bắp của tôi. Giờ phút này đây, cả người tôi nóng hừng hực cả lên.

Cũng may là chúng tôi đang ngồi trên thảm cỏ ngoài thư viện, nếu không đã bị thủ thư nhắc nhở vì tội làm ồn.

Nhìn hắn cười thoải mái như vậy, tôi không biết nên phản ứng lại như thế nào... cười theo hắn ư? Không thể! Không cười... thế chẳng nhẽ khóc?

Tôi thừa nhận bản thân mình hơi kì quặc... nhưng so với cái người ngồi trước mặt tôi cười liên tục suốt hai phút hơn này rõ là còn kém xa.

Hắn cười vui vẻ là đó, trong khi mặt tôi không ngừng biến sắc, từ màu đỏ của sự ngượng ngùng ban đầu, dần dần chuyển sang màu đen.

Hắn cười thỏa thích thì nhìn xuống tấm thiệp mời: “Đi đi. Chị ấy mời bà mà.”

“Nhưng tui...”

“Ba mẹ tui sẽ không đến đâu.” Khải cười nhạt, cắt ngang câu chối từ của tôi.

Tất nhiên, trước câu trả lời đó, tôi vô cùng bất ngờ: “Hả? Nhưng đây là sinh...”

“Nếu tui đi...” Khải chống tay ra sau lưng, hơi chuyển trọng tâm cơ thể ra sau, dồn hết lên hai tay “...thì họ chắc chắn sẽ không đến.”

Giọng nói của hắn có phần gì đó vô cùng đau khổ, lại vô cùng cô đơn.

Lại nữa rồi... cái cảm giác bất lực và khó chịu này. Khi nhìn thấy hắn như vậy, tôi lại không thể làm gì hơn ngoài oán trách mình.

Tôi nhú mày, ngực trái nhói lên một cái... như thể trái tim bị một sợi dây thừng thắt vào. Khóe mắt tôi cũng tự nhiên cay cay.

Tôi chưa nói gì, Khải đã nói tiếp: “Nên, bà cứ đi đi. Không sao đâu.”

Dù nói vậy, nhưng chất giọng buồn bã ban nãy vẫn chưa hoàn toàn tiêu tan... câu nói của hắn vẫn còn đang chứa một nỗi niềm gì đó. Ngay lúc này đây, tôi chỉ muốn biết hết mọi phiền ưu của hắn, để có thể ở bên cạnh che chở, giúp hắn hàn gắn mọi vết thương, giúp hắn đi qua mọi đau khổ.

Nói ra thì có vẻ kì lạ, nhưng tôi muốn trở thành nơi hắn có thể tựa vào mỗi khi mệt mỏi, muốn trở thành bờ vai để hắn có thể trút bầu tâm sự.

“Chuyện gia đình ông..”

Khải cười khê, đưa cho tôi tấm thiệp... hành động này đã hoàn toàn cắt ngang quá trình dò hỏi đau thương mà tôi đã dùng hết can đảm của mình.

Sau đó, tôi chỉ có thể im lặng gật đầu. Ừ. Tui sẽ đi cùng với ông.

...

Cả một buổi trưa ăn kem tán dóc với Lâm, tôi cảm thấy dạo gần đây mình rất ít chú ý đến nó nha.

Nó than thở với tôi là Minh của nó có dấu hiệu ngoại tình, dạo gần đây rất thường xuyên bỏ nó qua một góc ngồi nhắn tin với ai đó.

Tôi chép miệng... như nào mà lại thành ra như vậy. Lâm của tôi trước đây là một đứa con gái không sợ trời không sợ đất...

Vừa ăn vừa an ủi nó, tôi tự thở dài, rầu rĩ giùm con bạn. Trước khi gặp Khải, tôi thường cho rằng tình yêu rất rất vô dụng. Vừa khiến cho người ta đau khổ, vừa khiến cho người ta mất hết lí trí. Lúc yêu nhau thì mặn mòi nồng nồng, đến khi kết hôn rồi thì tình yêu như bị giết chết, mãi rồi tình cảm cũng phai nhạt... rồi sau đó sống bên cạnh nhau chỉ đơn thuần là trên mặt luật pháp có danh nghĩa là vợ chồng, thì sống với nhau như vợ chồng, chứ hoàn toàn không có tí gì là hạnh phúc.

Rốt cuộc thì tình yêu chỉ toàn làm cho người ta phải buồn lòng.

Thấy đó, Lâm nhà tôi là một điển hình. Bị tình yêu hành đến mức không thể ngóc đầu lên nổi... chỉ vì chút dấu hiệu ngoại tình của người ta cũng đủ khiến nó đau cả đầu... ngày ngày giờ giờ như xác chết, cứ liên tục thở dài.

Tôi lo cho nó: “Mày mà thở dài nữa thì da lão hóa sớm đó.”

“Gez... đi mà lo cho chồng mày.”

Nó cộc cằn với tôi...

Sau khi chờ tôi về nhà, con Lâm mới lùi thui lái xe về nhà nó. Trong phút chốc, tôi có cảm giác nó sẽ đâm xe xuống cái hồ trong công viên...

...

Tôi khoác lên người cái đầm ngắn ngang gối, khoác ở ngoài một cái áo sơ mi denim... đeo bừa thêm vòng.... tôi búi hờ tóc, ngồi chờ Khải sang rước đi... thế nào đó có thể ngủ quên...

Tôi nằm dài trên ghế sofa, ngủ thiếp đi. Đến tận khi có người lay lay tôi mới giật mình thức giấc.

Khải nhìn bộ mặt ngái ngủ của tôi phì cười.

Hắn đưa tôi đến nhà hàng, nơi tổ chức bữa tiệc linh đình sang trọng của chị Như.

Vừa bước qua khỏi cửa, tôi đã choáng ngợp với không khí sang trọng nơi đây. Trần nhà cao vút, trần nhà có rất nhiều hoa văn sang trọng. Đèn chùm hoành tráng treo lủng lẳng dài xuống chạm đất, lấp lánh ánh sáng. Bên cạnh còn có một cái cây thật lớn, cành vươn ra khắp nơi thành một vòm tròn hoàn hảo. Tôi mãi nhìn không để ý, chân vấp phải chỗ thảm bị nhăn... trước khi ngã kịp la lên một tiếng: “A!”

Cứ tưởng mặt mình sẽ chạm đất, và rồi chịu đựng một trận cười thích thú từ mọi người ở đây, nhưng đang lúc mắt thẳng băng, eo tôi bị túm lấy... một lực đạo vừa đủ để kéo tôi vào lòng người ta, tuyệt nhiên không làm tôi thấy đau.

Sau khi đã tự mình đứng vững, tôi mới xấu hổ nhìn Khải... hai tay hắn vẫn vòng ra sau ôm lấy eo tôi, trong khi hai tay tôi đang đặt trên vai hắn.

Từ thế này... làm cho cả người tôi và hắn dính chặt vào nhau. Mùi hương nam tính của hắn thoang thoảng trôi qua mũi tôi... tôi nhú mồm vô tư áp sát mũi lại gần cổ hắn ngửi ngửi, sau khi ngửi xong và khẳng định được câu hỏi của mình, tôi mới nhẹ đẩy Khải ra, ngắc đầu hỏi: “Ông dùng nước hoa mới...”

Chữ “...à.” của tôi còn chưa kịp bật ra thì tôi đã giật mình vì khuôn mặt đỏ bừng của Khải.

Sau khi thấy phản ứng của hắn, tôi mới nghĩ lại... vừa rồi mình đã làm gì thế này...

Tôi lướt tay xấu hổ, cúi đầu thành phần xạ. Hắn liếm môi, giờ trò đùa chọc tôi để chữa ngứa: “Đồ con gái không ý tứ, đi đứng không nên thân, chỉ có vậy cũng để bị ngã được.”

Tôi lí nhí biện hộ cho bản thân “Tại cái thảm...”

Hắn thờ dãi với một nụ cười, xoay người bước đi, không quên nắm lấy tay tôi: “Nắm lấy cho khỏi ngã nữa.”

Khải thế là nắm tay tôi đi từ sảnh lớn bên ngoài vào phòng tổ chức sự kiện.

Chị Như đứng ngay cửa ra vào, lộng lẫy xinh đẹp như một nàng công chúa.

Chị ấy khoác trên mình chiếc đầm dài chấm đất với vẻ đẹp lấp lánh hoàn hảo, chị ấy mang nét gì đó vừa ngây thơ vừa quyến rũ. Cả nụ cười của chị cũng đã đủ khiến cho tất cả con trai ở đây đều đứng.

Tôi mỉm cười reo vang: “Chị Như.”

Chị ấy vừa thấy tôi liền nở nụ cười xinh xắn.

Lần trước nhìn thấy chị ấy với phong cách bụi bặm đậm chất chán đời cũng thật xinh, lần này theo phong cách công túa cũng xinh không kém.

Tôi cảm thấy ghen tị với người con trai được ở bên cạnh chị ấy... chắc là ăn ở có phúc có đức lắm.

Chị Như niềm nở chào tôi, rồi tự mình kéo tôi và Khải vào trong. Tôi lắc nhẹ đầu: “Chị cứ ra ngoài đón khách, để em với Khải tự nhiên là được.”

“Ừ. Khải bảo vệ bạn gái cho tốt.”

Khải lạnh nhạt: “Khỏi cần chị nói em cũng biết.”

Chị Như chỉ mỉm cười quay người khoan thai bước đi.

Tôi nhìn quanh một lượt, đây đúng là tiệc sinh nhật của người trưởng thành nhà... đâu đâu cũng toàn người lớn.

Lúc này vẫn còn sớm nên khách khứa vẫn chưa đến đông cho lắm, phần lớn những người đang có mặt ở đây trạc tuổi chị Như đang trò chuyện rôm rả, chắc là bạn bè của chị ấy. Những người còn lại đều mang khuôn mặt trung niên nhưng khí phách xuất thân vẫn không bị mờ nhạt. Giữa một phòng người với vest cùng trang phục lộng lẫy như thế này, tôi cảm thấy mình như một đứa trẻ con vất mồi chưa sạch. Bên cạnh tôi là Khải dù cũng chỉ mới có 17, nhưng tôi vẫn cảm thấy hắn thật sự rất trưởng thành. Có lẽ chính vì hoàn cảnh gia đình khác nhau đã tạo nên sự khác biệt này.

Tôi có phần hơi tự ti vào bản thân ngày hôm nay, rụt rụt rè rè hơi nép vào Khải. Có phải quần áo ngày hôm nay tôi mặc ở trên người quá... trẻ con rồi?

Khải dường như nhận thấy tôi có gì đó thật kì lạ, lập tức siết nhẹ tay tôi: “Sao vậy? Có chuyện không ổn sao?”

“Không có... chẳng qua là tui thấy có chút ngộp thở.”

Khải cười dịu dàng, hần nhìn sâu vào mắt tôi, dùng những lời lẽ tinh xảo nhất để trấn an: “Đừng hồi hộp. Hôm nay bà rất xinh.”

Tôi cúi đầu xấu hổ. Đáng lí ra lúc này tôi cũng nên nói hần hôm nay vô cùng đẹp trai.

Khải mặc vest theo kiểu của riêng hần. Bên trong sơ mi đen, bên ngoài vest xám khói cùng với quần âu đồng kiểu đáng chất liệu. Hôm nay nhìn hần vô cùng vô cùng chừng chặc... khiến tôi có chút không quen, nhưng cái cảm giác này không phải là xấu.

Đó là lí do khi đứng trước hần, tôi cảm thấy có chút gò bó chật chội vì bản thân phải gượng ép cho phù hợp với phong cách ngày hôm nay của Khải.

Đột nhiên có một cô gái tiến lại gần chúng tôi, mỉm cười bắt chuyện với Khải: “Ồ... chị cứ tưởng em không thích những nơi như thế này.”

Chị này nói như thể hiểu rõ Khải lắm vậy, này, tôi bắt đầu có chút khó chịu rồi nhé.

Tôi hơi lườm Khải. Hần cười nhạt: “Chị biết chị Như mà, không đến thì không biết bà sẽ làm gì với người ta.”

Nói xong, Khải đột ngột co tay đưa ra trước mặt tôi... tôi nhìn hần một lát, hần cũng nhìn tôi với nụ cười nhân nhật. Hiểu ý của hần, tôi khẽ vòng tay qua khoác lấy tay Khải.

Hần gật đầu tỏ vẻ hài lòng.

Chị ấy nhìn thấy vậy liền cười: “Thì ra là lo cho bạn gái. Chị còn tưởng hôm nay em ngoan đột xuất.”

Trong lòng tôi lại ngứa ngáy nha.

“Chị họ à... em mới là người phải tưởng là hôm nay chị quên mất bản chất của chị Như...”

“Haha... bị em nhìn thấu rồi. Thật ra chị chạy sang đây là để làm quen với cô bé này.” Vừa nói vừa cười vừa đưa tay bẹo má tôi.

“...” tôi đơ trong 2s... sau đó như bừng tỉnh liền mỉm cười cúi đầu chào “Chị là chị họ của Khải ạ? Chào chị.”

“Con bé này, nếu bạn này Khải không gọi chị là chị họ, chắc em đã ghim chị đến hết bữa tiệc đúng không? Ghen gì kinh vậy cô nương.”

Bị chị ấy nhìn thấu, lại còn bị nói hết cho Khải nghe, tôi xấu hổ không biết chui vào đâu để trốn.

“Em thật là đáng yêu.” Chị ấy lại tiếp tục bẹo má tôi.

Sau khi nói chuyện với nhau vài câu thì chị ấy cũng rời đi, để cho tôi và Khải có một bầu không khí quái đản.

Hần đột ngột ôm ngang eo tôi, kéo tôi sát lại hần, trên môi nở nụ cười tà mị: “Ghen hả?”

“Đâu... đâu có.” Tôi tá hỏa, chối bay biến.

“Chị ấy đã khẳng định như vậy rồi còn gì?” Khải dường như rất thích thú với chủ đề này.

“Không có!” tôi đỏ mặt quát lớn, đột nhiên, tôi thoáng thấy Băng... trong phút chốc, bàn tay tôi đơ ra. Tôi nuốt nước bọt quay sang hỏi Khải: “Hôm nay chị Như có mời Băng không?”

“Cái đó tui không biết, có vấn đề gì sao?” Khải ân cần chu đáo hỏi thăm, nhưng tôi chỉ mỉm cười lắc nhẹ đầu.

Có lẽ vừa rồi là ảo giác thôi.

Khải lại nở nụ cười lưu manh: “Này này... đang đánh trống lảng đó hả?”

Tôi lại đỏ bừng mặt, sau đó tiếp tục bị hần trêu đến cười ra nước mắt.

...

Ở góc bên kia căn phòng, một nơi mà Hạ và Khải không thể nhìn thấy.

Băng đứng im bất động, trong một giây phút nào đó nhìn thấy Khải và Hạ thân thiết, trong lòng cô đau đớn không chịu nổi.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Tứ Ngổ Ngẩn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 85

Băng đứng một mình trong góc khuất, cảm giác cô đơn càng khiến cho tâm trạng cô chạm tới tận cùng của sự tuyệt vọng.

Những tưởng khi rời xa Khải, cô sẽ không còn thích hắn nữa, sẽ có thể buông bỏ mối tình cay đắng này... nhưng biết sao được khi càng ngày cô càng đau khổ... mỗi ngày đều bị nỗi nhớ giày vò đến chết đi sống lại.

Lần này về nước là do dự sinh nhật của chị Như... cô cũng biết khả năng mình gặp lại Khải và Hạ là rất lớn, cô cũng đã chuẩn bị tinh thần từ trước. Nhưng không ngờ nó lại đau đớn đến vậy, cứ tưởng như... trái tim cô đang vỡ nát. Cô thậm chí còn không đủ can đảm để nhìn hai người họ thêm một giây phút nào.

Băng khẽ thở dài, bước thẳng vào nhà vệ sinh rửa mặt cho tỉnh táo. Nhìn khuôn mặt đầm nước của mình trong gương, Băng làm một động tác tự trấn an mình, khẽ cười, tự nhủ: “Phải mạnh mẽ lên. Nếu không thể đối mặt thì mãi mãi không thể vượt qua được.”

Lúc ra ngoài, vì đang chú ý đến cái điện thoại trong túi xách hình như vừa sáng đèn, Băng vô tình va vào một người con gái đi theo hướng ngược lại, cô ấy đang vừa đi vừa son môi... bị chạm vào khuỷu tay, đường son môi đỏ chót lệch ra khỏi môi một đoạn.

Cô ta gào lên: “Mày nhìn xem mày đã làm gì!”

“Tôi xin lỗi.” Băng lắp bắp... trước những tình huống như thế này, cô rất không biết phải làm sao. Cô lục trong túi xách bịch khăn giấy đưa về phía cô gái kia “Cô lau đi.”

Cô gái đó không biết lịch sự là gì, thẳng tay ném bịch khăn giấy của Băng xuống đất gào lên: “Mày làm hỏng lớp trang điểm của tao rồi! Chỉ đưa một miếng khăn giấy là xong hả?”

Càng nói, cô ta càng sấn tới chỗ của Băng gào thét lớn hơn. Phía sau còn có bạn bè bảo hộ, nên cô ta chẳng sợ gì... chỉ tội cho Băng đáng thương chỉ có thể sợ hãi lùi lại phía sau.

Đang lúc hoảng sợ nhất, thì Băng lại nghe thấy chất giọng quen thuộc của người con trai cô vẫn ngày ngày nhớ mong:

“Bây giờ cô có cố tình làm khó cô ấy, cũng chẳng giúp cô sửa lại được lớp trang điểm của mình?” Khải chậm chậm nói, từ xa hắn đang tiến lại gần. Dáng đi bình thản hai tay cho vào túi quần vẫn như trước kia.

Băng từng nhiều lần cảm thấy rung động trước dáng vẻ này của Khải.

Đã lâu rồi mới được gặp lại người cô yêu đơn phương... nhưng tại sao lại là trong tình trạng đáng xấu hổ như thế này...

“Sao anh lại bênh vực cho cô ta, rõ ràng trong chuyện này, cô ta có lỗi, là cô ta vô ý đâm vào em.” Cô gái kia nhìn thấy trai đẹp, rõ ràng thái độ đã tốt hơn một chút.

“Anh em gì chứ, nhìn vào liền thấy cô lớn tuổi hơn tôi.” Khải nhún mày đứng chắn giữa cô ta và Băng.

“Anh...”

“Bạn tôi có lỗi... thì cô ấy cũng đã thừa nhận và xin lỗi rồi. Cô còn làm căng cái gì?”

Phía sau, tụi bạn cô nàng thấy tình hình có vẻ trở nên căng thẳng quá liền áp sát thủ thi vào tai cô gái kia: “Thôi bỏ đi mày, để đó tao trang điểm lại cho. Minh đi đi.” Cô gái học hần hừ giọng: “Đồ khùng.”

Sau đó cả đám bạn cùng cô ta bỏ đi, để lại Băng vẫn còn đang ngạc nhiên nhìn Khải.

Hắn lại xuất hiện để cứu cô.

Sau bao cố gắng để cắt hoàn toàn tình cảm của mình dành cho Khải, hắn lại vô tư kéo cô lại gần mình.

Cô và hắn rơi vào im lặng, một tiếng thở dài nhẹ nhàng phủ lên bầu không khí quái dị.

Khải khẽ cười nhìn Băng, vẫn giữ một khoảng cách vừa phải: “Đạo này bà sống có tốt không?”

“Ừm... bên đó vui lắm.” Tốt được sao? Không được ở cạnh bên người mình thích, ngày ngày nhớ mong, đêm đêm nhớ mong, ở nơi xa xôi kia, chỉ có thể tưởng tượng ra khuôn mặt của người mình thích... nhưng mỗi lần tưởng tượng ra, thì khuôn mặt của cô gái đó cũng xuất hiện kèm theo... thì có thể vui sao?

Nếu định nghĩa từ vui là tận cùng của tuyệt vọng thì ừ... ngày nào cô cũng rất vui... vui đến mức đêm nào cũng lặng lẽ khóc thầm.

“Ừ... Vậy...”

“Tui vào trong trước.”

Khải định nói gì đó, nhưng Băng vội vã cáo từ rồi đi lướt qua hắn chạy vội vào trong.

Tức cười, vừa rồi là ai tự trấn an mình phải biết đối mặt, bây giờ lại chạy trốn một cách hèn nhát thế này...

Khải đứng nhìn theo bóng dáng Băng chạy vội đi, trong lòng hắn ngứa ngáy khó chịu... một cảm giác không hề dễ dàng.

Hắn có cảm giác mình chính là người tổn thương Băng. Hắn có cảm giác tội lỗi. Càng cảm thấy như vậy, hắn càng muốn lại gần Băng, để ít ra hai đứa còn có thể như ngày trước. Hắn chân thành muốn tạ lỗi với Băng.

Hắn tự nhủ mình đã diễn rất đạt rồi... nhưng có vẻ như Băng không thích điều này.

Khải thở dài, rồi quay người đi về phía nhà vệ sinh.

...

“Em uống đi.” Chị Như đưa cho tôi ly rượu khi thấy tôi chỉ đứng có một mình. Bên trong chiếc ly trong suốt là một thứ dung dịch màu đỏ sẫm sánh mịn cùng quyến rũ.

“Dạ? Em không uống được rượu.” Tôi đưa tay từ chối, mỉm cười lịch sự “Em uống nước cam được rồi ạ.”

“Không sao đâu, đây chỉ là nước trái cây thôi. Em thử đi.”

Tôi nhìn ly rượu, nuốt nước bọt... thật ra nhìn rất ngon, tôi cũng muốn uống thử.

Tôi ngẫm nghĩ cuối cùng cũng quyết định uống luôn.

Cái cảm giác say mê khiến người ta run rẩy. Tôi vui vẻ nhận thêm vài li uống tiếp.

...

Một lúc sau đó...

Khải trở về sau khi đi vệ sinh, thấy chị Như đưa cho Hạ ly rượu vang đỏ... Khi chị ấy nhìn thấy hắn thì vội vã chuồn mất, rõ ràng là đang làm chuyện mờ ám.

Cảm thấy vô cùng không ổn, Khải lập tức đi vội đến, kéo Hạ nhìn vào mình: “Chị Như đưa bà uống cái gì vậy?”

“Hức... Haha... hạo hạo... huynh đệ tốt... Lâm ơi tao thấy có tới ba Khải... Mày nói coi... hức, tao chọn Khải nào bây giờ? Haha! Khải nào cũng thật là đẹp trai.” Hạ bị chuốc cho say mềm... chắc là chẳng còn phân biệt nổi mặt trăng mặt trời.“...” Hắn chửi thề trong miệng, rít khẽ “Chị Như!!”

Nhìn Hạ mềm nhũn trong vòng tay mình, Khải khó chịu vô cùng, nhú mồm nhấn cho chị ấy một tin 'Em về trước, chị cứ chờ đó. Nhân tiện, cho người đem xe về nhà cho em.'

Sau khi cắt điện thoại, Khải không mấy khó khăn bế bổng Hạ lên, đem cô nàng ra ngoài. Cái hành động gây chú ý này khiến cho tất cả mọi người ở đây đều hướng mắt thẳng về phía hai người bọn họ.

Khải nhà ta từ trước đến giờ rất ghét khi mình là tâm điểm của sự chú ý nên vô cùng khó chịu, nhú mồm đi thẳng một mạch ra ngoài, không thèm nhìn xung quanh dù lấy một lần...

Cũng vì vậy, mà hắn không thể thấy được giọt nước mắt trong suốt xuất hiện trên mi mắt cô gái đó.

Ra tới bên ngoài... hắn đưa nó lên taxi rồi lên ngồi bên cạnh. Hạ từ nãy đến giờ vẫn ngớ ngẩn ngân nga mấy bài hát trẻ con gì đó, còn không thì lại luôn miệng khen Khải đẹp trai, khen Khải tài giỏi... khiến cho hắn trong phút chốc có cái loại suy nghĩ khốn nạn sau này thỉnh thoảng sẽ chuốc rượu Hạ để mua vui.

Sau khi ý nghĩ đó vừa lóe lên, hắn ngay lập tức dìm nó xuống tận cùng bằng một cái nghiền răng.

Khải đưa Hạ về nhà mình... đơn giản là vì nhà hắn ở gần hơn.

Lúc chiếc xe dừng lại trước cửa nhà Khải thì nó đã ngủ say trong vòng tay hắn.

Đưa Hạ vào phòng khách, ngẫm nghĩ gì đó... hắn lại đem cô nàng lên phòng mình. Vốn hắn định để nó nghỉ ngơi ở sofa, nhưng lại sợ nó khi tỉnh dậy sẽ bị ê ẩm người, nên mới đem nó lên nằm trên giường cho thoải mái.

Nhìn đồng hồ thấy đã hơn 8 giờ tối.

Hắn ngẫm nghĩ nếu nó thật sự ngủ ở đây đêm nay, thì hắn có cần gọi sang báo cho ba mẹ nó một tiếng là nó ngủ ở nhà mình?

Mặc dù Hạ sống một mình, nhưng hôm nay hắn bắt cóc nó về nhà mình... vẫn thấy có chút gì đó tội lỗi, không thể nói với ai, đành phải đi thủ thi với đáng phụ mẫu nhà vợ.

Hắn cười khê... tại sao lại có mấy suy nghĩ kì quặc đến như vậy chứ. Từ khi nào hắn lại trở nên ngờ ngẩn rồi..

Khải xoay người chỉnh lại cho nó nằm với tư thế thoải mái nhất, gỡ giúp nó mái tóc với mấy thứ phụ kiện trang sức lủng lẳng... tuyệt nhiên không động chạm gì đến quần áo trên người nó. Dù cho hắn đang rất ngứa mắt cái áo denim ở ngoài chắc là nằm sẽ cần lắm.Nhưng hắn sợ...

Khải lắc nhẹ đầu, kéo chăn cao lên, chỉnh lại nhiệt độ máy lạnh rồi quay người đi xuống bếp.

Cá chắc là cô nàng kia chưa ăn uống được gì nhiều đã bị chuốc cho say mềm, khi tỉnh dậy sẽ cảm thấy rất đói.

Hắn chuẩn bị sẵn thức ăn để khi nó tỉnh dậy chỉ cần hâm nóng là có thể dùng.

Khải cởi bỏ vest ngoài, bỏ áo ra khỏi quần, tháo mất cái nút đầu cho dễ thở, rồi xắn tay áo bước vào bếp.

Đang loay hoay với đồng thức ăn chưa chế biến thì hắn nghe có tiếng lạch cạch từ phía sau lưng.

Hạ mơ mơ màng màng dụi mắt nhìn hắn: “Ai đây?” “Bà tỉnh rồi hả?”

“Ừm...” nó dụi dụi mắt vào người hắn.

“...” Khải đứng hình.

Hình như Hạ chỉ mới tỉnh ngủ chứ chưa tỉnh rượu.

Khải đưa tay đẩy nhẹ Hạ ra khỏi người mình.

Cô nàng cười ngây ngô mở tủ lạnh ra uống nước, lúc này hoàn toàn xem Khải là không khí.

Nó vừa đưa tay lấy chai nước vừa nhũu mày lèm bèm: “Hơ... tủ lạnh nhà mình tại sao lại thành tủ hai cửa vậy?”

Khải há hốc mồm đứng một bên.

Từ trước đến giờ, người say hắn thấy rất nhiều rồi... mà chưa thấy ai say theo kiểu như nó.

Những người khác không nôn cũng lảm càn, không lảm càn cũng quậy tung cả lên, trong khi Hạ cứ như một đứa con nít, ngây ngây ngô ngô.

Nó uống nước xong thì tỉnh bơ kéo Khải ra phòng khách.

Hắn không phản ứng gì lại, chỉ lặng thầm hợp tác với Hạ. Hắn đang chờ đợi xem rốt cuộc nó muốn làm cái gì... thật sự Khải đang rất trông chờ.

Mà điều tiếp theo nó làm quả là ngoài sức tưởng tượng.

Hạ đẩy Khải ngồi xuống ghế sofa rồi thân nhiên nằm lên đùi người ta. Nằm lên đã đành, nó còn đưa tay sờ sờ, sờ xong lại lau bầu: “Sao hôm nay mày cao vậy Lâm? Nằm mới cổ quá... ừm...”

Nó vừa nói vừa nhắm mắt.

Rõ ràng là vẫn chưa có tỉnh.

Khải bị nó dúi xuống ghế, từ lúc đó trở đi thì không dám nhúc nhích dù chỉ một mm.

Hắn cười khò trong lòng. Bình thường vẫn là nó cùng với Lâm có những hành động thân thiết như thế này sao?

Tự nhiên hắn lại cảm thấy ghen tị với Lâm... Cơ mà... không chỉ là với Lâm, hắn còn bắt đầu tưởng tượng ra những viễn cảnh khác.

Không lẽ lúc say thì nó xem ai cũng thành ra Lâm hết? Vậy thì nó đã làm loại hành động này với bao nhiêu người rồi? Cái cô nàng này làm hắn lo chết mất. Sau này tuyệt đối không để nó uống rượu tới mức say khướt như thế này được! Tuyệt đối không!

Làm với người khác đã nguy hiểm rồi, với hắn... hình như còn nguy hiểm hơn.

Lúc này, khi cô gái bé nhỏ nằm gối đầu trên đùi hắn, trong người Khải hùng hực lên một ngọn lửa, trong đôi mắt của hắn dường như cũng có một tia sáng lóe lên.

Khải thờ dài... sợ nhất là ở cạnh mấy cô nàng ngây thơ... nhất là ngây thơ tới mức chả phân biệt được ngày đêm như Hạ lúc này càng làm hắn chết khiếp.

Ngồi đó với Hạ một lúc, nhận thấy nó đã thở đều đều, lại chìm vào giấc ngủ rồi, hắn mới lặng lẽ luồn tay xuống đỡ đầu của nó lên, sau khi mình rời khỏi chỗ ngồi thì kê thêm cái gối cho nó.

Trong lúc khuôn mặt say ngủ của ai kia vô tình lọt vào tầm nhìn của Khải... hắn cứ như không thể dứt ra được, cứ mãi nhìn nó, trong lòng thẳm thẳm một câu tiêu rồi.

Hạ có một khuôn mặt bầu bĩnh rất đáng yêu, nhất là mỗi khi nó ngủ, cái môi thỉnh thoảng hay mím lại. Ok, môi nó không có màu anh đào hay căng mọng như những từ hoa mĩ dùng trong tiểu thuyết ngôn tình, nhưng lắm khi chúm chúm lại càng làm mặt nó trẻ con hơn.

Lúc đó gò má càng phúng phính làm Khải phải kiềm chế lắm mới không cắn vào một cái.

Hắn thở dài, cúi xuống, một tay chống lên lưng ghế, một tay vuốt vuốt mái tóc lòa xòa trước trán nó, vén qua một khoảng trống. Hắn hôn nhẹ lên đó, trên môi hắn khẽ vẽ ra thành một nụ cười.

Hắn yêu chết mất cô gái của hắn.

Chỉ có hắn mới có thể hiểu được cái cảm giác hạnh phúc lâng lâng trong lòng hắn vào ngay lúc này.

Khải có cảm giác như thể cả thế giới cùng đang mỉm cười với hắn.

Hắn tự hỏi trong lòng tại sao mình không yêu sớm hơn.

Khải bẹo má nó một cái rồi đứng dậy, đi thẳng lên tầng lấy xuống cái chăn, choàng ngang người nó.

Nhìn Hạ co người trong cái chăn dày, nhìn như một con sóc nhỏ rúc mình lại. Hắn lại cười, rồi xuống bếp tiếp tục nấu ăn.

Sau khi chuẩn bị xong thức ăn, cũng đã hơn chín giờ rồi. Hắn liếc nhìn đồng hồ rồi đi lên phòng khách, thấy nó vẫn còn ngủ rất say, hơi thở nhẹ nhàng nhìn vô cùng bình yên.

Khải lên phòng mình xả nước tắm. Hắn đang tắm thì điện thoại nó reng. Khải lật đật tắt nước, quần cái khăn ngang hông đi ra ngoài. Cái túi xách của nó hắn để ở trên đầu giường, bảo đảm là nó không thể nghe thấy khi nằm ngủ dưới nhà.

Hắn định đem điện thoại xuống nhà cho nó nghe máy thì tiếng chuông dứt.

Khải thề là hắn chỉ vô tình nhìn qua cái màn hình điện thoại chứ không phải hắn tò mò chuyện đời tư của nó hay gì đó.

Một chữ 'Con chó giữ nhà.'

Hắn trầm ngâm... cứ có cảm giác đây là Lâm chứ không còn ai vào đây.

Hắn lấy điện thoại mình so số điện thoại thì quả đúng là Lâm. Hắn liền gọi lại cho cô nàng.

Bên đầu dây bên kia, Lâm bắt máy gần như lập tức: “Có chuyện gì vậy? Sao tao gọi mày không bắt máy.”

Khải hơi giật mình trước kiểu nói chuyện sùng sộ của cô nàng, tăng hắng một tiếng mới lạnh nhạt nói: “Tui là Khải, bà tìm Hạ có gì không? Khi nào bà ngủ dậy thì tui báo.”

“...” bên kia im lặng một hồi lâu... mới khe khẽ giọng “A lô?”

Khải lạnh nhạt nhắc lại một lần nữa những gì ban nãy hắn đã nói. Hơi lạnh từ máy điều hòa làm hắn có chút mất kiên nhẫn... bởi những giọt nước còn đọng lại trên da hắn lúc này làm hắn thấy hơi lạnh.

“Ồ... vậy khi nào nó ngủ dậy bảo nó gọi cho tui.”

Nói xong, Lâm vội vàng tắt máy, không dám để hắn nói thêm câu nào.

Khải lơ đãng nhìn vào màn hình điện thoại rồi quăng cái điện thoại trên bàn, quay người lại bước vào phòng tắm.

Khải tắm xong, mà Hạ vẫn chưa tỉnh dậy.

Hắn đứng nhìn nó một hồi rồi lại nâng đầu nó lên, quăng cái gối ra, bản thân mình ngồi vào đó, để nó trở lại tư thế cũ, kê đầu lên đùi hắn. Bản thân mình thì rồi rãi ngồi xem tivi, hai tay cũng rảnh rỗi nốt, trong vô thức dịu dàng vuốt tóc Hạ... một hành động vô thức thể hiện sự quan tâm chiều chuộng của hắn dành cho nó.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Tư Ngự Ngẩn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86

Lúc tôi tỉnh dậy thì mặt trời đã lên cao, bên ngoài trời mưa lất phất từng hạt nhỏ làm không khí trở nên ẩm ướt.

Tôi chống tay ngồi dậy, phát hiện ra cái cổ mình ê ẩm không chịu nổi, dường như cứng đờ lại, không nhúc nhích được. Mà ngoài cái cổ ra thì cái đầu tôi cũng vô cùng đau nhức. Tôi nhăn mặt hơi nghiêng nghiêng đầu để bớt đau.

Nhưng có một điều làm tôi quên luôn cả cơn đau... chính là phát hiện ra bản thân mình đang nằm bên cạnh Khải.

Hắn đang say ngủ, trên tay vẫn còn cầm cái điều khiển ti vi.

Tôi suyt nữa đã la làng lên, may là vẫn còn kiềm chế được.

Một làn gió mạnh thổi vào nhà, đem theo mấy giọt nước li ti, tôi khẽ run.

Hôm qua đã có chuyện gì xảy ra?

Tôi hoàn toàn không nhớ gì hết... chỉ nhận thức được man mác có mấy li rượu quỳnh rữ mà chị Như đưa cho.

Đầu tôi đau như búa bổ, còn có cảm giác dạ dày mình đang co thắt từng đợt.

Tôi đứng vội dậy chạy thẳng vào nhà vệ sinh nôn thốc tháo.

Chính cái cảm giác như trời đất đảo ngược đó đã làm tôi nhận ra mình đang ở trong nhà Khải...

Rốt cuộc thì đã xảy ra chuyện gì? Tại sao tôi lại đến được nhà Khải... ừ thì có thể hắn là người đưa tôi về? Nhưng tại sao tôi lại nằm trong lòng hắn như vậy?

Đầu đau, bụng đau, cổ cũng đau, cả người tôi đau nhức. Tôi bắt đầu cảm thấy sợ uống rượu. Lúc uống thì cho người ta cái cảm giác sáng khoái lâng lâng, sau khi ngủ một giấc dậy lại chìm người ta xuống tận cùng địa ngục.

Tôi còn cảm thấy cổ mình khát khô, như đang cháy lên. Tôi lại chạy xuống bếp mở tủ lạnh tu nước.

Sau khi tu hết nửa chai một lít rưỡi, tôi thở dốc, đưa tay chùi miệng.

Sau lưng tôi vang lên tiếng động nhẹ. Tôi giật mình quay lại ra sau theo phản xạ, thì thấy Khải với khuôn mặt ngái ngủ: “Tui làm bà giật mình hả? Xin lỗi.”

“Tui... có chuyện cần nói.” Tôi trả lời với khuôn mặt nghiêm túc cực độ.

...

“Chắc chắn là hôm qua không xảy ra chuyện gì?”

“Ừ...” Khải gật đầu, sau đó thêm vào “Chỉ là mèm tí nữa...”

Tôi đỏ mặt hét lớn “Này!!”

“Haha...” hắn cười vô tư, nhìn vô cùng sáng khoái “À mà đêm hôm qua Lâm có gọi đến, nói khi nào bà dậy thì nói bà gọi cho bà.”

“...” trong phút chốc, câu nói tưởng chừng như bình thường của hắn lại đang là đòn tử giáng từng hồi mạnh vào lòng tôi “Ông... ông... bắt máy?”

“Ừ.” Khải dường như chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“...” chết tôi rồi.

Ngoài trời, mưa bắt đầu lớn hơn, trong lòng tôi bây giờ giông tố nổi lên đùng đùng. Tôi còn có cảm giác như trời đất sắp sập hết vào tôi rồi. Tôi run run cầm điện thoại lên gọi cho nó... tiếng chuông điện thoại vừa dứt, tôi còn chưa kịp mở miệng, đã nghe cái giọng chói tai của nó như đang đập vào màn nhĩ.

“Mày ngủ cái gì với Khải hả con kia?”

“...” đấy biết ngay.

“Kể cho tao ngay và luôn, không tao chạy đến cào mặt mày.”

Tôi khẽ liếc Khải trước mặt... hắn đang lẳng lặng dùng bữa, tỏ vẻ không quan tâm đến cuộc nói chuyện của tôi và Lâm.

Tôi nuốt nước bọt nói nhỏ: “Cái đó... để tao kể cho mày sau có được không... giờ... hèm... có lẽ không đúng thời điểm cho lắm.”

“Ông đang ngồi trước mặt mày?” giọng nó có vẻ bình tĩnh hơn, nhưng vẫn có chút lo lắng.

“Ừ.” Tôi chảy mồ hôi. Nói chuyện với con này còn kinh dị hơn xem phim ma.

“Ừ.”

“Được, vậy tao sẽ hỏi mày sau.”

“Vậy hôm qua mày gọi tao làm gì?” tôi vào chủ đề chính, cảm thấy thờ phào vì đã qua được kiếp nạn lớn.

“À, chủ nhật tuần sau là đám cưới của anh Uy với chị Quỳnh, chị ấy muốn nhờ tao với mày làm phù dâu.”

“Ồ, tao cũng định vậy mà, chẳng phải mình đã hứa với nhau từ trước hay sao, mày hỏi ý tao làm cái gì.”

“Tao chưa nói hết. Cho nên muốn nhờ mày hỏi Khải xem có muốn làm phù rể hay không.”

“...” sao tôi thấy mình bị phũ.

“Vậy nha.”

“Vậy phù rể còn lại là...” tôi âm thầm dò hỏi.

Nó trả lời ngay lập tức “Minh.”

“Được rồi, để tao hỏi rồi có gì báo cho mày sau.” Tôi gật đầu rồi tắt máy, ngược mặt hỏi Khải “Làm phù rể cho đám cưới của anh con Lâm... nhé.”

Khải nhìn tôi chăm chú, khẽ nhủ mày, rồi chậm chậm đáp: “Ăn trước đi đã, thức ăn nguội hết rồi.”

Tôi gật đầu ngoan ngoãn làm theo.

Thái độ của hắn có chút grumpy, làm tôi thấy tự nhiên không khí giữa chúng tôi có hơi kì dị... Xung quanh ngoài tiếng mưa thì không còn bất cứ âm thanh nào.

Đột nhiên hắn “Ừm.”

Tôi không nghe rõ, liền hỏi lại: “Ừm nghĩa là sao?”

“Đề tui làm.” Phần sau hắn dùng cái chất giọng nhỏ xíu để lảm bảm trong miệng “Không thể đề thằng khác làm việc đó được.”

Tôi mỉm cười hạnh phúc. Là Khải chiều chuộng tôi đến như vậy nha!

Điện thoại tôi run nhẹ một cái âm báo tin nhắn quen thuộc vang lên.

Tôi liếc qua màn hình... chỉ cần liếc sơ thôi cũng đủ khiến tôi tá hỏa khi chữ “ĐẬU.” được in đậm vô cùng nổi bật kia.

Tôi lập tức cầm lên xem, cảm xúc dào dạt đến mức tay run cả lên.

Cảm giác háu thắng lần áp cái sự vô tâm lúc đầu của tôi, cũng như cảm giác lo lắng khi tham dự cuộc thi. Tôi quay sang Khải rít lên: “Tui với ông vào vòng chung kết rồi!!”

“Ai nói?” Khải nhanh tay đặt chồng chén đĩa bẩn xuống bồn rửa rồi đi về phía tôi, hơi nhìn vào màn hình điện thoại.

Tôi thấy hắn nhìn liền đưa cái máy nhích qua chỗ hắn.

Khải và tôi cùng đọc dòng tin nhắn của con Jen: “Thông báo cho mày một tin mừng. Mày với Khải ĐẬU rồi!! Chuẩn bị tiết mục cho vòng trong đi nha! Tụi tao sẽ hỗ trợ tụi mày toàn tập luôn! Là toàn tập đó! Nhớ nha! Cố lên. Mày mà lười tập luyện là biết chuyện gì sẽ xảy ra rồi đó phải không? Tao đặt camera khắp nhà mày rồi, lờ là một chút tao đốt nhà mày. =)) vậy nhé tao đi nhắn tin báo cho tụi nó.”

Khải đọc xong chỉ nhếch môi, im lặng đi sang bồn rửa tiếp tục công việc. Tôi nhìn hắn... trong lòng càng thêm hạnh phúc.

Hắn rõ là rất vui, còn cố tình tỏ ra vô tâm vô cảm, tại sao bạn trai tôi lại có thể dễ thương đến như vậy.

Thấy tôi mãi ngắm nhìn mình, Khải hình như có chút ngửa ngáy, lên tiếng hỏi:

“Bà... có cần tắm rửa thay quần áo gì hay không? Từ hôm qua đến giờ rồi...”

Giờ tôi mới để ý, trên người tôi vẫn còn là bộ quần áo ngày hôm qua.

“Ừ.” Tôi chạy đi lấy quần áo... cũng may là vừa mới mấy hôm trước, tôi bị mắc mưa, có để lại ở nhà hẳn một bộ quần áo, giờ mới có quần áo mà thay ra... tuy nhiên... “Cái áo hôm thứ ba tui để lại đâu rồi?”

“A... xin lỗi. Dù bà đã giặt rồi, nhưng tui lỡ tay làm rơi cái áo... bà lấy cái áo của tui mặc thay thế đi.” Khải vừa lau chén vừa nói.

“Ừ.” Tôi lục trong tủ hắt cái áo hoodie màu đen, cùng với quần của mình đem vào phòng tắm.

Sau khi Khải rửa chén và tôi đã tắm xong, tôi và hắn lại cùng nhau nằm dài ra sàn đọc Conan. Đây chính xác là thú vui chung mà tôi và hắn vừa phát hiện ra khi nằm cạnh nhau xem truyện tranh.

Đọc đến quên mất giờ giấc, tôi cứ lật trang lật trang, khi hết rồi thì tôi tiếp tục lục bộ khác từ chồng truyện cao ngất ngưỡng của Khải.

Có thể nói, Conan là loại truyện mà tôi đọc hoài không chán. Một cuốn truyện tôi có thể đọc đi đọc lại hàng trăm lần đến mức nó bị nhàu nát... cho nên, các bạn cũng đừng thắc mắc truyện ở đâu lắm mà tôi với hắn lần nào ở cùng nhau cũng lôi ra đọc. Đơn giản là khi bạn đam mê cái gì đó, thì mãi mãi sẽ không cảm thấy việc làm đó nhàm chán.

Tôi và hắn cứ như thế đến hết buổi trưa... bên ngoài trời vẫn còn mưa.

Điện thoại tôi cứ liên tục rung cho đến khi hết pin chỉ tại cái tui nháo nhào lớp tôi cứ nhấn tin đến khủng bố.

Bên cạnh đó, tôi và Khải dùng khác dòng điện thoại, mà hiện tôi cũng không đem theo cục sạc pin, kết quả là hiện giờ điện thoại tôi đang tắt ngúm.

Tôi nhìn màn hình đen mờ hoài không lên nữa rồi, cảm thấy thật bất lực. Mỏi mắt quá nên tôi thiếp đi.

...

Khải nằm sấp một bên chống tay lên cằm, ánh mắt nhìn về phía Hạ, một tay hắn vuốt nhẹ tóc nó.

Dường như từ khi ở cạnh Hạ, thì đây đã trở thành thói quen của hắn... hắn rất thích tóc của nó. Đen tuyền, óng ả, lại còn vô cùng mềm mại, mỗi lần hắn chạm vào đều có cảm giác tê tê. Khải chợt mỉm cười, thổi phồng một cái khiến cho cánh hoa bồ công anh nhỏ xíu vươn trên tóc nó bay đi.

Nó hơi trở mình, nằm ngửa ra, khuôn mặt bầu bĩnh vừa vặn nằm trong tầm mắt, đôi môi xinh xắn cũng không rời ra khỏi ánh nhìn của Khải.

Hắn nuốt nước bọt, cảm thấy cổ họng mình nóng nóng lên, hơn nữa, nó còn đang mặc áo của hắn... Vốn muốn quay mặt đi chỗ khác, nhưng tự nhiên nó hơi hé môi. Hai cánh hoa đào đang khép chặt đột nhiên mở ra làm người ta cảm thấy vô cùng... ba chấm.

Khải không kiềm được đặt lên đó một nụ hôn nhẹ. Đột nhiên... nó mở mắt.

Cả hai nhìn nhau chăm chú... Khuôn mặt Hạ đỏ ửng lên với biểu cảm ngại ngùng càng đáng yêu chết người, Khải chỉ muốn hôn thêm cái nữa.

Nghĩ là làm, hắn khom người lại hôn Hạ.

Lúc này mà nói thì hai con mắt nó đã mở to hết cỡ, to thêm tí nữa là tròng đen liền bay thẳng ra ngoài.

Bờ môi mềm mại của hắn chạm vào môi nó mang một cái cảm giác gì đó... rất khó tả... có chút ẩm ướt... có lẽ vì ngoài trời đang mưa.

Trước đây chẳng phải nó và hắn cũng đã hôn nhau vài lần rồi? Tại sao lần này nó lại cảm thấy ngại đến như vậy... có lẽ vì... hèm... tư thế của hai người bây giờ mang đến cái cảm giác vô cùng ám muội.

Khải đột nhiên ngậm nhẹ môi dưới của nó. Hạ giật mình “A...” một tiếng.

Khải buông nó ra... với một khuôn mặt vô cảm nhìn nó. Nó cũng nhìn lại hắn, nhưng là một biểu cảm ngượng ngùng.

Hắn chống tay ngồi dậy, quay mặt đi: “Xin lỗi.”

Hạ ngồi dậy, hơi nhú mồm nhìn hắn. Dù cho cả người nó lúc này có đang nóng hừng hực đi chăng nữa thì nó vẫn muốn nhìn thấy khuôn mặt của Khải lúc này: “Khải... quay lại đây.”

Hắn ngồi im không nhúc nhích, thậm chí còn không đáp lại câu nói của nó, dường như hắn hơi cúi đầu.

Hạ vỗ vai hắn: “Khải...”

Không biết là do nó tưởng tượng, hay thật sự là như vậy, nhưng Khải vừa rùng mình.

Hắn quay người lại... vừa lúc nó chồm người tới. Lại một lần nữa, khuôn mặt cả hai gần như kề sát nhau.

Không gian lắng đọng, chỉ còn lại tiếng mưa rả rít bên ngoài. Cứ thế, hai con người này lại rơi vào bầu không khí ngưng ngừng.

Lần này không chỉ có Hạ đỏ mặt, mà dường như người của Khải cũng đang nóng lên rồi.

Nó chuyển đề tài: “Ừm... đói chưa?”

“Rồi.”

“Vậy đi mua thức ăn thôi.”

“Được... bà đi với tui không? Tụi mình đi siêu thị mua thức ăn về nấu.”

“Ừm.” a... không biết sao khi nghe hắn nói hai chữ 'tụi mình', nó lại có cái cảm giác hạnh phúc tới mức muốn hét lên như thế này.

...

Tôi và Khải cùng nhau đi trong siêu thị. Để cho hắn đẩy xe, còn tôi lảng vảng chạy đi lấy đồ. Khải chỉ lên kệ cái nào, tôi liền chạy sang đó như cu li đem món đồ đó bỏ vào xe cho hắn. Nhìn khuôn mặt của Khải vô cùng hài lòng. Thình thoảng, đôi mắt hắn sáng bừng lên vài tia long lanh kì lạ, nhưng lại quẩn rữ không thôi.

Tôi đi cạnh hắn nghiêng nghiêng ngả ngả lí lắc chọc cho hắn cười, mỗi lần như vậy, hắn lại tỏ ra không quen biết tôi, đi nhanh về phía trước... khi đã khuất ánh nhìn của người ta thì phì cười.

Tôi thấy hết ấy nhé! Dễ thương chết đi được.

Tôi không kiềm được chạy về trước ôm cánh tay của hắn cười tươi rồi bước đi cạnh Khải. Hắn không có phản ứng gì với hành động thân mật đột ngột này của tôi.

Tình cờ làm sao, tôi gặp anh Uy với chị Quỳnh cũng đang đi dạo.

Rõ ràng siêu thị này ở gần nhà Khải, tại sao hai người đó lại ở đây?

Tôi thấy cặp vợ chồng kia từ xa, liền buông Khải ra phóng đến đó, cười tươi rói: “Hai anh chị đi đâu đây?”

Anh Uy cười đáp lời, bàn tay to lớn xoa xoa đầu tôi đầy cung chiêu: “Đi siêu thị thì mua đồ chứ làm gì hà nhóc? Hối vậy cũng hỏi.”

Tôi cười trừ, nhìn về phía Khải đang lạnh nhạt đẩy xe về phía này.

Chị Quỳnh với anh Uy hơi ngạc nhiên trước sự xuất hiện của hắn, mở miệng hỏi khế tôi: “Em đi với Khải hả?”

“Dạ.” Tôi gật đầu “Em với cậu ta đi mua thức ăn nấu bữa trưa.”

Chị Quỳnh đầy ngạc nhiên hỏi tôi “Hai đứa... sống chung hả?”

“Đâu có, em qua nhà Khải chơi.”

“Hai đứa phải tự nấu ăn trưa, tức là chỉ có hai đứa ở nhà thôi?” Anh Uy trợn mắt.

“Dạ. Khải sống một mình mà? Anh hỏi nhiều quá như vậy để làm gì?”

Anh Uy cốc đầu tôi một cái: “Con bé ngốc này, anh chỉ muốn cảnh báo em, có mỗi hai đứa ở nhà, phải cẩn thận một chút.”

Ảnh càng nói tôi càng mờ mịt: “Cẩn thận cái gì? Khu nhà cậu ta an ninh lắm, anh chớ lo. Nếu có thì Khải dư sức hạ gục tên đó. Nhớ hồi giao thừa...”

“Đủ rồi.” Anh Uy can ngang câu chuyện của tôi.

Chị Quỳnh ghé sát tai tôi nói khế “Em phải biết tâm lí của con trai khi một mình với con gái là...”

Càng nghe mặt tôi càng đỏ... người tôi run lẩy bẩy.

Cái này hình như tôi biết, nhưng tôi không hề nghĩ đến việc Khải sẽ làm những chuyện như vậy.

Trước giờ trong mắt của tôi, hắn là một người bạn trai mầu mực và chu đáo, lại rất dịu dàng, biết quan tâm tôi... hoàn toàn không nghĩ đến khía cạnh xấu xa nào của hắn ngoại trừ cái bản chất lưu manh không bao giờ bỏ...

Nhưng... đột nhiên, tôi nhớ đến nụ hôn ban nãy... với cái cắn nhẹ đó...

Tự nhiên tôi nóng thêm vài phần... Không phải chứ... không phải là lúc đó... hửn...

Vừa lúc tôi hoang mang nhất, Khải bước đến, mỉm cười với anh Uy cùng chị Quỳnh như một phép lịch sự cơ bản.

Hai người họ cũng mỉm cười gật đầu chào hửn.

Mỉm cười chào nhau rồi thôi, chứ họ nào có quen biết gì nhau, kết quả là sau khi cười cả ba cùng nhìn tôi.

Tôi đỏ hết cả mặt trước cái nhìn chăm chú của ba người đó, nên nhanh chóng tạm biệt cặp vợ chồng kia, rồi quay người bước đi.

Và rồi thái độ của tôi sau đó tự nhiên trở nên kì quặc... không phải là tôi cố tình thể hiện ra sự thay đổi này, mà là tôi thậm chí còn không biết trước đó mình đã cư xử như thế nào? Và như thế nào mới được xem là bình thường?

Khải đương nhiên dễ dàng nhận ra điều này. Hửn hơi nhú mày khi tôi cứ giấu và một mực không chịu nói, cuối cùng, hửn giận lấy, bỏ lại một câu cho tôi rồi đi thẳng xuống bếp nấu ăn: “Thấy tình đầu thì bỏ cả tui, lon ton chạy qua bên đó. Nói chuyện xong với người ta lại xa xa cách cách với tui... chẳng lẽ bà chưa quên được người ta...”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Tứ Ngờ Ngẩn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87

Cái giọng điệu lạnh lùng đó rõ ràng là giận tôi lắm... tôi xù mặt xuống.

Đúng thật trong chuyện này tôi mới là người có lỗi. Khải đâu có làm gì... mà cái kiểu nói chuyện đó của hửn... không phải là đang ghen đó chứ, lại còn hờn dỗi vì tôi bỏ hửn chạy sang bên kia trò chuyện kia?

Càng ngày Khải càng đáng yêu thì phải.

Tôi liền chạy đi làm hòa.

Khải đang ở trong bếp đeo tạp dề thuần thực nấu ăn, tôi ôm ngang eo hửn từ phía sau.

Khải hơi giật mình trước hành động đột ngột của tôi, nhưng giận thì vẫn hoàn giận, hửn không thèm xoay người nhìn tôi, chẳng thèm phản ứng gì lại ngoại trừ cái nhún vai vì bị giật mình.

Tôi cứ bám lấy hửn như một con lười dai dẳng... Khải đi đâu tôi liền lết theo đó. Có lẽ là vương vীu quá, nên hửn tức giận quay sang tôi, nhú mày: “Có tránh đi không?”

Cái nhú mày đó của hửn làm tôi hơi rét... mắt tôi bắt đầu thấy cay cay. Tôi run run tay buông hửn ra, túi thân lúi thúi qua ghế ngồi nhìn hửn làm.

Khải thấy vẻ mặt đó của tôi, trong mắt có vài phần dao động, nhưng ngay lập tức trở về vẻ lạnh lùng, xoay người tiếp tục làm thức ăn.

Tôi nằm dài ra bàn, ngân nga hát mấy câu nhỏ xiu... ấy vậy mà hửn vẫn nghe thấy. Vừa rửa rau, Khải vừa nói: “Ra phòng khách xem ti vi đi, ngồi đó làm phân tâm quá.”

Tôi bặm môi, cảm giác càng tủi thân hơn...

Chắc thấy tôi ngửa mặt quá, nên cũng chẳng cho tôi nhìn hửn.

Tôi lại lúi thúi ra phòng khách nằm dài lên sofa xem ti vi hết như những gì hửn nói. Nhưng ti vi chán quá, chưa đầy năm phút tôi lại chìm vào giấc ngủ.

Bên ngoài, trời lại bắt đầu mưa, những giọt mưa lất phất như hòa quyện vào không khí lan tỏa vào trong nhà Khải tản mát một mùi hương dễ chịu của những cánh hoa ẩm ướt.

Tôi giật mình tỉnh giấc khi bên tai vang lên tiếng đàn quen thuộc.

Khải lặng lẽ ngồi bên cạnh chiếc ghế tôi đang nằm trên, khẽ gảy đàn. Tự nhiên tôi có một cảm xúc lâng lâng không tên... từ trước đến nay tôi chưa từng cảm nhận thấy.

Chỉ là tự nhiên cảm thấy rất muốn ôm hân.

Tôi chống tay ngồi dậy, Khải nhìn tôi, khuôn mặt vẫn không chút cảm xúc.

Nghe tiếng đàn... tôi chợt nhận ra nó là Bad Day... liền ngân nga hát theo hân. Khải không dừng lại, dường như là đang đánh đàn cho tôi hát.

Tiếng mưa rả rít bên ngoài cùng tiếng gió, dường như không làm lạc đi chất giọng cao bổng của tôi phối với tiếng đàn ghi ta của Khải.

Bài hát chấm dứt, cũng là lúc Khải buông cây đàn... bụng tôi một hồi reo lên.

Tôi xấu hổ nhìn về phía hân. Khải xoay người, để lại một câu: “Vào trong ăn đi, để thức ăn nguội thì không tốt.”

Tôi phì cười. Thái độ như thế này có phải là đã được tha thứ rồi không?

Tôi toe toét theo hân vào nhà bếp. Trên bàn đầy những món ăn thơm lừng, mùi hương ngào ngạt lan tỏa khắp nơi. Trên bàn ngoài trừ những món ăn đầy màu sắc, còn có hai chén com lớn, cùng với hai đôi đũa, hai cái muỗng, hai cái nĩa... Hai bộ y hệt nhau làm tôi cảm thấy như nó là một đôi. Giống như hân đã chuẩn bị riêng cho tôi sẵn một bộ ở nhà hân để tôi đến sẽ có mà ăn... ý là... tôi sẽ đến đây thường xuyên.

Nói thì nói vậy thôi chứ ở nhà của tôi cũng có một bộ y hệt dành cho hân. Giống như chúng tôi đã quá quen với việc cùng nhau dùng bữa, cùng nhau quây phá. Mỗi đêm tôi đối bụng một mình ở nhà nấu mì ăn... cái cảm giác khi chỉ có một mình mình ngồi trên bàn ăn nó thật sự rất cô đơn.

Những lúc như vậy tôi lại nhớ đến hân... nhớ đến cái con người trong nóng ngoài lạnh kia... mặc dù là khi ngồi ăn đối diện hân, hân chẳng nói chẳng rằng... nhưng chỉ cần hân hiện diện trong tầm mắt tôi, tự nhiên thế giới của tôi sẽ sáng bừng lên, không gian xung quanh tôi tự khắc sẽ trở nên thật lung linh, tự khắc, mọi thứ sẽ trở nên thật vui vẻ.

Tôi cứ cười tùm tùm nhìn Khải, ngồi vào bàn ăn... lặng lẽ cho một miếng thịt vào miệng.

Bạn trai tôi rất là đa hệ, hoàn hảo ở tất cả mọi mặt!

...

Một tuần của chúng tôi cứ lặng lẽ trôi qua như vậy... giờ giờ vui vẻ, ngày ngày vui vẻ, bởi lẽ chỉ cần là ở cạnh nhau, ắt hân mọi công việc buồn chán nhất cũng sẽ trở nên vui vẻ.

Nói là một tuần của chúng tôi, là bởi vì tôi và Khải cư nhiên dính nhau 24/24... tôi thậm chí còn soạn sẵn một mớ quần áo bỏ vào va li đem sang nhà Khải để khi cần thì còn có mà mặc. Dường như tôi và hân ở cạnh nhau còn nhiều hơn là khi tôi ở cùng con Lâm.

Sáng đi học thì có thể lược qua, lúc về nhà chúng tôi luôn đi cùng, ngày về nhà tôi ngày về nhà hân... nhưng chắc chắn sẽ ghé vào siêu thị dọc đường về để mua thức ăn nấu bữa trưa.

Ăn xong chúng tôi không cùng nằm đọc truyện cũng sẽ đánh một giấc ở dưới sàn, để ai mà tỉnh dậy trước thì chống cằm nhìn người kia ngủ với nụ cười tùm tùm trên môi. Sau khi thức dậy thì chúng tôi tập luyện cho đêm chung kết sắp đến.

Sau khi tập một hồi thì tôi và hân lại cùng nấu bữa tối, ăn xong thì kê bàn ghế ra giữa nhà học bài cùng nhau. Từ khi học cùng Khải, dường như môn khó nhất cũng trở thành môn dễ nhất, môn tôi ghét nhất cũng trở thành môn tôi thích nhất.

Hân giảng bài rất hay, rất dễ hiểu, mà tên này hầu như bài nào cũng có thể làm được, rất ít khi tôi được chiêm ngưỡng vẻ mặt suy tư đầy chững chạc của hân. Bài toán mà hân không suy nghĩ ra sẽ làm Khải khó chịu cả buổi tối... mà tôi lại thích nhất là chống cằm ngắm hân khi hân khẽ chạm đầu bút vào mi tâm mỗi khi không làm được. Thói quen vô thức này chắc đến hân cũng không biết, bởi những lúc như vậy hân thường rất tập trung, có thể xem là không mần đến mọi thứ xung quanh mình nữa. Nhiều khi thấy hân tập trung suy nghĩ, tôi bày trò nghịch ngợm, làm đủ mọi thể loại mặt bựa mà hân không có lấy một phản ứng, chỉ chăm chăm vào bài toán... tôi làm quá lên thì hân mới lạnh lùng nói: “Tập trung làm bài, không được mạnh động.”

Tôi lúc đó lại cười phá lên thích thú.

Một tuần trôi qua như vậy... với tôi ngập tràn niềm vui. Đến con Lâm còn phải giật mình hỏi tôi khi thấy hoa mọc đầy đầu tôi: “Mày làm cái gì mà dạo này hớn ha hớn hở vậy? Tự nhiên ngồi một mình cũng cười được. Hâm à?”

“Mày mới hâm. Người ta là đang yêu...” tôi nhún vai đáp lời, đổi lại một cái nhìn khinh bỉ của nó.

“Ừ, rồi, thì là mày đang yêu. Thứ bảy này tan học đi mua đồ với tao.” Lâm vừa nói vừa đưa xe trên điện thoại.

“Ồ... quần áo của mày chất đống rồi còn mua cái gì nữa?” tôi trợn mắt tỏ vẻ ngạc nhiên.

“Đám cưới của anh mình không lẽ mặc đồ xuề xòa hả? Mày cũng phải mua cho tao một cái đầm thật đẹp.”

“Mày đúng là thích vẽ chuyện... có gì đâu mà làm cho rùm beng lên.” Tôi quăng cho nó một cái vẻ mặt khinh bỉ tới tận cùng.

Nó nhếch mép: “Thế mày không muốn trở nên xinh đẹp trong mắt người ta hả? Cái người bứt đứt mắt mấy sợi dây thần kinh của mày ấy.”

“...”

'Brùm... brùm...' tiếng động cơ xe tự nhiên nổi bật trong cái không gian im lặng lúc này.

Tôi cười toe toét ôm lấy cánh tay nó lay thật mạnh “Lâm xinh đẹp, mày nhất định phải trang điểm cho tao thành một nàng công chúa!!”

Nó giận dữ quăng cái điện thoại xuống bàn: “Shit! Mày làm tao rớt xuống vực rồi!”

“...” thì ra mày quý game hơn tao.

...

Chuyện là chiều hôm thứ bảy, sau khi chúng tôi mua sắm trong khu thương mại cả buổi mới phát hiện ra bên ngoài trời đang mưa. Con Lâm lại không thích những món đồ nó mới mua bị dính nước mưa mà ướt, cũng không thích chúng bị tống vào trong cốp xe vừa chật vừa nóng.

Kết quả là chúng tôi phải ở đó đến tối để chờ mưa tạnh. Mà lúc chờ mưa tạnh... lại thấy một chuyện vô cùng kì quặc, khiến tôi và nó không thể tin vào mắt mình.

Lúc đó tôi và nó còn đang ngồi trong quán ăn cười đùa vui vẻ, nó còn đang chồm người về phía trước trét com vào mặt tôi thì một hình ảnh nào đó đột ngột rơi vào tầm mắt của tôi. Tôi ngẩn người nhìn về phía đó. Thấy tôi đột nhiên cứng đờ, Lâm cũng nhìn về phía đó theo phản xạ, cảnh tượng trước mắt khiến cả hai thất kinh.

Mình cùng với một con nhỏ nào đó, hai người bọn họ thân thân thiết thiết. Con nhỏ đó còn ngang nhiên ôm chặt cánh tay của Minh mà nũng nịu.

Đôi đũa trên tay Lâm rơi xuống đất, khuôn mặt nó trong phút chốc tối sầm đi như mây đen đột nhiên kéo đến che khuất bầu trời ban nãy vẫn còn vô cùng trong xanh.

Nụ cười trên môi nó lập tức tắt ngấm. Dường như Lâm đang phải chịu đựng một luồng xúc cảm cực độ, bởi cái khuôn mặt lạnh lùng này của nó rõ là đang cố gắng kiềm chế sự bùng phát. Là bạn thân của nó bao nhiêu năm, tôi biết quá rõ, biểu cảm đó, tương ứng với loại suy nghĩ như thế nào.

Từ khi nhìn thấy hai người đó, Lâm cứ một hướng đó mà nhìn, không nhúc nhích, không động đậy... nó chỉ nhìn hai người đó... kể cả khi cả hai người họ đã khuất dạng. Tôi nuốt nước bọt lên tiếng trước: “Cái đó... chắc không như mày nghĩ đâu. Có thể đó là em gái Minh.”

“Mày không cần phải nói, tui mình về thôi.” Nó lạnh lùng nói rồi đứng dậy ra về, không chần chờ một giây phút.

Cũng may là trời vừa vãn đã hết mưa, nếu không có lẽ tâm trạng của nó sẽ càng tồi tệ hơn nữa. Mà tôi nghĩ... nó cũng chẳng quan tâm đến vấn đề đó vào lúc này.

Tôi đứng im chờ nó lấy xe, mà ánh mắt lo lắng luôn hướng về phía Lâm. Tôi biết dù là bây giờ nhìn nó vô cùng mạnh mẽ, vô cùng cứng rắn, nhưng thật ra trong thâm tâm nó lúc này tuyệt đối đang rối bời.

Suốt cả quãng đường về, nó không hé răng nói một tiếng, tôi cũng chẳng thể hó hé một lời.

Sau khi đưa tôi về nhà, nó gần như hoàn toàn biến mất... khóa facebook, tắt điện thoại... tất cả mọi đường liên lạc với nó đều không còn.

Tôi biết có lẽ lúc này nó cần thời gian riêng tư để suy nghĩ, hoặc là để cố gắng điều khiển lại cảm xúc của chính mình... cố gắng xóa bỏ hình bóng kia ra khỏi tiềm thức.

Tôi biết tính con Lâm, dù bên ngoài có vẻ mạnh mẽ, nhưng nội tâm nó lại rất yếu đuối, còn phức tạp như một mê cung rộng lớn. Chẳng qua... nó sợ mình sẽ bị nhìn thấu, nó sợ người khác nhìn thấy nỗi buồn của nó... kể cả tôi...

Những khi nó buồn, nó thường một mình chui vào trong chăn ở lì trong phòng để tự an ủi bản thân. Nếu bạn là bạn thân nó, có thể bạn sẽ cảm thấy rất buồn, cảm thấy rất tủi thân vì nó không chịu tin tưởng bạn. Nhưng cái thời đó của tôi đã qua từ lâu lắm rồi. Bây giờ, chính là vì quá hiểu nó, nên tôi mới có thể cảm thông cho nó.

Chẳng qua, mỗi người có một cách riêng của mình để tự hàn gắn vết thương... cách của nó chính là một mình chịu đựng chứ không phải nó không tin tưởng tôi.

Chính vì vậy, những lúc như thế này, tôi thường để cho nó tự mình vượt qua, chỉ đứng từ xa lặng thầm theo dõi, lặng thầm quan sát nó, để nếu có chuyện gì xảy ra thì có thể kịp thời giúp đỡ... tôi với nó, chính là điển hình của việc, không cần nói ra cũng hiểu rõ đối phương đang cần gì.

Tôi đã không tìm ra được Lâm thì tất nhiên mọi người cũng vậy.

Không liên lạc được cho Lâm, Minh lo lắng gọi điện cho tôi, giọng điệu gấp rút của cậu ta qua điện thoại cũng đủ để thể hiện Minh đang lo lắng cho Lâm đến mức nào: “Bà có liên lạc được với Lâm không? Tại sao tui không gọi được.”

“Ừm...”

“Tui đang đứng trước cửa nhà bà bấm chuông này giờ mà không thấy đâu.” Cậu ta lại mất kiên nhẫn chen ngang lời của tôi.

“Bình tĩnh đi. Nó ra ngoại ô mua sắm rồi, gọi không được thì chắc là tại nó tắt điện thoại hay vào vùng mất sóng gì đó.” Tôi đành phải nói dối. Dù gì đi nữa thì mấy vấn đề kiểu như thế này vẫn nên là nó tự mình nói với Minh. Tôi không nên là người thông báo đầu tiên về chuyện của hai người họ chứ nhỉ..

“Thật không..”

“Thật mà.” Tôi gật đầu chắc nịch.

“Vậy sao lại khóa luôn facebook vậy?” giọng cậu ta chẳng tin tưởng tôi chút nào.

“Ờ thì chắc nó bị hack. Tui cũng kiểm không ra nó. Nói chung là ông cứ bình tĩnh đi. Ngày mai nó sẽ trở về mà.” Có thể nói là tôi nói như đúng rồi. Quả nhiên, thường xuyên chém gió với đám bạn lại trở thành một kĩ năng tiện dụng.

“Hừm...” dường như cậu ta đang suy nghĩ gì đó.

“Ngày mai ông nhớ là đừng trễ giờ nha.” Tôi nói, định tắt máy thì cậu ta đột nhiên lên tiếng.

Giọng nói không còn gấp rút như ban nãy nữa mà trở nên trầm lắng, dường như bây giờ cậu ta đã bình tĩnh hơn rất nhiều, đồng nghĩa với việc ban nãy chỉ vì quá gấp rút nên một người thông minh như Minh mới không nhận ra những mâu thuẫn trong lời kể của tôi.

Giờ thì hay rồi... cậu ta đã suy nghĩ một cách bình tĩnh hơn: “Hai người có phải đang có chuyện gì giấu tui không?”

Cơ mặt tôi cứng lại, giật giật: “Chuyện này... thì ông nên tự mình nói chuyện với con Lâm thì hơn. Tui nghĩ là tui không nên tọc mạch nhiều quá.”

“Vậy thì rõ ràng là có chuyện rồi?”

“...”

Đôi khi tôi cảm thấy rất ức chế khi mà những người nói chuyện với tôi đều thông minh hơn tôi... cảm thấy giống như mình không thể nào theo kịp suy nghĩ của họ, nhất là những suy nghĩ có thể đẩy mình vào nguy hiểm. Nếu biết trước cậu ta sẽ hỏi tôi những câu như thế này thì tôi chắc chắn sẽ không bao giờ bắt máy.

“Tui đã nói chuyện này ông nên tự mình hỏi con Lâm, tui tắt máy đây.” Nói rồi không để cậu ta phản ứng thêm gì, tôi vội vàng tắt máy.

Trước đó tôi đã cảm thấy chuyện Minh sau lưng Lâm lừa dối nó là chuyện không thể xảy ra. Sau cuộc điện thoại vừa rồi, tôi càng chắc chắn điều đó.

Chỉ bằng giọng nói trong điện thoại thôi tôi cũng đã có thể cảm thấy sự lo lắng và quan tâm của cậu ta dành cho nó... Nếu là đối mặt trực tiếp, chắc là tôi sẽ nổi hết da gà lên bởi vì sự ân cần của cậu ta dành cho con bạn mình.

À thì, nói đi cũng phải nói lại... dù cho có như thế nào đi nữa thì tôi vẫn sẽ dành cho hai người này một sự ủng hộ đặc biệt, hy vọng sẽ không vì chút hiểu lầm nhỏ này mà thành ra tan vỡ.

Lâm rõ ràng rất thích Minh... hai người này dù gì cũng đã tốn rất nhiều thời gian mới đến được với nhau, hơn nữa tôi cũng rất quý hai người họ, nếu thật sự có chuyện xảy ra... tôi chắc chắn sẽ không để mọi thứ trở thành vô nghĩa... chắc chắn hai cái người này sẽ không vì loại chuyện như trong ngôn tình này mà thành ra người dung.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Tứ Ngổ Ngẩn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 88

Hệt như tôi nghĩ, con Lâm ngày hôm nay trở thành một ninja chuyên nghiệp, nó lẩn tránh hết tất cả mọi người, kể cả tôi, đến dự đám cưới của anh hai mình mà cứ như đi trốn nợ... vừa thấy nó đây nó lại biến đi mất tu.

Tôi thật sự đau đầu với cái loại tính cách thích tỏ vẻ cứng rắn này của nó.

Dù cho tôi có thật sự quen với cái thái độ này đi nữa thì tôi vẫn thấy sao sao đó.

Tôi đang ngồi trong phòng trang điểm với một cái đầm vô cùng vương vít trên người. Lí ra phòng này là dành cho tôi và con Lâm, nhưng nó đã đến đây từ sớm, sau đó chuẩn bị đầu đó xong xuôi rồi chạy đi mất. Tôi vừa nhìn thấy nó ban nãy, giờ lại chẳng thấy đâu nữa.

Tôi thở dài nhún tin cho nó, không cần biết nó có nhận được hay không: "Tao đã nói Khải cầm chân Minh, không cho cậu ta chạy sang phòng của tao với mày rồi, mày không cần phải chạy trốn đâu."

Quả thật, tôi ngồi đó cho mấy chị nhân viên trang điểm một hồi thì nó quay trở về.

Lâm bay từ bên ngoài vào trong, rồi đóng sập cửa lại, giống như bên ngoài đang có một con quái vật kinh khủng lắm.

Nó thở dốc quay sang nhìn tôi.

Lâm hôm nay đẹp miễn bàn.

Bình thường nó vốn rất đẹp rồi, bây giờ lại càng lộng lẫy hơn khi khuôn mặt được trang điểm kĩ càng, cùng với cái váy xòe rộng chít eo... nhìn nó lúc này giống cô dâu hơn là một phù dâu.

Trên cái cổ mảnh khảnh đó có một sợi dây chuyền bằng bạc, tôn lên nước da trắng cùng với xương quai xanh quyến rũ.

Tôi nuốt nước bọt.

Cùng là phù dâu với nhau, tôi có cảm giác một lát nữa cả hai đứa sẽ bị đem ra so sánh, mà tất thấy những lời chê bai này nọ sẽ đều dành cho một mình tôi.

Tôi theo phản xạ xoa xoa mi tâm, bị chị nhân viên khẽ nhắc nhở: "Này cô bé, em đừng làm hỏng lớp trang điểm."

"Dạ."

Tôi lại bỏ hai bàn tay vô tích sự của mình xuống... ngại ngùng nhìn mình trong gương.

Lâm đi một mạch đến ngồi lên chiếc ghế cạnh tôi, nó trở về làm Lâm của mấy ngày trước, thở dài: "Cái đám này làm tao thấy chương chết đi được, mỗi chuyện đi vệ sinh cũng tùm lum giai đoạn."

Tôi cũng thở dài: "Ừ thì... nó hợp với mày lắm. Nên không phí công mày mặc nó đâu."

Nó cười nắc nẻ: "Nào mày hôm nay bị ủng hã con kia."

Tôi bặm môi tròn mắt liếc nó, lại bị chị nhân viên bên phải nhắc: "Em có thể đừng nhúc nhích cái đầu hay không?"

Chị nhân viên bên trái của tôi nhắc Lâm: "Em đừng cười nhiều quá, nghiêng qua nghiêng lại sẽ làm hỏng kiểu tóc đó."

"..." tôi và nó.

...

Tôi và nó đứng sau lưng chị Quỳnh bên ngoài cánh cửa bước vào hội trường. Chị ấy vô cùng xinh đẹp trong bộ áo cưới lộng lẫy đầy viên đá nhỏ. Mái tóc đen dài xoắn thành từng lọn như những con sóng nhỏ nhìn vô cùng mềm mại. Tôi và con Lâm môi cười toe toét. Dù cho nó có đang... ừm... thất tình??? Thì nó vẫn thật rạng rỡ, ngày hôm nay dù là ngày vui của anh nó, nhưng chẳng khác nào ngày vui của nó.

Ngày hôm nay là ngày anh nó thấy hạnh phúc nhất, cũng là ngày mà gia đình của nó chào đón một thành viên mới. Hơn nữa thành viên này còn vô cùng đáng yêu... lại rất thương anh nó...

Nó không thể để nỗi buồn lấn át niềm vui.

Chúng tôi bước vào trong, cùng nhau đi trên con đường màu đỏ rải đầy hoa... dường như chị Quỳnh đi đến đâu, nơi đó sẽ tràn ngập tiếng vỗ tay. Trên trời, những hạt tuyết nhỏ xíu màu trắng liên tục rơi xuống.

A... điều này làm tôi nhớ đến một kỉ ức lúc nhỏ. Anh Uy đã từng nói với tôi, anh ấy sau này muốn được làm đám cưới ở một nơi có tuyết... nhưng Việt Nam thì làm sao có tuyết được... tôi cứ tưởng giấc mơ đó của anh chỉ là ước mơ, ai ngờ được đám cưới của anh thật sự có tuyết này.

Nhờ kỉ ức đó mà nụ cười trên môi tôi càng đậm hơn.

Phía xa, Minh và Khải đứng hai bên, anh Uy đứng ở giữa trong bộ vest trắng...

Khải với Minh hôm nay đẹp trai khỏi bàn... ừ thì tại sao xung quanh tôi ai cũng là mỹ nam mỹ nữ.

Lễ cưới nhanh chóng trôi qua... Anh Uy và chị Quỳnh sẽ cùng nhau đi lòng vòng tiếp khách, trong khi tôi, Lâm, Khải với Minh kéo nhau đi thay quần áo để tiện đi lại.

Tất nhiên... con Lâm đã phóng đi trước từ lúc nào...

Tôi đứng bên cạnh Minh với Khải mà thờ dài. Minh tất nhiên chộp ngay tôi lại, ra sức dò hỏi tình hình: “Rốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra với Lâm vậy?”

Tôi nhú mồm, khẽ khàng gạt bàn tay đang đặt trên vai mình xuống, giả vờ ngạc nhiên: “Ồ, thế hai người vẫn chưa nói chuyện rõ ràng lại với nhau à?”

“Lâm trốn biệt tích tui có tìm ra đâu mà nói chuyện.”

Tôi thờ dài: “Đúng thật là có chuyện đó. Còn chuyện gì thì ông tự đi mà nói chuyện với nó, tui không biết gì đâu.”

Minh vẫn kiên trì: “Nhưng...”

Nhưng Khải nhanh chóng túm lấy tôi kéo đi mất, còn thân thiện để lại một câu dẫn dò: “Đi tìm Lâm đi, đừng đứng đây tốn thời gian nữa.”

Tôi với Khải vào trong phòng thay đồ chung. Vì căn phòng này còn chia ra làm nhiều phòng nhỏ để thay đồ nên không phân biệt nam nữ.

Trong phòng lúc đó chỉ còn tôi và Khải, tự nhiên hấn nở một nụ cười rất chi là gian manh.

Tôi nuột nước bọt nhìn hấn, thuận tay vợ lấy cái ba lô của mình định bỏ Khải đi thẳng vào phòng thay đồ thì bị hấn giữ lấy cổ tay.

Khải dễ dàng đẩy tôi ngồi xuống cái ghế bành lớn đặt trong góc phòng. Tôi vì bất ngờ nên không kịp làm gì.

Hấn chồm người về phía tôi, một chân trụ một chân chống lên ghế, hai tay hấn vòng quanh tôi vịn vào lưng ghế phía sau. Khuôn mặt đẹp trai của hấn vừa vịn áp sát mặt tôi.

Khuôn mặt có lẽ rất sát rồi, hấn dường như còn ngày một tiến gần hơn.

Hấn cứ từng chút từng chút lại gần, cho nên dù là khoảng cách của chúng tôi rất ngắn, nhưng tôi lại có cảm giác như đó là một khoảng thời gian rất dài. Khuôn mặt tôi lúc này nóng bừng bừng, chắc nhìn tếu lắm. Tôi lắp bắp: “Ông... ông định...”

Hấn đột ngột nhìn xuống... một cái cười nhẹ.

Hấn nhìn sợi dây chuyền trên cổ tôi, cười tủm tỉm, nhìn vô cùng hạnh phúc.

Hôm nay... tôi đeo sợi dây của hấn tặng mình hôm trước... Từ nãy đến giờ thì không sao, bây giờ bị hấn soi như vậy, lại khiến mặt tôi nóng lên không ngừng.

Tôi lắp bắp tay hơi đẩy hấn ra: “N... này... có thể tránh ra không...”

“Không.” Một từ vô cùng nhẹ nhàng được thốt ra từ miệng Khải, nhưng đối với tôi dường như là gánh nặng nghìn cân.

Khải cứ nhìn chăm chăm xuống dưới, làm tôi cảm thấy vô cùng ngượng ngùng, thế là hai bàn tay đang đặt trước ngực Khải chuyển sang che trước ngực mình: “Đừng... đừng có nhìn nữa.”

Tôi khóc không ra nước mắt.

Từ bỏ việc nhìn sợi dây chuyền trước ngực tôi, hấn chuyển tầm nhìn lên mặt tôi, trên môi vẫn giữ nụ cười đáng sợ kia.

Hấn còn định áp sát tôi làm gì đó thì cánh cửa phòng bật mở... một chị nhân viên bước vào.

Tôi như có được cơ hội, nhân lúc hấn không chú ý, liền đẩy hấn ra.

Khải bị xô bật ngã ra sau, ngồi lên bàn.

Hấn tròn mắt nhìn tôi... có vẻ hơi ngạc nhiên trước sức mạnh của tôi.

Đang đắc ý vì đã đạp đổ được hấn thì chị nhân viên cho tôi một câu chết điếng: “Hai đứa đang làm gì thì cứ làm tiếp đi. Chị không làm phiền đâu.”

“...”

Khải lại nhếch mép nhìn tôi.

Tôi hậm hức nhìn chị ta đóng cửa cánh phòng đi ra ngoài, thật sự cho chúng tôi muốn làm gì thì làm.

Tôi thờ dài... đứng dậy: “Tui đi thay quần áo.”

Đang bước đi thì hấn đột ngột giữ tay tôi lại, kéo tôi ngồi hấn lên đùi hấn.

Tôi tròn tròn mắt với hành động bất ngờ vừa rồi.

Hắn thân nhiên như đúng rồi, hôn nhẹ lên trán tôi, rồi dịu dàng nói vào tai tôi những lời ngọt ngào nhất: “Hôm nay nhìn bà xinh lắm.”

Khen cũng đã khen xong, mặt tôi cũng đã đỏ đến tận mang tai, hắn mới bình thân thả tay tôi ra cho tôi làm gì thì làm..

Tôi đem theo khuôn mặt đỏ bừng chạy vào phòng thay đồ. Đứng cả buổi trong đó, mặt tôi vẫn không đỡ hơn là bao, cho nên tôi cứ tần ngần mãi, xấu hổ không dám ra ngoài..

Đến khi tôi bước ra ngoài thì hắn đã chuẩn bị đâu đó xong xuôi, bình thân nhai mấy cây bánh đặt sẵn trên bàn.

Tôi vẫn còn rất ngại, quăng cái ba lô lên ghế rồi lật đật chạy ra ngoài.

Qua cánh cửa kính, tôi thấy hắn nhìn theo tôi, nở một nụ cười thích thú, rồi lẻo đẻo theo sau với khuôn mặt như thể đã tìm ra món đồ chơi thú vị.

Tôi đỏ mặt tía tai chạy thẳng vào hội trường, nơi mọi người đang ăn uống.

Vừa vào trong, tôi đã nhìn thấy Minh và anh Uy đang đứng trò chuyện.Ồ... chẳng phải Minh đang đi tìm Lâm sao, sao cậu ta lại ở đây vui vẻ với anh Uy.

Tôi ngạc nhiên hỏi: “Hai người... thân nhau hồi nào vậy?”

“Đạo gần đây anh với Minh ngày nào chả nhắn tin.” Anh Uy một tay khoác vai Minh, một tay mò sang捏 má tôi..

Ảnh bị ai đó lườm cho một cái, vẫn cười nhăn nhó bẹo thêm cái nữa.

Cơ mà nhờ lời khai vừa rồi, tôi mới biết được là đạo này con Lâm đang tự ghen tuông với chính anh ruột của mình rồi... chẳng phải nó nói đạo này thường thấy Minh nhắn tin với ai đó, rồi bắt đầu suy nghĩ bậy bạ này nọ... rồi mới thành ra bùng nổ như bây giờ sao.

Giờ thì rõ rồi, tôi phải đi tìm nó nói chuyện cho ra lẽ.

Anh Uy hỏi:

“Lâm đâu rồi?”

“Em không biết. Em tưởng Minh đang đi tìm Lâm?” tôi hỏi Minh.

“Ban nãy anh Uy nhờ tui làm một số chuyện nên tui mới chạy qua đây.”

Giờ tôi mới để ý, cậu ta vẫn mặc bộ vest đen của phù rể.

Tôi nói với anh Uy: “Em cũng đang tìm nó đây. Anh có gì cần dặn không, một lát nữa em tìm ra nó sẽ giúp anh nhắn lại.” Tôi thở dài, nhìn về phía Minh, cậu ta liến chen lời.

“Đề tui đi tìm cho.”

Nói rồi, cậu ta quay người bước đi.

Tôi tất nhiên không bỏ lỡ cuộc vui, cũng không bỏ lỡ thức ăn ngon, cầm lấy một cái đùi gà rồi lén lút đi theo Minh.

Khải bắt lực thờ dài một cái rồi đi theo tôi.

Minh chạy vòng vòng phía trước, tôi và Khải học tốc chạy theo phía sau.

Tôi thì vừa chạy vừa nhai vừa thở dốc vừa than: “Sao cậu ta nhanh vậy?”

Khải điềm nhiên đáp “Minh trong đội tuyển đá bóng của trường. Bà nghĩ thể lực của bà có bằng với cậu ta hay không?”

“...” nhìn hắn cũng chẳng có vẻ gì là một “Ông cũng trong đội tuyển bóng đá hả?”

“Không.”

Trong lòng tôi lúc này thầm mừng rỡ.

“Tui trong đội tuyển bóng rổ.”

“...”

Một bàn tay đột nhiên choàng ngang vai tôi kéo mạnh tôi về phía sau, vì mất đà tôi ngã ngửa vào lòng người kia.

Hắn thì thầm: “Nép vào.”

Hắn kéo tôi vào góc tường... chỉ về hướng trước mặt.

Tôi lo lớ đầu ra hóng chuyện.

Cách chúng tôi không xa, Minh đang nắm chặt cổ tay Lâm, hơi ép cô nàng vào tường. Cả hai người này đều chưa thay quần áo ra, nên nhìn cái khung cảnh này có chút kì kì, nhưng cũng có chút quen quen.

Giọng của con Lâm vắng vắng đều đều:

“Tôi không có giận ông cái gì hết.”

“Sao bà tránh tui, còn tắt luôn điện thoại...” Minh nhủ mày.

“Tôi hỏi ông... ông có còn thích tui không?” Lâm chen ngang lời cậu ta. Minh đương nhiên nhận thấy có gì đó rất kì lạ đang xảy ra ở đây “Sao bà hỏi vậy?”

“...” Lâm không nói gì, chỉ nhìn thẳng vào mắt Minh, chờ đợi một câu trả lời.

Dù cho không hiểu cái mô tê gì, nhưng Minh vẫn kiên nhẫn trả lời Lâm: “Có.”

Nó khẽ giọng, dù cho có đang kích động vô cùng... ngôn ngữ thì loạn xạ bởi bị cảm xúc chi phối “Tôi không tin, nếu vẫn còn thích tui thì tại sao dạo gần đây khi ở cạnh bên tui lại cứ chăm chăm vào cái điện thoại để nhắn tin như vậy, còn nữa... Ngày hôm qua... là ông cùng với ai khoác tay nhau đi trong khu thương mại...”

“Đó là...”

“Dù ông có nói gì đi chăng nữa, tui cũng không tin đâu.” Nó gần như gào lên, nước mắt bắt đầu chảy vì quá ảm ức.

“Bà bình tĩnh đi.” Minh xót xa, hơi nhủ mày nắm chặt vai Lâm

Nó vùng ra: “Buông ra, không muốn tin nữa!! Không muốn!”

Minh dễ dàng khống chế được hai cánh tay đang quơ quào của nó, ép cả người nó vào tường, bịt miệng nó bằng một nụ hôn.

“...” tôi bất giác đỏ mặt... sao cái cảnh tượng này quen thế này, hình như trước đó tôi đã từng chứng kiến một tình huống tương tự.

Khả đột nhiên thờ mạnh vào tai tôi.

Tôi lập tức quay người, khuôn mặt đẹp trai với nụ cười lưu manh đang phóng to hết cỡ.

Hắn khe khẽ giọng: “Muốn không?”

Tôi nghe xong câu đó, choáng váng hết người, đỏ bừng hết mặt. Quyết định bỏ hắn quay đi tiếp tục xem phim... nhưng kể từ lúc đó, dường như tâm trí tôi không còn ở trong vở kịch trước mặt nữa rồi.

Cũng tại hắn cứ ngày càng nhích sát vào mà tôi không tài nào tập trung được.

Chết tiệt!!

Tôi nghe bên kia giọng của Lâm hét lên: “Đừng!”

Minh siết chặt tay nó, cố gắng để nó nhìn thẳng vào mắt mình: “Bình tĩnh đi. Đừng giãy nữa.”

Nó không nói gì, chỉ chống cự.

“Tôi sẽ buông tay, nhưng làm ơn đừng chạy, nghe tui nói đi... có được không?”

Lâm thôi chống cự, nhìn thẳng vào Minh, và cậu ta cho rằng câu trả lời là ừ.

Minh từ từ buông tay Lâm, giống như đang làm một loại hành động nguy hiểm gì đó.

Sau khi buông ra, hai người đứng đối diện nhau, chỉ nhìn nhau thôi chứ không nói gì.

Tôi ở bên này sốt hết cả ruột.

Lâu thật lâu, Minh nhìn sâu vào mắt Lâm, như muốn phơi bày hết nội tâm của mình cho nó thấy, để nó có thêm niềm tin ở cậu: “Thứ nhất, bà đi hỏi anh

hai bà coi tại sao hôm nay ảnh cứ làm phiền tui bằng mấy tin nhắn. Thứ hai... người hôm qua là em họ của tui. Hai chuyện này hoàn toàn không liên quan gì tới nhau hết.”

“...” mắt của Lâm vẫn còn rung rung, ánh nhìn hướng thẳng vào Minh, hàng chân mày đã hoàn toàn giãn ra.

“Bây giờ bà có hết giận tui chưa?” Minh khẽ cười... nụ cười tỏa nắng mà nó lâu rồi không thấy. Nó cũng nhớ nhưng nụ cười đó biết bao... nó cũng muốn thấy nụ cười đó biết bao...

“Những gì ông nói... có thật không?” nó sput sput, đưa tay lau mắt, nhưng bàn tay đó nhanh chóng bị giữ lại.

Minh đẩy hai bàn tay nó xuống, lấy ra cái khăn tay: “Đừng dụi, tay bà toàn kim tuyến. Tại sao không đi rửa tay.”

Tôi cảm động thay cho Lâm... người ta quan tâm như vậy thôi chứ. Là tôi đây người ngoài cuộc tôi còn thấy cảm động đây này!

Tôi nhìn lại bàn tay mình, cũng toàn kim tuyến từ cái đầm cô dâu của chị Quỳnh.

Thôi bỏ đi, tiếp tục hóng chuyện.

Sau khi lau khô nước mắt cho Lâm, Minh mỉm cười dịu dàng: “Vây hết giận chưa cô nương...”

Lâm cười khi, tỏ ra vô cùng vui vẻ, nhưng ngay sau đó, nụ cười tắt ngấm:

“Nhưng.. sau này dù cho có là em họ đi nữa, chỉ cần là con gái, tui cũng không muốn nó đụng vào ông.”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Tứ Ngổ Ngẩn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89

Tôi đứng cạnh Lâm, Minh và Khải cùng trò chuyện bên bàn thức ăn với ly rượu trên tay thì bạn anh Uy tiến lại gần, thân thiết khoác vai Lâm với tôi.

Tôi đen xì mặt lại... nhớ không lầm tôi với anh này đâu có thân thiết đến mức này.

Ba người còn lại tất nhiên không ngoại lệ.

Tôi cười xã giao, xem như anh này có đức tính tốt đi... xem như ảnh... ừm,... thân thiện.

Lâm mỉm cười vô cùng vui vẻ... hự... cái khuôn mặt với nhân cách thứ hai này...

“Chào Anh Lâm”

Nghe nó chào, cả tôi lẫn hai tên kia đều ngạc nhiên. Tôi quay sang hỏi: “Anh tên Lâm hả?”

“Ừ. Cùng tên với nhóc này.”

Ảnh vui vẻ xoa đầu Lâm, làm tóc nó hơi rối lên, cũng nhờ vậy mà ảnh bỏ tay ra khỏi tôi và nó, nếu không có lẽ hai tên bên kia đã nóng đến bùng nổ rồi.

“Chị Quỳnh bảo hai em qua bên đó chụp hoa kìa.”

Tôi với Lâm hí ha hí hửng bỏ luôn cả thức ăn, chạy thẳng về phía mọi người đang náo nhiệt bên kia.

Chị Quỳnh đứng trên bục cao, thấy tôi với Lâm đã đến rồi thì mỉm cười nháy mắt ra hiệu: “Được rồi, mọi người nếu đã đến đây đông đủ thì mình quảng nha.”

Ở đó lúc này hầu hết là bạn của chị Quỳnh và anh Uy, không khí vô cùng sôi nổi và dễ chịu... mọi người đùa giỡn với nhau vài ba câu. Tôi với con Lâm dù không hiểu gì hết nhưng cũng bị tâm trạng tốt của mọi người ảnh hưởng theo, trên môi nở một nụ cười vui vẻ.

Chị Quỳnh đứng trên cao, miệng cười rạng rỡ: “Bắt đầu nha.”

Bên dưới bạn chị ấy nháo nhào lên.

Chị Quỳnh cười tươi rồi quay người lại: “Một, hai, ba.”

Đóa hoa màu xanh nhạt trang trọng quý phái bay trong không trung... rơi thẳng vào tôi.

Tôi thậm chí còn không di chuyển, chỉ có đứng yên một chỗ, ấy vậy mà đóa hoa ấy lại rơi vào tay tôi.

Tôi đang cầm trên tay đóa hoa màu xanh dương nhạt thì Khải từ xa đi tới... tìm tôi tự nhiên đập thành thịch không biết vì sao.

“Mặt bà lúc đó nhìn hài kinh khủng, tui không kiềm được đã chụp hình lại mất rồi.”

Tôi mỉm cười vui vẻ... hẳn lúc nào cũng có thể trêu chọc tôi.

Tự nhiên tôi nhìn xuống đóa hoa trên tay.

Trước đó thì không có gì... nhưng tự nhiên khi cầm trên tay bó hoa này rồi... tôi lại mang trong mình một cảm xúc chờ đợi gì đó rất mơ hồ...

Tôi trong vô thức lại ngược nhìn bóng lưng Khải đang ngày càng xa dần.

...

Sau đám cưới của anh Uy với chị Quỳnh, tôi và Khải lao đầu vào tập luyện... thật ra nói vậy thì nói cho có lệ để tôi còn than thở với con Jen thế thôi, chứ mỗi khi tập luyện của tôi và Khải chính là mỗi đứa mỗi cuốn Conan đọc đến không biết giờ giấc. Một nửa tháng ba nhanh chóng trôi qua, cả trường tôi háo hức chuẩn bị cho lễ hội sắp tới, khắp các gian phòng học trở nên vô cùng náo nhiệt. Lớp nào cũng chuẩn bị cho lễ hội.

Ngày hôm đó chúng tôi sẽ ở trường từ sáng đến tối, thêm một đêm lửa trại rồi sáng hôm sau mới về nhà. Hầu như ai cũng cảm thấy đây sẽ trở thành một kỉ niệm khó quên.

Năm ngoái, trường tôi đầu tiên có hoạt động này. Năm nay vì mới đổi hiệu trưởng nên mới có nhiều hoạt động hơn năm ngoái. Mấy anh chị vừa ra trường năm trước gào khóc âm ỉ trên facebook vì tiếc nuối.

Vì chuẩn bị mọi thứ rất vui, nên thời gian trôi qua vô cùng nhanh chóng. Ngày nào con Jen cũng ca cẩm ỉ ôi với tôi, bảo tôi phải luyện tập thật chăm chỉ. Tôi lại thờ dãi nói với nó: “Ngày nào mà không ám tao mà không chịu nổi à? Mà có thấy ngày nào tao với Khải cũng đi chung không? Không đi luyện tập thì còn làm gì?”

Ngày nào nó cũng gật đầu: “Ồ, mà nói cũng có lý.” Thế mà qua ngày hôm sau chắc chắn nó sẽ lại: “Đi tập luyện cho tao!!”

Mãi rồi tôi vì sợ cái sự dai dẳng của nó mà trốn nó như trốn hủi.

Tôi thấy nó liền quay người chạy thẳng... ngay của rẽ lại và phải Khải. Hắn mỉm cười nhìn tôi: “Bà làm gì chạy như ma đuổi vậy?”

Tôi thờ dãi nhìn ra phía sau lưng, thấy nó không đuổi theo nữa mới thở phào nhẹ nhõm, thờ dãi mỉm cười lại với hắn: “Ừm... tui chỉ là đang chơi trốn tìm.”

“Trốn... tìm...”

Hắn nhìn có vẻ chả tin. Tôi đánh trống lảng khi thấy hắn ôm một chồng sách cao: “Ông đang đi đâu vậy?”

Ngay lập tức, mặt hắn đen đi, giống như tôi vừa chọt trúng chỗ ngứa: “Làm cu li.”

Tôi phì cười: “Cho thầy hả?”

“Ừ. Tui phải đem chồng này đến phòng giáo viên.” Hắn mỉm cười “Vậy, tui đi trước.”

“Ê, vậy, để tui giúp ông đem nó đi.” Tôi đưa tay lấy... 1/8 chồng sách, sau đó quay sang toe toét với hắn.

Thật ra bảo là giúp, nhưng đó chỉ là lí do tôi bịa ra để được ở bên hắn thôi.

“Không cần đâu, để nó lên lại đi. Tui đem đi được rồi.” Khải lúng túng không biết phải làm sao, vừa nói với tôi, vừa nhúc nhích hai tay.

Vì cả hai tay hắn đều đang bê chồng sách cao, nên không có lấy lại... e hèm... 1/8 phần sách từ tôi được.

Tôi xoay người đi trước, rồi nghiêng người mỉm cười với hắn: “Đi nhanh thôi, rồi cùng ăn kem.”

Khải thờ dãi đi nhanh lên sánh bước với tôi.

Người người nhìn vào đều nghĩ là Khải mang sách giúp tôi, chắc chẳng ai nghĩ là tôi mang sách giúp hắn đâu.

Chỉ có vậy thôi cũng khiến tôi vui vẻ cười khúc khích.

Khi ta hạnh phúc thì nhìn thấy cái gì xung quanh cũng tự nhiên trở thành niềm vui. Khi ta đang yêu thì nhìn thấy cái gì xung quanh cũng tự nhiên trở thành

màu hồng.

Tôi... hình như là cả hai.

Sau khi đặt chồng sách xuống bàn của thầy trong phòng giáo viên thì cũng là lúc chuông báo hết giờ ra chơi vang lên. Tôi quay ngoắt sang hân, đưa ra khuôn mặt đáng thương, tỏ vẻ như là không cam tâm.

Khải lạnh nhạt nhìn tôi làm trò một hồi, thì nhếch môi: “Được rồi cô nương. Quá lắm thì cúp học đi ăn kem.”

Thấy biểu cảm trên mặt tôi chuyển sang hớn hở, hân phì cười đưa tay xoa xoa đầu tôi tỏ vẻ cưng chiều: “Vui chưa.”

Tôi gật gù. Ánh mắt dịu dàng đó của hân làm tim tôi đập thình thịch không ngừng.

Giờ phút đó, chúng tôi tay trong tay đi ngược lại dòng người hối hả. Người ta thì đi về phía lớp học, trong khi tôi với Khải lại đi về phía căn tin. Khung cảnh có chút kì quặc.

Khải đưa cho tôi một cây kem: “Bà thích vani phải không?”

Tôi lại được dịp cảm động, miệng cười toe toét. Trong bao nhiêu loại kem đa sắc màu ở đây, hân lại biết tôi thích vani.

“Sao ông biết tui thích vị này?”

Khải không nói gì, chỉ tăng hăng rồi xoay người, nắm tay tôi kéo đi: “Đi thôi. Chúng ta phải tìm nơi nào đó có thể ẩn nấp.”

Dường như hân đang xấu hổ.

Tôi được hân dắt đi mà cứ cười tủm tỉm mãi thôi.

Bằng một thời gian rất lâu sau này... con Lâm mới hăm he tôi: “Mày dạy lại chồng mày đi! Vừa phải thôi. Hồi mới quen nhau điều tra sở thích của mày qua tao còn được. Thế nào mà sau khi cưới nhau hết hai năm rồi, vẫn muốn hỏi tao là mày thích kiểu dép lười như thế nào! Nói ông đi mà hỏi mày ấy!!”

Tôi lúc đó sau khi nghe nó mắng xong chỉ biết cười hạnh phúc, nó còn chửi tôi khùng. Bị chửi còn có thể cười được. Nhưng lúc đó, tôi thật sự rất hạnh phúc nha.

Sân thượng trường lộng gió. Tôi với Khải ngồi cạnh nhau vừa hứng gió vừa ăn kem. Cả tiết tôi với hân ngồi bên cạnh nhau vừa ăn kem vừa bàn tán um lên về thầy cô... mà hầu như phần lớn toàn là tôi nói rồi hân nghe. Thình thoảng thấy tôi quá hăng say, hân lại vuốt vuốt tóc tôi: “Nói chậm, nói nhỏ, sẽ không ai giành nói với bà. Đừng nói lớn quá, sẽ viêm họng.”

Trời à... hạnh phúc khỏi bàn đi.

Mà tôi của lúc đó vui vẻ là vậy, cười toe toét là vậy, chẳng hề nghĩ đến hậu quả của việc cúp học mà... quên dặn dò trước với tụi bạn để tụi nó bao che cho mình.

Sau tiết đó, tôi len lén về lớp, chui vào trong lớp từ cửa sau.

Thấy tôi trở về, con Lâm liền hằm hằm mặt, giật cả người tôi nghiêng qua ngã lại đến đau đầu.

Nó làm loạn lên cả một khu phía sau lớp, khiến cho tụi nó dồn hết sự chú ý về phía này. Cũng may là đang trong thời gian chuyển môn, không có giáo viên trong lớp.

Nó gào lên: “Con ngu kia, mày đi đâu mà điện thoại không đem theo, rồi biệt tích luôn cả tiết thể hả?”

“Tao đi có việc... mày bị gì vậy? Bình thường tao cũng đi, đâu có sao?”

“Mày lấy cái điện thoại ra xem tao gọi cho mày bao nhiêu cuộc. Nếu ngày hôm nay như bình thường thì tao cũng không có thêm quan tâm đến mày đâu. Vừa rồi có cô chủ nhiệm dự giờ...” “...” “đoàng đoàng... sét đánh giữa trời quang.”

Sau hôm đó tôi mới biết được một điều. Vào tiết ba sáng thứ năm ấy, toàn thể giáo viên chủ nhiệm khối 11 sẽ đột xuất dự giờ lớp của mình...

Tôi chắc là không có cần xui xẻo như vậy chứ.

Cuối giờ, tôi bị gọi xuống phòng giáo viên làm việc với cô chủ nhiệm.

Trên đường đi cứ luôn tự nhủ, cô Hương rất thương tôi, chắc sẽ chẳng có chuyện gì xảy ra đâu, quá lắm thì bị phạt thôi.

Ấy mà không ngờ, tôi vừa mở cửa phòng giáo viên đã thấy Khải. Thật không ngờ hân cũng ở đây. Mà một người như hân ở đây giờ này đứng trước mặt thầy chủ nhiệm với vẻ mặt băng lãnh đó thì tôi hoàn toàn có thể biết lí do.

Hắn cũng bị gọi lên giống tôi!!!

Tôi tằm ta tằm tét nhìn sang hắn cười. Điều này khiến cho cô Hương nhìn về phía Khải.

Nghe loáng thoáng thầy mắng hắn về chuyện cúp tiết, tôi lại cười... dù hình như là tôi sắp bị phạt.

Cô Hương như nghĩ ra gì đó, nhếch mép nhìn tôi hỏi:

“Hai đứa trốn tiết chung với nhau phải không?”

“Dạ... Đâu có đâu cô.” Tôi liếm môi.

“Giấu giấu cái gì?” Cô ấy lại đưa ra nụ cười gian đáng sợ huyền thoại, trượt chiếc ghế xoay về phía thầy hỏi khẽ “Thằng bé trốn tiết mấy vậy?”

Thầy ấy nhú mày nhìn về phía tôi, như cũng lờ mờ đoán ra nguyên nhân tại sao cô ấy hỏi như vậy, liền hát hàm hỏi: “Đó cũng tiết ba hả?”

“Ừ, là tiết ba.” Cô ấy gật đầu, nụ cười như đậm hơn vài phần, nhìn về phía tôi “Khỏi chối nhé.”

“...” tôi chỉ có thể bậm môi than trời... với khuôn mặt hơi nóng lên vì xấu hổ. Tự nhiên có cảm giác giống như chúng tôi bỏ nhà đi chơi, bị ba mẹ phát hiện vậy.

Thầy nghiêng rằng: “Hai cái đứa gan trời này, đã cúp học chung vậy thì trực phạt chung luôn đi.”

...

Thế là từ đó, mỗi giờ ra chơi, ai đi ngang lớp 11A4 cũng thấy có một chàng trai và một cô gái đang cặm cụi... chơi game trên điện thoại.

Nếu người đi ngang qua là cô giáo với cả thầy giáo chủ nhiệm thì cái chối không biết từ đâu ra sẽ rơi lên tay người con trai, cái khăn lau bảng yên vị trên tay người con gái.

Vừa nhìn đã biết rõ là giả vờ, nhưng thầy cô cũng chẳng nói gì.

Tôi nhìn lên lên ra ngoài, thờ dài một tiếng. Thật ra thầy cô cho chúng tôi trực phạt chung với nhau như thế này không phải là đang tạo điều kiện cho chúng tôi ở bên cạnh nhau đó sao.

Tôi gõ gõ lên mặt bàn: “Thế rồi tụi mình hát bài gì? Đạo gần đây, con Jen cứ um sùm hết cả lên, làm tui mệt cả đầu.”

“Cứ hát những gì bà muốn, chỉ cần bà thích thì tui cũng thích, cho nên không cần phải bận tâm nhiều quá về vấn đề đó.”

Tôi gật đầu, rồi bắt đầu ngân nga hát, rồi chúng tôi từ ngồi cạnh nhau cầm điện thoại, thành nắm tay nhau ngồi hát.

Kết quả là cả tuần đó, chúng tôi dường như luyện tập được hơn trăm bài.

Sau chuyện này tôi mới thấy, những bài tôi thích, hắn đều thích, những thứ tôi đam mê, hắn cũng đam mê. Thể loại nhạc tôi thích cũng chính là loại hắn thích. Chỉ cần tôi cất giọng lên một bài, hắn ngay lập tức có thể hòa âm với tôi.

Tôi với Khải ngày ngày hát, giờ giờ hát, hát đến mức... vào cái ngày trước đêm chung kết tôi bị viêm họng... chất giọng bình thường của tôi vốn đã hơi trầm, nay càng trầm hơn... có thể nói, tôi với Khải mà hát chung, giống như hai thằng con trai ngồi cạnh nhau hát vậy.

Cho nên... con Jen đã nghĩ ra một kế hoạch.

Kế hoạch lễ hội của trường tôi là sáng sẽ tổ chức hội chợ, người bên ngoài trường có thể vào tham quan, mua sắm,... chiều sẽ có buổi hòa nhạc lớn, những cặp đôi sẽ lần lượt lên sân khấu dự thi. Cuối cùng là trao giải và lửa trại.

Lớp tôi mở hàng ăn vặt, đủ mọi thứ từ bánh tráng đến nước ngọt,... và tôi biết thừa khi ở trong bếp, lượng thức ăn đã giảm xuống bao nhiêu trước khi được đưa ra bàn.

Con Jen phân tôi với vài đứa nữa phục vụ, mấy đứa còn lại chế biến thức ăn, mấy đứa khác nữa thì lợi dụng quan hệ của mình để làm ăn..

Lúc đầu tôi cũng không nghĩ gian hàng của lớp tôi sẽ đông đến vậy.

Nhìn đi nhìn lại cũng chỉ có mấy món quen thuộc, tôi cứ tưởng mấy đứa lớp khác cũng sẽ bán mấy món này, có thể lớp tôi sẽ trở thành một trong số đông đó. Có lẽ tụi nó cũng nghĩ như tôi, nên chọn món khác, kết quả chỉ có chúng tôi là đặc biệt. Chỉ có mấy giờ đầu tiên mà khách đông kinh khủng, tưởng chừng như oxi trong tiệm đang ngày một cạn dần. Chúng tôi trộn bánh tráng không ngại tay... còn có một khoảng thời gian hết nguyên liệu, hại tụi con trai phải lật đật chạy ra ngoài mua.

Giờ nghỉ trưa, tôi thư thả tản bộ sang lớp của Khải, cũng chính là 11A1. Ta nói... con đường từ lớp thường sang lớp chọn nó xa xôi đầy chông gai thế này. Từ trước đến giờ cứ nghĩ tôi sẽ chẳng bao giờ đặt chân sang đây phòng bên này cho đến tận khi ra trường, thật không ngờ cũng có ngày tôi trở nên

thân thiết với lớp mũi nhọn của khối.

Lớp của hần bán trà sữa. Những người khác thì tôi không biết, nhưng Khải nhà tôi làm trong bếp, tức là nhân viên khuấy lắc. Tôi nghe con Mén nói thì tròn tròn mắt đầy ngạc nhiên: “Lớp này nghĩ sao mà giấu đi khuôn mặt đó của Khải trong nhà bếp vậy?? Cái khuôn mặt đó ăn tiền lắm đó!!”

Bên lớp tôi thì có Minh, tụi nó xem cậu ta như cây hút tiền di động, việc của cậu ta chỉ có đứng trước cửa lớp, mỉm cười với tất cả mọi người đi ngang qua.

Con Mén nó thờ dài: “Lớp tao ban đầu là định để cho Khải phục vụ, nhưng cậu ta một hai không chịu. Còn đe dọa tụi tao nếu để cậu ta phục vụ thì cậu ta chẳng thèm tham gia cái lễ hội vớ vẩn này nữa.”

Mép môi tôi giật giật... chỉ bằng lời kể của Mén, tôi cũng có thể tưởng tượng ra cái khuôn mặt lúc đó của Khải như thế nào. Đại loại là vậy, hot boy nhà tôi chẳng muốn gây sự chú ý.

Tôi đứng phía trước lớp tần ngần mãi không dám vào, lớp hần vẫn chưa nghỉ trưa, vì bên trong vẫn còn có một nhóm người đang cùng nhau trò chuyện.

Mà Khải thì đang ở góc trong, có lẽ không thể thấy tôi đang đứng ở đây.

Đột nhiên sau lưng tôi có một bóng người chắn đi ánh nắng gắt gao, tôi giật mình quay lại nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Tứ Ngổ Ngẩn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 90

Kha đứng đó mỉm cười nhìn tôi. Cậu ta hôm nay mặc áo thun quần jean đơn giản, nhưng nhìn chỉ thấy có chất và chất.

Kha lại mỉm cười: “Tìm Khải hả? Để tui gọi ra cho.”

Tôi không biết nói gì, chỉ gật đầu. Kha đi lướt qua tôi, vào trong một chút thì Khải bước ra. Hần hôm nay trong áo sơ mi quần âu đơn giản, nhìn vô cùng chừng mực, làm tim tôi đập mạnh trong vài giây. Hình tượng này của hần thật sự rất thu hút tôi.

Khải xoa đầu tôi: “Đi thôi.”

Bàn tay trên đỉnh đầu tôi nhanh chóng trượt xuống dưới, nắm lấy tay tôi kéo đi.

Tôi với Khải ngồi trong lớp 12A2 ăn phở. Lớp người ta đầu tư là thế. Từng khung giờ riêng sẽ có từng loại thực đơn riêng. Vào giờ nghỉ trưa như thế này thì phục vụ món nặn, còn lại sẽ bán trái cây.

Khải vừa cho một miếng vào miệng, ngẩng đầu hỏi tôi: “Sáng giờ làm việc có gì vui không?”

“Tất nhiên là vui. Cùng với tụi nó làm việc như thế này mới thấy đứa nào cũng rất đáng ngưỡng mộ. Hầu như ai cũng có một khả năng riêng.

Nhưng mà tui cảm thấy hơi bất công nhè, vừa mới khai mạc lễ hội là thầy Anh liền kéo con Anh Nhảy đi mất dạng, còn đe dọa chúng tôi phải điểm danh đủ cho nó, nếu không thầy cho mỗi đứa một con 0.

Thầy giáo kiểu gì toàn dùng quyền lợi đi đe dọa học sinh... thường xuyên lấy tụi này ra làm trò tiêu khiển.”

Vẫn như mọi khi, là hần hỏi một câu ngắn gọn súc tích, tôi trả lời bằng hết những thông tin cần thiết cộng dư thừa, để rồi bị hần cười trêu chọc.

Tôi còn đang huyền thuyên thì hần đưa ra trước mặt tôi tờ khăn giấy với nụ cười nhẹ nhàng.

Bị chặn ngang, tôi thôi không nói nữa, đón lấy tờ khăn giấy từ hần rồi lau miệng.

Khải tiếp tục hỏi thăm “Vậy, bà đã nghỉ ngơi chút nào chưa?”

“Không, tui làm đến đau vai rồi.”

Hần khẽ cười: “Không nhìn ra bà chăm chỉ đến vậy.”

Biết mình đang bị trêu, tôi bặm môi lườm hần một cái: “Hừ, ông cứ thử mà làm phục vụ đi rồi biết.”

Khải lấy giấy ăn khẽ lau miệng, nhìn dáng vẻ thư sinh này thật không giống với mọi hôm: “Vì đã biết trước nên tui mới không làm.”

“...”

Đối với thể loại câu trả lời bà đạo cùng với người trả lời bá đạo như thể này thì có lẽ không nên tiếp tục đòi co với hấn ta làm gì.

Sau khi ăn phở xong, tôi với hấn đi lòng vòng tìm mấy quán ăn đơn giản, mua cho một mớ cầm đến mỗi tay mới nhàn hạ đi lên sân thượng.. chẳng qua là sân thượng ngày hôm nay chẳng phải chỉ có hai đứa chúng tôi như mọi khi nữa.

Ở trên này, học sinh trường tôi cũng có, mà khách bên ngoài cũng có. Trong đó, tôi thấy Minh với Lâm đang đứng cạnh một nhóm người cười đùa vui vẻ. Tất nhiên, tôi kéo Khải đến đó.

Bạn cũng sẽ thích

Tớ thích cậu từ cái nhìn đầu tiên bởi imhanhtrang

Tớ thích cậu từ cái nhìn đầu tiên

Bởi imhanhtrang

58.3K 3.4K

Bộ Tứ Siêu Quậy bởi Venus_Tears

Bộ Tứ Siêu Quậy

Bởi Venus_Tears

25.6K 1.7K

Thiên thần, ác quỷ và tiểu thư tung tăng trên phố (full) bởi baohan399

Thiên thần, ác quỷ và tiểu thư tung tăng...

Bởi baohan399

882K 20.3K

Tình yêu của ác quỷ máu lạnh bởi hime_akai

Tình yêu của ác quỷ máu lạnh

Bởi hime_akai

61.3K 3.3K

Ê, nhóc! Em thích anh! bởi moon_ndht

Ê, nhóc! Em thích anh!

Bởi moon_ndht

75.9K 5.3K

CON NHÓC LƯU MANH bởi Du_Coin

CON NHÓC LƯU MANH

Bởi Du_Coin

43.8K 2.7K

Yêu cậu học sinh cá biệt bởi ThiCo96

Yêu cậu học sinh cá biệt

Bởi ThiCo96

82.2K 5.2K

Lâm từ xa đã tia thấy tôi đang đi cùng với Khải, lập tức mỉm cười vẫy tay. Tôi đi thẳng về phía đó, cười toe toét đáp lại nó.

Lại gần nhìn kĩ mới thấy thì ra hai người họ đang nói chuyện với bạn của Minh. Mà bạn của Minh không ai xa lạ là Duy, Miên, Ngọc, Chi với Đăng.

Bảy người họ đồng loạt quay sang cười với tôi và Khải.

Tôi cười vui vẻ “Tôi chơi sao không nói, tụi này dẫn đi tham quan.”

“Định tạo bất ngờ ấy mà. Kế hoạch vốn là buổi chiều mới xuất đầu lộ diện, nhưng không ngờ lại tình cờ gặp Minh với Lâm ở trên này.” Ngọc niềm nở đáp lời tôi.

Lâm quay sang làm mặt khinh bỉ với tôi: “Bạn thân người ta mà mày cứ làm như bạn thân mày không bằng.”

Tôi lè lưỡi trêu nó, thế là cả bọn có một tràng cười. Tôi ngẫm nghĩ một hồi mới nói: “Tôi nay mọi người cũng ở lại dự hội trại luôn đi.”

Lâm ngạc nhiên nhìn tôi: “Không phải chứ? Tối nay chỉ dành cho học sinh trong trường thôi mà?”

“Ừ, nhưng mà thí sinh dự thi có quyền mời gia đình đến xem mà. Năm người làm gia đình của tui, ở lại chơi đi cho vui.”

“Ý hay.” Lâm gật đầu vui vẻ.

“Ngày mai trường tụi này không cho nghỉ học, ở lại đây e là không tiện.” Duy đứng ra từ chối.

Minh cũng gật đầu: “Phải đó, thả cho tụi nó về đi. Máy đưa này mà qua đêm ở ngoài thì thầy hiệu trưởng phải mời trà ba mẹ tụi nó đó.”

Tôi thật không ngờ gia đình của họ thế lực lại mạnh như vậy.

Tôi cười trừ, cho cá viên vào miệng, quay sang bỏ vào miệng Khải thêm một viên.

Đứng nói chuyện với nhau một lát thì hết giờ nghỉ trưa. Con Jen gọi điện réo tôi với Lâm về lớp.

“Ừ, tụi tao về liền.” Tôi nói xong định cúp máy thì nó lại run run nói.

“Mày... gọi Khải đến đây luôn đi. Gọi nhiều con trai vào... càng nhiều càng tốt.”

Nhận thấy có chuyện không ổn, tôi lập tức trở nên gấp gáp: “Sao vậy?”

Tám người còn lại đang đứng đó bị thái độ của tôi thu hút sự chú ý, cả thầy đều nhìn về phía tôi.

“Có chuyện rồi.” Giọng nó càng run rẩy.

...

“Anh hai của tao, ông gọi bạn bè đến quậy đó.” Trang Nhã nhú mồm, run sợ nói.

Lúc này, cả đám đang đứng cạnh con Jen và Trang trong góc khuất. Tụi lớp tôi lúc này phần lớn đang ở bên ngoài phục vụ, ai cũng gườm gườm nhìn về mấy anh lớp 12 đang nói chuyện lớn tiếng ở giữa phòng học.

Tôi thờ dãi: “Tao nhớ không lầm thì anh mày là dân du côn?”

“Ừ. Tao vốn không nói với ông... chẳng biết sao hôm nay ông lại biết được mà tới đây.” Trang Nhã nhú mồm khó chịu... nhìn trong đôi mắt đó của nó vừa hoang mang vừa lo sợ, lại có chút tức giận.

Khải, Minh, Duy với Đăng nhú mồm nhìn về phía đó, lăm bắm gì đó mà tôi không nghe thấy.

Chúng tôi thế là đứng im lặng ở đó, nín thở chờ từng hành động một từ mấy người họ.

Nhưng tuyệt nhiên không có bất cứ hành vi nào quá đáng.

Duy với Đăng vỗ vai Khải với Minh: “Hai người đi làm việc đi, để tụi này ở đây canh chừng là được rồi.”

Minh lập tức hất bàn tay đang đặt trên vai mình ra “Không được. Tụi mày đâu có liên quan gì đến việc này...”

“Sao lại không liên quan. Mày ở đây cũng đâu giúp ích được gì. Cứ đi làm việc đi. Khi cần tao gọi, dù sao mày cũng chỉ đứng trước cửa lớp, có xa xôi mấy đâu.”

“Tụi nó tới sáu thằng, có chuyện gì thì hai đứa bây phải làm sao?”

“Có chuyện gì là chuyện gì được. Tao đã nói, nếu thật sự có chuyện, tao sẽ thông báo cho mày. Được chưa?” Duy thay Đăng thuyết phục Minh.

Cậu ta suy nghĩ một hồi rồi gật đầu: “VẬY tao ra ngoài đó quan sát.”

“Ừ.”

Khải thì không nói gì, chỉ im lặng đứng đó. Sau khi Minh đã rời đi, mọi sự chú ý quay lại Khải. Hắn chẳng tỏ vẻ gì là quan tâm, lạnh nhạt nhìn ra bên ngoài.

Tôi quá hiểu tính hắn, đã không muốn thì có nói đến đâu hắn cũng không chịu nghe.

Điện thoại Khải reng lên. Hắn bắt máy mà thậm chí còn thẳng thềm nhìn vào màn hình điện thoại.

Đứng gần hắn, tôi còn có thể nghe được tiếng hét lên từ đầu dây bên kia: “Khải!! Mày đang ở đâu đó!?! Mày về lớp ngay cho tao! Công việc thì như một mớ hỗn độn, mày còn có tâm trạng đi chơi hả!”

“Tao có chút chuyện, khi nào giải quyết xong sẽ về.” Khải nói nhanh rồi cúp máy.

Tôi có thể cảm nhận được, bên đầu dây kia sẽ ức chế đến mức nào... mép môi lại gật gật.

Trong lúc dồn hết sự chú ý vào Khải, tôi phút chốc không để ý đến cơ sự bên ngoài. Đến khi nghe tiếng gào lên: “Mày làm cái gì đó.”, mới giật mình phát hiện những người còn lại đều đã chạy ra ngoài hết thảy.

Cả Khải cũng đã mất dạng. Lúc này tôi mới giật mình đuổi theo ra ngoài.

Mọi người xung quanh vì sự việc vừa rồi đã hoảng loạn tản đi gần hết.

Tôi nhìn khách của mình cả thảy bỏ chạy mà đau lòng... tiền của tôi... khách của tôi... đều đang ngày càng chạy xa tôi rồi!!

Tôi hậm hực trừng mắt nhìn về phía mấy cha nội.

Mấy cha nội vừa rồi đã làm cái quái gì vậy!!!

Mang một bộ mặt hầm hầm như sắp đi giết người, tôi đi thẳng một đường tới đó. Khải thấy tôi đang tức giận liền kéo tay tôi đứng ra sau hắn... lại lặng lẽ quan sát tình hình.

Nếu mà nhìn theo cái tình hình bây giờ, thì tôi đoán trong lúc tôi đang không biết cái mô tê gì hết vì đang bận chăm chú nhìn Khải, thì sự việc như sau đã xảy ra.

Cha nội đầu đàn trên ghẹo con gái nhà người ta, đã vậy còn cố tình lựa ngay nàng đang hẹn hò với bạn trai mà động vào. Kết quả chọc phải lòng tự trọng của chàng trai, làm cho chàng trai gào lớn, sẵn tới nắm cổ áo hắn ta.

Như chờ đợi chỉ có vậy, mấy cha nội xung quanh lập tức đứng dậy, cười khẩy lưu manh áp sát, đẩy chàng trai với cô gái vào giữa vòng vây, dường như còn đang ngênh mặt lên để kích nhau nhào vô đánh.

Khải thấy vậy lập tức phóng đến, Minh bên ngoài chạy vào... đưa tay đẩy nhẹ tụi nó ra, nhảy vào chắn trước chàng trai với cô gái. Đăng với Duy đứng giáp vòng bên ngoài, thẳng Bảo Đô đứng chắn trước mặt tụi con gái. Tụi con trai lớp tôi từ bên ngoài chạy vào. Cả một khu nháo nhào làm mấy lớp bên cạnh cũng tò mò chạy sang xem kịch hay.

Minh đứng ra dàn xếp: “Mấy người thôi ngay. Đừng có gây chuyện ở đây.”

Anh của Trang, cũng là nhân vật đầu đàn tôi nói ban nãy, vô cùng thản nhiên cười khẩy, ngênh ngênh mặt lên trả lời: “Ở đây có ai thấy tao gây chuyện hay không? Là thằng nhãi này tự nhiên nắm cổ áo tao. Tao có làm gì đâu.”

Tôi nghe mà tức muốn lộn ruột, hai nắm tay siết chặt.

Cô gái kia run sợ, nhưng vì ở đây có nhiều người nên bức xúc lên tiếng: “Gi chứ... là anh tự nhiên nắm tay tôi.”

“Cô em... cô em xem có ai có thể làm chứng cho cô em hay không?” Mấy tên kia hùa vào la hét um sùm, át hết tiếng của rì rầm của mọi người ở bên ngoài đang hóng chuyện.

“H... Họ.” Cô ấy tức muốn khóc mà không dám làm gì, chỉ có thể chỉ bừa về phía tụi con gái đang đứng sau lưng Bảo Đô.

Hắn ta cười cợt nhả, hàng chân mày nhú sát hơi ngẩng người hỏi tụi tôi “Mấy em thấy hả?”

Cả bọn im phăng phắc... ừ chứ nó có thấy gì đâu mà nói.

Thấy cô gái như sắp khóc đến nơi, tôi điềm nhiên đi thẳng ra trước mặt Bảo, đối mắt với tên đó: “Ừm... tôi làm chứng. Có vấn đề gì không?”

Vừa rồi hình như tôi thấy Khải vừa liếc tôi.

Hình như hắn không thích tôi làm việc này? Dù gì thì đây cũng không phải lúc để chú ý đến thái độ của hắn. Tôi đứng trước mặt anh con Trang, hơi nhúu mày khi hắn ta đi về phía tôi. Bảo Đồ lập tức bước lên trước một bước, đứng ngang hàng với tôi... cùng tôi nhìn chăm chăm vào hắn ta.

Nhìn thấy nụ cười man rợ của Trung. Tôi mới biết là vừa rồi hình như mình đã thật sự làm việc không nên làm. Tôi hơi liếc về phía Khải, hắn đang đứng phía sau với đôi mắt gườm gườm nhìn Trung, cứ như thể hắn sẽ nhào đến cứu xé tên này bất cứ khi nào, chỉ cần là hắn ta có bất kì hành động nào đáng ngờ.

Trung nhàn nhạt phả vào mặt tôi hơi thở đầy mùi thuốc lá: “Thế nào... cô em thật sự nhìn thấy ư?”

Đang đe dọa kia... là đang đe dọa đó...

Tôi nghiêm mặt đáp: “Thì sao?”

Hắn ta lại cười, chỉ là... nụ cười như đánh lại một chút “Gan dạ nhỉ...”

Mọi người xung quanh nín thở chờ đợi. Hắn đột nhiên giơ tay về phía tôi với tốc độ kinh hoàng. Tôi giật mình, không kịp phản xạ, may là Bảo Đồ nhanh chóng kéo tôi lùi về sau. Cậu ta hất hàm: “Anh có thể thôi gây chuyện và rời đi rồi. Chỗ này không phải là chỗ cho các anh đến quấy phá.”

Oa... Bảo Đồ hôm nay ngầu quá đi!

Tôi tíu tít thì bị Trung liếc một cái. Hình như hôm nay là ngày mà tất cả mọi người cùng lườm tôi, cùng liếc tôi thì phải.

Mất một lúc lâu, anh ta nhún vai, “Ok. Mấy đứa làm căng quá, muốn anh đi thì anh đi.”

Tôi thầm thở phào vì anh ta chịu rời khỏi, nhưng tự nhiên tay tôi có cảm giác bị nắm chặt, cả người tôi chao đảo.

Giấy trước còn đứng sau lưng Bảo, giấy sau liền đứng trước mặt cậu ta.

Bằng một cách huyền bí nào đó, cổ tay tôi gọn gàng trong cái nắm chặt của anh Trung.

Anh ta nhanh nhẹn kéo tôi ra ngoài: “Cho anh mượn cô bé này.”

Tôi hoảng hốt giật tay, nhưng mãi vẫn không có tác dụng.

Đến khi anh ta kéo tôi ra tới hành lang, thì cửa kính bỗng vỡ tan.

Tôi hét lên một tiếng. Khung cảnh xung quanh lúc đó vô cùng hỗn loạn. Mấy người nhiều chuyện ở ngoài cửa đều bỏ chạy hết thảy.

Kính vỡ vụn đầy trên sàn nhà. Anh Trung cũng giật mình đứng lại, bởi vì chỉ tiến thêm một bước nữa thôi thì những mảnh thủy tinh kia đã ghim hết vào anh.

Có một hành động vô thức của anh ta làm tôi trong phút chốc thay đổi suy nghĩ của tôi về con người này.

Vào ngay khoảnh khắc cánh cửa vang lên tiếng động lớn, anh ta đã kéo tôi ra sau lưng, lấy thân mình chắn cho tôi... dù cho có bất cứ chuyện gì xảy ra đi chăng nữa thì hắn ta cũng sẽ hứng chịu hết cho tôi.

Anh ta nhúu mày nhìn vào trong lớp, nơi cái chai bay ra làm ô cửa vỡ tan.

Khải từ khi nào đứng sau lưng tôi, giật tay tôi ra khỏi anh Trung. Tội bạn anh ta chuyển sang giáp vòng quanh tôi với Khải.

Bây giờ thì tình huống của chúng tôi lúc này có thể nói là hết như tình huống của cặp đôi xui xẻo vẫn còn đang sợ hãi bên trong.

Tôi nghiêng người sang nói nhỏ với Khải: “Hắn ta muốn phá rồi tiệm mình, nếu mình làm căng lên là hắn đã đạt được ý đồ rồi. Bỏ qua đi.”

Phản thì thật sự là như vậy, nhưng còn phần khác, là tôi lo sợ... hắn có vì nóng nảy tức thời mà gây chuyện với người ta, rồi sẽ đánh nhau một trận tung bừa hay không.

Cơ mà hình như điều tôi lo sợ đang dần trở thành sự thật. Khải dường như không còn đủ bình tĩnh để nghe tôi nói, hắn siết chặt tay, làm tôi thấy nhói.

Hai bên cứ day nghiêng nhìn nhau, suýt chút nữa đã nhảy bổ vào nhau. May mà ngay lúc này, bác bảo vệ chạy đến, cuối cùng dẹp loạn được cái khu vực này. Mà đến khi đó thì khách hàng đều đã chạy đi mất hết thảy... khách của các gian hàng bên cạnh cũng không một bóng người.

Tôi thù người nhìn cái cửa lớp im phăng phắc, trong lòng có một nỗi đau khổ mơ hồ dâng cao...

Tiền của tôi... đã vì chuyện ban nãy mà bay đi hết rồi...

Ngoài tôi ra thì mấy đứa lớp tôi tự nhiên như robot mất điện, cạn kiệt hết năng lượng, đứng yên một chỗ mặt đơ ra...

Tôi thờ thẩn nhìn trời nhìn mây thì con Trang tự nhiên ngồi xuống kế tôi... nhìn mặt nó lúc này coi bộ còn thảm hơn cả tôi.

Tôi cười khỏ với nó: “Mày bị sao đó.”

“Không có gì.” Nó đích thị là diễn hình của mấy đứa chuyên gia giấu tịt cảm xúc của mình đi.

“Nói đi, có phải mày cảm thấy có lỗi vì anh Trung đến đây phá chúng ta hay không?”

Nó im lặng một hồi lâu rồi thờ dài “Sao mày biết?”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Tír Ngó Ngẩn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91

“Sao mày biết.” Nhìn khuôn mặt đau khổ của nó mà tôi cũng thấy đau lòng. Nói gì thì nói, nó giống như chị gái của tôi vậy. Chị mình buồn thì mình làm sao vui.

“Mày đừng suy nghĩ lung tung. Dù sao thì nguyên liệu của tụi mình cũng sắp hết rồi. Kiểu gì mà chẳng phải đóng cửa sớm.”

Hai tay nó đặt trên đùi siết chặt “Nếu mày mà là tao, thì mày có thể nghĩ như vậy được hay không..”

“Thì... ổng là ổng, mày là mày, tại sao mày phải vì lỗi của ổng mà cảm thấy như vậy chứ. Trong khi...”

‘Teng teng...’

“...”

Tiếng điện thoại ôn thần cắt ngang mạch diễn deep của tôi.

Trong một phút giây nào đó, tôi đã nguyên rủa chủ nhân cái điện thoại, sau đó mới phát hiện ra đó là tiếng chuông điện thoại của mình.

Tôi cộc cằn bắt máy: “A lô.”

“Ê cái con kia, bây giờ mày đang ở đâu hả? Còn không biết vác xác đến đây ngay cho bà.” Giọng con Jen bên kia khiến tôi muốn thủng cả màn nhĩ.

“Mày nói gì vậy? Mày đang ở đâu?”

“Tao đang ở dưới sân, tất cả những thí sinh dự thi tối nay đều đang có mặt ở đây hết rồi, mày còn làm cái quái gì ở đâu vậy?”

Tôi đứng bật dậy... thôi chết.

Tôi quay sang nói với con Trang: “Tao xuống dưới điểm danh. Mày kiếm con Uyên đi để nó an ủi mày.”

Nói rồi tôi phóng đi, vừa chạy vừa hỏi con Jen: “Khái có đó không mày?”

“Ồ cái con nhỏ... mày muốn nghe chửi lắm hả!!!!”

Thấy nó nổi điên trong điện thoại, tôi cười khoái chí rồi chạy nhanh xuống nơi tập trung.

Vừa thấy tôi, nó hiện hình thành gao trắng, sấn tới đá tôi bay xa 2m.

Tôi đau lòng ôm đầu, dù gì thì nó cũng là con gái, sao lại bạo lực như con trai thế nhỉ??

Đội tôi đứng dậy, nó kéo tôi chui vào một góc khuất, thì thầm: “Mày với ổng định diễn trò gì vậy? Hồi nãy tao đi tia mấy lớp khác, tụi nó công phu lắm, nào là diễn hài rồi còn ảo thuật đu dây nữa.”

“...” một thứ gì đó vừa đè nghẹn trái tim tôi “Bây giờ thì mày đang tạo áp lực cho tao đó hả?”

“...” nó nuốt nước bọt “Đâu có.”

“Tao với Khải hả... ừm... tiết mục xuề xòa lắm. Mày thật sự muốn biết?”

“...”

“Nên tốt nhất là mày cứ cầu nguyện cho lớp chúng ta không đứng bết.” Tôi cười tươi rồi với nó rồi xoay người bước đi tìm Khải.

Vừa thấy bóng dáng của hắn từ xa, tôi điên tiết, vội vội vàng vàng chạy đến đó... bởi vì hắn đang nói chuyện với Phương... là bạn Phương đẹp ời là đẹp ấy!!!

Không được nha!! Tuyệt đối không được!!

Lúc đó, đôi mắt tôi chỉ bận chú tâm đến Khải, trên đường đi đến đó va vào bao nhiêu là người.

Bạn cũng sẽ thích

Tớ thích cậu từ cái nhìn đầu tiên bởi imhanhtrang

Tớ thích cậu từ cái nhìn đầu tiên

Bởi imhanhtrang

58.3K 3.4K

Bộ Tứ Siêu Quậy bởi Venus_Tears

Bộ Tứ Siêu Quậy

Bởi Venus_Tears

25.6K 1.7K

Thiên thần, ác quỷ và tiểu thư tung tăng trên phố (full) bởi baohan399

Thiên thần, ác quỷ và tiểu thư tung tăng...

Bởi baohan399

882K 20.3K

Tình yêu của ác quỷ máu lạnh bởi hime_akai

Tình yêu của ác quỷ máu lạnh

Bởi hime_akai

61.3K 3.3K

Ê, nhóc! Em thích anh! bởi moon_ndht

Ê, nhóc! Em thích anh!

Bởi moon_ndht

75.9K 5.3K

CON NHÓC LƯU MANH bởi Du_Coin

CON NHÓC LƯU MANH

Bởi Du_Coin

43.8K 2.7K

Yêu cậu học sinh cá biệt bởi ThiCoi96

Yêu cầu học sinh cá biệt

Bồi ThiCo96

82.2K 5.2K

Tôi thì luôn miệng xin lỗi, chứ chả biết mình đang xin lỗi ai.

Đến khi gần đến chỗ Khải thì đột nhiên tay tôi bị túm chặt, một bóng đen lướt qua trước mặt tôi ở phạm vi gần sát. Tôi hét lên theo phản xạ, nhưng người đó quá khôe, nhanh chóng kéo tôi vào góc, bịt chặt miệng tôi.

Vì thân hình của hắn ta quá to lớn, cho nên xung quanh chẳng ai để ý đến tôi.

Tôi hung hăng cắn vào bàn tay kia.

Hắn điên tiết gào lên, rồi xung quanh nhảy ra ba bốn tên, cùng nhau giữ chặt tay chân tôi, một tên khác cho tôi một cú vào ót.

Trời đất đảo lộn, chân tay tôi không còn sức lực... tôi rơi vào hôn mê...

...

Jen tức tốc đi đến chỗ Khải đang đứng cạnh Phương. Hắn từ nãy đến giờ sắp phát điên rồi... cô nàng này là ai từ đâu chạy đến như quen biết hắn vậy, cứ lải nhải làm hắn nhức cả đầu.

(thật ra hai người có quen biết nhau mà anh không nhớ thôi anh ạ...)

Jen đến như vị cứu tinh của đời hắn. Khải liền bỏ Phương quay sang đáp lời Jen.

Nó um sùm hết cả lên: “Ừa, con Hạ đâu rồi? Không ở cùng với ông hả? Ông có biết nó đi đâu không? Gần tới giờ diễn rồi mà nó chạy đi đâu không biết?”

“Không, không phải Hạ xuống đây cùng với bà hả?”

“Ồ... nó đi tìm ông từ nãy đến giờ mà?”

Hàng chân mày của hắn nhíu chặt, trong phút chốc đó, trái tim hắn như thắt lại, có chuyện gì đó không ổn rồi.

Hắn lấy điện thoại ra gọi cho Hạ, nhưng kéo dài cũng chỉ có mấy tiếng reng dài quen thuộc.

Mồ hôi chạy dọc thái dương, Khải quay sang Jen: “Bà nói Hạ đi tìm tui khi nào?”

“Khoảng mười lăm phút rồi.”

“Cái gì?” hắn nhíu mày thật chặt. Phương bên cạnh nghe hết cuộc trò chuyện của hai người họ, mặt cũng tái đi.

“Ban nãy tui thấy Hạ tiến về phía này, nhưng đột nhiên lại không thấy đâu nữa.”

Không chờ Phương nói hết câu, Khải đã vụt chạy, mắt đảo dáo dác đi tìm hình bóng của Hạ.

Trong lòng hắn lúc này là một mớ hỗn độn... hắn thật sự không còn tỉnh táo nữa. Lấy điện thoại ra gọi cho Kha... mà hắn nhấn nhầm đến mấy lần.

Giọng của Kha bên kia vô cùng vui vẻ: “Gọi tao có chuyện chứ?”

“Hạ biến mất rồi, tao có linh cảm chẳng lành, báo giúp tao bên 11A4 xem có ai biết cô ấy ở đâu không.”

“Biến mất cái gì? Sao lại biến mất?”

“Mấy cứ việc biết là biến mất đi, gọi không được, tìm không thấy chẳng phải là biến mất sao?”

“Được rồi, để tui tao chia nhau ra tìm.”

“Ừ. Tao chạy vòng quanh khu tây, mày với tui nó tìm bên khu đông đi.”

“Ok.”

Nghe tin Hạ biến mất, cái nữa đang ghim lê trên tay Kha rơi xuống đất, cậu sốt ruột còn hơn cả ngồi trên lửa.

Kha quay sang nói với cả đám lớp mình đang ngồi ở đó: “Nguyệt Hạ mất tích rồi.”

Cả bọn cùng đồng thanh: “Cái gì?”

Kha cũng cảm thấy vô cùng đau đầu, cậu ta vừa bấm gọi cho Hạ vừa giải thích “Khải nói là không thấy Hạ đâu nữa.”

Cả bọn thế là lại nhao nhao lên “Không thấy đâu nữa là thế nào được!!”

Sau khi chờ đợi đầu dây bên kia tới mất hết kiên nhẫn, bàn tay cậu siết chặt cái điện thoại.

“Đúng thật là không bắt máy.”

“Có khi nào là đang đi vệ sinh hay đánh rơi điện thoại gì đó không?”

“Chắc là không đâu, Khải sẽ không vì mấy chuyện như vậy mà lo lắng... trong điện thoại, dường như rất gấp rút. Nó nói tụi mình chia nhau tìm bên khu đông, để nó tìm bên khu tây.” Hàng chân mày Kha dính chặt lại với nhau, khuôn mặt hằn vài phần vội vã, lúc này, cậu chỉ muốn nhanh chóng lao ra khỏi căn phòng này để đi tìm Hạ.

Tuần lại lần nữa là người bình tĩnh nhất bọn, cậu ta hơi nhíu mày, nghiêm túc phân chia: “Bây giờ thằng Dũng đảm nhận việc đi báo với bên 11A4, còn Hào thì ở lại lớp gọi cho Hạ liên tục cho tui, tới khi nào cô ấy bắt máy thì báo cho tui này một tiếng... ừm... Dũng, mày qua báo bên 11A4, cũng báo bên đó đừng có gọi cho Hạ, kéo lại kẹt máy.” Tuần phân xong đảo mắt một vòng rồi nói tiếp: “Những người còn lại chia nhóm theo tổ trong lớp, đi khắp các phòng học bên dãy phía đông. Tổ 1 với 2 thì đi tìm dưới sân. Tổ 3 với 4 thì đi tìm tầng 1, tầng 2. Bên 11A4 cũng cần phải chia làm 4 nhóm, 2 nhóm bên dãy bắc, 2 nhóm bên dãy nam.”

“Được.” Trong 3s, tất cả đều đã tản ra hết, mỗi người đều chạy đi làm công việc của mình.

Cả lớp 11A4 bây giờ đều đang ở trong khu vực lớp học, nên khá là đơn giản cho Dũng khi thông báo cho mọi người.

Sau khi Dũng báo là Hạ đã biến mất, ai cũng phì cười: “Lớn tởm ngông như vậy rồi, ai đòi lại mất tích được.”

“Khải không phải là kiểu người sẽ lo lắng vì những chuyện nó chưa chắc chắn.” Dũng nghiêm túc lặp lại câu nói của Kha.

Nghe xong câu này, dường như tất cả mọi người đều trầm xuống trong chốc lát. Phần lớn tụi nó đều hiểu quá rõ tính cách của Khải. Quả thật hẳn là người không bao giờ khiến cho người khác lo lắng vì những chuyện không đâu... hơn nữa, bản thân hẳn cũng vô cùng bình tĩnh... gấp đến mức phải nhờ đến sự trợ giúp thế này thì rõ ràng là có vấn đề thật.

Lâm lập tức lấy điện thoại ra gọi cho Hạ, còn vừa bấm vừa lầm bầm: “Mày mà để quên điện thoại ở đâu thì tao liền cho mày ra đường ngủ.”

Dũng ngay lập tức lắc tay nói: “Cái đó... Hào bên lớp tui gọi từ nãy đến giờ mà không ai bắt máy hết. Bây giờ bà có gọi cũng bị kẹt máy thôi.”

“Vậy giờ phải làm sao?”

Dũng nhớ lại sự phân bổ nhân lực ban nãy Tuần vừa nói, nhanh nhẹn phân nhóm rồi cả bọn cùng đi tìm kiếm cô nàng tên Đinh Nguyệt Hạ.

Trong khi nó thì đang..

...

Tôi bị giật mình thức giấc vì cái chất giọng ngang phè phè đáng sợ của ai đó khi tên đó nhắc tới tên của tôi.

Vừa mở mắt, ánh sáng chiều làm tôi khẽ nheo mắt vì chưa kịp thích nghi.

Hình như tôi đang nằm dài trên sàn.

Tay chân tôi bị trói chặt, nhúc nhích cục cựa đến một mm cũng không được.

Tôi bắt đầu hoang mang vì không ngồi dậy được... nói trắng ra là không nhìn được xung quanh có gì.

Nghe là làm, tôi ngóc đầu dậy nhìn xung quanh, cái bản mặt đáng ghét của ông Trung đội thẳng vào mắt tôi.

Tôi hằm hằm nhìn ông, hét lớn: “Anh đang làm cái trò gì vậy?”

Trung đang cùng với đám bạn đứng thành một hình tròn cười đùa vô cùng vui vẻ.

Nghe thấy giọng nói của tôi, cả bọn đồng loạt quay lại, đưa ánh mắt hung dữ nhìn tôi.

Tôi thừa nhận lúc này tôi có hơi hoảng sợ, liền cố gắng ngồi dậy.

Anh Trung thấy tôi vất vả lẫn qua lẫn lại thì phì cười, tiến tới bế bổng tôi lên.

Cái cảm giác lạ lẫm này là lần đầu tiên tôi cảm nhận được... giống như tự nhiên mình bay lên vậy.

Đột ngột chênh lệch độ cao khiến tôi thấy hơi choáng, hơn nữa tay chân đều bị trôi, có rơi xuống cũng không biết chống đỡ như thế nào, nên cả người tôi co lại, cố nép vào lồng ngực của ai kia.

Anh Trung nhếch môi cười khẩy, đem tôi đặt xuống góc tường, mà bất ngờ hơn là anh ta để tôi ngồi, cho tôi tựa lưng vào bức tường đó... giống như sợ rằng khi bị trôi hết tay chân, tôi ngồi bình thường sẽ cảm thấy rất mỏi.

Rốt cuộc thì tên này là người tốt hay người xấu đây?? Có cái thể loại thái độ nửa này nửa kia như thế... thì tôi biết phải đánh giá anh ta như thế nào.

Tôi nghiêng người nhìn mấy người còn lại, đồng thời quan sát một lượt xung quanh. Hình như tôi đang trên sân thượng khu tây của trường tôi.

Tôi làm một vẻ mặt lạnh lùng nhìn anh ta: “Anh lại đang bày cái trò gì đây... trôi tôi lại như thế này là sao?”

“Nói là trôi thì nghe có vẻ... hơi bất lịch sự đối với một cô gái như em...”

“...”

Hắn lại cười.”

“Vậy rốt cuộc anh muốn cái gì?”

“Ồ, anh chờ có mỗi câu này.”

Anh ta chỉ nói có vậy, rồi đưa mắt nhìn tôi từ trên xuống dưới.

Tôi hơi rùng mình trước ánh mắt đó của anh ta.

Trung khe khẽ mở miệng, người hơi hướng về phía của tôi: “Ừ... điện thoại của em đâu rồi?”

Sau khi anh ta hỏi, tôi mới phát hiện cái điện thoại ban nãy tôi đang cầm trên tay đã không cánh mà bay.

“Mất rồi!!!”

Tôi gào lớn, làm cả bọn đang đứng bên kia còn phải giật mình.

Tôi theo phản xạ nhìn quanh quất tìm kiếm cái điện thoại cầm hương của mình... dưới đất không có, trên người cũng không có. Vậy là rõ rồi... đã quăng mất ở đâu đó rồi...

Tôi hét ầm lên thể hiện sự tức giận, khi chính anh ta là người đã làm tôi quăng mất cái điện thoại... còn không ngừng làm loạn, giầy nãy cả lên.

Cùng lúc này ở cách đó một tòa nhà, cô nàng Hào bị gãy chân đã gọi đến mức cái điện thoại của cô nóng hừng hực lên. Cuối cùng bên kia cũng có tí phản hồi, một giọng nữ vang lên: “A lô?”

“A lô. Hạ hả? Máy đang ở đâu, có biết tụi tao...”

“Tụi tao không phải Hạ.” Giọng nói đó lại chen ngang câu nói vội vã như đọc rap của Hào.

“Vậy...”

“Bà là bạn của chủ chiếc điện thoại này phải không? Có thể đến đây lấy giúp tui không? Tui đang ở dưới sân, chuẩn bị lên diễn rồi, nên không đem trả được.”

“...” Hào.

“A lô? Có được không? Nếu không được thì một lát nữa diễn xong tui đem đến cho bà. Bà ở đâu?”

Hào cười khỏ nói “À... thôi không cần đâu, tui sẽ đến lấy.”

“Ừ, vậy tui đợi bà dưới sân nhé.”

Vừa cúp máy, Hào liền soạn một tin nhắn, gửi tới tất cả thành viên 11A1 và 11A4: ‘Điện thoại của Hạ bị rơi dưới sân, ai đang ở đó thì đi nhận giúp tui.’

Lại chuyển cảnh sang sân thượng của tòa nhà bên kia.

“Vậy em lấy điện thoại của mấy đứa này, nhấn cho con Trang, bảo nó đem tất cả số tiền mà hôm nay mấy đứa kiếm được, đến đây cho anh.”

“Anh thích thì tự đi mà nhắn.” Tôi bĩu môi khinh bỉ.

“Không được, nó biết rất rõ cách nhắn tin của anh, không lừa nó được... nên là mới phải nhờ tới em.”

Tôi cười nhạt: “Anh có biết hành động bây giờ của anh là phi pháp hay không?”

“Tất nhiên là biết, nhưng nó chẳng hù dọa gì được anh đâu cô bé.” Anh ta xoa đầu tôi... búng tay một cái, phía sau có một tên đem cái điện thoại đến đặt lên tay anh ta.

Anh Trung đưa nó ra trước mặt tôi: “Em sẽ nhắn chứ?”

“Anh tự đi mà nhắn.” Tôi đưa mắt ra chỗ khác, chẳng thèm ngó ngang gì đến anh ta nữa.

“Được, anh đã giữ phép lịch sự đến vậy rồi, em lại không chịu phối hợp, thì anh đành phải dùng đến biện pháp mạnh thôi.”

Nghe đến cụm từ biện pháp mạnh, tôi giật mình.

Được, tôi thừa nhận, tôi có thể bình tĩnh đến mức này là vì tôi cho rằng người bắt cóc tôi lúc này là anh trai của bạn tôi, anh ấy sẽ không dám làm gì tổn hại nhiều đến tôi.

Nhưng tôi quên mất... ngoài anh ta ra thì bên kia vẫn còn rất nhiều người.

Bọn họ sẵn tới chỗ tôi.

Tôi lúc này hoảng hồn lấp ba lấp bắp: “Mấy người mau... mau tránh ra chỗ khác.”

Vì quá hoảng hốt mà tôi không để ý vừa rồi mình đã gián tiếp giúp cho hắn ta thành công kế hoạch.

Chẳng là lúc đó anh Trung gọi cho Trang: “Mấy mau đem hết số tiền tụi mày kiếm được đến cho tao, nếu không đừng trách tao làm gì con bạn mày.”

Lúc đó, chất giọng oanh vàng của tôi vang lên, qua bên đầu dây bên kia, trở thành một lưỡi dao đâm thẳng vào Trang.

...

“Anh là đồ điên! Đồ mất hết nhân tính!” Trang đứng giữa sân trường hét lớn, nước mắt bắt đầu ứa ra chảy đầy trên gò má múm mím. Nó làm cả trường lúc đó gần như đổ dồn hết ánh mắt vào nó.

Vậy mà anh ta vẫn còn dùng cái chất giọng cọt nhả để đáp lời nó “Suýt... em gái thì không nên chửi mắng anh trai mình như vậy.”

“Anh trai?” nó cười nhạt “Anh còn là anh trai của tôi sao? Người anh lương thiện của tôi đã chết rồi.”

“Câm mồm. Mày nghĩ tao thành ra như thế này là vì tao muốn chắc. Bây giờ tao cũng chẳng cần làm anh trai mày nữa, chỉ cần mày đưa tiền cho tao.”

“Tôi không đưa. Đó là tiền của cả một tập thể làm ra, đâu phải của riêng mình tôi mà anh...”

“Được, nếu em không muốn cô bạn xinh xắn của em toàn vẹn trở về thì cứ vậy đi.”

Anh ta nói rồi cúp máy...

Nó ngã quỵ xuống giữa sân trường, khóc òa lên vì tức giận... vì lo lắng... vì đau khổ... người anh trai mà nó hằng ngưỡng mộ đang làm cái gì thế này.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Tứ Ngổ Ngẩn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92

Sau khi thấy tin nhắn của Trang, Khải gần như đập cái điện thoại vào tường sau cú đấm đầy uy lực.

Hắn lúc này không chỉ thấy lo lắng cho Hạ, mà còn cảm thấy tức giận thay cho Trang.

Nếu hắn có người anh như thế này... có lẽ sẽ vô cùng đau đầu.

Bà chị của hắn tuy có hơi... áy áy thật, nhưng dù gì đi nữa thì bản chất của chị ấy vẫn là một cô nàng lương thiện... chỉ mỗi vậy thôi cũng đã đủ khiến cho hắn phát điên. Nếu thật sự chị Như có tính cách tệ như anh Trung, thì hắn chắc sẽ vì chị ta mà hận thù cả thế giới... chắc chắn sẽ mất hết lòng tin vào con người.

Hắn vẫn không từ bỏ, tiếp tục chạy đi tìm Hạ... nếu bây giờ bảo hắn chuẩn bị tiền rồi ngồi chờ chị thì, chắc là hắn sẽ mất kiên nhẫn mà chết.

Điều an ủi duy nhất của Khải lúc này, là hắn vẫn còn sức lực để chạy đi tìm kiếm người con gái của hắn.

Cho đến khi, Khải chạy lên sân thượng của tòa nhà...

Ở sân thượng của tòa nhà bên cạnh, hình ảnh Hạ run rẩy ngồi giữa một đám con đực đầy lưu manh kia làm máu nóng trong người dường như dồn hết lên đầu hắn.

Khải nhìn thấy bên đó, tất nhiên bên đó cũng sẽ nhìn thấy Khải.

Trung đứng đó, cho hai tay vào túi quần, bình thần nhìn người con trai đứng ở bên đây đang bốc lửa hai tay siết chặt thành nắm đấm đe dọa mình.

Khải vội quay người chạy xuống tầng.

Đây lại là một thiết kế ngu xuẩn khác của ngôi trường này. Tầng thượng của các tòa nhà không thông với nhau, muốn từ tầng bên này sang tầng bên kia là cả một quãng đường.

Hắn chạy bán mạng vì sợ là nó sẽ bị đem đi chỗ khác... nhưng đến khi lên được đến tầng thượng bên này thì Hạ đã không còn ở đó nữa... nó cùng với đám người kia hoàn toàn tan biến không để lại dấu tích.

Hắn tức giận nghiêng răng, đâm mạnh một cái vào tường khiến máu rỉ ra, để lại trên bức tường đó hai chấm đỏ nhỏ xíu.

Khải lại xoay người chạy xuống.

Hắn vẫn nuôi một hy vọng có thể tìm thấy nó. Tòa nhà này chỉ có một cầu thang, chính là cái cầu thang ban nãy hắn chạy lên. Trong suốt khoảng thời gian hắn lên tầng thì không thấy đám người đó đi xuống.

Cứ cho là hắn còn tốn thời gian để chạy xuống ở tòa nhà bên kia, thì nguyên một đám người đem theo một cô gái bị trói như vậy cũng phải tốn rất nhiều thời gian.

Khải tin là bọn họ chưa đi xa được, nếu may mắn, có thể tìm thấy Hạ, trước khi mọi thứ dần chuyển biến xấu đi.

Nhưng... sự thật luôn khiến người ta cảm thấy bất lực. Nó đã không còn ở đó nữa rồi.

Hạ lại một lần nữa bị đánh ngất đi, rồi bị đem đi đâu đó nó không biết, tới khi tỉnh lại thì bên ngoài đã hoàn toàn chìm vào đêm tối.

Nó đang ở trong một căn phòng khách sạn, nó nghĩ vậy. Đối với cách bày trí của căn phòng mà nói thì, đây là khách sạn cao cấp... rõ ràng bọn người này là bất cóc tổng tiền, còn có thể để nó ở khách sạn cao cấp như thế này chứ... không lẽ... nó đã bị bán đi rồi không chừng. Nó hoảng hồn đứng dậy đi ra cửa thử tìm cách trốn. May mắn là tay chân nó không còn bị trói nữa. Bây giờ tay chân tự do rồi thì nó có thể làm mọi thứ nó muốn.

Hạ len lén nhìn xung quanh, rồi đi vào nhà vệ sinh, xác định không có ai ở đó rồi mới bình tĩnh tìm lối thoát.

Căn phòng nó ở lúc này khá là rộng, còn có ban công... nhưng cửa dẫn ra ban công đã bị khóa mất.

Bên ngoài, trời vẫn còn tối mịt... bên trong phòng lại không có đồng hồ, nó hoàn toàn không biết đã là mấy giờ.

Nó thử vịn tay nắm cửa, oa... oa...

Cửa khóa rồi!!

Nó thờ dãi đi thẳng vào trong, nấp tia thấy cái điện thoại để trong góc, nó mừng rỡ như mở cờ trong bụng, lập tức nhấc ống nghe lên bấm dãy số quen thuộc mà trước đó có rất nhiều đêm, nó bấm rồi không dám gọi vì sợ Khải đang ở cạnh Băng.

Gọi không được!!!

Nó bất chợt nhìn thấy sợi dây điện thoại đã bị rút ra... liền với tay định ghim vào thì có tiếng đút chìa khóa vào cửa.

Nó lập tức đập mạnh ống nghe xuống điện thoại rồi nhảy lên giường, vờ như đang ngủ.

Chất giọng quen thuộc của anh Trung vang lên, lớn dần rồi tiến gần nó: “Sao rồi?”

Có tiếng xì xầm phát ra, giống như là tiếng nói ở đầu dây bên kia của điện thoại.

Anh ta trả lời “Được.”

Tiếng đó lại vang lên.

Anh Trung tiếp tục nói: “Được, đưa cho nó địa chỉ đi.”

Nó nín thở chờ đợi xem chuyện gì sẽ xảy ra với mình.

Mép giường bên cạnh nó lún xuống.

Nó vờ lẩn qua một bên để chần người anh ta, còn cố tình vờ tay đập cái bóp vào đầu Trung.

Anh ta dường như đang nén giận, chậm rãi cầm tay nó đặt xuống giường một cách gọn gàng.

“Ừ. Vậy tao cúp máy đây... tao còn có chuyện cần phải xử lý.”

“...” nó.

Không phải là xử lý nó đó chứ... a... thật hối hận vì dám chọc giận anh ta.

Nó gồng người lên chịu đòn, nhưng thật không ngờ, anh ta đẩy người nó qua một bên, lấy cái chăn đang bị nó nằm đè lên ra, phủ lên người nó, kéo nó nằm lại cho ngay ngắn. Anh ta phì cười: “Con gái con đũa gì mà tướng nằm không giống ai. Đá văng cả chăn thế này.”

Sau đó, nó nghe tiếng chinh máy lạnh. Anh ta còn nói: “Lần này em chịu khổ rồi... cũng không phải tôi muốn để em sợ hãi thế này đâu. Một đêm ở New World... chắc là không thiệt thòi nhì.”

Cái gì New World cơ... nó đang ở New World á??

Choáng!!!

Nó bật dậy: “Anh bị điên sao? Sao lại đưa tôi vào New World!!!”

Anh ta ngồi trên giường, chống cằm nhìn nó chằm chằm, thấy nó phản ứng lại thì mỉm cười.

Thật ra từ lúc bước vào căn phòng này, Trung đã cảm thấy kì lạ rồi... biết rõ là nó đã tỉnh, nhưng lại vờ như đang ngủ thì cảm thấy rất buồn cười, vốn định ngồi xuống giường vừa nói điện thoại vừa chỉnh lại tư thế cho cô nàng thì cánh tay của nó lại đập thẳng vào mặt anh. Lúc đó, không phải là anh kìm nén tức giận, chính xác hơn là kiềm nén để không cười phá lên.

Cô bé này đúng là rất thú vị, đến khi bị anh trêu chọc lại thì hoảng hồn nằm chờ chết.

Bây giờ nghe anh nói thì lại xót tiền giúp anh.

Trung bật cười trước khuôn mặt ngu ngơ của nó, tay dúi đầu cho nó nằm xuống giường: “Giờ thì ngoan ngoãn nằm đây, chờ hoàng tử đến cứu đi.”

Nói rồi anh ta bước nhanh ngoài, vờ lấy cái áo khoác rồi đóng cửa.

Hạ chỉ biết ngồi trên giường nhìn về phía đó.

Vì quá buồn chán, nên nó đi qua nằm dài trên sofa mở ti vi xem... đến tận bây giờ nó cũng không hiểu tại sao anh ta lại đưa nó đến đây.

Nó ngẩn ngơ nằm coi hết một tập. Ngày xưa ngày xưa thì cánh cửa phòng bật mở. Khải từ bên ngoài xông vào, thấy nó nằm trên ghế, vừa thở phào nhẹ nhõm, vừa cảm thấy trong lồng ngực dâng lên một ngọn lửa.

Hắn tiến thẳng đến trước con mắt căng tròn vì ngạc nhiên của Hạ. Cuối cùng là hắn ôm lấy người ta vào lòng, siết chặt.

Nó la oai oái vì cảm thấy hơi đau.

Giọng hắn đầy vội vã “Bà không sao chứ? Tụi nó có làm gì bà không?”

“Không... người ta còn đối với tui rất tốt. Nên đừng trách anh ấy... anh Trung...”

Một đôi môi mềm mại nhưng mạnh mẽ nhanh chóng chặn ngang miệng nó. Nó nghe thấy có tiếng nghiến răng. Khải hôn sâu hơn, cuối cùng cắn nhẹ môi nó một cái kết thúc nụ hôn, mới hung hăng đẩy nó ra, hắn gắng giọng: “Bà còn đi bệnh cho anh ta! Tui đi giết chết anh ta.”

Nói rồi hắn đứng dậy, định bỏ đi. Hạ giật mình nắm lấy cổ tay Khải, kéo hắn lại gần mình: “Khoan đã.”

Nó biết nó sai rồi, hắn lo lắng cho nó đến vậy, trong khi nó đi lo lắng cho người khác.

Nó cố kiềm lại sự tức giận của Khải lúc này “Bình tĩnh đi. Bên dưới có chuyện gì xảy ra?”

Khải thở dốc, liếc qua Hạ một cái rồi kéo nó đứng dậy: “Mau đi thôi. Không ở đây thêm một giây phút nào nữa.”

“A...”

Đột ngột bị kéo mạnh, nó ngã xuống khỏi ghế. Một bàn tay mạnh mẽ nhanh chóng đỡ ngay eo nó.

Nhìn khuôn mặt hoảng hốt của nó, Khải thở dài: “Tui xin lỗi, là vì tui lo lắng cho bà quá...”

(Anh à, anh cứ nói trắng ra là ghen đi nha...)

Nó từ trước đến nay chưa từng thấy mặt mạnh mẽ này của Khải... dù cho bây giờ là hắn có đang siết tay nó đi chăng nữa... thì nó vẫn cảm thấy Khải của nó thật là ngầu. (Hai anh chị yêu đến mức lẫn thẩn rồi...)

“Đi thôi...” Khải nhẹ nhàng nói, kéo Hạ đứng sát vào người mình.

Hắn đưa nó đi thẳng xuống lầu mà không thèm nhìn trước ngó sau gì cả, chứng tỏ là hắn đang đưa nó đi một cách công khai. Điều này càng làm cho nó thấy tò mò: “Rốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra vậy?” Khải nhìn qua Hạ, khuôn mặt trái xoan với đôi mắt đen láy lấp lánh về tò mò... hết như đứa con nít.

Hắn bình tĩnh kể lại cho nó nghe...

“Ban nãy lúc Trung nhấn cho Trang địa điểm giao tiền, thì cả hai lớp 11A1 với 11A4 đều đến đó trước để phục kích sẵn, Trang cũng là người giao tiền.

Sau khi nghe được vị trí của bà, thì cả đám nhảy vào bắt hết cả bọn. Còn tui thì chạy lên đây đưa bà xuống.”

Hạ nuốt nước bọt, biết là nói ra câu này sẽ làm cho Khải cảm thấy tức giận, nhưng nó vẫn phải nói: “Ông... đừng có làm gì họ hết, có được không? Họ không phải người xấu đâu.”

Đang đi, Khải dừng lại, nhìn sang nó: “Bà... rốt cuộc là bị cái quái gì vậy? Là bắt cóc tổng tiền thì dù trong hoàn cảnh nào đi nữa vẫn là phạm pháp đó!! Bà có biết tui này lo cho bà đến thế nào không? Còn dám nói ra câu đó?”

Hắn dường như đang rất tức giận, cực kì tức giận. Nó biết điều đó, nhưng nó không biết làm sao để nói ra suy nghĩ của mình mà không làm hắn tức giận.

Đúng vậy, Khải đang cực kì, cực kì tức giận. Lo lắng cho nó cộng với tức giận tên chết tiệt kia dám đùa giỡn với hắn làm Khải cực kì nhạy cảm. Đã vậy, cái cô nàng hoàn toàn không hiểu chuyện kia lại chọc tức hắn. Không biết là vô ý hay cố tình, cứ bênh chằm chằm cho tên kia, đúng là chọc cho hắn tức chết được.

Nhìn cái thái độ bần lên của Hạ, rõ là nó biết hắn sẽ tức giận, vậy mà vẫn nói ra. Hắn thật,... không biết phải làm sao với cô nàng này.

Khải tức giận một bước đi thẳng xuống tầng, tức thì tức thế thôi, vẫn là nắm chặt tay Hạ không buông.

Thấy hai người kia đã bình an trở về, cả đám 11A1 và 11A4 như vỡ òa trong niềm vui, tiếng thờ phào nhẹ nhõm.

Sau đó thì sao... sau đó tất nhiên không có sau đó.

Thay vì dành ra cả đêm để quẩy cùng với trường thì 0104 chúng ta sau cả ngày mệt mỏi đều lết về nhà ngủ.

Vụ anh Trung thì tui nó cũng không truy cứu nữa. Trong khi Trang thì cứ dẫn vật mình cả tháng sau đó.

Nhiều khi thấy con Trang ngồi tiu ngui một mình, Hạ đến trêu con bạn: “Ê... mắt sỏ gạo hủ mảy?”

“Mây cũng biết đó... anh Trung ành... làm vậy với mây, tao không còn mặt mũi gì để nhìn tui mây nữa.”

Nó biết ngay là Trang đang buồn chuyện anh Trung, liền cười phì, tỏ vẻ như ngày hôm đó đối với nó mà nói chỉ đơn giản giống như trải nghiệm một cái gì đó mới mẻ mà từ trước đến giờ nó chưa từng biết đến chứ không phải là bắt cóc gì đó làm nó sợ hãi này nọ “Anh mây cũng thật kì lạ. Rõ ràng là bắt cóc tổng tiền, lại cho tao ở khách sạn cao cấp chứ.”

“Thật ra ông bắt cóc mây không phải vì tiền. Bạn của ông hợp tác với ông mới là vì tiền.”

“Ý mây là sao?” Hạ chả hiểu cái mô tê gì.

Trang nói “Mây không biết à? Thật ra ba tao là ti phú.”

“...” Hạ.

“Ông làm vậy chỉ vì muốn thể hiện trước mặt ba mẹ tao ông là một tên xấu xa mà thôi.”

“Tại... tại sao lại phải thể hiện mặt xấu của mình như vậy?”

“Ông không muốn kế thừa phần tài sản khổng lồ của ba mẹ tao.”

“...” biết là mình đang đi quá sâu vào chuyện nhà người ta, Hạ khẽ cười... tiếp tục an ủi Trang.

Còn... Khái thì hình như giận nó luôn rồi.

Cái hôm đó, sau khi đưa nó đến với 0104 thì hấn buông tay nó ra một cách lạnh lùng, quay người bước đi thẳng... chẳng thèm ngoảnh gì tới nó nữa. Điện thoại hấn cũng tắt, facebook cũng chẳng onl, Hạ đến nhà tìm cũng chẳng thấy... giờ chẳng lẽ nó lại mặt dày đi hỏi Kha có biết Khái ở đâu không.

Nó thờ dài chán ngán.

Cuộc thi ngày hôm đó, cặp đôi Khái và Hạ vì vắng mặt nên bị xét là thua... chuyện này cả thầy đều biết là không phải lỗi của ai hết. Nhưng Trang vẫn cho là lỗi của mình, thế là lại buồn hơn cả buồn.

Mà sau cuộc thi đầy hào hứng cùng với một đêm lễ hội thật náo nhiệt, toàn trường chậm rãi bước vào thời gian ôn thi học kì hai.

Stress vấn đề học hành, lại stress vì Khái không chịu nói chuyện với nó, Hạ như phát điên.

Nó bắt đầu khủng bố Khái vì cái tội dám trốn tránh nó.

Hạ bắt đầu kế hoạch của mình.

...

Sáng, tôi đứng trước cửa nhà Khái, chờ hấn ra. Tôi không tin là khi thấy tôi đứng trước nhà, hấn sẽ trốn luôn trong nhà, hoặc đi luôn một mạch.

Kết quả thì... nửa này nửa kia.

Khái kéo tôi lên xe, chở tôi đến trường, nhưng tuyệt nhiên không nói một lời nào.

Kế hoạch A thất bại.

Tôi chuyển sang kế hoạch B. Lén vào lớp hấn, ngày nào cũng dán đầy đầy note đủ loại màu lên bàn học Khái, một nội dung duy nhất: 'tui xin lỗi...' bỏ kèm vào học bàn hấn một cây chocolate.

Một tuần sau đó, hấn vẫn không có tí hồi âm.

Kế hoạch B lại thất bại. Tôi chuyển sang kế hoạch C.

Kế hoạch C của tôi, mỗi ngày nhờ bạn hấn đưa cho hấn một hộp sữa vani, gắn trên đó tờ giấy ghi đầy lời xin lỗi.

Tôi kiên trì đưa sữa cho hấn ba ngày. Sau ba ngày thì cậu ta chẳng dám nhận sữa từ tôi đưa cho Khái nữa.

Thất bại cứ liên tục thất bại, đến mức con Lâm thờ dài, tay chống cằm, than thở giùm tôi: “Mày đang đi cưa gái hả Hạ? Tao thấy cái kiểu mà mày dùng để năn nỉ cậu ta... giống giống với mấy cái trò mà tụi con trai hay dùng để cưa gái trong tiểu thuyết.”

“Dùng ngược lại... bộ không có tác dụng hả?”

“...”

Tôi nhìn một lượt mấy cái ghi chú của mình lấy ra từ trong ngăn tình: “Không phải tụi con gái đồ rằm rằm hay sao?? Tại sao Khái vẫn trơ ra như vậy.”

“Mày điên rồi!! Mày nghĩ cái quái gì mà so sánh Khái với mấy đứa con gái hả?”

“...” tôi là vốn định nói... không phải cả thầy đều là con người hết sao.

Tôi bặm môi.

Đập mạnh cuốn tiểu thuyết trên tay xuống bàn. Được thôi. Không áp dụng được mấy trò này thì tôi làm theo cách của tôi.

Đêm hôm đó, tôi đứng trước cổng nhà Khái, xắn tay áo, tập bài thể dục khởi động 5 lần... rồi chuẩn bị leo rào.

(sắp có hài coi rồi nha =)))

Bạn đang đọc truyện *Bộ Tứ Ngổ Ngẩn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 93

Nhà Khải công thì cao, nhưng hàng rào lại thấp, hơn nữa... cái loại thiết kế khiến người ta muốn leo là leo này... tôi phải làm sao đây chứ.

Sau này phải nói hấn đổi kiểu thiết kế đi. Không khéo trộm vào nhà thì nguy hiểm vô cùng.

Dù tôi là một đứa con gái chân yếu tay mềm, vẫn nhanh chóng leo được vào trong nhà.

Tôi nhếch mép hài lòng vì khả năng của mình, rồi rón rén đi lên tầng.

Phòng của Khải ở đâu thì tôi đã quá rõ. Tôi đi lên tầng không một tiếng động.

Căn nhà của hấn lúc đó tối hù, tôi cũng quên không đem theo đèn pin, may là tôi nhớ rõ từng chút một nhà hấn, nếu không đã bị vấp ngã rồi.

Mò lên được phòng hấn, tôi thở phào khi hấn không khóa cửa phòng, nếu không thì công tôi thành ra công cốc.

Tôi mở cửa, rón rén bước vào trong.

Ánh sáng vàng nhạt từ đèn đường bên ngoài qua cửa sổ rọi lên mặt Khải, từng đường nét của hấn thêm quyến rũ trong cái loại ánh sáng vừa sáng vừa tối này.

Tôi nuốt nước bọt... chỉ muốn cắn vào má hấn một cái.

Khuôn mặt hấn lúc ngủ thật bình yên, cứ như mấy đứa con nít vậy. Chẳng bù với lúc hấn thức... giống mấy tên lưu manh, còn không thì luôn nhú nhú mày đầy khó chịu.

Tôi lấy cái gối bị quăng long lóc một bên, chèn kín mặt hấn, hét lớn:

“Ta là trộm đây!! Nếu muốn ta tha cho người thì người phải làm hòa với Hạ... á!”

Dù biết là mình đang chơi ngu, và sẵn sàng nhận sự chống đối lại từ Khải, nhưng tôi vẫn không khỏi bất ngờ.

Tay tôi bị giữ chặt, cả người tôi đột nhiên có cảm giác xoay một vòng, trời đất đảo loạn. Tôi nằm dài trên giường... bị Khải đè ở bên trên: “Uwahh! A!”

Hấn giữ lấy hai tay tôi, dễ dàng đẩy được tôi nằm ra giường.

Tôi sau khi cảm thấy lưng mình đập lên cái gì đó êm êm, cũng là lúc khuôn mặt nghiêm nghị của Khải phóng to.

Hấn nhú chặt hàng chân mày nhìn tôi, trong khi tôi cười trừ nhìn hấn.

Tên này rõ ràng biết tên trộm dóm là tôi rồi, vẫn chưa bỏ tay ra chứ...

Tôi thấy mặt Khải căng quá, liền chuyển sang chế độ cầu xin: “Haha... tha lỗi cho tui đi mà... Tui biết tui sai rồi.”

Sau khi tôi nói xong, hấn giật mình, giống như tôi vừa thức tỉnh hấn ra khỏi giấc mơ gì đó. Khải buông tôi ra, ngồi xuống cạnh tôi thở dài, trong khi tôi lồm cồm bò dậy. Hấn vò tóc, nhú mày khó chịu: “Chỉ vì như vậy mà bà bỏ vào phòng tui giữa đêm như thế này?”

Nhìn hấn đầy đau khổ, làm tôi thấy rất tội lỗi.

“Ừm... tui xin lỗi. Nên ông tha lỗi cho tui đi.”

Khải liếc tôi một cái, xoa đầu tôi đầy bạo lực: “Cái con bé này... còn không la lỗi cho bà, bà khủng bố tui tới sáng mất.” Tôi phì cười: “Cứ làm như tui là IS.”

Khải hôn nhanh một cái lên trán tôi, rồi đứng dậy “Cũng trễ rồi, tui đưa bà về.”

Tôi cảm thấy có chút hụt hẫng: “Khuya rồi... ông cũng hết giận tui rồi... để tui ngủ lại đây không được sao?”

Cái áo trên tay hấn rơi xuống sàn, Khải quay người làm mặt lạnh với tôi: “Còn hỏi những câu như vậy, tui sẽ tiếp tục giận bà.”

“Được rồi, không hỏi nữa, không hỏi nữa.”

Tôi gật đầu, rét run khi hấn nói sẽ giận tôi.

Gez... tôi muốn ôm hấn đi ngủ mà...

Khải đưa tôi về tận nhà. Lúc tôi xuống xe, trả nón bảo hiểm lại cho Khải, hấn nhú mày nhìn về phía sau lưng tôi, khuôn mặt trở nên lo lắng: “Đó là mẹ của bà hả?”

Tôi vừa cười vừa lăm bầm “Ông bị sao vậy? Mẹ tui sao ở đây giờ này đ... A! Là mẹ tui!”

Mẹ tôi đang lấy chìa khóa ra tra vào ổ khóa.

Mẹ... giờ này đang làm cái gì ở đây? Đột nhiên trong lòng tôi cảm thấy thật bất an.

Tôi và hấn cùng chạy về phía đó. Tôi nhú mày: “Mẹ? Mẹ sao lại...”

Mẹ tôi gần như gào lên “Sao mẹ gọi con không được?”

Tôi giật mình, lâu lắm rồi tôi không thấy biểu cảm này của mẹ.

Mẹ tôi lúc này nhìn về phía Khải với hàng chân mày nhú chặt, cùng với đôi mắt đầy tức giận.

“Dạ... con để điện thoại ở nhà...”

Vì tôi sợ là khi đột nhập giữa chừng, Khải sẽ giật mình dậy nếu có tiếng báo tin nhắn tổng đài hay báo thức gì đó... nên tôi để nó ở nhà luôn cũng không nghĩ là sẽ có người gọi mình vào cái giờ này.

Mẹ tôi nắm chặt tay tôi mà run run “Bà ngoại con nhập viện rồi.”

'Cộp...' cái nón bảo hiểm trên tay tôi rơi xuống đất.

...

Ngồi trước phòng cấp cứu, tay tôi run rẩy không thôi. Khải từng bước chậm rãi tiến đến gần tôi, hấn ngồi xuống cạnh bên, nắm chặt tay tôi.

Tôi nghiêng người dựa vào vai Khải. Hấn ngồi thẳng người để tôi dựa. Ở hàng ghế đối diện, mẹ tôi, ba tôi cùng với chú bác đang ngồi đó, trên mặt là sự lo lắng khôn cùng.

Bà ngoại tôi... nếu bà ấy có chuyện gì, chắc tôi sẽ không sống nổi. Bà ngoại luôn là người yêu thương tôi nhất. Lúc nào bà cũng bênh vực cho tôi, luôn là người ủng hộ tôi vô điều kiện. Bà còn là người lúc nào cũng chăm lo cho tôi từng miếng ăn nước uống.

Bây giờ... tại sao bà lại như vậy...

Sao lại... đang ăn mà lặn ra ngất xỉu chứ.

Tôi nhú mày, siết chặt tay hơn. Mắt tôi cay xè... vì cứ nghĩ đến những tình huống tiêu cực nhất. Nếu như bà... bà mất đi... thì tôi... tôi...

“Bình tĩnh đi.”

Một giọng nói trầm trầm đi sâu vào tiềm thức của tôi, đánh thức tôi ra khỏi cơn ác mộng kinh hoàng. Tôi ngẩng đầu nhìn Khải. Hấn xót xa nhìn tôi, trong đôi mắt đó luôn luôn tồn tại một sự quan tâm, một sự yêu thương thầm kín... bây giờ lại có thêm vài tia đau xót...

Tôi càng tựa vào hấn... lúc này, tôi cần tìm một chỗ dựa thật vững chắc.

Mẹ tôi có liếc về phía này vài lần, nhưng cũng không nói gì.

Tôi rơi vào trạng thái căng thẳng cực độ, đến tận sáng hôm sau.

Ánh đèn màu đỏ trên cửa phòng vừa tắt, cũng là lúc bác sĩ bước ra ngoài.

“Bệnh nhân hiện đã qua cơn nguy kịch, sẽ không còn vấn đề gì xảy ra đâu.”

“Cảm ơn bác sĩ... cảm ơn bác sĩ...” tiếng cảm ơn rối rít cả hàng lang bệnh viện dài vắng tênh...

Tôi lúc đó không phân biệt được giọng của ai là ai nữa rồi...

Chân tôi như không còn sức lực, run rẩy tới cực độ, tôi tựa hấn vào Khải.

Hấn bế bổng tôi lên, đem tôi qua ngồi xuống hàng ghế chờ, rồi nửa quỳ nửa ngồi trước mặt tôi, xót xa hỏi han... mà tôi không còn nghe thấy gì nữa... chỉ

có thể ôm chăm lấy hân... thu mình vào trong bờ vai dài và rộng đó... thu mình vào trong cái ôm lại đầy dịu dàng của hân.

...

Tiếng 'bíp... bíp' đều đặn vang lên trong phòng bệnh VIP yên tĩnh. Ánh nắng sớm từ bên ngoài rọi thẳng vào trong phòng qua khung cửa sổ.

Tôi ngồi bên cạnh giường bệnh, nhìn khuôn mặt xanh xao của bà, chỉnh chỉnh lại ngoại, rồi tôi bước ra ngồi đối diện mẹ tôi, cũng chính là bên cạnh Khải.

Nghe là bà không còn nguy hiểm nữa, chỉ cần ở lại vài ngày để theo dõi thì bà tôi cùng với những người còn lại đều đã về đi làm, đi học, chỉ còn mẹ tôi, tôi và Khải ở lại cùng với bà.

Mẹ tôi thở dài nói:

“Hai đứa dù gì cũng còn đi học, sao lại đi chơi khuya như vậy?”

“Dạ không phải... tụi con không có đi chơi, vì có chút chuyện nên con mới qua nhà Khải, rồi cậu ấy đưa con về.”

“Mẹ chỉ nói vậy thôi, chuyện của hai đứa, mẹ cũng không quản nổi. Hai đứa muốn làm gì thì làm, chỉ cần không sa sút chuyện học tập là được.”

Dường như mẹ tôi có ác cảm với Khải rồi, tất cả là tại tôi.

Tôi lí nhí: “Dạ, con xin lỗi. Sẽ không có lần thứ hai đâu.”

“Được.” Cuối cùng bà cũng nở một nụ cười mỉm “Hai đứa hôm nay không đi học à?”

“Dạ không, dù gì cũng đã hơn hai tiết rồi, tụi con về nhà chuẩn bị đến trường cũng trễ rồi mẹ.”

“Ừ. Vậy thì xin nghỉ học, rồi đưa đơn mẹ kí cho.”

“Dạ.”

“Hai đứa ở đây một chút, mẹ ra ngoài mua đồ ăn sáng cho ba mẹ con.”

“Dạ.” Tôi lí nhí dạ như đã được lập trình sẵn.

Thật ra lúc này tôi đang rất mệt, cũng rất buồn ngủ... lại vì lo cho bà mà không cảm thấy muốn ăn uống gì cả. Khải cứ nhiên nhìn ra vẻ mặt này của tôi. Hân thở dài, kéo tôi nằm dài ra trên sofa, rồi đắp lên người tôi cái áo khoác của hân.

“Ngủ đi.”

Giọng nói truyền cảm như thì thầm bên tai tôi những lời mật ngọt... khiến tôi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Vì quá mệt mỏi, còn phải nằm trên ghế sofa chật hẹp, nên tôi mơ thấy một giấc mơ vô cùng kinh khủng.

Tôi cũng không còn nhớ mình đã mơ thấy gì, chỉ biết là lúc mình tỉnh dậy, trước mặt có khuôn mặt lo lắng của Khải phóng to hết cỡ... hân lay mạnh vai tôi: “Chuyện gì vậy? Bà không sao chứ?”

Dường như hân đã gọi tôi dậy, nếu Khải không lay người tôi, cũng không biết tới khi nào tôi mới thoát ra khỏi cơn ác mộng kinh hoàng đó.

Cổ họng tôi khô rát, cứ như đã ba năm rồi chưa có một giọt nước nào. Mọi thứ trước mặt tôi có một chút xoay vòng.

Mẹ tôi vẫn chưa quay về... nhưng vì giấc mơ ban nãy nên tôi chẳng dám ngủ nữa.

Khải lau mồ hôi cho tôi rồi đưa cho tôi cái điện thoại: “Ban nãy mẹ bà có nhắn tin.”

Tôi mở điện thoại xem, đã quá trưa rồi. Tin nhắn từ mẹ tôi hiện lên: 'Hai đứa ở đó với bà, một lát nữa tìm cái gì ăn trưa đi, chiều mẹ lại đến. Dưới nhà ngoại con có chút việc.'

Tôi đáp lại 'Dạ được.'

Sau đó, ngẫm nghĩ rồi tôi nhắn tiếp 'Mẹ, con...' rồi xóa xóa...

Thật ra tôi muốn giải thích cho mẹ tôi chuyện tối hôm qua. Tôi có cảm giác sau khi bắt quả tang... e hèm... dùng từ như vậy có hơi kì quái đi. Nhưng sau chuyện thấy tôi với Khải hôm qua về nhà trễ như vậy, dường như mẹ tôi có chút không hài lòng về hân.

Mà đó đâu phải là lỗi của hân, rõ ràng là lỗi của tôi.

Bây giờ nghĩ lại nếu tôi có chạy đi giải thích với mẹ tôi, không khéo bà sẽ nghĩ là tôi bênh vực cho hân, chỉ càng chà thêm vết đen vào cái hình ảnh chàng

trai ngoan hiền ban đầu của Khải trong mẹ mà thôi.

Tôi thở dài... là tại tôi.

Giờ tôi mới chú ý, dưới dòng tin nhắn của mẹ tôi còn có tin nhắn của con Lâm

'Sao mày nghỉ học vậy?'

Tôi nhắn ngay lại cho nó: 'Không có gì đâu, mai tao đi học bình thường.'

Nó trả lời ngay lập tức: 'Đó giờ có thấy mày cúp học kiểu này bao giờ.'

'Ừ, không cúp thi hôm nay tao cúp.'

Tôi nhắn xong mới để ý, Khải đã ra ngoài nghe điện thoại.

Tôi đi qua chỉnh lại chăn cho ngoại, kéo sát rèm cửa rồi ngồi bên cạnh giường yên lặng.

Từng chút một xúc cảm cứ vang dậy trong lòng tôi... như những đợt sóng nhỏ gợn lăn tăn, sau khi xô bờ rồi lại từng đợt trôi ra xa.

Mất một lúc lâu, Khải mới vào phòng. Hắn thở dài tỏ vẻ khó xử vỗ vai tôi, đưa cho tôi phần cháo rồi thì thầm: “Chị Như có chút chuyện cần nhờ tui. Bà... ở đây một mình có được không?” “Được mà. Ông cứ đi đi.”

Tôi gật đầu liên tục. Nếu hẳn vì tôi mà ở lại đây thì tôi mới có sao... cảm giác tội lỗi chắc chắn sẽ khiến tôi phát điên.

Tôi thấy hắn quay lưng đi mới hấp ta hấp tấp dặn dò hắn... vội đến mức cắn luôn cả lưỡi: “A! Nhớ cũng phải kiếm cái gì đó ăn trưa đi... A...! Hehe... đi cẩn thận, không được bỏ bữa đâu.”

Hắn phì cười: “Khi nào về đến nhà thì nhắn tin cho tui.”

“Ừ.”

Sau khi Khải rời đi thì tôi bắt đầu ăn. Dù gì thì đối với một con heo như tôi, bỏ bữa sáng và bây giờ đã sắp đến bữa trưa rồi, bụng tôi đang biểu tình kịch liệt đấy.

Tôi ăn xong thì không lâu sau, mẹ tôi đến.

Mẹ tôi có hỏi thăm: “Khải đâu rồi, sao chỉ còn có một mình con ở đây vậy?”

Giọng điệu của mẹ tôi không cao không thấp, cũng không để lộ chút biểu cảm nào, tôi không biết phải trả lời như thế nào mới có thể làm mẹ tôi thêm quý mến hẳn.

“Dạ... nhà Khải có việc gọi cậu ấy về gấp. Khải chỉ kịp chạy đi mua thức ăn trưa cho con rồi đi mất rồi.”

Mẹ tôi gật đầu, vẫn là khuôn mặt lạnh tanh.

Tôi nuốt nước bọt xoay người: “VẬY con về đây ạ.”

“Ừ.”

Tôi về nhà... cái bộ quần áo đen xì này hôm qua tôi chọn để dễ lẫn vào bóng tối ở nhà hắn, bây giờ lại khiến tôi nổi bật nhất con đường.

Thật tình, trưa nắng như thế này... chỉ có người điên mới mặc một cây đen như tôi để hút hết ánh nắng vào người.

Tôi chật vật chạy trong bóng râm về nhà tắm rửa cho thật sạch sẽ mới thả mình xuống giường đánh một giấc.

Chiều hôm đó, cuộc gọi của mẹ tôi đánh thức tôi từ trong giấc mơ. Tôi thậm chí còn không thèm nhìn xem người gọi là ai, đã bắt máy, nằm nghiêng qua một bên rồi đặt cái điện thoại lên trên má mình, lẩm bầm: “A lô.”

“A lô, Hạ hả?? Ngoại vừa tỉnh rồi, mấy anh chị con cũng đều đang ở phòng ngoại này, con có muốn đến chơi không?”

“Dạ có, con đến liền.”

Tôi học tốc ngồi dậy, mở toang tủ ra lấy quần áo, nhanh chóng mặc vào rồi chạy như điên ra ngoài.

Thấy tôi, Múp, Míp, cu Ten, chị Vũ, anh Lay, ai cũng cười tươi rồi chào hỏi.

Mà tôi lúc đó chỉ nhìn chằm chằm ngoại đang ngồi trên giường trò chuyện với mẹ tôi, với ông ngoại tôi.

Nhưng đầu tiên là tôi ôm chầm lấy ngoại trước.

Tôi dụi dụi đầu vào người bà ngoại làm nũng... hai mắt cay xè, suýt nữa là tôi khóc òa lên... có một thứ cảm xúc gì đó chỉ chực chờ bùng phát.

Ngoại tôi cười dịu hiền xoa đầu tôi: “Con bé này thật là mít ướt, có gì đâu cũng khóc bù lu bù loa như thế này.”

“...” tôi chỉ ôm ngoại thút thít.

Mẹ tôi bên cạnh mỉm cười: “Con bé này vì lo cho mẹ mà không chịu ăn sáng, nghỉ học luôn hôm nay để ở đây từ sáng. Nó vừa về nhà là mẹ tỉnh. Vậy mẹ thấy có phải vì nó ở đây nên mẹ mới ngủ như vậy không?”

“Mẹ!!” tôi hét lớn, bặm môi trợn mắt.

Thấy biểu hiện đó của tôi, ai cũng cười.

Tôi lại chẳng cười nổi.

Dù gì thì từ trước đến nay, lúc nào mẹ tôi cũng lấy tôi ra làm trò cười cho thiên hạ...

Lại hết một ngày trôi qua...

Tôi trở lại trường với tâm trạng nặng nề của những buổi ôn thi... tất nhiên là ngày nào sau giờ học trên trường, tôi cũng có một buổi học riêng cùng với gia sư kèm bạn trai là Khải.

Khi bạn bận rộn thì mọi thứ thường trôi qua rất nhanh, nhiều khi nhanh đến mức bạn không nhận ra được, mình đã phí mất bao nhiêu lâu cuộc đời chỉ để đặt nó vào những việc không đâu.

Suốt năm học đó, chúng tôi ở bên nhau, học cùng nhau, chơi cùng nhau... quan tâm che chở nhau như một gia đình lớn với gần 20 thành viên.

Thời gian lại nhanh chóng trôi đi một cách lạnh lẽo vô tình... năm cuối cấp của chúng tôi... đã qua hơn một nửa.

Một tin nhắn từ mẹ tôi... khiến tôi rơi vào hố sâu của bóng tối: 'Chuẩn bị đi, học hết năm 12 ở Việt Nam rồi qua Mĩ học đại học nha con.'

Bạn đang đọc truyện *Bộ Tư Ngó Ngẩn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 94

Tôi bước vào trường với tâm trạng không thể nào nặng nề hơn... đột nhiên nhìn thấy một thứ giản đơn nhất, cũng khiến tôi cảm thấy thật tệ.

Tôi trễ học rồi... đã chuông reo vào tiết 1, sân trường lúc này vắng tanh, chỉ còn có một mình tôi.

Dù gì cũng đã trễ, thì tôi cúp luôn tiết 1 vậy.

Tôi lại lên sân thượng như thường lệ.

Đứng từ trên đây nhìn xuống, nơi đâu dưới kia tôi cũng thấy toàn kỉ niệm.

Có lần ở thư viện, tụi nó giấu tập vở của con Jen, làm cho nó tức điên lên, lục lọi từng ngăn một để thu gom cho đủ vật dụng của mình.

Có lần ở sân vận động phía trước, tụi con trai cổ vũ cho cuộc thi đá banh giữa tụi con gái trong trường, tụi nó thi nhau hò hét, còn bày đặt xem mấy đoạn clip trên mạng, xếp thành đội hình cổ vũ. Lần đó, tôi là thủ môn mà ánh mắt cứ hướng về phía tụi nó cười không ngớt.

Còn có... một ngày chủ nhật nào đó, cả lớp kéo nhau lên lút chui vào trường, chôn xuống dưới gốc cây phượng ở sân trước mấy lời nhắn nhủ cho bản thân ở tương lai... chôn xong còn kéo nhau đi ăn bánh xèo... hôm đó con Uyên bị bóng tay làm cả đám hoảng sợ muốn chết.

Còn... cây mất mèo ở sau trường, có lần tụi con gái chúng tôi bày mưu hại tụi con trai, chỉ vì tụi nó quên mất ngày 8/3, cả đám bù lu bù loa nói là có con mèo bị mắc kẹt trên cây. Tụi kia thì chẳng thèm quan tâm đến việc cây này là cây gì, thấy nước mắt của con gái là hoảng hết cả lên, chẳng thèm nhòm ngó mà hai thằng leo lên, kết quả là Khang Áo với Bảo Đô nghỉ luôn cả buổi học hôm đó.

Bao nhiêu kỉ niệm như vậy... liệu rằng sau này có còn mãi trong lòng tôi, nếu như tôi không quay lại đây lần nữa.

Tôi không kiếm được một tiếng thờ dài.

Còn... nếu tôi đi thi liệu sau này tụi nó có còn nhớ đến tôi nữa hay không... hay sẽ bị dòng đời hối hả làm cho bao kỉ niệm giữa tôi và tụi nó trở thành sợi tơ mảnh, tự do mắc vào đâu đó trong đầu.

Rốt cuộc thì tại sao mẹ tôi lại quyết định như vậy?

Sau khi nhận được tin nhắn đáng sợ đó, tôi còn tưởng là mình đang tỉnh tỉnh mơ mơ trong một cơn ác mộng, tôi nhanh chóng gọi lại cho mẹ, hy vọng là mẹ sẽ giải thích cho tôi về tin nhắn đó, nhưng mẹ tôi chỉ ậm ừ cho qua, rồi hẹn tôi tối nay gia đình sẽ tổ chức một cuộc họp nội bộ để thông báo rõ hơn về chuyện đó.

Giờ... là chuyện của tương lai tôi... chuyện của cuộc đời tôi... trở thành chủ đề cho một cuộc họp gia đình ư... có phải là việc này hơi bức bách người ta quá hay không?

Tôi nhất định tối nay sẽ kiên quyết đấu tranh bảo vệ tự do của bản thân, sẽ không để mình dưới sự áp đặt của ba mẹ mà sàu thâm nữa.

Tôi đứng thẳng người, kiên quyết nắm chặt tay, mắt hướng lên trời tỏ vẻ quyết tâm.

Tình cờ, tôi thấy Khải đang đứng ở trên hành lang phía dãy nhà bên kia, hai tay chống lên lan can nhìn về phía tôi, ánh mắt lấp lánh nụ cười. Hình như hắn đã đứng ở đó được một lúc lâu rồi...

Tôi nhìn về phía Khải, tự nhiên đỏ hết cả mặt. Đã ở bên nhau bao nhiêu lâu rồi, tôi vẫn cảm thấy thật ngại ngùng khi bị hắn chiếu tướng như vậy.

Khải nhận ra tôi đang nhìn hắn thì nhếch môi, khẽ đưa tay vẫy chào.

Tôi mỉm cười chào lại... cơ mà, tại sao hắn đứng đó, vẫn còn đang trong tiết học cơ mà.

Với sự tò mò, tôi nhắn tin cho hắn: 'Sao đứng đó?'

Khải nhanh chóng trả lời, khuôn mặt khi hắn cúi xuống chăm chú làm gì đó một cách nghiêm túc thật sự rất thu hút, khiến cả người tôi nóng rần rần: 'Vậy sao bà đứng đó?'

'Tui cúp tiết.'

'Tui thấy bà cúp tiết nên cố tình phá bà cô để ra đây đứng.'

'...' tôi.

...

Tối hôm đó, tôi ngồi đối diện ba mẹ tôi đang ngồi cạnh nhau ở trên ghế sofa... không gian như trùn xuống.

Tôi siết chặt tay, hít sâu, là người lên tiếng đầu tiên: "Ba, mẹ... con không muốn đi."

Ba tôi nói chen vào: "Ba mẹ đã sắp xếp hết rồi."

Ba tôi rất ít khi cho ý kiến trong mỗi cuộc họp như thế này... bình thường chỉ có mẹ và tôi thảo luận, để ba đưa ra kết quả cuối cùng. Lần này, ông lại lên tiếng trước, rõ ràng là ba mẹ tôi đã tính toán kĩ càng, cũng đã hạ quyết định xuống trước khi bắt đầu cuộc họp này.

Tức là... bây giờ tôi có muốn nói gì cũng không còn kịp nữa.

Họ thật ra họp như vậy chỉ để củng cố thêm niềm tin ở tôi về quyết định của họ mà thôi.

Nghĩ như vậy, tự nhiên bao nhiêu tự tin trong lòng tôi một phát đều tan biến. Giống như bức tường bằng cát chỉ cần cơn gió khẽ động qua một cái liền vỡ nát thành từng mảnh vụn rồi khe khẽ tan vào trong hư vô.

Tôi ngồi đó bản thân nhìn ba mình đang chậm rãi nâng tách trà trong tay.

Thấy tình hình có vẻ căng thẳng, mẹ tôi thêm vào: "Không phải hỏi bé con nói sau này con muốn đi Mỹ ở với chú sao?"

"Mẹ à... lúc đó con còn nhỏ, vẫn chưa hiểu rõ gì về cuộc sống, cũng chưa nhận thức được những ràng buộc của nơi này đối với con."

"Mẹ cũng biết là con có rất nhiều bạn... và, có cả Khải nữa. Nhưng chuyện tương lai của con, đâu thể nói hủy bỏ là hủy bỏ."

"Tương lai của con ở Việt Nam này không tốt sao ạ?"

"Ba mẹ đã đăng kí cho con hết ở bên đó rồi. Con không nghĩ cho bản thân cũng phải biết suy tính cho thật kĩ lưỡng. Đừng để tình cảm lấn át lí trí. Con cho rằng, nếu con không đi, con ở lại Việt Nam, thì bạn bè con sẽ cùng nhau vào một trường đại học hay sao, sẽ tiếp tục ở trong cùng một lớp học hay

sao? Họ vẫn mãi mãi là những người bạn tốt của con không?

Sẽ không.

Con người ta sống ở trong xã hội, rất dễ bị biến chất... chỉ cần chịu một tác động nhỏ của cuộc sống cũng đủ khiến bản thân họ thay đổi. Con nghĩ sau này khi mấy đứa ra trường đi làm, bạn con vẫn sẽ không thay đổi chứ.”

“...” tôi cắn môi không biết nói gì, bởi vì họ nói không sai, tôi hoàn toàn không thể phản kháng.

“Trương lai đúng thật là không ai biết trước được. Sống cũng cần phải sống một cách lạc quan, nhưng con vẫn phải biết dự tính trước đến những tình huống tồi tệ nhất... Nếu con cứ mãi chìm đắm trong ảo mộng của bản thân thì con sẽ nhanh chóng bị cuộc sống vật ngã. Lúc đó sẽ chẳng có ai thương tiếc cho con.”

“Con... không phải muốn ở lại đây chỉ vì ở đây có bạn bè của con. Con còn muốn được ở bên cạnh ba mẹ... mỗi đầu năm sẽ về nhà ngoại nhà nội.”

Mẹ tôi phì cười: “Con nhỏ này chỉ giỏi mỗi viện cớ.”

Tôi bấu môi lí nhí: “Con nói thật mà.”

Ba tôi trở lại nghiêm túc, ông nói: “Dù gì ba mẹ cũng đã nghĩ hết cho con mới đưa ra quyết định này. Hy vọng con hiểu cho ba mẹ. Về thôi.”

Ông nói rồi lạnh nhạt một bước đi thẳng ra sân lấy xe. Để lại tôi với mẹ tôi vẫn ngồi yên trên ghế.

Mẹ tôi thở dài, chậm rãi đi sang ngồi cạnh tôi: “Lần này ba con rất quyết tâm, xem ra ông ấy đã suy nghĩ rất kĩ lưỡng.. con... mẹ nghĩ lần này con nên nghe lời ba sang đó học đi. Cũng đâu phải là đi luôn. Con có thể về mà.”

“Con...”

“Con suy nghĩ đi. Mẹ về trước.”

“Mẹ...! Mẹ!”

Mẹ tôi đi mất rồi...

Bây giờ thì cả căn nhà rộng lớn chỉ còn lại một mình tôi.

Tôi nhìn xung quanh, trong lòng cảm thấy vô cùng cô đơn. Một cái gì đó vô hình đè nặng lên trái tim khiến ngực trái của tôi nhói đau.

Bây giờ ba mẹ tôi dù gì cũng đã quyết, tôi không thể từ chối tấm lòng quan tâm cùng yêu quý của họ... tôi biết rõ, họ yêu thương tôi, lo lắng cho tôi đến dường nào... họ suy nghĩ cho tôi đến đâu mới đưa ra quyết định đó.

Tôi chỉ có thể im lặng nghe theo sắp xếp của ba tôi đến nơi xa xôi kia để học tập.

Chấp nhận kết quả này đối với tôi là một sự đau đớn... một quá trình giãy vò.

Tôi lặng lẽ nhắn tin cho Khải 'Qua nhà tui được không?'

Thật ra tôi cũng không biết mình báo hấn đến để làm gì. Trong lòng thì không muốn hấn biết về quyết định đó của tôi, nhưng bên cạnh đó tôi cũng muốn hấn là người cùng tôi trải qua sự khổ đau này.

Thay vì nhắn tin lại, Khải trực tiếp gọi cho tôi.

Sợ rằng hấn sẽ nhận ra chất giọng kì lạ của tôi, tôi lưỡng lự một lúc lâu mới dám bắt máy: “A lô.”

“Bà có chuyện gì sao?” Khải lật đật hỏi.

“Ừm... không có gì. Chỉ là nhầm chán quá, nên gọi ông sang chơi.”

Tôi nghe tiếng hấn khẽ cười: “Chứ không phải vì nhớ tui nên mới vậy sao?”

“Cái gì?? Đồ kiêu ngạo.” Tôi phì cười...

Tôi không nghĩ trong lúc tâm trạng nặng nề như đeo chì như thế này vẫn có thể cười vui vẻ như vậy.

Tôi kín tiếng thở ra: “Thật ra trêu ông vậy thôi... tui đang ôn toán... ngày mai gặp.”

“Có chuyện gì liền báo cho tui biết. Tui thấy tâm trạng bà đang làm sao đó.”

“Biết rồi. Tạm biệt.”

“Ừ, ngủ ngon.”

“Ông cũng vậy.”

Nói xong mấy lời sến súa, tâm trạng tôi tốt hẳn lên. Không ngờ nói chuyện với hắn có thể khiến tôi cảm thấy đỡ hơn một chút.

Sau đó, tôi ngẫm nghĩ một lát rồi nhắn tin cho Lâm: 'Tao sắp đi du học.'

Không ngờ nó nhắn lại cho tôi: 'O, tao cũng vậy!!'

Tôi lật đật gọi qua luôn: “Ba mẹ mày bắt hả?”

“Ừ, tao đang rầu muốn chết, thì ra còn có mày là bạn đồng hành của tao... ít ra cái cảm giác cô đơn cũng không phải chỉ tao có.”

“Mày nói vậy là ý gì hả?” tôi cười khở với tư tưởng của nó... mặc dù tôi cũng cảm thấy như vậy.

Khi biết nó cũng phải đi, tôi thấy gánh nặng trong lòng như được chia nửa... giống như nó với tôi cùng nhau gánh vác thì mọi việc đều trở thành dễ dàng.

Tôi với nó cười sáng khoái với nhau trong điện thoại: “Thì ra cũng có nạn nhân cùng tao kẻ vai sát cánh bên đó.”

“Mày... nói gì với Khải chưa?”

Tôi im lặng không nói. Không phải là không muốn nói, mà là không biết nói gì.

Trước mấy câu hỏi dạng này, tôi chỉ biết thờ dài: “Dù gì đi nữa thì mọi chuyện rồi cũng sẽ có cách giải quyết thôi.”

Khi bạn cảm thấy có người cùng chia sẻ những khó khăn của mình, đột nhiên bạn sẽ cảm thấy bạn đã mạnh mẽ và trưởng thành hơn hẳn.

“Ừ... tự nhiên lần này ba mẹ tao làm căng quá, tao không nghĩ mình chống cự lại được.”

“Quyết định kiên quyết kiểu này làm tao nhớ tới hồi ba mẹ bắt tao cưới Minh...” tôi phì cười... nó cũng cười theo, xem ra tâm trạng cũng đã tốt hơn.

“Mày có thấy lạ không. Không thể nào tự nhiên cả hai nhà cùng cho tụi mình đi du học được, chắc là họ có kế hoạch gì với nhau rồi.” Nó nói kiểu nhà thông thái.

“Ừm... vậy giờ mày định thế nào, có nói với Minh không?”

“Còn mày thế nào, nói với Khải hả?”

Tôi lặng lẽ thờ dài: “Thôi thì để từ từ rồi tính tiếp, dù gì đi nữa tụi mình vẫn còn thời gian mà... cứ để mọi thứ diễn ra như nó vốn phải vậy.”

“Được, tao nghe theo mày. Mày ngủ sớm đi.”

“Ừ, ngủ ngon.”

'Bíp.'

Nó tắt máy.

Tôi nhìn chằm chằm tin nhắn vừa lúc xuất hiện trên màn hình củ mình.From Khải: 'Thật sự đó, nếu bà có chuyện gì phải ngay lập tức báo cho tui, không được để trong lòng rồi buồn bã một mình nghe chưa. Ban nãy tui nghe ra hết rồi... bà đang cố giấu tui chuyện gì đó. Ngày mai, nếu được thì hãy nói cho tui nghe. Nếu là chuyện vui thì chúng ta cùng chia sẻ, nếu là khó khăn thì tui sẽ giúp bà gánh vác. Bà không cô đơn đâu.

Một lần nữa, ngủ ngon.'

Một giọt nước mắt khe khẽ lăn xuống, rơi lên màn hình điện thoại khiến nó mờ đi một mảng.

Tôi cảm thấy được an ủi rất nhiều... rất nhiều...

...

Thi xong môn cuối cùng của đợt thi học kì 2, thay vì đi xả như mấy em lớp 10, 11, chúng tôi trở về lớp học để tổng kết sơ qua với cô chủ nhiệm.

“Một lát nữa tao sẽ nói với Khải.” Tôi nghiêm túc nói với Lâm

“Được, vậy tao với mày cùng nói.” Nó siết chặt tay, giống như đã biết trước là thế nào tôi cũng sẽ nói ra.

Minh bên cạnh nghe thấy vậy liền chồm người qua, mặt cười hớn hơ: “Nói gì vậy?”

“Không có gì... mau đưa xe thắng thắng nhóc này cho tui!!” nó nói rồi dúi vào tay Minh cái điện thoại của mình.

“Đồ trẻ con hiếu thắng.”

Cậu ta vui vẻ nhận lấy, thoải mái xoa đầu Lâm.

Tôi nhìn mặt nó cứng đờ lại, chắc là đang cố gắng kiềm nén dữ lắm. Nhìn thấy cảnh tượng này tôi cũng cảm thấy đau lòng.

Liệu rằng nụ cười đó của cậu có mất đi khi Lâm đã đi xa... liệu rằng cái biểu cảm hạnh phúc đó của Minh sẽ vì người con gái khác mà xuất hiện...

Không ai có thể biết được.

Ra chơi ngày hôm đó, tôi và Lâm cùng hẹn Khải với Minh lên sân thượng.

Nơi đây dường như trở thành địa điểm tụ họp của chúng tôi trong suốt khoảng thời gian vừa qua... và đây có thể là lần tụ họp cuối cùng... nghĩ thì dễ dàng lắm, mà nói ra nghe thật đau thương.

“Tụi tui sắp đi du học...”

Chỉ có một câu đơn giản... cũng là được nói ra với chất giọng dịu dàng nhẹ nhàng hằng ngày của Lâm... mà như đem tâm trạng của cả thầy bốn con người ở đây rơi thẳng vào địa ngục.

Tôi khẽ ngẩng đầu nhìn hai tên con trai trước mặt...

Hai người đó không có phản ứng gì, nhưng cũng không nói gì, điều này chứng tỏ hai người họ đang vô cùng khó khăn sắp xếp những suy nghĩ trong đầu mình, để có thể nói ra những điều họ muốn nói.

Mãi một lúc sau, Khải mới nhú mày hỏi: “Du học? Ở đâu?”

“Mì... họ cũng chưa nói rõ...” tôi thờ dãi đáp lời, mà thật ra là không dám nhìn thẳng vào mặt của hắn nữa.

“Họ?” Minh ngần ngại này giờ mới lên tiếng hỏi.

“Ba mẹ hả?” Khải nhanh chóng đáp lời Minh.

Tôi với Lâm đồng loạt gật đầu.

Khải lại nói tiếp: “Là bốn người họ bảo hai người đi sao?”

Tôi với nó lại lần nữa gật đầu không nói.

“Và hai người đồng ý đi?”

Lại im lặng..

Khải dường như có chút kích động, ít khi nào tôi thấy hắn nhú mày dăm chiêu đến vậy.

Minh đột nhiên tiến đến phía trước, khẽ nắm tay Lâm: “Được.”

Khải chen vào, nở một nụ cười nhè nhẹ: “Hai người đi thì đi. Dù gì mối quan hệ của chúng ta cũng không thay đổi.”

“...” tôi có chút xúc động nhìn Khải với Minh.

Hai người họ nở nụ cười hiền từ, nhìn chúng tôi với ánh mắt dịu dàng mà tôi không nghĩ sau này mình có thể quên được.

“Chính vì vậy mà trong thời gian còn ở Việt Nam, hai người phải dành nhiều thời gian để củng cố mối quan hệ này... ví dụ như chuyển qua nhà tụi này ở cũng được.” Minh nhếch môi.

Tôi còn bận trợn mắt đưa ra bộ mặt khinh bỉ với ý tưởng thừa nước đục thả câu này của Minh thì Lâm đã cất tiếng: “Được thôi.”

Giọng nói trong trẻo của nó như xóa bỏ đi sự ngượng ngịu trong không khí, thay vào đó là sự im lặng đến kì lạ...

Bạn đang đọc truyện *Bộ Tứ Ngổ Ngẩn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95

Tôi nhìn hành lí của mình từng thứ một bị đem vào nhà Khải... tự nhiên thấy sao sao đó... mình mới rơi vào trông... phải không nhỉ?

Tôi ngăn người nhìn nụ cười của Khải... hình như là đúng rồi?

Tôi lấy điện thoại ra ngay lập tức nhắn cho Lâm: 'Mình nhà mày thái độ thế nào?'

'Cười tùm tùm sáng đến giờ.'

'Hai cái người đó, xem ra tụi mình đi du học vui lắm thì phải.'

Tôi nhăn sang một tin với thái độ khinh bỉ rõ ràng như thế, mà nó nở trả lời: 'Thật sao? *mặt khóc lóc thành sông*'

'...'

Tôi vào nhà Khải... chẳng qua là trước giờ đều vào một cách vô cùng tự nhiên, không hiểu sao hôm nay tôi lại như thế này... cảm thấy có chút xiu không thoải mái...

Hắn đứng bên cạnh tủ lạnh lớn, mở tủ chăm chú nhìn bên trong. Con người này rất thích ăn mặc theo kiểu từ trên xuống dưới một cây đen... ánh sáng vàng nhạt từ trong tủ hắt ra khiến cho bóng lưng hắn lộ ra đáng vẻ cô độc.

Tôi không kiềm được ôm hắn từ sau lưng.

Khải không nói gì mà đóng tủ lạnh, rồi mới chậm rãi siết nhẹ bàn tay tôi: “Đi... chúng ta đi mua thức ăn, tủ lạnh trống trơn rồi.”

“Ừ.”

Sau đó tôi và Khải nắm tay nhau tản bộ đến siêu thị ở gần đó.

“Ba mẹ bà có biết chuyện bà chuyển sang nhà tui ở hay không?”

Tôi im lặng một lúc mới nói: “Biết. Tui đến xin họ, và ba mẹ tui không nói gì cả. Có lẽ họ cũng rất buồn khi thấy tôi không muốn đi mà vẫn phải đi.”

Hắn khẽ cười, ánh mắt vẫn hướng về nơi xa xăm nào đó.

Dạo gần đây, dường như hắn đang né tránh ánh mắt của tôi. Hai người khi nói chuyện riêng với nhau, Khải rất ít khi nhìn thẳng vào mắt tôi như trước kia.

Tôi không biết đây là loại biểu hiện gì... chỉ cảm thấy hơi buồn... hơi xót.

Hắn khe khẽ vuốt nhẹ tóc mái tôi bị gió hất tung lên: “Ngày mai là 30.4, tụi mình đi biển chơi đi.”

“Biển?”

“Ừ... bà gọi điện thoại xin ba mẹ đi.”

“Vậy rủ thêm...”

“Ừm.” Tôi còn chưa nói hết câu thì hắn đã gạt đầu khẽ cười... rõ ràng là biết tôi đang nghĩ gì “Thật ra kế hoạch đi biển ngày mai là của tui với Minh... Nên bà cứ yên tâm là Minh cũng đã rủ Lâm đi cùng.”

...

Cách đó một khoảng xa, Lâm yên tĩnh nằm trong lòng Minh đọc sách. Còn cậu thì đeo cái headphone, hơi tựa người ra phía sau, nhắm mắt tận hưởng bầu không gian yên bình này.

Đột nhiên, Lâm xoa cái bụng đói, hơi ngẩng đầu hỏi Minh: “Có gì ăn không? Tui đói rồi.”

Minh khẽ cười dịu dàng, kéo Lâm đứng dậy khỏi cái sofa dài: “Đói rồi thì chúng ta đi ăn trưa, dù gì cũng tới giờ ăn rồi.” Lâm vào bếp, cùng với Minh chuẩn bị thức ăn...

Cô đang tĩnh lặng xất hành thì Minh đột nhiên lên tiếng: “Ngày mai đi biển chơi không?”

Lâm mắt sáng rực quay phắt sang Minh: “Biển hả? Thật sao?”

“Ừ.” Anh cười dịu dàng nhìn cô... anh không thể nói được... tổ chức chuyến đi lần này là để ghi tạc những kỷ niệm cuối cùng vào lòng Hạ và Lâm trước khi họ ra nước ngoài du học.

Cô nàng này của anh vô cùng ngây thơ, vợ cùng trẻ con, còn cảm thấy vui vẻ tới mức đó.

“Có thể rủ Hạ và mấy đứa trong lớp không?”

“Tui rủ hết rồi.” Anh vừa bẻ chân gà vừa nói.

Hành động man rợ đó với cái giọng nói dịu dàng đó thật chẳng ăn khớp gì với nhau cả.

Lâm đang có tâm trạng rất tốt, ngân nga hát vài bài. Minh liền nhắc nhở: “Gọi điện xin ba mẹ bà đi.”

“Ừ, một lát nữa tui xin... dù sao thì họ cũng sẽ cho phép thôi. Xin chẳng qua là hình thức. Ba mẹ thương tui lắm.”

“Vì ba mẹ bà thương bà nên tui mới sợ là họ không cho bà đi.”

Lâm khẽ cười, tiếp tục công việc nấu nướng của mình.

Minh nhìn nụ cười trên môi Lâm, cảm thấy mình nhất định phải bảo vệ nó... nhất định.

...

Lớp tôi đã rất nhiều lần đi biển cùng nhau, nhưng lần đi biển này lại làm cảm xúc của tôi dâng trào hơn cả... có một chút gì đó đang từ từ chậm rãi len lỏi vào tim tôi.

Tại nó thì thôi khỏi bàn, đứa nào cũng tắm ta tắm tét, cười suốt từ khi lên xe cho đến khi nhận phòng khách sạn.

Vì có nhiều gia đình không cảm thấy an tâm nên có nhiều đứa không được đi... đây là một điều đáng tiếc.

Dù cho chúng tôi có đang đối mặt với cuộc thi đại học thì vẫn phải thật vui vẻ trong ba ngày ở đây.

Đây là những kỉ niệm cuối cùng của thời cấp ba tràn ngập màu sắc.

Tôi nhận lấy chìa khóa phòng rồi kéo con Lâm đang ngơ ngẩn nhìn Minh của nó tay xách tay mang theo mấy thùng nước lớn.

Tôi biết con bạn tôi thích những chàng trai mạnh mẽ.

Cả hai lớp chúng tôi tổng cộng vừa tròn 42 đứa, vừa đủ đôi đủ cặp, thuê hết 21 phòng đôi trong khách sạn... đúng hơn là cả cái khách sạn này chỉ có mỗi mình 0104. Tôi cũng không biết Khải với Minh đã làm gì để có thể đặt phòng trong cái tình trạng ứ tắc đến ngộp thở này.

Tôi cứ tưởng những ngày như 30/4 và 1/5 thì Vũng Tàu sẽ đông lắm... không đủ phòng này nọ.

Phòng của tôi với Lâm ở trên tầng năm, từ thang máy vào trong phòng là một hành lang rất dài, bức tường bằng kính trong suốt, chúng tôi có thể nhìn xuyên qua nó, phóng thẳng tầm mắt xuống bãi biển đông kịt người kia.

Tôi đứng yên lặng nhìn biển một lát thì bị con Lâm kéo người đi: “Đi mau đi mau.”

“Cần gì vội, mình tự do tới trưa mà?” tôi cầu nài. Nó lại lầu bàu: “Nói gì thì nói, mầy càng nhanh thì tắm biển được càng nhiều.”

Tôi thở dài trước cái tính cách ham vui của nó.

Sau khi cất xong hành lý vào phòng thì tôi với nó thay quần áo xuống sảnh chuẩn bị đi tắm biển.

Khải với Minh ban nãy có hẹn tụi tôi sau khi về phòng thì đi tắm biển... cho nên bây giờ là đang đứng đây chờ hai người họ.

Tôi ngáp dài rồi ngồi xuống hàng ghế chờ.

“Mày bảo tao đi nhanh làm cái gì, hai ông tướng kia còn chưa xuống.”

“...” nó cũng biết thân biết phận mà im lặng không nói tiếp.

Tôi nhìn nó, nó nhìn tôi trong lúc chờ đợi.

“Hay rủ tụi kia đi tắm biển luôn?” tôi chép miệng khi rảnh rỗi không có gì làm.

Nó lấy điện thoại định gọi tụi kia thì Minh và Khải cùng nhau bước ra khỏi thang máy.

Tôi vẫy tay về phía họ, khẽ cười: “Bây giờ đi sao?”

Khải gật đầu: “Đi tắm biển.”

“Không chờ tụi nó hả?” Lâm vẫn cầm cái điện thoại trên tay, nhíu mày ngẫm nghĩ... dường như nó vừa nhận ra gì đó... tiếc là tôi không có đủ thông minh để hiểu được suy nghĩ của nó, khi nó cứ nhìn về phía tôi hất hất hàm làm gì đó.

Tôi nuốt nước bọt nhìn theo từng hành động của nó mà vẫn chả hiểu cái mô tê gì.

Cuối cùng thì tôi với nó bị Khải với Minh lôi ra bãi tắm.

Ngày 30/4 có khác, bãi cát vàng lần trước chúng tôi đến vắng bao nhiêu, hôm nay đông nghịt người, như thế này thì tắm biển kiểu gì được đây. Có mà đi tắm nắng với tắm hơi người đây.

Tôi vuốt vuốt tóc, nhìn dòng người trước mặt mà tần ngần mãi: “Vậy giờ chúng ta làm gì?”

Khải mím môi: “Thật không nghĩ nó lại đông như vậy.”

“Không tắm luôn à?” Lâm thất vọng hỏi.

“Tất nhiên phải tắm, nhưng để sau đi, giờ này có lẽ không tiện cho lắm” Minh choàng tay qua vai Lâm khẽ giọng.

Gió mát thổi qua làm lung lay mái tóc của bốn người chúng tôi.

“Đi ăn kem đi.” Minh đưa ra đề nghị.

Cho nên sau đó, chúng tôi kéo nhau đi ăn kem.

Bờ biển đông người, khiến tôi cảm thấy ngột thở.

Ba người kia vừa chân dài vừa thon người, bước đi thì nhanh mà dễ dàng luồn lách qua dòng người điên cuồng... trong khi tôi... cố lắm mới lết được người mình đi từng chút một, kết quả là không bao lâu sau đã lạc mất ba người trước mặt... còn bị mấy người xung quanh đẩy qua đẩy lại.

Nhìn lên đầu, mặt trời chói chang, những tia nắng gắt gao xuyên thẳng tầng mây vào mắt tôi.

Tôi cảm thấy có chút choáng váng... chân run run... bắt đầu cảm thấy khó để có thể đứng vững... những người xung quanh tôi thì nhau đẩy người trước mặt để có thể đi qua nhanh chóng... cụ thể là đẩy tôi. Tôi bị đẩy qua đẩy lại, chỉ có thể nương theo lực của họ, không tiến thêm được bước nào. Đầu tôi cúi gằm, trước mắt bắt đầu xuất hiện những đốm màu.

Giữa dòng người xô bồ như thế này, không tìm thấy được gì vững chãi để có thể vịn vào.

Tôi mò mẫm tiến tới cây cột trước mặt... cố lê từng bước một khi cứ bị xô đẩy.

Khi tay gần chạm đến cây cột thì tôi bị xô ngã ngã ra phía sau.

Trong đầu tôi lúc đó cứ mãi vang lên: "Thôi tiêu rồi, mình tiêu rồi..."

Ngã xuống ở những nơi như thế này, mình chắc chắn sẽ bị đè bẹp mất thôi.

Nhưng kết quả thì tôi lại may mắn ngã vào vòng tay của một ai đó.

Ánh mặt trời chói chang trên đầu làm tôi không nhìn rõ được mặt của người ta... nhưng bờ vai vững chãi này làm tôi nhớ đến một người.

Người đó một cách nhẹ nhàng và gọn gàng cõng tôi lên lưng đem tôi ra khỏi bãi biển.

Mùi hương của Khải xộc vào hai cánh mũi.

Chàng trai này cõng tôi đi đến chỗ Minh và Lâm đang đứng nhìn về tôi.

Lâm nhìn tôi với ánh mắt hoảng hốt, vội vã chạy lại: “Có chuyện gì vậy?”

Giọng của Khải nhàn nhạt vang lên: “Say nắng.”

Con Lâm hươu hươu tay trước mặt tôi “Có sao không? Biết tao là ai không?”

Tôi lạnh nhạt lắc đầu, tay thò lên siết vai Khải: “Thả tui xuống đi.”

“Khỏe chưa?”

“Rồi.”

Cứ để tôi ở trên lưng Khải như thế đang gây chú ý với tất cả mọi người ở đây vậy. Ai đi ngang qua cũng nhìn về phía chúng tôi.

Sau khi đã đứng yên vị dưới đất, tôi thở ra: “Mấy chỗ đông người thật kinh dị.”

Khải phì cười xoa đầu tôi. Minh quan tâm nói: “Nếu bà thấy mình bị tuột lại phía sau thì phải gọi tụi này một tiếng chứ, cứ lặng lẽ đi phía sau rồi lại bị lạc. Lúc không thấy bà đâu, tụi này lo gần chết.”

Tôi xấu hổ cười trừ... hình như vừa rồi đã làm phiền đến mọi người rồi.

Lâm kéo tay tôi: “Thôi, đi ăn kem.”

Tôi gật đầu.

Quán kem chúng tôi đến là một quán ven đường ở cách đó một khoảng không xa, điều làm tôi cảm thấy ngạc nhiên nhất khi vừa đến đó là tất cả mọi người trong 0104 đến Vũng Tàu đều đang ở đó.

Cả quán kem chỉ có mỗi đám bọn tôi.

Tôi ngạc nhiên nhìn tụi nó rồi phì cười: “Tụi mày làm cái gì ở đây vậy?”

Cả đám vậy mà không ai trả lời tôi, chỉ có ra sức kéo tôi và Lâm cùng ngồi vào hai cái ghế gỗ đặt ở giữa phòng.

Tôi mơ hồ nhận ra điều gì đó... chỉ là suy nghĩ của tôi... chứ chưa chắc chắn cho đến khi một cái bánh kem thật lớn được đem ra từ trong nhà bếp của quán. Cái bánh được đặt ở trước mặt chúng tôi, trên đó có dòng chữ màu đen làm bằng chocolate thật lớn: “Tụi mày đi vui vẻ, nhớ đừng quên tụi tao.”

Tôi cảm động không thôi. Thì ra là tụi nó đã biết hết rồi. Tôi còn đang phân vân không biết có nên nói cho tụi nó nghe về chuyện du học của tôi với con Lâm hay là chỉ nhấn một tin nhắn vào cái đêm trước khi bay để tụi nó ra sân bay tạm biệt chúng tôi.

Mất tôi cay xè, trong khi nhìn vào thì có thể thấy rõ là con Lâm đã đoán được từ trước. Nó chẳng có vẻ gì là bất ngờ, chỉ có cười toe toét nhìn xung quanh với ánh mắt cảm tạ: “Cám ơn tụi mày.”

Con Jen từ xa bay lại đập hai cái vào đầu tôi với con Lâm, sau đó lớn tiếng mắng nhiếc: “Cũng còn biết cảm ơn nữa hả? Tụi mày có ngon thì bỏ tụi tao đi luôn đi. Sắp đi đến nơi mà không nói cho ai tiếng nào. Nếu không phải Khải và Minh tổ chức tiệc chia tay cho tụi mày thì tụi tao cũng chẳng biết.”

“Tụi mày xem bạn bè là cái gì vậy?”

“Xi...”

Tôi phì cười, nhìn tụi nó một lượt... haiz... lại cảm động không thôi.

Sau khi náo một trận ở quán kem, chúng tôi kéo nhau về khách sạn... nhìn cái đồng hồ ở sảnh lớn cũng đã giữa trưa nên cả bọn kéo nhau qua nhà hàng dùng bữa luôn.

Cả một buổi sáng bị cái xe nó hành, lại ăn trưa xong, tôi bắt đầu buồn ngủ.

Tất nhiên không ngoại trừ tôi, cả đám tụi nó ai cũng buồn ngủ. Tôi gặm rau câu mà mắt nhắm mắt mở.

Đột nhiên... Khải đứng dậy bỏ ra ngoài làm gì đó.

Cho là hần đi vệ sinh nên tôi cũng không quan tâm gì mấy...

Một lát sau, hần đưa thêm một người về, đây mới là chi tiết khiến tôi phun hết nước ngọt trong miệng ra.

Thấy phản ứng của tôi, ai cũng nhìn về phía hần.

Khải tỉnh bơ xem như không có chuyện gì, trong khi anh Anh đi phía sau hần cười khẩy vẫy tay chào chúng tôi, cạnh bên còn có anh Chí...

Cả đám còn lại sốc lắm sà, đứa nào cũng chưa kịp tiêu hóa... cho đến khi Anh Nhây là đứa đầu tiên được rã đông, đứng dậy khỏi ghế, khuôn mặt vừa vui vừa khổ nhìn về phía anh, đám còn lại mới bừng tỉnh, cả bọn um sùm khu nhà hàng sang trọng của người ta: “Sao mấy anh lại ở đây?”

Anh Anh tiến đến ôm con Anh Nhây vào lòng, vui vẻ hỏi: “Thấy anh ở đây không vui à?”

Nó nuốt nước bọt... gặp anh ở đây thì vui thật... nhưng cùng với niềm vui đó thì nguy hiểm cũng rình rập khắp nơi.

Tôi ngẫm nghĩ một hồi, càng ngày càng thấy chuyện tình của hai người này thật thú vị.

Trái với tình cảm hừng hực như lửa đốt bên này, thì cái cặp bên kia lại yên lặng như sóng êm.

Uyên với anh Chí lặng lẽ tiến lại gần nhau, nắm tay đứng đó nhìn nhau.

“Ồ, thì ra đây là lí do sáng nay mày đặt 22 phòng.” Bảo Đô hô vang.

Khải tăng hăng, ngó lơ.

Bảo lại tiếp tục: “Vậy cặp này một phòng... cặp này một phòng?”

“Mày điên hả?” cả đám 40 mấy người còn lại cùng đồng thanh hét vang.

“Anh chưa muốn bóc lịch sống qua ngày đầu em trai.” Anh Anh vui vẻ vỗ đầu thằng Bảo.

Tú Ú... một bạn hủ thâm niên của lớp, liền hai mắt sáng rực: “Hai anh ở cùng phòng với nhau à?!”

“...” tôi.

...

Sau sự xuất hiện khiến cho người ta ngạc nhiên kia thì hai chàng bắt cóc hai nàng lớp tôi đi hẹn hò.

Tôi uể oải ngáp dài một cái lết lên phòng ngủ.

Con Lâm thì nói: “Vậy mày đi ngủ đi, tao ra chợ mua đồ cho tối nay.”

“Ừ.” Tôi gật đầu rồi thê thảm lên phòng... chắc con say nắng ban nãy vẫn làm tôi choáng váng lắm.

Tôi vừa đặt lưng xuống giường, nhắm mắt lại liền chìm vào giấc ngủ.

Tôi mơ thấy một giấc mơ rất đáng yêu về một con cừu trên đường đi giải cứu thế giới... sau bao phong ba bão táp thì cuối cùng nó cũng cứu được gia đình rồi cùng ba mẹ chiến đấu cứu thế giới.

Chà... nghe có vẻ rất hư cấu, nhưng cũng không hư cấu bằng việc khi tôi vừa mở mắt ra đã thấy Khải đang nằm cạnh bên xem ti vi.

Hắn rất bình tĩnh nhìn lên ti vi ở trước mặt, có lẽ còn chẳng biết tôi đã tỉnh dậy.

Tôi ngơ ngác mơ màng nhìn sang, lồm cồm bò dậy. Lúc này, Khải mới chú ý đến sự hiện diện của tôi.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Tư Ngó Ngán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 96

Khải rất bình tĩnh ngồi xem ti vi, trong khi tôi ở bên cạnh chớp chớp mắt.

Cuối cùng hắn cũng chú ý đến con nhỏ kế bên là tôi. Khải nhếch môi: “Ngủ ngon không? Bà có hơi sốt đấy.”

Vừa nói, hắn vừa sấn tới đặt tay lên trán tôi, tay còn lại đặt lên trán mình... hắn hình như là hành động trong vô thức, thái độ với biểu cảm vô cùng thân nhiên...

Trong khi tôi thì mặt nóng rần rần hết cả lên.

Tôi run run đẩy tay hắn ra, tăng hăng leo xuống giường, định đi lấy nước uống cho đỡ ngại thì hắn chia ra trước mặt tôi ly nước lọc.

Tôi chớp mắt nhìn sang hắn, liệu rằng Khải có thể đọc suy nghĩ của tôi, phục vụ tận nơi thế này cũng thật là chu đáo quá mức đi...

Tôi cười gượng nhận ly nước.

Khải đứng dậy đi đến trước cái máy lạnh, tay cầm remote, hỏi tôi: “Có thấy lạnh không? Tui tăng độ nha.”

“Có hơi hơi.”

Tôi nghe ba tiếng tí phát ra trong bầu không khí yên tĩnh giữa hai người.

Lúc này, cảm giác của tôi có hơi kì lạ... bình thường ở nhà hai mình với hấn cũng quen rồi, tại sao lúc này lại thấy ngượng nhỉ?

Tôi liền kiếm chuyện để nói: “Sao ông vào được phòng này?”

“Tui lấy chìa khóa từ Lâm.” Hấn trả lời đơn giản, rồi tiến lại gần tôi, đột nhiên tiếp tục cái hành động sờ trán làm tim người ta đập như điên kia.

Sờ sờ xong thì hấn lại quan tâm hỏi: “Đói không? Tui xuống nhà hàng mua cái gì đó cho bà?”

Tôi gật đầu, quả thật ban nãy tôi ăn chưa có no... con nhừc đầu hành hạ tôi, làm tôi ăn có một ít.

Khải phì cười trước khuôn mặt háu ăn của tôi, lại xoa đầu tôi rồi quay lưng đi ra ngoài.

Sau khi cánh cửa đóng lại, tôi lập tức phóng xuống giường, đi thẳng vào nhà tắm dội nước cho nguội bớt cái đầu.

Sau khi tôi tắm xong, Khải vẫn chưa quay lại, nên tôi ra ban công nhìn xuống đường xem xe chạy.

Khách sạn của chúng tôi thiết kế khá là độc đáo, hành lang xoay vòng một hồi lại làm ban công hướng thẳng ra biển.

Tôi một công đôi việc vừa ngắm nhịp sóng tấp nập xe chạy người đi vừa ngắm đường bờ biển xa xa, nơi những áng mây chiều đang dần dần trôi ngang.

Tôi ngẩn người nghe tiếng nhạc vang ra từ đâu đó ngoài xa... không biết là ai mở, chỉ biết nó là một bài rất buồn... rất tâm trạng...

Cảm xúc của tôi liền nương theo tiếng nhạc thành những lời hát bay bổng.

Tôi lúc đó còn nghĩ nếu sau này mình không đi làm nhạc sĩ thì cũng thật là uổng phí tài năng của bản thân quá đi.

Tôi cứ đứng đó ngẩn ngơ cho đến khi nghe thấy sau lưng mình có tiếng bíp báo hiệu cửa mở.

Tôi giật mình nhìn về đó, quên mất là Khải đang đi mua thức ăn cho mình. Hấn nhìn tôi đứng ngoài ban công, mặt liền sa sầm xuống: “Còn dám ra đó đứng, vào đây mau. Không được đứng gió đâu.”

Tôi cười lớn, càng đứng xa hấn hơn, dựa người vào ban công: “Ngoài này gió rất mát.”

“Đó là lí do tui bảo bà đi vào đây!”

Khải đi ra định kéo tôi vào thì tôi cười toe toét chui lọt vòng tay hấn vào trong phòng. Khải ngẩn người nhìn tôi đang tung tăng trong phòng.

Tôi vẫn cảm thấy trêu chọc hấn như thế này rất vui.

Tôi tiếp tục nhây với hấn.

Cứ mãi chạy lòng vòng quanh phòng. Khải tất nhiên chẳng mù mà không nhìn ra là tôi đang trêu chọc hấn, liền đuổi theo.

Thế là thành ra tôi với hấn chạy quanh phòng chơi trò đuổi bắt trẻ con.

Đột nhiên bên ngoài ầm một tiếng, tôi giật mình nhìn ra hướng cửa sổ theo phản xạ, không để ý dưới chân mình tầm tảo bị nhấn, nhô lên một khúc.

Tôi vấp chân phải tầm tảo, ngã lăn quay ra giường.

Khải không phanh kịp, cũng ngã lăn lên người tôi.

Hai đứa nằm đè lên nhau, tôi thì ngẩng mặt nhìn hấn, Khải lại trợn mắt nhìn tôi.

Đây là loại tình huống phổ biến nhất trong truyện ngôn tình... thế nào mà bây giờ lại xảy ra với tôi?

Tôi đưa tay khẽ đẩy Khải ra, hấn ban đầu cũng định sẽ đứng dậy, nương theo lực đẩy của tôi, nhưng hấn suy nghĩ cái gì đó lại nằm lì ra, hơn nữa còn nắm lấy hai tay tôi đang đặt trên vai mình.

Hấn nghiêm nhiên chiếm ưu thế, nhất là trong cái tư thế như thế này.

Khải nhếch môi nhìn tôi: “VẬY... tui thắng phải không?”

Tôi không ngờ hấn lại trẻ con như vậy.

Tôi né tránh ánh mắt của hắn: “Như... như vậy, ban nãy chỉ là tai nạn thôi...” (chị này cũng trẻ con mà...)

Khải không nói mà cúi sát thêm.

Cả người tôi lúc này còn không nóng rần sao? Mặc dù máy lạnh trên kia chia thẳng vào người, mặc dù gió biển bên ngoài qua cánh cửa phòng mở lớn đang tràn vào khắp căn phòng... đối với tôi mà nói thì nhiệt độ vẫn không ngừng tăng cao.

Tư thế này làm tôi không thể không nhìn hắn, tự nhiên cảm thấy mắt mình thật thừa thãi... cái gì cũng không dám biểu lộ ra ngoài mặt.

Ngay lúc này, cửa phòng tôi bật mở cùng với một tiếng bíp có sức công phá như thể tiếng bom nổ.

Tôi giật mình, như thể vợ đi vụng trộm bên ngoài bị chồng bắt quả tang.

Nguyên một đám con gái lớp tôi đang đứng trước cửa phòng trở mắt nhìn cảnh tượng bên trong.

Khải nhà mình không những không xấu hổ còn tiếp tục cúi xuống... làm cho chính mấy đứa kia mới thành ra rơi vào tình trạng xấu hổ.

Hai tay tôi bị giữ chặt hoàn toàn không thể chống cự... tụi nó thấy vậy cũng chẳng biết phải làm sao.

Hắn làm như thế này còn không phải là thân mật với tôi trước mặt gia đình nhà vợ sao?? Lại còn không thấy ngại đi cái tên này...Mấy cái đứa kia xấu hổ thì xấu hổ thật, nhưng mà được xem phim Hàn miễn phí lại còn 5D như thế này thì đâu có ngu mà lui bước ra khỏi phòng nhường lại cho chúng tôi không gian riêng... cả đám đứng ngoài cửa phòng nhìn chăm chăm vào chúng tôi, nhìn đến không bỏ sót một chi tiết.

Tôi phải làm sao đây??? Đúng là tình huống khóc không ra nước mắt!!

Một bên thì thân nhiên hành động, một bên thì tự nhiên quan sát.

Là vì tụi nó kì lạ, hay là tôi kì lạ đây?? Tình huống này đối với tụi nó không có tréo ngoe sao??

Đến khi hai đôi môi chỉ cách nhau khoảng 1cm... tôi bắt đầu rét run... không lẽ hắn định làm thật??

Tôi nghe rằng ra định sẽ cắn cho hắn một cái thì Khải bất chợt nhướn người hôn lên trán tôi... rồi hắn nhanh chóng đứng dậy, nhìn ra ngoài cửa phòng cười nhạt: “Thu phí, mỗi người 50 ngàn.”

“Giữ chứ...” tụi nó ai cũng ngậm ngùi nhìn khuôn mặt gian tà của Khải mà than vãn.

...

Sau tình huống vừa rồi, tôi cứ bị tụi nó trêu chọc không dứt. Làm gì có đứa nào dám trêu Khải, toàn thể sự chú ý của tụi nó thế là dồn hết vào tôi.

Ngất ngổ, tôi không thể có khí thế ngất trời như hắn, chỉ cần liếc mắt một cái cũng có thể khiến cho trời đất xoay chuyển...

Bản thân tôi đôi khi còn tự cảm thấy mình thật vô dụng. Bảo vệ cho quyền lợi của mình cũng không dám lên tiếng.

Tụi nó thấy vậy cứ được nước làm tới, liên tục khiến cho tôi phát điên lên, hễ gặp mặt tôi là tụi nó lại mua nhau... mua nhau...

Mặt tôi mạch máu chắc là sắp chịu không nổi nữa rồi.

Tôi lờ mắt nhìn tụi nó,... tất nhiên là phản ứng này của tôi ngoài làm tụi nó thấy thích thú ra thì chẳng được tích sự gì hơn.

Thấy tụi con gái cứ hùa nhau trêu tôi, tụi con trai lại tò mò hỏi han sự tình... kết quả thì sao??? Cả lớp cùng hùa vào trêu tôi.

Tôi sắp nổi điên lên được thì anh Anh và anh Chí từ trên tầng lầu thường đi xuống nơi tập trung.

Trong lòng tôi thở phào, cuối cùng cũng được cứu, cuối cùng...

Anh Anh hớn hờ hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Tôi chen ngang trước khi tụi nó kịp bỏ lơ ba la cái mồm: “Đi ăn đi ăn, đói quá!!”

Ảnh cười vui vẻ gật đầu: “Được, đi thôi.”

Tôi thở phào nhẹ nhõm, khi thấy tụi nó để lại cái khuôn mặt mày sẽ không được yên đâu cho tôi, rồi hớn hờ đi theo Anh.

Tôi ức chế liếc Khải một cái... tên đầu sỏ gây ra mọi chuyện đang vô cùng thoải mái ngồi trên sô pha đọc tạp chí...

“...” tôi >

Lần sau tôi sẽ trả thù, tại sao tôi lại bị bắt nạt, trong khi hẳn bình an vô sự như vậy.

(không phải cái trò chơi đuổi bắt đó ban đầu do chị bày ra sao...)

...

Bữa tối không ăn buffet, tụi nó kéo nhau ra nhà hàng gần đó ăn... loại thức ăn hỗn hợp nào đó mà tôi không biết tên. Hai lớp chúng tôi lại chia ra ngồi kín quán người ta... bàn nào cũng gọi phần như nhau, sau khi thức ăn dọn lên, thì cuộc chiến bắt đầu.

Lầy lội với nhau quá lâu, A1 bắt đầu nhiễm thói hư tật xấu của A4 chúng tôi.

Thức ăn vừa được đặt xuống, con Jen lập tức đứng lên khỏi chỗ ngồi, nhìn một lượt xung quanh với nụ cười gian tà. Anh Chí với anh Anh nhìn cả bọn cầm hết muỗng nĩa trên tay, hoàn toàn không hiểu cái gì hết, nhưng vẫn bắt chước chúng tôi tay cầm cái này tay cầm cái kia.

Con Jen hét lên: “Bắt đầu...”

Thế chiến đã xảy ra...

Thế chiến kết thúc sau 1 phút 30 giây...

Các anh Chí anh Anh “...” trong chén không có đến một món...

Sau khi ăn xong, trời bên ngoài đã hoàn toàn không còn tia sáng nào ngoài những ngôi sao nhỏ xíu thỉnh thoảng lóe lên tia sáng nhạt rồi lại bị mây che phủ mất.

Trên con đường vắng vẻ và tối mịt, chúng tôi tản bộ để tiêu com trước khi bước vào cuộc chiến thứ hai, ban sáng tụi nó có chia nhau phận sự đi mua hết rồi, tôi cũng không biết tụi nó mua hồi nào, rõ ràng bao nhiêu thời gian đều dành ra để chơi bởi mà.

Chúng tôi đi dọc bờ biển, hết như những gì đã từng làm khi đến đây vào đầu năm lớp 11.

Lúc đó, mọi thứ vẫn còn rất kì lạ đối với tôi, nhất là tình cảm giữa tôi và Khải... dường như quá xa vời... rất xa vời.

Sau một thời gian dài trở lại, thay vì đứng từ phía xa nhìn theo Khải đang ở cạnh Băng, thì lần này tôi được đường hoàng đi bên cạnh hắn... còn nắm tay nhau vô cùng tình cảm.

Lần trước đó, tình cảm của tôi đối với lớp vẫn chưa có sâu đậm như bây giờ. Đối với tôi mà nói thì lúc đó, A4 chỉ là một lớp học lớn vô cùng vui nhộn, vô cùng thân thiết, bây giờ nó hoàn toàn trở thành gia đình của tôi.

Đột nhiên nghĩ đến chuyện này, tôi lại nhớ đến việc mình sắp phải đi du học, rời xa tụi nó... tự nhiên lại cảm thấy buồn buồn...

Tôi thở dài, Khải nhận ra ngay thái độ của tôi, hắn quan tâm ân cần: “Bà vẫn còn sốt sao?”

Vừa nói, hắn vừa đưa tay qua, vô cùng tự nhiên còn định sờ trán tôi như lúc ở trên phòng.

Tôi lập tức né... không muốn tụi kia có thêm một trò để trêu chọc tôi nha.

“Không có gì đâu, chẳng qua là...”

“Cướp!!!” một tiếng hét thất thanh của phụ nữ chen ngang giọng nói của tôi.

Tôi giật mình nhìn về phía con đường, Khải lập tức đẩy tôi vào trong, còn mình đi ra ngoài.

Một chiếc xe máy chạy ngang, trên đó có hai thằng con trai, thằng phía sau còn đang nắm chặt cái dây túi xách phụ nữ.

Vừa nhìn đã biết đó là bọn cướp.

Cả đám tất nhiên không chỉ đứng nhìn theo, tất cả mọi người không hẹn trước mà lột giày ra chơi... chơi xong thấy không ăn thua thì kiếm cái khác chơi... Mấy đứa ở phía trước đầu xe tụi nó thì nhảy từ bên trong vỉa hè ra chặn xe (chơi ngu ghê...).

Anh Anh nhanh chóng túm được thằng phía sau lôi xuống khỏi xe bằng một đòn cực kì đẹp mắt, sau đó anh Chí không thua kém, một cách chuẩn xác nhét cây gậy bên đường vào trong cầm xe, làm chiếc xe quờ quạng rồi ngã ra đường, tụi nó còn đang ngồi trên xe cũng lập tức văng ra khỏi đó.

Gez, đến tụi tôi còn thấy bọn cướp thật là quá nhỏ đi... chắc có nghĩ tới 360 tình huống để tìm phương án giải quyết, cũng không nghĩ đến trường hợp trên con đường mọi khi vẫn rất vắng này hôm nay lại xuất hiện một đoàn khách du lịch... e hèm... có tám cừu người diệt nạn đi.

Hai tên cướp chẳng hiểu sao ở đâu ra xuất hiện một đám nhóc tí, vốn đã đang hoảng hốt thì tự nhiên có một trận mưa giày, sau đó bị vật ngược một cách không thương tiếc... chắc đây là lần đi ăn cướp xui xẻo nhất nha.

Chúng tôi báo cảnh sát rồi hoàn trả lại bóp tiền cho người phụ nữ nọ. Chị ấy cảm ơn rồi rút rồi cùng bạn mình lái xe đi.

Sau vụ này tôi mới thấy, chẳng lẽ an ninh ở Vũng Tàu lại kém như thế này? Lần nào đến Vũng Tàu chơi cũng xảy ra chuyện thế nhì.

Ôi chuyện tầm cỡ như vậy, có lẽ tôi không nên quan tâm đến mới phải. Tôi lặng thầm chuyển sang đi nhặt giày.

Giờ thì hay rồi, trên con đường tối lúc này toàn là giày và giày, có đĩa quăng một chiếc, có đĩa quăng luôn cả đôi, bây giờ chạy đi tìm từng chiếc một.

Thay vì tuần tự đi tìm, tụi nó lại bu thành một cục, kết quả càng ngày càng rối, sau khi tất cả giày đều ở yên trên chân tụi nó thì cơm ăn vừa rồi cũng đã tiêu hóa hết...

Tụi tôi chia làm hai nhóm. Một nhóm về lại khách sạn lấy mớ thức ăn đã chuẩn bị từ trước, nhóm còn lại đi tìm bạt trải trên cát để picnic ngoài trời.

Tôi vurun vai đi về phía khách sạn, ngáp dài một cái, ngược nhìn đồng hồ thấy kim ngắn chỉ đúng ngay số 9.

9 giờ rồi, tôi mò lên phòng, lấy mấy cái đèn pin cỡ lớn rồi thông thả xuống sảnh khách sạn chờ tụi nó tập hợp đông đủ.

Điện thoại tôi đột nhiên vang lên, tôi nhìn chữ Mom trên màn hình, mỉm cười bắt máy: “A lô, mẹ ạ?”

“Ừ, con đang làm gì đó?”

“Con đang... ăn.”

“Ừm...” mẹ tôi chỉ nói một tiếng có vậy, thấy thái độ của mẹ có hơi kì quặc, tôi liền hỏi thẳng.

“Mẹ gọi con, không phải chỉ để hỏi như vậy chứ ạ?”

Mẹ tôi cười trừ, khề hắng giọng: “Ừ thì... mẹ hỏi con một câu, nhất định phải nói thật với mẹ nghe không?”

“Dạ, mẹ cứ hỏi đi.” Tôi gật đầu theo phản xạ.

“Con có ngủ chung với Khải không?”

“...” câu nói của mẹ vừa thốt ra thì khuôn mặt của Khải tự nhiên phóng to trước mắt tôi. Tôi tá hỏa mém tí làm rơi luôn cái điện thoại, giọng điệu cũng vì như vậy mà thành ra lắp ba lắp bắp “A... đâu, đâu có. Con ở cùng với Lâm”

Khải thấy tôi đang nói chuyện điện thoại thì ngồi bên cạnh một cách lặng lẽ.

Nhìn mặt hấn tôi nhớ đến chuyện hồi trưa, cái đó... có tính là tôi với hấn đã ngủ chung với nhau không?

“Giọng con như vậy là sao đó? Lắp ba lắp bắp.”

Mồ hôi lạnh chảy qua thái dương. Tôi cười xòa: “Đâu có, con ở chung phòng với Lâm mà.”

“Hạ...” giọng của mẹ tôi đột nhiên nghiêm túc lạ thường.

“Dạ...” giọng tôi lại thành ra run run.

Rõ ràng tôi đâu có làm gì sai, cũng đâu có nói dối mẹ, tại sao lại có thể dễ dàng bị khí thế kia áp đảo tinh thần chứ!

“Đưa máy con cho con Lâm.”

“Con Lâm đang ở ngoài biển, còn con đang ở khách sạn lấy thức ăn.” sợ mẹ tôi không tin, tôi nói hết ra sự thật.

“Vậy sao... vậy, khi đi về nhớ mua cho mẹ mấy hộp sữa bò nha.”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Tư Ngó Ngẩn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 97

“Vậy sao... vậy, khi đi về nhớ mua cho mẹ mấy hộp sữa bò nha.” Vậy mà mẹ tôi ban đầu lại dùng cái giọng điệu tra hỏi thế kia chứ?!

“Sữa bò thì được thôi, mẹ hỏi con Lâm làm gì ạ.” Lâm con tưởng mẹ định tra khảo hỏi cung nó mới chịu tin là con không ở cùng phòng với con trai đấy ạ!

“À... mẹ Lâm đang ở đây nè... chẳng qua là muốn nói chuyện với Lâm một tí.”

“Vậy thì mẹ nói bác gọi cho Lâm đó, Lâm có cầm theo điện thoại ra biển.”

“Ừ, mà đừng có quên mua sữa cho mẹ nha.”

“Dạ rồi, con sẽ gom về sữa cho mẹ uống no tận ba ngày.”

“Ừ, vậy bye bye con yêu, con chơi cho vui rồi ngủ ngon nha.”

“Dạ, tạm biệt mẹ.”

“Tạm biệt con.”

“Mẹ ngủ ngon. Moah.”

Sau khi tắt máy, tôi thờ dãi nhìn sang Khải. Hắn chỉ lặng lẽ mỉm cười với tôi.

Nhờ mẹ tôi nói về vấn đề mua hộp sữa với giọng điệu man rợ như vậy mà tôi ám ảnh đến mức tối hôm đó tôi nằm mơ thấy mình trở thành hộp sữa bị mẹ tôi đuổi theo.

Sau khi tập trung đông đủ dưới sảnh lớn, chúng tôi kéo nhau ra biển, nơi đã hẹn trước với tụi nó.

Thật ra mà nói thì bãi biển lúc này rất tốt, cố gắng nhìn thì đại khái có thể thấy được tụi nó một đám lo Choi lúc nhúc bên kia, cách khách sạn một khoảng.

Chúng tôi trải ra những tấm bạt lớn, cả đám ngồi trên đó giữ cho gió khỏi bay, đặt mấy cái đèn vào vị trí sao cho thấy rõ hết từng khuôn mặt.

Nhóm còn lại thì đi bày hàng nướng thức ăn.

Cái bếp nướng đặt ở một góc riêng khuất gió, tất nhiên để tìm được cái góc này, nhóm đi tìm bạt đã phải trải qua bao nhiêu phong ba bão táp, giành giật với mấy ông bộm nhậu khác để chiếm được địa bàn thích hợp.

Nó nằm khuất sau một tảng đá lớn... mà chính cái tảng đá đó... một hồi lại khiến chúng tôi khổ sở.

Chúng tôi chia nhau ra nướng thức ăn theo ca... cứ năm phút lại đổi người... với hơn bốn mươi mấy cái miệng ăn như thế này, thì thức ăn cứ được đem ra là hết...

Tụi nó mở nhạc vừa quây vừa hát, tung tăng khắp nơi.

Sau khi thức ăn đã vơi đi đến mức đáng kinh ngạc... thì hương đêm đã nhẹ nhẽu rũ xuồng toàn bộ thành phố biển.

Chúng tôi vẫn còn đang rất hăng, cười nói vô cùng náo nhiệt... đột nhiên, một ngọn gió lớn thổi đến.

Tàn lửa từ lò nướng bay tứ tung, thay vì bay thẳng vào đất liền, lại bị tảng đá lớn làm lệch hướng, lao thẳng vào mấy tấm bạt, khiến mọi thứ cháy phừng lên... có gió thổi thêm vào càng khiến ngọn lửa lan nhanh.

Cả đám chúng tôi hoảng hốt, cùng rời khỏi tấm bạt, nhưng sau đó, Kha là người phản ứng nhanh nhất: “Không được, làm như vậy, tấm bạt cháy sẽ bay vào trong thành phố, nhớ như nó đáp xuống nhà dân thì không ổn đâu.” Anh Anh là người nhanh trí, liền có biện pháp: “Kéo nó xuống biển!”

Nghe tiếng hét của anh, cả bọn mới hoàn hồn, lập tức thi nhau nắm phần còn chưa bị cháy của tấm bạt, kéo nó về phía biển, nơi những con sóng vẫn rì rào bất tận không biết đến khi nào mới dừng lại.

Tôi tất nhiên cũng giúp sức, ra sức kéo.

Đột nhiên gió đổi hướng, tấm bạt bay mạnh lên cao, rồi ngã về phía cả đám đang cố gắng kéo.

Tôi hoảng hốt không kịp phản ứng, cả người đã bị ôm ngã qua một bên, nằm lăn ra cát.

Tôi nằm yên vị trong lòng ai đó, rút người lại theo phản xạ, ngược lại, người đó càng ra sức ôm chặt bảo vệ tôi.

Nghe cả đám xung quanh la hét ôm tôi, tôi mới dần bình tĩnh lại chống tay ngồi dậy.

Khải ở bên cạnh nhú mồm nhìn về phía tấm bạt đã tự mình bay xuống biển, ánh sáng rực rỡ của ngọn lửa đang dần tắt ngấm, thay vào đó là màn đêm tĩnh lặng u ám bao phủ không gian.

Tất cả chúng tôi... tất cả... phờ phạc cả người...

Tôi với Khải nằm lăn ra cát nên bây giờ cơ thể vừa ướt vừa dính cát, vô cùng khó chịu.

Như vậy còn đỡ nha, có nhiều đứa bạn nãy để tránh tắm bọt bay đã lùi bước ngã xuống nước, bây giờ cả người ướt mềm...

Kết quả là cả đám phải về lại khách sạn tắm rửa...

Thế là kế hoạch tận hưởng đêm Vũng Tàu của chúng tôi cứ thế mà đi tong.

...

Sáng hôm sau, vì chuyện đêm hôm qua mà chúng tôi bây giờ như những người điên, cả khuôn mặt ngơ ngẩn nhìn nhau rồi tự phá lên cười.

Tôi vì chuyện hôm qua mà mệt mỏi ngủ đến mức không biết gì, đến tận khi con Lâm đã vệ sinh cá nhân đâu đó hết thấy, thay quần áo ra ngoài, quăng vào tay Khải cái chìa khóa phòng của phòng tôi... rồi hần lên phòng gọi tôi dậy, tôi mới vì giật mình mà tỉnh luôn cả ngủ.

Khuôn mặt ngu ngốc lúc ngủ của tôi... hức thế là bị thấy hết rồi!!

Cái khuôn mặt đó ngốc lắm đấy... rõ ràng tôi chỉ định để cho con Lâm, cho ba mẹ và cho chồng tôi thấy thôi mà...

Đại loại là vậy, sau khi xuống sảnh khách sạn, tôi vẫn còn ngượng ngùng khi đứng trước Khải.

Không có loại tình huống như vừa rồi thì không sao, có rồi thì bây giờ tôi lại như đang đứng trên đầu sôi lửa bỏng... chỉ cần thấy mặt hần, thì mặt tôi tự nhiên sẽ nóng lên.

Tôi lặng thầm thở dài, kéo con Lâm qua một góc: “Sau này tao cấm mày đưa cho Khải cái chìa khóa phòng mình nữa... mày cứ... làm tao mất mặt hết lần này tới lần khác, vui lắm sao?”

Cứ tưởng nó sẽ xót xa cho con bạn mình trước vẻ mặt đau khổ cùng đôi mắt cún con đáng yêu này, ai ngờ nó còn khinh bỉ tôi: “Biết là sẽ làm mày mất mặt nên tao mới làm như vậy... bạn bè với nhau mà... tô thêm một ít sắc màu cho cuộc đời nó mới tốt nha.”

“...” loại logic ngang ngược gì thế này!!!

Nó cười khẩy khoác vai tôi, kéo mạnh tôi một cái sát người nó. Hai đứa cúi người thì thầm với nhau. Nó nói: “Tao là đang giúp mày quyến rũ Khải của mày đó... sáng nay tao còn cố tình kéo thấp cổ áo của mày xuống một ít.” “...” tôi.

“Cho nên là tao đang giúp mày thử lòng Khải đấy thôi. Nếu hần có thể bình tĩnh trước loại tình cảnh đó thì Khải đúng là cực phẩm trong đám con trai rồi.”

Tôi tiếp tục: “...”

“Mày phải biết ơn tao chứ.”

“Mày là đang dâng bạn mày vào miệng sói để xem trò vui thì có!!” tôi gào lên... đồng thời hất tay nó ra.

Lúc đó, cả sảnh lớn tự nhiên im bật... tất cả mọi người đều nhìn tôi.

Tôi tặc lưỡi rồi túm cổ nó trở lại tư thế ban nãy: “Mày đó... tao cảnh cáo mày, sau này đừng có chơi đại nữa nghe không? Tao mà có chuyện gì liên tính sổ với mày đầu tiên.”

“Tao chỉ có ý tốt...”

“Tao không cần loại ý tốt của mày, đi mà hạnh phúc với Minh của mày ấy!!”

Đột nhiên nó trở nên nghiêm trọng.

“Ờ... tao hỏi thật mày... rốt cuộc Khải nhà mày với mày... đã tính chuyện sau này chưa?”

Tự nhiên nó hỏi như vậy, tôi cũng không biết phải nói sao. Trong giây phút ngạc nhiên đó, tôi chỉ biết trơ như phỗng nhìn về phía nó không nói gì.

Lâm thấy vẻ mặt tôi cứng đờ lại, nó nói tiếp: “Tao với Minh đó mà... chuẩn bị sẵn tâm lý hết rồi, yêu xa thì yêu xa, thời buổi này... hèm... facebook, skype,... đủ thứ... mày tha hồ mà nói chuyện với Khải.”

“Sao tự nhiên mày...”

“Không biết sao, tao có cảm giác mày sẽ chia tay với Khải... sẽ không, phải không..”

Tôi khẽ nhủ mà cúi đầu không nói... trong lòng lặng lẽ dâng lên một cảm giác mơ hồ...

“Tao có cảm giác, mày đang chơi trò vừa kéo vừa đẩy với Khải... có lẽ là trong lòng mày vừa muốn ở bên cạnh ông, ngược lại cũng muốn đẩy ông ra xa để sau này khi xa nhau không phải đau lòng...”

“...” tôi lại không thể phản bác nó.

“Tao nói có đúng không?”

Tôi thờ dãi: “Không liên quan tới mày...”

“Tao chỉ muốn mày không mắc phải sai lầm thôi, đừng có suy nghĩ linh tinh để rồi tự rước khổ vào thân... mày đó, có gì bận tâm thì cứ nói hết ra với Khải, đừng duy trì với ông một khoảng cách... rồi mày sẽ thấy cô đơn thôi... khi đó có khi mày càng khao khát ông hơn.”

“Đủ rồi, đủ rồi... hôm nay mày ăn nhầm thứ gì à?” tôi cười xoa tóc nó rồi tung... rồi nhanh chóng buông nó ra, quay đi, khuôn mặt tôi trong một khoảnh khắc cứng đờ lại.

Nó nói không hề sai... tôi đang cố duy trì một khoảng cách với Khải... tôi đang cố để không phát triển thêm nữa cái tình cảm vốn đã rất ghi tạc này.

Tôi bắt giác nhìn về phía Khải, hắn đang đùa với mấy tên con trai, nhìn vô cùng vui vẻ.

Trong khoảnh khắc đó, tôi đã có một suy nghĩ rất ích kỉ. Sau khi tôi đã rời xa nơi này, tôi muốn hắn cười... muốn hắn sống thật tốt, thật vui vẻ... nhưng tôi cũng muốn hắn phải nhớ đến tôi... hằng ngày hằng ngày đều phải nhớ đến sự tồn tại của một cô gái đã đem lòng thích hắn. Đường như trong tôi đang rất mâu thuẫn...

“Được rồi, chúng ta đi ăn sáng rồi tắm biển tự do!!” anh Chí lại giờ giọng hướng dẫn viên la lối.

Sau hiệu lệnh của anh, 0104 vô cùng ngoan ngoãn xếp thành hai hàng chuẩn bị di chuyển đi ăn.

Tay tôi đột nhiên bị nắm lấy.

Khải kéo tôi qua một bên, nói nhỏ vào tai tôi: “Tối nay anh Chí nói tụi mình sinh hoạt tự do... bà... đi chơi với tui đi.”

Vốn định nói là đi chơi với lớp cũng được, nhưng tôi chợt nhớ tới lời con Lâm... giờ thì hay rồi, tôi chính thức bị ám ảnh, cái gì cũng nhớ tới nó... “Đừng duy trì với ông một khoảng cách... rồi mày sẽ thấy cô đơn thôi...”

“Được thôi... ăn tối xong chúng ta đi hẹn hò.” Tôi mỉm cười gật đầu.

Khải nửa cười nửa không tỏ vẻ hài lòng với câu trả lời vừa rồi của tôi.

Sau khi ăn xong, chúng tôi kéo xuống biển chơi.

Tôi mặc áo thun quần sọt đơn giản, trong khi có mấy đứa mặc đồ bơi quyến rũ thế kia... nhìn tụi nó với nhìn mình, chỉ cảm thấy đây đích thị là hai trạng thái đối lập.

Tôi cười nhạt đập nước một cái văng tung tóe.

Con Lâm ở bên cạnh la hét um sùm, tạt nước về phía tôi.

Biển ngày 1/5, cũng chẳng khá khảm hơn là bao... vẫn đông nghịt người.

Khải đứng bên cạnh nhếch môi, vui vẻ cười với Minh: “Bơi đua không? Ai thua thì nằm ra cho mọi người đắp cát?”

“Được thôi.” Minh vui vẻ nhận lời.

Tôi vội ngăn cản: “Hai người điên à? Đi bơi trong tình trạng người lúc nhúc như kiến thế này...”

Lâm bật ngang miệng tôi, một chút hơi mặn của nước biển thấm vào miệng tôi: “Bà cụ non à, ở đây không có cá mập đâu.”

“Câu tao nói thì liên quan gì đ...”

“Bơi đi bơi đi... tụi này làm trọng tài cho.”

Nó hào hứng vô cùng... trong khi tôi lo lắng không thôi...

Mãi sau này nó mới tiết lộ cho tôi nguyên nhân làm sao lại dẫn đến loại thái độ đó của nó... nó muốn nhìn Minh bơi...

“...”

Kết quả là Minh thua... dù hai người họ suốt soát nhau có chút xiu.

Anh chàng ngoan ngoãn nằm dài ra cát cho ba người chúng tôi đắp.

Dưới cái nắng chang chang, Lâm nó xót người yêu, lấy kính râm khăn mát che kín mặt Minh vì sợ người ta sẽ bị đen khi nằm dưới nắng quá lâu.

Tôi đắp liên tục thành một đồng cát cao rồi cười khúc khích. Khải ngồi bên cạnh tôi để mỗi khi sóng biển tràn vào, tôi sẽ không dính nhiều nước... cũng không bị xô ngã.

Đột nhiên, hấn la lên: “Hạ!!”

Dù cho hấn có nhanh nhẹn đến đâu thì mọi thứ cũng đã muộn. Tay tôi bị một mảnh thủy tinh chìm dưới cát cửa phải, máu bắt đầu chảy.

Tôi giật mình nhìn tay mình nhanh chóng bị nhuộm đỏ... máu từ đầu ngón tay trào từ từ lan rộng, chảy xuống cả bàn tay tôi với tốc độ chóng mặt... ôi xong, không phải là cắt trúng mấy loại mạch máu gì đó chứ...

Không ngoài tôi giật mình, mà cả ba người còn lại cũng hoảng hốt không thôi.

Lâm bay từ bên kia người Minh sang bên đây người Minh, nhanh chóng túm tay tôi, thổi thổi cho cát bay đi.

Khải lúc này mới bừng tỉnh, nắm tay tôi kéo dậy: “Hai người chơi đi, tụi này về khách sạn một lát.”

“Ồ, tui đi nữa.” Lâm đứng dậy thì Minh hét với theo “Ồ, chờ tui!”

Minh vậy mà ngồi dậy mãi không được, chắc cát đắp dày quá.

Lâm phải ngồi lại giúp cậu ta.

Trong khi Khải nhìn tay tôi càng ngày càng nhiều máu, nhiều đến mức gây chú ý tới mọi người xung quanh, càng khẩn trương đem tôi về khách sạn.

Giữa đường chúng tôi có gặp Phong, Khải chỉ nói với nó một câu: “Tụi tao về khách sạn, có gì thì về đó tìm.”

Phong nó còn ngờ ngác chưa hiểu gì thì tôi và Khải đã đi xa nó một đoạn, tôi chỉ biết thở ra trước mấy hành động độc đoán này của hấn... rõ ràng chỉ là một vết cắt nhỏ... ừ thì máu tuôn như suối, nhưng cũng không nguy hiểm đến tính mạng, chắc cũng không vì mất máu mà chết đâu... hấn cần gì phải làm ra như vậy, thật là rất căng thẳng!!

Dù gì thì tất cả cũng chỉ vì hấn quan tâm tới tôi... nghĩ tới đây, tự nhiên tôi nở một nụ cười.

Sau khi về khách sạn, việc đầu tiên hấn làm, là bảo tôi đi tắm sơ lại bằng nước ấm cho sạch cát, rồi ra ngoài cho hấn xem qua cái tay.

Nước rửa trôi vết máu, tôi mới thấy vết cắt này thật sự không đùa được đâu... không những bị cắt sâu mà miệng vết thương còn rất rộng, nếu không biết băng lại thì sẽ rất dễ bị nhiễm trùng. Hơn nữa, máu vẫn còn tiếp tục rỉ ra.

Vừa nhìn cũng biết, với khả năng hồi phục của tôi thì có mà nửa tháng vết thương mới hoàn toàn kín miệng, nó là trong trường hợp khi tôi chẳng đụng chạm gì đến nó.

Lần này thì tôi thâm rồi, bị thương ngay ngón trỏ bên phải, thì làm sao viết bài cho kì thi tốt nghiệp sắp tới đây.

Tôi thở ra nhìn cái tay mình, trong một khoảnh khắc, cảm thấy như có phải đây là điềm báo tôi sẽ rớt tốt nghiệp hay không?

Vừa tắm xong bước ra ngoài phòng, tôi vốn định lau khô tóc, nhưng lại tá hỏa đến mức đứng hình khi thấy có một bóng người, hơn nữa còn là con trai trong phòng, nhìn một hồi mới phát hiện đó là Khải.

Tôi nghiêng rằng, trong lòng thầm nguyện rửa con Lâm ba trăm sáu mươi ngàn chữ vì can tội dám đưa chìa khóa cho Khải lần nữa.

Tôi nhìn ngón tay vẫn còn chảy máu kia trong lòng vô cùng đau đớn, liền làm nũng với hấn: “Có cách nào để nó mau lành không?”

Hấn liếc tôi một cái: “Hôm nay với ngày mai đừng tắm biển nữa, nó sẽ mau lành thôi.”

“Cái gì!! Đó là loại phương pháp gì vậy chứ?! Có cơ sở khoa học không?” đến biển mà không tắm biển thì tôi biết làm gì để sống đây trời ơi!

Tôi ngăn người nghe mớ lý thuyết tránh nước của hấn... cuối cùng bị thuyết phục một cách chẳng mong muốn: “Được rồi... tui không tắm biển là được chứ gì...”

Nước mắt rùng rùng... tâm tư hỗn loạn.

Con Lâm từ bên ngoài xông vào phòng khi Khải đang dùng bông gòn thoa lên vết thương của tôi một loại nước màu đỏ gì đó.

Tôi bị xót khê rít lên... nhìn hấn với ánh mắt long lanh: “Nhẹ nhẹ xú đi.”

Trong khoảnh khắc đó, hình như con Lâm đã khựng lại ở ngay cửa phòng một vài giây.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Tứ Ngổ Ngẩn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 98

Bởi vì không tắm biển được nên sau đó, cả bốn người chúng tôi cùng ở lại khách sạn tìm trò tiêu khiển.

Mình xuống tiếp tân mượn mấy cái máy chơi game.

Sau đó bốn đứa chúng tôi chau đầu vào cái ti vi trước mặt, nghiền ngẫm mấy nút bấm một hồi rồi bắt đầu chơi game.

Thật ra cái này... chỉ là một game đánh nhau bình thường mà thôi, tôi cũng không hiểu tại sao tụi nó lại thể hiện ra cái bộ mặt nghiêm túc đến phát sợ kia...

“Mày qua đây đón đầu nó, tụi tao sẽ từ bên này chạy đến, sau đó tụi mình dồn nó vào đây, cuối cùng đuổi theo bằng đường này. Mình chạy theo hướng này, chặn bốn đứa nó lại ngay chỗ này, tung hỏa mù rồi đám mình giáp vòng đánh chết một đứa trước, sau đó tiếp tục tàn ra, ok?”

Lâm đắm chiêu suy nghĩ khi nhìn cái bản đồ trên màn hình.

“...” tôi.

“Được.” Khải với Minh.

Ôi mấy cái đôi mắt nồng nặc sát khí kia là sao chứ?

Tôi thở ra, nhưng cũng phải mỉm cười trước mấy vẻ mặt trẻ con đó.

Nhưng mà... với cái ngón tay băng dày thêm một lớp này, tôi chơi game trong tình trạng có một ngón tay chia ra phía trước, trông rất buồn cười.

Chơi game cả ngày, khi hoàng hôn buông xuống, cũng là lúc tôi bắt đầu buồn ngủ, liền nằm lăn ra giường đánh một giấc, trong khi ba người kia vẫn còn rất hăng vẫn tiếp tục chơi game.

Tôi ngáp dài một cái rồi chìm vào giấc mơ.

Cả ngày thứ hai của tôi trôi qua nhạt nhẽo như vậy.

Mà tối đó... lại có chuyện xảy ra.

Vốn theo kế hoạch thì sau khi ăn tối xong, tôi với Khải sẽ chuồn ra ngoài rồi đi hẹn hò, nhưng có một chuyện ngoài ý muốn xảy ra. Cả bữa ăn, con Jen nó cứ bám vào người tôi mà than khóc: “Tao phải làm sao? Tuấn á... Tuấn... bị người ta xin số điện thoại kia...”

Tôi thở ra nhìn nó, cho một miếng thịt vào miệng: “Rốt cuộc chuyện là sao? Mày kể cho đảng hoàng coi, chả logic gì hết thì làm sao tao hiểu được?”

“Sáng nay...”

...

Sáng nay, khi cả đám chia nhau ra thành nhóm đi tắm biển, thì Jen tất nhiên tìm nhóm có Tuấn mà chui vào.

Tuấn nhà mình hôm nay chỉ mặc có mỗi cái quần lửng bên dưới, để lộ ra phần thân trần bên trên... e hèm, vô cùng là sẵn chắc, không có tới một tí mỡ thừa, cũng không ồm đến trơ xương.

Jen như rơi vào mê hồn trận, cứ đứng nhìn người ta trần trần như chết đói chết khát.

Sau này ngẫm nghĩ lại mới thấy, ôi thời tuổi trẻ nhiệt huyết tràn trề đó, không ngờ nó lại làm ra cái hành động khiến sau này nghĩ lại chỉ thấy xấu hổ không thôi.

Tất nhiên ngoài Jen ngơ ngơ ngác ngác nhìn Tuấn ra thì xung quanh đó cũng có rất nhiều ánh mắt tập trung vào người nữ nam trước mặt kia... cậu lúc này

như ánh mặt trời soi rọi khắp nơi, còn tỏa nắng lấp lánh. Hơn nữa, bên cạnh Tuấn còn có Kha, hai người này đứng cạnh nhau, thêm cô nàng Jen xinh xắn như một bức tranh đẹp tuyệt vời.

Tất nhiên ngoài ba bạn này ra thì còn rất nhiều thành viên 0104, nhưng bạn tác giả của chúng ta sẽ tạm thời không nói đến nhé.

Với nhan sắc ở hàng đặc biệt, nguyên một nhóm người vô cùng gây chú ý kia lại thản nhiên như không đùa giỡn trong ánh mặt trời... à, ngoại trừ Jen.

Cô nàng cứ tăm tía mấy cô gái thỉnh thoảng lại nhìn về phía Tuấn của mình... bặm môi trợn mắt, vậy mà xem ra, Tuấn chẳng có vẻ gì là khó chịu trước mấy ánh mắt như ăn tươi nuốt sống mình đó, còn thản nhiên quay sang mỉm cười với họ, làm con Jen ức chế mà không làm gì được.

Dù gì thì... Tuấn cũng đâu có là gì của nó... nó cũng chẳng có cái danh nghĩa gì để bày ra bộ mặt ghen tuông.

Thế là trong lòng khó chịu chông chênh khó chịu, Jen trở thành cô nàng cáu kỉnh bức dọc, nó đi phá hết tất cả những lâu đài cát bạn nó dựng nên, sau đó lè lưỡi ra trêu chọc rồi quay lưng bỏ đi.

“...” mấy đứa còn lại.

Trang Nhã kéo Uyên lại hỏi nhỏ: “Con này bị gì vậy này? Hôm nay hình như nó không được bình thường.”

Anh Chí bị đoạt mất con Uyên liền rảnh rồi, lại giở ra cái giọng của hướng dẫn viên: “Mấy đứa đừng chạy ra xa quá nghe không?”

Uyên Một tò vò về đêm chiều, liếc về phía Tuấn đang đứng một bên nói chuyện với mấy cô nàng không biết từ đâu chui ra.

“Mấy nghĩ sao, còn không phải vì như vậy à?”

Nó cười lớn: “Phải rồi phải rồi... chuyện này thì mình không giúp gì được cho nó đâu. Lần này nó phải tự xử lý thôi.”

Một lần nữa, hai nàng liếc mắt qua chỗ Tuấn đang đứng đó, bên cạnh, Thủy Diệu hơi nhú mồm nhìn đám con gái...

Cô tự mình công nhận, cô là một người rất thân thiện, vậy mà còn không thể kết bạn với mấy người này nha.

Rõ ràng cô chỉ muốn bắt chuyện, cố chen vào cuộc nói chuyện, vậy mà mấy cô nàng trước mặt này hoàn toàn chẳng xem cô ra gì... từ trước đến sau cũng chỉ đáp lời chào hỏi của cô theo kiểu: “Ừ.” “Ồ.” Trong lòng thì luôn luôn: 'Con này là ai vậy, mau biến đi chứ trời ơi.'

Thủy vô cùng vô cùng bất mãn... cô cũng không phải là bon chen hay gì, chẳng qua chỉ muốn kết bạn mới thôi mà...

Cô là không có tình cảm gì với Tuấn còn thấy khó chịu đến đường này, con Jen bảo phải làm sao. Trong khi cái tên hoàng tử này thì ai cũng đối tốt, làm cho người ta lầm tưởng ghê gớm.

Thủy thở dài, lần này thì thật sự tiêu rồi, con Jen nhà cô thật đáng thương...

Trong khi bên này, Jen không biết tìm đâu được cây gậy, ngồi chồm hổm, vẽ bừa lên cát một hình trái tim nhỏ. Sau đó, cô nàng vẽ nhanh hai chữ J và T...

Nhìn đi nhìn lại cũng thấy hai chữ cái này đứng bên cạnh nhau thật là đẹp... vô cùng đẹp.

Nó bất giác thờ dài... cúi thấp đầu chăm chú ngắm dòng chữ mà không để ý có người đang đến gần. Một bàn tay vỗ lên vai nó, làm nó giật cả mình, vội vàng lấy tay xóa hết cái hình trái tim dưới cát kia đi.

Khác hoàn toàn với mọi tình huống nó tự dựng ra trong đầu, phía sau nó không phải là Tuấn, cũng không phải là mấy tên con trai thường đến tán gái trong truyện, đó đích thị là một cô gái...

Cô ấy mỉm cười với nó: “Nếu bạn chỉ ngồi có một mình thì chơi cùng tại mình đi.”

Jen vui mừng hơn hờ đi về phía đó, cùng với cô nàng ban nãy và hai người bạn chơi bóng chuyền. Trong mắt nó thì ai cũng hết sức dễ thương nha.

Vì đang tức giận Tuấn, nên lực đánh của Jen không hề bình thường, bên đội kia đỡ bóng cũng rất vất vả, kết quả là không bao lâu sau đó đã thấm mệt, cả đám sang ghế ngồi nghỉ ngơi.

Con gái thì thường hay cùng nhau làm gì lúc rảnh rồi... đương nhiên chỉ có thể là tám... tám xuyên quốc gia xuyên lục địa.

Trong mấy thứ chủ đề mà tụi con gái hay nói chuyện, lại chắc chắn không thể nào không có sự tồn tại của một tên con trai.

Bạn gái rủ Jen đến chơi là người ngược ngược mở miệng đầu tiên: “Ừm... bạn là bạn của bạn nam đó phải không?”

Nhìn theo hướng ngón tay của cô bạn mới quen chỉ, Jen như bản thân trong vài giây... sau đó cười méo xẹo: “C... có.”

Tuấn tươi cười trong nắng sớm...

Một bạn gái khác lại sẵn tới chỉ về phía Kha: “Cả bạn nam đó nữa đúng chứ?”

Jen gật đầu, nụ cười càng ngày càng trở nên cứng ngắc.

“Ừ thì... hai người đó là bạn cùng lớp với tui.”

“Hai người đó có bạn gái chưa?” cô bạn còn lại mỉm cười dịu dàng hỏi.

Gez... Jen thở dài trong lòng, mấy cô bạn này cũng đâu phải là tệ, nhan sắc cũng không đến nỗi xấu... chỉ tiếc là các bạn thật kém may mắn, chọn ai không chọn lại chọn ngay hai người đang có khúc mắc tình cảm chứ...

Dù gì thì, Jen cũng không thể nói nó không quen biết gì hai cái người đó.

“Cả hai đều chưa, nhưng cậu bạn thấp người hơn đang đơn phương người khác rồi.” Jen thành thật khai báo.

“Tức là cậu bạn còn lại vẫn là độc thân?”

Jen lại miễn cưỡng gật đầu.

“Có thể giúp tui này làm quen được không? Mà các bạn sống ở đâu nhỉ?”

“Tui này ở Hồ Chí Minh.” Jen cười nhạt... dường như từ khi biết được mục đích khi mấy cô nàng này kéo nó lại chơi cùng, nó có chút chán ghét.

“À! Thật tình cờ, tui này cũng ở Hồ Chí Minh, hôm nay đến đây chơi lễ. Sau này khi về lại thành phố, chúng ta sẽ gặp lại nhau đi.”

Jen lại cười... nụ cười gượng gạo chưa từng có... biết là mình không nên thể hiện loại thái độ này với mấy cô gái kia, nhưng nó không thể tự điều khiển bản thân được... nó cười như vậy... mà mấy cô nàng kia cũng chẳng để ý thấy bởi vì mắt cứ mãi dán lên người tên đẹp mã kia. Nó thầm thở dài, lại tiếp tục nụ cười gượng: “Haha... tất nhiên chúng ta có thể trở thành bạn rồi... haha...”

“Giúp tui làm quen cậu ấy đi.” Ngay lập tức ánh mắt lấp la lấp lánh.

Rốt cuộc nó vì sao mà lại ngồi ở cái động mê trai này đây.

Sau một hồi nài nỉ, cuối cùng nó cũng phải bỏ cuộc, kéo nguyên một đám lâu la sang chỗ Tuấn đang đứng nói chuyện với Kha, cười nhạt: “Này người nổi tiếng, có vài bạn muốn làm quen với ông đây... nói chuyện với người ta đi nha.”

Sau khi nói xong thì nó còn ân cần chu đáo xoay qua mấy bạn nữ kiểu diêm kia: “Mấy bạn không cần phải sợ đâu, tên này hiền lắm, cũng dễ làm quen lắm, cứ nói chuyện như bình thường là được, cũng không phải căng thẳng, chúng ta đều là bạn tốt... ha ha... đều là bạn tốt.”

Nói xong rồi, nó quay người bỏ đi... bỏ đi rồi mới thấy hối hận... phải chi ban nãy đứng ở lại chờ xem bọn họ nói cái gì... tại sao nó lại tự ái bỏ đi trước như thế này để bây giờ ngồi chồm hổm ở đây tò mò...

Sau đó... khi nó thấy mấy bạn nữ đó cùng trao đổi số điện thoại với Tuấn thì rơi vào trầm mặc... không phải chứ! Thật sự là kết bạn kia... nó vừa làm cho lực lượng tình địch của mình tăng lên đó ư...

Khóc mất thôi..

Nụ cười của con người đó bình thường với nó thì vô cùng điển trai, vô cùng nam tính, bây giờ khi thấy cũng là nụ cười đó, nhưng người đứng trước mặt lại là đứa con gái khác... thấy nó xấu vô cùng.

Jen thở dài, trong lòng có một tảng đá vô cùng nặng nề đè lên, làm tâm trạng của nó trở nên vô cùng tồi tệ...

...

Tâm trạng con người tồi tệ đã đành, Jen đây còn bình sinh là một con người vô cùng năng nổ sôi động, cho nên khi nó buồn, nó muốn tất cả mọi người phải cùng làm cho nó vui lên... tất cả đều phải trở thành thú tiêu khiển của nó...

Chưa bao giờ tôi thấy con Jen rơi vào tình cảnh như thế này, nó từ trước đến nay hoàn toàn là một người lí trí, sống lúc nào cũng lạc quan... xem ra Tuấn thật sự có ảnh hưởng rất lớn đến nó.

Vì sợ Jen buồn sẽ làm bậy nên tôi tạm thời lui kế hoạch cùng với Khải, cắt lực ngược đôi mắt cún xin lỗi hân.

Vậy mà Khải xem như không thấy, tỏ ra vẻ mặt lạnh lùng với tôi.

Thật là... tôi cũng đâu phải là muốn mọi chuyện thành ra như thế này đâu!! Tất cả chỉ là vì... con Jen mà...

Jen cầm đầu cả đám: “Đi nhập đi, con đường bên cạnh có club.”

“Được.”

Thế là mỗi đứa mỗi tâm trạng, cùng nhau kéo đến club.

Tất nhiên hầu hết mọi người đều uống vì vui vẻ, chỉ trừ có con Jen uống để xả hết bao nhiêu buồn phiền trong lòng..

Tôi ngán ngẩm nhìn nó say bí tỉ trong góc phòng... khề thờ ra...

May là lúc trước khi tôi buồn vì tình đã không đi uống rượu... nhìn mất hình tượng chết đi được.

Nó túm áo Tuấn đang ngồi bên cạnh, liên tục la hét: “Cái gì mà haha, cười như vậy là hức... là khinh bỉ có biết hay không?? Hồ Chí Minh gì chứ... chỉ là tên người ta thôi, sao lại thành tên của thành phố đây!! Oa,... vậy thì đổi tên thành phố thành Jenifer đi. Haha... đây là cười khinh mà!! Hừ... tại sao không ai hiểu... còn cho là mình thực sự vui vẻ... nha!! Hức... nhất là...”

Nó xoay vòng một hồi lại chỉ thẳng vào tôi: “Hạ!! Uống với tao... mày... hức... nhất định là phải về phe thành phố Jenifer... không được theo phe Hồ Chí Minh nghe không... tao với mày cùng cười ha ha nào...”

“...” cả bọn.

Tôi khổ sở với nó, cố gắng đẩy nó ra, nhưng trái lại, không những nó không ra còn sấn tới tôi bồi rượu.

Tôi liên tục uống từ ly này đến ly khác. Uống rồi mới phát hiện ra,... rượu không có dễ uống như bia... bia ít ra uống vào tôi không có cảm giác quay quay đáng sợ này.

Từ khi phải uống liên tục như thế này, tôi cũng bắt đầu say, lại nói sảng, tôi cười hớ hớ với nó: “Con điên à... mày buồn thì mày cứ uống, tại sao tao cũng phải chịu trận với mày?”

“Phe Jen cần có mày, mày phải cùng với tao...” Jen khoác vai tôi tỏ vẻ thân thiết.

Tôi bị bắt phải uống thêm một ly nữa, uống rồi chẳng thấy mấy cái sáng khoái ở đâu, chỉ cảm thấy say sẩm mặt mày.

...

Khải ngồi một bên, tay đang đưa ly rượu đựng dung dịch màu vàng nhạt bên trong óng ánh khề rung rinh, mồm nhủ chặt, cảm thấy rất khó chịu.

Lý ra hẳn hôm nay ngồi xa Hạ chính là giữ một khoảng cách vừa phải giữa hắn và nó. Đơn giản là hắn sợ, chỉ cần ngồi cạnh nó, hẳn sẽ không để nó uống một ly nào. Như vậy có hơi kì quặc, nhưng hắn không thể kiểm chế bản thân. Chính vì vậy để không phá vỡ cuộc vui, hắn đành phải ngậm ngùi ngồi một bên như thế này.

Giờ thì hay rồi, bảo bối của hắn bị chuốc cho say bí tỉ như thế kia, vậy mà hết người này tới người kia, chẳng ai thêm giúp nó, chẳng ai quan tâm đến khuôn mặt đỏ ửng của nó, liên tục, liên tục rót rượu... mà cô bé ngốc đó lại không thể kháng cự được sự hào hứng của tụi bạn, cũng liên tục, liên tục nhận rượu.

Khải bây giờ đang trong tình trạng xấu nhất có thể... hắn có thể được xem là một quả bom lớn, đã mất khóa an toàn, chỉ cần chạm nhẹ cũng có thể phát nổ ùng ùng rồi đứng dậy kéo cô nàng kia đi mất dạng.

Tầm mắt của hắn cứ liên tục bắn ra những tia chết người về phía tụi con Jen... nhưng xem ra chẳng ai để ý đến tia lửa hùng hục trong mắt Khải với cái ánh sáng le lói của quán bar như thế này.

Hắn thật sự đau đầu, tự mình uống thêm một ly nữa. Trong cái không khí sôi động huyền ảo như thế, chẳng hiểu sao hắn chẳng thể tìm thấy niềm vui... vậy mà ai ai cũng cười thật tươi thế kia. Hắn quả thật không thể hiểu được.

Mình đột nhiên tiến tới ngồi xuống cạnh Khải, đưa ánh mắt gian tà nhìn về phía Hạ, nhếch môi: “Bạn gái bị vậy thế kia mà không đến cứu à?”

“Hừ... chuyện của Hạ, do cô ấy giải quyết... tao không can dự.”

“Chà... đàn ông quá nhỉ? Một lát nữa Hạ không thể về khách sạn thì sao? Lỡ như nửa đêm vẫn còn say, lại đi ra khỏi phòng rồi gặp chuyện thì sao? Lỡ như... (lược... lược bỏ... lược hết, chàng này khả năng tưởng tượng quá phong phú, có thể vẽ ra hàng loạt tình huống) “

Mình còn chưa nói hết câu, Khải đã đứng bật dậy, đi thẳng về phía Hạ với khuôn mặt đen xì hằm hằm lửa giận.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Tư Ngó Ngẩn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 99

Khải hằm hằm tiến về phía Hạ đang bị chuốc rượu, trong lòng thầm chửi thề một tiếng.

Nó say xin bên kia gần như sắp ngất, dáng người nghiêng ngã, dựa hẳn vào lưng ghế, khuôn mặt đỏ ửng, đôi môi cứ hiện lên một nụ cười mỉa hoặc, hơn nữa còn căng mọng vì mới uống lạnh, kéo tầm mắt của hắn dính hẳn vào đó.

Khải nhúm mày tỏ vẻ khó chịu, đem Hạ từ bên trong đám lộn xộn ra khỏi ghế, kéo cô nàng đứng sát bên mình.

Trong phút chốc đó, cả đám mỗi đứa một ly đang thi nhau chuốc Jen và Hạ vô cùng ngạc nhiên nhìn về phía Khải, tất cả mọi người trở mắt ra nhìn, không khí xung quanh như lắng lại, trầm mặc... tiếng máy lạnh phả ra từ trên đầu dịu dịu lan tỏa khắp nơi.

Ngay lúc này, Tuấn cũng khẽ tăng hắng nắm lấy cổ tay Jen, kéo cô nàng đứng dậy: “Đi... tui đưa bà về.”

Sau màn vừa rồi của hai chàng, tất cả mọi người, ngoại trừ Lâm và Minh đều có vẻ mặt cứng đờ gượng gạo... trong khi cặp đôi bên này lại cứ cười cười gian tà.

Tuấn với Khải kéo Jen với Hạ ra khỏi phòng, không quên quay lại dặn dò: “Tụi này về trước, mọi người cứ chơi vui về.”

Tất cả cùng vô thức gật đầu như mấy đứa con nít ngoan ngoãn chờ cho kẹo.

Cảm thấy cơ thể của Hạ mềm oặt trong lòng mình, còn nở ra nụ cười vô hại liên tục dụi dụi đầu vào người hắn, Khải vô cùng nóng giận, nhưng bên cạnh đó cũng hết sức khổ tâm... tại sao cô nàng này lại dễ bị ăn hiếp đến như vậy... cái gì họ đưa nó cũng nhận hết sao, cái gì họ bảo nó làm, nó cũng tuân lệnh nghe theo như một đứa trẻ... hắn phải làm sao để nó có thể tự bảo vệ mình...

Khải khẽ nhúm mày.

Jen bên kia có vẻ còn đỡ hơn Hạ, ít ra cô nàng còn có thể tự mình bước đi... trong khi nó lúc này là hoàn toàn dựa vào người Khải, nếu không có tay hắn đỡ lại, cô nàng sẽ nằm dài luôn ra sàn rồi.

Tuấn cười khỏ: “Mày tự xử nha, tao đưa Jen về khách sạn trước.”

Khải không nói chỉ gật đầu.

Hắn khó khăn công nó lên lưng rồi chậm rãi thả bộ về khách sạn.

Tiếng thở đều đều bên tai chứng tỏ nó đã ngủ... hắn lại thở mạnh một hơi.

Bảo vệ nó như thế này cũng được thôi, nhưng hắn thật sự không có đủ can đảm khẳng định rằng mình có thể bảo vệ nó mọi nơi mọi lúc...

Hạ tự nhiên thức giấc, nghiêng ngã trên lưng Khải. Hắn loạng choạng vài bước rồi cau mày: “Bà nằm yên đó cho tui, còn cựa quậy nữa liền sẽ ngã.”

Hạ trong lúc mơ mơ màng màng vẫn theo thói quen ngoan ngoãn làm theo lời Khải, trong một chốc lại nằm yên trên lưng hắn.

Hắn khẽ hỏi: “Cảm thấy như thế nào?”

Nó không đáp mà rúc đầu vào hõm vai của hắn, thò hai tay siết chặt lấy Khải.

Hắn hơi ngạc nhiên, nhưng cũng không biết phải phản ứng như thế nào, nên để mặc nó muốn làm gì thì làm... không muốn trả lời câu hỏi của hắn, hắn cũng không ép. Sau khi đưa nó về khách sạn, trên trán hắn đã phủ một lớp mồ hôi mỏng, Khải thờ dãi nhìn nó nằm trên giường đang say giấc.

Sau khi chỉnh lại tư thế cho Hạ, hắn định bước qua điện thoại gọi cho tiếp tân nhờ mang lên phòng một ly nước chanh giải rượu thì tay bị giữ lại.

Khải khó hiểu nhìn về sau lưng, bàn tay nhỏ bé kia đang nắm lấy tay hắn. Khải ngồi lên giường bên cạnh nó, đưa tay vuốt vuốt mấy sợi tóc lòa xòa trước mắt Hạ, kiên nhẫn chờ đợi hành động tiếp theo của nó.

Nó đột nhiên mở mắt, khuôn mặt trầm lặng nhìn có vẻ đã tỉnh táo, nhưng trong ánh mắt kia vẫn thấp phần mơ hồ, như một gợn mây trôi nhẹ giữa trời xanh, mờ mịt, không biết đi đến đâu.

Khải cười nhẹ với nó: “Có chuyện gì sao? Bà có ổn chưa?”

Hạ chậm rãi ngồi dậy, vẫn nhìn thẳng vào Khải với khuôn mặt yên tĩnh đó... đột nhiên, một giọt nước trong suốt chạy dọc trên gò má nó. Nước mắt nó như giọt nước tràn ly, đột nhiên rơi... nhiều, thật nhiều.

Nó đột nhiên níu lưng áo hắn, cả người run lên, như đang cố kiềm nén: “Tôi rất ổn... à không, không ổn... tôi không muốn đi du học... Tôi không muốn... không muốn rời xa mọi người...”

Khải ngăn người một lát, rồi lại đau lòng nhìn nó, người con gái đang run rẩy trước mặt hắn.

Nó liên tục lằm bằm trong cơn say, còn hắn thì liên tục đau lòng, liên tục xót xa... mỗi một lời nói của nó như vết dao cứa mạnh vào lòng hắn.

Hắn không thể làm gì được cho nó, hắn không thể bảo vệ nó được... hắn không có quyền, cũng không có khả năng để làm chuyện đó...

“Tôi muốn ở lại đây, đi du học cô đơn lắm... xa bạn bè, xa gia đình... còn phải, xa ông...”

Nó càng nói càng khóc lớn, Khải không kiềm được ôm chặt nó vào lòng. Hai tay mạnh mẽ kéo chặt nó, một tay siết eo một tay đặt lên gáy, kéo nó về phía mình... ôm chặt không thôi.

Hạ càng khóc lớn hơn, nó vòng tay siết chặt lưng áo Khải, liên tục gào lên, liên tục nói ra tiếng lòng mà bấy lâu nay mình che giấu.

“Đi sang đó nhất định sẽ cô đơn lắm... tui... không muốn đi. Tại sao mỗi người phải mỗi ngã chứ, tại sao lại có hai chữ chia tay trên đời...”

Nó càng nói thì càng là người đi. Khải đương nhiên nhận ra điều này, ban đầu vốn định để cho nó gào thét thỏa thích rồi ngủ thiếp đi. Nhưng nhìn nó gào đến khản cổ như thế này, hắn lại không đành lòng. Trái tim đau xót từng hồi dâng lên.

Khải vỗ nhẹ lưng Hạ: “Tôi đi pha nước chanh giải rượu cho bà, ngoan.”

Hạ quay sang ôm chặt lấy Khải, nín khóc, nhưng cũng không nói gì. Hắn bàn thân một hồi, lại không biết phải làm sao, ngoài vòng tay ôm lấy nó, tay vỗ vỗ nhẹ đầu nó, thỉnh thoảng lại luồn tay vào mái tóc dày, khẽ trượt xuống. Bao nhiêu nơi bị rối đều được Khải vuốt lại cho vào nếp.

Hạ với Khải vẫn giữ nguyên tư thế đó... cho đến khi nó thật sự thiếp đi trong vòng tay ấm áp của hắn.

Một lần nữa, Khải phải kiềm lòng mình lại, buông nó ra khỏi vòng tay... đặt nó nằm yên trên giường, chỉnh lại tư thế, đắp chăn cho nó, tăng nhiệt độ phòng lên một chút, rồi lặng lẽ đứng một bên nhìn ngắm nó. Cái cảm giác trong lòng mình đột nhiên mất đi một hơi ấm thì ra lại sinh động đến như thế này... chỉ ít là bây giờ sau khi buông nó ra, hắn còn có thể nhìn thấy nó đang ở bên mình như thế này... vậy mà cảm giác này đã vô cùng khó chịu. Hắn tự hỏi sau này, khi buông nó ra lúc ở sân bay, sau đó... hắn sẽ trở thành một người như thế nào khi không có nó ở bên cạnh...

Nhìn khuôn mặt ngủ say bình yên của Hạ, Khải mỉm cười... cô nàng này cũng thật là, quậy phá cả buổi tối, để lại trong hắn bao nhiêu băng khuâng suy nghĩ như thế này rồi có thể thân nhiên ngủ ngon lành như vậy... lòng hắn bây giờ, trái lại với vẻ bình yên này là đang như lửa đốt.

Trong một góc này, hắn đã có một suy nghĩ sẽ bắt cóc nó cho riêng mình, hai đứa đến một nơi không có ai, tự mình tạo dựng cuộc sống, tự mình xây nên hạnh phúc cho bản thân.

...

Sáng hôm sau, khi thức dậy, đầu tôi đau như búa bổ, cảm giác buồn nôn chấn ngang họng, làm tôi mơ màng chạy một mạch vào nhà vệ sinh nôn hết ra... cái cảm giác khi bao tử cồn cào khó chịu kinh khủng.

Quan trọng hơn hẳn, tôi chẳng nhớ hôm qua đã có chuyện gì xảy ra, mà sáng ra cả người lại trong tình trạng khó chịu như thế này. Vốn định hỏi con Lâm, nhưng nó vẫn còn đang ngủ và chưa có dấu hiệu tỉnh dậy. Xoay vai một cái cho đỡ mỏi, tôi đi qua tủ lạnh, lấy chai nước lọc tu một hơi... ánh mắt tình cờ lướt qua ly nước chanh ở trên bàn, bên cạnh còn có một tờ giấy ghi chú nhỏ, bên trong có dòng chữ ngay ngắn thẳng tắp, vừa nhìn đã biết chủ nhân của nó ắt cũng là người hết sức gọn gàng... tất nhiên tôi cũng biết chủ nhân của nó là ai: "Tôi có pha nước chanh giải rượu cho bà, tỉnh dậy thì uống nhé."

Rượu? Đêm qua tôi đã uống rượu sao?

Tôi bắt đầu mơ hồ nhớ ra...

Tôi ngồi trên giường, ra sức gào thét, ra sức ôm chặt cánh tay của Khải... trong khi hắn khó xử nhìn tôi.

“...” đỏ mặt.

Tôi nằm trên lưng hắn, nghiêng qua nghiêng lại, còn cười toe toét vì những chuyện chẳng ra làm sao.

“...” đỏ mặt.

Lại còn rất nhiều... rất nhiều thứ... bao nhiêu ký ức xấu xa đó đồng loạt ùa về, làm đầu tôi đau còn khiến mặt tôi càng ngày càng đỏ!!!

Tôi đã làm cái trò gì thế này!!

A... còn nữa... còn một mảng kí ức bị dạt vào nơi sâu thẳm nhất của não bộ... vì bản thân tôi quá xấu hổ để nhớ lại.

Tối hôm qua, sau khi Khải đã pha xong ly nước chanh, đặt nó lên bàn, thì hắn chậm rãi ngồi xuống bên giường...

Một xúc cảm ấm áp phủ lên trán tôi, một hơi thở nhẹ nhàng mang theo mùi biển... chậm rãi... chậm rãi bao phủ xúc giác.

Tôi lúc đó mơ màng nhận ra người con trai đang khẽ khàng hôn trán mình, ngay lập tức kéo cả người hẳn xuống, hôn lên đôi môi ngọt ngào mà mềm mại kia.

Dù đang say, nhưng tôi vẫn có cảm giác hẳn như khựng lại trong phút chốc, rồi lặng lẽ cảm nhận nụ hôn của tôi, đồng thời đáp lại nó bằng những cái chạm nhẹ nhàng nhất, trong sáng nhất. Tôi lúc đó... cũng chẳng biết mình đang nghĩ cái gì mà đi nói với hắn: “Tôi rất thích ông... thật sự, thật sự rất thích ông.”

Tiếng thì thầm khẽ khàng trong căn phòng yên lặng làm cho giọng điệu của câu nói trở nên thập phần quái dị.

Khải không đáp lời, mà lại cúi xuống hôn tôi... hai bàn tay lồng vào nhau, cảm nhận hơi ấm... một chút tỉnh táo trôi qua trong người tôi lúc đó... nhưng, vờ say đi... vờ say để được hắn âu yếm... vờ say để được làm nũng với hắn như một đứa con nít.

Quay lại thời điểm hiện tại... vờ say cái gì chứ!!! Tôi đúng là điên rồi!!! Rượu vào lời ra, ngay cả hành động cũng không giống như tôi của mọi hôm!!!

Tôi bây giờ phải đối mặt với Khải như thế nào mới được đây... cứ nghĩ đến hắn, tôi lại nhớ đến nụ hôn hôm qua thì phải làm sao?

Làm sao, làm sao...

“Hạ.”

“A!!!!” tôi giật mình hét toáng khi có người đột nhiên gọi tên mình, nhất là khi tâm trạng tôi đang thập phần rối loạn như thế này.

Lâm ngồi phía sau lưng tôi, nó dụi dụi mắt ngơ ngác giương mắt nhìn tôi: “Sáng sớm ra mà mày tự ki cái gì đó?”

“Tao... tao... giống tự ki lắm hả? Mày ngủ thì cứ đi ngủ đi!! Đừng quan tâm tao.”

“Được, cái này là mày nói. Tao đi ngủ đây... đêm hôm qua... nhiệt quá.”

Nó vừa lèm bèm vừa chìm vào giấc ngủ... trong khi tôi ngồi chết trân nhìn con bạn thân.

Khẽ tắc lưỡi, Minh mà thấy nó trong tình trạng như thế này, không khéo sẽ bỏ nó mà đi luôn mất thôi.

Tôi có nên lấy máy ảnh chụp vài tấm cho nó không nhỉ?

Ngẫm nghĩ một hồi lại lấy điện thoại lên... thay vì mở máy ảnh, tôi lại vào phần tin nhắn vì vừa rồi điện thoại tôi vừa báo hiệu nhận được tin nhắn.

Khải: 'Bà dậy chưa? Có ổn không? Không được quên uống ly nước chanh tui pha cho bà.'

Tôi nhìn qua ly nước chanh, lập tức ngoan ngoãn làm theo lời hắn, nốc một hơi hết sạch ly... sau đó liền nhắn tin lại: 'Tui dậy rồi.'

'Vậy chuẩn bị đi, nửa tiếng nữa tui xuống phòng bà.'

Tôi lập tức chạy vội đi làm vệ sinh cá nhân, tắm rửa này nọ, mặc một bộ đồ thật đáng yêu, rồi ngồi trên ghế sofa xem ti vi ăn bánh snack chờ hắn xuống.

Đúng nửa tiếng sau, Khải xuất hiện trước phòng tôi, không như mọi hôm sẽ xông thẳng vào, hôm nay hắn bình tĩnh gõ cửa, kiên nhẫn đợi tôi.

Tôi tắt ti vi, vội lấy cái túi xách rồi len lén chuồn ra cửa, không dám để con Lâm tỉnh giấc.

Vì tối hôm qua không đi cùng nhau được, nên sáng nay, tôi và hắn sáng sớm đã lên đi chơi riêng, chỉ để lại cho con Lâm tờ giấy note: 'Tụi tao đi chơi riêng, một lát buổi trưa sẽ về.'

Không biết khi tỉnh dậy, nó có thêm quan tâm đến tờ giấy bé nhỏ đáng thương được đặt ở trên bàn hay không.

Tôi ngẫm nghĩ một hồi, lại dán thêm một tờ trên cửa phòng: 'Tao đi chơi.' (Ngẫm nghĩ mấy anh mấy chị đi chơi biển, không biết đem theo giấy note và bút viết để làm cái gì??)

Tôi với Khải rơi vào tình trạng quái dị vì nụ hôn ngày hôm qua... lí ra không ai nhắc đến thì sẽ không có vấn đề gì, nhưng tôi lại cảm thấy, đứng cạnh hắn lúc này như đứng cạnh một ngọn lửa hừng hực khí thế, sẵn sàng nuốt chửng tôi bất cứ khi nào... kết quả lại không dám nói gì, còn thả hồn đi lung tung... hại tôi mấy lần hắn hỏi đều không nghe thấy, bị cốc đầu đến mấy lần.

Tất nhiên hắn cũng nhìn ra điểm kì lạ ở tôi ngày hôm nay. Khải suy nghĩ gì đó rồi đột ngột túm chặt vai tôi, đẩy tôi vào tường.

Hành lang khách sạn hôm nay chẳng hiểu sao lại vắng một cách kinh khủng, chỉ có tôi với hắn... mà lại trong tư thế mờ ám quái dị như thế này.

Hắn gờm gờm nhìn tôi: “Bà bị sao vậy?”

Tôi nuốt nước bọt, phải thu hết can đảm mới dám ngược mặt nhìn hắn: “Chuyện ngày hôm qua... ông đừng có để trong lòng... tui, chẳng qua là tui...”

tui...”

“Ừ, tui sẽ không để trong lòng.”

“...”

“Thật ra, bà không nói, tui cũng biết, nên,... có sự việc ngày hôm qua hay không đối với tui cũng chẳng có gì thay đổi.” Hấn nói rồi buông tôi ra.

Tôi khẽ nhủ mày nhìn theo hấn, có một chút ám áp xen vào lòng... cảm giác cũng không tệ.

Khải không biết lời từ đâu xa chiếc xe máy, còn có hai cái nón bảo hiểm y hệt nhau. Tôi đứng trước chiếc xe, cứ tần ngần mãi không dám lên, khổ sở quay sang hỏi hấn: “Này... cái này là gì vậy? Ông đi cướp xe của người khác à?”

Mặt hấn đen đi vài phần, sau đó nhếch môi: “Bà xem Conan nhiều quá bị lạm rồi phải không? Nhìn đâu cũng thấy có vụ án thế?”

Tôi xấu hổ đỏ mặt nhìn hấn. Khải một tay nhanh chóng kéo được tôi đứng kề sát người hấn: “Nếu không mau lên xe, để đũa nào đó thấy được sẽ không được yên ổn đi chơi đâu.”

Tôi lập tức leo lên xe... ừ thì, số phận của tôi là loại số phận bị người ta sai khiến, bị người ta cưỡng ép mà còn vâng vâng dạ dạ ngoan ngoãn chấp hành theo ấy.

Sau khi tôi đã yên ổn trên xe, Khải bắt đầu rồ ga chạy đi, đến đâu thì hấn không nói.

Hôm nay quả thực là một ngày đẹp trời, không nắng, không mưa, mọi thứ ở lưng chừng, khiến cho người ta cảm thấy rất thoải mái dễ chịu... không khí khoáng đạt ủa vào mặt làm tôi cảm thấy vô cùng sáng khoái.

Hấn càng ngày càng tăng tốc, trên con đường dài rộng lớn ven biển, chúng tôi cứ thế mãi miết... cùng với con gió vi vu, cùng với tiếng sóng biển êm ả.

Đã qua hai ngày lễ, bãi biển trở nên vắng hơn, khiến tôi càng cảm thấy thiên nhiên hôm nay thật là quyến rũ...

Tôi ngẩng đầu nhìn nắng, một làn gió lại nhẹ nhàng thổi qua. Khải ở phía trước vẫn vô cùng chuyên tâm lái xe.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Tứ Ngổ Ngẩn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100

Khải đưa tôi đến một quán cà phê ven đường. Hầu như bất cứ khi nào đi hẹn hò, hấn cũng sẽ ghé ngang một quán cà phê... lần này chạy xuống tận Vũng Tàu cũng để uống cà phê.

Nghĩ đến mặt trẻ con này của Khải, tôi bất chợt phì cười.

Hấn nhận lấy cái nón bảo hiểm từ tay tôi, còn nhìn nụ cười của tôi rồi nghiêm mặt hỏi: “Cười cái gì đó?”

“Có gì đâu.” Tôi nhún vai.

“Thật không?” đây có thể được xem là câu hỏi vô dụng nhất thời đại không??

“Thật.”

Khải không dây dưa với tôi nữa mà trực tiếp nắm tay kéo tôi vào trong.

Bên trong quán cà phê trang trí vô cùng lạ mắt, những chiếc ly nhỏ được treo lủng lẳng trên cao, màu tường phối hợp với những bức tranh tạo thành một hương vị gì đó vô cùng thân thuộc. Bên cạnh đó, vừa ngồi xuống ghế, một âm thanh du dương đột nhiên cất lên.

Quán cà phê hôm nay không đông người cho lắm, nhân viên phục vụ cũng chỉ duy nhất có hai người... mang lại cho tôi cảm giác rất tự do.

Khải giới thiệu với tôi: “Tôi có xem trên mạng, quán cà phê này rất nổi tiếng ở Vũng Tàu, buổi tối còn có ca sĩ đường phố đến biểu diễn, nhưng xem ra chúng ta không có duyên rồi.”

Khải nói ra câu nói này với một khuôn mặt... không hề che giấu cảm giác tiếc nuối. Dường như ngũ quan anh tuần càng khiến cho biểu cảm của hấn trở nên cuốn hút ánh nhìn.

Đúng như tôi nghĩ, hai cô nhân viên phục vụ kia ngay lập tức mắt sáng như sao nhìn Khải của tôi.

Tôi nhú mồm tặc lưỡi, liền chạy qua ngồi bên cạnh Khải để đánh dấu chủ quyền.

Khải gọi cho tôi latte, còn của mình một espresso.

Điện thoại tôi đột nhiên reng lên. Trong cái không khí yên tĩnh bình lặng của quán cà phê lúc này... tiếng điện thoại đình tai nhức óc của tôi ngay lập tức trở nên muôn phần kì quái, thập phần khó nghe.

Chết tiệt đi!!

Là con Jen.

Tôi không thèm bắt máy mà tắt tiếng rồi vứt cái điện thoại qua một bên.

Quay lại tiếp tục nhìn Khải.

Sau đó... điện thoại tiếp tục reng.

Tôi điên tiết đành phải bắt máy, còn cổ tình bóp mũi giả giọng người lạ: “A lô... ư... không nghe được gì cả... ừm... sóng ở đây yếu quá... a lô... a lô...” và... tắt máy.

Sau một màn diễn sâu, tôi quay sang bữu môi nhìn hấn: “Không bao giờ là gọi cho ông, lúc nào cũng là tui.”

“Vi bà không có khí chất.”

“...”

'Reng... reng... reng...'

Từ sáng đến giờ đã reng bao nhiêu lần rồi hả?!!

Tôi cũng biết là mình và Khải sẽ không được yên, nhưng không nghĩ đến tui nó có thể nhây đến như vậy...

Khải thấy tôi khó xử nhìn cái điện thoại, liền thuận tay với lấy, bắt máy: “A lô.” “...” bên kia im lặng một hồi lâu.

“Haha... nhầm số, nhầm số rồi. Xin lỗi nhé.” Là tiếng của Nam Điền.

“...” tôi và Khải.

Sau đó, điện thoại tôi rơi vào khoảng im lặng bất tận... haha... cái cảm giác có bạn trai bảo kê cũng không tệ.

Khải chép miệng, mấp môi ly cà phê của hấn, tư thế lẩn hành động đều tao nhã không thôi.

Tôi bắt chước hấn cũng chép miệng, rồi cười khẩy, lôi điện thoại ra, tiếp tục công cuộc chụp hình.

Từ khi bắt đầu hẹn hò với Khải, mỗi khi đi chơi với nhau, ngoại trừ việc chụp hình, thì cái gì hấn cũng đáp ứng tôi... cho nên mỗi khi muốn chụp hình, tôi đều phải rất vất vả để có thể nhìn thấy khuôn mặt của hấn. Nếu tôi xoay người bên trái, hấn sẽ xoay người về bên phải. Nếu tôi giờ điện thoại ra trước mặt hấn, hấn lập tức tìm cái gì đó che lại.

Nhiều khi tôi vờ giận dỗi: “Tại sao chịu chụp hình với Băng mà không chịu chụp với tui??”

“Cái đó... tùy tình hình.”

“Tình hình bây giờ là tui muốn chụp hình chung với ông!!”

Hấn cười khẩy, đưa cuốn sách gỗ nhẹ lên đầu tôi: “Cứ ở đó mà mơ đi.”

Hôm nay không ngoại lệ, tay tôi vừa mò tới cái điện thoại, Khải như phản xạ vô điều kiện, đặt tay mình lên tay tôi... có ý bảo dừng lại... cũng như không được tiếp tục hành động điên rồ kia.

Tôi cười xuề xòa, bắt đầu trả giá: “Hehe... một tấm thôi... một tấm hình thôi mà... thỉnh thoảng mới đến đây chơi, phải có mấy tấm hình làm kỉ niệm chứ... Sau này về thành phố còn có mà xem...”

Khải vẫn không rút tay về, cũng không động đậy, ánh mắt hấn khóa chặt trên khuôn mặt tôi... từ nãy đến giờ vẫn không hề nhúc nhích.

Tôi bắt đầu cảm nhận được thái độ kì lạ của hấn, cảm giác bí bách giống như mình đang trở thành một món hàng cho người khác soi rọi thật kĩ...

Tôi bất chấp tâm trạng kì quái của mình lúc này, cùng với hắn im lặng nhìn nhau, để cho bản nhạc balad vang lên lúc này đưa tâm trạng của cả hai lên đến đỉnh điểm.

Khải bất ngờ đứng dậy, hơi ẩm trên mu bàn tay tôi đột nhiên không còn... làm tôi cảm thấy chút gì đó trống trải.

Khải ngồi xuống sát bên cạnh tôi, còn chủ động cầm lấy điện thoại, một tay đưa nó lên cao, một tay ôm chặt vai tôi, kéo tôi ngồi sát hắn.

Trên màn hình điện thoại, tôi nở một nụ cười... một nụ cười đầy gượng gạo.

Tại sao dù có muốn chụp đến bao nhiêu, khi chụp được rồi lại mang loại tâm trạng bối rối này...

Vì thái độ kì lạ của hắn.

Tôi biết tại sao hôm nay hắn lại hành động như vậy.

Không thể nào hắn chịu hợp tác với tôi... trong mấy loại chụp hình này, chắc chắn là việc đêm qua có ảnh hưởng đến suy nghĩ của Khải...

Tôi đau lòng... rất đau lòng...

Còn hắn... đương nhiên biết tôi đang nghĩ gì mới mang một biểu cảm như vậy, cũng rơi vào trầm mặc. Cả hai lại trở nên khó xử... tôi băng quơ nhìn ra ngoài cửa sổ, để mặc Khải ngồi yên với khuôn mặt trầm tĩnh lạnh giá, người khác nhìn vào còn tưởng rằng tôi và hắn đang cãi nhau...

Tình huống bây giờ đơn giản chỉ là vì cả hai quá hiểu nhau, không cần nói, người kia cũng hiểu được nguyên nhân dẫn đến sự việc như thế này.

Tôi nghiêng người, chủ động tựa đầu vào vai Khải.

Hắn ngồi thẳng cho tôi tựa, bàn tay ấm áp lần mò tìm kiếm tay tôi dưới bàn, lồng vào nhau, siết chặt...

Ngồi ở quán cà phê đó cả buổi sáng, vừa nghe nhạc vừa nói chuyện nhàn nhã, còn một chút yên tĩnh, chúng tôi quay trở lại khách sạn.

...

Ngồi trên xe trở lại thành phố, tôi mơ hồ nhìn cảnh vật lướt nhanh bên ngoài, chợt nhận ra... à... thời gian cũng trôi qua nhanh như vậy. Cứ nghĩ những ngày tháng còn ở Việt Nam sẽ kéo dài, kéo dài lắm... không ngờ chỉ thoáng chốc, tôi đã sắp phải đi rồi.

Tôi không biết con Lâm như thế nào, loại cảm xúc nó mang trong mình có giống của tôi lúc này hay không, tôi chỉ biết nó đang giày vò tôi.

Sau khi thi xong kì thi tốt nghiệp khoảng hai ba ngày, tôi và con Lâm sẽ lên máy bay sang Mỹ... suốt cả khoảng thời gian từ khi trở về từ Vũng Tàu đến kì thi, dường như cả bọn chỉ chú tâm vào việc học, xem ra, Vũng Tàu chính là kỉ niệm cuối cùng của tôi và tụi nó.

Lớp tôi bị chia ra mỗi đứa thi mỗi trường, dù vậy, tụi nó vẫn gọi điện hỏi han nhau sau mỗi môn thi... chỉ ít cũng đem lại cho tôi chút cảm giác ấm áp.

Tôi nhìn tin nhắn hiện lên, từ Khải: 'Tí nữa thi xong môn cuối, tụi mình đi xem phim.'

Tôi không suy nghĩ mà trả lời ngay lập tức: 'Ừ.'

'Vậy tụi qua trường rước bà.'

'Được. Thi tốt.'

'Thi tốt.'

...

'Reng...'

'Cô xin thông báo, đã hết giờ làm bài thi môn...'

Tôi ưỡ oải chán nản ngáp dài, vuron vai một cái.

Sau khi thu dọn sách vở, tôi nhanh chóng chạy xuống cổng trường, chờ Khải đến đón.

Khải đưa tôi đến Bitexco, khi đến nơi thì cả đám 0104 đều đã có mặt ở đó, đếm đi đếm lại cũng không thiếu một đứa.

Tôi bất giác mỉm cười hạnh phúc.

Những ngày tháng còn lại của tôi và Lâm ở Việt Nam, tụi nó đều giành hết cho chúng tôi, như một món quà tiễn biệt.

Trước khi đi... tôi qua nhà ba mẹ nằm dài bên đó cả một ngày.

Hôm đó là chủ nhật, cả hai người cùng ở nhà. Dù có tôi ở đó hay không, hai người họ vẫn cứ nhiên nhiên hành xử như những ngày chủ nhật bình thường khác, tình tình tứ tứ, bên cạnh nhau, trò chuyện, ăn trái cây, hoàn toàn xem tôi như người vô hình.

Kết quả thì sao, tôi cả ngày nằm ườn trên sô pha, nhai táo xem ti vi... chẳng tí khác biệt nào so với lúc nằm ở nhà. Chẳng qua là, lúc ăn trưa, ba mẹ tôi có nói.

Mẹ: “Con sao lại biểu hiện như thể sắp đi chết thế kia.”

Ba: “Sang bên đó chứ có phải đi đâu xa, cách nhau có nửa vòng trái đất, nếu thấy nhớ bạn bè nhớ gia đình thì bay một chuyến về đây...”

Mẹ: “Cái thái độ cứ như mình bắt nó đi đây không bằng.”

Ba: “Cho nó đi ăn học cùng với bạn bè thế giới mà nó... (lược bỏ 1000 từ)”

Tôi: “...”

Có lẽ đây là gia đình duy nhất... làm ra được loại biểu cảm này khi đưa con gái độc nhất sắp đi du học.

Sau khi ăn trưa xong, tôi chán nản cuộc bộ về nhà, trước đó không quên chạy ra tiệm hoa gần đó mua cho họ một bó thật lớn, xem như quà tặng đặc biệt.

Về đến nhà, tôi liền chạy đi tắm, tản bộ dưới cái trời nắng gắt của Sài Gòn vào những tháng hè, quả thật như thiêu đốt da người ta.

Ít ra tôi nhận thấy một điểm tích cực khi sang Mỹ... khí hậu mát mẻ ôn hòa... không nóng đến bức người như ở Việt Nam.

Vừa vặn lúc tắm xong, tôi nghe tiếng chuông cửa.

Mang tâm trạng tò mò đi mở cửa, tôi nhìn thấy Kha đứng bên ngoài.

Cậu ta mỉm cười nhìn tôi... trên tay là một hộp quà lớn.

Tôi ngớ ngẩn mở cửa, còn ngu ngơ hỏi: “Ông tìm ai?”

“...”

“A... xin lỗi, tui đang buồn ngủ.” Tôi cười lớn rồi lách người qua vron tay mở rộng cánh cửa “Vào nhà đi.”

Kha chặn tay tôi lại: “Không cần vào đâu... ngày mai bà đi đúng không? Tui chỉ muốn tặng bà món quà chia tay này.”

Một cảm giác gì đó úp lại ngang cổ tôi... tôi mỉm cười: “Cảm ơn nha.”

Kha gật đầu, đặt hộp quà xuống yên xe.

Tôi lại thêm 3s ngẩn ngơ nhìn Kha vì chẳng hiểu nổi cậu đang làm cái gì.

Bên tai vang lên hai chữ: “Xin lỗi.” thoảng nhẹ như tiếng gió.

Chưa kịp định hình thì tôi đã bị ôm chặt vào lòng người ta.

Hai tay Kha vòng ngang lưng tôi siết chặt... cậu ta khẽ dụi má vào người tôi: “Ngày mai không đến sân bay tiễn bà được, thực sự tui rất tiếc... Xin lỗi nha.”

Tôi đứng yên mặc Kha ôm, không đáp trả cũng không cự tuyệt.

“Ừ,... ừm... không sao mà.”

“Qua đó nhớ giữ sức khỏe. Ăn uống đầy đủ, đừng vì chăm lo học hành mà bỏ mặc bản thân. Phải biết bảo vệ mình, đừng vì một phút nông nổi mà ảnh hưởng tới cuộc sống... nhất là mấy người tốt bụng như bà, cứ hờ ra lại đi giúp đỡ người khác mà không mẫn tới an nguy. Hiểu chưa?”

Lại một hồi ấm áp dâng lên trong lòng tôi. Tôi mỉm cười, đáp lời nhỏ xíu, cũng không cần biết là cậu ta có nghe thấy hay không: “Ừ.”

Sau khi Kha rời đi không bao lâu thì Khải đến... khác hẳn với Kha, hẳn chính xác là một mạch bước thẳng vào nhà... trong khi tôi đang chuẩn bị mở hộp quà xem bên trong có cái gì. Thấy tôi bên vật thể lạ, Khải nhíu mày nhìn, ngay lập tức hỏi: “Gì đấy?”

“Vừa rồi Kha có đến.”

“Đó là của Kha?” hấn ngăn người hỏi.

“Ừ.”

Khải đứng yên đó một lát, suy nghĩ một lát, rồi cởi áo khoác ngoài đem đi treo lên, quăng lên ghế sô pha cái ba lô.

Tôi nhìn theo từng hành động của hấn, cảm thấy lúc này mở hộp quà này ra có lẽ không phải là lúc hay.

Tôi đẩy nó xuống bàn, rồi chạy sang ôm cánh tay hấn làm nũng: “Mau, nấu cho tui bữa tối đi... đói chết người rồi.”

Khải khẽ cười, xoa xoa đầu tôi cho tóc tôi rối hết lên.

Tôi lại vươn tay lên lấy từ trên mái tóc hấn một chiếc lá phượng nhỏ xíu.

Cả hai kéo nhau vào trong bếp.

Từ lạnh nhà tôi ngày hôm đó... tôi cũng không nhớ rõ nó chứa những thứ gì, nhưng chỉ cần chút ít như vậy cũng đủ để Khải bày ra một bàn toàn những món tôi thích. (Thật ra nếu trên thế giới có tổng cộng một nghìn món thì chị ấy đã thích hết một ngàn món rồi... còn bày đặt cái gì!)

Tôi suýt xoa khen ngợi, mùi hương thoang thoảng xộc vào mũi.

Khải kéo ghế cho tôi ngồi... nhìn cái động tác này của hấn làm tôi phì cười, chẳng giống hấn tí nào... như thế này thật là có thể khiến cho người ta cười ra nước mắt...

Tôi ngồi xuống ghế, cổ xoay mặt ngược hướng của hấn để trốn mắt, bặm môi cho nước mắt đừng rơi xuống nữa.

Khải ngồi xuống chiếc ghế đối diện tôi, mỉm cười: “Ăn đi. Toàn những món bà thích.”

“Ừ.” Sau khi cười đáp trả hấn, cả hai cùng ăn... ăn xong thì dọn dẹp...

Chỉ mỗi một bữa ăn tối cũng ngốn hết của tôi và hấn đến tận một tiếng đồng hồ.

Tôi âm ức tại sao thời gian ngày hôm nay vẫn trôi qua bình yên như vậy... chẳng lẽ nó không nhận ra có một con người đang đau khổ đến tận cùng đang ở đây.

Hôm nay... hấn và tôi vẫn như những buổi tối khác. Sau khi dùng bữa và dọn dẹp xong thì cả hai không đi xem truyện sẽ đi xem ti vi.

Truyện của tôi... đều được tôi đóng gói đem đi quyên góp hết rồi... cơ bản là không thể đem sang bên kia. Nên tôi và hấn vô cùng hiểu ý nhau, không nói không rằng sẽ đi sang phòng khách xem ti vi.

Hấn chỉnh kênh, trong khi tôi ngồi một bên gọt trái cây.

Đĩa trái cây đặt trên bàn, cô đơn... bơ vơ... nhìn về phía hai con người đang dính chặt vào nhau chăm chú nhìn về phía màn hình ti vi, nhưng thực chất tâm hồn đang treo ngược cành cây...

Nhìn qua nhìn lại, đồng hồ quái quỷ không dừng lại cho tôi được một giây... chẳng mấy chốc đã 11 giờ.

Chuyến bay của tôi là sáu giờ sáng ngày mai... tôi chỉ còn chưa đầy 7 tiếng.

Tôi len lén nhìn về phía Khải... hấn chẳng cục cựa, tôi liền khe khẽ dỗi lòng mà nhắc nhở hấn: “Ừm.. 11 giờ rồi... ông không về sao? Về khuya sẽ nguy hiểm lắm.”

Khải đột ngột quay sang tôi, dùng ánh mắt có vài tia giận dữ xen lẫn buồn cười nhìn tôi.

Xem ra hấn chẳng muốn về...

Được, tôi chiều ý hấn.

Thấy hấn không nói, tôi cứ nghĩ để yên như vậy là được, ai ngờ lại bị hấn đẩy cho nằm ra sô pha.

Tôi giật mình la oai oái.

Hấn từ bên trên quét qua mặt tôi một lượt: “Muốn tui về hay không? Tui nghe theo bà.”

“Cái đó... tất nhiên là...” dù câu trả lời rõ mồn một trong đầu... suy nghĩ của tôi chính là liên tục gào thét như vậy ‘Ở lại đi ở lại đi...’ nhưng kết quả thì sao, nói không thành tiếng!

Dưới ánh mắt càn quét của hấn, cả người tôi như nằm trên lửa, hừng hực hừng hực, mở miệng cũng không dám... nhúc nhích cũng càng không, thậm chí

là ánh mắt của tôi cũng không còn giữ được sự tự do của nó... Tôi hoàn toàn không dám nhìn thẳng vào hắn... bởi vì ánh mắt hắn như thiêu đốt tôi. Lúc này tôi giống như bị bó chặt trong một cái chăn lớn, hoàn toàn không thể kháng cự.

Biết rõ là như vậy, hắn cứ tiếp tục trêu ngươi tôi.

“Thế nào... không trả lời, mặc định là bà đuổi tui đi về đó.”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Tứ Ngờ Ngẩn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 101

(Ai muốn tặng chap không nà~ cmt nha~ cmt nha~)

“Mặc định là bà muốn tui đi về nhé?”

Loại câu hỏi ép buộc người khác trả lời này là sao chứ, bản thân hắn còn không rõ đáp án sao... lại ép tôi phải nói ra.

Tôi xấu hổ cúi đầu, ánh mắt có chút run rẩy hướng đi chỗ khác... không thể trả lời.

“VẬY... tui về đây.” Hắn nói rồi toan đứng dậy.

Trong phút chốc vì giật mình mà tôi lơ dại, lấy tay giữ áo hắn lại: “Đừng đi.”

“...”

Sau hai chữ ngắn ngủi đó, không khí xung quanh như bị thiêu nóng thêm vài phần.

Tôi không thể nói gì đã đành, hắn cũng không nói... giống như đang giữ cho mọi thứ trở nên mờ ám nhất có thể.

Khải không bỏ đi, nhưng mà cũng thôi không đứng lên nữa, giữ nguyên tư thế ban đầu nhìn tôi chằm chằm từ phía trên.

Tôi ngại ngùng trở mình, lảng tránh ánh mắt của hắn, lí nhí: “Ừm... né qua đi.”

Hắn cười đều... một hơi thở lướt qua mặt tôi, để lại đó chút hơi ấm rồi hòa tan vào không khí.

Tôi trừng mắt nhìn hắn rồi đi.

Sau màn đỏ mặt ban nãy, chúng tôi tiếp tục nằm cạnh nhau xem ti vi... tôi còn bổ sung thêm vài hành động thân thiết khác.

Ây... đừng suy nghĩ xa xôi quá, chẳng qua là tôi ghim trái cây vào nĩa rồi đút cho hắn ăn mà thôi.

Khải tận hưởng chăm sóc chu đáo của tôi, không than thở một lời.

Thấy hắn tự nhiên mở nhạc kịch, tôi trợn mắt éch:

“Sao lại xem bi kịch thế này...”

“Cho dễ khóc.” ý là... bà có thấy cô đơn và muốn khóc thì cứ khóc đi...

“Sao lại...”

“Ừm...” một vòng tay kéo đầu tôi tựa vào vai hắn... dính chặt. Bàn tay to lớn ấm áp chậm rãi xoa đầu... ý là... còn nếu cảm thấy xấu hổ thì cứ đổ cho bộ phim này quá buồn, rồi hăng khóc.

“Đừng an ủi tui... Với lại, tui sao lại khóc vì mấy bộ phim như thế này chứ...”

Tôi chính là đang tỏ vẻ cứng rắn... thật ra, sau khi nhận được sự quan tâm chu đáo này của hắn, sâu trong thâm tâm tôi đã có một tầng cảm xúc mơ hồ rồi... sẽ bị bi kịch này làm cho lộ hết ra mất thôi.

Một tiếng sau...

Vạt áo Khải bị túm lấy đến mức biến dạng, người kia cứ liên tục dụi dụi khuôn mặt đầm nước vào đó.

“Huhu... nam chính đúng là thằng ngu... tại sao lại làm như vậy?? Có thể lựa chọn không bỏ đi cơ mà, tại sao còn phải tự hành hạ mình làm cái gì.”

“...” Khải chậm rãi xoa xoa đầu tôi, cười khỏ “Ban nãy là ai nói sẽ không khóc vì những bộ phim như thế này?”

Tôi khóc càng ngày càng lớn... nhưng vào lúc này, cả tôi và Khải đều biết rõ, những giọt nước mắt này không phải do bị kịch đem lại, chẳng qua vì tôi chịu không nổi nữa rồi... cái sự cô đơn khi sắp phải rời đi. Đó là lí do hần liên tục ôn nhu kéo tôi vào lòng dỗ dành.

Trong phim có một đoạn, nam chính cùng nữ chính thiết kế thiệp cưới, kết quả lại là chưa cưới mà một người đã đi xa.

Sau khi xem xong phim đã hơn một giờ sáng, tôi dù rất buồn ngủ nhưng lại không muốn đi ngủ, liền đề nghị:

“Tụi mình cũng thiết kế thiệp cưới đi... xem như... đó là lời hứa giữa hai đứa mình, sau này nhất định phải luôn giữ liên lạc.”

Khải bình thường vốn sẽ rất ghét những trò trẻ con như thế này, nhưng hôm nay là ngoại lệ, hần sẽ chiều chuộng tôi từ A đến Z.

Tôi và Khải thế là nằm dài ra sàn nhà, trước mặt bày giấy vẽ bút màu,... cảnh tượng vô cùng gợi nhớ đến mấy lớp học vẽ thời mẫu giáo.

“Tui vẽ ở nửa này, ông vẽ ở nửa kia.”

“Được.” Khải yên lặng gật đầu.

Tôi cứ nghĩ hần sẽ làm qua loa cho có, thật không ngờ hần còn cầu kì chi tiết tỉ mỉ hơn cả tôi... chắc chắn người khác nhìn vào kết quả mà không biết quá trình, sẽ không nghĩ nửa bên này là của một tên con trai khôi A, nửa bên kia là của một đứa con gái theo khối D.

Sau khi điền lên hai khoảng trống cuối cùng của tờ giấy họ tên của tôi và họ tên của hần, trong lòng tôi liền có một cảm xúc xúc động không thôi... đây được xem như định mệnh của hai chúng tôi đã gắn vào nhau đi... được xem như... cuộc sống của hai đứa chúng tôi đã gắn liền vào nhau đi... ha... thì ra cảm giác có người thương bên cạnh mình lại thích như vậy.

Khi cả hai đang ngồi ngắm thành quả, Khải tự nhiên xoa cằm, sau đó kéo tôi sát lại, khẽ cười, ngón tay gõ nhẹ lên mặt giấy:

“Có để ý hay không? Trong tên của tui có tên của bà. Xem đi.”

Quả thực, “ha” không phải nằm trong “khai” hay sao. (đoạn này... nó cứ kì kì thế nào ấy =)))

Tôi nghiêng người chạm lên má hần, hôn một cái lên đó.

Khải ho khan hai tiếng rồi đẩy tôi ra, tự mình thu dọn rồi nói: “Đi... đi ngủ... trễ rồi. Mai bà bay rồi, ngủ đi cho khỏe người. Lên máy bay mà thiếu ngủ sẽ rất mệt.”

“Ừ.” Tôi gật đầu, sau đó vẫn tiếc nuối nhìn sang hần “Ông... về hả?”

Khải khẽ cười xoa đầu tôi: “Muốn tui về làm hả?”

“Không.” Tôi lập tức lắc đầu, tay lại níu vạt áo của hần trong vô thức “Đừng về.”

Khải lại cười.

Sau khi làm vệ sinh cá nhân xong, hần theo tôi vào phòng ngủ.

Sau khi mở máy lạnh, chỉ còn việc nằm dài xuống giường nhắm mắt ngủ... vậy mà cả hai đều không biết phải làm sao. Đúng hơn là tôi đang vì quá ngượng mà không biết phải làm sao, bởi vì tên kia đã ngang nhiên nằm dài ra giường rồi.

Bình thường không phải đây là loại tình huống con trai nhường giường cho con gái hay sao... nằm lên giường còn trước tôi là ý gì?

Thấy tôi cứ mãi tần ngần một chỗ không dám lên giường, Khải ngồi dậy, nhìn về phía tôi: “Sao vậy, còn chưa muốn ngủ? Hai giờ sáng rồi, biết vậy ban nãy sẽ không cùng bà làm thứ kia.” Tôi lắp bắp: “Nhưng ông...”

Hần cười khẩy: “Không muốn nằm cùng với tui hả?”

Tôi bặm môi, xấu hổ, cả người nóng hừng hực hết lên... chầm chậm bò lên giường...

Tiếng cọt kẹt vang lên trong không gian... càng làm mọi thứ trở nên đậm mùi vị ám muội... Khải cười thành tiếng, tỏ ra thích thú trước biểu cảm lúc này của tôi.

Hừ... chỉ giỏi bắt nạt người khác.

Tôi chỉ dám leo lên giường chứ vẫn chưa có nằm xuống nha...

Khải dễ dàng kéo tôi nằm xuống một cách vô cùng nhanh chóng. Kết quả là tôi liền chui vào trong vòng tay của hắn.

Bình thường nằm dưới sô pha phòng khách, vẫn là tư thế này, hôm nay chỉ có đổi vị trí, tại sao lại cảm thấy kì quái đến thế này chứ.

Mặt tôi đỏ đỏ đỏ lên theo cấp số nhân, liên tục đỏ lên không ngừng, trong một chốc mà tôi có cảm giác như đầu mình đã bị nướng chín.

Vì quá ngượng nên tôi cứ một chút xiu lại nhúc nhích, lẩn qua lẩn lại trong vòng tay Khải.

Hắn mở miệng, lấy tay dúi đầu tôi xuống ngoan ngoãn một chỗ: “Ngủ đi... đừng nháo nữa.”

Tôi nuốt nước bọt, ngoan ngoãn làm theo lời hắn, nằm im một chỗ... sao mà hôm nay chất giọng của hắn lại khủng bố đến mức này...

Trần nhà tôi có gắn mấy ngôi sao dạ quang lấp lánh dưới ánh đèn ngủ mờ ảo, cho nên tôi chỉ chú tâm nhìn mấy ngôi sao đó, bởi cơ bản là không có buồn ngủ.

Khải đột ngột siết chặt vai tôi: “Ngủ đi.”

Tôi đáp lời một cách uể oải: “Không buồn ngủ...”

“Không buồn ngủ thì sẽ không ngủ sao?”

Tôi thật không còn lời gì để nói trước cái tư duy của Khải.

“Qua bên đó... chênh lệch múi giờ sẽ rất khó thích nghi. Bà phải cẩn thận sức khỏe...”

“Ừ...” tôi hơi rúc người vào lòng hắn.

“Còn nữa, mỗi buổi tối không được thức khuya quá, cả buổi sáng cũng phải dậy sớm tập thể dục nghe không...” giọng của hắn cứ nhẹ nhẹ nhẹ rót vào tai tôi nhưng lại quan tâm như vậy...

“Ca này khó.” Tôi lí nhí.

“Cái gì?” hắn cao giọng.

“Dạ, em nghe theo anh.” Tôi thua cuộc.

“Còn nữa, một ngày không được uống nhiều cà phê quá.”

“Ừm...”

“Còn nữa... không được bỏ bữa sáng, mỗi ngày phải uống nhiều hơn 2 lít nước. Những ngày trời lạnh ra đường phải mặc thêm nhiều lớp áo.”

“Ừm...” tôi đã dần dần bắt đầu cảm thấy buồn ngủ.

“Nghe nói bên đó đạo này an ninh không tốt, phải mua bình xịt cay đi, ra đường nhất định phải đem theo.”

“Ừm...”

“Còn nữa... không được ăn kiêng gì đó, mỗi bữa đều phải ăn cho thật no.”“...”

“Ừm... hòa nhã với bạn bè, đừng vì chút đồ ăn mà giành giật với người ta.”

“...” hình như câu trên là câu cuối cùng tôi nghe thấy, mặc dù phía sau còn rất nhiều, rất nhiều... bởi tôi trong mơ còn nghe thấy giọng của hắn vẫn thì thào đều đặn bên tai tôi.

...

Sáng hôm sau, tại sân bay, tôi với con Lâm bước xuống từ taxi, bên cạnh có hai chàng hoàng tử đẹp trai đi vòng ra sau cướp xe, lấy xuống hai ba cái va li. Phía sau cùng lúc có một chiếc taxi khác đỗ lại.

Ba mẹ tôi và ba mẹ con Lâm từ đó bước ra.

Không khí trang hoàng thịnh trọng.

Tôi ngay từ xa đã nhận ra góc kia có gì đó... không ổn... nhưng mà lại là không ổn theo hướng tôi thích!!

Cả bọn 0104 từ phía bất ổn đó chạy đến, bâu lại một bầy xung quanh tôi với con Lâm, hoàn toàn đẩy Khải với Minh ra xa.

Tôi không ngờ cả lớp lại cùng có mặt ở đây... Bây giờ là năm giờ sáng... là năm giờ sáng đấy!! Mấy con sâu ngủ này cũng chịu rời giường để tiễn tôi với con Lâm cơ... tất nhiên hành động này của tụi nó làm tôi thấy cảm động không thôi.

“Hai đứa bây đi nhớ giữ gìn sức khỏe nha.”

“Qua đó đừng làm mất mặt người Việt Nam nha.”

“Đi về nhớ mua quà cho tao nha.”

“Đừng quên tao luôn nha, sau này khi nào tao qua bên đó sẽ tìm đến hai đứa mày bảo hai đứa mày dắt tụi tao đi chơi đó.”

“...” hằng hà sa số thứ.

Tôi đấm cả tai, liền chặn ngang tụi nó vẫn đang tiếp tục bô bô cái miệng: “Tụi mày từng đứa từng đứa nói coi!! Một đám bong bong như thế này làm sao tao nghe hết!!”

Con Jen lập tức đập đầu tôi một cái: “Ày... cái này cũng tại hai đứa mày. Sao mà đến trễ như vậy hả? Bỏ công tụi tao đã chuẩn bị trước cho tụi mày mấy câu nói ca cẩm sến súa, mà giờ tụi mày mới đến, trễ quá nên không nói được nhiều, tụi nó mới phải đôn nhanh tiến độ.”

“...” thì ra kiểu gì thì lỗi cũng do chúng tôi mà ra.

Con Lâm phì cười: “Rồi, biết rồi. Được tiễn nhân vật cao quý như tao đi ra nước ngoài du học, tụi mày phải biết tụi mày rất may mắn nha.”

Lam Lười nhéo hông con bé, cười phá lên: “Tụi mày xem có cảm động hay không, còn không thương tụi tao, tụi tao liền chém mày bay đầu. Sáng nay cả đám tụi tao phải kéo nhau qua nhà con Jen, vất vả lắm mới lôi được nó ra khỏi giường...”

Jen bặm môi liếc nó, thấy tôi nhìn mình, lại tăng hắng cười trừ rồi ngo ngoé qua chỗ khác.

Linh Lé tiếp nối lời kể của con bạn thân: “Mày đừng có trách nó tội nghiệp, con Jen là đứa đứng ra huy động lực lượng đi đưa tiễn đó.”

Tôi chen ngang: “Lạy mày đôi từ đi... cái gì mà đưa tiễn hả!!!”

“À, ừ thì, đưa tụi mày ra sân bay, được chưa.”

Bọn trẻ một bên nhào nhào cả một góc sân bay, trong khi hai gia đình đứng một bên, nhìn về phía bên này mà mỉm cười, con gái mình thì ra đã ba năm cấp ba cùng với lũ trẻ này lớn lên.

Môi trường học đường kẻ ra cũng không tệ.

Cuối cùng, trước khi lên máy bay, tôi còn đùa thêm một câu:

“Tao sẽ dùng cánh cửa thần kì đến chỗ của tụi mày.”

“Được, tao sẽ chờ.”

Cánh cửa thần kì? Đương nhiên chỉ là... đùa thôi.

Dù cho tâm trạng mỗi đứa có đang buồn đến đâu, thì khi cả bọn cùng tụ tập với nhau như thế này, vẫn không có một giọt nước mắt nào được nhìn thấy, tất cả chỉ là những nụ cười tươi tắn, cùng với tình thương yêu gắn kết đến vô cùng...

Cách đó không xa, bóng dáng người con trai mang tên Minh Kha, mang trong mình một nỗi đau âm ỉ... lặng lẽ xuất hiện nhìn người kia ra đi, sau đó lại lặng lẽ biến mất khi đã cắt hình ảnh của người đó vào lòng... tự nhủ với mình, đây là kết thúc cho một mối tình đau khổ.

...

Sau khi tốn mất mấy ngày bay, cùng mấy ngày ngủ say như chết vì chưa thích ứng được với sự chênh lệch múi giờ, tôi và con Lâm bắt đầu bước vào cuộc sống bình thường.

Tôi với nó sau khi qua bên này cùng ở chung trong một căn hộ, cũng khá rộng rãi thoải mái.

Mới sang bên này thì chỉ có đi làm mấy cái thủ tục này nọ, rồi cả ngày quanh quẩn trong nhà chờ người ta liên lạc... vô cùng rảnh rỗi, nhưng rảnh rỗi quá lại nảy sinh ra vấn đề khác.

Vốn cứ nghĩ chỉ cần có facebook, skype này nọ thì chúng tôi vẫn có thể nói chuyện và thấy mặt nhau 24/24... nhưng sau khi qua bên này tôi mới phát hiện ra, hai đứa tôi bị chênh lệch giờ quá lớn, nếu tôi đang ngủ thì bên hắn là buổi sáng, nếu hắn lên giường thì tôi lại phải ra ngoài bắt đầu một ngày mới.

Như thế này thì làm sao cả hai có thể ở bên nhau như lúc trước đây...

Sau khi phát hiện ra điều đó, trong một tiếng đồng hồ tôi cuộn tròn trên sofa như mấy con sâu róm, trải qua cảm giác cô đơn cộng đau khổ tột cùng... bị con Lâm đi ngang qua đá cho một cái, vẫn không tí phản ứng.

Nhưng ngay sau đó tôi vẫn lại phải đau lòng thừa nhận sự thật này... phải tìm cách để khắc phục vấn đề...

Khoảng thời gian đó, tôi đã gây với Khải một trận thật lớn.

Tôi thì tối ngày nhớ nhung, cứ muốn gặp mặt hắn. Nhưng nếu onl nói chuyện khuya quá, hắn lại bắt tôi phải tắt máy đi ngủ, còn không hắn sẽ tự mình tắt máy trước.

Nhưng nếu nói chuyện với hắn vào lúc bên này là buổi sáng, thì tôi ngày hôm sau lại thấy hắn hai mắt thâm quầng, thật sự xót không chịu được... cho nên thời gian chúng tôi trò chuyện cứ càng ngày càng ít đi... cũng chỉ tại vì hắn cứ bắt tôi tắt máy chứ!!

Kết quả là tôi khóc lóc ầm lên: “Đồ ngốc!! Chưa gì đã muốn bỏ tui qua một bên rồi phải không? Không muốn nói chuyện với tui nữa chứ gì!!! Vậy tui đi! Không thèm làm phiền ông nữa!!”

Sau khi khóc lóc ỉ ôi một trận thì tôi tắt máy sau đó cuộn tròn khóc cả ngày... con Lâm lại đi ngang qua sofa chỗ tôi nằm, lại dùng chân đá đá tôi mấy cái... nhưng đáp lại chỉ có mấy tiếng rên rỉ ỉ ôi của tôi.

Nó điên tiết tông tôi vào phòng rồi khóa ngoài luôn.

Sau vài tiếng đồng hồ nằm vật vã trong phòng, tôi lại thấy, thật ra hắn bắt tôi đi ngủ sớm chẳng qua cũng chỉ vì muốn tốt cho tôi, cũng giống như tôi không muốn thấy loại quần thâm đen sì dưới bụng mắt của hắn mà thôi... chẳng qua cũng là vì hai đứa có tình cảm với nhau mới thành ra gây lộn như thế này.

Nhưng ban nãy tôi nổi cáu như thế, không khéo bây giờ Khải cũng đang giận tôi luôn rồi.

Bây giờ, tôi không thể làm như trước đây, không thể ngày ngày đưa sữa cho hắn, không thể ngày ngày quấy rầy hắn với mấy tờ giấy note được... lúc này tôi lại thêm thâm thía khoảng cách nửa vòng trái đất này... chưa đầy hai tháng mà tôi đã muốn quay về Việt Nam rồi!!

Bạn đang đọc truyện *Bộ Tư Ngó Ngẩn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 102

Ấy vậy mà lần này Khải lại làm tôi vô cùng ngạc nhiên. Hắn là người chủ động nhắn tin làm hòa với tôi.

Lúc tôi vừa tắt máy rơi vào khoảng thời gian tự kỉ, hắn đã quay một clip ngắn gửi qua cho tôi.

Ngồi trước video, tôi chậm rãi mở nó lên, như một món quà hắn gửi cho tôi từ xa.

Khuôn mặt ngượng ngùng hơi đỏ của hắn dần dần xuất hiện. Khải không nhìn thẳng vào màn hình, mà nhìn đi đâu đó, có vẻ rất xấu hổ khi quay đoạn clip này nha.

Biểu cảm đó của hắn càng làm tôi phát điên, chỉ muốn thò tay qua màn hình một cái có thể chạm ngay vào khuôn mặt anh tuấn đó.

Giọng của hắn lại lạnh lạnh nhạt nhạt cất lên, chẳng hiểu sao tôi lại cảm thấy nó rất rất rất ấm áp!

“Ừm... thì, chuyện tui thường hay tắt máy ngang, không phải vì tui không muốn nói chuyện với bà cho nên đừng hiểu lầm rồi ầm lên rồi khóc một mình nghe không. Chẳng qua là tại vì tui lo cho sức khỏe của bà thôi. Con gái con đứa phải ý tứ một chút chứ... quan tâm của tui rành rành ra đó lại không nhận ra...”

“Thì... cho nên bà đừng giận tui... quay mấy thứ này đối với tui là lần đầu tiên... khó khăn lắm đấy. Cho nên đừng có tài xuống nha.”

Tay giữ chuột của tôi khựng lại khi mũi tên màu trắng trên màn hình đang dừng lại ở từ Start... giải thích cụ thể hơn là 'start' quay lại màn hình...

Cứ như hắn có thể đọc được suy nghĩ của tôi ấy!!

“Sau khi xem xong clip này thì ngay lập tức đi uống hết một ly nước rồi rửa mặt đi, đừng để mặt tèm lem nước mắt mà gọi webcame lại cho tui.”

“Yên tâm đi, tui sẽ chờ, không biến mất đâu.”

Trái tim tôi đập ngày càng mạnh ngày càng nhanh. Dù cho hấn có đang không ở bên cạnh quan sát mình đi chăng nữa, tôi vẫn rất ngoan ngoãn quay người đi uống nước rửa mặt như lời hấn dặn dò.

Sau khi hoàn thành hết từng ấy công đoạn với vận tốc âm thanh, tôi cuống cùng cũng gọi lại cho Khải.

Hấn ngay lập tức bắt máy, nhưng lại không xuất hiện trên màn hình, hình ảnh lúc đó chỉ có căn phòng của hấn im lặng trống không.

Phải một lúc sau, hấn mới ngồi xuống, khuôn mặt vẫn còn phảng phất một lớp hồng hồng, ánh mắt của hấn vẫn chung thủy hướng về phía khác.

Tôi phì cười trước loại thái độ này của hấn, mở miệng trước: “Giờ đây, đang ngại đây à?”

“Bà thử làm xem có thấy ngại hay không.” hấn lần đầu tiên trong khoảng thời gian từ nãy giờ, liếc về phía camera một cái, rồi lập tức đưa ánh mắt mình ra chỗ khác.

Tôi thích thú cười lớn.

Khuôn mặt đáng yêu này của hấn hy vọng sẽ không ai khác ngoài tôi nhìn thấy... bởi nó rất dễ nghiện... tôi không muốn người khác cứ mãi nhìn chăm chăm vào Khải của tôi đâu.

Sau đó, tôi đã nghĩ ra một cách, để lúc nào, hai đứa cũng nghĩ về nhau.

Gặp bất cứ cái gì mình cho là thú vị cũng phải nhớ đến đối phương, chụp lại một tấm, sau đó gửi qua cho người ta. Chính vì trò này mà điện thoại của tôi trong vòng 1 tuần liên tăng từ 2 nghìn tâm hình lên 3 nghìn tâm... cái này thật sự rất thú vị. Tôi hề đi uống coffe hay đi xem phim hay đi đến trường học cũng sẽ chụp xung quanh cho hấn coi... xem như hấn lúc nào cũng ở bên cạnh tôi, tôi thấy cái gì hấn liền thấy cái đó. Hấn thấy cái gì tôi liền thấy cái đó. Có thể xem như hai đứa chúng tôi tồn tại một lúc ở hai nơi... còn điều quan trọng nhất chính là cả hai đứa luôn luôn ở bên cạnh nhau.

Sau đó, vì có một khoảng thời gian nghỉ hè thật rảnh rỗi, tôi và hấn bắt đầu chơi game chung. Sau đó sau đó... còn có cả 0104 cũng tham gia vào game này. Cả hai lớp chúng tôi trở thành một bang hội lớn... tôi không nghĩ nó sẽ trở nên nổi tiếng trong thế giới game. (không phải truyện này trở thành võng du đâu =)))

Biết trước là mình sang bên này sẽ thành thoi như vậy thì tôi sẽ không đi sớm đến thế. Ở bên đó vài tháng nữa rồi hẵng bay qua đây cũng không muộn.

Tôi dành ra cả buổi tối để chọn game, sau đó gửi link download qua cho Khải. Hấn chẳng nói chẳng rằng lẳng lặng tải xuống. Sau đó... tôi còn tưởng con người lạnh lùng này sẽ chỉ tạo tài khoản chơi cho có cùng với tôi, ai ngờ hấn cây level còn kinh khủng hơn cả tôi... không bao lâu, hấn đã mẫn cấp, trong khi tôi vẫn còn ẻo uột ở lưng chừng.

Tôi thật không hiểu, là tôi cùng với hấn đi làm nhiệm vụ, cùng giết quái, cùng thu thập, cùng nâng cấp kỹ năng... tại sao hấn lên cấp nhanh thế này...

Đến khi hấn mẫn cấp thì có một cuộc thi tranh tài lớn giữa các bang hội, lại còn liên server.

Game này lại có tới 5, 6 cái server... bang hội xem như nhiều vô kể... vậy mà bang 0104 vẫn có thể lọt vào chung kết... sau đó thì bại trận, đứng thứ hai toàn thế giới (game).

Đội ngũ của bang đứng đầu thật sự vô cùng biến thái... cực kì kinh dị. Người nào cũng trang bị đầy mình lớp la lớp lánh... tôi nhìn còn thèm thuồng... họ ở server cũ nhất, có lẽ chơi đã rất lâu rồi. Đương nhiên chúng tôi sẽ không đánh lại. Nhưng họ quả thật rất mạnh, nếu ngay từ đầu chúng tôi gặp phải bang này, sẽ không thể nào thuận lợi vào chung kết như thế này được.

Mà sau khi chơi game chung với lớp, tôi mới biết được một điều... 0104 nặc một đám nghiện game!!!

Đã chơi game thì nhất định phải chơi cho mọi người cùng biết đến danh tính, trở nên nổi tiếng khắp server, không được qua loa. Tụi nó quy ước ngầm với nhau như vậy.

Sau cuộc thi đó, những gương mặt đại diện đi thi đã thật sự trở thành con số.

Mỗi khi bang hội chúng tôi có gì đó diễn ra thì lập tức thu hút hết sự chú ý của toàn thể mọi người trên kênh thế giới.

Cái lần đó... e hèm... là đám cưới trong game của tôi và Khải... thật ra tôi chỉ cần click một cái thì tôi và hấn liền trở thành vợ chồng, nhưng con Lâm lại rủ rì rủ rì với tôi, trong game này có rất nhiều hiệu ứng đẹp khi tổ chức đám cưới một cách linh đình... kết quả là... tôi bị cưỡng những thứ lấp lánh, liên chạy đi làm nũng đòi hấn tổ chức hôn lễ.

Khải chép miệng một cái rồi lạnh lùng nói: "Tổ đội đi đánh quái."

Thái độ như thế tôi còn tưởng hấn sẽ không chịu, ai ngờ hôm đó trước khi tôi off, hấn lại nhắn một tin làm con chuột màu trắng chết đứng ở dấu chéo màu đỏ bên trên: "Ngày mai 6 giờ sáng theo giờ Mỹ, chúng ta làm lễ thành hôn, nhớ có mặt." Tôi hạnh phúc không thôi, cười toe toét, gần như nhảy tung tung trên giường.

Khải sau khi nhấn xong tin đó cũng off luôn, nên tôi tự mình hò hét tự mình làm trò điên khùng. Sau đó, tôi còn cẩn thận chụp lại màn hình đoạn chat đó của hắn với mình, cất vào máy, sao lưu ra thêm vài bản, gửi qua điện thoại vài bản, rồi cài luôn làm màn hình nền máy tính.

Sau khi xong hết công đoạn đó, thay vì đến trường học để làm tiếp giấy tờ thủ tục, thì tôi lại nằm dài trên giường lăn qua lăn lại gào thét trong lòng... một phần, gào thét thành tiếng ba phần.

Khuôn mặt con Lâm hoảng hốt chạy vào phòng2... thật sự có chút khiến cho tôi cảm thấy mình thật mất mặt.

Nó mở toang cửa phòng, thò mặt vào ngây thơ vô cùng hỏi: “Cái gì vậy, cướp hả? Không bỏ hả?”

“...” tôi đang bầu chặt cái mũi con gấu bông, đứng hình trong chốc lát.

Thôi rồi, để nó thấy cảnh tượng không nên thấy rồi!

Sáng ngày hôm sau, 5 giờ tôi đã onl, hào hứng nhìn chăm chăm vào tên của Khải, chỉ cần nó sáng lên, tôi liền gửi tin nhắn cho hắn.

Dường như khi chờ đợi sốt ruột, thì thời gian lúc nào cũng trôi thật chậm thật chậm... có điều... chậm thế này thì không ổn chút nào.

Tại sao 6 giờ hơn rồi hắn vẫn chưa onl... thật ra không những Khải mà toàn bộ tụi bạn tôi đều không onl.

Con Lâm cũng ôm laptop qua phòng tôi, ngăn người nhìn list bạn tất cả đều một màu xám, ngờ ngác hỏi: “Sao không có đứa nào onl hết vậy... khách mời cũng không có luôn... dường như cả thế giới này chỉ có tao với mày vậy... không thấy ai cả.”

“Lỗi game à?”

“Nếu là lỗi game thì làm sao tao với mày vẫn còn ở đây hả?” nó phản bác... tôi ngồi vò đầu bứt tai. Rốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra.

Tôi lôi điện thoại ra gọi cho Khải, nhưng hắn tắt máy rồi.

Tôi gọi cho mấy đứa nữa, mà chẳng đứa nào mở máy.

“Không phải là tụi nó tắt máy, mà là mạng của tụi nó có vấn đề.” Lâm tặc lưỡi sau cuộc gọi thứ tư của tôi.

Ngày hôm sau tôi mới biết, cả ngày hôm đó, ở Việt Nam, không biết vì lý do gì mà cả mạng Internet lẫn mạng điện thoại đều không thể sử dụng...

Rốt cuộc thì đám cưới của tôi bị dời... à ừ thì là đám cưới trong game mà thôi, nhưng sự kiện lần đó vẫn khiến tôi có cảm giác bất an mơ hồ... giống như điềm báo... cho sóng gió phía trước.

...

Ở bên này thật ra cũng có chút thích... nhiệt độ khá là thấp... chính vì vậy mà mùa đông lạnh vô cùng... kết quả là chúng tôi có một kì nghỉ đông rất dài.

Chính vì vậy mà tôi với con Lâm lên kế hoạch lên về nước mà không để ai biết... chính chuyến đi lên lút lần này... đã khiến cho tôi ngộ ra được rất nhiều điều.

...

Kéo vali lên qua dòng người đông đúc, cảm giác chênh lệch nhiệt độ khiến tôi cảm thấy không quen. Việt Nam có thể nóng đến thế này, dù đang là mùa đông? Con Lâm bên cạnh cũng không khá khẩm hơn là bao, mồ hôi nhễ nhại.

Tôi vờn vai một cái, lên taxi, địa điểm là nhà của ba mẹ con Lâm.

Lần này về, chúng tôi chỉ có nói với ba mẹ Lâm... tôi thậm chí còn chưa nói gì với ba mẹ tôi... bởi vì tôi biết, hai cái người sẵn sàng bán con gái cho con rể này chắc chắn sẽ gọi điện qua nói cho Khải, trong khi cái chính là tôi muốn giữ bí mật nha!

Còn hai căn nhà cũ của tôi và Lâm khi ở Việt Nam, sau khi chúng tôi rời đi thì để trống không làm gì, cũng chẳng có ai đến dọn, nên bây giờ chúng tôi không thể đến đó ở được... mà vì đây là chuyến đi lên lút, tất nhiên chi phí đều do tôi với nó trả... Phần tiền làm thêm ít ỏi của tôi không đủ để trả tiền khách sạn... chúng tôi thành ra đến nhà con Lâm ở.

Ba mẹ nó vừa thấy hai đứa chúng tôi từ xa đã cười thật tươi chạy đến, ôm chầm cả hai vào lòng.

“Ba mẹ, tụi con về rồi.” Tôi cười nói.

Sau khi thu xếp phòng ốc này nọ, chúng tôi đói meo lập tức chạy ù vào bếp dùng bữa. Thức ăn trên máy bay thật sự chẳng ngon tí nào.

Mẹ Lâm đặt đĩa nui xào bò xuống bàn, mỉm cười: “Thế nào, cuộc sống bên đó có tốt không?”

“Có ạ.” Tôi cho mì vào miệng... một mùi hương quen thuộc mà đã từ lâu rồi tôi không cảm nhận được.

“Thật ra mà nói thì, con nhỏ phàm ăn này dù đi đến đâu chỉ cần có đồ ăn ngon cho nó thì đó chắc chắn là nơi sống tốt thôi.” Lâm chen vào, uống một ngụm canh.

Tôi lườm nó một cái, ba Lâm cười lớn. Ông vốn là người nghiêm nghị, nhưng hôm nay cười nhiều như vậy, chắc hẳn đang rất vui.

Mẹ Lâm ngồi xuống bàn cùng dùng bữa, quan tâm hỏi: “Sao mấy đứa về mà giấu bạn bè vậy. Không liên lạc với chúng sao?”

“Dạ. Tụi con định tạo cho họ một bất ngờ.”

“Trẻ con.” Mẹ Lâm xoa đầu tôi, cười khẽ.

Sau đó, phần lớn cuộc nói chuyện đều là về cuộc sống của tôi và Lâm khi ở bên Mỹ, cũng như hỏi thăm công việc của hai bác ở Việt Nam.. phải nói là gia đình bốn người như thế này thật hạnh phúc.

Chúng tôi đang ăn thì có người bước vào phòng.

Vừa thấy khuôn mặt anh tuần đó, tôi liền hớn ha hớn hở bỏ luôn cả bữa, chạy ù về phía đó, cười toe toét ôm chầm lấy người ta: “Anh Uy!!!”

Anh Uy cũng cười dịu dàng vòng tay ôm chặt tôi vào lòng, chặt tới mức tôi cảm thấy xương mình kêu răng rắc, đành phải tự mình đẩy anh ra.

Chị Quỳnh phía sau bước đến, khẽ cười... bụng lớn rồi này... thế là chúng tôi sắp có cháu rồi.

Sau đó, gia đình bốn người trở thành gia đình sáu người, bắt đầu nhập tiệc chào mừng tôi với Lâm.

Ăn xong, tôi với con Lâm ngủ một giấc đến tận chiều tối mới chịu bò dậy khỏi giường.

Mà lúc tôi thức dậy, con Lâm vẫn còn ngủ, nên tôi đi thay quần áo rồi chạy đi tìm Khải trước.

Theo như lịch trình bình thường mà Khải thường kê khai cho tôi mỗi ngày thì vào lúc này, có lẽ hẳn đang ở trường.

Khuôn viên trường học rộng lớn này, lí ra tôi phải cảm thấy rất xa lạ vì chưa đến đây bao giờ, nhưng trái lại, nhờ những tấm hình của hắn, tôi lại cảm thấy mọi thứ thật quen thuộc... kết quả là nhanh chóng tìm được đến phòng học của Khải.

Lúc tôi vừa đến, hình như cũng là lúc lớp học vừa kết thúc. Một phần còn ở bên trong thu dọn sách vở, phần còn lại đang túa ra ngoài qua hai cánh cửa lớn. Tôi phải chật vật lắm mới tìm ra được hắn trong biển người mênh mông như thế này, nhưng khi nhìn thấy hắn, tim tôi lại co rút từng cơn... chỉ mong thà rằng mình đừng đến tìm hắn!

Bên cạnh Khải là Băng đang mỉm cười thật tươi...

Đã lâu không gặp, cô ấy ngày càng xinh đẹp, trong giây phút đầu tiên nhìn thấy Băng, tôi còn cứ ngỡ đó là thiên thần giáng trần... một nét đẹp trong trẻo.

Cô ấy đứng bên cạnh Khải, hẳn dáng người nghiêm nghị với khuôn mặt điển trai nhưng lúc nào cũng mang một sắc thái lạnh lùng.

Hai người họ đứng cạnh nhau, phía sau nắng vàng rọi đến như một bức tranh đẹp tuyệt trần.

Tôi chết đứng, ánh mắt cứ trần trần nhìn về phía họ, không thể cử động.

Tại sao Băng lại ở đây... ở bên Khải... cười với hắn...

Quan trọng hơn hết, hắn giấu tôi... Khải chưa từng kể cho tôi nghe là Băng đang ở bên cạnh hắn... chưa bao giờ.

Tôi lúc này có muốn tin hắn cũng không biết phải tin làm sao... nếu hắn và Băng thật sự không có gì, tại sao hắn lại giấu tôi chuyện Băng đã về Việt Nam, hơn nữa còn học chung với hắn như thế này.

Tôi xoay người bước đi. Đã quá muộn rồi... tấm lưng đó, bờ vai đó tôi mong mỏi dựa vào bao nhiêu, tất cả đều trở thành hư ảo... mọi thứ như đổ sập trước mặt tôi... một sắc đen bao trùm...

Tôi lúc này chỉ muốn bản thân mình không ngu ngốc cho rằng tình yêu có thể vượt qua tất cả, vượt qua được khoảng cách xa vời này... tôi đã lún quá sâu vào tình cảm mà mình tự tưởng tượng nên, để bây giờ tất cả đổ sập ngay trước mặt... niềm tin trong tôi vỡ vụn...

Tôi chỉ mong rằng mình có thể quên hết những gì vừa thấy, giả vờ như mình vẫn ổn, giả vờ như trước ở bên cạnh hắn.

Ừ, bị lừa gạt như trước cũng được, tôi thà chìm đắm trong cơn mộng mị còn hơn phải đau khổ tột cùng như thế này.

Tôi mang theo tâm trạng tồi tệ nhất, lên xe buýt đi thẳng xuống nhà của ông bà ngoại ở ngoại ô.

(chap thì tặng từ từ nha, hoặc là bạn nào thích chap số mấy cứ nói hen :)))

Bạn đang đọc truyện *Bộ Tư Ngó Ngẩn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 103

Nằm trên võng đón gió quê thanh mát, tôi xóa hết tất cả các tài khoản mình dùng để liên lạc với hân... cả facebook cũng tạm khóa một thời gian... tôi sẽ biến mất như một cơn gió.

Trước đó, tôi còn chu đáo nhắn tin cho con Lâm: 'Mày muốn đi gặp Minh thì cứ việc, nhưng tao dặn trước với mày. Đừng nói bất cứ điều gì về tao, kể cả nếu Khải có đến tìm mày. Nói chung, lần này về nước, chỉ có một mình mày về thôi, và... ừm... mày cũng không liên lạc được với tao, cũng không biết có chuyện gì đã xảy ra với tao. Tao sẽ giải thích cho mày sau, giờ tao tắt điện thoại luôn đây. Không cần gọi lại đâu. Tạm biệt.'

Tôi thò chân xuống võng, đẩy nhẹ cho mình đừng đưa vài cái, rồi chậm rãi hưởng thụ gió nhẹ buổi trưa.

Khoảng thời gian bình yên đó đã đưa tôi đến một giấc mơ. Một giấc mơ tràn ngập màu hồng với mùi hương tình yêu bất tận.

Tôi và Khải nằm bên cạnh nhau trên cánh đồng bao la bát ngát cùng với gió thổi nhẹ. Cả hai nhìn lên bầu trời cao, tưởng tượng ra tương lai của mình với người bên cạnh... tất cả mọi cảnh tượng đẹp đẽ nhất đều được vẽ ra, đến mức trên môi tôi ờ đời thực vô thức nở ra nụ cười.

Đến khi tỉnh dậy, hình ảnh Khải và Băng bắt chợt ủa đến như một cơn dông lớn, tất ngúm nụ cười mơ hồ trên gương mặt tôi... đó... chắc là nụ cười chân thực cuối cùng của cuộc đời tôi. Một cảm giác hụt hẫng...

Sau đó, tôi và Lâm trở về lại Mỹ. Suốt khoảng thời gian ở Việt Nam, tôi chỉ toàn ở nhà ngoại, thậm chí còn chẳng liên lạc với ba mẹ mình. Nếu là nói chuyện với họ, chắc chắn họ sẽ nhắc đến Khải... như vậy chẳng khác nào lưỡi dao vô tình, làm cho vết thương tôi rách toạt ra thêm một đường nữa.

Ngồi trên máy bay, tôi thờ dãi nhìn ra những rặng mây đỏ...

Con Lâm bên cạnh nhủu mày nhìn tôi. Tôi đã kể cho nó nghe mọi chuyện lúc ở phòng chờ.

“Sao mày không thử nghe ông giải thích?”

“Giải thích gì chứ... Khải giấu tao chuyện Băng đang bên cạnh mình để làm cái gì?”

“Có thể ông không muốn mày lo lắng, cũng có thể... biết đâu được ông chưa kịp nói thì mày đã làm rùm beng mọi thứ lên như thế này.”

“Tại sao lúc nào mày cũng bênh vực cho Khải... những khi tụi tao cãi nhau, luôn luôn! Mày luôn tìm cách giúp ông!! Mày đi mà làm bạn thân của Khải đi!!!”

Nhất thời nóng giận đã khiến tôi nói mà không suy nghĩ... trong khoảnh khắc lời nói thốt ra, tôi biết chắc mình sẽ hối hận vì điều đó, nhưng lại không thể dừng lại được.

“Mày... sẽ hối hận vì quyết định đó.” Nó cau mày khó chịu đáp rồi bịt mắt vờ ngủ.

Tôi nhìn nó khó chịu, trong lòng cũng vô cùng ngứa ngáy.

Tôi sai rồi... dường như sai đang nối tiếp sai. Tôi không thể tìm ra cho mình ánh sáng nữa... loại ánh sáng đã tắt ngúm tự khi nào.

Sau khi trở về Mỹ, tôi chỉ nhắn cho Khải đúng một câu: 'Chúng ta chia tay đi. Tui không muốn hẹn hò với ông nữa.'

Dường như hân đã type rất lâu. Dấu ba chấm cứ nhảy lên nhảy xuống, kết quả chỉ có hai chữ: 'Tại sao?' 'Tui hết thích ông rồi.'

'Được, nếu bà không thích tui nữa, thì tui không ép bà phải ở bên cạnh tui... nhưng tui vẫn rất thích bà.' Tin nhắn này là tin nhắn thoại... giọng của hân trầm trầm như len vào từng khoảng trống nhỏ nhất trong lòng tôi lúc này.

Nước mắt tôi tuôn trào, tôi bật khóc như một đứa trẻ.

Những kỉ niệm khi tôi ở bên hân ủa về như những thước phim chiếu chậm, từng chút một như cuốn chặt trái tim tôi... khiến nó bây giờ như ngừng đập.

Mỗi khi nhìn thấy những gì mình đã từng san sẻ với Khải, tôi lại nhớ hân. Nhớ da diết mà bản thân không thể làm gì được.

Tôi biết, chỉ cần mình nhắn tin cho Khải, cầu xin hân quay trở lại với tôi, chúng tôi có thể lại như lúc xưa. Tôi sẽ vờ như không biết gì hết, bắt đầu lại khoảng thời gian hạnh phúc hư ảo lúc trước.

Nhưng tôi không làm được... tôi chỉ có thể một mình ôm lấy nỗi đau, cùng với nỗi nhớ da diết biến thành ác mộng kinh hoàng hằng đêm

Thế giới này... thật tàn nhẫn!

...

Bốn năm sau...

Sân bay chật kín người... bốn năm trước, cũng hết như hiện tại. Không có một ai đứng ở đó giờ cao bằng tên tôi, cũng không có một ai đến đón tôi trở về.

Cũng không biết tại sao tôi lại trở về nơi này mà không ở lại Mỹ làm việc... có thể là do tôi muốn níu kéo chút gì đó như kỉ niệm về mối tình đầu thời niên thiếu đầy đẹp đẽ...

Tôi xoay người, len vào dòng người ra ngoài đón taxi.

Con Lâm đã về trước tôi một năm... nó bảo nó muốn làm việc ở Việt Nam, chứ không phải ở Mỹ, nên sau khi có bằng đại học, nó đã tức tốc bay về nước.

Thật ra tôi thừa biết nguyên nhân làm cho nó nôn nóng được về nước như vậy... còn chẳng phải vì ông chồng trên mặt luật pháp của nó hay sao.

Lần này tôi về nước, cũng là vì tuần sau là đám cưới chính thức của Lâm và Minh.

Thật ra, dự định về nước của tôi có tí mơ hồ... đám cưới của nó giống như động lực giúp cho tôi lên máy bay vậy... nói trắng ra, không nhờ đám cưới của hai đứa tại nó, tôi đã không có can đảm về nước... dù bản thân rất muốn.

Tôi dọn về căn nhà cũ trước kia lúc mình còn ở Việt Nam đã từng dùng, vài ngày trước tôi đã chu đáo báo với ba mẹ về việc mình sẽ dọn về ở. Họ đã cho người đến quét dọn để bây giờ tôi có thể dùng.

Ba mẹ tôi cũng đã từ lâu bỏ giấc mơ Khải sẽ trở thành con rể của mình.

Cũng giống như đã từ lâu rồi, tôi từ bỏ giấc mơ mình và hân sẽ về chung một nhà.

Bây giờ trưởng thành rồi tôi còn cảm thấy tình cảm nhỏ bé của mình lúc đó thật đúng là tình cảm trẻ con... nhưng vì quá trẻ con nên nó thật dai dẳng.

Đến tận bây giờ khi bước vào căn nhà này, nhìn sân nhà nơi tôi và hân đã từng lăn lộn ở đó, lại khiến tim tôi thất lại. Nỗi nhớ Khải lại ùa về. Ừ thì, tôi thừa nhận, suốt bốn năm qua, mình chưa từng quên đi Khải... cảm giác của tôi dành cho hân vẫn còn nguyên vẹn chưa hề vơi đi dù chỉ một ít... thậm chí, chỉ có tăng lên.

Tiếng chuông cửa dồn dập, tôi quăng đồng hành lí qua một bên rồi chạy vội ra cửa.

Ai lại biết ngày hôm nay tôi về nước mà đến tìm? Thật ra, câu hỏi đó sâu thẳm trong lòng tôi đã có câu trả lời, có một hình bóng tôi vẫn chờ mong...

Lâm đứng bên ngoài nhìn vào nhà, vừa thấy tôi liền cười toe toét, hét lớn: “Mau mở cửa cho tao!!”

Một thoáng hụt hẫng...

...

“Uống đi.” Tôi đặt ly nước xuống bàn.

Lâm liền cầm lấy tu một hơi hết ly, giống như chết khát!

“Mặt khẩu mới của nhà mày là gì vậy? Khải mau.”

“*****” tôi đọc cho nó một dãy số.

Bàn tay cầm ly nước đột ngột khựng lại trong không khí... tôi biết nó đang nghĩ gì...

Lâm lẩm bẩm: “Đó... không phải là...”

“Ừ, nó là sinh nhật của Khải.” Tôi khẳng định nghi ngờ của nó với một cái gật đầu.

Lâm cười khỏ nhìn tôi: “Hạ, rốt cuộc thì mày vẫn không thể quên được Khải?”

“...” tôi im lặng không nói, chỉ ngồi xuống ghé đôi diện nó, ánh mắt đưa đi chỗ khác.

“Lần trước đi đưa thiệp cưới, tao nghe tụi nó nói, Khải vẫn còn độc thân, thậm chí từ khi chia tay mày, ổng còn chẳng có một cô bạn gái nào, vui đầu vào mấy cái dự án nghiên cứu gì đó, sau khi đi làm thì hoàn toàn chẳng quan tâm gì đến người khác giới luôn.”

“Ừ...”

“Mày...”

“Tao không có dự định sẽ quay lại với ổng, mày không cần phải quan tâm tới chuyện đó nữa. Thế nào, hôm nay tìm tao có việc gì không?” tôi cuối cùng cũng ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt nó.

“Ồ, thiệp cưới của mày đây. Với lại, hồ sơ xin việc của công ty lần trước mày hỏi, cũng ở đây.”

Nó để hai phong bì lên bàn, một cái khổ A4 màu xám, một cái nhỏ hơn màu đỏ.

Tôi nhìn nó một lúc rồi gật đầu: “Cảm ơn mày.”

“Nhân tiện... anh Uy với chị Quỳnh muốn nắm người chúng ta, tao, mày, Minh, hai vợ chồng ổng, tối nay đi ăn tối.”

“Ngày mai tao phải đi phỏng vấn, tao nghĩ tối nay không nên uống rượu.”

“Mày phỏng thủ quá đáng rồi, chỉ là đi ăn tối thôi mà, đâu nhất thiết phải uống rượu đúng không?”

“Được rồi, tao nói không lại mày.”

Nó cười toe toét trước biểu cảm bất lực của tôi.

...

Điểm hẹn của năm đứa chúng tôi là một nhà hàng sang trọng nằm ở trung tâm thành phố. Đương nhiên, giá thức ăn cũng sẽ không rẻ... nhưng bù lại chất lượng thức ăn và view vô cùng bắt mắt, được đánh giá là trên cả tuyệt vời. Tôi mặc trên mình một cái áo thun, kèm với quần tây ống rộng, thêm đôi cao gót, tự tin bước vào trong. Hai cái cặp kia thì đương nhiên là đến đây cùng nhau... chỉ có một mình tôi đơn lẻ taxi đến đây, nghĩ cũng thấy thật cô đơn.

Anh Uy đã đặt hẳn một phòng VIP ở trong góc nhà hàng... tôi theo sự chỉ dẫn của bồi bàn, đi thẳng vào trong.

Lúc tôi mở cửa thì không khí trong phòng vô cùng vui vẻ. Người người cười nói, đùa giỡn.

Thấy tôi bước vào, bốn người còn lại trong thoáng chốc trở nên yên tĩnh, sau đó đều đứng dậy cười lớn: “Mau, mau vào trong. Chờ có mỗi mình mày.”

Tôi chậm rãi đi đến ngồi xuống ghế, để mặc anh Uy đang giơ hai cánh tay ra làm gì đấy... có vẻ giống như chuẩn bị ôm tôi vào lòng.

Ba người còn lại nhìn thấy cảnh tượng trên... cơ mặt cứng lại, rồi chốc nữa thì phì cười.

Anh Uy ngượng nghịu gãi đầu ngồi xuống ghế, làu bàu:

“Hạ này... anh thấy em... rất khác với ngày xưa. Không giống Hạ của mọi khi.”

Không như tôi của mọi khi?

Phải rồi, cô bé Hạ ngày thơ ấu nghịch ngợm ngày xưa đã không còn nữa, bây giờ tôi đã trưởng thành, đương nhiên phải khác với ngày xưa.

“Em sẽ xem đó như một lời khen. Cảm ơn.”

Ba người còn lại lại cười.

“Thằng Hy đâu rồi? Không cho nó đến đây gặp cô của nó à?” tôi bất chợt nghĩ đến khuôn mặt đáng yêu mình thường nhìn thấy trên webcam.

“Nó ngủ rồi, không nên để con trẻ chứng kiến cảnh ăn chơi thâu đêm của người lớn nha!!” chị Quỳnh vô tư đùa.

Tôi nở một nụ cười nhạt... nụ cười thoải mái đã lâu rồi tôi không có.

“Em muốn nhìn thấy nó.”

“Nếu muốn thì tối nay đến nhà anh chị, anh chị cho cưng ngủ ở phòng nó, sáng mai thằng bé thức dậy thì có thể chơi với nó rồi.” chị Quỳnh đề nghị.

“Thôi ạ. Ngày mai sau khi phỏng vấn xong em sẽ sang đó.”

“Ừ, được thôi.”

Mình mỉm cười nhìn tôi: “Hạ, tui hỏi cái này đừng trách tui nhiều chuyện, thật ra chuyện này, đứa nào cũng tò mò hỏi tui, đến nhưc cả đầu.”

Tôi lạnh lùng nhìn sang Minh, không nói mà khẽ gật đầu.

“Bà vẫn còn độc thân à?”

Lâm liền quay phắt sang liếc Minh một cái: “Chồng à, anh ít nói lại một chút cũng không xảy ra thế chiến thứ ba đâu.”

Mình cười nhạt xoa đầu vợ: “Áy... hình như đã động vào chuyện không nên nhắc đến rồi.” cậu ta quay sang mỉm cười với tôi “Xin lỗi nhé.”

“Không sao. Để thỏa mãn sự tò mò của ông thì tui chưa có người yêu cũng chưa có chồng.”

Anh Uy tròn mắt: “Cái gì? Em định chờ ba mẹ em đưa em đi xem mắt mới chịu tìm bạn trai hay sao?”

“Chuyện đó, em sẽ không để mẹ quản em, nhưng dù sao em cũng mới 23, cần gì phải cưới sớm.”

“Hỏi anh cưới chị Quỳnh của em, anh cũng tầm 24...” Tôi không nói, khẽ uống một ít rượu.

Biết là không nên tiếp tục chủ đề này, chị Quỳnh liền đánh trống lảng: “Hạ, em học ngành gì vậy?”

“Em hả? Thiết kế đồ họa.”

“Ừm...”

Sau đó, phần lớn cuộc nói chuyện đều xoay quanh vấn đề chuẩn bị đám cưới của Lâm và Minh.

Tôi ngồi yên chỉ chú tâm ăn, không quan tâm gì mấy đến mấy lời nói đùa của họ, cơ bản là tôi không có hứng thú.

Sau khi dùng bữa xong, Minh với Lâm rất có nghĩa khí, muốn đưa tôi về bằng xe của Minh... tất nhiên cậu ta đã mua xe hơi, cũng có bằng lái đầy đủ.

Tôi lại từ chối: “Ngược đường mà, nhà mới của hai người ở gần đây phải không?”

“Ừ, nhưng mà...”

“Tao đi tới bằng taxi, về bằng taxi cũng không sao đâu.”

“Mày...”

Không để nó kịp nói thêm, tôi đã leo lên chiếc taxi đỗ gần đó.

Ngồi trên xe, nhìn những ánh đèn chói mắt vụt qua, trong lòng tôi đột nhiên có một nỗi trống vắng.

Đã lâu rồi không về Việt Nam, hôm nay lại cảm thấy mọi thứ thay đổi quá nhiều. Sau bốn năm mà nhà cao tầng xuất hiện khắp nơi, những thứ nhỏ bé ngày xưa đã không còn nữa.

Thay vì về nhà, tôi lại đến trường học cũ.

Sau khi trả tiền xe cho chú tài xế, tôi còn được chú ấy quan tâm nhắc nhở: “Đã khuya lắm rồi, sẽ không bắt được taxi nữa đâu, cháu nhớ về sớm nhé.”

Tôi khẽ cười: “Cảm ơn chú, cháu sẽ về sớm.”

Sau đó, chú ấy lái xe chạy đi.

Tôi xoay người vào trong trường, tất nhiên là leo rào... hành động như thế này làm tôi nhớ đến tháng ngày đi học trễ, vì trốn giám thị mà phải chạy đôn chạy đáo hết cả lên.

Khi đi dạo vòng quanh trường học, tôi tình cờ gặp lại anh Anh.

Thầy ấy không có tí nào khác xưa, vẫn trẻ trung năng nổ như vậy.

Anh đang soạn giáo án bên laptop... tôi từ phía sau vỗ vai anh.

Ảnh giật mình quay phắt về phía sau theo phản xạ... làm tôi cũng giật mình theo.

Tôi cười khỏ nhìn ảnh: “Hello, nhớ em không?”

Anh Anh nhú mày một lát, giả vờ giả vịt: “Ai đây... Tôi đâu có quen cô.”

“Em méc con Anh Nhảy à...”

Nhắc đến Anh Nhảy như nhắc tới quả bom nổ chậm ở nhà, anh liền chuyển sang chế độ bợ mông, cười toe:

“A... hehe... nào dám quên em... Đến đây giờ này làm gì? Bảo vệ cho em vào à?”

“Em lên vào.”

“Cái con bé này đúng là chẳng thay đổi gì.” anh cười nói, rồi quay sang gõ liên tục lên máy tính.

Tôi đi lòng vòng quanh phòng, hết sờ cái này tới sờ cái kia, nhìn cái gì cũng thấy thật khác với trước kia.

Anh vừa làm việc vừa hỏi tôi: “Hôm nay mò đến đây làm gì đây?”

“Em mới về nước hôm nay... muốn đến lại nơi này thôi. Hôm nay là ca trực của anh à?”

“Biết rồi còn hỏi.”

“Haha... trực cái kiểu của anh! Em lên vào anh còn không hay không biết. Nếu không phải là em mà là tên trộm nào đó thì anh chết chắc rồi.”

“Không cần em phải quan tâm.” Anh ấy cười lớn đáp lại lời trêu chọc của tôi.

“Anh Nhảy... vẫn khỏe chứ?”

“Ừ... thật ra... e hèm... thầy và em ấy đang sống cùng nhau.”

‘Phụt!!!!’ bao nhiêu nước vừa được tôi cho vào miệng, cả thầy đều vinh dự được phun hết vào mặt anh.

“...” anh Anh.

Lừ mắt nhìn tôi, rồi tiếp tục công việc.

Tôi cười toe, chọt chọt bàn phím của anh: “Chưa cưới hả? Anh không thấy học trò của mình còn lên xe hoa trước mình thì rất có vấn đề sao?? Con Lâm với thằng Minh tuần sau đám cưới rồi kia!! Anh còn không lo mà chạy vợ...”

“Anh đâu phải là không muốn... chẳng qua là mỗi lần cầu hôn thì...”

“Thì ra sau bốn năm nó vẫn nhảy!!” tôi cười lớn.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Tư Ngó Ngẩn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 104

Anh cười khê: “Lần này về nước, em định ở lại đây luôn không?”

“Vâng, em không về lại Mỹ nữa.”

“VẬY... chuyện của em với...”

“Ừm... cũng trẻ rồi, em về đây.”

Tôi cắt ngang lời anh, bởi dù cho anh không nói, tôi cũng thừa biết phần sau của câu nói là gì... và đó là chủ đề tôi không muốn nói tới nhất.

Tôi mỉm cười vô hồn nhìn anh, rồi xoay người bước đi: “Ngủ ngon, gửi lời hỏi thăm của em tới con Anh.”

“Ừ, em ngủ ngon. Có cần anh gọi xe cho không?”

“Không cần, em đi bộ về nhà cũng được, dù sao trường cách nhà em cũng không xa bao nhiêu.”

“VẬY về cẩn thận nha.”

“Vâng.” Tôi nói rồi đóng cửa phòng.

Ánh sáng le lói ở ngoài hành lang trong phút chốc đó trở thành bóng tối bao trùm, tôi xoay người đi thẳng ra cổng trường.

Trường học của tôi... vẫn vậy. Vẫn mang chút hơi thở ngọt ngào của tuổi mới lớn, vẫn mang trong mình bao nhiêu kỉ niệm thời niên thiếu tràn đầy sức sống và nhiệt huyết ấy.

Tôi đi bộ về nhà trên con đường dường như xa lạ mà cũng dường như quen thuộc, bốn năm trước đây đã bao lần đi qua, dưới ánh đèn đường mờ ảo... cùng với nỗi nhớ khôn nguôi.

...

Tôi ngáp dài một cái, ngồi ngoài ghé chõ đến lượt mình phòng vấn.

Bên trong, một người nữa lại bước ra khỏi phòng, khuôn mặt tự tin và tràn đầy niềm vui của họ, khiến tôi cảm thấy không yên. Ừ thì, con người ta ích kỉ như vậy. Nhưng xét gì cũng phải xét thực tại, nếu họ phỏng vấn thuận lợi sẽ được nhận vào làm việc còn gì, như vậy khả năng được nhận của tôi sẽ giảm xuống nha.

Không phải tôi không tự tin vào năng lực của mình, nhưng nói gì thì nói, chắc chắn họ sẽ hỏi tôi tại sao không ở lại Mỹ làm việc mà về Việt Nam.

“Bằng đại học của cô... xem ra cô đã du học nước ngoài. Tại sao cô không ở lại Mỹ làm việc mà về Việt Nam?”

Tôi nói đồ có sai nhé.

Tôi mỉm cười xã giao: “Tôi thích môi trường làm việc trong nước hơn. Và lại, nếu về Việt Nam làm việc, chí ít tôi có thể bên cạnh chăm sóc gia đình người thân.”

Cách đó một khoảng không xa không gần, có một người đàn ông, mang trên mình khuôn mặt anh tuấn cương nghị, ánh mắt từ đầu đến cuối chưa bao giờ rời khỏi khuôn mặt của người con gái đang mỉm cười kia.

...

Sau khi nhận được giấy báo trúng tuyển... thay vì báo cho gia đình, cho bạn bè, tôi lại xem như không có gì, một mình đến bar uống rượu... chọn vị trí là ngay quầy.

Có việc làm, tại sao tôi không cảm thấy vui gì cả... mà đúng hơn là... đã bốn năm rồi, tôi vẫn chưa tìm lại được niềm vui của mình. Nụ cười của tôi ngày đó đã mất rồi. Trong lòng tôi cứ mang một cảm giác trống rỗng không tên... mãi cũng không thể lấp đầy.

Nếu là bốn năm trước, tôi sẽ chia sẻ niềm vui này cho người đó đầu tiên... nhưng bây giờ thì không thể được.

Tôi uống một ngụm lớn rượu, đầu óc bắt đầu lơ lửng.

Như vậy đi cũng tốt... có rất nhiều lần tôi đã tưởng tượng, giả sử như lúc đó tôi không về nước và bất thành lĩnh trông thấy Băng và Khải... nếu như lúc đó tôi không chia tay hắn, thì sau bốn năm yêu xa, tôi và hắn sẽ như thế nào.

Có nhiều đêm, trong nỗi nhớ da diết khôn nguôi, tôi còn nằm mơ thấy cảnh tượng mình và Khải vẫn ở bên cạnh nhau, yêu nhau, trao cho nhau những cái nhìn đầy yêu thương.

Nực cười... tôi có quyền gì để hạnh phúc... thậm chí... mơ một giấc mơ hạnh phúc? Khi mà chính bản thân mình đã đập đổ mọi thứ, phá vỡ mối quan hệ của tôi và hắn.

Khẽ lắc đầu mình, tôi lại uống thêm một ngụm.

Nói thật, lúc nghe con Lâm nói Khải vẫn còn độc thân, tôi đã cảm thấy hối hận vì ngày xưa đã không tin tưởng hắn... không tin tưởng vào tình yêu hắn dành cho mình. Bối lễ, một con bé ở cách xa người ta cả nửa vòng trái đất, không có đủ can đảm để nói ra hai chữ tin tưởng.

Bây giờ tôi lại muốn quay trở về, có phải quá nực cười không.

Tôi tự chế giễu bản thân, một hơi nữa nốc hết ly rượu.

“Cho thêm một ly nữa...” giọng của tôi đã bắt đầu biến đổi... nó khàn đến mức tôi còn không nhận ra đó là giọng mình.

“Đủ rồi, mày uống gì mà lảm vậy. Bốn ly rồi!”

Con Lâm từ đâu xuất hiện, giằng ly rượu ra khỏi tay tôi.

Tôi mơ hồ cảm nhận mọi thứ xung quanh... cười lơ ngơ với nó: “Haha... Lâm!”

“Sao?”

Tôi gục đầu lên vai nó, cảm thấy giọng mình bắt đầu run lên... nhưng lại không thể kiềm chế được cảm xúc.

“Tao rất nhớ Khải...”

Nó không nói, chỉ nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng tôi, tôi lại tiếp tục meo máo với nó: “Tao phải làm sao đây... tao sắp điên lên được!”

Tao sắp đau khổ đến chết rồi!

Tự dằn vặt bản thân như thế này, tao cũng đâu muốn, nhưng bây giờ tất cả đã quá muộn, tao không thể làm gì nữa.

Thật ra, không phải là không thể làm gì, mà là tao không có can đảm làm bất cứ thứ gì...

Bản thân tao hèn nhát đến mức, tao tự thấy thất vọng về mình.

Nỗi đau của tao, cứ càng ngày càng chừa sâu, tao thậm chí còn không thể vùng vẫy khỏi nó.

“Được rồi... mày bình tĩnh đi. Hôm nay tao với mày cùng uống! Không say không về!!!”

Kết quả là tôi và nó mỗi đứa uống tiếp ba ly... tôi lúc này hoàn toàn say mềm... chẳng biết trước mặt mình đang xảy ra chuyện gì nữa.

...

Khải nghiêng răng nhìn hai cô gái say bí ti bên kia, còn dám tiếp tục gọi thêm ly nữa!! Đúng là khiến hắn phát điên. Hắn không ngờ mình gặp lại Hạ trong tình cảnh như thế này.

Hắn cười nhạt, quả là nó đã quay về để dự lễ cưới của cô bạn thân. Hắn thừa biết, không sớm thì muộn, nó cũng sẽ quay về, hắn cũng đã chuẩn bị tinh thần để gặp lại nó rồi.

Nhưng mà, chuẩn bị tinh thần gì chứ! Cho dù hắn có chuẩn bị đến trăm nghìn lần, chuẩn bị từ bốn năm trước thì bây giờ, trái tim hắn vẫn đập loạn lên trước nó... loạn đến mức nó khiến hắn đau đớn.

Ngày trước, lúc nó nói chia tay... hắn như chết lặng trước bàn phím... hắn đã gõ một tin nhắn rất dài, rất dài, để níu kéo nó, để đem nó về lại bên hắn, nhưng kết quả thì sao... hắn không dám gửi...

Tình cảm của hắn dành cho nó đã trở thành yêu lúc mà hắn không hề phòng nhất. Để rồi tình yêu đó dằn vặt hắn, khiến hắn rơi xuống tận cùng... bốn năm qua. Hắn đã phải chịu đau khổ suốt bốn năm qua.

Rất nhiều lần hắn muốn chủ động liên lạc lại với nó, nhưng hắn không thể... hắn không có can đảm!

Dù cho hắn có yêu nó đến mức nào đi nữa, thì khi mà nó không còn tình cảm với hắn, hắn biết phải làm sao.

Phải, hắn không hề nghi ngờ gì về lí do của Hạ khi nó muốn chia tay.

Hắn cũng cho rằng, tình yêu xa không tồn tại, chỉ gặp nhau qua tin nhắn, và cả hai kết nối với nhau bằng nỗi nhớ.

Những đau khổ như vậy, hắn không muốn nó phải trải qua.

Ừ thì, nó muốn chia tay cũng tốt, nó có thể quên hắn cũng tốt. Để cho hắn tự mình gánh chịu tất cả những đau đớn, hắn chỉ muốn thấy nụ cười của nó.

Nhưng tại sao, bốn năm sau khi gặp lại nó, điều mà hắn thấy ở nó lại là nụ cười vô hồn cùng với những giọt nước mắt kia,... hắn sợ hãi những biểu cảm đó của nó.

Thấy nó uống rượu một mình, hắn không thể đến bên cạnh bảo vệ nó, đành phải nhắn tin cho Minh, nhờ Minh gọi Lâm đến bảo vệ Hạ... kết quả thì sao, cả hai lại cùng uống!!

Hai cô nàng này làm hắn lo chết mất thôi!

Giao Hạ của hắn cho Lâm đúng là giao trứng cho ác.

Mà... hắn vừa nghĩ cái gì chứ? Hạ của hắn? Nực cười.

Khải lại phải tiếp tục nhắn cho Minh một tin: 'Đến rước vợ của mày. Cô ấy cũng say luôn rồi.'

Ở ngoài xe, Minh chửi thề một tiếng rồi vội vàng bước xuống.

Tất nhiên, anh sẽ không để cô vợ quyến rũ của anh đến những nơi như quán bar một mình được, chẳng qua là Lâm không cho anh vào trong.

Quay lại bên trong, tiếng nhạc xập xình vang khắp nơi, vẫn không đủ lớn để át đi tiếng reo hò của mọi người.

Hạ cảm thấy như đầu, khẽ xoa mi tâm... theo như nó nhớ thì nơi này đầu phải là nơi xô bồ như vậy. Mấy lần trước khi đến đây, quán này rõ yên tĩnh cơ mà.

Trong lúc hỗn loạn ấy, có ba tên không biết từ đâu xuất hiện trước mặt nó và Lâm.

Cô (Lâm) có vẻ rất khó chịu, lườm ba tên kia một cái. Nhìn thì có vẻ trí thức, nhưng ánh mắt lại thấp phần hỗn loạn, nó biết chắc ba tên này chẳng tốt đẹp gì.

Hạ cảm thấy không ổn, hai cô gái đang say chác chác không thể địch lại ba tên con trai cao to lực lưỡng như vậy nếu chúng có ý đồ.

Quả nhiên, khi nó vừa trượt xuống khỏi ghế, vai liền bị giữ lại.

Một trong ba tên đặt bàn tay lên vai nó, còn ngang nhiên xoa xoa, qua lớp áo dày, nó vẫn cảm thấy được sự khấn trương trong bàn tay của hắn ta.

Nó cảm thấy buồn nôn.

Hạ nhú mày, lùi về phía sau... lại một trận choáng váng khi lưng nó va phải cái ghế cao.

Nó đã uống rất nhiều ngày hôm nay, và đầu óc nó dường như không được tỉnh táo cho lắm.

Lâm uống ít hơn nó, nhưng tư lượng lại không bằng nó, nên cô nàng xem ra còn say mềm hơn cả Hạ.

Cả hai trừng mắt nhìn ba tên kia.

Lợi dụng lúc bài hát mới vang lên, xung quanh một trận náo nhiệt thì ba tên đó nắm tay Hạ với Lâm lôi đi: “Về sớm vậy em, chúng ta đi chơi đi. Đảm bảo sẽ rất v...” “Bốp”

Bàn tay đang nắm lấy tay nó đột nhiên văng ra... một bóng lưng chắn trước mặt Hạ và Lâm, ngăn cách hai cô nàng với ba tên kia.

Cảm thấy có thể yên tâm giao mọi việc cho người này, nó bắt đầu nhắm mắt, không cố gắng kiềm chế bản thân khỏi cơn buồn ngủ nữa. Dù không biết người này là ai, nhưng nó lại có cảm giác yên tâm, có cảm giác chỉ cần ở bên cạnh người này, nó sẽ không gặp nguy hiểm.

Sau khi nó nhắm mắt, cơ thể dần dần trượt xuống. Lâm vội đỡ lấy nó... sau đó, nó hoàn toàn chìm vào giấc ngủ... hơn nữa, còn ngủ rất bình yên.

Khải đứng chắn phía trước, đề phòng nhìn tên đang lồm cồm bò dậy cùng với hai tên còn lại đang nhú chặt hàng mi nhìn hắn... thỉnh thoảng Khải lại nhìn về phía sau mình để chắc chắn hai cô nàng ngốc nghếch này không tiếp tục gây chuyện.

Khi thấy nó tự nhiên gục xuống, hắn có phần hoảng hốt, nhưng nhanh chóng nhận ra nó chỉ đang ngủ, thờ phào.

Nhưng giây phút kinh động và lơ là ngắn ngủi đó của hắn đủ để khiến Khải lãnh một cú đấm thẳng vào mặt.

Hắn loạng choạng ngã người về sau, một tay quệt ngang mép môi, tay còn lại chống lên bàn. Hắn cười nhạt: “Tụi mày...”

“Mày là ai mà xen vào chuyện của tui tao.”

Tụi kia tất nhiên không ngu ngốc, nhìn vào là biết Khải có quan hệ với hai cô gái xinh đẹp kia, tuy nhiên, hắn chỉ có một người, trong khi bên này có tới ba thằng, không lẽ không đánh lại hắn, nên tỏ ra vô cùng ngạo mạn.

Lâm cười khẩy đứng dậy, hai tay bóp nhau nghe tiếng răng rắc.

Cô nàng đá cho một tên nằm dài ra sàn... dù cho cô hôm nay mặc váy.

Lâm bốn anh chàng có mặt ở đó, kể cả tên đang nằm lẩn dưới sàn, trở mắt ra nhìn.

Khải chợt quên mất, Lâm có vợ. Khải giật mình quay lại, thấy Hạ đang tự người vào quầy rượu, ngủ ngon lành thì thờ phào.

Hắn vốn cũng chẳng muốn làm căng vì sợ sẽ ảnh hưởng đến hai cô nàng.. nhưng vì tên kia dám cho hắn một cú... ha... không nhẹ đâu.

Khải kéo Lâm ra sau lưng mình, thân nhiên bồi cho tụi kia một câu: “Vậy tụi mày có tư cách gì để động vào bạn gái của người khác.”

Câu nói này của Khải có làm Lâm tỉnh rượu một chút.

Nói vậy... hình như hắn cũng đâu có tư cách gì để dùng từ bạn gái tôi, cho nên mới chuyển thành bạn gái người khác. Nhưng người nghe sẽ làm tưởng.

Tên này, dù trong lời ăn tiếng nói vẫn thật na nãnh.

Lâm cười nhạt, ngẩng đầu nhìn tụi kia, cùng với tấm lưng to lớn chắn trước hai người.

“Thằng này láo toét! Lên đập nó với tao! Ba người đánh 1, không chột cũng què!!”

“Thằng hèn.” Hai từ nhẹ nhàng nhả ra từ miệng Khải... nhưng chỉ vậy cũng đủ để khích ba tên kia điên tiết lên.

Cả bốn lao vào đánh nhau.

Lâm đứng yên lặng một bên, lẳng lặng theo dõi, nếu Khải rơi vào tình trạng thất thế, cô nhất định sẽ nhảy vào... nhưng mà, xem ra Khải chẳng cho cô cơ hội để thể hiện bản thân nha.

Hắn không đánh lại, chỉ né tránh, nhìn động tác của hắn rõ thuần thực. Lâm nhớ lại thời cấp 3 của mình, rõ ràng tên này đâu có tiền sử đánh nhau, sao thân thủ lại kinh người đến mức như vậy...

Ba tên kia sau một hồi sung mãnh có vẻ đang dần đuối sức. Đây rõ là chiêu trò lừa gạt cũ rích, vậy mà ba tên này vẫn mắc phải. Lâm ở bên cạnh cười thầm trong lòng.

Sau một cú đá nữa của Khải, cả ba ngã lăn quay ra sàn.

Mọi người xung quanh bắt đầu chú ý đến cuộc ẩu đả trong góc, bắt đầu tụ tập lại xem.

Ba tên kia tất nhiên không phục, cảm thấy xấu hổ, nên bắt đầu giở trò hèn.

Chúng đột nhiên vơ lấy một cái ly thủy tinh trên bàn bên cạnh, Khải nhú mày... định đưa tay lên chắn thì tên đó đột ngột chuyển hướng ném.

Cái ly bay thẳng về phía Hạ đang ở phía sau Khải.

Lâm dù cho có đứng bên cạnh, nhưng lại đang say, không kịp phản ứng.

Cứ tưởng cái ly sẽ đập lên ngay trán Hạ thì một bàn tay từ đâu thò ra, một cách chính xác chop lấy cái ly.

Mọi người xung quanh ai cũng thờ phào nhẹ nhõm... suýt chút nữa là xảy ra chuyện lớn rồi.

Nhìn cái ly đang nằm yên trên tay Minh, cùng với khuôn mặt say ngủ rất ngu của Hạ... Khải gầm lên, hai tay hắn siết chặt, nhào đến quyết sống chết với ba tên kia.

Minh quăng cái ly vào tay Lâm, rồi lập tức chạy về phía cuộc ẩu đả.

Khải xoay người quăng một tên đo đất.

Minh đến bên cạnh Khải, lí ra sẽ cùng bạn mình đánh nhau, nhưng anh lại cố gắng ôm chặt lấy Khải, giữ cho hắn bình tĩnh.

Anh không muốn lâu ngày gặp lại, bạn mình lại phải vào tù bóc lột vì tội cố ý giết người.

Khải gào lên: “Mày làm cái trò gì vậy! Mau buông tao ra!!”

“Mày bình tĩnh lại đi, mạng người đó!! Mày giết hắn ta thì được cái gì???”

Khải dường như bỏ ra ngoài tai những lời nói đó: “Tao phải đánh chết tụi nó... một lũ hèn!!”

“Bình tĩnh!! Hạ mà tỉnh dậy thấy mày như thế thì phải làm sao!!”

Nghe đến cái tên Hạ, dường như Khải đã bình tĩnh hơn.

Hắn thôi không vùng vẫy nữa, hừ giọng: “Được rồi, mày buông ra đi.”

Minh thả người Khải ra.

Hắn liếc ba tên đã bầm dập hết khuôn mặt, rồi quay sang Hạ, hắn nhú mày: “Mày đưa Hạ về được không?”

“Ừ... để đó cho tao.” Minh vỗ vai Khải, rồi tiến về phía Hạ, công cô nàng lên vai.

Lâm đi bên cạnh, chăm chú nhìn từng biểu cảm một trên khuôn mặt của Khải.

Trước kia chỉ là dự đoán, bây giờ thì cô chắc chắn, hắn vẫn còn rất thích nó.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Tứ Ngổ Ngẩn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 105

Tôi trở mình, chỉ có cảm giác đầu đau như búa bổ, lồm cồm bò dậy, nhìn cảnh vật xung quanh là căn phòng mình.

Chuyện xảy ra ngày hôm qua... tôi không tài nào nhớ nổi. Mình đã về nhà bằng cách nào... càng không.

Tôi vò đầu bứt tóc, không phải mình say rồi lại làm loạn cái gì chứ!!

Tôi chỉ nhớ đến đoạn cùng uống với Lâm, sau đó thì... hình như đã có chuyện gì đó rất thú vị (chị ấy xem việc kia rất thú vị) xảy ra, nhưng có vẻ như tôi đã ngủ thiếp đi.

Tôi lấy điện thoại nhắn tin cho Lâm: 'Hôm qua tao không làm gì chứ?'

Sau khi nhắn tin cho nó, tôi bò xuống giường uể oải đi làm vệ sinh cá nhân, cảm thấy chỉ muốn khóc ròng.

Không khéo vò bọc tôi xây dựng bên ngoài đã bị sụp đổ rồi... nếu như tôi lỡ miệng nói gì đó... thì phải làm sao đây.

Hôm nay là ngày đầu tiên tôi đi làm, nhưng lại không biết cách giải quyết cái đầu đang đau buốt này.

Vợ bừa vài viên thuốc trong hộp gỗ màu nâu nhạt, tôi xoay người đi tắm, rồi đến công ty.

Suốt những năm ở Mỹ, tôi chỉ toàn dùng xe hơi, bây giờ về lại Việt Nam, động vào chiếc xe tay ga lại không biết cách dùng, mà mua xe hơi thì lại chưa có thời gian, nên tôi quyết định đi xe buýt tới công ty.

Lại tản bộ trên con đường quen thuộc, mọi thứ đã thay đổi rất nhiều, cả cảnh vật... lẫn con người.

Sau khi lên xe buýt và yên vị trên ghế, tôi lại nhớ đến Khải... những kỉ niệm khi tôi cùng hắn đi về mỗi chiều mưa.

Ngồi trong xe nhìn ngắm cảnh vật bên ngoài nhòe đi, thỉnh thoảng lại có vài vị khách ướt mềm lên xe, tôi với hắn lại chăm chú theo dõi từng cử động một của họ, xem đó là niềm vui khi nước cứ chảy xuống.

Ở bên Mỹ thì không nói, nhưng từ khi về Việt Nam, đi đâu, làm gì tôi cũng thấy hình ảnh tôi và Khải cùng nhau ở đó, cùng nhau làm việc đó.

Rốt cuộc tôi phải làm sao mới có thể chấm dứt được nỗi đau đó. Đã bốn năm không gặp, tại sao tình cảm của tôi dành cho hắn vẫn như vậy, vẫn không thể thuyên giảm.

Tôi lại bất chợt thờ dài, ngoài trời rả rít cơn mưa đầu hạ, khơi lại một chút kỉ niệm.

Đầu tôi lại đau, từng hồi từng hồi giống lên.

Đưa tay sờ trán, hình như tôi có hơi sốt rồi.

Trạm tôi xuống là trạm không có mái che, cũng không có cây cối gì cả, lúc xuống xe, dù tôi đã cố gắng chạy nhanh hết sức có thể về phía bạt che của cửa tiệm ven đường, nhưng vẫn bị dính nước mưa.

Đưa tay phủi nhẹ vai áo và đầu cho nước văng ra, tôi nhìn về phía trước, màn mưa ngày càng dày đặc như làm nhòe đi tầm nhìn của tôi.

Thế này không ổn, tôi phải đi taxi... đứng bắt taxi tốn của tôi cả tiếng đồng hồ.

Sau đó... vào ngày đầu tiên đi làm, tôi đến công ty trễ, và phải xin về sớm... khi đang dùng bữa trưa thì tôi lẩn ra ngất, cô bạn mới quen, Quỳnh Dao phải vắt vả lắm mới đem tôi xuống được phòng y tế của nhân viên. Sau đó y tá bắt tôi phải về nhà nghỉ ngơi vài ngày. Vài ngày sau đó khi tôi đến công ty, tôi chợt nhận ra, mình đã trở nên nổi tiếng, tất cả mọi người thuộc các bộ phận khác nhau không loại trừ tổ trưởng tổ phó nhân viên, đều biết đến tên và mặt của tôi với cái mác như một cô nàng lười nhác.

Chắc chắn là tôi đã có một điểm trừ trong lòng của cấp trên rồi... như thế này thì khả năng tăng lương của tôi... gez... nghĩ đến đây, tôi chỉ có thể tự thương xót cho bản thân vì số phận nợ nần của mình.

Trong ba ngày tôi bị bắt ép phải ở nhà, thì tôi lại bị kéo đi phụ giúp đám cưới cho con Lâm.

Thật sự thì... bệnh của tôi chẳng thuyên giảm được bao nhiêu, không giờ phút nào tôi được nghỉ ngơi.

Nhưng mà, nó là cô dâu, tại sao tôi lại là đứa mặc váy cưới cho nó chấm điểm???

“Mày điên hả? Lý ra phải là mày mặc cho tao xem chứ?”

“Không cần, tặng người của tao giống giống tặng người của mày. Mày thử thôi là được rồi. Với cả, bây giờ mày mặc thử, sau này đến đám cưới của mày, mày cứ lấy những cái váy thấy đẹp mặc là được, không cần phải thử lại, đỡ tốn thời gian của mày chưa... Tao là suy nghĩ cho mày thôi.”

“Mày lười thì có.”

“E hèm...” nó tăng hăng.

Trước kia mẹ tôi có nói, con gái... trong cả cuộc đời sẽ hạnh phúc nhất khi đi lựa váy cưới, thứ hai là khoảnh khắc khi cùng với ba mình bước trên thảm đỏ, tiến tới nơi chồng mình đang đứng nhìn mình với ánh mắt dịu dàng tràn ngập yêu thương??

Con bé này tại sao lại bỏ luôn khoảnh khắc đầu tiên của người ta như vậy.

“Mày mà còn lên chụp hình nữa, tao liền bỏ về.” Tôi lừa nó một cái. Cái điện thoại trên tay Lâm run run rồi rơi xuống thảm nhưng màu đỏ quuyến rũ.

Nó lại cười trừ.

Con này... tôi đang bắt đầu nghi ngờ, liệu đây có phải cái bẫy nó vẽ ra sẵn cho tôi bước vào hay không.

Sau khi thử xong váy cưới... à... đỉnh chính lại là sau khi nó xoay tôi 180 độ với cả chục bộ váy cưới, thì cuối cùng nó cũng ưng ý vài ba bộ, toe toét hạnh phúc kéo tôi đi uống cà phê.

Mập môi ly Espresso đắng nghét nhưng thơm lừng, tôi chép miệng nhìn nó bên ly trà đào: “Cô nàng giám đốc thiết kế... xem ra việc của cô không có bao nhiêu nhỉ? Ba ngày vừa qua toàn thời gian rảnh đi tung tăng với tôi?”

Nó ngẩng đầu, dùng bộ mặt lão toét nhất để nói: “Làm trong công ty chồng, thích nhất chỗ đó.”

“...” tôi lúc này chỉ muốn tát ly cà phê nóng vào mặt nó.

Nó cười phá lên trước vẻ mặt đen xì của tôi.

Tôi liếc nó một cái: “Mày sắp lên xe hoa rồi, vẫn còn chưa trưởng thành cho tao nhờ? Không sợ gia đình chồng sẽ cười mày...”

“Ba mẹ Minh thích cái hòa nhã vui tính của tao còn không hết, cười gì chứ!”

“Lại tự tin rồi.”

“Haha,... dù sao đi nữa, tao với anh ấy cũng đã đăng kí kết hôn, giấy trắng mực xanh, mọi chuyện đâu ra đấy hết rồi, có muốn ngăn cấm cũng không còn kịp nữa.” Mày xem truyện tranh thiếu nữ nhiều quá rồi... ảo tưởng một tương lai tràn ngập màu hồng ư? Mày đừng quên thực tế còn có hai chữ li dị.”

“...”

Tôi nhếch mép cười thỏa mãn trước biểu cảm ức chế của nó.

“Mày đúng là con bạn chết tiệt nhất mọi thời đại!!”

Sau khi nó lèm bèm xong câu đó, thì điện thoại nó báo có tin nhắn.

Vừa nhìn đã biết là chồng gọi... cái mặt nó hớn hờ thế kia... ba mẹ nó gọi không biết nó có đưa cái mặt này ra không.

Ngón tay nó lướt nhanh trên màn hình, rồi vội vàng đứng dậy, cầm cái túi xách lên cười toe toét: “Mày tự bắt taxi về nha. Tao đi trước!!”

Nói xong nó chạy ù đi.

Tôi ngồi trước ly cà phê còn chưa vui một nửa trăm mặc.

Bạn bè vui thì tất nhiên tôi cũng nên vui... nhưng tại sao bạn này tôi không để ý rằng quán cà phê này nằm trong tòa nhà ngay bên cạnh công ty của chồng nó.

Bạn này nặng nề kéo tôi đến đây... tôi vậy mà không chút nghi ngờ chỉ bởi mấy chữ: “Tao ở đây lâu hơn mày nên rành hơn mày, cà phê chỗ đó ngon lắm” của nó.

Ngon cái gì chứ... cùng thuộc một chuỗi cửa hàng không lẽ chỗ này ngon chỗ kia tệ?

Vậy mà tôi vẫn bị rơi vào tròng một cách thảm hại như thế này, còn vui vẻ bước vào bẫy của nó nữa... thật... không còn lời gì để nói.

Tôi cười nhạt, ngồi lại một mình, nhâm nhi ly espresso... cũng như nhìn những giọt nước đọng lại ngoài thành ly trà đào trước mặt mình.

Tôi khẽ cười, thế giới này thì ra cũng có lúc bình yên như vậy.

Nhắc đến bình yên... đã rất lâu rồi tôi không đến căn nhà ánh nắng... chính là quán cà phê sách ngày xưa Khải đưa tôi đến đốt thời gian.

Nhìn thời gian trên màn hình điện thoại, tôi quyết định đến đó, liền đứng dậy rời khỏi, đón taxi đến thẳng đó.

Chẳng hiểu sao tôi lại có một ảo tưởng, khi đến đó, sẽ có thể gặp lại Khải... cũng không phải là trông chờ gì, nhưng tôi chẳng qua là muốn nhìn thấy hắn từ xa, ít ra là vậy, cho thỏa nỗi nhớ.

Lúc chiếc taxi băng qua cánh đồng rộng lớn, tôi miên man nhìn về đường chân trời phía xa, nếu lúc đó không đắm mình vào thiên nhiên, thì tôi đã có thể thấy chiếc Audi A6 của người đó đi vụt qua theo hướng ngược lại.

Chiếc taxi đi từ thành phố đến căn nhà ánh nắng, còn chiếc xe đó lại từ căn nhà ánh nắng rời đi, trở về công ty của Khải.

Hắn hôm nay đến đây nhân lúc nghỉ trưa... phải chi ở lại thêm một chút là có thể gặp lại Hạ đường đường chính chính.

Có lẽ... hai người thật sự không còn sợi dây liên kết nào nữa.

...

Tôi đẩy cánh cửa kính bước vào.

Sau bốn năm, nơi đây cũng đã thay đổi khá nhiều, nhưng dù có thế nào thì không gian vẫn rực sáng như vậy, ánh nắng lấp lánh khắp nơi. Bà Nguyễn tóc bạc trắng đã không còn ngồi ở chiếc ghế nhỏ đặt ngay lối vào nữa... thay vào đó là một người phụ nữ trung niên, đứng trong quầy, nhưng vẫn là nụ cười mím đầy bình yên.

Tôi có cảm giác nụ cười của cô này rất giống với nụ cười của bà cụ xưa kia.

Tôi mỉm cười cúi đầu đáp lại, tần ngần một lát mới dám hỏi: “Ừm... cụ Nguyễn trước đây vẫn thường ngồi đây... cô có biết bà ấy đi đâu rồi không?”

Khuôn mặt của cô ấy đột nhiên cứng lại, nụ cười mím thương mại trở thành nụ cười gượng gạo: “Cụ Nguyễn... bà ấy vừa chết năm ngoái. Cháu không biết à?”

“Ừ...” đột nhiên có một cảm xúc mát mát dội thẳng vào lòng tôi...

Tôi sẽ không bao giờ còn được thấy nụ cười hiền lành nhân hậu như những bà tiên trong truyện cổ tích của cụ ấy nữa... mỗi khi đến đây sẽ chẳng còn ai ngồi ở đó đón chào tôi nữa rồi.

Cảm giác giống như vừa mới ngày hôm qua lúc tôi và Khải đến đây, cụ Nguyễn vẫn ngồi đó, ánh mắt hiền từ, nụ cười phúc hậu nhìn chúng tôi đầy yêu thương.

Chính nụ cười của bà... đã góp phần khiến cho nơi này thật yên bình... bây giờ, bà đã mất rồi.

Hơn nữa, tôi có cảm giác, tất cả mọi kỷ niệm giữa tôi và hắn đều đã bắt đầu biến mất dần dần.

Thấy tôi đứng trơ ra đó, người phụ nữ trung niên trước mặt tôi khẽ cười: “Cháu biết mẹ của cô à?”

Mặt tôi lóe lên những tia sáng long lanh, một chút cảm xúc không kiềm được trào ra: “Cô... là con gái của cụ Nguyễn à?”

“Sau khi bà ấy mất, tâm nguyện của bà ấy là cô tiếp tục quản lý nơi này... bà ấy cứ liên tục cản dận cô không được đóng cửa... bà ấy cho rằng có người từ nơi xa vẫn luôn muốn quay về đây.”

Nước mắt tôi đã rơi... trái tim tôi đang rung động.

Tôi cười trong nước mắt, khẽ quay người: “Cảm ơn cô.”

Tôi lặng lẽ bước đi dọc theo các kệ sách, ngược mắt liếc nhanh qua tựa mấy cuốn sách trên kệ... tắm mình trong mùi sách hòa với mùi cà phê. Không gian yên tĩnh khiến tôi thấy thật bình yên, cũng có chút gì đó cô đơn.

Tôi cố gắng tìm lại cuốn sách ngày xưa đó, để một lần nữa níu kéo lại kỷ niệm giữa tôi và hắn... đừng nói, cả nó cũng lạnh lùng biến mất đi khỏi tầm mắt của tôi.

Đột nhiên giọng của cô chủ nhẹ nhàng vang lên: “Kính chào quý khách. Quý khách quay lại có việc gì à?”

A! Cuốn sách đây rồi!! Tâm trạng tôi trong phút chốc tự nhiên tràn ngập ánh nắng, liền vươn tay lên định lấy nó...

“À... tôi để quên chút đồ.”

Tay tôi khựng lại giữa không trung.

Giọng nói này... không thể nhầm lẫn được. Sau bao nhiêu đó năm, vẫn lạnh lùng và khí thế áp đảo như vậy.

Tôi trong vô thức nuốt nước bọt... cả người cứng đờ lại, run rẩy nhìn về phía dãy bàn ngồi xem sách...

Đừng có tình cờ là cái bàn đó... nếu hần thật sự để đồ ở cái bàn đó, chỉ cần xoay người tôi sẽ bị phát hiện mất.

Tôi bây giờ lại không thể di chuyển, chân tôi không nghe theo lời tôi nữa, cứ cứng ngắc ở đó.

Bóng đen dài thượt thể hiện cơ thể cao ráo nam tính của hần trải dài dưới sàn gạch màu xanh biển nhạt... tôi nín thở nhìn chăm chăm cái bóng đó.

Khải lướt qua chỗ tôi. Trong mấy giây ngắn ngủi đó, tim tôi như ngừng đập.

Trong giây phút đó... tất cả những ký ức như tràn về... mấy lần hai đứa ngủ trưa, khi tôi là đứa dậy trước, sẽ nằm ngấm hần một lúc lâu, ghi tạc từng đường nét của hần vào tâm trí... bây giờ gặp lại, vẫn đường nét đó, nhưng nó đã hoàn thiện hơn nhiều. Sau bốn năm, từ vẻ đẹp trai ngông cuồng ngày xưa, giờ hần đã trở nên trưởng thành hơn nhiều... nhưng vẫn anh tuấn không cường nổi.

Hần lướt qua chỗ tôi đến hai lần, mà hoàn toàn không chú ý đến một cô gái đang ngồi bệt dưới đất run rẩy nhìn theo mình.

Khải khoác trên mình bộ vest đen, sơ mi trắng phối với cà vạt đen, càng khiến dáng người của hần trở nên cao lớn.

Khuôn mặt lạnh lùng của hần giống như đã trải qua đau khổ, bão đông, trở nên cứng cáp hơn nhiều... trong khi đó, tôi lại thảm hại như thế này.

Nhìn hai bàn tay mình run rẩy, tôi tự chế giễu mình.

Thật nực cười, tại sao tôi lại phải trốn hần như thế này chứ.

Rõ ràng đến đây với ý nghĩ muốn gặp lại hần, tại sao đến khi gặp lại rồi, lại có loại cảm giác này.

Vừa nãy tôi rất sợ, sợ rằng mình sẽ không kiềm chế được mà chạy lại ôm chầm lấy hần từ phía sau, khẩn cầu hần cùng với tôi quay lại.

Đây là loại tình huống trớ trêu gì đây...

Tôi gục đầu xuống gối... một giọt nước mắt nữa lại rơi xuống.

Bây giờ hần đang làm gì, đang ở đâu, có còn nhớ tới tôi hay không...

...

Tôi vờn vai, uống một ngụm cà phê, rồi lấy lại tinh thần, tay nhanh chóng lướt trên bàn phím kêu lên những tiếng lạch cạch êm tai.

Vì đã nghỉ quá lâu, hiện tại tôi phải cố gắng làm luôn phần việc của bốn ngày...

Thời gian ra về là 5h30, và bây giờ đã hơn 7h, tôi vẫn chưa xong đâu vào đâu hết.

Tất nhiên! Tôi mà làm kịp thì 1 năm tôi đã nghỉ như thế này vài lần ấy!

Thở dài một hơi, bụng tôi đang kêu réo dữ dội.

Tôi lôi trong túi của mình ra một ly mì, cũng may là tôi đã có chuẩn bị trước.

...

Hạ nhà mình thật sự đem ly mì vào phòng pha cà phê để nấu.

Thật ra đãi ngộ của công ty dành cho nhân viên rất tốt. Có cả phòng riêng để pha cà phê như thế này, hơn nữa căn phòng này, tưởng là cửa kính, còn ở tầng cao nha, ngồi đây chờ mì chín mà rồi rãi nhìn xuống đường xe chạy vụt qua cùng với những ánh đèn li ti thật sự cảm giác cũng không tồi.

Thử hỏi trên đời này có ai phải ở lại tầng ca mà có tâm trạng thoải mái như Hạ hay không.

Nó chống cằm mãi mê nhìn đường, nhìn đến mức quên luôn cả ăn.

Mì nở đầy trong ly mà nó không hay biết. Sau khi ngồi đó thờ thần gần cả nửa tiếng đồng hồ, nó buông một tiếng thở dài.

Đến lúc nhìn lại ly mì trên bàn, nó tá hỏa hết lên, cuống cuống quít quít, làm một bộ mặt đau khổ.

Cách đó một đoạn, người con trai mặc sơ mi trắng, cà vạt đen thắt hờ, lặng lẽ nhìn về phía này mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Tư Ngó Ngẩn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.